CAMILLA

LÄCKBERG

CRIME

Vrăjitoarea

DE LA AUTOAREA BESTSELLERULUI
PRINȚESA GHEȚURILOR

FICTION CONNECTION

TREI

Camilla Läckberg

Seria Fjällbacka #10

Vrăjitoarea

Traducere din suedeză de IOANA GHIŞA

Colecţia Fiction Connection
Editura TREI
Bucureşti, 2018

Colecţie coordonată de Magdalena Mărculescu

ISBN: 978–606–40–0400–0

———————

Titlul original:
Camilla Läckberg
Häxan
Editura Forum, 2017

———————

Corectură [V1.0]: aprilie 2020.

———————

Pentru Polly

Era imposibil de imaginat de ce viaţă ar fi avut parte fata. Cine ar fi devenit. Cu cine ar fi lucrat, pe cine ar fi iubit, îngrijit, pierdut şi câştigat. Dacă ar fi avut copii şi cine ar fi ajuns ei. Nici cum ar fi arătat ca femeie matură nu puteai să-ţi imaginezi. La patru ani, nimic, nicio trăsătură nu va fi fost finală. Ochii îi băteau spre verde şi albastru, părul, care fusese închis la naştere, acum era deschis la culoare, însă existau reflexe roşii în blondul acela, iar nuanţa, cu siguranţă, s-ar fi schimbat din nou. Era foarte greu de stabilit mai ales acum. Faţa îi fusese întoarsă spre fundul lacului, iar partea din spate a capului îi era acoperită de un strat gros de sânge închegat. Numai şuviţele ce porneau din creştetul capului şi pluteau pe apă arătau nuanţele mai deschise.

Nu era nimic deosebit de macabru în această scenă. În orice caz, nu mai macabru decât dacă fata nu s-ar fi aflat acolo, în apă. Sunetele pădurii erau aceleaşi ca întotdeauna. Lumina se prefira printre copaci ca în fiecare zi cu soare, la acea oră. Apa era calmă, vălurea uşor în jurul ei, iar suprafaţa era perturbată numai de vreo libelulă care ateriza formând mici cercuri concentrice. Transformarea începuse şi, cu timpul, fata ar fi devenit tot una cu apa şi cu pădurea. Dacă nimeni nu ar fi găsit-o, natura şi-ar fi continuat cursul obişnuit şi ar fi făcut-o parte a ei.

Încă nu ştia nimeni că se stinsese.

[1]

— Crezi că maică-ta o să aibă rochie albă? întrebă Erica întorcându-se spre Patrik, aflat alături de ea în patul dublu.

— Chiar e amuzant, spuse el.

Erica râse şi îl ciupi de şold.

— De ce ţi-e atât de greu să accepţi că mama ta se căsătoreşte? Tatăl tău s-a recăsătorit demult, şi asta nu te-a deranjat, nu-i aşa?

— Ştiu că e o prostie, spuse Patrik, aprobând din cap, după care îşi aruncă picioarele peste marginea patului şi începu să-şi tragă şosetele. Îmi place de Gunnar şi mi se pare nemaipomenit că mama nu va mai fi singură…

Se ridică şi îşi trase blugii pe el.

— Mi se pare doar puţin ciudat. Mama a fost singură de când îmi aduc aminte. Probabil că e ceva legat de relaţia mamă-fiu care bântuie pe acolo, prin adâncurile minţii mele. Mi se pare că e… ciudat… ca mama să aibă o viaţă sexuală.

— Adică ţi se pare ciudat că ea şi Gunnar se culcă împreună?

Patrik îşi puse mâinile la urechi.

— Termină!

Erica îi aruncă o pernă care ricoşă imediat şi apoi izbucni războiul. Patrik se aruncă asupra ei în pat, iar lupta se transformă rapid în mângâieri şi răsuflări adânci. Erica îşi întinse mâinile spre blugii lui şi începu să-i deschidă prima capsă.

— Ce faceţi?

Vocea răsunătoare a Majei îi făcu pe amândoi să se oprească şi să se întoarcă spre deschizătura uşii. Maja nu stătea singură acolo, ci era flancată de fraţii ei mai mici, doi gemeni care îi contemplau fericiţi pe părinţii lor aflaţi în pat.

— Ne gâdilam puţin numai, spuse Patrik cu răsuflarea tăiată, ridicându-se în picioare.

— Trebuie să repari încuietoarea aceea, acum! rosti Erica printre dinţi şi trase peste ea pătura care o expusese de la talie în sus. Se ridică şi reuşi să le zâmbească copiilor.

— Mergi jos şi începe să pregăteşti micul dejun, că venim şi noi.

Patrik apucase să-şi pună pe el şi celelalte haine şi îi mână pe copii în faţa lui.

— Dacă nu reuşeşti să repari singur închizătoarea, cred că îl poţi ruga pe Gunnar. Pare mereu pregătit, cu trusa lui cu scule. Dacă nu e ocupat în alt fel cu mama ta…

— Scuteşte-mă, râse Patrik dispărând pe uşă.

Cu zâmbetul pe buze, Erica se cufundă din nou în pat. Ar putea foarte bine să se mai întindă puţin înainte să sară în picioare, gata de o nouă zi. Programul flexibil era unul dintre avantajele faptului că îşi era propria şefă, însă în acelaşi timp putea fi considerat şi un dezavantaj. Munca de scriitor presupune rezistenţă şi autodisciplină, iar câteodată poţi să te simţi cam singur. Cu toate acestea, îşi iubea meseria, îi făcea plăcere să scrie, să insufle viaţă poveştilor şi destinelor umane pe care alegea să le evoce, să sape, să investigheze şi să încerce să afle ce s-a întâmplat cu adevărat şi din ce cauză. Îşi dorise demult să se apuce de cazul la care lucra la acel moment, cel al micuţei Stella, răpită şi omorâtă de Helen Persson şi Marie Wall. Era un caz care îi privea pe toţi cei din Fjällbacka, chiar şi în prezent.

Iar Marie Wall era acum acolo. Celebra stea hollywoodiană se întorsese în Fjällbacka pentru a filma o peliculă despre Ingrid Bergman. Toată colectivitatea mustea de zvonuri.

Toţi o ştiau pe una ori pe alta dintre fete, sau pe cineva din familia lor, şi toţi fuseseră la fel de tulburaţi în acea după-amiază de iulie din 1985, când corpul Stellei fusese găsit în lac.

Erica se întoarse pe o parte întrebându-se dacă soarele strălucea la fel de puternic şi atunci, ca acum. Va verifica acest lucru când va veni momentul să parcurgă cei câţiva metri ai holului până la biroul ei. Dar nu chiar acum. Închise ochii şi aţipi ascultând vocile lui Patrik şi ale copiilor din bucătăria aflată cu un etaj mai jos.

Helen se aplecă în faţă şi îşi lăsă privirea să rătăcească, îşi sprijini palmele asudate de genunchi. Record personal astăzi, cu toate că ieşise să alerge mai târziu decât de obicei.

Marea i se întindea albastră şi limpede în faţa ochilor, însă în interiorul ei vuia o furtună. Helen se întinse şi îşi puse braţele în jurul ei, nu se putea opri din tremurat. „Tocmai a trecut cineva peste mormântul meu”, spunea mereu mama ei. Şi poate cam aşa era. Nu că trecea cineva peste mormântul *ei*. Dar poate peste un alt mormânt.

Timpul îşi aşternuse voalul peste întâmplări, amintirile îi erau vagi acum. Putea să-şi amintească vocile acelora care voiau să ştie exact ce se petrecuse. Repetau aceleaşi lucruri din nou şi din nou, până când ea nu a mai ştiut care era adevărul lor şi care al ei.

Atunci părea imposibil să se întoarcă aici, să-şi construiască o viaţă în acest loc. Însă şoaptele şi strigătele se domoliseră treptat de-a lungul anilor, preschimbându-se într-un murmur stins, până când au dispărut cu totul. Simţea că propria existenţă îşi reintrase în drepturi, era din nou o parte naturală a acestei lumi.

Şi iată că acum şoaptele vor începe din nou. Totul va fi iar răscolit şi, ca de atâtea ori în viaţă, coincidenţele se ţinuseră lanţ. Nu mai putuse să doarmă de săptămâni întregi, de când primise o scrisoare de

la Erica Falck, în care îi spunea că lucra la o carte şi că ar dori să o întâlnească. Fusese nevoită să reînnoiască reţeta pentru pastilele de care reuşise să se lipsească atâţia ani. Fără ele nu ar fi făcut faţă următoarei veşti: se întorsese Marie.

Trecuseră treizeci de ani. James şi cu ea îşi trăiau viaţa liniştit şi discret, aşa cum ştia că îşi dorea James. Până la urmă vorbele aveau să înceteze, spusese el. Şi avusese dreptate, momentele lor negre se spulberau, trebuia doar să aibă grijă ca totul să meargă conform planului. Cât despre amintiri, reuşise să le ţină ascunse. Până acum. Imaginile reveneau în flash-uri. Chipul lui Marie apărea atât de clar în faţa ei, ca şi zâmbetul vesel al Stellei.

Helen îşi întoarse din nou privirea spre mare, încercând să urmărească puţinele valuri. Însă imaginile nu îi dădeau pace. Se întorsese Marie şi, cu ea, dezastrul.

„Scuze, unde pot găsi o toaletă?”

Sture de la congregaţie se uită încurajator la Karim şi la ceilalţi care se adunaseră la ora de suedeză la tabăra de refugiaţi din Tanumshede.

Toţi repetară întrebarea cât de bine puteau: „Scuze, unde pot găsi o toaletă?”

„Cât costă acest lucru?”

Corul din nou: „Cât costă acest lucru?”

Karim lupta să asocieze sunetele pe care le scotea Sture acolo, la tablă, cu textul din faţa lui. Totul era atât de diferit, literele pe care le descifrau, sunetele pe care le formau.

Se uită în jurul lui în sală şi văzu un grup curajos din şase persoane. Ceilalţi erau fie afară în soare jucându-se cu mingea, fie înăuntru în căsuţe. O parte dormeau încercând să se sustragă zilei şi amintirilor, iar alţii corespondau pe e-mail cu prieteni sau rude care rămăseseră acolo şi încă puteau fi contactaţi, sau scanau cu ochiul paginile de ştiri. Nu că ar fi avut parte de prea multă informaţie. Guvernul nu răspândea altceva decât propagandă, iar organelor de presă din toată lumea le era greu să-şi trimită acolo corespondenţi. Karim fusese el însuşi ziarist într-o altă etapă a vieţii şi înţelegea cât de greu era să obţii rapoarte corecte şi la zi dintr-o ţară aflată în război, atât de lovită din interior şi din exterior deopotrivă, cum era Siria.

— „Mulţumim că ne-aţi invitat acasă la voi.”

Karim pufni pe nări neîncrezător. Era o frază care nu avea să-i folosească vreodată. Un lucru pe care îl învăţase repede era că suedezii erau un popor rezervat. Nu aveau niciun contact cu suedezi, cu excepţia lui Sture şi a celor care lucrau în tabăra de refugiaţi.

Era ca şi cum ajunseseră într-o lume în interiorul altei lumi, izolaţi

de tot ce îi înconjura. Îşi ţineau companie unii altora, exclusiv, şi îşi aveau amintirile din Siria, cele bune, dar mai ales cele rele, pe care mulţi le trăiau din nou şi din nou. În ceea ce-l privea pe Karim, încerca să şi le reprime: războiul care devenise viaţă de zi cu zi, lunga călătorie spre ţara promisă din nord.

El se descurcase. La fel, iubita lui, Amina, şi comorile lor, Hassan şi Samia. Numai asta conta. Reuşise să le ofere siguranţă, să le dea posibilitatea unui viitor. Corpurile care pluteau în apă reveneau în vise, însă, când deschidea ochii, dispăreau. El şi familia lui se aflau aici, în Suedia. Nimic altceva nu mai conta.

— Cum se spune când faci sex cu cineva?

Adnan râse de propriile cuvinte. El şi Khalil erau cei mai tineri băieţi din tabăra de refugiaţi. Stăteau unul lângă altul şi se hârjoneau.

— Fiţi respectuoşi, îi îndemnă Karim uitându-se aspru la ei, apoi ridică din umeri cerându-i scuze lui Sture, care dădu uşor din cap, aprobator.

Khalil şi Adnan veniseră aici pe cont propriu, fără familie, fără prieteni. Reuşiseră să plece din Aleppo înainte de a deveni prea periculos să fugi de acolo. Să fugi sau să rămâi. Ambele opţiuni presupuneau pericol de moarte. Karim nu putea să se înfurie, în ciuda evidentei lipse de respect. Erau copii, temători şi singuri într-o ţară străină. Neruşinarea era tot ce aveau. Totul era străin pentru ei. Karim vorbise un pic cu ei după orele de curs. Familiile lor adunaseră fiecare bănuţ pentru a le da posibilitatea de a veni aici. Aveau destul de mult de dus pe umeri. Nu numai că fuseseră aruncaţi într-o ţară străină, dar aveau şi responsabilitatea de a-şi crea aici o viaţă, cât mai curând cu putinţă, pentru a-şi salva familiile din război.

Cu toate că îi înţelegea, Karim nu putea accepta ca băieţii să fie lipsiţi de respect faţă de ţara care îi primise. Oricât se temeau suedezii de ei, îi primiseră bine, le asiguraseră un acoperiş deasupra capului şi masa zilnică. Iar Sture îşi consuma timpul liber luptându-se să-i înveţe cum să întrebe cât costau lucrurile şi unde era toaleta. Poate că nu-i înţelegea prea bine pe suedezi, însă le era etern recunoscător pentru ce făcuseră pentru familia lui. Nu toţi împărtăşeau aceeaşi perspectivă, iar cei care nu-şi respectau noua ţară stricau lucrurile, făcându-i pe suedezi să-i privească pe toţi cu suspiciune.

— Ce vreme frumoasă e afară, rosti Sture clar în faţa sălii, la tablă.

— Ce vreme frumoasă e afară, repetă Karim şi îi zâmbi.

După două luni în Suedia, înţelegea cât de recunoscători erau suedezii când soarele strălucea. „Vreme de rahat” era una din primele expresii învăţate în suedeză. Deşi pronunţia nu-i ieşea tocmai corect.

— De cât sex poţi avea parte la vârsta aia? întrebă Erica şi mai luă o gură de vin spumant.

Râsul Annei îi făcu pe ceilalţi clienţi din Café Bryggan să-şi îndrepte ochii spre ele.

— Serios, surioară? La asta îţi stă ţie gândul toată ziua? De cât sex are parte mama lui Patrik?

— Da, dar mă gândesc la asta dintr-o perspectivă mai largă, spuse Erica servindu-se din tigaia cu fructe de mare. Câţi ani te mai poţi bucura de viaţă sexuală? Pierzi interesul undeva pe drum? Poţi înlocui a astfel de plăcere cu pofta irepresibilă de a dezlega cuvinte încrucişate şi sudoku sau cu a mânca bomboane? Ori e ceva constant?

— Carevasăzică…

Anna dădu din cap şi se rezemă de spătarul scaunului, încercând să-şi găsească o poziţie mai comodă. Erica simţi o strângere de inimă privind-o. Nu cu mult timp în urmă trecuseră împreună printr-un îngrozitor accident de maşină care o făcuse pe Anna să-şi piardă copilul pe care îl aştepta. Cicatricea de pe faţă avea să rămână pentru totdeauna. Însă acum avea să vină pe lume rodul iubirii dintre ea şi Dan. Viaţa era într-adevăr plină de surprize.

— Crezi că, de exemplu…

— Dacă acum eşti pe cale să spui „mama şi tata” mă ridic şi plec, spuse Anna ridicând o mână. Nici nu vreau să mă gândesc.

Erica zâmbi afectat.

— Bine, nu o să-i iau pe mama şi pe tata drept exemplu, dar cât de des crezi că fac sex Kristina şi Bob Constructorul?

— Erica! îşi puse Anna mâinile pe faţă şi dădu din nou din cap. Şi ar fi cazul să nu-i mai spuneţi săracului de Gunnar „Bob Constructorul” doar pentru că este un meseriaş atât de drăguţ.

— Bine, să vorbim atunci despre nuntă. Ai fost şi tu chemată să-ţi exprimi gusturile în privinţa rochiei? Sper că nu o să fiu singura care îşi va da cu părerea şi va încerca să păstreze o mină încurajatoare atunci când îmi vor fi prezentate tot felul de creaţii sinistre şi răsuflate, una după alta.

— Nu, nu eşti singura, m-a chemat şi pe mine, spuse Anna încercând să se aplece înainte pentru a-şi mânca sendvişul cu raci.

— Pune-l pe burtă, mai bine, sugeră Erica zâmbind şi fu răsplătită cu o privire furioasă din partea Annei.

Oricât ar fi aşteptat Dan şi Anna acest bebeluş, graviditatea nu era tocmai o încântare pe căldura aceea din toiul verii, iar burta Annei era, cel puţin spus, gigantică.

— N-ai putea să o convingi tu să-şi schimbe preferinţele? continuă Erica. Kristina are un chip minunat, o talie mai fină şi un piept mai frumos decât al meu, numai că nu îndrăzneşte niciodată să-l pună în evidenţă. Gândeşte-te ce bine ar arăta într-o rochie de dantelă cu un decolteu mai adânc.

— E treaba ta dacă vrei să îi schimbi imaginea Kristinei, spuse

Anna. Eu am de gând să îi spun că îi stă fantastic indiferent ce îmi va arăta.

— N-ai curaj!

— Dacă tu ai grijă de soacra ta, atunci şi eu am grijă de a mea.

Anna muşcă încântată din sendvişul cu raci.

— Da, pentru că Esther e aşa de teribil de dificilă, spuse Erica şi o văzu în faţa ochilor pe mama cea deosebită a lui Dan, care n-ar exprima niciodată nici cea mai neînsemnată critică sau vreo opinie contrară.

Erica ştia asta din proprie experienţă, din vremurile îndepărtate când ea însăşi fusese împreună cu Dan.

— Nu, ai dreptate, am noroc cu ea, spuse Anna şi înjură când sendvişul îi căzu pe burtă.

— O, nu te necăji, nimeni nu se uită la burtă când ai aşa ghiulele generoase, spuse Erica făcând semn spre cupele de mărimea G ale sutienului Annei.

— Ţine-ţi gura.

Anna îşi şterse cât de bine putu maioneza de pe rochie. Erica se aplecă în faţă, îi cuprinse cu mâinile chipul surorii mai mici şi o sărută pe obraz.

— Ce-a fost asta? întrebă Anna surprinsă.

— Îmi place de tine, spuse simplu Erica şi îşi ridică paharul. Pentru noi, Anna. Pentru tine şi pentru mine şi pentru familiile noastre nebune. Pentru toate prin câte am trecut supravieţuind, pentru că nu mai avem secrete una faţă de alta.

Anna clipi de câteva ori, apoi îşi ridică şi ea paharul de cola şi ciocni cu Erica.

— Pentru noi!

Pentru un moment, Ericăi i se păru că observă o licărire întunecată în privirea Annei, însă după o secundă nu mai era acolo. Îşi închipuise numai.

Sanna se aplecă peste tufa de iasomie şi inspiră mireasma. Nu o mai liniştea ca altădată. Clienţii roiau în jurul ei, ridicau ghivece şi aşezau pământ de flori în cărucioare, însă ea abia dacă îi observa. Tot ce vedea în faţa ei era zâmbetul fals al lui Marie Wall.

Sanna nu înţelegea cum de se întorsese. După toţi aceşti ani. Ca şi cum nu ar fi fost destul că era obligată să o vadă pe Helen în sat, să dea din cap în semn de salut. Ajunsese să accepte faptul că Helen era aproape, că ar fi putut oricând să dea nas în nas cu ea. Vina i se citea în ochi, se vedea cum o rodea tot mai mult, cu fiecare an care trecea. Însă Marie nu arătase niciodată vreo urmă de regret, iar chipul ei zâmbitor apărea în fiecare revistă mondenă.

Acum, Marie cea falsă, frumoasă şi surâzătoare se întorsese.

Fuseseră colege de clasă la şcoala parohială şi mereu îi admirase cu invidie genele dese şi părul blond şi lung care-i acoperea spatele. Dar Sanna îi putuse vedea şi partea întunecată.

Slavă Domnului că părinţii Sannei nu ajunseseră să o vadă pe Marie trecând zâmbitoare prin sat! Sanna avea treisprezece ani când mama ei murise de cancer hepatic şi cincisprezece când tatăl ei îşi pierduse suflarea. Doctorii nu putuseră da un motiv al morţii, însă Sanna ştia ce se întâmplase. Suferinţa doliului îl omorâse.

Sanna scuturã din cap şi cefaleea care o chinuia se făcu din nou simţită. O obligaseră să se mute la mătuşa Linn, însă acolo nu se simţise niciodată ca acasă. Linn şi unchiul Paul aveau propriii copii, cu câţiva ani mai mici, şi nu ştiau ce să facă cu un adolescent fără părinţi. Nu fuseseră nici răutăcioşi, nici proşti, se descurcaseră cât de bine putuseră, însă rămăseseră nişte străini.

Alesese un liceu de ştiinţe agricole mai îndepărtat şi începuse să lucreze imediat după bacalaureat. De atunci se dedicase muncii. Conducea o mică florărie cu grădină din împrejurimile localităţii Fjällbacka. Nu câştiga mult, însă destul ca ea şi fiica ei să se poată întreţine. Nu avea nevoie de mai mult.

Părinţii ei se transformaseră în morţi în viaţă când Stella fusese găsită ucisă şi, într-un fel, îi înţelesese. Anumiţi oameni se născteau cu o lumină mai puternică decât alţii, iar Stella fusese unul dintre aceştia. Mereu veselă şi amabilă, gata oricând să împartă pupături şi îmbrăţişări tuturor în jurul său. Dacă Sanna ar fi putut să moară ea în locul Stellei în acea dimineaţă caldă de vară, aşa ar fi ales.

Dar Stella fusese cea găsită în lac. După asta nu mai rămăsese nimic.

— Îmi cer scuze, există vreun trandafir care se îngrijeşte mai uşor decât ceilalţi?

Sanna tresări şi se uită la femeia care se apropiase de ea fără să-şi dea seama.

Femeia îi zâmbi Sannei şi expresia îi netezi faţa ridată.

— Iubesc trandafirii, dar din păcate îmi cam lipseşte darul îngrijirii plantelor.

— Contează culoarea? întrebă Sanna.

Era expertă în a-i ajuta pe oameni să găsească plantele care li se potriveau. Unii se împăcau mai bine cu florile care aveau nevoie de mai multă îngrijire şi atenţie. Puteau face o orhidee să se simtă bine şi să înflorească şi puteau trăi fericiţi împreună mulţi ani. Alţii de-abia erau în stare să aibă grijă de ei înşişi şi aveau nevoie de plante rezistente, puternice. Nu neapărat cactuşi, pe aceia îi păstra pentru cazurile cele mai grele, însă le putea sugera de exemplu un crin al păcii sau o monstera. Era mândră de darul ei de a asocia fiecare om cu planta potrivită lui.

— Roz, spuse femeia visătoare. Iubesc rozul.

— Ca să vezi, am chiar trandafirul potrivit, unul din specia Rosa pimpinellifolia. Lucrul cel mai important este să aveţi multă grijă când îl plantaţi. Săpaţi o groapă adâncă şi udaţi generos. Adăugaţi şi nişte îngrăşământ, am să vi-l dau pe cel potrivit, apoi aşezaţi lăstarul. Umpleţi la loc cu pământ şi udaţi din nou. E foarte important să udaţi la început, când se dezvoltă rădăcina. Apoi trebuie numai să aveţi grijă să nu se usuce. Şi tăiaţi vârfurile de fiecare dată la începutul primăverii, atunci când mugurii mestecenilor fac urechiuşe, cum se spune.

Femeia se uită îndrăgostită la tufa de trandafiri pe care Sanna i-o puse în coşul de cumpărături. O înţelegea foarte bine, trandafirii au ceva cu totul special. Ea îi compara adesea pe oameni cu florile. Dacă Stella ar fi fost o floare, ar fi fost cu siguranţă un trandafir. Un trandafir galic frumos, magnific, cu straturi după straturi de petale.

Clienta îşi drese vocea.

— Este totul în regulă? întrebă ea.

Sanna dădu din cap aprobator, realizând că iarăşi se pierduse printre amintiri.

— E bine, sunt puţin obosită. Căldura asta…

Femeia răspunse cuvintelor ei vagi înclinând aprobator din cap.

Nu se poate vorbi cu adevărat de relaxare într-un concediu cu copiii, se gândea Patrik. Era o combinaţie ciudată, de ceva absolut minunat şi ceva cu totul epuizant. Mai ales acum, când era responsabil pentru toţi copiii, în timp ce Erica îşi lua prânzul cu Anna. Pe deasupra, împotriva convingerilor sale, coborâse pe plajă pentru că acasă puştii începuseră să se urce pe pereţi. De obicei era mai uşor să evite certurile dacă îi ţinea ocupaţi, însă uitase că plaja îngreuna toate lucrurile. În primul rând, era riscul de înec. Casa lor se afla în Sälvik, ceva mai sus de locul de scăldat, şi de multe ori se trezise plin de sudori reci după ce visase că vreunul dintre copii se strecurase afară şi o luase spre mare.

Apoi era nisipul. Nu numai că Noel şi Anton se încăpăţânau să-l arunce pe alţi copii, lucru ce-l făcea pe Patrik ţinta privirilor furioase ale celorlalţi părinţi, însă, dintr-un motiv greu de înţeles, le plăcea să îl bage şi în gură. Nisipul ca nisipul, dar pe Patrik îl înfiora gândul la toate lucrurile scârboase care intrau odată cu el în guriţele lor. Deja îndepărtase un muc de ţigară din pumnul plin de nisip al lui Anton, era numai o chestiune de timp până găsea acolo şi un ciob de sticlă. Sau o priză de tutun.

Slavă Domnului că exista Maja! Pe Patrik îl mustra conştiinţa că îşi asumase atât de multe responsabilităţi pentru fraţii mai mici, însă Erica susţinea că Majei îi făcea plăcere să aibă grijă de ei. Aşa cum şi

ei îi plăcuse mereu să se ocupe de sora ei mai mică.

Acum Maja îi păzea pe cei mici să nu intre prea departe în apă, îi conducea cu o mână sigură în zona uscată, verifica ce băgau în gură şi îndepărta nisipul de pe copiii pe care fraţii ei mai mici aruncaseră cu nisip. Patrik îşi dorea câteodată să nu mai fie atât de conştiincioasă. Se temea pentru ea, să nu facă ulcer în viitor, dacă o ţinea tot aşa.

De când avusese probleme cu inima, în urmă cu câţiva ani, ştia cât de important era să aibă grijă de propria persoană şi să-şi îngăduie momente de odihnă şi relaxare. Întrebarea era dacă un concediu cu copii permitea aşa ceva. Deşi îşi iubea copiii mai mult decât orice altceva, era nevoit să admită că îi era dor câteodată de liniştea de la secţia de poliţie din Tanumshede.

Marie Wall se sprijini de spătarul şezlongului şi se întinse după băutură. Un pahar cu Bellini, şampanie cu suc de piersici. Da, nu ca la Harry's în Veneţia, din păcate. Nu găseai aici piersici proaspete. Trebuise să se mulţumească cu o formulă improvizată din şampania ieftină cu care îi umpluseră frigiderul zgârie-brânză ăia de la compania de film, amestecată cu nectar de piersici Proviva. Le ceruse ca ingredientele pentru Bellini să-i fie puse la dispoziţie la sosire, iar asta era tot ce putuseră găsi.

Întoarcerea îi dădea o senzaţie stranie. Nu era vorba de revenirea în casă, bineînţeles, pentru că aceasta fusese demolată de multă vreme. Nu putea să nu se întrebe dacă proprietarii noii case, construită pe terenul celei vechi, nu erau cumva vizitaţi de spirite malefice, după tot ce se întâmplase acolo. Probabil că nu. Răul dispăruse în mormânt odată cu părinţii ei. Marie mai luă o înghiţitură de Bellini. Oare pe unde se aflau proprietarii acestei case? O săptămână de august cu o vreme excelentă de vară, acesta era momentul cel mai potrivit al anului pentru a te bucura de o vilă care trebuie să fi costat milioane să o cumperi şi să o amenajezi. Chiar dacă nu veneai prea des în Suedia. Dar probabil că se aflau în Provence, în locul acela care aducea a castel, de care Marie dăduse când îi căutase pe Google. Bogaţii râvneau mereu la mai mult, rareori erau mulţumiţi. Era valabil şi pentru casele de vacanţă.

Le era totuşi recunoscătoare că închiriau casa. Aici se grăbea să ajungă în fiecare zi după filmări. Ştia că asta nu putea dura prea mult, într-o zi avea să o revadă pe Helen, avea să realizeze cât de mult însemnaseră odată una pentru alta şi cât de mult se schimbase totul. Dar deocamdată nu era pregătită pentru asta.

— Mama!

Marie închise ochii. De când se născuse Jessie încercase să o facă să-i folosească prenumele în loc de acea etichetă sinistră, dar degeaba. Copila se încăpăţânase să îi spună *mama* ca şi cum ar fi putut astfel să

o transforme pe Marie în genul acela de mamă dolofană care găteşte prăjituri.

— Mama?

Glasul venea de aproape din spatele ei şi îşi dădu seama că nu se putea ascunde.

— Da? spuse întinzându-se după pahar.

Bulele de aer îi gâdilau gâtul. Corpul devenea mai moale şi mai docil cu fiecare sorbitură.

— Eu şi Sam ne gândeam să dăm un tur cu barca lui, e în regulă?

— Da, bineînţeles, spuse Marie şi mai sorbi un pic.

Îi zâmbi fiicei de sub pălăria de soare.

— Vrei şi tu?

— Mamă, am cincisprezece ani, spuse Jessie oftând.

Vai, atât de bine se purta Jessie, că nu ai fi zis că era fiica ei. Din fericire, reuşise să-şi găsească un băiat de când veniseră în Fjällbacka.

Marie se cufundă în şezlong închizând ochii, dar îi deschise imediat.

— De ce rămâi acolo? Îmi faci umbră. Încerc să mă bronzez. Am filmări după prânz şi vor să arăt bronzată natural. Ingrid Bergman arăta ca o prăjitură rumenită în verile petrecute în Dannholmen.

— Eu… începu Jessie să spună ceva, dar până la urmă se răsuci pe călcâie şi plecă.

Marie auzi uşa de la intrare trântindu-se din nou, puternic, şi zâmbi în sinea ei. În sfârşit, singură.

Bill Andersson deschise capacul de la coşul cu merinde şi scoase unul dintre sendvişurile pe care le pregătise Gun. Îşi ridică privirea înainte de a închide rapid capacul. Pescăruşii erau rapizi şi, dacă nu aveai grijă, puteau să-ţi şterpelească toată masa. Aici pe ponton era şi mai mare riscul.

Gun îi dădu un ghiont.

— Este o idee bună, spuse ea. Nebunească, dar bună.

Bill închise ochii şi muşcă o gură din sendviş.

— Spui asta numai ca să-l faci fericit pe moşneagul tău? întrebă el.

— De când zic lucruri numai ca să te fac pe tine fericit? spuse Gun, iar Bill fu nevoit să-i dea dreptate în privinţa asta.

În cei patruzeci de ani petrecuţi împreună, puţine fuseseră dăţile în care nu se arătase brutal de sinceră.

— Da, am tot cugetat la asta de când cu filmul acela şi cred că ar funcţiona şi aici. Am vorbit cu Rolf de la tabăra de refugiaţi şi nu o duc prea grozav acolo. Oamenii sunt aşa fricoşi că nici nu îndrăznesc să se apropie.

— Aici, în Fjällbacka, ajunge să te fi mutat din Strömstad, ca şi mine, pentru a fi considerat un străin. Poate că nu este atât de ciudat

că nu şi-au deschis braţele în faţa sirienilor.

Gun mai luă o chiflă, din cele cumpărate de la Zetterlinds, şi întinse pe ea un strat gros de unt.

— E timpul ca lumea să-şi schimbe abordarea, spuse Bill făcând un gest amplu cu braţul. Aici e vorba de oameni care au fugit cu copii şi cu tot din faţa războiului şi a durerii, au suferit destul şi pe drum, deci le-ar prinde bine ca oamenii să înceapă să vorbească cu ei. Dacă putem să-i învăţăm pe somalezi să patineze şi să joace bandy[1], putem la fel de bine să-i învăţăm pe sirieni să navigheze. Chiar, Siria e la mare? Poate că ştiu deja să navigheze?

Gun dădu din cap.

— Nu am idee, iubire, caută pe Google.

Bill se întinse după ipad-ul care rămăsese în apropiere după careul lor obişnuit de sudoku din prima parte a zilei.

— Da, Siria se află la apă, dar e greu de ştiut câţi sirieni locuiau pe coasta marină. Mereu am zis că oricine poate învăţa să navigheze, este o ocazie bună să demonstrez asta.

— Dar nu ajunge să navigheze de plăcere? Trebuie să concureze?

— Asta a fost ideea în *Trevlig folk*[2]. Să fie motivaţi de o provocare adevărată. A fost ca un fel de declaraţie pentru somalezii ăia.

Bill zâmbi. Ca să vezi, putea să se exprime în aşa fel încât să pară informat şi înţelept, deopotrivă.

— Da, dar de ce trebuie să fie atunci… ce ai spus?… o declaraţie?

— Altfel nu ar avea acelaşi impact. Cu cât mai mulţi se vor simţi inspiraţi, aşa ca mine, cu atât se va propaga efectul, precum cercurile pe apă, iar refugiaţilor le va veni mai uşor să se integreze în societate.

Bill se vedea iniţiatorul unei mişcări naţionale. Marile schimbări trebuiau să înceapă de undeva. Ceea ce începuse cu campionatul mondial de bandy pentru somalezi putea continua cu o regată pentru sirieni şi putea duce oriunde!

Gun îşi aşeză mâna peste a lui, zâmbindu-i.

— Merg să vorbesc cu Rolf chiar astăzi şi o să aranjăm o întâlnire la tabără, spuse Bill înhăţând încă o chiflă.

După un moment de ezitare, mai luă o chiflă, pe care o aruncă pescăruşilor. Aveau totuşi şi ei dreptul de a se hrăni.

Eva Berg smulse din rădăcină tulpina unei buruieni şi o aşeză în coşul de lângă ea. Ca de obicei, inima îi bătea mai puternic când privea peste câmpuri. Toate astea le aparţineau. Povestea fermei nu îi atinsese niciodată. Nici ea, nici Peter nu erau prea superstiţioşi. Însă desigur că, în momentul în care cumpăraseră ferma familiei Strand, acum zece ani, se vorbise mult despre toate nenorocirile prin care trecuseră aceştia. Din câte pricepuse Eva, fusese vorba de o mare

tragedie, care atrăsese tot restul. Moartea micuţei Stella dusese la destinul tragic al familiei Berg. Dar asta nu avea nimic de-a face cu ferma.

Eva se aplecă şi căută mai departe buruieni, ignorând durerea din genunchi. Pentru ea şi pentru Peter, noua casă era un paradis. Veniseră de la oraş, dacă Uddevalla putea fi numit oraş, însă visaseră mereu la o casă la ţară. Ferma, situată destul de aproape de Fjällbacka, fusese perfectă în toate privinţele. Iar faptul că preţul fusese mai mic din cauza celor întâmplate aici nu o făcuse decât mai accesibilă pentru ei. Eva spera că reuşiseră să umple acest loc cu destul de multă iubire şi energie pozitivă.

Partea cea mai bună era că Nea se simţea minunat acolo. O botezaseră Linnea, însă de mică ea îşi spusese Nea, iar Eva şi Peter se deprinseseră să îi spună la fel. Acum avea patru ani, dar era atât de hotărâtă şi de încăpăţânată, încât Eva se îngrozea la gândul că avea să vină vremea adolescenţei. Se părea totuşi că Nea avea să rămână singurul copil al ei şi al lui Peter, prin urmare ea avea să aibă şi atunci parte de toată atenţia lor. Însă acel timp părea foarte îndepărtat. Nea alerga prin fermă ca o mică minge plină de energie, cu părul blond moştenit de la mama sa ca un norişor în jurul chipului luminos. Evei îi era mereu teamă să nu se ardă la soare, dar copilul nu făcea decât să capete nişte pistrui în plus.

Se ridică în picioare ştergându-şi sudoarea de pe frunte cu încheietura mâinii, pentru a nu se murdări de la mănuşile de grădină. Îi plăcea să cureţe grădina de legume. Era ceva atât de diferit faţă de slujba ei obişnuită de birou. Se bucura ca un copil văzând cum seminţele pe care le sădise deveneau plante ce creşteau şi se pârguiau, pentru ca apoi să poată fi culese. Cultivau numai necesarul pentru casă. Nu s-ar fi putut întreţine doar cu acest pământ, însă se bucurau de un fel de gospodărie proprie: o grădină de zarzavaturi, una de verdeţuri şi un ogor cultivat cu cartofi. Câteodată o mustra conştiinţa la gândul că o duceau atât de bine. Viaţa se dovedea mai bună decât şi-ar fi putut imagina vreodată şi nu avea nevoie de nimic mai mult pe această lume decât de Peter, de Nea şi de casa lor de la ţară.

Eva începu să scoată morcovi şi îl zări în depărtare pe Peter venind cu tractorul. Lucra la Tetra Pak, însă îşi petrecea cât de mult timp liber putea pe tractor. Azi de dimineaţă plecase devreme, cu mult înainte ca ea să se trezească, şi îşi luase un pachet cu mâncare şi un termos cu cafea. Aveau un teren împădurit care ţinea de fermă şi pe care el se hotărâse să îl defrişeze, aşa că ştia că avea să se întoarcă cu lemne pentru iarnă, transpirat şi murdar, extenuat fizic şi cu un zâmbet larg.

Puse morcovii într-un coş pe care-l aşeză într-o parte, urma să-i folosească pentru cina din seara aceea. Apoi îşi scoase mănuşile de grădină, le aşeză lângă coş şi se apropie de Peter. Clipi din ochi

încercând să o zărească pe Nea în tractor. Precis adormise, ca de obicei. Fusese devreme pentru ea, dar îi plăcea să meargă cu Peter în pădure. Poate că îşi iubea mama, însă pe tatăl său îl adora.

Peter conduse tractorul până în curte.

— Bună, iubire, spuse Eva după ce el opri motorul.

Inima îi bătu şi mai tare când îi văzu zâmbetul. Chiar şi acum, după toţi aceşti ani, genunchii i se înmuiau la vederea lui.

— Bună, draga mea! Aţi avut o zi bună?

— Da.

Ce voia să spună cu „aţi”?

— Dar voi? zise ea repede.

— Care noi? întrebă Peter şi îi dădu un sărut plin de sudoare.

Se uită în jur.

— Unde e Nea? Doarme de prânz?

Urechile îi ţiuiră şi undeva departe Eva se auzi pe sine spunând:

— Credeam că este cu tine.

Se uitară unul la altul în timp ce lumea lor se prăbuşea.

Cazul Stella

Linda o privi pe Sanna balansându-se pe scaun.

— Ce crezi că va spune Stella când îţi va vedea toate hainele astea?

— Cred că se va bucura, spuse Sanna cu un zâmbet care făcea ca, pentru o secundă, să îi semene leit surorii sale, după care îşi încruntă fruntea într-o expresie care-i era atât de proprie. Dar ar putea deveni şi invidioasă.

Linda zâmbi când intră cu maşina în curte. Sanna fusese mereu o soră atât de precaută.

— Îi vom explica că va primi haine frumoase când va fi rândul ei să înceapă şcoala.

De-abia apucă să oprească maşina, că Sanna şi sări rapid afară şi deschise portbagajul să îşi adune plasele cu cumpărături.

Uşa de la intrare se deschise şi Anders apăru pe scări.

— Iartă-ne că am întârziat un pic, spuse Linda. Am stat să mâncăm mai întâi.

Anders se uită la ea cu o expresie ciudată.

— Ştiu că e ora prânzului, dar Sanna dorea atât de mult să meargă la cafenea, continuă Linda şi zâmbi spre fiica ei, care îşi îmbrăţişă tatăl şi se repezi înăuntru.

Anders dădu din cap.

— Nu e asta. Eu… Stella nu a venit acasă.

— Nu a venit?

O privire aruncată lui Anders o făcu să simtă fiori în stomac.

— Nu, şi am sunat şi la Marie, şi la Helen. Niciuna nu e acasă.

Linda îşi trase răsuflarea şi închise portiera maşinii.

— Ei, cu siguranţă că au întârziat. Ştii cum e Stella, sigur a vrut să meargă prin pădure şi să le arate totul.

Îl pupă pe Anders pe gură.

— Sigur ai dreptate, spuse el, fără a fi convins de asta.

Telefonul începu să sune, iar Anders intră ca un glonţ în bucătărie ca să răspundă.

Linda se încruntă când se aplecă pentru a-şi scoate pantofii.

Nu îi stătea în fire lui Anders să devină atât de îngrijorat. Însă trecuse o oră de când se întreba ce s-o fi întâmplat cu fetele.

Când se ridică, Anders se afla în faţa ei. Fiorii din stomac reveniră cu putere la vederea expresiei de pe chipul lui.

— A sunat KG. Helen e acasă acum şi se pregătesc pentru masă. KG a sunat şi la Marie acasă şi el spune că ambele fete susţin că s-au despărţit de Stella pe la ora cinci.

— Dar ce spui?

Anders îşi luă tenişii.

— Am căutat peste tot în fermă, dar poate s-a întors în pădure şi s-a rătăcit.

Linda aprobă din cap.

— Trebuie să luăm maşina şi să o căutăm.

Merse în dreptul scărilor şi strigă spre etajul superior.

— Sanna? Tata şi cu mine mergem să o căutăm pe Stella. Trebuie să fie în pădure. Ştii cât de mult îi place acolo. Ne întoarcem repede!

Se uită la bărbatul ei. Nu era cazul să-i arate Sannei neliniştea care-i cuprinsese. Însă jumătate de oră mai târziu nu o mai puteau ascunde unul de celălalt.

Anders ţinea atât de strâns volanul, încât articulaţiile degetelor i se albiseră. După ce căutară peste tot prin pădurea învecinată, începură să conducă încoace şi-ncolo de-a lungul drumului, încetinind în toate locurile în care fiica lor obişnuia să poposească. Dar nu zăriră nici urmă de Stella.

Linda îşi puse o mână pe genunchiul lui Anders.

— Trebuie să ne întoarcem acum.

Anders aprobă din cap şi o privi. Îngrijorarea din privirea sa era oglinda înfiorătoare a propriei îngrijorări.

Era necesar să sune la poliţie.

[2]

Gösta Flygare căuta prin mormanul de hârtii care se afla în faţa lui. Era o zi de luni, în august, prin urmare nu era foarte mare. Nu avea nimic împotrivă să lucreze în timpul verii. În afară de câteva partide de golf când şi când, nu avea ceva mai bun de făcut. Desigur că Ebba venea să îl salute câteodată, însă de când cu noul bebeluş ocaziile erau mai rare. Putea înţelege asta. Ştia că primise o invitaţie sinceră de a o vizita pe Ebba la Göteborg oricând dorea, iar asta îi era suficient. Până şi o mică doză din ceea ce devenise familia sa era mai mult decât nimic. Şi era mai bine că Patrik, tată de copii mici, avea parte de concediu în timpul verii. El şi Mellberg puteau sta aici ca doi bătrâni cai de povară, ocupându-se de cazurile care apăreau. Martin venea totuşi din când în când pentru a-i verifica pe „moşi", cum le spunea el într-un fel atât de enervant, însă lui Gösta i se părea că mai degrabă avea nevoie de puţină companie. Martin nu întâlnise nici o altă femeie după moartea Piei, iar Gösta îl compătimea pentru asta. Era un tip de treabă. Iar fata lui avea nevoie de un dram de îngrijire maternă. Acum el ştia că Annika, secretara lor, o mai lua pe fată la ea, sub pretextul că Tuva se putea juca cu fiica ei, Leia. Dar asta nu ajungea. Fata avea nevoie de o mamă. Însă Martin nu era pregătit pentru o nouă relaţie, şi cu asta basta. Iubirea venea când venea. Pentru Gösta nu existase decât o femeie. Dar parcă Martin era prea tânăr să lase lucrurile aşa.

Că nu era atât de uşor să găsească o nouă iubire înţelegea. Nu poţi forţa sentimentele, iar pe de altă parte oferta este destul de restrânsă când trăieşti într-un oraş mic. Pe deasupra, Martin era genul care avea trecere la femei înainte de o întâlni pe Pia, iar riscul de a trece în cealaltă extremă era destul de mare în unele cazuri. Conform viziunii lui Gösta, rareori se întâmpla ca lucrurile să iasă mai bine la o revedere, dacă nu funcţionaseră de prima dată. Însă ce ştia el? Iubirea vieţii lui fusese soţia, Maj-Britt, cu care îşi împărţise toată viaţa de adult. Nu existase nimeni nici înaintea ei, nici după ea.

Soneria stridentă a unui telefon îi întrerupse fluxul gândurilor.

— Secţia de poliţie Tanumshede.

Ascultă cu atenţia încordată vocea de la celălalt capăt.

— Venim. Ce adresă aveţi?

Gösta notă, închise telefonul şi ţâşni în biroul de alături fără să mai bată la uşă.

Mellberg tresări, fiind trezit din somnul său profund.

— Ce naiba? izbucni el zgâindu-se la Gösta.

Cuibul de păr pe care şi-l ridicase în cap într-o încercare infatuată

de a-şi acoperi chelia alunecă în jos, dar îl întoarse la loc cu o mişcare rapidă.

— Copil dispărut, spuse Gösta. Patru ani. Lipseşte de azi-dimineaţă.

— De azi-dimineaţă? Şi părinţii sună tocmai acum? se miră Mellberg şi se ridică de pe scaun.

Gösta se uită la ceasul de la mână. Era un pic după ora trei. Copiii dispăruţi nu erau cazuri obişnuite. În timpul verii se întâmplau mai mult beţii, spargeri şi jafuri, molestări şi uneori tentative de viol.

— Fiecare a crezut că era cu celălalt părinte. Le-am spus că venim direct acolo.

Mellberg îşi introduse picioarele în pantofii care stăteau aşezaţi lângă masa de scris. Câinele lui, Ernst, care se trezise şi el, îşi puse capul jos după ce constată că deranjul nu părea să aibă deloc de-a face cu posibilitatea ca el să se aleagă cu o plimbare sau cu ceva comestibil.

— Unde anume? întrebă Mellberg şi grăbi pasul după Gösta până la garaj.

Respira din greu când ajunseră în dreptul maşinii.

— E ferma lui Berg, spuse Gösta. Unde a locuit familia Strand.

— Ce dracu'? făcu Mellberg.

Ştia din auzite şi citite de vechiul caz care se petrecuse la Fjällbacka cu mult înainte de venirea sa. Însă Gösta fusese acolo când se întâmplase. Şi pentru el, totul părea mult prea familiar.

— Alo?

Patrik îşi şterse mâna înainte să răspundă, cu toate astea telefonul se umplu de nisip. Cu mâna liberă le făcu semn copiilor să se apropie şi scoase în faţa lor un pachet cu biscuiţi Marie şi o casoletă cu felii de măr. Noel şi Anton se aruncară asupra pachetului de biscuiţi şi încercară să îl smulgă unul din mâinile celuilalt, ceea ce făcu ca pachetul să cadă în nisip şi ca o mare parte din biscuiţi să se împrăştie. Unii dintre ceilalţi părinţi se uitară la ei, iar Patrik îi simţi crâcnind. Însă îi înţelegea. Deşi era de părere că el şi Erica erau relativ competenţi în rolul de părinţi, gemenii se purtau câteodată ca şi cum ar fi fost crescuţi de nişte lupi.

— Aşteaptă, Erica, o rugă el culegând cu un oftat doi biscuiţi de pe care suflă firele de nisip.

Noel şi Anton mâncaseră deja atâta nisip, că încă un pic nu avea cum să le dăuneze şi mai mult.

Maja luă casoleta cu bucăţi de măr, se aşeză cu ea pe genunchi şi privi în zare spre locul de scăldat. Patrik îi contemplă spatele mic şi zvelt şi părul care i se cârlionţase pe ceafă de la umezeală. Era incredibil de drăguţă stând aşa, cu toate că nici de această dată nu reuşise să-i prindă ca lumea părul în coadă.

— Aşa, acum pot vorbi. Suntem jos la plajă şi tocmai a avut loc un incident cu biscuiţi de care a trebuit să ne ocupăm…

— Bine, spuse Erica. Dar altfel totul e bine?

— Da, sigur, e foarte bine, minţi el în timp ce încercă din nou să-şi şteargă nisipul de pe mâini de slip.

Noel şi Anton culegeau biscuiţi din nisip şi continuau să molfăie scoţând un pârâit strident dintre dinţi. Un pescăruş zbura în cercuri deasupra lor aşteptând ca ei să lase biscuiţii nesupravegheaţi măcar pentru un moment. Dar aşa ceva nu se va întâmpla. Gemenii erau capabili să îndese în ei un pachet de biscuiţi Marie cu o viteză demnă de un record mondial.

— Am terminat cu prânzul acum, spuse Erica. Să vin la voi?

— Da, te rugăm, răspunse Patrik. Dar ia un pic de cafea într-un termos, eu sunt un novice în astfel de ieşiri şi am uitat să iau.

— Înţeles. La ordinele dumneavoastră.

— Mulţumesc, iubire, nici nu ai idee cât de mult îmi doresc chiar acum o cană de cafea.

Zâmbi închizând telefonul. Ce binecuvântare era că, după cinci ani împreună şi trei copii mici, încă simţea fluturi în stomac când auzea la telefon vocea soţiei lui. Erica era întâmplarea cea mai bună a vieţii lui. Da, în afară de copii, bineînţeles, însă, pe de altă parte, nici pe aceştia nu i-ar fi avut fără Erica.

— Era mama? întrebă Maja întorcându-se spre el cu mâna cozoroc deasupra ochilor.

Semăna extraordinar de mult cu mama sa din anumite unghiuri. Iar acest lucru îl umplu de bucurie pe Patrik. Erica era cea mai frumoasă persoană pe care o cunoştea.

— Da, era mama. Vine aici.

— Daaa! exclamă Maja.

— Aşteaptă, sună de la birou, trebuie să răspund repede, spuse Patrik şi îşi puse degetul plin de nisip pe dunga verde.

Apărea *Gösta* pe ecran, iar el ştia că colegul său nu ar fi sunat ca să deranjeze pe cineva aflat în concediu dacă nu ar fi fost ceva important.

— Bună, Gösta, spuse el, aşteaptă un moment. Maja, ai putea să le dai şi băieţilor câteva bucăţi de măr? Şi ia-i lui Noel băţul acela de acadea pe care se pregăteşte să-l bage în gură… Mulţumesc, draga mea.

Duse telefonul la ureche din nou.

— Iartă-mă, Gösta, acum te ascult, sunt pe plaja de la Sälvik cu copiii şi haos e puţin spus.

— Îmi pare rău că te deranjez în mijlocul concediului, spuse Gösta, dar m-am gândit că poate vrei să ştii că am primit o sesizare despre un copil dispărut. O fetiţă care nu a fost găsită de azi-dimineaţă.

— Ce spui acolo? De azi-dimineaţă?

— Da, cam asta este toată informaţia pe care o avem, dar acum eu şi Mellberg suntem în drum spre părinţi.

— Şi unde locuiesc?

— Asta e treaba. A dispărut de la ferma lui Berg.

— Ah, nu se poate, spuse Patrik îngheţând. Nu acolo a locuit şi Stella Strand?

— Da, despre ferma aceea este vorba.

Patrik îi privi pe propriii copii, care acum se jucau destul de paşnic în nisip. Numai gândul că unul dintre ei ar putea dispărea îl făcea să se simtă rău. Nu avu nevoie de mai mult timp pentru a se decide. Cu toate că Gösta nu îi spusese direct, Patrik înţelegea că îşi dorea ajutorul altcuiva decât al lui Mellberg.

— Vin, spuse el. Erica va sosi aici aproximativ într-un sfert de oră, iar atunci pot pleca.

— Ştii unde se află ferma?

— Absolut, răspunse Patrik.

Sigur că ştia unde este. În ultima vreme auzise multe despre asta acasă.

Patrik apăsă pe dunga roşie şi simţi cum i se strânge inima. Se aplecă în faţă şi îi trase pe toţi copiii aproape de el. Aceştia protestară şi se alese cu nisip din cap până-n picioare. Însă asta nu avea nicio importanţă.

— Arată destul de amuzant, spuse Jessie.

Îşi dădu la o parte părul pe care vântul i-l sufla mereu în ochi.

— Cum adică amuzant? zise Sam strângându-şi pleoapele din cauza soarelui.

— Hm, tu prea arăţi ca un marinar.

— Şi atunci cum arată un marinar?

Sam întoarse cârma şi dădu cale liberă unui vas cu pânze.

— Ei, înţelegi ce vreau să spun. De obicei au pantofi nautici cu moţ, pantaloni scurţi bleumarin, cămaşă polo şi vreun pulover tricotat cu guler în formă de V, legat peste umeri.

— Şi pălăria de marinar, nu? zâmbi un pic Sam, în colţul gurii. Dar de unde ştii tu cum arată un marinar? Abia dacă-ai fost pe mare.

— Mda, dar am văzut în filme. Şi poze în reviste.

Desigur că fusese o prostie treaba asta cu marinarul.

De îndată ce deschidea gura, ieşea o prostie din ea. Mereu auzea asta prin şcolile cu internat prin care trecea. Că era proastă. Şi urâtă.

Şi aveau dreptate, ştia asta.

Era grasă şi greoaie, cu faţa acoperită de coşuri şi cu părul care mereu arăta gras, indiferent de câte ori l-ar fi spălat. Jessie simţi cum ochii i se umplu de lacrimi şi clipi imediat, disipându-le astfel ca Sam să nu le observe. Nu dorea să se facă de ruşine în faţa lui. Era primul

prieten pe care îl avusese vreodată. Fusese singurul încă din ziua în care venise spre ea, pe când stăteau la coadă la Centrumkiosk. Atunci îi spusese că ştia cine era ea şi tot atunci ea înţelesese cine era el. Şi cine era mama lui.

— Drace, e plin de lume peste tot, spuse Sam.

Scrută ţărmul după o porţiune de golf în care să nu fie câte două-trei bărci acostate sau ancorate. Cele mai multe locuri erau ocupate încă dinainte de ora prânzului.

— Ai naibii înotători, bombăni el.

Reuşi să găsească un loc îngust, ferit de vânt, la capătul micii insule Långskär.

— Aici ne oprim. Sari tu pe ţărm cu parâma?

Sam arătă spre frânghia aflată pe punte, în partea din faţă a bărcii.

— Să sar? se miră Jessie.

Săritul nu era ceva ce-i stătea în obişnuinţă. Şi în niciun caz de pe o barcă pe o stâncă goală.

— Nu e niciun pericol, spuse calm Sam. Frânez exact înainte. Stai ghemuită ca un arc să poţi sări pe stâncă. Va ieşi bine. Ai încredere în mine.

Ai încredere în mine. Era ceva ce putea face? Să aibă încredere în cineva? În Sam?

Jessie inspiră adânc, păşi până la capătul din faţă al bărcii, apucă strâns frânghia şi se ghemui. Când ajunseră aproape de insulă, Sam frână băgând în marşarier şi alunecară uşor spre stânca lângă care urmau să acosteze. Şi Jessie, spre propria mirare, făcu un salt din barcă până pe stâncă, aterizând lin. Cu frânghia încă în mână. Reuşise.

Era a patra raită la Hedemyrs în două zile. Dar nu prea era altceva de făcut în Tanumshede. Khalil şi Adnan hoinăreau la etajul superior, printre haine şi mărunţişuri. Khalil simţea privirile în ceafă. Nici nu mai era în stare să se simtă tulburat. La început îi fusese greu să se ferească de priviri, de suspiciuni. Acum acceptase că ieşeau în evidenţă. Nu arătau precum suedezii, nu vorbeau ca ei, nu se mişcau ca ei. Pesemne că şi el s-ar fi zgâit dacă ar fi văzut un suedez în Siria.

— La ce naiba te chiorăşti? icni Adnan în arabă către o tanti de vreo şaptezeci de ani care se uita intens la ei.

Desigur că îi privea pentru a se asigura că nu vor şterpeli ceva. Khalil ar fi putut-o lămuri că nu ar fi luat niciodată ceva ce nu le aparţinea. Că nici nu i-ar fi trecut prin cap aşa ceva. Că nu fuseseră educaţi în acest fel. Însă, când femeia se îndreptă pufnind dispreţuitor spre scările care coborau, înţelese că ar fi fost zadarnic.

— Ce naiba cred despre noi? Mereu acelaşi lucru.

Adnan continuă să arunce vorbe de ocară în arabă şi să gesticuleze cu braţele, de era cât pe ce să răstoarne o lampă de pe raftul de

alături.

— Lasă-i să creadă ce vor. Dacă nu au mai văzut înainte un arab…

Până la urmă îl făcu pe Adnan să zâmbească. Adnan era cu doi ani mai tânăr, avea numai şaisprezece şi încă părea un copil. Nu îşi controla emoţiile, acestea îl controlau pe el.

Khalil nu se simţise de multă vreme ca un copil. Din acea zi în care bombele îi răpiseră mama şi fraţii mai mici. Numai gândul la Bilal sau Tariq îl făcea să-l năpădească lacrimile, iar Khalil clipi imediat ca Adnan să nu le sesizeze. Bilal făcea mereu năzdrăvănii, dar era aşa de vesel, că nu puteai să te înfurii pe el. Tariq citea întruna şi era foarte curios; despre el, toţi ziceau că avea să devină cineva. Dispăruseră într-o clipită. Fuseseră găsiţi în bucătărie, trupul mamei se afla peste trupurile băieţilor. Nu reuşise să-i protejeze.

Cu pumnii încleştaţi se uita în jur, gândindu-se cum îi arăta viaţa acum. Îşi petrecea zilele într-o mică încăpere a taberei de refugiaţi sau hoinărea pe străzile acestei mici comunităţi ciudate în care nimerise. Atât de tăcută şi pustie, fără mirosuri, sunete sau culori.

Suedezii mergeau în propria lor lume, abia de se salutau unii pe alţii, arătau aproape speriaţi dacă cineva îndrăznea să-i abordeze. Şi vorbeau atât de încet şi fără gesturi.

Adnan şi Khalil coborâră scările şi ieşiră în căldura verii. Rămaseră în picioare pe trotuarul din faţa magazinului. Acelaşi lucru în fiecare zi. Greutatea de a găsi o ocupaţie. Pereţii taberei de refugiaţi se apropiau tot mai mult, ca şi cum ar fi încercat să-i sufoce. Khalil nu voia să fie lipsit de recunoştinţă. În această ţară primise un acoperiş deasupra capului şi masa de zi cu zi. Aici nu cădeau bombe. Aici nu se trăia cu ameninţări de la soldaţi sau de la terorişti. Dar, cu toată siguranţa, era greu să-ţi trăieşti viaţa în acel fel suspendat. Să nu ai o casă, ceva de făcut, un scop. Asta nu era viaţă. Era numai existenţă.

Adnan oftă lângă el. Merseră tăcuţi până la tabăra de refugiaţi.

Eva rămăsese înlemnită cu braţele strânse puternic în jurul corpului. Peter încă mai alerga încolo şi-ncoace. Căutase peste tot, de patru sau de cinci ori. Ridica aceleaşi pături, muta aceleaşi lăzi, striga de fiecare dată numele Neei. Însă Eva ştia că era în zadar, Nea nu era acolo. Îi simţea lipsa din toţi rărunchii.

Îşi miji ochii şi reperă un punct acolo, departe. Un punct care devenea tot mai mare şi mai mare, până a devenit o pată albă. Eva înţelese că poliţia sosea în sfârşit. Curând văzu clar dungile albastre şi galbene, iar înlăuntrul ei se căscă un abis. Fiica ei dispăruse. Poliţia era acolo pentru că fiica ei dispăruse. De azi-dimineaţă. Mintea ei se lupta să asimileze această informaţie, că fiica ei nu mai era acolo din zorii zilei. Cum de fuseseră nişte părinţi atât de neglijenţi şi nu observaseră că fiica lor lipsise toată ziua?

— Dumneavoastră aţi sunat?

Un bărbat mai în vârstă, cu păr grizonant, coborî din maşina de poliţie şi se îndreptă spre ea. Eva aprobă tăcută din cap, iar el îi întinse mâna.

— Gösta Flygare. Iar acesta este Bertil Mellberg.

Un poliţist cam de aceeaşi vârstă, dar mult mai rotund, îşi întinse mâna la rândul lui. Transpira abundent şi îşi ştergea fruntea cu mâneca.

— Soţul dumneavoastră este aici? întrebă poliţistul mai zvelt şi mai cărunt, scrutând ferma cu privirea.

— Peter! îl chemă ea şi se îngrozi de cât de slăbită îi suna vocea.

Făcu o nouă încercare, iar Peter veni în grabă de la marginea pădurii.

— Ai găsit-o? strigă el.

La vederea maşinii de poliţie se simţi dărâmat.

Părea totul atât de ireal. Era de neconceput. Spera că se va trezi în orice clipă şi va realiza că totul fusese numai un vis.

— Putem să vorbim la o ceaşcă de cafea? spuse Gösta Flygare cu o voce calmă, luând-o pe Eva de braţ.

— Da, veniţi, ne aşezăm în bucătărie, spuse ea, conducându-i înainte.

Peter rămase ezitând în mijlocul curţii cu mâinile lungi atârnând neputincios. Eva ştia că el voia să continue căutarea, dar nu se simţea în stare să aibă această conversaţie de una singură.

— Peter, vino.

Cu paşi greoi, acesta îi urmă pe ea şi pe poliţişti în casă. Eva începu să trebăluiască la filtrul de cafea, cu spatele la ei, însă simţea tot timpul prezenţa poliţiei. Parcă uniformele lor umpleau încăperea.

— Lapte? Zahăr? întrebă ea în mod reflex, iar ambii aprobară din cap.

Luă laptele şi zahărul în timp ce bărbatul ei nu se clintea din uşă.

— Aşază-te, zise ea un pic prea ascuţit, iar el se conformă.

În mod mecanic, continuă să scoată ceşti, linguriţe şi un pachet de biscuiţi Ballerina. Nea adora biscuiţii Ballerina. Tresări la acest gând şi scăpă o linguriţă pe jos. Gösta se aplecă în faţă să o ridice, dar Eva ajunse înaintea lui. O puse în chiuvetă şi luă alta din sertarul cu tacâmuri.

— Nu începeţi să puneţi întrebări? se miră Peter privindu-şi mâinile. Lipseşte de azi-dimineaţă, fiecare secundă contează.

— Mai întâi să se aşeze şi soţia dumneavoastră şi începem, zise Gösta dând din cap spre Eva.

Ea le întinse cafelele şi se puse la masă.

— Când aţi văzut-o pe fată ultima oară? întrebă poliţistul cel gras întinzându-se după un biscuit.

Furia începea să mocnească în ea. Pusese biscuiţii pentru că aşa se făcea când aveai oaspeţi, însă o înnebunea că tipul acela avea tupeul să molfăie biscuiţi cu ciocolată în timp ce punea întrebări despre Nea.

Eva respiră adânc de câteva ori, ştia că îşi pierduse simţul raţiunii.

— Aseară. S-a dus la culcare la ora obişnuită. Are propriul dormitor. I-am citit o poveste de noapte bună, i-am stins lumina şi am închis uşa.

— Iar după aceea nu aţi mai văzut-o? Nu s-a trezit în timpul nopţii? Niciunul dintre voi nu s-a sculat şi nu a văzut nimic? Sau auzit?

Vocea lui Gösta atât de blândă o făcu să întoarcă ochii de la colegul lui care mai luase un biscuit.

Peter îşi drese vocea.

— Nu, doarme singură în timpul nopţii. Eu m-am trezit abia azi-dimineaţă, trebuia să merg la pădure cu tractorul, am luat repede o cafea şi un sendviş, apoi am plecat.

Glasul îi părea rugător. Ca şi cum s-ar fi putut găsi un răspuns în ceea ce spunea. Eva îşi întinse mâna şi o puse pe a lui. Era la fel de rece precum a sa.

— Şi nu aţi văzut-o pe Linnea atunci? Dimineaţa?

Peter dădu din cap că nu.

— Uşa de la camera ei era închisă. Şi am mers tiptil, cât mai fără zgomot, ca să nu o trezesc. Voiam ca Eva să mai doarmă un pic.

Îi cuprinse braţul. Ăsta era Peter, mereu aşa de grijuliu. Se gândea mereu la ea şi la Nea.

— Iar dumneata, Eva? Povestiţi-ne cum a fost dimineaţă.

Vocea prietenoasă a lui Gösta o făcu să-şi dorească să plângă.

— M-am trezit târziu, pe la nouă şi jumătate. Nu ştiu de când nu am mai dormit atât de mult. Era linişte în casă şi m-am dus direct să văd cum e Nea. Uşa de la camera ei era deschisă, iar patul nefăcut. Nu era acolo şi am presupus…

Eva suspină. Peter îşi puse şi cealaltă mână peste celelalte două şi strânse puternic.

— Am presupus că a plecat cu Peter în zori, în pădure. Îi place acolo şi îl însoţeşte adesea. Aşadar nu era nimic ieşit din comun şi nu m-am gândit nicio clipă că…

Eva nu îşi mai putu stăpâni lacrimile. Şi le şterse cu mâna liberă.

— Eu am făcut aceeaşi presupunere, spuse Peter, iar Eva simţi din nou strângerea mâinii lui.

Ştia că avea dreptate. Şi totuşi. Numai dacă…

— Există vreun prieten la care ar fi putut să se ducă? întrebă Gösta.

Peter neagă din cap.

— Nu, nu iese din perimetrul fermei. Nu a încercat niciodată să iasă în afara gardului care împrejmuieşte terenul.

— Există un început pentru orice, zise poliţistul cel gras, iar Eva tresări – până atunci tăcuse şi nu făcuse altceva decât să molfăie biscuiţi. Poate s-a rătăcit prin pădure.

Gösta îi aruncă lui Bertil Mellberg o privire pe care Eva nu reuşi să o descifreze.

— Vom organiza o echipă de căutare, zise el.

— Credeţi asta? Că a dispărut în pădure?

Pădurea era atât de vastă. Numai gândul că Nea s-ar fi pierdut acolo îi făcea stomacul să se întoarcă pe dos. Nu îşi făcuseră niciodată griji în privinţa asta. Şi ea nu mersese niciodată acolo de capul ei. Dar poate că fuseseră naivi. Naivi şi lipsiţi de responsabilitate, să lase un copil de patru ani să alerge liber prin toată ferma, aproape de o pădure enormă. Nea se rătăcise şi era vina lor.

Ca şi cum ar fi putut să-i citească gândurile, Gösta rosti:

— Dacă e prin pădure, o vom găsi. Voi da imediat câteva telefoane şi pornim imediat. Vom pregăti o echipă într-o oră, ca să profităm la maximum de lumina zilei.

— Va rezista o noapte afară? întrebă Peter cu o voce stinsă.

Era palid la faţă.

— Nopţile încă sunt calde, spuse Gösta încercând să-l liniştească. Nu va îngheţa, dar bineînţeles că vom face totul să o găsim înainte de lăsarea întunericului.

— Cum era îmbrăcată? se interesă Bertil Mellberg întinzându-se după ultimul biscuit de pe platou.

Gösta se uită uimit.

— Da, o întrebare bună. Ştiţi ce haine avea când a dispărut? Chiar dacă nu aţi văzut-o de dimineaţă, poate puteţi verifica ce anume lipseşte?

Eva aprobă din cap şi se ridică pentru a merge în camera Neei. În sfârşit, îşi putea aduce o contribuţie concretă.

Însă în faţa uşii ezită. Respiră adânc de mai multe ori înainte să o poată deschide. Înăuntru, totul era ca de obicei. Zdrobitor de obişnuit. Tapetul roz cu stele din care Nea rupsese bucăţele când avusese năravul zgândăritului. Ursuleţii de pluş toţi grămadă pe pat, la picioare. Aşternuturile cu Elsa din *Regatul de gheaţă*. Păpuşa Olaf mereu pe pernă. Umeraşul de haine cu… tresări. Ştia precis ce purta Nea. Pentru a se asigura mai bine, se uită în dulăpior şi de jur-împrejur în cameră. Nu, nu era nicăieri. Se grăbi jos.

— Are rochiţa cu Elsa.

— Cum arată rochiţa cu Elsa?

— E o rochie albastră de prinţesă. Cu o imagine a prinţesei pe piept. Elsa, din filmul *Regatul de gheaţă*. Îi place filmul ăsta. Precis are şi chiloţii cu motive din *Regatul de gheaţă*.

Eva îşi dădu seama că ceea ce considera ea de la sine înţeles, ca

părinte de copil mic, putea suna de-a dreptul bizar pentru altcineva. Ea însăşi ascultase şi văzuse filmul de sute de ori, era pus de cel puţin două ori pe zi, în fiecare zi, cât era anul de lung. Era preferatul Neei şi putea interpreta tot numărul cu *S-a întâmplat*. Îşi înfrână lacrimile. Vedea atât de clar în faţa ochilor cum Nea se învârtea în rochiţa cu mănuşi lungi şi albe, dansând în timp ce cânta textul, în întregime. Unde s-o fi aflând? Şi cum de ei nu se mai mişcau de aici?

— Merg să sun acum, să începem căutarea, zise Gösta ca şi cum i-ar fi auzit strigătul tăcut.

Nu putea decât să dea aprobator din cap. Se uită din nou la Peter. Pe amândoi îi vizitau aceleaşi gânduri sumbre.

Bohuslän 1671

Era o dimineaţă mohorâtă de noiembrie, iar Elin Jonsdotter îngheţa de frig alături de fiica ei în şareta care se hurduca necontenit. Casa parohială de care se apropiau părea mai degrabă un palat faţă de căsuţa modestă din Oxnäs unde locuise alături de Per.

Britta avusese noroc, ca întotdeauna. Sora ei mai mică fusese mereu ca lumina ochilor pentru tatăl lor. În copilărie, se bucurase de toate privilegiile şi nimeni nu se îndoise vreodată că îşi va găsi un soţ bun. Iar aşa s-a-ntâmplat. Britta se căsătorise cu preotul şi se mutase în casa parohială, în timp ce Elin trebuise să se mulţumească cu pescarul Per. Însă Elin nu se plânsese. O fi fost el sărac, dar un om mai bun decât el nu putea exista pe acest pământ.

I se strânse inima gândindu-se la Per. Dar se întinse şi prinse curaj. Nu avea rost să mai verse şi alte lacrimi pentru ceva ce oricum nu ar fi putut schimba. Fusese voinţa Domnului să o pună la încercare, iar ea şi Märta aveau să încerce acum să supravieţuiască fără Per.

Nu putea spune decât că Britta le arătase o mare bunăvoinţă când îi oferise o slujbă de servitoare la casa parohială şi un acoperiş deasupra capului pentru amândouă. Cu toate astea, fusese cuprinsă de un sentiment puternic de nelinişte atunci când Lars Larsson intrase în curte cu calul, cu şareta şi cu puţinele lor bunuri. Britta nu fusese un copil drăguţ, iar Elin nu credea că vârsta o făcuse mai prietenoasă. Însă nu putea să-şi permită să-i refuze invitaţia. Până acum, închiriaseră numai terenul de pe coastă, unde locuiau, dar, la moartea lui Per, fermierul le anunţase că mai puteau rămâne acolo numai până la sfârşitul acelei luni, iar apoi aveau să fie date afară. Ca văduvă tânără, fără casă şi fără să-şi poată procura cele necesare traiului, depindea de bunăvoinţa celorlalţi. Şi auzise că Preben, bărbatul Brittei, preotul din Tanumshede, era un om binevoitor şi de treabă. Îl văzuse numai la slujbe, la nuntă nu fusese invitată şi fireşte că nici nu intra în discuţie ca ea sau familia ei să vină în vizită la casa

parohială. Dar avea o privire blândă.

Când şareta se opri, iar Lars bombăni că trebuie să coboare, o îmbrăţişă strâns pe Märta pentru o clipă. Avea să fie bine, îşi zise ea. Însă o voce în sinea ei spunea cu totul altceva.

[3]

Martin împinse din nou leagănul. Nu putea să nu zâmbească la exclamaţiile voioase ale Tuvei.

Se simţea tot mai bine cu fiecare zi. Îşi dădea seama că era în primul rând meritul Tuvei. Acum, când ea se afla în vacanţa de vară pentru preşcolari şi el avea două săptămâni de concediu, îşi petrecuseră împreună fiecare clipă. Asta le făcuse bine amândurora. De la moartea Piei, Tuva dormise în patul lui şi în fiecare seară aţipea cu faţa pe pieptul lui, adesea în mijlocul unei poveşti. Obişnuia să se strecoare afară din cameră când era sigur că fiica lui dormea, să mai stea încă o oră, două la televizor şi să bea o cană de ceai relaxant cumpărat de la buticul de produse naturiste. Annika era cea care-l sfătuise să încerce ceva liniştitor pe bază de plante, astă-iarnă, când somnul îl trădase cel mai mult. Să fi fost efectul placebo, să fi funcţionat cu adevărat, nu ştia, cert era că începuse şi el să doarmă, în sfârşit. Şi pesemne că asta schimba situaţia, îl făcea capabil de a face faţă absenţei persoanei iubite, nostalgiei pe care încă o mai simţea cât era ziua de lungă. Însă era ca şi cum emoţia se tocise la colţuri, iar acum îşi permitea să se gândească la Pia fără să se piardă cu firea. Încerca să vorbească despre ea cu Tuva, să depene amintiri şi să privească fotografiile. Tuva fusese atât de mică la moartea Piei, încât nu avea propriile amintiri cu mama sa, iar el dorea să compenseze pe cât se putea această lipsă.

— Tata, dă-mă mai sus!

Tuva chicotea fericită când el împingea mai puternic balansoarul, ca să se înalţe tot mai sus.

Şuviţele de păr brunet îi jucau în jurul chipului şi, ca de atâtea ori, îl uimi incredibila asemănare cu Pia. Luă telefonul pentru a o filma şi se dădu înapoi pentru a cuprinde totul. Însă lovi ceva cu călcâiul şi se auzi un ţipăt ascuţit. Se uită îngrozit în spate şi văzu un ţânc de un an strigând cât îl ţineau puterile, cu o spadă plină de nisip în mână.

— Ah, iartă-mă, zise el confuz încercând să-l consoleze.

Privi în jur, dar niciun adult nu făcu vreun gest sau un pas înspre el, aşa că îi excluse ca posibili părinţi ai puştiului.

— Aşa, stai liniştit, îi găsim pe mama sau pe tata, îi şuşoti micuţului care striga tot mai tare.

Un pic mai departe, lângă un tufiş, văzu o femeie cam de vârsta lui care vorbea la telefon. Încercă să îi întâlnească privirea, însă părea tulburată, vorbea furios şi cu gesturi ample. Îi făcu semn cu mâna, dar tot nu îl observă. Până la urmă, se întoarse spre Tuva, al cărei leagăn

îşi domolise mişcarea, nefiind cineva alături ca să-l urnească.

— Aşteaptă aici până îl duc pe bebe la mama lui.

— Taţi i-a dat şut lui bebe, zise Tuva în gura mare.

— Nu, tati nu i-a dat şut lui bebe, scutură el puternic din cap. Tati… ah, vorbim după aia.

Îl luă pe sus pe băiatul care striga, sperând să ajungă la mama lui înainte ca aceasta să observe că un străin îi ţine copilul. Însă nu avea de ce să îşi facă griji, părea încă absorbită de convorbire. Simţi o uşoară iritare văzând cum continua să vorbească şi să gesticuleze. Ar fi fost cazul să fie mai atentă cu copilul ei. Băiatul ţipa de-i ţiuiau timpanele.

— Mă scuzaţi? spuse când ajunse în dreptul femeii, iar ea se opri în mijlocul unei propoziţii.

Avea lacrimi în ochi, iar rimelul negru i se prelingea pe obraji.

— Trebuie să închid acum, fiul TĂU este supărat! exclamă ea şi închise telefonul.

Se şterse la ochi şi-şi întinse mâinile spre băieţel.

— Iertare, am dat de el mergând cu spatele, spuse Martin. Nu cred că s-a lovit, dar i s-a făcut frică.

Femeia îmbrăţişă copilul.

— E în regulă, e în perioada în care îi e frică de străini, spuse ea şi clipi alungând ultimele lacrimi.

— Sunteţi bine? întrebă el şi văzu cum ea se înroşeşte.

— Uh, cât de aiurea să stau aici şi să plâng în miezul zilei, şi l-am mai pierdut şi pe Jon din raza vizuală. Scuze, probabil că par cea mai rea mamă din lume.

— Nu, să nu vă simţiţi aşa, nu a fost nicio clipă în pericol. Sigur sunteţi în regulă?

Nu dorea să-şi bage nasul, dar părea abătută.

— Ah, nu a murit nimeni sau aşa ceva, doar că fostul meu soţ e tare prost la cap. Pe noua lui prietenă nu o interesează „bagajul” lui, aşa că tocmai a anulat cele trei zile în care trebuia să-l ia pe Jon, cu scuza că Magge „îşi dorea să aibă un pic de timp doar ei împreună”.

— Jalnic, spuse Martin simţind un val de furie. Ce dobitoc!

Ea îi zâmbi, şi el îşi simţi privirea captivă în gropiţele ei.

— Şi dumneavoastră?

— Ei, eu sunt foarte bine, răspunse el, iar ea râse.

Era ca şi cum o lumină îi răzbătea din interior.

— Nu, voiam să întreb care este al dumneavoastră?

Îşi ridică privirea spre locul de joacă, iar el îşi duse mâna la frunte.

— Da, desigur. Asta aţi vrut să spuneţi. Este cea de acolo, micuţa din leagăn care acum arată foarte supărată că leagănul s-a oprit.

— Oh, atunci aţi face bine să mergeţi să împingeţi mai departe. Sau este şi mama ei aici?

Martin roşi. Flirta oare cu el? Se trezi gândindu-se că, de fapt, asta îşi dorea. Nu ştia ce ar fi fost mai bine să răspundă, dar preferă să spună lucrurilor pe nume.

— Nu, sunt văduv, zise el.

Văduv. Suna de parcă ar fi avut optzeci de ani, nu ca tânăr tată de copil mic.

— Ah, iertare, spuse ea şi îşi duse mâna la gură. Cât de tipic pentru mine să calc în străchini şi să spun că n-a murit nimeni!

Îşi puse mâna pe braţul lui, iar el zâmbi cât de liniştitor putu. Ceva în el nu dorea să o vadă tristă sau deranjată, voia să o vadă râzând, să facă din nou acele gropiţe.

— E în regulă, spuse el şi simţi cum ea se calmează.

În spatele lui, Tuva striga „taa-taaa" tot mai strident şi mai epuizant.

— Ar fi bine să-i daţi repede un pic de avânt micuţei, spuse ea ştergându-l pe micul Jon de muci şi de nisip.

— Poate ne mai vedem pe aici? spuse Martin.

Îşi dădu seama cât de pline de speranţă sunau vorbele lui. Ea îi zâmbi, iar gropiţele i se văzură şi mai clar.

— Da, venim des aici. Ne întoarcem chiar mâine-dimineaţă, spuse ea în timp ce el începu să meargă înapoi spre Tuva.

— Atunci sigur ne vedem, zise el şi se strădui să nu zâmbească prea larg.

Apoi lovi ceva cu călcâiul şi se auzi un ţipăt ascuţit. Mai departe, în leagăn, o auzi pe Tuva oftând.

— Da' bine, tata…

În mijlocul haosului, sună telefonul, şi el îl scoase din buzunar. Pe display apărea „Gösta".

— Unde aţi găsit-o pe tipa asta?

Marie o împinse la o parte pe femeia care în ultima oră îi tot mângâlise faţa şi privi spre regizorul Jörgen Holmlund.

— Yvonne este foarte pricepută, zise Jörgen cu acel tremur enervant în voce. A lucrat la majoritatea filmelor produse de mine.

În spatele ei, Yvonne începuse să plângă în hohote. Durerea de cap pe care Marie o avea de când sosise ea în rulotă nu făcea decât să se înrăutăţească.

— Trebuie să fiu Ingrid până în vârful degetelor, în fiecare scenă. Iar ea era mereu fără pată. Nu pot să arăt ca o Kardashian. Contur? Ai mai auzit ceva atât de îngrozitor? Trăsăturile mele sunt perfecte, nu am nevoie de niciun contur!

Arătă spre faţa ei, cu suprafeţe vizibile de alb şi de maro-închis.

— Se vor estompa, nu va rămâne aşa, zise Yvonne pe un ton atât de jos, că Marie abia dacă o auzi.

— Mă doare undeva! Trăsăturile mele nu trebuie corectate!

— Sunt sigur că Yvonne poate reface totul, spuse Jörgen. Aşa cum vrei tu.

Pe frunte i se formaseră boabe de sudoare, deşi era răcoare în rulotă.

Echipa mare de filmare şi biroul de producţie erau găzduite în TanumStrand, un centru de turism şi conferinţe între Fjällbacka şi Grebbestad, dar în locaţia din Fjällbacka erau folosite rulote pe post de cabine pentru machiaj şi garderobă.

— Bine, şterge asta şi refă, vedem apoi, zise ea şi zâmbi când văzu cât de uşurată devenise Yvonne.

La începutul carierei sale hollywoodiene, Marie se lăsase formată după placul altora, făcuse tot ce i se ceruse, însă acum era cu totul altă persoană. Şi ştia cum rolul ei avea să prindă viaţă, ştia cum trebuia să arate.

— Trebuie să fim gata în cel mult o oră, zise Jörgen. Filmăm câteva dintre scenele cele mai puţin dificile în această săptămână.

Marie se întoarse. Yvonne îşi ştersese munca de o oră în zece secunde, cu un şerveţel umed, iar faţa îi era acum curată şi nemachiată.

— Vrei să spui că filmăm scenele cele mai ieftine în această săptămână? Credeam că avem lumină verde de la toată lumea.

Nu putea să-şi ascundă îngrijorarea din voce. Acesta nu fusese unul dintre acele proiecte de film sigure, în care finanţatorii stăteau la coadă nerăbdători să contribuie. Lumea filmului se schimbase în Suedia, scurtmetrajele aveau prioritate, iar filmele mai consistente trebuiau să strângă cureaua. De mai multe ori se întâmplase ca filmul să fie pe punctul de a fi oprit.

— Încă se mai poartă discuţii… despre priorităţi… – din nou acel tremur nervos al glasului – dar nu e ceva de care să te îngrijorezi tu. Concentrează-te să faci o treabă excelentă în scenele pe care le filmăm. Ăsta e singurul lucru la care trebuie să te gândeşti.

Marie se întoarse din nou spre oglindă.

— Avem mai mulţi ziarişti care doresc să te intervieveze, spuse Jörgen. Despre legătura ta cu Fjällbacka. Şi cum te-ai întors aici prima oară după treizeci de ani. Înţeleg că te poţi simţi… vulnerabilă vorbind despre timpul acela, însă ai putea…

— Programează-i, zise Marie fără să-ntoarcă privirea de la oglindă. Nu am nimic de ascuns.

Dacă era ceva ce învăţase, asta era că toată publicitatea este bună. Zâmbi spre oglindă. Poate că durerea aceea blestemată de cap o să o părăsească în sfârşit.

Erica îi pregătise pe copii de plecare după ce se despărţise de

Patrik, o luaseră uşurel în sus pe povârniş, până acasă. Patrik o întinsese rapid de îndată ce apăruse ea. Erica îi remarcase nota de nelinişte din privire, şi o împărtăşea la rândul său. Să îţi imaginezi că ceva li s-a întâmplat unor copii, asta era ca o cădere în abis.

Îi îmbrăţişă ceva mai mult, odată sosiţi acasă. Pe gemeni îi lăsă să îşi facă somnul de după-amiază, iar pe Maja o plasă în faţa filmului *Regatul de gheaţă*. Acum se găsea în sfârşit în camera de lucru. Când Patrik menţionase numele fermei de la care dispăruse fata şi sumbra apropiere de vârstă, simţise o nevoie stringentă de a-şi trece în revistă materialele de cercetare. Se simţea departe de a fi gata să-şi înceapă cartea, însă masa de scris era încărcată cu hărţi, copii ale unor articole de ziar şi note scrise de mână despre moartea Stellei. Rămase nemişcată o clipă, contemplând vrafurile de hârtii. Deocamdată, adunase doar datele, ca un hamster, nu începuse să le structureze, să le pună în ordine, să le trieze. Acela era următorul pas în lungul şi anevoiosul drum spre finalizarea unei cărţi. Se întinse după copia unui articol şi le observă pe cele două fete din fotografia alb-negru. Helen şi Marie. Îmbufnate şi cu privirile întunecate. Era greu se spus dacă era furie sau groază în ochii lor. Sau răutate, cum mulţi susţinuseră. Însă Ericăi îi venea greu să creadă una ca asta, că nişte copii ar putea fi răi.

Astfel de speculaţii apăruseră în toate cazurile cunoscute în care cei care comiseseră fapte înfiorătoare erau copii. Mary Bell, care avea numai unsprezece ani când ucisese doi copii. Ucigaşii lui James Bulger, de trei ani. Pauline Parker şi Juliet Hulme, cele două fete din Noua Zeelandă care o omorâseră pe mama lui Pauline. Ericăi îi plăcuse filmul lui Peter Jackson *Heavenly Creatures*, bazat pe acel caz. Ulterior se spuneau lucruri precum: „A fost mereu un copil înspăimântător” sau „I-am văzut răul în privire de când era foarte mic”. Vecini, prieteni, ba chiar membri ai familiei şi-au dat cu părerea în mod generos, blamând factori care ar fi stat mărturie unui fel de răutate înnăscută. Dar cum ar fi posibil ca un copil să fie rău? Erica credea mai degrabă în ce citise undeva, că „răutatea este absenţa bunătăţii”. Şi sigur te năşteai predispus la o tendinţă sau alta, care se intensifica sau slăbea în funcţie de condiţiile de mediu şi de educaţie.

De aceea se vedea nevoită să afle cât mai mult posibil despre cele două fete din fotografie. Cine erau Marie şi Helen? Cum crescuseră? Nu avea să se mulţumească cu ce se vedea la suprafaţă, ci era cel puţin la fel de interesată de ceea ce se întâmplase în spatele uşilor închise ale familiilor din care făceau parte. Ce valori le fuseseră transmise? Erau tratate cu bunăvoinţă sau cu răutate? Ce învăţaseră ele despre lume până la acea întâmplare îngrozitoare din 1985?

După o vreme, ambele fete reveniseră asupra mărturiilor lor, iar ulterior îşi susţinuseră cu încăpăţânare nevinovăţia. Cu toate că cei mai mulţi erau convinşi de vina lui Helen şi Marie, nu se dusese lipsă

de speculaţii. Ce-ar fi fost dacă un altul era vinovat de moartea Stellei, un criminal de ocazie? Şi dacă acum se ivise din nou o ocazie? Nu putea fi o coincidenţă faptul că o fată de aceeaşi vârstă dispăruse de la aceeaşi fermă. Care ar fi fost probabilitatea? Trebuia să existe o legătură între acel moment şi cel de faţă. Să fi trecut poliţia cu vederea o pistă spre un asasin care, dintr-un motiv sau altul, trecuse din nou la treabă? Pesemne inspirat de întoarcerea lui Marie? Însă de ce? Şi să fie şi alte fete în pericol?

Numai de-ar fi ajuns mai departe cu investigaţiile sale. Erica se ridică de pe scaunul de birou. Era înăbuşitor de cald, aşa că se întinse peste masa de scris ca să deschidă larg fereastra. Afară, viaţa îşi urma cursul firesc. Fu izbită de larma zilei de vară: copiii strigând şi râzând pe plaja de mai jos, scandalul pescăruşilor deasupra apei, vântul şuierând printre arbori. Afară totul era idilic.

Însă Erica nu observa nimic din toate astea.

Se aşeză şi începu să trieze materialul adunat. Nici măcar nu începuse cu interviurile până în acest moment. Avea o listă lungă de oameni cu care se gândise să vorbească. Desigur că Marie şi Helen se aflau în fruntea listei. Deja încercase să se apropie de Helen, trimisese mai multe cereri fără să primească vreun răspuns şi ţinuse legătura cu agentul de PR al lui Marie. În faţa ei, pe birou, se aflau copii ale mai multor interviuri cu Marie legate de cazul Stella, prin urmare nu credea că Marie ar fi stat prost dacă ar fi vorbit cu ea. Ba chiar se credea despre cariera lui Marie că nu ar fi evoluat în acelaşi fel dacă ştirea despre cine era ea nu ar fi ajuns în presă după primele roluri secundare în câteva producţii mai mici.

Dacă era ceva ce Erica învăţase din munca pentru cărţile anterioare despre cazuri reale de omor, atunci asta era că omul tânjea în interiorul său să se descarce, să-şi poată spune povestea. Aproape fără excepţie. Deschise sonorul telefonului, în caz că Patrik dădea vreun semn. Însă probabil că era mult prea ocupat ca să o ţină şi pe ea la curent. Se oferise să ajute cu investigaţiile, dar spusese că erau destui voluntari şi că ar fi fost mai bine să stea cu copiii. Erica nu protestase. Auzi de jos din sufragerie cum filmul ajunsese în punctul în care Elsa îşi ieşise din fire şi construise un întreg palat de gheaţă. Aşeză uşor foile din mână pe birou. De multă vreme nu mai stătuse alături de Maja în faţa televizorului. Era nevoită să o suporte pe prinţesa vanitoasă, se gândi ridicându-se. Însă Olaf era fermecător. Şi renul acela, de altfel.

— Cât de departe aţi ajuns? întrebă Patrik fără vreun preambul când intră în curte.

Gösta stătea la intrarea în locuinţă, în dreptul unui set de mobilier de grădină, din lemn alb.

— Am sunat la Uddevalla şi au trimis un elicopter.

— Şi Paza de coastă?

Gösta aprobă din cap.

— Toţi au fost contactaţi şi se îndreaptă spre noi. L-am sunat pe Martin şi l-am rugat să adune voluntari pentru căutare. A pornit telefonul fără fir în Fjällbacka, prin urmare se va umple de lume aici în curând. Vin şi colegi cu câini din Uddevalla.

— Tu ce părere ai? zise Patrik cu voce joasă când îi zări pe părinţii fetei un pic mai departe, unul în braţele celuilalt.

— Vor să se îmbarce şi să caute şi ei, spuse Gösta când văzu unde îşi fixase Patrik privirea. Însă le-am spus că trebuie să aştepte până ne organizăm, altfel am irosi resurse căutându-i şi pe ei.

Îşi drese glasul.

— Nu ştiu ce părere să am, Patrik. Niciunul dintre ei nu a văzut-o pe fată de când au culcat-o aseară, adică de la ora opt, iar ea nu e prea mare. Patru ani. De-ar fi fost prin apropiere, ar fi dat un semn în timpul zilei. Ar fi venit acasă măcar când i s-ar fi făcut foame, dacă nu din altă cauză. Prin urmare trebuie să se fi rătăcit. Sau…

Cuvintele rămaseră suspendate în aer.

— Este o coincidenţă stranie, zise Patrik.

Stomacul i se strângea ca un nod tare şi gânduri pe care nu voia să le gândească i se învălmăşeau în minte.

— Da, e aceeaşi fermă, zise Gösta aprobând din cap. Iar fata e de aceeaşi vârstă. Nu putem să ignorăm asta.

— Presupun că nu lucrăm pornind doar de la ipoteza că s-a rătăcit?

Patrik evită acum să se uite la părinţi.

— Nu, răspunse Gösta. De îndată ce putem, vom începe să vorbim cu vecinii din zonă, cel puţin cu cei care locuiesc de-a lungul drumului, să ne spună dacă au văzut sau au auzit ceva în timpul nopţii sau în timpul zilei. Însă mai întâi ne concentrăm pe operaţiunea de căutare. Se întunecă destul de repede acum, în august, şi numai gândul că ar putea sta undeva în pădure singură şi copleşită de frică îmi dă fiori. Mellberg vrea să chemăm presa, dar eu cred că e mai bine să aşteptăm.

— Aoleu, e clar că asta vrea, oftă Patrik.

Şeful secţiei se înfoia plin de importanţă stând şi întâmpinându-i pe voluntarii care începuseră să sosească.

— Ar fi cazul să ne organizăm aici, am luat cu mine o hartă a perimetrului din jurul fermei, spuse Patrik, iar Gösta se lumină la faţă.

— Vom împărţi perimetrul de căutare în mai multe secţiuni, zise el şi luă harta din mâna lui Patrik.

O puse pe masă, scoase un pix din buzunarul de la cămaşă şi începu să schiţeze.

— Ce crezi? E o secţiune potrivită pentru fiecare grup? Dacă facem

grupuri de câte patru persoane?

— Da, cred că da, aprobă Patrik.

În ultimii ani colaborarea cu Gösta funcţionase nemaipomenit de bine şi, cu toate că în cea mai mare parte a timpului muncea alături de Martin Molin, se simţea totuşi bine cu poliţistul mai în vârstă. Cu totul altfel stătuseră lucrurile cu vreo doi ani în urmă, când Gösta lucra cu răposatul lor coleg Ernst. Însă se dovedise posibil să înveţi un cal bătrân în buiestru. Mintea colegului său încă se afla mai mult pe terenul de golf decât în secţie, însă, pe timp de criză, precum în acest moment, Gösta era dibaci şi ascuţit la minte.

— Doreşti să faci un scurt raport? întrebă Patrik. Sau mă ocup eu?

Nu voia să intre cu cizmele peste colegul lui, preluând conducerea.

— Ocupă-te tu, consimţi Gösta. Cel mai important este ca Bertil să nu ia cuvântul…

Patrik fu de acord. Foarte rar era o idee bună să-l lase pe Mellberg să se adreseze oamenilor. La urmă rămânea mereu cineva deranjat sau tulburat de cele spuse şi era nevoie să piardă timpul rezolvând noul conflict în loc să-şi facă treaba pentru care veniseră.

Se uită mai departe la părinţii Neei, care stăteau în mijlocul curţii, încă îmbrăţişaţi.

Ezită, apoi spuse:

— Îi voi saluta mai întâi pe părinţi. Apoi îi adun ce cei care au apucat să vină. Vom informa lumea pe măsură ce soseşte. Oamenii tot apar, prin urmare va fi imposibil să îi adunăm pe toţi în acelaşi timp. Şi trebuie să avem grijă să demarăm acţiunea cât mai repede.

Se apropie atent de părinţii fetei. Întotdeauna era greu să te confrunţi cu rudele apropiate.

— Patrik Hedström, tot de la poliţie, spuse el întinzându-şi mâna în semn de salut. După cum vedeţi, am început să adunăm voluntari pentru operaţiunea de căutare şi mă gândeam să trec o dată în revistă ce e de făcut, pe scurt, ca să ne punem pe treabă.

Îşi dădu seama că vorbele lui sunau mult prea formal, dar era singurul mod pe care-l ştia de a ţine emoţiile sub control – acela de a se concentra pe ce era de făcut.

— Am sunat nişte prieteni, iar părinţii lui Peter, aflaţi în Spania, au spus că vin şi ei, zise Eva cu voce joasă. Le-am explicat că nu era nevoie, însă erau atât de îngrijoraţi.

— Avem câini de urmărire care sosesc din Uddevalla, zise Patrik. Aveţi ceva ce aparţine fetei dumneavoastră…?

— Nea, spuse Eva reprimându-şi emoţia. Linnea, de fapt, dar îi spunem mai simplu Nea.

— Nea, un nume frumos. Aveţi ceva ce aparţine Neei să dăm câinilor să miroasă şi să îi poată lua urma?

— Avem nişte haine în coşul de rufe murdare, de ieri, asta ar

funcţiona?

Patrik aprobă din cap.

— Perfect, aţi putea să le aduceţi chiar acum? Şi poate să puneţi de nişte cafea pentru voluntari?

Îi sună extrem de prost sugestia de a servi cafea, însă pe de-o parte nu voia să fie perturbat când îi instruia pe participanţii la operaţiunea de căutare, pe de altă parte asta i-ar fi ţinut ocupaţi pe părinţi, şi uşura lucrurile de obicei.

— Nu ar trebui să venim şi noi? întrebă Peter. Să căutăm?

— Avem nevoie de voi aici, când o găsim, trebuie să ştim unde sunteţi, aşa că este mai bine să rămâneţi aici la fermă, suntem destul de mulţi oricum.

Peter părea să ezite, dar Patrik îi puse o mână pe umăr.

— Înţeleg că trebuie să vă fie greu doar să aşteptaţi. Dar, credeţi-mă, sunteţi mai de folos aici.

— Bine, zise Peter cu voce stinsă şi se îndreptă cu Eva spre casă.

Patrik se grăbi să fluiere cu putere pentru a capta atenţia celor care se adunaseră deja în curte, vreo treizeci la număr. Un tip în jur de douăzeci de ani, care stătuse şi filmase, îşi puse mobilul în buzunar.

— Vă vom arăta în curând unde să mergeţi, ca să puteţi începe căutarea. Fiecare minut contează când un copil atât de mic a dispărut. Prin urmare o căutăm pe Linnea, zisă Nea, de patru ani. Nu ştim cu exactitate cât timp a fost dispărută, însă părinţii ei nu au văzut-o de când au dus-o aseară la culcare, la ora opt. Fiecare a crezut că era cu celălalt părinte astăzi, o neînţelegere nefericită, aşadar nu au descoperit că lipseşte decât cu o oră în urmă. Una dintre presupunerile de la care pornim, cea mai credibilă, este că s-a rătăcit în pădure.

Arătă spre Gösta, care rămăsese lângă mobilierul de grădină, cu harta întinsă pe masă.

— Veţi fi împărţiţi în grupe de trei-patru persoane, apoi Gösta vă va desemna câte un perimetru. Nu avem mai multe hărţi să vă distribuim, prin urmare vă veţi descurca cu una pentru fiecare grup. Unul dintre voi poate scana cu mobilul aria desemnată, să ştiţi unde să căutaţi.

— Se poate lua şi de pe mobil o hartă a regiunii, spuse un bărbat pleşuv ridicându-şi telefonul. Dacă nu ştiţi o aplicaţie bună de hărţi, treceţi pe la mine să vă arat care e mai bună. De obicei mă folosesc de o hartă pentru mobil când hoinăresc prin pădure.

— Mulţumesc, spuse Patrik. După ce vi se desemnează perimetrul, vreau să mergeţi la o lungime de braţ unul de altul. Grăbiţi-vă încet. Ştiu că poate fi tentant să încercaţi să acoperiţi rapid zona, dar există destule locuri într-o pădure unde un copil de patru ani poate fi ascuns sau da… unde se poate ascunde… prin urmare ar fi bine să fiţi meticuloşi.

Tuşi în pumnul strâns. Simţi din nou un nod în stomac.

— În caz că… veţi găsi ceva, spuse el şi se întrerupse.

Nu prea ştia cum să continue şi speră ca cei prezenţi să înţeleagă fără să fie nevoie de explicaţii. Începu din nou:

— În caz că veţi găsi ceva, vă rog să nu mişcaţi sau să mutaţi ce găsiţi. Pot fi urme, sau… altceva.

Câţiva dădură din cap, însă majoritatea priviră în jos spre pământ.

— Rămâneţi la faţa locului şi sunaţi-mă direct. Îmi pun numărul de telefon aici, zise el şi lipi o bucată mare de hârtie pe peretele hambarului, ca să îl introduceţi în agendele voastre. Aţi înţeles? Rămâneţi pe loc şi sunaţi-mă. Nimic altceva. În regulă?

Un bărbat mai în vârstă din spate ridică mâna. Patrik îl recunoscu, era Harald, care deţinea de ani buni brutăria din Fjällbacka.

— Există… se opri şi formulă din nou. Există riscul să nu fie o întâmplare? Cu ferma? Şi fata? Şi ce s-a întâmplat…

Nu era nevoie să spună mai mult. Toţi înţelegeau la ce se referea. Patrik se gândi cum să răspundă.

— Nu excludem nicio posibilitate, zise în cele din urmă. Dar, pentru moment, cel mai important este să scotocim pădurea de aici din apropiere.

O zări cu coada ochiului pe mama Neei ieşind pe uşa de la intrare cu un morman de haine de copii în braţe.

— Haideţi, să plecăm.

Un prim grup de patru persoane se îndreptă spre Gösta pentru a afla care era perimetrul lor de căutare. În acelaşi timp se auzi huruitul unui elicopter care se apropia deasupra vârfurilor arborilor. Nu avea să fie nicio problemă cu aterizarea, era destul loc în zona fermei. Oamenii începuseră să se apropie de marginea pădurii, iar Patrik îi privi din spate. Auzi dindărăt cum elicopterul coborî pentru aterizare, iar în acelaşi timp apărură la fermă maşinile cu câinii poliţişti din Uddevalla. În caz că fata se afla în pădure, ar găsi-o, era convins de asta. Alternativa – că nu se rătăcise – era cea care îl îngrozea.

Cazul Stella

Puştoaica fusese căutată toată noaptea. Tot mai mulţi se alăturaseră echipei de căutare, Harald auzea neîncetat lume în jurul lui, prin pădure. Poliţia făcuse o treabă bună şi nu se ducea lipsă de voluntari. Era o familie iubită şi toţi o cunoşteau pe mica puştoaică cu părul blond-roşcat. Era tipul acela de copil care nu se dădea bătut până nu primea un zâmbet, dacă o întâlneai în magazin.

Suferea alături de părinţi. Propriii copii erau mari acum, doi dintre fii participau şi ei la căutare. Închisese brutăria, era calm oricum, perioada

vacanţei trecuse şi clopoţelul de la intrare suna la intervale destul de lungi. Ar fi închis chiar dacă ar fi avut mai multă clientelă. Simţea o apăsare în piept numai încercând să-şi imagineze groaza care trebuie să-i fi cuprins acum pe părinţii Stellei.

Harald răscoli la întâmplare prin tufişuri cu un băţ găsit pe acolo. Nu aveau o sarcină uşoară. Pădurea era mare şi întinsă, însă cât de departe putea ajunge o mică fetişcană de capul ei? Dacă într-adevăr s-ar fi aflat în pădure. Era numai una dintre posibilităţile luate în considerare de poliţie. Chipul ei continua să apară la ştiri pentru că la fel de posibil era să fi fost atrasă într-o maşină şi să se afle undeva departe în acel moment. Dar Harald refuza să gândească în acest fel, sarcina lui, pe moment, era să caute acolo în pădure, el şi toţi cei ai căror paşi şi voci le auzea printre ramuri.

Se opri o clipă şi inspiră mireasma pădurii. Arareori mergea în mijlocul naturii, de la o vreme încoace. Brutăria şi familia îi înghiţise ultimii zeci de ani, însă tânăr fiind îşi petrecuse mult timp în afara casei. Îşi promise să facă din nou asta. Viaţa era scurtă. Ultima zi fusese o alertă constantă că nu puteai şti niciodată când totul putea să ia o altă întorsătură.

Cu numai câteva zile în urmă, părinţii Stellei erau siguri că ştiu ce avea să le ofere viaţa. Lăsaseră să treacă viaţa de zi cu zi, fără să se oprească în fiecare moment şi să se bucure de ceea ce aveau parte. Aşa cum făceau cei mai mulţi. Numai atunci când se întâmpla ceva începeai să apreciezi fiecare clipă petrecută alături de cei dragi.

Se porni din nou, cu pas lent, metru după metru. În faţa lui se zărea o strălucire de apă printre arbori. Primiseră instrucţiuni clare despre ce să facă dacă dădeau de apă. Trebuiau să comunice poliţiei, care urma să caute în apă, să tragă sau să aducă scafandri în caz că era adâncă. Suprafaţa apei era calmă şi lucioasă, cu excepţia unor mici cercuri concentrice lăsate de nişte efemeride. Nu văzu nimic. Singurul lucru la micul izvor care se vedea cu ochiul liber era un trunchi de copac care se prăvălise în apă, doborât de vânt sau de trăsnet cu câţiva ani în urmă. Se apropie şi văzu că încă era fixat în pământ de un braţ de rădăcină. Se sui cu băgare de seamă pe trunchiul de copac. Nimic, numai suprafaţa calmă a apei. Apoi îşi coborî uşor privirea spre propriile picioare. Atunci descoperi părul, pletele blond-roşcate care pluteau ca nişte alge unduitoare în apa mâloasă.

[4]

Sanna rămase nemişcată în mijlocul unui culoar al supermarketului Konsum. În timpul verii obişnuia să ţină deschisă florăria până cât mai târziu posibil, însă astăzi o bântuiau gândurile. De data asta, întrebări despre cum trebuiau udate muşcatele păreau prosteşti.

Se zgudui uşor şi privi în jurul său. Vendela avea să vină astăzi de la tatăl ei şi dorea să se asigure ca mâncarea şi gustările ei preferate să nu lipsească din casă. Cu ceva timp în urmă, Sanna putea enumera felurile favorite ale fiicei ei şi în somn, însă acum variau la fel de mult ca şi culoarea părului. Într-o săptămână era vegetariană, în alta mânca numai hamburgeri, apoi ţinea regim sugând câte un morcov, în timp ce Sanna o cicălea că trebuia să mănânce şi o prevenea în privinţa anorexiei. Nimic nu rămânea la fel, totul se schimba.

Oare Niklas îşi punea şi el astfel de probleme? Aranjamentul acesta, cu Vendela stând la fiecare dintre ei alternativ, câte o săptămână, funcţionase bine mulţi ani la rând. Însă acum Vendela părea să fi descoperit puterea pe care o deţinea. Dacă nu-i plăcea mâncarea, spunea că era mai bine la Niklas, iar el îi permitea, desigur, să-şi petreacă serile cu Nils. Sanna era total terminată uneori şi se întreba cum de i se păruse că vremea de bebeluş era aşa epuizantă, când perioada adolescenţei se dovedea de şapte ori mai grea.

Propria fată i se părea adesea o străină. Vendela o tot certa de când o prinsese fumând pe furiş o ţigară în spatele casei şi avusese parte de nenumărate prelegeri despre riscul de cancer. Însă de când Vendela stătea la ea, simţise miros de fum pe hainele ei.

Sanna se uită printre rafturi. Până la urmă se hotărî. Tacos, o alegere sigură. Cu carne tocată obişnuită sau cu soia, în eventualitatea că urma o săptămână vegană.

În ceea ce-o privea Sanna, ea nu avusese parte de criza adolescentină. Se maturizase mult prea rapid. Moartea Stellei şi toate ororile care îi urmaseră o propulsaseră direct în viaţa adultă. Nu avusese luxul de a se plânge de probleme adolescentine. Nu existau părinţi în faţa cărora să-şi dea ochii peste cap.

Pe Niklas îl întâlnise la liceul agricol. Se mutaseră împreună când îşi obţinuseră primele joburi. Cu timpul a apărut şi Vendela, după o sarcină accidentală, ca să fie sinceră. Ea fusese cea vinovată pentru destrămarea relaţiei, nu el. Niklas era un om bun, însă ea nu putuse niciodată să îl lase să se apropie. Să iubeşti pe cineva, fie partener, fie fiică, era mult prea dureros, învăţase asta de timpuriu.

Sanna îşi puse în coşul de cumpărături nişte roşii, castraveţi şi

ceapă, după care se îndreptă spre casă.

— Da, sigur ai auzit, zise Bodil care scană cu gesturi automate fiecare lucru pe care Sanna îl pusese pe bandă.

— Nu, ce să aud? întrebă Sanna ridicând sticla de cola şi aşezând-o într-o parte a benzii rulante.

— Despre fată!

— Care fată?

Sanna asculta numai cu jumătate de ureche. Deja regreta că îi cumpărase Coca-Cola Vendelei.

— Cea care a dispărut. Din fosta voastră fermă.

Bodil nu fusese în stare să-şi ascundă exaltarea din glas. Sanna îngheţă în mijlocul unei mişcări cu punga de parmezan ras în mână.

— Ferma noastră? se miră ea şi simţi că îi ţiuie urechile.

— Da, zise Bodil continuând să înregistreze lucrurile fără a observa că Sanna încetase să mai pună ceva pe bandă. O fetiţă de patru ani a dispărut de la fosta voastră fermă. Bărbatul meu s-a alăturat echipajului care o caută prin pădure. Cu siguranţă ceva rău s-a întâmplat.

Sanna aşează uşor punga cu parmezan pe banda din faţa ei. Apoi se îndreptă spre uşă. Cumpărăturile îi rămăseseră acolo, la fel şi geanta. O auzi pe Bodil strigând-o din spate.

Anna se rezemă înapoi pe spetează privindu-l pe Dan în timp ce tăia cu fierăstrăul o scândură de lemn. Tocmai acum, când arşiţa verii era în toi, considera că era momentul potrivit să demareze proiectul „terasă nouă”. Vorbiseră despre acesta de trei ani, însă pare-se că nu mai putea fi amânat.

Bănuia că era vorba de varianta masculină a sindromului construirii cuibului, care se manifesta în forţă. La ea, sindromul ăsta luase forma răscolirii tuturor dulapurilor din casă. Copii începuseră să-şi ascundă hainele preferate, de frică să nu ajungă în containerul cu donaţii.

Anna îi zâmbi lui Dan care se lupta în dogoarea verii şi îşi dădu seama că, pentru prima oară după foarte multă vreme, era într-adevăr mulţumită de viaţă. Poate că mica ei firmă de design interior nu era tocmai pregătită pentru a fi cotată la bursă, însă mulţi dintre vilegiaturiştii mai pretenţioşi de pe timpul verii apelau la ea şi începuse să refuze clienţi pentru că nu mai prididea. Iar bebele din burtă se simţea minunat. Se abţinuseră de la a afla sexul copilului, aşa că titlul de lucru era deocamdată „bebele”. Ceilalţi copii erau foarte implicaţi în chestiunea numelui, însă propuneri precum Buzz Lightyear, RackarAlex şi Darth Vader nu erau de prea mult folos. Într-o seară, Dan se bosumflase şi îl citase pe Fredde din serialul *Solsidan:* „Am scris fiecare propria listă de propuneri, apoi am folosit-o pe prima

din lista lui Mickan". Iar asta doar pentru că ea îi respinsese propunerea ca, în caz că ar fi băiat, să se numească Bruce. După Bruce Springsteen. Nici el nu era mai breaz, susţinuse că propunerea ei, Filip, suna ca şi cum tânărul urma să se nască îmbrăcat în costumul de marinar. Cam pe aici se aflau. Naşterea era peste vreo lună, iar ei nu aveau nicio propunere decentă de nume, nici pe frontul băieţilor, nici pe cel al fetelor.

Însă avea să se rezolve, se gândi Anna pe când Dan se îndrepta spre ea. Se aplecă şi o sărută. Avea gust de sare din cauza sudorii.

— Stai aici şi te răcoreşti? zise el bătând-o uşor pe burtă.

— Da, puştii sunt toţi pe la prieteni, răspunse ea şi luă o înghiţitură de frappé.

Ştia că, după unii, nu ar fi trebuit să bea prea multă cafea în perioada sarcinii, însă avea nevoie de ceva reconfortant acum, de când alcoolul şi brânzeturile nepasteurizate îi erau interzise.

— Ah, să mor, nu alta, când am văzut-o pe Erica stând acolo şi sorbind dintr-un pahar enorm de şampanie, se plânse ea, iar Dan o cuprinse de umăr.

Se aşeză lângă ea şi se lăsă pe spate, cu ochii închişi, pentru a se bucura de soarele târziu de după-amiază.

— În curând, draga mea, spuse el mângâindu-i mâna.

— Ne vom scălda în vin după naştere, zise ea oftând şi închise ochii la rândul ei.

Apoi îşi aduse aminte că hormonii de sarcină creşteau riscul de a se alege cu pete pigmentate, aşa că înjură şi îşi puse pălăria de soare cu boruri largi aflată pe masa de alături.

— La naiba, nu poţi nici să stai la soare, bombăni ea.

— Cum? făcu Dan încet, iar ea văzu că era pe cale să aţipească la soare.

— Nimic, iubire, spuse ea, dar simţi o pornire de neînfrânt de a-l lovi în fluierul piciorului pentru simplul fapt că era bărbat şi scăpa de toate durerile şi greutăţile sarcinii.

Era atât de nedrept. Şi femeile alea care stăteau şi oftau visătoare despre cât de minunat era să fii gravidă şi ce privilegiu aveau că puteau purta copii în pântece, da, şi pe alea avea chef să le lovească. Cu putere.

— Lumea e proastă, bombăni ea.

— Cum? făcu din nou Dan, de data asta chiar mai aproape de somn.

— Nimic, zise ea şi îşi trase borul pălăriei în jos peste ochi.

La ce se gândea înainte ca Dan să vină şi să o perturbe? Da, chiar la asta. Ce minunată era viaţa. Şi chiar era, în pofida durerilor sarcinii şi celorlalte lucruri. Era iubită. Era înconjurată de familie.

Îşi scoase pălăria şi îşi întoarse faţa spre soare. Petele pigmentate

n-aveau decât să apară. Viaţa era prea scurtă să nu te bucuri de soare.

Sam îşi dorea să poată rămâne acolo pentru totdeauna. Încă de mic adora toate astea: căldura stâncilor, clipocitul apei, pescăruşii care ţipau. Aici putea fugi de orice. Nu trebuia decât să închidă ochii şi totul era departe. Jessie stătea întinsă lângă el, îi simţea căldura. Era un miracol că era ce era. Că intrase în viaţa lui tocmai acum. Fiica lui Marie Wall. Ironia sorţii.

— Îţi iubeşti părinţii?

Sam trase cu ochiul spre ea. Stătea pe burtă cu capul în mâini, privindu-l.

— De ce vrei să ştii?

Era o întrebare prea personală. Se ştiau de aşa puţină vreme.

— Nu mi-am întâlnit niciodată tatăl, zise ea întorcându-şi privirea.

— De ce nu?

Jessie ridică din umeri.

— De fapt nu ştiu de ce. Mama nu a vrut. Nici nu sunt sigură că ştie cine este tatăl meu.

Sam îşi întinse o mână, tatonând. I-o puse pe antebraţ. Ea nu tresări, îl lăsă. Sam căpătă o strălucire nouă în privire.

— Şi tu? Tu te înţelegi bine cu ai tăi? întrebă ea.

Siguranţa şi calmul pe care Sam tocmai le simţise dispărură brusc. Dar înţelese de ce îl întreba şi, într-un fel, îi datora un răspuns.

Se ridică şi privi spre mare când răspunse.

— Tatăl meu, el a… ei bine, a fost în război. Câteodată era plecat luni la rând. Iar câteodată îşi aduce războiul la noi acasă.

Jessie se înclină spre el, îşi puse capul pe umărul lui.

— El a…?

— Nu vreau să vorbesc despre asta… nu încă.

— Şi mama ta?

Sam închise ochii. Se lăsă încălzit de razele soarelui.

— E în regulă, zise el în cele din urmă.

Pentru o secundă, se gândi la ce n-ar fi trebuit să se gândească şi îşi închise ochii şi mai strâns. Se căută în buzunar după ceva de fumat. Scoase două ţigarete, le aprinse pe amândouă şi întinse una spre ea. Calmul i se aşeză în tot corpul, zgomotul nu îi mai răsuna în cap, amintirile se estompau în fum. Se aplecă în faţă şi o sărută pe Jessie. La început, ea împietri. De frică. De neobişnuit. Apoi Sam îi simţi buzele înmuindu-se şi deschizându-se spre el.

— Nu se poate, ce drăguţ!

Sam tresări.

— Uitaţi-vă la porumbei.

Nils apăru târşâindu-se pe stâncă, cu Basse şi Vendela în urma lui. Ca întotdeauna. Păreau să nu poată trăi unul fără altul.

— Şi pe cine avem aici? zise Nils aşezându-se exact lângă ei şi uitându-se intens la Jessie, care îşi aranja sutienul de la costumul de baie. Ai făcut rost de o gagică, Sam?

— Mă numesc Jessie, se prezentă ea întinzându-i mâna lui Nils, însă acesta o ignoră.

— Jessie? zise Vendela în spatele lui. E fata lui Marie Wall.

— Aşa carevasăzică. Fata amicei mamei tale. Steaua de la Hollywood.

Nils se uită acum fascinat la Jessie, care continua să tragă de sutien. Sam îşi dori să o protejeze de privirile lor, să o cuprindă cu braţele şi să îi spună să nu-i bage în seamă. În loc de asta, se întinse după tricoul ei.

— Da, nu e de mirare că ăştia doi s-au găsit unul pe altul, spuse Basse şi îi trase un cot lui Nils.

Avea o voce ascuţită, de falset înalt, feminin, dar nimeni n-ar fi îndrăznit să râdă de asta, pentru că atunci şi-ar fi atras mânia lui Nils. Se numea de fapt Bosse, dar încă din gimnaziu îi făcuse pe toţi să îi zică Basse pentru că suna mai *cool*.

— Deh, nu e de mirare, zise Nils uitându-se de la Jessie la Sam.

Se ridică, cu lucirea aceea din ochi care făcea să ţi se strângă stomacul. Ca şi cum se urzea un plan drăcesc. Se întoarse însă spre Vendela şi Basse.

— Mor de foame, zise el. O tulim.

Vendela îi zâmbi lui Jessie.

— Ne vedem mai târziu.

Sam se uită mirat după ei. Ce mai era şi asta?

Jessie se rezemă de el.

— Cine erau ăştia? Erau ciudaţi. Drăguţi, dar ciudaţi.

Sam dădu din cap.

— Nu sunt drăguţi. Nici pe departe.

Îşi scoase mobilul din buzunar. Deschise folderul cu imagini şi trecu prin fişierele video. Ştia de ce păstrase acest film, ca o aducere aminte a ceea ce unii oameni erau capabili de a le face altora. Lui însuşi. Dar nu se gândise să i-l arate lui Jessie. Îl văzuseră deja destul de mulţi.

— Au încărcat asta pe Snapchat, vara trecută, zise el întinzându-i mobilul lui Jessie. Am apucat să descarc filmarea înainte de a dispărea.

Sam se uită în zare când Jessie porni filmul. Nu voia să-l mai vadă.

Când auzi vocile, putu să rememoreze totul din nou.

— Eşti aşa de lipsit de antrenament! auzi vocea stridentă a lui Nils. Ca o fată slabă. Înotul e bun pentru sănătate.

Nils se îndreptase spre barca lui Sam, care era acostată nu departe de locul unde se afla astăzi.

— Poţi să înoţi până la Fjällbacka. Ai să faci muşchi.

Vendela râdea pe când filma cu camera toată scena.

Basse alerga alături de Nils. Nils aruncă parâma de legătură, puse piciorul pe buza bărcii şi împinse.

Mica barcă de lemn se retrase mai întâi uşor dinspre insulă, apoi fu prinsă la vreo doi metri de nişte curenţi şi se îndepărtă tot mai rapid.

Nils se întoarse spre cameră, hlizindu-se sardonic.

— Da. Hai, înot plăcut!

Aici clipul se sfârşi.

— Ce dracu'? zise Jessie. Ce dracu'!

Îl privi pe Sam cu ochi lucitori.

El dădu din umeri.

— Am trecut prin şi mai rău.

Jessie clipi ca să-şi îndepărteze alte lacrimi. El bănuia că şi ea trăise lucruri mai rele. Îi cuprinse umărul cu mâna şi îi simţi tremurul. Însă îşi dădea seama de legătura dintre ei. De ceea ce îi unea unul de altul.

Într-o zi, avea să-i arate carnetul cu notiţe, avea să-şi împărtăşească toate gândurile. Marele plan. Într-o zi, toţi aveau să vadă.

Jessie îşi puse braţele în jurul gâtului lui. Mirosea minunat, a soare, sudoare şi marijuana.

Începuse să se facă târziu, însă lumina persista, ca o amintire a soarelui care strălucise toată ziua pe cerul senin. Eva privi spre curte, unde umbrele deveneau tot mai lungi. Intuiţiile se trezeau în ea, cuprinzându-i inima cu nişte mâini reci. Amintirea Neei care mereu se grăbea să ajungă acasă cu mult înainte de lăsarea întunericului.

Oamenii veneau şi se perindau pe afară. Vocile se amestecau cu lătratul câinilor care plecau în căutarea Neei în repetate rânduri. Mâinile reci îi cuprindeau din nou inima.

Poliţistul mai în vârstă, Gösta, intră pe uşa principală.

— Mă gândeam să mai iau o cană, apoi plec iarăşi.

— Încă nimic? întrebă ea, cu toate că ştia răspunsul.

De-ar fi aflat ceva i-ar fi spus direct, nu ar fi cerut cafea. Însă găsea ceva liniştitor şi protector în simplul fapt de a pune întrebarea.

— Nu, dar suntem mulţi cei care căutăm. Parcă toată Fjällbacka a ieşit din casă.

Eva aprobă din cap, încercând să-şi controleze vocea.

— Da, lumea a fost incredibilă, zise ea aşezându-se la loc pe scaun. Peter este şi el în pădure cu echipa, nu l-am putut ţine aici.

— Ştiu. Gösta se aşeză în faţa ei. L-am întâlnit într-una din operaţiuni.

— Ce… începu ea, dar vocea i se împotmoli. Ce credeţi că s-a întâmplat?

Nu îndrăznea să se uite la Gösta. Diverse scenarii, unul mai greu decât celălalt, îi roiau întruna prin minte, însă când încerca să analizeze vreunul, să îl înţeleagă, durea atât de mult, încât i se tăia respiraţia.

— Nu avem motive să speculăm, zise Gösta cu blândeţe şi se întinse înainte.

Îşi puse mâna bătrână pe a ei. Părea să îi transfere uşor ceva din calmul lui cald.

— Dar e dispărută de atâta timp.

Gösta îi apăsă mâna.

— E vară şi e cald, nu va îngheţa. Avem de căutat într-o pădure întinsă şi pur şi simplu e nevoie de mai multe ore. Cu siguranţă o vom găsi, iar ea va fi cuprinsă de frică şi tulburată, dar de asta ne putem ocupa, bine?

— Deşi… Nu asta s-a întâmplat cu cealaltă fată.

Gösta îşi retrase mâna şi sorbi uşor din cafea.

— Asta a fost acum treizeci de ani, Eva. O altă viaţă, o altă vreme. E pură coincidenţă că aţi ajuns să locuiţi la această fermă şi că fata voastră are aceeaşi vârstă. Copiii de patru ani se pierd. Sunt fiinţe curioase şi, din ce-am înţeles, fiica voastră este o mică domnişoară îndrăzneaţă care ştie ce vrea, aşa că poate nu e ciudat că până la urmă nu s-a putut abţine să facă o expediţie în pădure. Apoi nu a ieşit cum s-a gândit ea, însă se va rezolva. Am pornit mulţi în căutarea ei.

Se ridică.

— Mulţumesc pentru cafea, plec din nou. Vom continua căutările toată noaptea, însă ar fi bine dacă aţi încerca să vă odihniţi un pic.

Eva dădu din cap că nu. Cum ar putea să doarmă când Eva e acolo, afară, în pădure?

— Mă gândeam eu că n-o să vreţi, zise Gösta. Dar am zis să încerc.

Văzu cum uşa se închide în urma lui. Era din nou singură. Numai ea cu gândurile şi cu mâinile reci care-i cuprindeau inima.

Bohuslän 1671

Elin se aplecă pentru a-i face patul Brittei. Apoi îşi duse mâna la spate. Încă nu se obişnuise cu patul cel dur din coliba slugilor.

Pentru o clipă, privi patul fastuos în care se răsfăţa Britta îngăduindu-şi să simtă ceva ce aducea cu invidia, apoi îşi scutură capul şi se întinse după cana goală de pe noptieră. Elin băgase de seamă, mirată, că sora sa nu împărţea cu consortul ei nici patul, nici dormitorul. Nu era treaba ei să judece. Dar în ceea ce-o privea, i se păruse mereu că momentul cel mai bun al zilei era acela când se strecura în pat alături de Per. Calmul pe care îl simţea când se odihnea în braţele lui calde şi protectoare o făcuse să simtă

că niciun rău de pe lume nu ar putea ajunge la ea şi la Märta. Atât de mult se înşelase.

— Elin?

Vocea blândă a stăpânului casei o făcu să tresară. Era atât de pierdută în gânduri, mai să scape cana din mână.

— Da? spuse ea întorcându-se după ce îşi luă o clipă să-şi revină.

Ochii lui albaştri şi prietenoşi erau fixaţi asupra ei şi simţi cum sângele i se urcă la faţă. Îşi coborî rapid privirea. Nu prea ştia cum să se poarte în faţa consortului surorii sale. Preben era mereu atât de binevoitor cu ea şi cu Märta. Însă era preot şi stăpân al casei; în timp ce ea era numai o slujnică în gospodăria surorii sale, o văduvă care trăia din mila altora într-o casă care nu era a ei.

— Lill-Jan spune că dumneata cunoşti leacuri pentru răni. Cea mai bună vacă de lapte e în suferinţă.

— Steluţa? întrebă Elin fără să-şi ridice privirea. Argatul spunea ceva azi-dimineaţă.

— Da, Steluţa. Eşti ocupată sau poţi veni să o vezi?

— Da, fireşte că pot.

Puse cana înapoi pe noptieră şi îl urmă tăcută pe Preben până în hambar. În fundul încăperii, Steluţa stătea pe jos, gemând. Se vedea că avea dureri şi că nu putea sta pe picioare. Elin îi făcu semn cu capul argatului Lill-Jan, care stătea neputincios lângă ea.

— Mergi la bucătărie şi adu-mi nişte sare.

Se puse pe vine şi mângâie cu afecţiune botul moale al vacii. Steluţa avea ochii mari şi larg deschişi de teamă.

— Ai putea să o ajuţi, Elin? întrebă Preben cu voce joasă mângâind şi el vaca cu pete maronii şi albe.

Pentru o secundă mâinile li se atinseră. Elin îşi trase rapid mâna, ca şi cum ar fi fost muşcată de un şarpe. Din nou simţi cum sângele i se urca la cap. I se păru că observă o uşoară roşeaţă şi pe faţa stăpânului, chiar înainte de a se ridica brusc la vederea lui Lill-Jan, care se întorsese gâfâind.

— Aici, zise el cu uşoara sa gângăveală, întinzându-i lui Elin vasul cu sare.

Ea îl luă cu o aplecare a capului şi îşi puse un pumn mare de sare în palmă. Cu arătătorul mâinii drepte mişcă sarea în sens contrar acelor ceasornicului, în timp ce rosti cu voce tare cuvintele învăţate de la bunica ei: Domnul nostru Iisus a călătorit în lung şi-n lat, a tămăduit boli şi molime şi tot ce rănit a fost între cer şi pământ. În numele Domnului, amin.

— Amin, zise Preben, iar Lill-Jan se grăbi să repete.

Steluţa gemea.

— Ce se întâmplă acum? întrebă Preben.

— Nu avem decât să aşteptăm. Cititul în sare dă adesea rezultate, însă

durează ceva şi depinde şi de cât de mare e rana. Dar uitaţi-vă la ea mâine-dimineaţă, poate se va înzdrăveni.

— Lill-Jan, ai auzit, spuse Preben. Primul lucru pe care îl vei face mâine-dimineaţă va fi să o vezi pe Steluţa.

— Aşa va fi, stăpâne, zise Lill-Jan ieşind din hambar.

Preben se întoarse spre Elin.

— De unde ai învăţat asta, Elin?

— De la bunica mea, răspunse ea scurt.

Încă mai simţea atingerea mâinilor şi o neliniştea.

— Ce altceva poţi să mai alini, Elin? întrebă Preben sprijinindu-se de scândura unei despărţituri.

Îşi frecă uşor talpa piciorului de pământ şi răspunse contrar voinţei sale:

— Păi de toate dacă nu sunt dureri prea serioase.

— Şi pentru oameni, şi pentru animale? întrebă Preben curios.

— Da, confirmă Elin.

O mira că Britta nu-i menţionase nimic despre asta soţului ei. Vestea despre ce ştia Elin ajunsese totuşi la urechile argatului Lill-Jan. Însă nu era de mirare. Când trăiau împreună în casa tatălui lor, sora ei vorbise mereu cu cuvinte dispreţuitoare despre bunica lui Elin şi despre descântecele ei.

— Povesteşte mai mult, o îndemnă Preben pornind spre uşă.

Elin îl urmă fără să vrea. Nu se cuvenea să meargă aşa vorbind vrute şi nevrute cu stăpânul casei, era mult prea uşor să stârneşti limbile bârfitoare. Dar Preben hotărâse ca ea să îl urmeze cu paşi greoi. Britta stătea afară cu mâinile în şold şi privirea întunecată. Inima îi stătu în loc de frică. De asta se temea. El nu risca nimic, însă ea avea să cadă în dizgraţie. Şi împreună cu ea, şi Märta.

Presimţirile ei despre cum avea să fie traiul din mila surorii sale mai mici se adevereau. Britta era o stăpână răutăcioasă şi dură, iar de limba ei ascuţită aveau parte şi ea, şi fiica ei.

— Elin m-a ajutat cu Steluţa, spuse Preben calm, întâlnind privirea soţiei sale. Iar acum mergea să ne pregătească o gustare. A propus să ne petrecem un moment împreună, tu şi cu mine, mai ales că am tot fost pe drumuri cu treburile legate de parohie.

— A zis ea asta? se miră Britta, bănuitoare, însă pe un ton mai liniştit.

— Da, a fost o propunere foarte bună.

Îl luă voioasă de braţ pe Preben.

— Mi-ai lipsit mult, soţ şi stăpân al meu, cred că îţi cam neglijezi soţia.

— Ai dreptate, draga mea soţie, răspunse el însoţind-o pe Britta în casă. Însă vom îndrepta lucrurile. Elin a zis că putem să ne aşezăm la masă într-o jumătate de oră şi se potriveşte de minune pentru că îmi lasă timp să mă pot aranja, să nu arăt ca un sălbatic în faţa frumoasei mele soţii.

— Vai, n-ai putea fi niciodată un sălbatic, zise Britta lovindu-l uşor pe umăr.

Elin mergea în spatele lor, uitată pentru moment, respirând uşurată. Cunoştea prea bine întunericul din privirea Brittei şi ştia că sora ei nu se dădea în lături de la nimic, fiind în stare să pricinuiască suferinţe de neimaginat celor care i se părea că nu-i cântă în strună, însă de această dată Preben o salvase pe ea şi pe fiica ei, iar pentru asta îi era de-a pururi recunoscătoare. Chiar dacă nu ar fi trebuit să o aducă în acea situaţie, în primul rând. Porni grăbită spre bucătărie. Avea doar o jumătate de oră la dispoziţie ca să pună masa şi să o facă pe bucătăreasă să gătească ceva special. Îşi potrivi şorţul simţind din nou căldura mâinii lui Preben.

[5]

— Ce faci acolo, tată?

Bill fusese atât de cufundat în text, că tresări când auzi vocea fiului său.

Lovi ceaşca de lângă el şi nişte stropi de cafea săriră pe masa de scris. Se întoarse spre Nils, care stătea în pragul uşii.

— Lucrez la un nou proiect, zise el şi întoarse ecranul să vadă Nils.

— „Oameni mai de treabă", citi Nils pe prima pagină de PowerPoint.

Sub titlu era imaginea unei bărci cu pânze plecând în larg.

— Ce-i asta?

— Ştii filmul acela pe care l-am văzut împreună? *Trevligt folk*, al lui Filip şi Fredrik.

Nils aprobă din cap.

— Negroteii ăia care voiau să joace bandy.

Bill se strâmbă.

— Somalezii care voiau să joace bandy. Nu se spune „negrotei".

Nils ridică din umeri.

Bill se uită spre fiul lui stând în clarobscurul odăii, cu mâinile puse nonşalant în buzunarele pantalonilor scurţi şi cu pletele blonde în ochi. Intrase în viaţa lor destul de târziu. Neplanificat şi, de fapt, nu tocmai dorit. Gun avea patruzeci şi cinci de ani, el aproape cincizeci, iar cei doi fraţi mai mari ai lui Nils erau pe cale să lase în urmă adolescenţa. Gun insistase să păstreze copilul, spunea că trebuia să existe un sens. Însă Bill nu a simţit faţă de Nils aceeaşi legătură strânsă pe care o avea cu cei doi băieţi mai mari. Nu fusese în stare, nu voise să schimbe scutece şi să stea la groapa de nisip, sau să treacă prin matematica de clasa întâi pentru a treia oară. Bill se întoarse înapoi spre ecran.

— Aceasta e prezentarea pentru media. Mă gândesc să fac ceva pentru a-i ajuta concret pe refugiaţii de aici să se integreze în societatea suedeză.

— Îi înveţi să joace bandy? întrebă Nils, tot cu mâinile în buzunare.

— Nu vezi barca cu pânze? arătă Bill spre monitor. Vor putea învăţa să navigheze! Apoi vom concura la regata din Dannholmen.

— Regata din Dannholmen nu e tocmai totuna cu campionatul mondial la care au participat negroteii cu bandy, zise Nils. E cam alt calibru.

— Nu mai spune negrotei! izbucni Bill.

Nils sigur făcuse asta ca să îl enerveze.

— Ştiu că Dannholmen este un eveniment mult mai restrâns, însă are destul de multă însemnătate aici în localitate şi va fi intens mediatizat. Mai ales acum, cu filmările care au loc şi toate astea.

Nils pufni pe nări în spatele lui.

— Dacă într-adevăr sunt refugiaţi. Sunt numai cei care şi-au permis să ajungă aici. Am citit pe internet. Şi copiii aceia refugiaţi au barbă şi mustaţă.

— Nils!

Bill se uită la fiul său, care se aprinsese la faţă de indignare. Era ca şi cum s-ar fi uitat la un străin. Dacă n-ar fi ştiut mai bine, ar fi crezut că fiul său era… rasist, însă ce să faci, adolescenţii ştiau prea puţin despre cum mergea lumea. Un motiv în plus să reuşească cu acest proiect. Cei mai mulţi oameni erau buni în esenţă şi aveau nevoie numai de un impuls în direcţia cea bună. Educaţie. Despre asta era vorba. Nils îşi va da în curând seama cât se înşela.

În spatele lui, fiul închidea uşa camerei de lucru. În ziua următoare avea loc întâlnirea preliminară şi era important să aibă totul pregătit pentru presă. Avea să fie un lucru mare. Cu adevărat mare.

— Alo? strigă Paula când ea şi Johanna intrară pe uşă, fiecare cu copilul său în braţe, plus trei genţi de călătorie şi două cărucioare.

Paula îi zâmbi Johannei când puse în sfârşit deoparte geanta cea mai grea. Un concediu în Cipru cu un copil de trei ani şi un bebeluş nu fusese decizia cea mai chibzuită, însă supravieţuiseră.

— Sunt în bucătărie!

Paula se calmă când auzi vocea mamei sale. Dacă Rita şi Bertil ar fi fost aici, ar fi putut lua copiii, pentru ca ele să despacheteze în linişte. Sau lăsau baltă despachetatul amânându-l pentru a doua zi şi se aruncau în pat în faţa vreunui film care le va lăsa să adoarmă.

Rita le zâmbi când intrară în bucătărie. Nu era de mirare că mama ei stătea şi gătea în bucătăria lor ca şi cum ar fi fost a ei. Rita şi Bertil îşi aveau locuinţa deasupra lor, însă de la naşterea copiilor graniţele dintre apartamente se estompaseră atât de mult, că mai bine ar fi putut instala o scară între ele.

— Am pregătit enchiladas, m-am gândit că sunteţi flămânde după călătorie. A mers totul bine?

Îşi întinse braţele după Lisa.

— Da. Sau nu, spuse Paula întinzând recunoscătoare bebeluşul. Împuşcă-mă dacă mai spun cât de minunat ar fi să plec din nou o săptămână cu copiii.

— Da, a fost de fapt ideea ta, bombăni Johanna încercând să-l trezească pe Leo, care adormise.

— A fost sinistru, spuse Paula şterpelind puţină brânză aurie de pe

o enchilada.

— Copii peste tot, adulţi deghizaţi în animale de pluş deplasându-se prin căldură şi cântând un cântec de tabără enervant.

— Nu prea cred că aia se putea numi cântec de tabără, râse Johanna.

— Nu, poate mai degrabă de îndoctrinare sectantă. Dacă eram obligată să-l mai ascult o dată, m-aş fi dus şi l-aş fi demascat pe ursul acela păros.

— Povesteşte despre fântâna de ciocolată!

Paula oftă.

— Da, Dumnezeule, aveau în fiecare seară un bufet pentru copii, plin cu clătite, chiftele, pizza şi spaghete cu duiumul. Şi o fântână de ciocolată. Un puşti pe nume Linus ieşea cel mai mult în evidenţă. Toată lumea ştia că îl cheamă Linus pentru că mama lui alergase de jur-împrejur toată săptămâna strigând „Nu, nu asta, Liiinus! Nu, nu aşa, Liiinus! Nu lovi fata, Liiinus!”. Asta în timp ca tatăl stătea şi trăgea la paharul cu bere încă de la micul dejun. Iar în ultima zi…

Johanna îşi înăbuşi un chicotit în timp ce Paula luă o farfurie, puse o enchilada şi se aşeză la masa din bucătărie.

— În ultima zi, continuă ea, să nu-ţi vină să crezi, a alergat taman în fântâna de ciocolată şi a răsturnat-o. Era ciocolată peste tot! Şi piciul s-a aruncat direct pe jos în ciocolată şi a început să mâzgălească cu ea în timp ce mama fugea în jur, total isterizată.

Luă o muşcătură mare şi suspină: era prima bucată de ceva condimentat cât de cât bine pe care o gusta după o săptămână.

— Bunu’ Bertil? Zise Leo care începuse să se trezească în braţele Johannei.

— Chiar, unde e Bertil? întrebă Paula. A adormit deja în faţa televizorului?

— Nu… spuse Rita. E la muncă.

— Aşa de târziu?

Foarte rar se întâmpla să facă tura de noapte.

— Da, a fost nevoie să meargă. Dar tu eşti încă în concediu de maternitate, spuse Rita uitându-se şovăitor la Johanna.

Ştia că fiicei sale nu-i fusese uşor să îşi ia liber, iar Johanna era mereu îngrijorată că Paula s-ar putea întoarce la lucru prea devreme. Ideea era ca familia să-şi petreacă toată vara împreună.

— Despre ce e vorba? întrebă Paula aşezând tacâmurile.

— Sunt pe teren şi caută o persoană dispărută.

— Cine a dispărut?

— Un copil, zise Rita evitându-i privirea. O fată de patru ani.

O cunoştea prea bine pe fiica ei.

— De când a dispărut fata?

— În cel mai rău caz de aseară, însă părinţii au descoperit de abia

în această după-amiază, târziu, iar căutările au început numai de vreo două ore.

Paula se uită rugătoare la Johanna. Care la rândul ei se uită la Leo, aprobând din cap.

— E clar că o să mergi acolo. Du-te, au nevoie de tot ajutorul posibil.

— Te iubesc, plec chiar acum.

Se ridică şi îşi sărută consoarta pe obraz.

— Unde este? întrebă de pe hol trăgându-şi pe ea o jachetă subţire de vară.

— La o fermă. Bertil i-a zis „ferma lui Berg”.

Paula se opri în mijlocul unei mişcări. Cunoştea prea bine ferma aceea, ca şi povestea ei. Şi era de felul ei prea cinică pentru a crede în coincidenţe.

Karim bătu la uşă cu putere. Ştia că Adnan era acolo şi nu avea de gând să plece înainte ca el să îi deschidă. După ani la rând în care o bătaie la uşă putea însemna moarte, pentru ei sau pentru un membru al familiei, mulţi refugiaţi ezitau să deschidă uşa. Karim bătu din nou, până când i se deschise.

Ochii mari ai lui Adnan îl făcură pe Karim să regrete că bătuse atât de tare.

— Tocmai am vorbit cu Rolf şi mi-a spus că toată Fjällbacka e pe teren, să caute o fată dispărută. Trebuie să ajutăm şi noi.

— O fată? Un copil?

— Da, Rolf zicea că are patru ani. Se crede că s-a rătăcit în pădure.

— E clar că am putea da o mână de ajutor, zise Adnan şi se întoarse în cameră să-şi ia jacheta. Khalil! Vino!

Karim se dădu înapoi câţiva paşi.

— Ajută şi tu cu bătutul pe la uşi. Spune-le că ne adunăm la chioşc. Rolf a promis să ne conducă.

— Bineînţeles. Am face bine să ne grăbim, o copilă nu ar trebui să stea singură în pădure pe timp de noapte.

Karim continuă să bată la uşi, iar de la distanţă îi auzi pe Khalil şi pe Adnan făcând acelaşi lucru. După un timp, strânseseră aproape cincisprezece voluntari. Rolf va fi nevoit să facă două sau trei drumuri să îi ducă pe toţi acolo, dar asta nu ar fi o problemă. Era de treabă. Voia să ajute.

Pentru o clipă, Karim ezită. Rolf era de treabă şi îi cunoştea. Însă cum vor reacţiona ceilalţi suedezi când aveau să apară? O gaşcă de huligani din tabără. Ştia că aşa le spunea, huligani. Sau negrotei. Totuşi, un copil dispărut era responsabilitatea tuturor. Nu conta că era un copil suedez sau sirian. Undeva, o mamă plângea disperată.

Când Rolf sosi cu maşina, Karim, Adnan şi Khalil aşteptau alături

de Rashid şi Farid. Karim se uită la Rashid, al cărui copil rămăsese în Siria. Rashid îi întâlni privirea. Nu ştia dacă propriul copil mai era în viaţă, însă în acea seară va da o mână de ajutor la găsirea unui copil suedez.

Se aşternuse o tăcere binecuvântată acum că cei mici fuseseră culcaţi. Câteodată pe Erica o mustra conştiinţa că se bucura prea mult de pacea din timpul serii. Când Maja era mică, intra pe forumul „Viaţă de familie" pentru a încerca să găsească oameni cu experienţe similare şi să-şi mai descarce sufletul. Se gândea că trebuie să mai existe şi alte persoane care trăiau conflictul dintre a fi mamă şi nevoia de a fi câteodată tu însăţi. Însă valul de ură la care fusese expusă când scrisese onest despre propriile emoţii o făcuse să nu mai încerce asta. Fusese pusă la zid total de insultele şi de cuvintele injurioase pe care alte mame le folosiseră ca să îi explice ce om îngrozitor era ea pentru că nu iubea fiecare minut de alăptare, veghe de noapte, schimb de scutece şi urlete. Aflase că nu ar fi trebuit să aibă copii, că era o scârbă egocentrică pentru că avea nevoie de un timp numai al ei. Erica încă se simţea cuprinsă de valuri de furie numai la gândul acestor femei care o condamnau pentru simplul fapt că nu acţiona şi nu simţea la fel ca şi ele. De ce nu ar putea fiecare să facă exact ce i se potriveşte? reflecta ea stând pe canapea cu un pahar de vin roşu şi încercând să se relaxeze în faţa televizorului.

Gândurile îi zburară rapid spre o altă mamă, Eva, mama Neei.

Nu putea decât să-şi imagineze ce teroare o cuprinsese. Erica îi trimisese mesaje lui Patrik întrebându-l dacă într-adevăr nu aveau nevoie de ajutorul ei, ar fi putut să o roage pe Kristina să vină acolo pentru a avea grijă de copii. Însă el repetase că deja erau foarte mulţi voluntari, nu mai era nevoie şi de alţii, şi că era nevoie mai multă de ea acasă.

Erica nu îi cunoştea pe soţii Berg şi nu fusese niciodată la ferma lor. Se gândise de mai multe ori să meargă acolo şi să ceară permisiunea de a face nişte fotografii, ca să poată descrie locul cât mai fidel, însă nu o făcuse. Avea la dispoziţie fotografii vechi care o ajutau să descrie ferma aşa cum arăta când era locuită de familia Strand, însă i-ar fi plăcut să aibă ocazia să simtă atmosfera pe pielea ei, să observe detaliile, să îşi facă o idee despre cum arăta viaţa la fermă.

Se interesase în privinţa familiei Berg şi aflase că se mutaseră aici din Uddevalla pentru a găsi pacea şi calmul vieţii la ţară. Un loc bun unde să crească fiica lor. Erica spera în sinea ei că acest vis avea să se împlinească şi că în curând avea să primească un telefon sau un mesaj de la Patrik confirmându-i că au găsit fata în pădure tremurând de frică, rătăcită, totuşi în viaţă. Însă toată fiinţa ei îi spunea altceva.

Învârti vinul roşu în pahar. Îşi permisese un Amarone puternic, în

pofida căldurii apăsătoare a serii. Cei mai mulţi preferau în timpul verii vinuri rosé reci sau vin alb cu bucăţi de gheaţă. Însă ei nu-i plăceau nici vinurile albe, nici cele rosé şi obişnuia să bea numai şampanie sau vinuri roşii tari, indiferent de anotimp. Pe de altă parte, nu vedea nicio diferenţă între o şampanie scumpă şi o Cava ieftină, iar lui Patrik îi plăcea să spună despre ea că făcea economie de carburant.

Se simţi imediat prost că de gândea la vinuri, în timp ce un copil de patru ani se pierduse în pădure, nu în cea mai bună situaţie. Însă mintea îi funcţiona adesea în acest fel. Era prea dureros să se gândească la răul ce i s-ar fi putut întâmpla unui copil, şi atunci îşi îndrepta gândurile spre viaţa banală, lipsită de sens. Era un lux de care mama Neei nu avea parte acum. Ea şi soţul ei treceau printr-un coşmar.

Erica se ridică mai sus pe canapea şi puse deoparte paharul cu vin. Se întinse după un caiet aflat pe masa din camera de zi. Era un obicei deprins în timp, de a avea mereu la îndemână hârtie şi pix. Obişnuia să aştearnă gânduri şi idei apărute la întâmplare, să facă liste de lucruri ce se impuneau bifate pentru ca ea să poată progresa cu cartea. Şi asta se gândea să facă acum. Intuiţia îi spunea că dispariţia Neei era cumva legată de moartea Stellei. În ultimele săptămâni se lăsase pe trândăveală, vara şi soarele preluaseră controlul şi nu mersese mai departe cu cartea precum dorise. Acum avea să ia taurul de coarne, iar în cazul în care ceva rău se întâmplase, va putea ajuta prin cunoştinţele pe care le avea despre cazul mai vechi. Poate avea să reuşească să găsească acea legătură de a cărei existenţă era convinsă. Privi spre telefon. Deocamdată nimic de la Patrik. Apoi începu să scrie febril.

Cazul Stella

Înţelese deja când se apropiau de ea. Paşii grei. Privirea aţintită spre pământ. Nu mai era nevoie de cuvinte.

— Anders! strigă ea cu glas ascuţit.

El dădu buzna afară din casă, dar se opri când îi văzu pe poliţişti. Căzu jos pe pietrişul din curte. Linda se grăbi spre el, îl cuprinse cu braţele. Anders fusese mereu aşa de mare, de puternic, iar acum ea era cea care trebuia să îl susţină şi pe el.

— Tata? Mama?

Sanna stătea în prag. Lumina din bucătărie îi dădea sclipiri de aură părului ei blond.

— Mama, au găsit-o pe Stella?

Linda nu putea să-i întâlnească privirea fiicei. Se întoarse spre unul dintre poliţişti.

El făcu semn din cap.

— Am găsit-o pe fiica dumneavoastră. Este… este moartă. Ne pare rău.

Se uită fix la vârful pantofilor şi încercă să-şi înăbuşe lacrimile. Era palid şi Linda se întreba dacă a văzut-o pe Stella. Dacă i-a văzut corpul.

— Dar cum să fie moartă? Nu poate fi. Mama? Tata?

Glasul Sannei în spatele ei, întrebările necontenite, însă Linda nu avea răspunsuri de dat. Nu era capabilă de consolare. Ştia că trebuia să-i dea drumul lui Anders, să o îmbrăţişeze pe fiica ei. Dar numai Anders înţelegea suferinţa pe care o simţea cu fiecare fibră a corpului.

— Vrem să o vedem, spuse ea şi reuşi într-un sfârşit să-şi ridice capul de pe umărul lui Anders. Trebuie să ne vedem fata.

Poliţistul mai înalt îşi drese vocea.

— Veţi putea face asta. Dar mai întâi e necesar să ne facem treaba. Trebuie să aflăm cine a făcut asta.

— Cum adică a făcut? Nu a fost un accident?

Anders se eliberă de îmbrăţişarea Lindei şi se ridică.

Poliţistul răspunse cu voce joasă:

— Nu, nu a fost un accident. Fata dumneavoastră a fost omorâtă.

Pământul se apropia atât de rapid, că Linda nici nu apucă să se mire. Apoi totul se întunecă.

[6]

Mai avea numai douăzeci.

James Jensen nu îşi pierdu nici pe departe răsuflarea când făcu următoarea flotare.

Aceeaşi rutină în fiecare dimineaţă, vara ca şi iarna. Seara de Ajun ca şi cea a sărbătorii solstiţiului de vară. Astfel de lucruri nu aveau însemnătate. Cu adevărat importante erau doar rutinele. Consecvenţa. Ordinea.

Încă zece.

Tatăl lui Helen înţelegea importanţa rutinelor. James încă îi mai simţea lipsa lui KG, cu toate că asta era o slăbiciune pe care nu voia să şi-o îngăduie. De la infarctul de inimă suferit de KG cu zece ani în urmă, nimeni nu putuse să îl înlocuiască.

Ultima. James se ridică după cele o sută de flotări rapide. O viaţă lungă în militărie îl învăţase valoarea faptului de a fi pe deplin în formă.

James se uită la ceas. Opt şi un minut. Întârziase. Când era acasă, lua mereu micul dejun la ora opt fix.

— Micul dejun e gata! strigă Helen ca şi cum i-ar fi auzit gândurile.

James îşi încruntă fruntea. Dacă striga însemna că îi observase întârzierea.

Îşi şterse sudoarea cu un prosop şi intră din terasă în camera de zi. Bucătăria era adiacentă şi se simţea mirosul de bacon. Mânca mereu acelaşi mic dejun: omletă cu bacon.

— Unde e Sam? întrebă el aşezându-se şi apucându-se de omletă.

— Încă doarme, zise Helen şi îi servi baconul perfect crocant.

— Este ora opt şi nu s-a trezit?

Iritarea îi străbătu corpul ca un val de curent electric. De fapt, aşa simţea de fiecare dată când se gândea la Sam, în ultima vreme. Să doarmă la ora opt dimineaţa? Vara, el se trezise dintotdeauna la ora şase dimineaţa şi muncea până seara târziu.

— Trezeşte-l, o îndemnă şi dădu pe gât o înghiţitură serioasă de cafea. Pe care imediat o scuipă înapoi în ceaşcă. Ce dracu', fără lapte?

— Vai, iartă-mă, se scuză Helen luându-i ceaşca din mână.

Vărsă cafeaua în chiuvetă, îi puse alta şi turnă un pic de lapte gras.

Acum avea gustul potrivit.

Helen se grăbi să iasă din bucătărie. De pe scări se auziră paşi grăbiţi, apoi voci bombănitoare.

Iritarea revenea. Era aceeaşi iritare pe care James o simţea când era pe teren cu un efectiv, iar vreun soldat încerca să disimuleze sau

să se sustragă situaţiilor dificile, din cauza fricii. Nu avea niciun fel de înţelegere pentru un astfel de comportament. Dacă ai hotărât să te înrolezi în armată, mai ales într-o ţară precum Suedia, în care e o treabă cu totul voluntară să te aventurezi în zonele de război ale altor state, atunci trebuie să îţi faci treaba care ţi-a fost desemnată. E cazul să-ţi laşi frica acasă.

— Unde arde? protestă Sam intrând cu mers lenevos în bucătărie, cu pletele brunete în toate direcţiile. De ce să mă scol la ora asta dimineaţa?

James îşi puse coatele pe masă şi îşi uni mâinile.

— În casa asta nu ne pierdem ziua dormind, zise el.

— Dar nu mi-am găsit o slujbă de vară, ce dracu' să fac atunci?

— Nu înjura!

Helen şi Sam tresăriră amândoi. Furia făcea să i se întunece totul în faţa ochilor şi fu nevoit să respire profund de mai multe ori. Trebuia să-şi menţină controlul. Asupra lui însuşi. Asupra familiei.

— La nouă fix ne vedem pentru antrenamentul de trageri.

— Bine, încuviinţă Sam coborând privirea spre masă.

În spatele lui, Helen îşi cuprinse faţa cu palmele.

Umblaseră toată noaptea. Harald nici nu mai vedea bine de oboseală, însă nu se gândea să se întoarcă acasă. Ar fi însemnat să se dea bătut. Când oboseala îl copleşea, se întorcea la fermă ca să se mai încălzească şi să îşi mai toarne nişte cafea. De fiecare dată, Eva Berg stătea în bucătărie, cu chipul palid şi mut. Era destul ca să-şi adune puterile şi să plece din nou pe teren.

Se întreba dacă ceilalţi ştiau cine era el, ce rol avusese cu treizeci de ani în urmă. Că el fusese cel care o găsise pe acea fetiţă. Locuitorii mai vârstnici ai staţiunii erau la curent cu asta, dar nu credea că Eva şi Peter ştiau. Când le fuseseră repartizate zonele de căutare, alesese cu bună ştiinţă aria cu lacul lângă care fusese găsită Stella. Şi fusese primul loc unde căutase. Micul izvor secase de multă vreme şi acolo era numai pământ. Însă trunchiul cel bătrân încă se afla acolo. Vremea şi vânturile îşi puseseră în continuare amprenta asupra arborelui masiv, mai uscat şi mai casabil decât acum treizeci de ani. Dar acum nu era nicio fată acolo. Îşi revenise şi răsuflase uşurat.

Oamenii se regrupaseră permanent în timpul nopţii. O parte merseseră acasă pentru un somn de câteva ore, reveniseră şi se alăturaseră altor grupe de căutare, în timp ce oameni noi îşi ofereau ajutorul pe măsură ce noaptea se preschimba în zi.

Printre cei care nu plecaseră acasă să se odihnească se numărau şi bărbaţii şi tinerii de la tabăra de refugiaţi. Harald mai schimbase câte o vorbă cu ei în timp ce cutreierau pădurea, adresându-li-se într-un amestec stângaci de suedeză şi engleză stâlcită. Însă reuşiseră să

comunice într-un fel.

Micul grup din care făcea acum parte era constituit din el însuşi, bărbatul care se prezentase drept Karim şi Johannes Klingsby – un constructor din zonă, la care Harald obişnuia să apeleze când era nevoie de renovări în brutărie. Se mişcau încordaţi mai departe în pădurea care se lumina tot mai mult sub razele soarelui. Poliţiştii care dirijau căutarea le spuseseră de mai multe ori în timpul nopţii să nu se grăbească, ci să fie mai degrabă meticuloşi şi metodici.

— Pădurea a fost răscolită toată noaptea, zise Johannes. Nu ar fi putut merge atât de departe…

Gesticulă larg cu braţele.

— Ultima oară am căutat-o în timpul zilei, spuse Harald.

Văzu din nou corpul neînsufleţit al Stellei.

Karim dădu din cap. Îi era greu să înţeleagă, cu accentul de Bohuslän al lui Harald.

— Harald found dead girl in the woods, thirty years ago [3], zise Johannes.

— Dead girl? repetă Karim şi se opri. Here? [4]

— Yes, four years old, just like this girl. [5]

Johannes ridică patru degete în sus.

Karim se uită la Harald care încuviinţă din cap.

— Yes. It was just over here. But it was water there then. [6]

Îi fu ruşine de engleza lui stricată, însă Karim aplecă uşor capul.

— There, zise Harald arătând spre trunchi. It was a… not a lake… a… the Swedish word is „tjärn”. [7]

— A small lake, like a pond [8], completă Johannes.

— Yes, yes, a pond, spuse Harald. It was a pond here over by that tree and the girl was dead there. [9]

Karim păşi atent spre copac. Se aşeză pe vine, puse mâna pe trunchi. Când se întoarse, era atât de palid, că Harald se dădu înapoi câţiva paşi.

— Something is under the tree. I can see a hand. A small hand. [10]

Harald se clătină. Johannes se ghemui peste o tufă, iar ceilalţi îl auziră vomitând. Privirea lui Harald o întâlni pe a lui Karim şi-şi văzu propria tulburare reflectată în ochii lui. Trebuiau să cheme poliţia.

Marie stătea cu manuscrisul pe genunchi, încercând să citească replicile scenei următoare, însă astăzi parcă nu avea prea multă tragere de inimă. Scena avea să fie filmată în interior, în marea hală industrială din Tanumshede. Acolo fuseseră amenajate mai multe scene, ca nişte lumi mici, gata să îşi primească actorii. Dar filmul avea să se desfăşoare în cea mai mare parte pe insula Dannholmen. Ingrid îşi petrecuse multă vreme pe insula aceea, în anii în care fusese căsătorită cu regizorul de teatru Lasse Schmidt, dar continuase să o

viziteze mult timp după ce se despărţise de Lasse.

Marie se întinse şi dădu din cap. Voia să scape de toate gândurile care o bântuiseră de când începuse să se vorbească despre fata dispărută. Gândurile la o Stella care sărea râzând în faţa ei şi a lui Helen.

Marie suspină. Era aici acum, jucând rolul la care visase o viaţă întreagă. Pentru asta muncise în toţi aceşti ani, era răsplata ei acum, când rolurile la Hollywood deveneau mai rare. Merita asta, era competentă. Nu depunea un efort prea mare să intre în pielea unui personaj, să pretindă că este altcineva. Exersase încă de mică. Minciună sau teatru, diferenţa era greu de sesizat, iar ea învăţase din timp să le stăpânească pe amândouă.

Numai dacă ar putea să nu se mai gândească la Stella.

— Cum arată părul? o întrebă pe Yvonne, care se apropia cu paşi nervoşi.

Aceasta se opri atât de brusc, că aproape sări. O cuprinse cu privirea pe Marie de sus până jos, scoase un pieptene din cocul de la spate şi îndreptă câteva firicele de păr. Apoi îi dădu o oglindă lui Marie şi aşteptă încordată în timp ce ea analiza rezultatul.

— Arată bine, zise Marie, iar de pe chipul lui Yvonne dispăru expresia de nelinişte.

Marie se întoarse spre decorul camerei de zi, unde Jörgen se afla în mijlocul unei discuţii cu Sixten, maestrul de lumini.

— E gata repede?

— Dă-ne un sfert de oră! strigă Jörgen.

În glas i se simţea frustrarea. Marie ştia din ce cauză, orice întârziere costa bani.

Se întreba cum mergea finanţarea filmului. Nu era prima oară când lucra la o filmare care începuse fără o finanţare completă, pentru ca ulterior să fie brusc suspendată.

Nimeni nu era sigur, nu înainte de fi trecut de acel punct în care costurile vor fi fost deja atât de mari, că nu mai era rentabil să renunţi. Dar nu ajunseseră încă acolo.

— Îmi cer scuze, pot să pun nişte întrebări în timp ce aşteptaţi?

Marie îşi ridică ochii din manuscris. Un bărbat de vreo treizeci de ani se uită la ea cu un zâmbet larg. Era clar ziarist. În mod normal nu ar fi fost de acord să fie intervievată fără un program prealabil, însă tricoul îi pica prea bine ca să dorească să fie expediat de acolo.

— N-ai decât să întrebi, oricum nu fac altceva decât să stau şi să aştept.

Constată mulţumită că bluza o îmbrăca extrem de bine. Ingrid avusese mereu stil şi gusturi bune.

Băiatul cu corpul bine antrenat se prezentă drept Axel de la ziarul *Bohusläningen*. Începu cu câteva întrebări inofensive despre film şi

despre cariera ei, ca să se apropie până la urmă de ceea ce era evident scopul vizitei. Marie se aplecă înapoi şi îşi aşeză picioarele lungi unul peste altul. Trecutul îi servise bine în carieră.

— Ce simţiţi acum, că v-aţi întors? Da, eram pe punctul de a spune „la locul faptei", dar să numim asta scăpare freudiană, pentru că dumneavoastră şi Helen v-aţi susţinut mereu nevinovăţia.

— Am fost nevinovate, spuse Marie constatând mulţumită că tânărul ziarist nu-şi dezlipea ochii de pe decolteul ei.

— Cu toate că aţi fost condamnate pentru omor? întrebă Axel întorcându-şi privirea de la pieptul ei.

— Eram copile, cu totul incapabile de a comite omorul pentru care am fost acuzate şi condamnate. Dar vânători de vrăjitoare există până şi în zilele noastre, nu-i aşa?

— Cum au fost anii care au urmat?

Marie îşi mişcă brusc capul. Nu i-ar putea niciodată descrie acel timp. Precis crescuse cu doi părinţi adevăraţi, care-l ajutaseră cu tot ce era nevoie, iar acum locuia cu o parteneră şi copii. Trase cu ochii la mâna lui stângă. Soţie, de fapt, îşi clarifică ea.

— Au fost plini de învăţăminte, spuse ea. Am de gând să scriu pe larg despre ei într-o zi, în memorii, nu pot rezuma în câteva cuvinte.

— Apropo de memorii, am auzit că scriitoarea orăşelului nostru, Erica Falck, plănuieşte să scrie o carte despre acel omor şi despre dumneavoastră şi Helen. E un proiect la care contribuiţi? Cartea e recunoscută de voi două?

Marie nu se grăbi cu răspunsul. Sigur că Erica o contactase, însă ea însăşi purta negocieri cu una dintre editurile mari din Stockholm, legate de propria versiune.

— Încă nu am luat o decizie în privinţa asta, zise ea lăsând de înţeles că nu avea de gând să răspundă la mai multe întrebări legate de acest subiect.

Axel pricepu aluzia şi schimbă direcţia.

— Presupun că aţi auzit de fata care a fost dată dispărută de ieri? De la aceeaşi fermă de la care a dispărut şi Stella?

Tăcu, sperând că va obţine o reacţie din partea ei, însă Marie îşi încrucişă din nou picioarele. O urmări atent, dar ea ştia că nicio trăsătură de pe chip nu putea dezvălui că stătuse trează toată noaptea.

— O coincidenţă neobişnuită, însă sigur doar o coincidenţă. Fata precis s-a rătăcit.

— Să sperăm asta, spuse Axel.

Se uită în caietul său de notiţe, însă chiar atunci Jörgen îi făcu semn lui Marie. Presa era bine venită, dar era timpul să intre în camera de zi din Dannholmen şi să fie strălucitoare. Să convingă finanţiştii că acest film avea să fie un succes.

Îl luă pe Axel de mână, strânse ceva mai mult decât normal şi

mulţumi pentru interviu. Se îndreptă spre Jörgen şi spre ceilalţi membri ai echipei, însă se opri brusc şi se întoarse. Microfonul lui Axel era încă deschis, iar ea se aplecă în faţă şi rosti şoptit câteva cifre în microfon.

Îl privi pe Axel.

— Este numărul meu de telefon.

Apoi făcu cale întoarsă şi păşi în anii şaptezeci, pe insula bătută de vânturi care era paradisul de pe pământ al lui Ingrid.

Când Patrik răspunse numărului necunoscut, îşi dădu seama de la prima silabă că acesta era apelul de care se temuseră. Ascultă vocea de la celălalt capăt, apoi le făcu semn lui Gösta şi Mellberg, care stăteau ceva mai departe vorbind cu stăpânii câinilor.

— Da, ştiu unde este, zise el. Nu atingeţi nimic, absolut nimic. Şi aşteptaţi acolo până ajungem noi.

Cu o mişcare lentă, închise telefonul. Mellberg şi Gösta se apropiară de el şi nu era nevoie să spună nimic, înţeleseră totul din expresia de pe chipul său.

— Unde este? întrebă Gösta într-un târziu, cu privirea aţintită asupra casei unde mama Neei stătea în bucătărie pregătind cafea.

— În acelaşi loc în care a fost găsită cealaltă fată.

— Ce dracu'? zise Mellberg.

— Doar am căutat acolo, ştiu că mai multe grupuri au căutat acolo, comentă Gösta ridicându-şi sprâncenele. Cum ar fi putut să le scape?

— Nu ştiu, răspunse Patrik. A sunat Harald, cel care are brutăria Zetterlinds, grupul lui a găsit-o.

— Tot el a găsit-o şi pe Stella, spuse Gösta cu voce joasă.

Mellberg se uită fix la el.

— Nu e cam ciudat? Care sunt şansele ca aceeaşi persoană, la un interval de treizeci de ani, să găsească două copile omorâte?

Gösta îşi mişcă mâna în semn de negare.

— L-am verificat data trecută, are un alibi foarte solid şi nu are nimic de-a face cu omorul, zise el, după care se uită la Patrik. Pentru că este un omor aici? Nu un accident? Având în vedere că a fost găsită în acelaşi loc, ar fi aproape neverosimil să credem că nu este vorba de omor.

Patrik aprobă din cap.

— Vom aştepta şi vom vedea ce spun specialiştii, însă Harald a spus că era goală.

— La dracu', zise Mellberg palid la faţă.

Patrik inspiră adânc. Soarele de dimineaţă începea să urce pe cer, iar temperatura crescuse atât de mult, că transpirase şi cămaşa i se lipea de corp.

— Sugerez să ne separăm. Eu merg să mă întâlnesc cu Harald la

locul unde a fost găsită fata, grupul lui aşteaptă acolo. Iau bandă galbenă cu mine şi delimitez zona. Bertil, tu intri în legătură cu Torbjörn din Uddevalla şi îl rogi să vină până aici cât mai repede, cu o echipă de specialişti. Poţi să-i informezi şi pe oameni pe măsură ce sosesc aici, să nu plece înapoi în pădure. Şi comunică poliţiştilor cu câini şi elicopterelor că pot să-şi încheie căutarea. Iar tu, Gösta…

Patrik tăcu şi se uită mâhnit la colegul său.

Gösta aprobă din cap.

— Mă ocup, spuse el.

Patrik nu îl invidia pentru această misiune, însă era logic să i-o încredinţeze lui Gösta. El fusese cel mai mult în legătură cu părinţii Neei în timpul în care fuseseră prezenţi la fermă, iar Patrik îl ştia calm şi sigur pe sine, capabil să se descurce în asemenea situaţii.

— Sună-l şi pe preot, îl îndemnă Patrik şi se uită apoi la Mellberg. Bertil, ai grijă să-l reţii rapid pe tatăl Neei când se întoarce grupul lui, ca să nu afle înainte ca Gösta să aibă ocazia să îi spună.

— Asta va fi greu, zise Mellberg încruntându-se.

Buza superioară îi era plină de picuri de sudoare.

— Ştiu, vestea se va răspândi cu viteza vântului, încearcă totuşi.

Mellberg aprobă din cap, iar Patrik îşi părăsi colegii şi se îndreptă spre pădure. Încă nu putea pricepe. Căutaseră în primul rând în zona unde Stella fusese găsită, în urmă cu treizeci de ani. Şi totuşi, cumva le scăpase.

După un drum de zece minute pe teren, îi zări pe cei trei bărbaţi care stăteau în aşteptarea lui. În afară de Harald, din grupul de căutare mai făceau parte doi bărbaţi mai tineri, unul cu înfăţişare de străin. Patrik îi întinse mâna şi îi salută. Niciunul dintre ei nu putea să întâlnească privirea.

— Unde este? întrebă el.

— Acolo, sub trunchiul acela mare, spuse Harald arătând cu mâna. De aceea nu am văzut-o de la început. S-a format o cavitate sub trunchi şi cineva a împins-o acolo. Se vede numai dacă mergi acolo şi zgâlţâi buşteanul.

Patrik dădu din cap aprobator. Asta lămurea lucrurile. Însă se învinovăţea că nu dăduse ordin ca locul să fie cercetat mai în amănunt.

— Ştii că s-a întors, nu? Prima oară după ce a fost trimisă de aici.

Nu era nevoie ca Patrik să întrebe despre cine vorbe Harald. Nimeni din comunitate nu putuse trece cu vederea revenirea lui Marie Wall, mai ales că se întâmplase cu atâta pompă.

— Da, ştim asta, spuse el fără a intra în detalii asupra implicaţiilor pe care le-ar putea avea întoarcerea ei.

Însă şi el se gândise la asta, că era de departe coincidenţă stranie cum încă o fată, de la aceeaşi fermă fusese omorâtă şi găsită în acelaşi

loc, tocmai în momentul întoarcerii lui Marie.

— Voi împrejmui zona, apoi specialiştii vor veni să examineze locul crimei.

Îşi puse jos geanta şi scoase din ea două rulouri mai cu bandă albastră şi albă.

— Să ne întoarcem? întrebă tânărul care se prezentase drept Johannes.

— Nu, vreau să rămâneţi aici şi să umblaţi cât mai puţin. Tehnicienii vor vrea să vă examineze hainele, încălţămintea, pentru că aţi mers pe aici, pe la locul crimei.

Bărbatul cu fizionomie străină arăta întrebător. Harald se întoarse spre el şi îi spuse într-o engleză stângace dar clară.

— We stay here. Okay, Karim? [11]

— Okay, aprobă bărbatul, iar Patrik înţelese că era unul dintre cei sosiţi de la tabăra de refugiaţi împreună cu Rolf.

Tăcură pentru un moment. Contrastul între motivul pentru care se aflau acolo şi peisajul idilic care îi înconjura era aşa de mare! Ciripitul vesel al păsărilor continua ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, ca şi cum o fată de patru ani nu se afla acolo moartă, numai la câţiva metri. Iar foşnetul frunzelor în bătaia vântului le acompania ciripitul. Era zdrobitor de frumos, cu razele soarelui răzbind printre copaci ca fascicule de laser cu tăiş ascuţit. Patrik descoperi un grup de bureţi gălbiori pe pământ, chiar în dreptul lor. În mod normal, s-ar fi entuziasmat de descoperire. Acum, însă, culesul de ciuperci nu se afla printre gândurile lui.

Patrik începu să deşire banda. Singurul lucru pe care îl putea face pentru fată era să-şi facă treaba cât mai bine posibil. Evită să se uite spre trunchiul de copac.

Eva se afla la chiuvetă clătind cafetiera. Nu mai ştia de câte ori o tot umpluse de-a lungul nopţii. Un mic tuşit în spatele ei o făcu să se întoarcă. Eva îi văzu privirea lui Gösta, ţinuta încordată, iar vasul îi căzu din mână. Curând după sunetul sticlei zdrobite, se auzi strigătul care era atât de aproape şi totuşi atât de îndepărtat. Un strigăt care exprima durerea şi pierderea iremediabilă.

Un strigăt al propriului abis lăuntric.

Se prăbuşi în braţele lui Gösta, iar sprijinul lui fu singurul lucru care o împiedică să se facă şi ea bucăţi. Respira cu greu şi Gösta îi mângâie părul. Îşi dorea ca Nea să fie acolo, să fugă râzând pe la picioarele ei. Îşi dorea ca Nea să nu se fi născut niciodată, să nu fi avut un copil care să-i fie apoi luat.

Acum totul era pierdut. Totul murise cu Nea.

— Am sunat preotul, spuse Gösta şi o conduse spre unul dintre scaune.

Trebuie să vadă că sunt distrusă pe dinăuntru dacă mă ia aşa atent, se gândi Eva.

— De ce ai făcut asta? întrebă ea, iar întrebarea era sinceră.

Ce ar fi putut face un preot acum pentru ea? Nu a avut niciodată vreo credinţă de care să vorbească. Iar un copil trebuie să fie cu părinţii lui, nu la un Dumnezeu în ceruri. Ce ar fi putut spune un preot ca să le aducă, ei şi lui Peter, un pic de consolare?

— Peter? zise ea cu o voce spartă şi surdă.

Şi vocea i se stinsese odată cu Nea.

— Îl caută, curând va fi aici.

— Nu, spuse ea dând din cap. Nu faceţi asta, nu-i spuneţi nimic.

Lăsaţi-l să rămână în pădure, se gândi ea. Cu speranţa încă intactă. Numai Peter mai trăia acum. Ea însăşi murise cu Nea.

— Trebuie să afle, Eva, spuse Gösta îmbrăţişând-o din nou. Nu poate fi evitat.

Eva aprobă din cap în braţele lui Gösta. Sigur nu putea hoinări mai departe, ca o fiinţă a pădurii. Ei trebuie să-l informeze, deşi atunci avea şi el să moară.

Se eliberă din strânsoarea lui Gösta şi îşi lăsă capul în jos, pe masă. Simţea pe faţă lemnul mesei. Fusese trează mai bine de o zi, susţinută de speranţă şi de frică. Acum voia doar să doarmă şi să scape de toate astea. Să fie numai un vis. Corpul se destindea, lemnul de care-şi lipise faţa părea moale ca o pernă şi alunecă tot mai mult în somn. O mână caldă o bătu uşor pe spate. Căldura se răspândi în întregul corp. Se deschise şi uşa de la intrare. Nu voia să deschidă ochii, nici să-şi ridice capul să-l vadă acolo pe Peter. Însă Gösta o cuprinse de umăr şi făcu totuşi asta. Ridică ochii şi-i întâlni privirea lui Peter, la fel de sfărâmată ca şi a ei.

Bohuslän 1671

Steluţa era sănătoasă dimineaţa, când Lill-Jan veni să o vadă. Preben nu îi spuse nimic lui Elin despre asta, însă se uita la ea şi mai fascinat.

Îi simţi ochii aţintiţi asupra ei în timp ce pregătea micul dejun.

Britta fusese într-o bună dispoziţie neobişnuită după ce Elin o ajutase să se aranjeze. Mereu era aşa în zilele de duminică, adora să se aşeze mai în faţă în biserică, în timpul liturghiilor, îmbrăcată elegant şi coafată frumos, privind băncile umplându-se cu enoriaşii lui Preben.

Nu era mult de mers de la casa parohială la biserică, iar servitorii porneau împreună, în grup. Preben şi Britta mergeau împreună cu cal şi trăsură, pentru ca hainele de sărbătoare ale Brittei să nu se păteze cu murdărie şi noroi. Elin o ţinea pe Märta strâns de mână. Fata mai mult sărea decât mergea, iar codiţele blonde îi săltau pe spate, pe haina uzată.

Era un frig de crăpau pietrele, iar Elin pusese grijuliu hârtie în pantofii Märtei, să-i fie mai cald şi să îi umple totodată. Märta îi primise de la una dintre servitoarele cu talpa considerabil mai mare. Însă nu se plângea, pantofii erau pantofi şi deja învăţase că trebuia să se bucure de ce primea.

Elin îşi simţi inima uşurată când văzu biserica înălţându-se în faţa lor. Arăta atât de frumos în Vinbäck, turla era impunătoare, iar acoperişul metalic al bisericii strălucea în soarele iernii. Un zid cu acoperiş de ţigle roşii înconjura biserica şi existau trei porţi zidite, înzestrate cu ţigle roşii şi grilaj de fier care să împiedice oamenii să se împrăştie prin cimitir şi să tulbure rânduiala în fel şi chip.

Când intrară pe poartă, inima lui Elin săltă de bucurie, iar când păşiră în biserică, respiră adânc lăsându-se pătrunsă de atmosfera calmă.

Se aşeză alături de Märta pe o bancă în spate de tot. Existau patruzeci şi opt de bănci, însă de la o vreme nu se mai umpleau toate. Războiul şi foametea îi sărăciseră pe localnici, iar furnicarul de oameni care se deplasaseră spre coastă în marea epoca a heringului, cu o sută de ani în urmă, era numai o amintire. Bunica lui Elin povestise despre acele vremuri, istorii auzite la rândul ei de la părinţi şi bunici. Atunci totul fusese altfel. Era aşa de mult hering, că nu ştiau ce să facă cu atâta peşte, iar oamenii veneau din toată ţara să se stabilească aici în ţinut. Însă heringul dispăruse şi peste ei venise războiul. Acum nu mai existau decât poveştile. Şi mai multe bănci rămâneau libere, în timp ce altele erau ocupate de localnici fără vlagă, slabi şi palizi, cu ceva stins în privire. Era o lume rănită acum, se gândi Elin uitându-se în jur.

Existau ferestre numai în partea sudică a bisericii, însă lumina strălucea prin ele aşa de minunat, că lui Elin aproape îi dădură lacrimile. Amvonul se afla tot pe acea parte. Larma se potoli când Preben îi urcă scările. Începură cu un psalm, iar Elin intonă cu ceva mai multă forţă, ca întotdeauna, ştiind că are o voce atât de frumoasă. Era un mic capriciu pe care şi-l permitea pentru că Märta adora să o audă cântând. Se strădui să înţeleagă ce spunea Preben. Mai nou, se vorbea suedeză în biserică, iar asta li se părea enoriaşilor extrem de stânjenitor, fiind obişnuiţi de atâta vreme cu daneza şi cu norvegiana.

Însă avea o voce atât de plăcută! Elin închise ochii şi simţi imediat căldura mâinii lui Preben. Deschise din nou ochii şi se obligă să se uite în ceafa Brittei, înainte, pe banca din faţă. Britta avea o coadă frumoasă, pe care i-o împletise dimineaţă, iar gulerul îi era proaspăt apretat şi alb. Dădea din cap aprobator în timp ce Preben vorbea.

Elin se sili să nu se mai gândească la vocea lui Preben şi la cum mâna lui o atinsese pe a sa. Era perechea Brittei, iar ea stătea aici, în casa lui Dumnezeu, nutrind gânduri interzise. Nu ar fi fost de mirare dacă un fulger s-ar fi pogorât din ceruri şi ar fi omorât-o pe loc, ca pedeapsă pentru o astfel de impietate. Îmbrăţişă mâna fiicei ei şi se strădui să asculte şi să înţeleagă cuvintele care coborau din amvon. Preben vorbea despre marea

pacoste care se întindea peste regatul lor şi peste ţinutul lor, şi despre cum compatrioţii lor duceau o luptă curajoasă cu diavolul, găsindu-i pe trimişii acestuia şi aducându-i în faţa judecăţii. Enoriaşii ascultau ca vrăjiţi. Diavolul era parte din cotidianul lor, la fel ca Dumnezeu. O putere prezentă pretutindeni, care încerca să-şi instaureze răul. Primejdia pândea peste tot, în ochiul pisicii, în adâncul mării, în corbul din copac. Satana era la fel de real ca un tată sau un frate, ca vecinul din casa alăturată. Faptul că nu putea fi văzut cu ochiul liber îl făcea cu atât mai periculos, şi trebuia să veghezi mereu, să ai grijă de tine şi de ai tăi.

— Am fost atâta timp îndurători, vorbi Preben, iar vocea lui îşi găsea atât de minunat ecoul între zidurile de piatră ale bisericii. Însă nu va dura mult până când Satana îşi va înfige ghearele în copii şi în femeile noastre şi în mica noastră parte de lume. Vasăzică, rogu-vă, fiţi cu băgare de seamă. Semnele se vor găsi acolo. Vegheaţi cu ochiul treaz al Domnului asupra nevestelor, fiicelor, servitoarelor, vecinelor, soacrelor sau surorilor voastre. Cu cât găsim mai devreme aceste mirese ale diavolului printre noi, cu atât mai repede putem să lovim şi noi şi să îl oprim pe Satana să sălăşluiască printre noi.

Toţi aprobară din cap cu obrajii roşii de aţâţare. Copii care chicoteau se alegeau cu un ghiont în coaste, un tras de păr sau o palmă peste ureche, ca să-şi ţină gura.

Restul liturghiei se sfârşi prea curând. Fusese o întrerupere a unei zile obişnuite, un timp al odihnei şi o clipă pentru hrana sufletului. Elin se ridică şi o prinse ferm pe Märta de mână, ca să nu se piardă printre toţi cei care voiau să iasă în acelaşi timp. Când ieşiră în piaţa din faţa bisericii, dârdâi de frig.

— Lua-te-ar ciuma! auzi ea în spate.

Elin se întoarse mirată, însă, când văzu cine pufnise, coborî privirea. Era Ebba din Mörhult, văduva lui Claes, care se înecase cu Per şi cu alţii în barca de pescuit. Ebba era unul dintre motivele pentru care nu putea rămâne în Fjällbacka şi fusese nevoită să accepte oferta Brittei. Ura Ebbei pentru ea nu avea nicio limită, căci o acuza pe ea de cele întâmplate. Iar Elin ştia de ce simţea asta, deşi cuvintele aruncate de ea lui Per nu influenţaseră evenimentele de apoi. Nu cuvintele ei îi înecaseră pe Per şi pe însoţitorii lui, ci furtuna care sosise brusc.

Dar nu îi mersese bine Ebbei după moartea lui Claes, şi toată nefericirea ei o punea pe seama lui Elin.

— Ebba, nu lângă biserică şi pe pământ sfânt, o îndemnă Helga Klippare luându-şi de braţ sora mai mică.

Elin se uită cu o expresie recunoscătoare şi se grăbi mai departe cu Märta de mână, înainte ca spectacolul să ia amploare. Mulţi o urmăreau cu privirea, iar ea ştia că o parte dintre ei îi dădeau dreptate Ebbei. Însă Helga fusese mereu bună şi dreaptă. Ea era cea care o ajutase pe Märta să vină pe lume, în acea dimineaţă de primăvară cu opt ani în urmă, şi nu era

copil în zonă care să nu se fi născut fără supravegherea şi ştiinţa Helgăi. Se zvonea că le ajuta în secret şi pe săracele fete care ajungeau în impas, însă Elin nu putea fi sigură de asta.

Se porni cu paşi greoi spre casa parohială. Sfinţenia liturghiei se spulberase în aer, iar amintirile acelei zile nefericite o făceau să-şi târşâie picioarele pe scurtul drum către casă. Ea încerca să nu se gândească la asta, era cum era şi nici Dumnezeu însuşi nu putea să mai schimbe ce se întâmplase. Iar Per avea şi el partea lui de vină, ambiţia îi adusese pieirea, un lucru de care-l avertizase încă de când consimţise să îi fie soţie. Însă nu ascultase. Iar acum stătea acolo, pe fundul mării, hrănind peştii în timp ce ea şi copila se îndreptau spre casa surorii ei ca nişte cerşetoare. Trebuia să trăiască tot restul vieţii ştiind că îşi alungase bărbatul cu cuvinte grele ultima oară când îl văzuse. Cuvinte pe care Ebba şi Dumnezeu ştie câţi alţii din Fjällbacka i le reproşau acum.

Totul începuse cu un butoi de sare. Se decretase ca tot negoţul cu străinătatea să se facă prin Göteborg, iar în toată regiunea Bohuslän fusese impusă interdicţia de a face negoţ cu Norvegia sau cu ţările cu care înainte se făceau schimburi bune. Asta crescuse şi mai mult sărăcia din ţinut, iar resentimentul era mare faţă de puterea care hotăra cu atâta nepăsare să ia pâinea de pe masa oamenilor. Nu toţi se supuneau, iar gărzile de coastă aveau parte de zile agitate, în care confiscau mărfuri netrecute prin vamă. Elin îl îndemnase de multe ori pe Per să urmeze regula, pentru că încălcarea ei nu avea să le aducă decât şi mai multă nefericire. Iar Per aprobase din cap şi o asigurase că aşa avea să facă.

Când gardianul de coastă Henrik Meyer bătuse la uşă în acea după-amiază de la începutul lui septembrie, îl poftise în colibă fără nicio grijă. Însă o privire a lui Per de la masa din bucătărie o făcu să-şi dea seama că era mare greşeală. Nu-i luase mai mult de câteva minute lui Meyer să găsească butoiul cu sare nevămuită, lângă cutia cu scule. Elin ştia exact ce însemna asta şi îşi strânsese pumnii în buzunarele tunicii. De atâtea ori îl rugase pe Per să nu facă lucruri nesocotite. Şi totuşi nu se putuse abţine. Pentru un butoiaş de sare.

Îl cunoştea atât de bine! Privirea lui semeaţă, mândria care străbătea dincolo de sărăcie şi îi dădea tărie sufletească. Până şi faptul că o curtase arătase o îndrăzneală care le lipsea celor mai mulţi. Nu ştiuse că tatălui ei nu-i păsa prea mult de soarta ei, în ochii lui ea era doar fiica unui om înstărit şi ar fi trebuit să i se pară de neatins pentru el. Însă acelaşi curaj, aceeaşi mândrie şi putere îi aduseseră pe toţi la pieire.

Când garda de coastă intrase în coliba lor, au fost anunţaţi că în trei zile urma să le ia barca. Per trudise atâţia ani pentru barca aceea, cu toate că peştele era rar, iar foametea pândea la uşă. Avea şi el ceva numai al lui şi acum pusese totul în pericol pentru un butoiaş de sare cumpărat ilegal din Norvegia.

Elin era foarte furioasă. Era mai furioasă decât fusese vreodată. Voia

să-l lovească, să-i scoată ochii verzi şi să-i smulgă părul blond. Mândria lui blestemată avea să le ia totul. Cum aveau să se întreţină mai departe? Ea accepta tot felul de slujbe pe care le putea găsi, însă nu câştiga prea mulţi riksdaleri[12], iar lui Per nu avea să îi fie uşor să primească de lucru pe vreuna din bărcile altora, din moment ce nu mai aveau voie să facă negoţ cu mărfuri străine. Iar pescuitul nu mai era deloc profitabil.

Toată noaptea a stat trează şi tăcută. O bătrână din vecini a povestit că Henrik Meyer s-a răsturnat cu calul când a plecat de la ei şi a ajuns direct în şanţ. Nu avea decât. Nu arătase niciun pic de compasiune când îi înştiinţase că avea să ia în sechestru singurul lucru care-i ajuta să se întreţină. Fără barcă nu aveau nimic.

Per încercase să îşi aşeze o mână pe umărul ei când s-a crăpat de ziuă. Însă ea s-a scuturat şi s-a întors cu spatele. Cu faţa întoarsă, plânsese cu lacrimi amare. De furie. Şi de teamă. În faţa micii colibe, vântul se înteţise şi mai mult, iar când Per a apărut în lumina zorilor s-a ridicat şi l-a întrebat ce avea de gând.

— Vom ieşi în larg cu barca, răspunsese el trăgându-şi cămaşa şi pantalonii.

Elin s-a uitat fix la el în timp ce Märta era cufundată în somn pe canapeaua din bucătărie.

— Pe vremea asta? Ţi-ai ieşit din minţi?

— Dacă îmi vor lua barca peste trei zile, trebuie să facem tot ce putem până atunci, spuse el punându-şi mantaua.

Elin se îmbrăcase grăbită şi îl urmase afară din casă. Nici nu i-a păsat să mănânce ceva înainte, ci părea să se zorească să iasă în vremea rea, ca şi cum l-ar fi avut pe diavol pe urmele lui.

— Nu vei ieşi astăzi! strigă ea acoperind şuieratul vântului.

Văzu câţiva curioşi ieşind din colibele din jur. Claes, bărbatul Ebbei din Mörhult, ieşi şi el, cu o nevastă la fel de furioasă pe urmele lui.

— Vă atrageţi moartea dacă ieşiţi pe mare pe o astfel de vreme, strigă Ebba din toţi rărunchii, trăgându-l de manta.

Se eliberă şi rosti printre dinţi:

— Dacă vrei mâncare pentru copiii noştri, nu avem de ales.

Per îi făcu semn aprobator lui Claes şi porniră spre locul în care era ancorată barca. Elin îi urmări spatele lat, iar frica îşi înfipse atât de puternic ghearele în ea, că de-abia mai putu respira. Strigă cât o ţineau plămânii, pentru a acoperi şuieratul vântului:

— Atunci aşa să fie, Per Bryngelsson, să vă ia marea pe tine şi pe barca ta blestemată pentru că eu nu vă mai vreau!

Cu coada ochiului, văzu privirea îngrozită a Ebbei când făcu calea-ntoarsă şi, cu fustele fluturându-i în jurul picioarelor, intră înapoi în casă. Se aruncă pe pat şi plânse, fără să-şi dea însă seama că acele cuvinte aveau să o bântuie până şi după moarte.

[7]

Jessie se răsuci în pat. Mama plecase la filmări un pic înainte de ora şase dimineaţa şi Jessie se bucura de plăcerea de a fi singură acasă. Se întinse, îşi puse mâna pe abdomen şi şi-l supse cât de mult putu. Îl simţi minunat de plat. Deloc gras şi pufos, cum era de altfel, ci suplu şi plat. Aşa cum avea Vendela. Până la urmă, fu nevoită să respire, iar acesta se lăsă. Scârbită, îşi trase mâna. Îşi ura burta, ura tot ce era legat de corpul său, de viaţa ei. Numai pe Sam nu-l ura. Încă mai simţea gustul sărutului său pe buze.

Jessie îşi săltă picioarele peste colţul patului şi se ridică.

Mai jos de casă se auzea clipocitul apei. Trase draperiile. Iarăşi soare strălucitor. Spera ca Sam să dorească şi să iasă şi azi cu barca. În pofida lucrurilor pe care i le arătase în acea filmare.

Întâlnise inşi precum Nils, Basse şi Vendela deseori de-a lungul vieţii, în diferitele şcoli, în alte ţări, alte colţuri ale lumii. Ştia ce voiau. De ce erau capabili să facă.

Însă, dintr-un motiv sau altul, nu păreau să dorească să-i facă ei ceva. Jessie ştia mereu când vestea despre mama ei începea să se răspândească într-o şcoală nouă. Mai întâi zâmbetele, mândria că fiica unei stele de cinema venea la şcoala lor. Apoi cealaltă parte, după ce căuta cineva pe Google şi afla cine era de fapt mama ei. Ucigaşa care a devenit actriţă. Atunci începeau împunsăturile din priviri. Şuşotelile şi bârfele. Nu ar fi putut deveni niciodată o fată populară. Pentru că arăta aşa cum arăta şi pentru că era cine era.

Mama nu înţelegea. Pentru ea, orice fel de atenţie nu putea fi decât bună. Oricât de rău ar fi fost la o şcoală, Jessie trebuia să meargă acolo până când mamei i se oferea un nou proiect de film, în altă parte.

Pentru Sam era la fel. Ce li se întâmplase mamelor lor acum treizeci de ani atârna ca un nor întunecat deasupra lor.

Jessie merse în bucătărie şi deschise frigiderul. Ca de obicei, nu era niciun fel de mâncare, numai sticle de şampanie. Hrana nu era o prioritate pentru mama ei, nu făcea niciodată provizii de mâncare, dorea numai să-şi păstreze silueta. Jessie supravieţuia din banii de buzunar pe care îi primea lunar de la mama ei. Erau mulţi, şi îi cheltuia de obicei pe fast-food şi dulciuri.

Jessie îşi purtă mâna peste sticle, simţind răceala lor pe vârful degetelor. Apoi scoase uşor una dintre ele. Era neaşteptat de grea. O puse pe blatul de marmură. Nu gustase niciodată şampanie, însă mama… *Marie* bea tot timpul.

Desprinse folia metalică, se uită preţ de câteva secunde la sârma de oţel din jurul dopului de plută, apoi o scoase. Trase un pic de dop, dar niciun *poc* bine cunoscut nu se auzi, era imposibil de desprins. Jessie se uită în jur. Da, Marie obişnuia să prindă dopul cu un şervet de bucătărie când deschidea sticla. Jessie se întinse după unul dintre şervetele albe şi trase de dop învârtindu-l în acelaşi timp. Până la urmă, începu să se desprindă. Când trase un pic mai mult, dopul ieşi cu acel *poc* aşteptat.

Spuma se revărsă pe gura sticlei, iar Jessie făcu un salt înapoi, ca să nu se ude. Îşi turnă repede puţină şampanie în paharul de apă aflat la îndemână, pe blat. Luă o gură de încercare şi se strâmbă. Chiar avea gust rău. Însă Marie obişnuia să toarne suc de fructe, iar aşa sigur devenea mai bun. Şi avea obiceiul să bea din pahare de şampanie. Jessie se întinse după un pahar înalt şi îngust de pe unul din rafturi, apoi luă cutia de suc din frigider. Nu avea idee cât ar fi trebuit să pună, însă umplu paharul cu două treimi de şampanie, apoi turnă suc de piersici. Aproape că dădea pe afară, aşa că Jessie sorbi un pic. Acum avea un gust acceptabil. Ba chiar era bun.

Jessie puse sticla deschisă în frigider, la fel şi sucul, apoi îşi luă paharul şi ieşi pe ponton în faţa casei. Mama avea să fie la filmări toată ziua, putea face exact ce voia.

Se întinse după telefon. Poate că Sam voia să vină să bea un pic de şampanie.

— Cioc-cioc?

Erica strigă prin uşa deschisă care era înconjurată de trandafiri căţărători cu flori uriaşe, roz pal. Aveau un parfum minunat şi îşi luă un răgaz pentru a le admira.

— Intră!

O voce vioaie se auzi din interiorul casei. Erica îşi scoase pantofii pe coridor şi intră.

— Ce surpriză, chiar tu eşti? se minună o doamnă de vreo şaizeci de ani care apăru cu o lavetă într-o mână şi cu o farfurie în cealaltă.

Ericăi i se părea mereu ciudat când lumea o recunoştea fără să o cunoască. Însă, după succesul cărţilor ei, devenise un fel de vedetă, ba chiar se întâmpla câteodată ca cineva să o oprească pe stradă pentru o fotografie sau un autograf.

— Bună ziua, da, sunt Erica Falck, zise ea întinzându-şi mâna.

— Viola, se prezentă doamna cu un zâmbet larg.

Avea o frumoasă reţea de riduri în jurul ochilor, semn că zâmbea mult şi des.

— Aveţi timp câteva minute? întrebă Erica. Mă ocup de o carte despre un caz vechi al tatălui dumneavoastră şi, pentru că dânsul nu mai este în viaţă…

— …v-aţi gândit să mă întrebaţi ce ştiu eu, completă Viola surâzând din nou. Intraţi, tocmai am pus de cafea. Cred că ştiu despre ce caz doriţi să vorbim.

Viola intră înainte în casă. Bucătăria se afla în continuarea holului şi era luminoasă şi aerisită, iar acuarelele de pe pereţi aduceau singurele pete de culoare. Erica se opri admirativ în faţa uneia dintre ele. Nu se pricepea foarte mult la artă, nici nu o interesa în mod deosebit, însă îşi putea da seama doar privind tabloul că artistul era iscusit, după felul în care pictura o acaparase total.

— Ce tablouri frumoase! remarcă ea contemplându-le unul după altul.

— Mulţumesc, zise Viola roşind. Eu le-am pictat. A fost mult timp numai un hobby, dar acum am început să expun şi… da, se pare că merge să le şi vând. Am un vernisaj vineri la Stora Hotellet, dacă vreţi să veniţi.

— S-ar putea să vin. Înţeleg de ce merge, sunt admirabile, spuse Erica şi se aşeză la o masă de bucătărie enormă şi albă, aflată în afara unei ferestre gigantice vechi, cu şprosuri.

Erica adora ferestrele vechi, era ceva cu neregularitatea sticlei care le făcea cu mult mai vii decât cele noi, moderne şi industriale.

— Lapte? întrebă Viola, iar ea aprobă din cap.

— Doar un strop.

Viola luă un chec de pe blatul bucătăriei şi tăie câteva bucăţi groase. Erica simţi cum îi lăsa gura apă.

— Presupun că vreţi să vorbiţi despre investigaţia tatălui meu în cazul micuţei Stella, spuse Viola aşezându-se în faţa Ericăi.

— Da, voi scrie despre cazul Stella, iar Leif, tatăl dumneavoastră, este o parte importantă din acest puzzle.

— Se fac aproape cincisprezece ani de când a murit tata. Da, poate că ştiţi asta, şi-a luat viaţa. A fost un şoc enorm, deşi ar fi trebuit să ne aşteptăm la asta. Încă de când a murit mama de cancer la plămâni a fost profund deprimat. Şi depresia s-a înrăutăţit când a ieşit la pensie, spunea că nu mai avea pentru ce trăi. Însă îmi amintesc că, până în momentul morţii, a vorbit despre acest caz.

— Vă amintiţi ce spunea despre el?

Erica se abţinu să închidă ochii când muşcă o bucată mare din felia de chec. Untul şi zahărul se topeau în gură.

— A trecut atât de mult timp. Nu îmi amintesc detalii chiar acum. Poate apar după ce reflectez un pic. Însă îmi aduc aminte că îl chinuia. Începuse să se îndoiască.

— Să se îndoiască de ce?

— Dacă fuseseră fetele într-adevăr.

Viola luă meditativ o gură de cafea din ceaşca ei de ceramică albă.

— Se îndoia că erau vinovate?

Era prima oară când Erica auzea vorbindu-se despre asta. Iar ce spunea Viola îi dădea fiori în stomac. După ce trăise cu un poliţist timp de mulţi ani, ştia din experienţă că intuiţiile lor erau de cele mai multe ori corecte. Dacă Leif se îndoise de vina fetelor, atunci înseamnă că se baza pe ceva.

— A spus ceva despre motivul pentru care se îndoia?

Viola ţinea ceaşca de cafea cu ambele mâini, mângâind marginile cu degetele mari.

— Nu… zise ea într-un târziu. Nu a spus niciodată ceva concret. Dar presupun că are legătură cu faptul că fetele şi-au retras declaraţiile şi şi-au susţinut nevinovăţia în toţi aceşti ani.

— Însă nimeni nu le-a crezut, spuse Erica.

Îşi amintea toate articolele citite despre asta, toate comentariile auzite de la lumea din localitate când, la intervale regulate, venea vorba de acel caz. Toţi susţineau la unison că nu exista nicio îndoială că fetele erau cele care o omorâseră pe Stella.

— Chiar înainte de a muri, a vorbit despre reluarea investigaţiei. Însă s-a sinucis înainte să apuce să o facă. Una peste alta era pensionar, prin urmare ar fi trebuit să îl convingă pe noul şef al secţiei să redeschidă cazul. Şi nu cred că acesta ar fi fost doritor. Cazul fusese închis. Problema culpei era clarificată, cu toate că nu a existat niciodată un proces ca la carte, fetele fiind atât de tinere.

— Nu ştiu dacă aţi auzit… spuse Erica trăgând cu coada ochiului spre telefon – încă niciun mesaj de la Patrik. O fetiţă e dispărută de ieri, în cel mai rău caz de alaltăieri, tocmai de la ferma unde locuia Stella.

Viola se uită la ea.

— Ce spuneţi? Nu, nu am auzit. M-am închis în atelier şi am lucrat la tablouri pentru vernisaj. Dar ce s-a întâmplat?

— Încă nu ştiu. Sunt afară şi caută de ieri după-amiază. Soţul meu e poliţist, implicat în căutare.

— Ce? Cum?

Viola se lupta pentru a-şi găsi cuvintele. Sigur se confrunta cu aceleaşi gânduri precum Erica, deunăzi.

— Da, este o coincidenţă stranie, zise Erica. Mult prea stranie. Fata are aceeaşi vârstă cu Stella. Patru ani.

— Ah, Doamne! exclamă Viola. Poate că s-a rătăcit numai? Ferma aceea nu e cam izolată?

— Da, bineînţeles. Sper asta.

Însă Erica văzu că Viola o credea la fel de puţin pe cât se credea pe sine.

— A avut tatăl dumneavoastră însemnări cu privire la caz? Poate a păstrat acasă câte ceva din materialul anchetei?

— Nu, nu din câte ştiu eu, răspunse Viola. Eu şi cei doi fraţi ai mei

ne-am ocupat de testament după moartea tatei, însă nu îmi amintesc de existenţa unor astfel de însemnări sau dosare ce ar fi ţinut de anchetă. Iar dacă ar fi fost, mi-e teamă că le-am aruncat. Nu suntem prea strângători şi ne lipseşte acest fel de sentimentalism. Credem în schimb că amintirile rămân aici.

Îşi puse mâna în dreptul inimii.

Erica înţelese ce voia să spună şi îşi dorea să fie şi ea la fel. Îi era incredibil de greu să se despartă de fleacuri cu valoare sentimentală, iar Patrik obişnuia să o tachineze spunând că s-a căsătorit cu o veveriţă.

— Vă rog să îi întrebaţi şi pe ei şi să mă anunţaţi dacă găsiţi ceva. Sau dacă vă mai amintiţi ceva ce tatăl dumneavoastră a mai spus despre caz. Orice. Sunaţi indiferent de cât de mic sau neînsemnat ar părea, nu se ştie niciodată.

Erica scoase o carte de vizită din geantă şi i-o întinse Violei, care o privi o clipă înainte de a o pune pe masă.

— Ce fapt îngrozitor cu fata, sper că o vor găsi, spuse ea dând din cap.

— Şi eu sper asta, îi răspunse Erica.

Aruncă un ochi spre telefon. Niciun mesaj de la Patrik.

— Mulţumesc, zise ea ridicându-se să plece. Dacă îmi ajunge timpul, trec vineri să văd tablourile. Sunt foarte frumoase.

— Atunci sper că ne vedem atunci, spuse Viola roşind.

Erica se îndreptă spre maşină, urmată de mireasma trandafirilor. În urechi încă mai avea ecoul cuvintelor Violei. Leif se îndoise că Marie şi Helen erau vinovate.

Aşteptarea durase parcă o veşnicie, însă la o oră după telefonul lui Mellberg, Torbjörn Ruud şi echipa lui de specialişti din Uddevalla sosiră în sfârşit, iar acum se apropiau prin pădure. Se salutară dând mâna, iar Patrik făcu un gest spre trunchiul de copac, de la doi metri distanţă de suprafaţa delimitată.

— La dracu'! exclamă Torbjörn, iar Patrik aprobă din cap.

Ştia că un specialist criminalist era obişnuit să vadă destule în această meserie şi că îi venea mai uşor, cu timpul, să treacă peste. Însă n-aveai cum să nu fii profund mişcat în cazurile în care cei morţi erau copii. Contrastul dintre puterea vieţii dintr-un copil mic şi caracterul irevocabil al morţii era resimţit ca o lovitură în plexul solar.

— Se află acolo? întrebă Torbjörn.

Patrik încuviinţă din cap.

— Sub trunchiul de copac. Încă nu am fost să mă uit, am vrut să veniţi mai întâi, să nu fie prea mulţi paşi în jurul locului. Însă, conform celor care au găsit-o, există o cavitate sub trunchi, iar corpul a fost înghesuit acolo. De aceea nu am văzut-o decât acum, după ce

am căutat deja de mai multe ori în acest loc.

— Ei au fost cei care au găsit-o?

Torbjörn arătă spre Harald, Johannes şi Karim, aflaţi ceva mai încolo.

— Da, i-am rugat să aştepte aici, ca să faceţi ce e necesar pentru a vă asigura că nimic de la locul faptei nu le aparţine. Presupun că vreţi să le fotografiaţi încălţămintea, să vedeţi ce urme le aparţin.

— Corect, încuviinţă Torbjörn şi dădu câteva instrucţiuni rapide unuia dintre cei doi tehnicieni care îl însoţeau.

Apoi îşi puse haina de protecţie şi îşi trase şosetele de plastic peste pantofi, întinzându-i şi lui Patrik un astfel de echipament.

— Vino, zise el după ce amândoi fură echipaţi.

Patrik respiră adânc şi îl urmă pe Torbjörn până la copac. Se strădui să rămână insensibil în faţa priveliştii, însă îl izbi atât de puternic că se clătină. La o primă privire, văzu o mână mică de copil. Fata goală stătea foarte strânsă într-o cavitate creată în pământ sub copac, îndoită de două ori, ca şi cum s-ar fi ghemuit în poziţia fătului. Faţa îi era întoarsă spre ei, dar ascunsă parţial de mâna mică, înnegrită cu pământ. Părul blond era plin de murdărie şi frunze, iar Patrik îşi opri impulsul de a se apleca înainte şi a-l curăţi. Cine ar fi putut face aşa ceva unui copil atât de mic? Ce fel de creatură? Furia îi urcă prin vene şi îi dădu putere să facă ce trebuia să facă, ajutându-l să se menţină rece şi obiectiv. Sentimentele puteau fi puse deoparte pentru mai târziu. Iar după ani mulţi de colaborare cu Torbjörn ştia că şi acesta funcţiona la fel.

Se aşezară ghemuiţi unul lângă altul şi trecură prin toate detaliile. Felul în care era aşezată fata nu le permitea să stabilească o cauză a morţii. Acesta era pasul următor. Acum era necesar să aibă evidenţa tuturor urmelor posibile lăsate de făptaş.

— Mă dau la o parte pentru moment, să vă las să lucraţi, zise Patrik. Anunţaţi-mă când o putem scoate din groapă. Aş vrea să ajut.

Torbjörn aprobă din cap, iar specialiştii îşi începură treaba anevoioasă de a aduna urmele lăsate în zona din jurul copacului. Era o misiune care nu putea fi grăbită. Cel mai mic fir de păr, muc de ţigară, bucată de plastic, da, tot ce putea fi găsit pe suprafaţa din jurul fetei trebuia fotografiat, pus în pungi şi marcat. Amprentele de pantofi de pe pământul moale trebuiau adunate, iar asta se făcea turnând o masă vâscoasă în adâncitura lăsată de pantof. Când aceasta se solidifica, tehnicienii luau cu sine amprenta ca element de comparaţie şi ca dovadă împotriva unui eventual făptaş. Era o muncă ce consuma mult timp. După o serie de cazuri de omor, Patrik învăţase să-şi stăpânească nerăbdarea şi să-i lase pe Torbjörn şi pe oamenii săi să îşi facă treaba în linişte şi pace. Asta avea să le fie de folos mai târziu. Dacă ceva era făcut superficial, ar fi fost probabil imposibil de reparat.

Părăsi suprafaţa delimitată şi se aşeză ceva mai departe. Nu se simţea în stare să vorbească cu cineva la acel moment şi avea nevoie să îşi adune gândurile legate de ce trebuia făcut mai apoi. Primele douăzeci şi patru de ore erau mereu hotărâtoare pentru reuşita investigaţiei. Martorii uitau repede, urmele dispăreau, făptaşul putea ajunge să-şi şteargă urmele; multe se puteau întâmpla într-o zi, de aceea era important ca priorităţile să fie bine stabilite. Teoretic, asta ar fi trebuit să o facă Mellberg, în calitate de şef al secţiei de poliţie, practic, responsabilitatea cădea pe Patrik.

Ridică telefonul pentru a o anunţa pe Erica de întârzierea lui. Îşi dădu seama că probabil se întreba ce se întâmplase. Conta pe discreţia ei şi ştia că nu va spune nimic altcuiva înainte de a primi permisiunea lui. Însă nu avea semnal, aşa că îşi puse telefonul la loc în buzunar. Avea să sune mai târziu.

Era cald acolo, în soare. Închise ochii şi îşi ridică faţa. Sunetele pădurii se amestecau cu vocile şoptite ale tehnicienilor. Patrik se gândi la Gösta. Se întreba cum îi mersese şi se simţea recunoscător că el scăpase de povara discuţiei cu părinţii Neei. Pe braţul gol îi ateriză un ţânţar, dar încercă să nu-l strivească, cum proceda în mod obişnuit, ci doar îl alungă. O moarte era de ajuns pentru astăzi.

Totul era atât de suprarealist. Se văzu stând aici, în mijlocul unei păduri suedeze, alături de oameni pe care nu îi mai întâlnise.

Nu era prima oară când Karim vedea pe cineva mort. Pe când era închis în Damasc, un mort fusese târât din celula sa chiar prin faţa ochilor lui. Iar traversând Mediterana, văzuse copii morţi plutind aproape de barcă.

Însă acum era altfel. Venise în Suedia pentru că era o ţară fără copii morţi. Şi cu toate astea, o fată moartă zăcea la numai câţiva metri de el.

Karim simţi o mână pe braţul său. Era Harald, bărbatul mai în vârstă, cel cu ochi căprui şi prietenoşi care vorbea engleza cu un accent suedez atât de puternic, că putea înţelege ce zice numai străduindu-se foarte tare. Însă îi plăcea de el. Îşi petrecuseră acest timp schimbând câte o vorbă. Când cuvintele nu ajungeau, foloseau gesturi sau mine ale feţei. Iar băiatul mai tânăr, Johannes, îl ajuta pe cel mai în vârstă să găsească acele cuvinte care-i scăpau.

Karim îşi dăduse seama că era prima oară de când ajunsese în Suedia când povestise cuiva despre familie şi despre ţara lui de baştină. Îşi simţise şi singur dorul din propria-i voce, atunci când vorbea de oraşul pe care-l părăsise şi unde probabil nu avea să se mai întoarcă niciodată. Însă ştia că nu zugrăvise imaginea completă. Locul acela şi oamenii de care îi era dor nu aveau nimic de-a face cu terorismul.

Însă care suedez ar fi putut înţelege cum era să fii nevoit să te uiţi tot timpul peste umăr, sentimentul că ai putea fi trădat în orice clipă de un prieten, de un vecin, chiar de cineva din propria familie? Regimul avea ochi peste tot. Toţi erau atenţi în jur şi preocupaţi de interesele lor, toţi făceau orice să-şi salveze propria piele. Toţi pierduseră pe cineva, toţi văzuseră o persoană dragă murind, iar asta însemna că erau capabili de orice, numai să nu mai treacă prin aşa ceva. Ca ziarist, fusese încă şi mai expus.

— You okay?[13] întrebă Harald lăsându-şi mâna să zăbovească pe umărul lui.

Karim realiză că gândurile i se oglindeau pe chip. Lăsase garda jos, arătase toată nostalgia şi frustrarea care se aflau acolo, dincolo de suprafaţă, şi se simţi expus. Zâmbi şi închise poarta amintirilor.

— I'm okay. I'm thinking about the girl's parents[14], spuse el şi, pentru o clipă, văzu în faţa ochilor chipurile propriilor copii.

Amina trebuie să fie îngrijorată şi, ca întotdeauna, emoţia ei se transmitea copiilor. Însă nu aveau semnal unde se aflau, aşa că nu putea să ia legătura cu ea. O va găsi furioasă la întoarcere. Amina se înfuria mereu când era îngrijorată. Însă nu conta, era foarte frumoasă când se enerva.

— Poor people,[15] zise Harald, iar Karim îi văzu ochii sclipind din cauza lacrimilor.

Ceva mai departe, nişte bărbaţi în salopete albe lucrau aşezaţi în genunchi lângă fată. Fotografiaseră pantofii lui Karim, precum şi pe cei ai lui Johannes şi ai lui Harald. Lipiseră bandă adezivă pe hainele lor şi puseseră meticulos bucăţile de bandă în pungi de plastic închise şi etichetate. Karim înţelegea ce făceau, cu toate că nu mai văzuse aşa ceva înainte. Tehnicienii voiau să excludă acele urme pe care el însuşi şi alţii le lăsaseră mişcându-se aproape de fată.

Johannes îi spuse ceva în suedeză tipului mai în vârstă, iar acesta aprobă din cap.

Johannes traduse:

— We thought maybe we could ask the policeman if we can go back. They seem to be done with us.[16]

Karim dădu din cap aprobator. Îşi dorea să plece din locul cu fata moartă. Părul ei blond, mâna cea mică acoperindu-i faţa, apăsată într-o groapă în pământ, strânsă în poziţie fetală.

Harald se îndepărtă şi vorbi cu poliţistul care stătea de cealaltă parte a suprafeţei delimitate. Se conversară în şoaptă, iar Karim văzu că acesta aprobă din cap.

— We can go back[17], zise Harald alăturându-se din nou grupului.

Karim observă cum corpul începu să-i tremure acum când se mai eliberă de tensiune. Îşi dorea să ajungă acasă, la copiii săi. Şi la

scânteile din ochii Aminei.

Sanna închise ochii auzind-o pe Vendela cum urca scările cu tropăit nervos. Simţea că-i crapă capul astăzi şi nu putu să nu tresară când auzi uşa trântindu-se din nou. Văzu în faţa ochilor cum lemnul se crăpa şi mai mult. Tot ce făcuse era să-i sugereze Vendelei să o însoţească la grădina de flori. Vendela nu fusese niciodată foarte încântată de ea, însă acum i se părea o pedeapsă să meargă acolo. Sanna ştia că era necesar să se confrunte cu Vendela, dar nu se simţea în stare. Era ca şi cum i se scursese toată puterea când auzise de dispariţia Neei.

Muzica se auzea acolo sus, basul duduia. Sanna se întreba ce avea să facă fiica ei astăzi. De la o vreme, cel mai mult obişnuia să-şi petreacă timpul cu acei doi băieţi, care nu erau chiar cea mai bună companie. O fată de cincisprezece ani şi doi băieţi de aceeaşi vârstă nu putea însemna decât probleme.

Sanna strânse masa după micul dejun. Vendela mâncase doar oul. Se pare că pâinea pe care o mânca dimineaţa de când era mică acum nu mai era bună, avea dintr-odată prea mult zahăr. Sanna prăji o felie din pâinea albă şi îşi puse un strat gros de marmeladă de portocale. Deja întârziase atât de mult, că cinci minute în plus sau în minus nu mai contau.

Într-un fel, era bine că Vendela era în acea dispoziţie foarte rebelă. Sanna nu putuse să se gândească la Nea şi nu-şi mai amintise nici de Stella. Însă acum, în liniştea din bucătărie, toate gândurile o năpădeau deodată. Îşi amintea şi cel mai mic detaliu din acea zi. Cât de voioasă era că putuseră să meargă la Uddevalla, să cumpere haine noi înainte de începutul anului şcolar. Cum se simţea scindată între bucuria de a pleca la cumpărături cu mama şi invidia faţă de Stella, care avea parte de două fete cool, mai mari, care să aibă grijă de ea. Invidia fusese însă uitată de îndată ce îşi luase la revedere şi mama pornise cu al ei Volvo enorm spre oraş.

În drum spre casă, se tot uitase spre bancheta din spate, unde erau aşezate plasele cu haine. Nişte lucruri foarte frumoase. Era atât de fericită, că de-abia putea sta liniştită în maşină. Mama o atenţiona râzând.

Fusese ultima oară când îşi văzuse mama râzând.

Sanna aşeză sendvişul cu marmeladă pe masa. Îmbucăturile i se umflau în gură. Îşi aminti cum ieşiseră din maşină şi ce privire sălbatică avea tatăl ei când le ieşise în întâmpinare. Sanna se simţi deodată rău. Se grăbi spre toaletă şi reuşi să ridice la timp capacul. Bucăţi de marmeladă de portocale pluteau în closet, iar Sanna simţi din nou că i se întoarce stomacul de dos. Apoi se coborî tremurând pe clincherul rece. La etajul de sus duduia muzica.

Glonţul lovi una dintre tăbliile bătute în cui pe copacii din luminişul pădurii, în spatele curţii lor.

— Bine, Sam, zise James scurt.

Sam se forţă să-şi ascundă surâsul. Era singurul lucru pentru care primea laude. Singurul lui merit în calitate de fiu era că ţintea bine.

— Devii tot mai sigur pe tine, spuse James aprobând din cap.

Se uită mulţumit de el peste ochelarii de soare cu ramă de oţel. Erau precum cei de pilot, cu sticlă reflectorizantă. Tatăl lui Sam era parodia unui şerif american.

— Vezi dacă poţi trimite glonţul şi de la o distanţă ceva mai mare, spuse James făcându-i semn lui Sam să se dea mai înapoi.

Sam se îndepărtă şi mai mult de copac.

— Fixeaz-o bine în mână. Expiră chiar înainte de a trage. Concentrează-te.

James dădea calm instrucţiuni. Antrenase cu succes echipa suedeză de elită timp de mulţi ani, iar Sam ştia că avea o bună reputaţie. Faptul că era un porc insensibil îl ajutase în carieră, însă pe Sam îl făcea să aştepte nerăbdător următoarea lui misiune de durată în afara ţării.

În acele luni în care James era plecat, se simţea ca şi cum ar fi respirat aer curat. Şi el, şi mama lui mergeau cu paşi mai uşori, ea râdea mai mult, iar el se bucura de asta. De îndată ce James intra pe uşă, râsul se stingea şi ea ieşea la alergat mult mai des decât înainte. Mama lui slăbise mult, dar, în loc să arate mai sănătoasă, căpătase o expresie de animal hăituit. O ura pe mama aceea la fel de mult pe cât o iubea pe cea veselă. Ştia că era nedrept, însă ea era cea care alesese să aibă copil cu acel bărbat. Sam nici nu voia să-l considere tatăl său. Şi refuza să îi spună tată.

Slobozi câteva împuşcături rapide. Ştia că ochise direct la ţintă. James aprobă din cap mulţumit.

— Drace, dacă ai fi avut un pic de coloană vertebrală, ai fi fost un soldat bun, zise James râzând.

Mama apăru în partea din spate a grădinii.

— Plec să alerg, strigă ea, însă nici Sam şi nici James nu răspunseră.

Sam crezuse că o tulise deja, obişnuia să plece chiar după micul dejun, ca să evite căldura toridă, însă astăzi se făcuse ora zece şi era încă aici.

— Mai du-te doi metri înapoi, îl îndemnă James.

Sam ştia că avea să ochească bine şi de la acea distanţă. Se antrenase pentru distanţe şi mai mari în perioadele în care James era plecat. Însă dintr-un motiv sau altul nu voia să-i arate tatălui său cât de capabil era. Nu voia să-i dea acea satisfacţie, să creadă că fiul său a

moştenit ceva de la el, ceva pentru care să se bată cu pumnii în piept. Nu era meritul lui James. Nimic nu era meritul lui. Totul în viaţa lui Sam se petrecea în pofida lui James, nu datorită lui.

— Nice! [18] strigă tatăl său pregătind următoarea serie de trageri.

Era încă un lucru care îl deranja pe Sam. Cât de des James trecea pe engleză, cu un puternic accent american. Nu avea nicio rădăcină americană, pur şi simplu bunicului, când era tânăr, îi plăcea de James Dean. Însă James îşi petrecuse atât de mult timp cu americani, că le preluase accentul. Vorbea gros şi neclar. Lui Sam i se părea la fel de enervant de fiecare dată când devia de la suedeză.

— One more time! [19], zise James ca şi cum ar fi putut să-i citească gândurile lui Sam şi voia să-i facă în ciudă.

— All right! [20] făcu Sam cu un accent american la fel de puternic, sperând ca James să nu-şi dea seama că îl lua în râs.

Îndreptă pistolul spre tăblie şi apăsă trăgaciul. Drept în mijloc.

Bohuslän 1671

— Fata a fost în casa mare ieri, doar ştii ce-am vorbit despre asta!

Britta îi vorbea cu glas ascuţit, iar Elin îşi plecă capul.

— Voi vorbi cu ea, spuse ea cu voce stinsă.

— Din această pricină avem o casă diferită pentru servitori!

Britta îşi aruncă picioarele peste marginea patului.

— Astăzi avem o vizită deosebită, continuă ea. Totul trebuie să fie perfect. Mi-ai călcat şi mi-ai apretat rochia albastră? Cea din brocart?

Îşi puse papucii care se aflau la marginea patului. Era nevoie de ei. Deşi casa parohială era mai frumoasă decât orice casă ştiută de Elin, era friguroasă, circula curentul prin ea, iar podeaua era rece ca gheaţa în timpul iernii.

— Totul este pregătit, răspunse Elin. Am curăţat fiecare colţ al casei, iar Boel din Holta a sosit deja de ieri şi a început să pregătească mâncarea. Va servi capete de cod umplute, cocoş cu agrişe ca fel principal şi smântână bătută cu dulceaţă la desert.

— Bine aşa, spuse Britta. Trimisul lui Harald Stake trebuie primit cu atenţia cuvenită unui nobil. Harald Stake este guvernator al provinciei Bohuslän şi are decret de la însuşi regele să le vorbească preoţilor despre plaga care s-a pogorât asupra ţării. Chiar acum câteva zile, Preben mi-a povestit că au închis o vrăjitoare din Marstrand.

Pe obrajii Brittei apărură pete de roşeaţă. Elin aprobă din cap. Oamenii nu mai vorbeau de nimic altceva decât de comisia de vrăjitorie desemnată să aresteze vrăjitoare din tot ţinutul Bohuslän şi să le aducă în faţa legii. Da, peste tot în ţară i se venea de hac cu hotărâre acestei plăgi, aşa mergea vorba. Pe Elin o treceau fiorii. Farmazoane şi vrăjitori. Drumuri la Blåkulla

şi alianţe cu diavolul însuşi. Se speria la gândul de aşa grozăvii.

— Am auzit de la Ida-Stina că tu ai ajutat-o pe Svea din Hult să aibă copii, spuse Britta în timp ce Elin o ajuta să îşi pună hainele. Ce ai făcut pentru ea aş vrea să faci şi pentru mine.

— Nu ştiu decât ce m-a învăţat bunica, spuse Elin şi trase puternic în spate de şnurul rochiei Brittei.

Nu se mira de întrebare. Britta se apropia de vârsta de douăzeci de ani, iar ea şi Preben erau căsătoriţi de doi ani fără să îi crească mijlocul.

— Fă numai ce ai făcut pentru Svea. E timpul să îi dau un copil lui Preben. A început să întrebe când voi rămâne gravidă.

— Pentru Svea am făcut o fiertură de ierburi după reţeta bunicii, spuse Elin şi se întinse după perie pentru a pieptăna părul lung al Brittei.

Surorile arătau foarte diferit la exterior. Elin moştenise părul blond al mamei sale şi ochii ei albaştri, în timp ce Britta, cu părul brunet şi ochii negri, semăna cu femeia care-i luase locul mamei lor chiar înainte de moartea ei. Limbile otrăvite din sat încă bârfeau că mama lui Elin, Kerstin, murise de inimă frântă. Şi dacă ar fi fost adevărat, Elin nu putea să îşi piardă timpul gândindu-se la asta. Tatăl lor murise cu un an în urmă, numai Britta rămăsese între ele şi moartea prin înfometare.

— M-a învăţat şi nişte farmece, spuse Elin precaută. Dacă nu ai nimic împotrivă, pot pregăti fiertura şi în acelaşi timp aceste farmece? Am tot ce îmi trebuie să fierb ierburile, am uscat destule astă-vară, cât să ajungă peste iarnă.

Britta îşi vântură mâna albă şi delicată în semn de respingere.

— Poţi să faci ce vrei. Trebuie să nasc un copil soţului meu, altfel atrag nefericirea asupra noastră.

Lui Elin îi stătea pe limbă să spună că poate ar fi fost o idee bună să împartă patul matrimonial în acest caz. Însă fu destul de înţeleaptă să tacă. Văzuse ce se putea întâmpla dacă-i trezeai furia Brittei. Pentru o clipă se întrebă cum cineva atât de blând ca Preben putuse curta pe cineva ca Britta. Sigur că intervenise şi tatăl lor, în ambiţia lui de a se asigura că fiica lui îşi găsea o partidă bună.

— Restul pot face şi singură, zise Britta ridicându-se. Probabil că ai nenumărate lucruri de făcut, Elin, înainte de sosirea trimisului lui Stake. Şi să vorbeşti cu fata ta, altfel las băţul să vorbească cu ea.

Elin aprobă din cap, însă faptul că sora ei pomenise ceva despre a o bate pe Märta o făcu să fiarbă pe dinăuntru. Încă nu pusese mâna pe fată, dar, dacă ar face-o, Elin ştia bine că nu va putea răspunde pentru faptele sale. Prin urmare, cel mai bine era să aibă o discuţie serioasă cu fiica ei în privinţa interdicţiei de a merge în casa mare.

Elin ieşi în curte şi privi neliniştită în jur.

— Märta? strigă ea cu voce joasă.

Brittei nu-i plăcea când servitorii erau prea gălăgioşi, încă un lucru la care să se gândească dacă nu voia să-i iasă din graţii.

— Märta? Strigă ea ceva mai tare şi se îndreptă spre grajd.

Avea cei mai mulţi sorţi de a o găsi la grajd, cu toate că Märta nu avea voie nici acolo. Din păcate, fiica ei moştenise nu numai ochii verzi ai tatălui său, ci şi încăpăţânarea sa, şi era ca şi cum cuvintele nu se prindeau deloc de ea.

— Suntem aici, auzi o voce bine cunoscută.

Preben se opri brusc.

— Vino înăuntru, Elin, spuse el blajin din întunericul de la capătul grajdului.

— Da, vino, mama, zise Märta nerăbdătoare.

Elin ezită, dar, după ce îşi ridică un pic fustele ca să nu se păteze cu murdăria de pe jos, se îndreptă cu paşi hotărâţi spre locul de unde se auzeau vocile.

— Uite, mama, spuse Märta cu evlavie în glas.

Stătea într-o boxă liberă ceva mai departe, cu trei pui de pisică în braţe. Nu păreau să aibă mai mult de o zi şi îşi întorceau capetele încoace şi-ncolo, fără a fi capabili încă să vadă. Lângă ea stătea Preben, şi el cu un pui de pisică în poală.

— Să nu fie ăsta miracolul lui Dumnezeu? zise el mângâind un pisoi tărcat.

Mieuna de-ţi era mai mare mila, lovindu-şi căpşorul de mâneca lui.

— Mama, uite, pune mâna pe ăsta, spuse Märta întinzându-i un prăpădit de pisoi negru cu pete albe care dădea cu lăbuţele în aer.

Elin ezită. Se uită peste umăr, în jur. Britta nu ar fi fost iertătoare dacă le-ar fi văzut pe ea şi pe Märta aici. Cu Preben.

— Aşază-te, Elin. Draga mea soţie e destul de ocupată cu pregătirile pentru marea vizită de diseară.

Preben zâmbi uşor. Elin mai ezită câteva secunde. Însă nu-i putu rezista pisoiului neajutorat şi îl luă. Se aşeză pe paie cu el în braţe.

— Preben spune că pot să-mi aleg unul să fie al meu, numai al meu.

Märta îl privi pe preot cu ochi sclipitori. Elin se uită şovăitor la el. Acesta zâmbea cu un zâmbet larg care-i ajungea până la ochii albaştri.

— Are voie şi să îl boteze, zise el. Însă ne-am înţeles că asta va rămâne numai un secret al nostru.

Îşi duse degetul arătător la buze şi se uită serios la fată. Märta, şi ea foarte serioasă, aprobă din cap.

— Păstrez bine secretul, zise ea şi se uită la puii de pisică. Pe acesta îl vreau.

Mângâie capul unui pisoi cenuşiu. Era cel mai mic dintre ei, iar Elin îl privi pe Preben încercând să dea discret din cap, în semn de împotrivire. Părea subnutrit şi se îndoia de şansele lui de a supravieţui. Însă Preben îi întâlni calm privirea.

— Märta are ochi buni pentru pisoi, spuse el mângâind pisoiul cenuşiu după ureche. Şi eu tot pe acesta l-aş fi ales.

Märta se uită la preot cu o privire pe care Elin nu o mai văzuse din zilele de dinainte de nenorocire şi care îi frângea inima. Numai Per mai avusese parte de aşa priviri de la Märta. Însă ceva la Preben îi amintea de Per. Un fel de bunătate pe care o puteai citi în ochi şi care insufla încredere.

— O va chema Panseluţa. Pentru că panseluţa este floarea mea preferată.

— O alegere minunată, aprobă Preben.

Îi aruncă o privire lui Elin. Nu le rămânea decât să spere că nu se va dovedi a fi motan.

— Märta vrea să înveţe să citească, zise Preben atingând uşor părul bălai al fetei. Paracliserul meu dă lecţii copiilor de două ori pe săptămână.

— Nu ştiu sigur la ce i-ar putea folosi, spuse Elin.

Dacă era ceva ce o învăţase viaţa, atunci asta era că fetelor le era mai bine să nu iasă în evidenţă. Sau să nu aibă aşteptări prea mari. Altfel, nu aveau parte decât de dezamăgiri.

— Trebuie să poată citi cateheza, zise Preben, iar Elin se simţi încurcată.

Da, ce i-ar putea răspunde preotului la un asemenea argument? Dacă era potrivit şi chiar de dorit ca fiica ei să înveţe să citească, cine era ea să se opună?

— Atunci m-aş bucura ca Märta să participe la lecţii, zise Elin plecându-şi capul. În ceea ce-o privea, nu învăţase niciodată să citească şi făcea faţă chestionarului de cateheză pentru că învăţase totul pe dinafară.

— Bine, atunci, este hotărât, spuse Preben radiind de bucurie şi o atinse din nou uşor pe Märta.

Se ridică şi îşi scutură paiele de pe pantaloni. Elin încercă să nu se uite la el. Era ceva la el ce-i capta privirea şi regreta simplul fapt că un asemenea gând îi trecea prin cap. Preben era bărbatul surorii ei, omul pentru care lucra şi preotul congregaţiei. Să nutrească altceva decât sentimente de recunoştinţă şi admiraţie pentru un astfel de om era un păcat, şi pentru asta merita să fie pedepsită de Dumnezeu.

— Acum s-ar cădea să plec şi să o ajut pe Britta cu pregătirile, înainte ca slugile să fie total sleite de puteri, spuse el vioi şi se întoarse spre Märta. Ai grijă de Panseluţa acum. Te pricepi să-ţi dai seama cine are nevoie de ajutor.

— Mulţumesc, spuse Märta privindu-l pe Preben cu aşa veneraţie, că lui Elin i se topi inima.

Şi o duru. Lipsa lui Per o făcea să sufere atât de puternic, că îşi întoarse faţa. În timp ce paşii lui Preben se îndepărtau, se sili să nu-şi amintească. Se stinsese. Nu mai era nimic de făcut. Mai erau numai ea şi Märta. Iar de acum şi Panseluţa.

[8]

— Da, este o zi grea, spuse Patrik în sala de conferinţe, privind în jurul său.

Nimeni nu răspunse, nici nu se uită spre el. Presupunea că, la fel ca şi el, se gândeau toţi la propriii copii. Sau nepoţi.

— Eu şi Bertil vrem să chemăm oamenii din concediu şi să ne apucăm imediat de lucru, spuse el. Sper să fiţi înţelegători în această privinţă.

— Cred că vorbesc în numele tuturor de aici dacă spun că nu ne-ai fi putut opri să venim, spuse Paula.

— Cam asta credeam şi eu, răspunse Patrik simţind o mare recunoştinţă pentru colegii aflaţi în sală.

Chiar şi pentru Mellberg. Nici măcar el nu şovăise.

— Haideţi să vedem cum ne organizăm practic, atunci. Ştiu că mulţi dintre voi aveţi copii în vacanţă…

Se uită mai ales la Martin.

— Părinţii Piei au grijă de Tuva în timp ce eu lucrez.

— Bun, spuse Patrik.

Pentru că nimeni altcineva nu a mai spus nimic, a presupus că Paula şi Annika îşi rezolvaseră şi ele situaţia de acasă. Moartea unui copil era o situaţie-limită. Toţi trebuiau să fie pe baricade şi era conştient că îi aşteptau multe ore de muncă.

— Gösta, cum se simt părinţii? întrebă Patrik sprijinindu-se de masa de scris din dreptul panoului alb.

— Cât de bine se poate într-o astfel de situaţie, spuse Gösta clipind de câteva ori. A venit preotul şi am decis să-l aduc acolo şi pe medicul de circumscripţie, iar când am plecat amândoi primiseră sedative ca să poată dormi.

— Nu au rude care pot să vină la ei? întrebă Annika, la fel de mişcată.

— Părinţii Evei au murit, iar părinţii lui Peter locuiesc în Spania. Însă se află chiar acum într-un avion spre Suedia şi vor ajunge la ei în câteva ore.

Annika clătină din cap.

Patrik ştia că avea o familie mare şi pestriţă şi că era obişnuită cu mulţi oameni în jurul ei.

— Ce spune Torbjörn? Cât de departe au ajuns? întrebă Martin întinzându-se după termosul cu pompă pe care Annika îl umpluse cu cafea înainte de şedinţă.

— Fata e în drum spre Göteborg pentru autopsie, spuse Patrik cu

glas scăzut.

Nu ar fi putut să-şi şteargă imaginile rămase pe retină. Fusese prezent când o ridicaseră pe Nea de sub trunchiul de copac şi ştia că acea imagine avea să revină pentru o vreme în fiecare seară, când îşi va închide ochii. Animalele mai mari nu ar fi putut ajunge la ea, fiind ascunsă acolo în groapă, dar insectele veniseră puhoi. Imaginile se succedau în ritm rapid. Mai fusese prezent la autopsii, ştia cum se desfăşurau. Mult prea bine ştia. Nu voia să o vadă pe mica fată, goală şi neprotejată, pe o masă rece de oţel. Nu voia să ştie ce avea să taie Pedersen, cum i se scoteau organele, cum tot ce odinioară îi susţinea viaţa urma să fie cântărit şi măsurat. Nu voia să vadă cum cusătura avea să se întindă ca un mare „Y" pe pieptul ei.

— Cum a mers la locul faptei? întrebă Gösta. S-a găsit ceva de interes?

Patrik tresări şi încercă să alunge imaginile cu Nea care îi tot veneau în minte.

— Au adunat mult material, dar nu ştim încă ce este relevant.

— Ce au adunat? întrebă Martin curios.

— Urme de pantofi, însă acestea pot fi la fel de bine ale celor care au găsit-o. Pe deasupra, zona a fost cercetată de mai multe ori, aşa că celor implicaţi în căutare le-au fost luate amprentele, pentru orice eventualitate. A căutat vreunul dintre voi în zona aceea? În acest caz avem nevoie şi de amprentele voastre.

— Nu. Nimeni dintre noi nu a avut partea aceea unde a fost găsită fata, spuse Gösta turnându-şi şi el o cană de cafea.

— Amprente de pantofi, altceva? întrebă Paula.

— Nu ştiu exact, am văzut că au cules lucruri pe care le-au pus în pungi. Mă gândesc să aştept raportul lui Torbjörn, de obicei refuză să ne dea vreo informaţie înainte de a trece meticulos prin tot materialul.

Mellberg se ridică şi se apropie de una dintre ferestre.

— Drace, ce cald e aici!

Trase de guler ca şi cum nu ar fi avut aer. Transpirase abundent la subraţ, iar meşa de păr care îi acoperea chelia îi alunecase peste o ureche. Deschise fereastra. Zgomotul traficului era cam iritant, însă nimeni nu protestă când un val de aer proaspăt intră în încăperea sufocantă. Ernst, câinele secţiei, care stătea şi gâfâia la picioarele lui Mellberg, se ridică şi îşi mişcă lăbuţele până la fereastră, unde îşi întinse nasul. Corpul mare şi greoi îl făcea să simtă crunt căldura, iar limba îi atârna de un cot afară.

— Deci nu a pomenit nicio descoperire anume? întrebă Paula.

Patrik dădu din cap că nu.

— Nu, n-avem decât să aşteptăm până primesc un prim raport preliminar de la Torbjörn. Apoi verific cu Pedersen cât timp poate lua până primim rezultatul autopsiei. Din păcate, cred că au multe alte

cazuri, însă voi vorbi cu el, să văd ce poate face.

— Ai fost acolo. Se vedea ceva? Pe ea?…

Martin se încruntă când puse întrebarea.

— Nu, şi nu e o idee bună să începem să speculăm înainte ca Pedersen să apuce să o vadă.

— Cu cine ar trebui să vorbim mai întâi? Există suspecţi evidenţi? întrebă Martin ciocănind cu pixul în masă. Ce credem despre părinţi? Nu ar fi prima oară când un părinte îşi omoară copilul şi apoi încearcă să aranjeze lucrurile astfel încât să pară că altcineva a făcut-o.

— Nu, asta mi-ar fi foarte greu să cred, zise Gösta şi îşi puse jos cana cu atâta putere, că lichidul aproape se vărsă afară.

Patrik ridică o mână.

— În momentul de faţă nu avem niciun motiv să credem că părinţii lui Nea sunt implicaţi în vreun fel. Dar Martin are dreptate, nu putem exclude această posibilitate. Trebuie să vorbim cu ei cât mai repede posibil, pe de-o parte pentru a ne da seama dacă au vreun alibi, pe de alta pentru a vedea dacă au informaţii care să ne ajute să înaintăm în investigaţie. Dar sunt de acord cu Gösta, nu există nimic care să-i incrimineze pe ei.

— Pentru că fata era goală, ar trebui poate să ne uităm dacă există ceva pedofili în zonă, sugeră Paula.

Se făcu o linişte deplină în jurul mesei. Nimeni nu voia să se gândească la ce presupunea de fapt sugestia ei.

— Din păcate, ai dreptate, zise Mellberg după o clipă. Dar cum te-ai gândit să procedăm?

Încă mai transpira în şuvoaie şi gâfâia la fel de abitir ca Ernst.

— Acum sunt mii de turişti aici, continuă el. Nu putem şti dacă există pedofili sau delicvenţi sexuali printre ei.

— Nu, e adevărat. Însă putem trece în revistă plângerile în legătură cu presupuşi delincvenţi sexuali pe care le-am primit pe durata verii. Nu trecuse o duduie pe aici săptămâna trecută atrăgându-ne atenţia că un băiat mergea pe plajă fotografiind pe furiş copii mici?

— Da, confirmă Patrik. Am preluat acea plângere. Bine gândit. Annika, poţi trece prin toate plângerile pe care le-am primit începând cu luna mai? Ia tot ce ar putea fi cât de cât de interes, vom tria după cei vei face tu o primă selecţie.

— Mă ocup, spuse ea şi îşi notă pe caiet.

— Trebuie să vorbim şi despre elefantul din sufragerie, zise Paula încercând să mai pompeze nişte cafea din termos.

Începu să sâsâie, semn că mai era puţină cafea, iar Annika se ridică pentru a-l umple din nou. Cafeaua era combustibilul acceptat de toată lumea.

— Da, înţeleg ce vrei să spui, spuse Patrik foindu-se un pic. Cazul Stella. Helen şi Marie.

— Da, începu Gösta. Am lucrat aici în secţie la acea vreme, acum treizeci de ani. Din păcate, nu îmi amintesc detalii ale investigaţiei. A fost cu mult timp în urmă, iar Leif mă pusese să mă ocup de toate treburile în curs, în timp ce el se ocupa de investigaţie şi de interogări, însă îmi amintesc ce şoc a fost pentru toată comunitatea când Helen şi Marie au spus mai întâi că au omorât-o pe Stella, pentru ca apoi să-şi retragă declaraţiile. Cum văd eu lucrurile, nu poate fi o întâmplare că Nea dispare de la aceeaşi fermă şi este găsită în acelaşi loc. Şi că asta se petrece tocmai când Marie se întoarce pentru prima oară în treizeci de ani… E cam greu de presupus că ar fi o coincidenţă.

— Sunt de acord, interveni Mellberg. Trebuie să vorbim cu ele, cu amândouă. Deşi nu eram aici când s-a întâmplat, desigur că am auzit despre caz şi mi s-a părut mereu teribil de îngrozitor, ca la o asemenea vârstă tânără să loveşti de moarte o copilă.

— Amândouă şi-au susţinut nevinovăţia în toţi aceşti ani, sublinie Paula.

Mellberg rosti sforăitor:

— Da, dar mai întâi au recunoscut. Nu m-am îndoit niciodată că alea două au omorât-o pe fată. Şi nu trebuie să fii Einstein ca să pui lucrurile cap la cap când se întâmplă din nou, acum când sunt din nou împreună pentru prima oară după treizeci de ani.

Se lovi pe o parte a nasului.

— Acum ar fi bine să fim atenţi şi să nu tragem niciun fel de concluzii pripite, spuse Patrik. Dar sunt de acord că ar trebui să vorbim cu ele.

— Cred că e clar ca lumina zilei, reluă Mellberg. Marie se întoarce aici, ea şi Helen se reunesc. E înfăptuită o nouă crimă.

Annika veni înapoi cu termosul cu pompă, plin cu cafea.

— Da, e de remarcat, zise ea aşezându-se.

Patrik se uită la tabla albă.

— Să nu ne împotmolim în asta. Dar este de maximă importanţă să ne iniţiem în cazul Stella şi în investigaţia făcută în 1985. Annika, încerci tu să găseşti raportul interogatoriilor şi toate celelalte informaţii despre investigaţie? Ştiu că poate fi greu, dată fiind dezordinea din arhivă, însă fă o încercare.

Annika aprobă din cap şi îşi notă în caiet.

Patrik rămase tăcut o clipă, cântărind dacă ceea ce avea de gând să spună era destul de chibzuit. Însă chiar dacă nu spunea acum, oricum ar fi ieşit la iveală într-un mod sau altul, iar până la urmă avea să fie înjurat că va fi trecut asta sub tăcere.

— Apropo de cazul Stella… spuse el şi lăsă cuvintele să se stingă, apoi începu altă propoziţie. Da, întâmplarea face că Erica a început să lucreze la următoarea carte. Şi… subiectul despre care s-a hotărât să scrie este tocmai acest caz.

Mellberg îşi îndreptă spatele pe scaun.

— Să aştepte şi ea o vreme cu asta, zise el. Avem destule bătăi de cap şi fără ca nevastă-ta să fugă încoace şi-ncolo şi să-şi bage nasul peste tot. Asta e treabă de poliţişti, nu de civili fără pregătire şi fără experienţă în munca de poliţie.

Patrik îşi muşcă buzele pentru a se abţine să sublinieze că Erica adusese incomparabil mai mult ajutor decât Mellberg în ultimele investigaţii mai mari. Ştia că nu-i folosea la nimic să-l jignească pe Mellberg. Oricum, şeful său nu şi-ar fi ştirbit în niciun fel excelenta părere despre sine, iar Patrik învăţase să lucreze *pe lângă* el, mai degrabă decât *cu* el. Pe de altă parte, ştia din experienţă că nu avea rost să-i spună Ericăi să se ţină departe de cazul Stella. Dacă începuse să se preocupe de ceva, era convins că nu avea să se oprească până nu căpăta răspunsuri la întrebări. Desigur că nu era cazul să spună explicit acest lucru în această şedinţă. Însă bănuia că tuturor, cu excepţia lui Mellberg, le era deja clar.

— Sigur, spuse el. Am să-i transmit asta Ericăi. Însă a apucat să sape destul de mult şi m-am gândit că am putea să o vedem ca pe o resursă care să ne ajute cu informaţia de bază. Cum vi s-ar părea să o rog să vină aici după-amiază, ca să ne povestească tot ce ştie despre caz?

— Cred că este o idee grozavă, spuse Gösta şi toţi în afară de Mellberg dădură din cap aprobator.

Dar Bertil îşi dădea seama când era învins şi până la urmă bombăni:

— Cred că e în regulă, atunci.

— Bun, îi spun chiar după ce încheiem şedinţa, zise Patrik. Poate o completezi cu detaliile pe care ţi le aminteşti, Gösta?

Gösta aprobă din cap cu un zâmbet forţat, lăsând să se înţeleagă că nu erau prea multe.

— Aşadar, ce mai avem pe lista de lucruri de care să ne apucăm? întrebă Patrik.

— Conferinţa de presă, spuse Mellberg şi păru instant mai binedispus.

Patrik se strâmbă, însă ştia că era nevoit să-şi aleagă bătăliile. Mellberg avea să se ocupe de conferinţa de presă şi n-aveau decât să-şi ţină pumnii să nu facă prea multe gafe.

— Annika, poţi să programezi conferinţa de presă în această după-amiază?

— Sigur, spuse ea şi notă. Înainte sau după întâlnirea cu Erica?

— Pune-o înainte, spuse Patrik. Ar fi bine la două. O s-o rog pe Erica să vină în jur de trei şi jumătate.

— O programez la ora paisprezece. Reporterii mă tot sună, aşa că ar fi frumos să le pot da ceva.

— Da, trebuie să fim conştienţi că asta va deveni un mare circ mediatic, zise Patrik.

Se suci în locul unde stătea, aplecat peste masă, cu picioarele încrucişate şi cu mâinile strânse la piept. Spre deosebire de Mellberg, care adora să stea în lumina reflectoarelor, el considera interesul mediei doar o piedică în calea investigaţiei. Sigur că uneori informarea mediei putea aduce indicii importante din public, însă efectele pozitive erau, cel mai adesea, mult puse în umbră de cele negative.

— Nu-ţi face griji, mă ocup eu de partea asta, zise Mellberg mulţumit şi lăsându-se pe spătarul scaunului.

Ernst i se aşezase din nou pe picioare şi, cu toate că dădea senzaţia unei perechi de şosete groase de lână, Mellberg îl lăsă. Erica obişnuia să spună că iubirea ce i-o purta acelui câine mare şi lăţos era una din puţinele lui calităţi salvatoare.

— Ai grijă să-ţi măsori bine cuvintele, spuse Patrik, prea conştient de cum Mellberg obişnuia să lase vorbele să iasă din el, liber, necenzurat şi fără prea multă gândire prealabilă.

— Sunt foarte obişnuit să mă ocup de presă, pe vremea când lucram în Göteborg…

Patrik îl întrerupse.

— Minunat, atunci te ocupi. Putem să vorbim un pic imediat înainte, să stabilim ce să facem public şi ce să păstrăm pentru noi înşine. Bine?

Mellberg se întunecă.

— Cum am spus, când eram în Göteborg…

— Cum împărţim celelalte sarcini? întrebă Martin ca să oprească tirada lui Mellberg, iar Patrik se întoarse spre el recunoscător.

— Vorbesc cu Torbjörn şi Pedersen şi încerc să aflu când vom primi mai multă informaţie de la ei.

— Eu pot vorbi cu părinţii Neei, spuse Gösta, însă mă gândeam să îl sun mai întâi pe doctor, să aflu în ce stare se află.

— Vrei să te însoţească cineva? întrebă Patrik şi i se strânse din nou stomacul gândindu-se la Eva şi la Peter.

— Nu, fac asta singur, deci ceilalţi se pot ocupa de altceva, spuse Gösta.

— Eu pot vorbi cu fetele care au fost condamnate pentru moartea Stellei, zise Paula. Sau ar fi trebuit să zic femeile, pentru că nu mai sunt fete.

— Aş vrea să te însoţesc, spuse Martin întinzând mâna ca un şcolar.

— Bun, aprobă Patrik. Însă aşteptaţi până ne întâlnim cu Erica şi ne dă ceva mai multă informaţie. Folosiţi orele rămase până atunci bătând pe la uşi în zona din jurul fermei. Când locuieşti izolat, ai tendinţa de a ţine sub vizor tot ce se abate de la normal, toate

mişcările neobişnuite din zonă. Aşa că ar putea merita osteneala.

— Bine, spuse Paula. Mergem pe acolo şi stăm la o vorbă cu vecinii cei mai apropiaţi.

— Eu voi avea grijă de ce se întâmplă pe aici, răspunse Patrik. Telefonul sună întruna şi trebuie să trec prin datele investigaţiei pentru conferinţa de presă.

— Şi eu am nevoie să mă pregătesc, spuse Mellberg verificând dacă meşa îi stătea la locul ei.

— Aşa deci, avem fiecare ceva de făcut, spuse Patrik dând de înţeles că şedinţa se încheiase.

Mica încăpere era atât de sufocantă şi încălzită, că era greu să respiri. De-abia aştepta să iasă de acolo şi bănuia că şi colegii doreau acelaşi lucru. Primul lucru pe care avea să-l facă era să o sune pe Erica. Nu era prea sigur că era o idee bună să o implice în investigaţie. Dar se pare că nu aveau de ales. Cu puţin noroc, ar putea veni cu informaţii care să-i ajute să îl găsească pe ucigaşul Neei.

Primul kilometru era mereu greu, în ciuda atâtor ani în care alergase, apoi paşii deveneau mai uşori. Helen simţea cum corpul îi răspundea şi cum respiraţia îşi găsea ritmul.

Începuse să alerge aproape imediat după încheierea procesului. Prima dată făcuse jumătate de milă, pentru a scoate toată frustrarea din corp. Tălpile atingând pietrişul, vântul trecându-i prin păr, sunetele naturii din jurul ei, acestea erau singurele lucruri care reduceau lumea la tăcere.

Fugea tot mai departe de fiecare dată, se perfecţiona. Cu anii, ajunsese la un palmares de treizeci de maratoane. Însă numai în Suedia. Visa la un maraton în New York, Sydney sau Rio, dar era recunoscătoare că James îi permitea să alerge măcar şi în cele locale.

Faptul că i se dădea voie să aibă un interes propriu, că putea să rezerve două ore pe zi pentru alergat, era posibil doar pentru că el aprecia disciplina din sport. Era singurul lucru pe care îl respecta la ea, că reuşea să alerge zeci de kilometri, că psihicul ei putea învinge limitările trupului. Însă niciodată nu i-ar fi putut mărturisi că, atunci când alerga, tot ce se întâmplase se ştergea, se estompa şi se îndepărta, devenea doar un vis visat odată demult.

Văzu cu coada ochiului casa care se ridicase în locul celei unde Marie îşi petrecuse copilăria. Deja era acolo când ea se întorsese în Fjällbacka. Părinţii ei aleseseră să se mute imediat după ce totul se năruise. Harriet nu putea face faţă vorbelor, bârfelor, privirilor furişate, şuşotelilor.

James şi tatăl ei, KG, fuseseră văzuţi împreună tot timpul până la moartea lui. Câteodată ea şi Sam îl urmau pe James când pleca la Marstrand, însă numai pentru ca Sam să-şi întâlnească bunicii. Ea nu

voia să ţină legătura. O dezamăgiseră când avusese mai mare nevoie de ei, iar asta nu le-ar fi putut ierta vreodată.

Începu să-şi simtă picioarele amorţite şi îşi propuse să-şi corecteze pasul de alergare. Ca şi cu multe alte lucruri, va trebui să lupte şi pentru a deprinde un mod bun de alergare. Nimic nu îi venise de la sine vreodată.

Nu, acum se minţea pe sine însăşi. Viaţa înainte de ziua aceea fusese uşoară. Atunci încă fuseseră o familie. Nu-şi amintea de nicio problemă, de nicio opreliştе, numai de zile de vară însorite şi de parfumul mamei sale când o ducea la culcare. Şi de iubire. Îşi amintea de iubire.

Mări viteza pentru a îndepărta gândurile. Pe care alergatul le ştergea de obicei. De ce o năpădeau acum? Nu i se va mai permite să păstreze acest refugiu, această libertate? Oare întoarcerea lui Marie distrusese totul?

Cu fiecare inspiraţie, Helen simţea cât de mult se schimbase totul. Îi venea tot mai greu să respire. Până la urmă fu nevoită să se oprească. Îşi simţea picioarele atât de amorţite, corpul slăbit de acid lactic. Pentru prima oară, corpul îi învinsese voinţa. Helen nu băgă de seamă că se prăbuşea decât când se văzu pe pământ.

Bill se uită în jur în restaurantul din hotelul Tanum-Strand. Numai cinci persoane se adunaseră aici, cinci feţe obosite. Ştia că o căutaseră pe Nea toată noaptea, el şi Gun se întrebaseră pe drum dacă nu ar fi fost mai bine să amâne întâlnirea, dar Bill era convins că tocmai de asta aveau nevoie.

Însă nu ar fi crezut că aveau să fie prezenţi în număr atât de mic. Rolf avusese grijă să aibă la dispoziţie, pe o masă, termosuri cu cafea şi chifle cu brânză şi ardei, iar Bill deja se servise. Luă o gură de cafea. Pe un scaun alături de el, Gun sorbea dintr-a sa.

Bill îşi mişcă privirea de la feţele obosite la Rolf, aflat aproape de intrarea în restaurant.

— Ni i-ai putea prezenta pe cei prezenţi? zise el.

Rolf aprobă din cap.

— Acesta este Karim, care a venit aici cu soţia şi cei doi copii. A lucrat înainte ca ziarist în Damasc. Apoi îi avem pe Adnan şi Khalil, de şaisprezece, respectiv optsprezece ani, au venit singuri şi s-au cunoscut în tabără. El e Ibrahim, cel mai în vârstă. How old are you, Ibrahim?

Bărbatul de lângă Rolf avea o barbă mare şi ridică zâmbind cinci degete.

— Fifty.

— Aşa, Ibrahim are cincizeci de ani şi a venit cu soţia. Îl avem şi pe Farid, a venit cu mama lui.

Bill îl salută din cap pe bărbatul cu ţeasta rasă şi cu o enormă masă

corporală. Părea să aibă treizeci de ani şi după aparenţe îşi dedica mult din timpul zilei mâncatului. Putea fi complicat cu distribuirea greutăţii dacă aveai pe cineva care părea a cântări cel puţin de trei ori mai mult decât ceilalţi, dar existau soluţii. Trebuia să gândeşti pozitiv. Dacă nu ar fi făcut aşa, nu ar fi supravieţuit atunci când naufragiase înainte de coasta sud-africană şi rechinii albi începuseră să-i dea târcoale.

— Şi eu mă numesc Bill, spuse el rar şi clar. Voi vorbi suedeză cu voi cât mai mult posibil.

Căzuse de acord cu Rolf că aşa era cel mai bine, tocmai pentru ca ei să înveţe suedeza mai bine şi să se integreze mai repede în societate.

Toţi în afară de Farid păreau întrebători. Acesta răspunse într-o suedeză sacadată, dar corectă:

— Numai eu înţeleg suedeza bine, sunt aici de mai demult şi am muncit mult să învăţ, foarte mult. Poate pot ajuta puţin cu traducerea la început. Să înţeleagă băieţii?

Bill aprobă din cap. Era înţelept. Putea fi dificil şi pentru suedezii nativi cu toţi termenii noi şi speciali din navigaţie. Farid vorbea iute şi repeta prompt ce spunea Bill. Ceilalţi aprobau din cap.

— Noi încerca… înţelege… suedeza… şi învăţăm, spuse bărbatul pe nume Karim.

— Minunat! Bun! spuse Bill şi îşi ridică degetul mare în aer. Ştiţi să înotaţi?

Mimă nişte mişcări de înot, iar Farid traduse în arabă.

Cei cinci vorbiră între ei, iar Karim răspunse din nou, într-o suedeză chinuită.

— Ştim… de aceea facem acest curs. Altfel nu.

— Cum aţi învăţat? întrebă Bill uşurat, însă mirat. Aţi fost des pe plajă?

Farid traduse repede şi ceilalţi râseră.

— Avem piscine, spuse el zâmbind.

— Desigur.

Bill se simţi prost. Nu îndrăzni să se uite la Gun, dar îi putea simţi pufnetul reţinut. Avea nevoie să mai citească un pic despre Siria, ca să nu pară un idiot care habar n-are. Fusese în multe din colţurile lumii, însă ţara asta era o pată albă pe hartă. Se întinse după încă o chiflă. Era cu un strat gros de unt, exact cum îi plăcea.

Karim ridică mâna, iar Bill îşi înclină capul.

— Când… când începe?

Karim îi spuse ceva în arabă lui Farid, care completă:

— Când începem să navigăm?

Bill îşi desfăcu braţele într-un gest larg.

— De fapt nu mai avem timp de pierdut, regata Dannholmen are loc peste câteva săptămâni, aşadar începem mâine! Rolf vă aduce în

Fjällbacka şi pornim la ora nouă. Luaţi haine mai multe să puneţi pe voi, e mai rece pe apă decât pe ţărm când bate vântul.

Când Farid traduse, ceilalţi se foiră un pic. Păreau brusc nesiguri. Însă Bill se uită încurajator la ei cu ceea ce spera el să fie un zâmbet de câştigător. Va ieşi excelent. Nu existau probleme. Doar soluţii.

— Mulţumesc că mi-ai găzduit copiii, spuse Erica şi se aşeză în faţa Annei pe terasa pe jumătate gata.

Primi recunoscătoare oferta de ceai cu gheaţă, căldura era apăsătoare şi, cum aerul condiţionat de la maşină era stricat, se simţea ca şi cum ar fi străbătut deşertul timp de patruzeci de zile. Se întinse după paharul pe care Anna îl umpluse dintr-o carafă şi îl goli dintr-o suflare. Anna râse şi îl umplu din nou. Acum că îşi astâmpărase setea putea să o ia mai uşor.

— A fost foarte bine, zise Anna. Au fost atât de cuminţi că de-abia i-am remarcat.

Erica surâse.

— Eşti sigură că vorbeşti de copiii mei? Cea mare e blândă din fire, dar nu recunosc micile sălbăticiuni în descrierea asta.

Erica era sinceră. Când gemenii erau mai mici, fuseseră foarte diferiţi, Anton fusese mai liniştit şi mai atent, în timp ce Noel era cel care nu stătea niciodată locului şi pipăia orice. Acum se aflau amândoi într-o perioadă de neobosit consum de energie şi scoteau total vlaga din ea. Maja nu avusese niciodată o astfel de perioadă, nu trecuse nici măcar printr-o criză de opoziţie când fusese mică, aşa că ea şi Patrik nu prea erau pregătiţi pentru asta. Şi la puterea a doua. Erica i-ar fi lăsat cu plăcere pe copii la Anna pentru tot restul zilei, însă sora ei părea atât de obosită, că nu o lăsa inima să profite mai mult decât o făcuse deja.

— Cum a mers? întrebă Anna lăsându-se pe spate în scaunul Baden-Baden prevăzut cu o pernă ţipătoare, cu motive solare.

Anna se împotrivea acestor perne de fiecare dată când stăteau pe terasă. Dar erau cusute de mama lui Dan şi ea era aşa de drăguţă, aşa că nu îndrăznea să le schimbe. Din acest punct de vedere, Erica era norocoasă. Mama lui Patrik, Kristina, era foarte departe de genul care să se ocupe de lucru manual.

— Mda, n-am ajuns prea departe, spuse Erica cu dezamăgire în glas. A trecut mult timp de când a murit tatăl ei şi nu îşi amintea mare lucru. Nici nu a crezut că a mai păstrat ceva material de la investigaţie. Însă a spus ceva interesant, şi anume că Leif începuse să se îndoiască dacă într-adevăr procedaseră corect.

— Vrei să spui că se îndoia că fetele erau vinovate? întrebă Anna şi făcu vânt unui tăun care se încăpăţâna să zboare în jurul lor.

Erica deveni foarte atentă. Ura tot ce se numea viespe şi tăun.

— Da, zice că nu era convins, mai ales spre sfârşit.

— Dar au recunoscut? întrebă Anna şi lovi din nou tăunul, care doar ameţi şi începu s-o atace de îndată ce îşi reveni în aer. Ah, la dracu'!

Anna se ridică, luă o revistă de pe masă, o făcu sul şi lovi tăunul până ce acesta se zdrobi pe muşama.

Erica zâmbi discret văzând-o pe sora ei colosal de gravidă la vânătoare de tăuni. În nimic din ce făcea nu mai dădea dovadă de supleţe.

— N-ai decât să te hlizeşti, zise Anna acru, ştergându-şi fruntea de transpiraţie înainte de a se aşeza din nou jos. Unde rămăsesem? Da, e sigur că au recunoscut, nu?

— Da, e adevărat, iar pe acele declaraţii s-a bazat acuzarea. Pentru că erau atât de tinere, nu au primit nicio pedeapsă, însă vina le-a fost pronunţată.

— Dar de ce nu ar fi vinovate dacă au recunoscut şi au fost declarate vinovate? întrebă Anna.

— Asta nu ştiu. Tribunalul a decis că fetele au comis infracţiunea împreună. Însă cât despre recunoaştere… Aveau treisprezece ani. Nu e greu să convingi un copil de treisprezece ani să spună orice într-o astfel de situaţie. Trebuie să se fi temut. Şi când şi-au retras declaraţiile a fost prea târziu. Cazul a fost considerat închis şi nimeni nu le-a crezut.

— Ce-ar fi chiar să fi fost nevinovate? întrebă Anna privind spre Erica. Ce tragedie, în acest caz! Două fete de treisprezece ani ale căror vieţi au fost distruse. Dar una locuieşte aici? Curajos, trebuie totuşi să admit.

— Da, e incredibil că a îndrăznit să revină aici după câţiva ani în Marstrand, poţi să-ţi închipui cât s-a vorbit pe aici. Dar oamenii se potolesc într-un târziu.

— Ai apucat să o întâlneşti? Pentru carte?

— Da, am trimis mai multe rugăminţi, însă nu am primit răspuns. Mă gândesc acum să o caut pur şi simplu. Şi să văd dacă este de acord să vorbească cu mine.

— Cum crezi că va fi influenţat lucrul la cartea ta de ceea ce s-a întâmplat? spuse Anna în şoaptă. Cu fata…

Erica o sunase şi îi povestise despre Nea de îndată ce a aflat că a fost găsită. Vestea despre fetiţa moartă avea să se răspândească oricum ca un foc mistuitor în toată zona.

— Nu ştiu, zise Erica după un moment de ezitare şi îşi mai turnă nişte ceai rece din carafă. Poate acum oamenii sunt mai dispuşi să vorbească, sau dimpotrivă. Chiar nu ştiu. Rămâne de văzut.

— Marie atunci? Starul nostru plin de glamour de Hollywood? Se va lăsa intervievată?

— Am avut o convorbire cu agentul ei de PR acum o jumătate de an. Bănuiala mea este că acum negociază publicarea unei cărţi şi nu ştie încă dacă a mea va avea un efect de susţinere sau va acapara tot interesul. Dar o voi căuta şi pe ea şi vedem.

Anna scoase un „hm” şovăitor. Erica ştia că numai gândul ca ea să caute tot felul de oameni străini pe care să-i abordeze cu o atitudine agresivă era coşmarul cel mai mare al surorii sale.

— Să vorbim de ceva mai vesel? propuse Erica. Ar fi bine să aranjăm o petrecere de burlăciţe pentru Kristina.

— Da, clar că ar fi bine, spuse Anna râzând de i se zgudui burta. Dar ce faci cu o mireasă care e puţin… înaintată în vârstă? Să vinzi pupături în oraş pare cam deplasat, ca să nu mai vorbim de sărituri cu paraşuta sau bungee-jumping.

— Nu. Mi-e greu s-o văd pe Kristina făcând aşa ceva, zise Erica. Dar am putea să facem o gaşcă din prietenele ei şi să îi aranjăm o seară plăcută? O cină la Café Bryggan, mâncare bună, vin bun, nu e nevoie de ceva mai complicat.

— O superidee, zise Anna. Deşi trebuie să aranjăm şi ceva răpire haioasă.

Erica aprobă din cap.

— Altfel nu e petrecere de burlăciţe! Şi apropo de asta, când te va face Dan nevastă legitimă?

Anna se înroşi.

— Da, vezi şi tu cum arăt. Am zis că ne ocupăm mai întâi de bebe şi după aceea ne mai gândim la nuntă.

— Deci când… începu Erica, dar se opri când geanta îi cântă *Mambo No. 5*. Bună, iubire, spuse ea văzând numele pe display.

Îl ascultă pe Patrik şi răspunse numai cu câteva propoziţii scurte.

— Absolut. Da, rezolv cu copiii. Ne vedem atunci.

Închise telefonul şi îl puse în geantă. Apoi se uită rugător la Anna. Era cam prea mult să o roage pe ea, dar nu avea altă soluţie. Kristina se afla în Uddevalla toată după-amiaza şi nu putea apela la ea.

— Da, pot să-i mai iau pe copii, cât timp lipseşti? zise Anna râzând când văzu expresia nefericită a Ericăi.

— Aş putea să-i las din nou aici pe la ora trei? Patrik m-a rugat să merg la secţie şi să le vorbesc despre cazul Stella la trei şi jumătate. Asta înseamnă că mă întorc pe la cinci, cinci şi jumătate. Ar merge?

— E foarte bine, zise Anna. Puştii tăi se poartă mai frumos cu mine.

— Ah, taci din gură, spuse Erica şi îi aruncă un pupic surorii sale.

Însă Anna avea neîndoielnic dreptate. Copiii fuseseră cuminţi ca nişte îngeri.

— De ce crezi că se tem?

Sam îşi dădu seama că începe să vorbească nedesluşit. Combinaţia de soare şi şampanie i se urcase la cap. Ţinea paharul în mâna stângă pentru că cea dreaptă îi amorţise şi tremura după tragerile de dimineaţă.

— Să se teamă? repetă Jessie.

Şi ei i se poticneau un pic cuvintele. Deja băuse mai multe pahare înainte de venirea lui, acum se apucaseră de a doua sticlă.

— Nu va observa mama ta că lipsesc sticle? întrebă îndreptând paharul spre Jessie.

Bulele galbene scânteiau când paharul întâlnea lumina soarelui. Nu se gândise niciodată ce băutură frumoasă era şampania. Pe de altă parte, nici nu se uitase la ea mai îndeaproape.

— Ah, se rezolvă, nu-i pasă, zise Jessie nervoasă. Doar să-i rămână şi ei destul.

Se întinse după sticlă.

— Ce vrei să spui cu „se tem”? Doar nu se tem pentru noi.

— E clar că se tem, zise Sam întinzând paharul.

Spuma se revărsă peste margine, dar el râse numai şi se linse pe mână.

— Ştiu că nu suntem ca ele. Cunosc… cunosc întunericul din noi.

— Întunericul?

Ea îl observa calmă. El iubea contrastul dintre ochii verzi şi părul bălai. Dorea să înţeleagă cât era de frumoasă. Vedea dincolo de kilogramele extra, dincolo de coşurile de pe faţă. Se recunoscuse în ea când o văzuse la Centrumkiosken, ştia că erau la fel de rătăciţi. Şi văzuse acelaşi întuneric.

— Ştiu că le detestăm. Pot vedea toată ura pe care au creat-o în noi, însă nu se pot opri, continuă să ude rădăcina, continuă să creeze ceva ce apoi nu vor mai putea controla.

Jessie chicoti.

— Doamne, ce pompos sună ce spui. Noroc! Stăm aici la soare, pe ponton, lângă o vilă de lux, bem şampanie şi ne simţim foarte bine.

— Ai dreptate! zâmbi el şi îşi ciocniră paharele. Ne simţim foarte bine.

— Pentru că meritărm, bolborosi Jessie. Tu şi eu. Chiar meritărm. Suntem mai buni decât ele. Nu merită nici puful din buricul nostru.

Ridică paharul cu o mişcare atât de puternică, astfel că jumătate din şampanie se vărsă afară şi ajunse pe burta ei goală.

— Ups, chicoti ea.

Se întinse după un prosop, însă Sam o opri. Se uită în jur. Pontonul era îngrădit, iar bărcile din apă se aflau mai la distanţă. Erau singuri în lume.

Se puse în genunchi în faţa ei. Între picioarele ei. Ea îl privi încordată. Îi linse uşor şampania de pe burtă. Supse ce ajunsese în

buric şi îşi lăsă limba să-i alunece în jur, pe pielea încălzită de soare. Avea gust de şampanie şi sudoare. Aţintind-o cu privirea, apucă marginile de la bikini şi îi trase uşor în jos. Când o gustă, îi auzi răsuflările contopindu-se cu ţipetele pescăruşilor de deasupra lor. Erau singuri. Singuri în toată lumea.

Cazul Stella

Leif Hermansson respiră adânc înainte de a păşi în sala mică de şedinţe. Helen Persson şi părinţii ei, KG şi Harriet, aşteptau acolo. Îi cunoştea pe părinţi, la fel ca toţi cei care locuiau în Fjällbacka, însă nu erau mai mult decât simple cunoştinţe. Altfel stăteau lucrurile cu părinţii lui Marie Wall. Poliţiştii din Tanumshede avuseseră nenumărate ocazii să-i întâlnească de-a lungul anilor.

Lui Leif nu-i plăcea să fie şef. Nu-i plăcea să ia hotărâri în privinţa altora sau să fie cel care lua deciziile. Însă era un pic prea bun în meseria lui, iar viaţa îl adusese în poziţie de şef. Desigur, în secţia de poliţie din Tanumshede, pentru că refuzase amabil toate propunerile care ar fi implicat o mutare. Aici se născuse şi aici avea de gând să-şi ducă zilele până la final.

Detesta să fie şef, mai ales în astfel de zile. Nu voia să fie el cel responsabil pentru găsirea unui delincvent, da, sau delincventă care ucisese o copilă mică. Responsabilitatea atârna prea greu pe umerii lui.

Deschise uşa micii încăperi cu pereţi cenuşii, îşi coborî privirea pe silueta lui Helen, ghemuită pe masa cea simplă, înainte să-i salute din cap pe Harriet şi KG, aflaţi de o parte şi de alta a fetei.

— Este absolut necesar să facem asta aici la secţie? întrebă KG.

Era preşedinte la Rotary şi unul dintre cei mai importaţi oameni de afaceri locali. Soţia lui, Harriet, era mereu extrem de bine îngrijită, cu părul proaspăt coafat, cu manichiura perfectă, însă Leif nu ştia ce făcea în afară de a-şi înfrumuseţa exteriorul şi a se angaja în asociaţia Casă şi Şcoală. Era mereu văzută la braţul lui KG la cocteiluri şi petreceri, tot timpul zâmbitoare, cu un martini în mână.

— Am fost de părere că va fi mai simplu să veniţi dumneavoastră la noi, spuse Leif lăsând să se înţeleagă că acea parte a discuţiei era încheiată.

Cum alegeau ei să-şi facă meseria era treaba lor, şi avea impresia că KG ar fi încercat să preia conducerea dacă nu ar fi ţinut bine frâiele conversaţiei.

— Cu cealaltă fată trebuie să vorbiţi, spuse Harriet întinzându-şi bluza albă, bine călcată. Marie. Familia ei este o pacoste.

— Trebuie să vorbim cu ambele fete, pentru că avem multe indicii cum că au fost ultimele care au văzut-o pe Stella în viaţă.

— Dar Helen nu are nimic de-a face cu asta, sper că înţelegeţi.

KG era atât de tulburat, încât îi tresărea mustaţa.

— Nu spunem că au ceva de-a face cu moartea fetei, însă au fost ultimele care au văzut-o şi trebuie să trasăm cursul întâmplărilor ca să îl putem găsi pe făptaş.

Leif îi aruncă o privire lui Helen. Stătea tăcută, cu privirea aplecată spre mâini. Era la fel de brunetă ca mama ei şi drăguţă într-un fel discret, comun. Avea umerii încordaţi şi îşi tot prindea fusta cu degetele.

— Helen, poţi povesti liber ce s-a întâmplat? întrebă el cu o voce blândă şi, spre mirarea sa, simţi un val de afecţiune pentru fată.

Părea vulnerabilă şi speriată, iar părinţii ei erau prea preocupaţi de ei înşişi pentru a remarca frica fiicei lor.

Helen se uită pe furiş la tatăl ei, care făcu un mic semn din cap.

— Le-am promis Lindei şi lui Anders că o vom supraveghea pe Stella. Locuim lângă ei şi câteodată ne jucăm cu ea. Aveam să primim fiecare o bancnotă de douăzeci şi ni se dădea voie să mergem la chioşc cu Stella să luăm îngheţată.

— Şi când aţi luat-o? întrebă Leif.

Fata nu îşi ridică ochii spre el.

— Cred că era în jur de unu. Eram cu Marie.

— Marie, bombăni Harriet, dar Leif o opri cu un gest al mâinii.

— Deci imediat după ora unu.

Leif nota în carnetul din faţa sa. Reportofonul bâzâia încet în fundal, însă însemnările îl ajutau să-şi pună gândurile în ordine.

— Da, însă Marie ştie mai bine.

Helen se foi pe scaun.

— Cine era acasă când aţi luat-o?

Leif ridică pixul din carnetul de însemnări şi îi zâmbi lui Helen. Însă ea continua să-i evite privirea şi să culeagă scame nevăzute de pe fusta albă, de vară.

— Mama ei. Şi Sanna. Erau pe punctul de a pleca atunci când am ajuns. Am primit banii pentru îngheţată. Stella era foarte bucuroasă. O luase înainte sărind în sus.

— Apoi aţi mers direct? Sau aţi mai rămas la fermă?

Helen dădu din cap, iar bretonul lung şi brunet îi alunecă pe faţă.

— Ne-am jucat puţin la fermă, am sărit coarda cu Stella. Îi plăcea când fiecare ţinea de un capăt al corzii şi ea sărea. Dar greşea, se tot împiedica, iar până la urmă ne-am săturat.

— Ce aţi făcut atunci?

— Am plecat cu ea în Fjällbacka.

— Asta v-a luat ceva timp, bănuiesc.

Leif făcu o estimare rapidă. Lui i-ar lua vreo douăzeci de minute să ajungă în centru de la ferma lui Strand. Iar cu un copil de patru ani durata ar fi considerabil mai lungă. S-ar opri să miroasă iarba şi să culeagă flori,

i-ar putea intra o pietricică în papuc, apoi ar avea nevoie să facă pipi şi probabil picioarele i-ar fi atât de obosite, că nu ar mai fi în stare să meargă… Da, distanţa din Fjällbacka pe jos, cu un copil de patru ani, ar lua o veşnicie.

— Am luat un cărucior, zise Helen. Unul din acelea pe care le poţi strânge şi se face mic…

— Un cărucior pliabil, spuse Harriet.

Leif îi lansă o privire şi ea tăcu din nou.

— Da, un cărucior pliabil, aşa se numeşte.

Helen se uită rapid spre mama ei.

Leif puse pixul de o parte.

— Cât timp v-a luat atunci? Cu Stella în cărucior?

Helen se încruntă.

— A luat destul de mult timp, este pietriş până la drumul mare şi e greu să mergi cu căruciorul pe pietriş, roţile se răsuceau tot timpul.

— Dar cât ai spune, aproximativ?

— Poate trei sferturi de oră? însă nu ne-am uitat la ceas. Niciuna nu avem.

— Bineînţeles că ai ceas, spuse Harriet. Numai că nu vrei să-l foloseşti. Dar că fata aia nu are ceas nu e de mirare. Dacă ar avea, sigur ar fi furat.

— Mama! Termină!

Ochii lui Helen fulgerară brusc.

Leif se uită la Harriet.

— Aş fi recunoscător dacă am putea rămâne la subiect.

Îi făcu un semn din cap lui Helen.

— Şi apoi? Cât timp aţi stat în Fjällbacka cu Stella?

Helen ridică din umeri.

— Nu ştiu. Am cumpărat îngheţată, ne-am aşezat o vreme pe ponton, dar nu am lăsat-o pe Stella să se apropie de margine, pentru că nu ştie să înoate şi nu aveam nicio vestă de salvare cu noi.

— Înţelept, spuse Leif aprobând din cap.

Îşi notă să vorbească cu Kjell şi Anita, proprietarii chioşcului, să-i întrebe dacă le-au văzut ieri pe fete şi pe Stella.

— Deci aţi mâncat îngheţată şi v-aţi aşezat un pic pe ponton. Aţi mai făcut ceva?

— Nu, apoi am început să ne întoarcem. Stella era obosită, a adormit puţin în cărucior.

— Deci aţi stat cam o oră în Fjällbacka? Crezi că am dreptate?

Helen aprobă din cap.

Leif se uită în carnetul cu însemnări. Dacă fetele au venit în jur de unu, s-au jucat cam douăzeci de minute, apoi, în patruzeci de minute, au mers la Fjällbacka, unde au rămas o oră, iar apoi s-au întors în alte douăzeci de minute, atunci ceasul ar fi trebuit să fie patru fără douăzeci la întoarcere. Totuşi, gândindu-se că informaţiile lui Helen nu erau foarte clare, nu putea

fi sigur, aşa că îşi notă în carnet 15:30–16:15 şi încercui orele. Însă nu era prea convins nici de acel interval.

— Ce s-a întâmplat când v-aţi întors la Stella acasă?

— Am văzut maşina tatălui ei în curte şi am crezut că era acasă. Când am văzut că Stella fugea spre casă, am plecat de acolo.

— Deci nu l-aţi mai văzut pe tatăl ei? Sau că a intrat în casă?

— Nu.

Helen clătină din cap.

— Apoi aţi plecat acasă direct?

— Nu…

Helen aruncă pe furiş o privire părinţilor.

— Am fost la lacul din spatele fermei lui Marie şi am făcut baie.

— Doar am spus că nu aveţi voie…

Harriet se întrerupse după o privire a lui Leif.

— Cât timp aţi fost acolo? Aproximativ.

— Nu ştiu. În orice caz, eu eram la cină pe la şase.

— Da, aşa a fost, zise KG aprobând din cap. Nouă nu ne-a spus că au fost să facă baie, ne-a spus că au păzit-o pe Stella până atunci.

O privi pe fiica lui, care continua să se joace cu fusta.

— Bineînţeles că am văzut că era udă pe cap, dar ne-a spus că era din cauză că fugiseră cu Stella pe la aspersor.

— A fost o idee proastă să mint, ştiu asta, zise Helen. Dar de fapt nu am voie acolo. Nu le place deloc dacă sunt la Marie, dar asta este numai pentru că familia ei e cum e, şi doar nu e ea de vină pentru asta.

Ochii îi fulgerară din nou.

— Fata aia e din acelaşi aluat ca şi familia ei, zise KG.

— Este numai… mai dură decât altele, comentă Helen cu voce joasă. Însă poate există un motiv să fie aşa, nu v-aţi gândit la asta? Nu a ales ea să crească în familia aia.

— Calmaţi-vă acum, îi îndemnă Leif ridicând mâinile.

Cu toate că cearta spunea multe despre dinamica familiei lor, nu era totuşi cazul să-şi dea drumul acolo, în acel moment.

Îşi citi cu voce tare însemnările.

— Se potrivesc toate astea cu ce îţi aminteşti despre ziua de ieri?

— Da, se potrivesc.

— Iar Marie va spune acelaşi lucru?

Pentru o clipă, îi păru că vede o licărire de nesiguranţă în privire. Apoi răspunse calm:

— Da, va spune acelaşi lucru.

— Cum te simţi? vru să ştie Paula privindu-l scrutător.

Martin se întrebă până când va continua lumea să se îngrijoreze pentru el.

— Destul de bine, zise el, surprins de cât de sincer putea să sune.

Suferinţa după Pia nu avea să dispară niciodată, mereu avea să se întrebe cum ar fi putut fi viaţa lor împreună, mereu avea să o vadă ca o umbră în coada ochiului la toate marile evenimente din viaţa Tuvei. De fapt, şi la cele mici. Când Pia dispăruse, i se spusese că, încetul cu încetul, viaţa lui îşi va intra în drepturi. Că într-o zi avea să simtă bucurie şi să râdă din nou. Că suferinţa nu avea să dispară, dar că se va obişnui să o accepte, să meargă cot la cot cu ea. Atunci părea ceva imposibil, pe când simţea că bâjbâie în întuneric. La început făcuse mereu un pas înainte şi doi înapoi, însă cu timpul se transformaseră în doi paşi înainte şi unul înapoi. Până când începuse să se mişte, încet, dar numai înainte.

Martin începu să se gândească la mama pe care o întâlnise în ziua precedentă la locul de joacă. Cinstit vorbind, se gândise destul de mult la ea de când se văzuseră. Realiză că ar fi trebuit să-i ia numărul de telefon, sau cel puţin să o întrebe cum o cheamă. Însă era uşor să fii isteţ privind în urmă. Era uimit de simplul fapt că îşi dorea să o vadă din nou. Noroc că locuiau într-o comunitate restrânsă şi spera să o revadă chiar astăzi la locul de joacă, în orice caz, acesta era planul lui până când uciderea Neei îl constrânsese să îşi încheie concediul şi să înceapă lucrul.

Apăreau sentimentele de vinovăţie. Cum putea să stea aşa, acum, gândindu-se la o tipă?

— Pari vesel, dar şi puţin îngrijorat, zise Paula ca şi cum i-ar fi citit gândurile.

Nu se putu abţine şi îi povesti despre femeia de la locul de joacă. Aproape că ratã ieşirea şi fu nevoit să vireze brusc spre stânga.

— Deci atât de drăguţă, încât nici nu mai ştii să conduci, spuse Paula apucându-se de mânerul de deasupra ferestrei locului de pasager.

— Pesemne crezi că mi-am pierdut minţile, spuse el roşind atât de puternic, că pistruii îi deveniră şi mai pregnanţi pe pielea albă ca neaua.

— Cred că este minunat, zise Paula lovindu-l uşor pe picior. Şi nu ai de ce să te simţi prost, viaţa trebuie să meargă mai departe. Dacă te simţi mai bine, faci o treabă mai bună. Aşa că află cine e şi sun-o!

Oricum, nu putem munci toată ziua, am ajunge să facem greşeli.

— Da, sigur că ai dreptate, spuse Martin începând să se gândească cum ar putea să o găsească.

Ştia cum îl cheamă pe fiul ei. Acesta era un început. Tanumshede era destul de mic să o poată localiza. Dacă nu cumva era o turistă aflată numai în trecere. Şi dacă nici măcar nu locuia în zonă?

— Nu ne oprim undeva? întrebă Paula în timp ce trecură ca vuietul pe lângă prima casă ivită după ce cotiseră pe drumul pietruit.

— Ah… Ce? Vai, iertare, zise el roşind din nou până-n vârful urechilor.

— După aceea te ajut s-o găseşti, chicoti Paula.

Martin frână pe strada privată din faţa unei bătrâne case roşii cu cadre albe şi pline de sculpturi ornamentale în lemn. Se pomeni oftând adânc de invidie. Chiar într-un loc ca acesta visase să locuiască. Pia şi cu el începuseră să economisească pentru o casă şi aproape că reuşiseră să adune cât era necesar. Treceau în fiecare seară pe la Hemnet şi apucaseră să meargă la o primă vizionare, însă apoi venise vestea cu cancerul.

Acum, banii rămăseseră în contul de economii, nefolosiţi. Visul de a avea o casă murise odată cu Pia. La fel ca toate celelalte visuri.

Paula bătu la uşă.

— Alo? strigă ea după un moment.

Îi aruncă o privire lui Martin, văzu că uşa se putea deschide şi păşiră în antreu. Într-un oraş mare, ar fi fost de neimaginat să facă asta, însă în acea zonă era mai neobişnuit să încui uşa, iar prietenii intrau pur şi simplu dacă uşa era descuiată. Doamna care se apropia de ei nu părea câtuşi de puţin speriată să audă voci străine în propriul hol.

— Da, bună ziua, ce surpriză, a venit poliţia în vizită? îi întâmpină zâmbindu-le.

Era atât de mică, slabă şi uscăţivă, că Martin se temu să nu fie răsturnată de curentul care se crease când deschiseseră uşa.

— Intraţi, sunt în mijlocul rundei a treia dintre Gustafsson şi Daniel Cormier, zise ea.

Martin se uită întrebător la Paula. Habar n-avea despre ce vorbea mătuşica. Interesele sale sportive erau extrem de limitate, cel mult s-ar fi putut uita la un meci de fotbal în caz că Suedia ar fi ajuns în semifinalele campionatelor europene sau mondiale. Şi ştia că interesul Paulei în materie de sport era şi mai restrâns.

— Orice aţi dori va trebui să mai aştepte, vă puteţi aşeza pe canapea, spuse mătuşica arătând spre o canapea dintr-un material satinat cu motive florale.

Cât despre ea, se aşeză anevoie într-un fotoliu cu braţe largi şi cu un taburet pentru picioare plasat chiar în faţa unui ecran enorm de

televizor. Spre surprinderea lui, Martin constată că „meciul” de care pomenise era între doi bărbaţi care se loveau sălbatic într-un fel de colivie.

— Gustafsson l-a avut la mână în runda a doua, iar Cormier era gata să se dea bătut când a sunat gongul. Iar acum, în runda a treia, Gustafsson începe să obosească, iar Cormier are vânt în pânze. Însă nu cred că e totul pierdut, încă, Gustafsson are un al naibii spirit de luptă şi dacă îl pune la pământ cred că se-ntoarce acasă cu trofeul. Cormier e mai puternic când e în picioare, dar nu e la fel de înverşunat pe podea.

Martin nu putea decât să se uite lung la mătuşică.

— MMA[21], nu-i aşa? zise Paula.

Femeia se uită la ea de parcă ar fi fost imbecilă.

— Bineînţeles că e MMA. Dar ce crezi că e? Hochei?

Râse pe înfundate, iar Martin observă un pahar plin de whisky pe masa de lângă fotoliu. Da, se gândi, când va ajunge şi el la vârsta aceea, va face şi el ce doreşte, când doreşte, fără a mai sta să se gândească dacă are vreun rost sau nu.

— E meciul pentru trofeu, zise mătuşica cu ochii fixaţi pe televizor. Se bat pentru titlul mondial.

Părea că începuse să-şi dea seama că primise în casa ei doi nepricepuţi.

— Acesta e meciul anului. Aşa că o să mă scuzaţi că nu aveţi încă parte de atenţia mea totală. N-am de gând să ratez asta.

Se întinse după paharul de whisky şi luă o înghiţitură serioasă. La televizor, un gigant blond dobora un bărbat de culoare cu umeri neobişnuit de largi şi se aşeza pe el. Pentru Martin, asta nu era decât abuz fizic care ar fi însemnat ani buni de închisoare în lumea reală. Şi urechile? Ce făcuseră băieţii cu urechile? Erau mari şi groase şi arătau ca nişte bucăţi de argilă prost modelate. Un termen îi ţiui în cap şi dintr-odată înţelese ce însemna „urechi de conopidă”. Aşa cum aveau luptătorii. Prin urmare aşa arătau.

— Încă trei minute, zise mătuşica şi mai luă o înghiţitură de whisky.

Martin şi Paula se uitară unul la altul şi el văzu că ea se lupta să nu izbucnească în râs. Scena era neobişnuit de haioasă.

Dintr-odată mătuşica se foi şi se desprinse din fotoliu.

— Daaa!

— A câştigat? întrebă Martin. Gustafsson adică? Gigantul blond se învârtea ca un nebun în colivie, sărea în sus, se aşeza pe margine şi zbiera. După toate aparenţele câştigase.

— Cormier a leşinat, l-a prins într-un rear neck choke[22], iar până la urmă s-a dat bătut.

Bău ce mai rămăsese în paharul cu whisky.

— Despre el se scrie în ziare? The… Mole? întrebă Paula mândră că era cu informaţia la zi.

— The Mole, pufni mătuşica. The Mauler, fătuca mea. Gustafsson e în vârful topului mondial. Ar fi cazul să ştiţi asta. Doar ţine de cultura generală.

Se îndreptă spre bucătărie.

— M-am gândit să pun de nişte cafea, doriţi?

— Da, mulţumesc, spuseră în cor Martin şi Paula.

Când ieşeai să vorbeşti cu lumea, băutul de cafea ţinea de ritual. Dacă aveai multe convorbiri de-a lungul zilei, era greu să adormi seara. Se ridicară şi o urmară în bucătărie. Martin îşi dădu seama că nu se prezentaseră încă.

— Scuze, mă numesc Martin Molin, iar ea este Paula Morales, de la secţia de poliţie din Tanumshede.

— Dagmar Hagelin, zise veselă mătuşica şi puse un ibric pe plita de la aragaz.

— Aşezaţi-vă mai bine la masa de bucătărie, e mai primitoare. Stau în sufragerie numai când mă uit la televizor. Altfel, aici îmi petrec cea mai mare parte a timpului.

Arătă spre o masă veche de bucătărie, din lemn, cu reviste de cuvinte încrucişate răspândite pe toată suprafaţa ei. Le adună rapid într-un teanc pe care îl puse lângă fereastră.

— Gimnastică pentru birourile creierului. Împlinesc nouăzeci şi doi de ani în septembrie, deci capul are nevoie să facă mişcare, altfel devii dement mai repede decât apuci să spui… ah, am uitat.

Râse cu poftă de propria glumă.

— Cum se face că a ajuns să vă intereseze MMA? întrebă Paula.

— Strănepotul meu se ocupă de asta la nivel de elită. Da, încă nu concurează în UFC[23], însă este numai o chestiune de timp, pentru că e priceput şi are voinţa necesară.

— Da, hm, însă este totuşi un pic… neobişnuit, mărturisi Paula precaută.

Dagmar nu îi răspunse imediat, ci luă ibricul de pe plită cu o mănuşă de cuptor croşetată şi îl aşeză pe masă deasupra unui suport din plută. Apoi scoase trei ceşti micuţe de porţelan cu motive roz şi o margine fină şi aurită. Răspunse abia după ce se aşeză şi începu să toarne cafeaua.

— Am fost mereu apropiaţi, Oscar şi cu mine, prin urmare am început să merg la meciurile lui. Şi te prinde, nu te poţi lupta cu asta. În anii tinereţii am fost şi eu sportivă de performanţă, de succes, aşa că mă regăsesc în simţire şi tensiune.

Arătă spre o fotografie alb-negru de pe perete, a unei femei tinere şi atletice alergând spre o bară de salt la înălţime.

— Sunteţi dumneavoastră? întrebă Martin impresionat şi încercă să

potrivească imaginea femeii înalte, zvelte şi musculoase cu mica persoană gârbovită care se afla în faţa lui.

Dagmar părea să-i înţeleagă gândurile şi zâmbi larg.

— Şi mie mi-e greu să înţeleg că aceea sunt eu. Dar partea ciudată e că în interior te simţi la fel. Câteodată rămân şocată când mă uit în oglindă şi mă întreb: cine-i mătuşica aia bătrână?

— Cât timp aţi fost activă?

— Destul de puţin timp cu măsura din zilele astea, însă pentru vremea aceea mult prea mult. Când mi-am întâlnit bărbatul, am dat sportul la o parte, iar apoi am avut grijă de copil şi de casă. Însă nu am să dau vina pe fiica mea, aşa erau vremurile, ea este o fată bună. Vrea să locuiesc cu ea când îmi va veni greu să mă ocup de casă. Îmbătrâneşte şi ea, împlineşte şaizeci şi trei de ani iarna asta, aşa că ne-am putea înţelege sub acelaşi acoperiş.

Martin luă o înghiţitură de cafea din ceaşca delicată.

— Este cafea Kopi Luwak, zise Dagmar când îi observă expresia de satisfacţie.

— Nepotul meu cel mai în vârstă o importă în Suedia. Se face din boabe înghiţite de civete de palmier şi odată eliminate de acestea sunt adunate, spălate şi prăjite. Nu este o cafea ieftină, două sute de grame costă cam şase sute de coroane, dar cum spuneam o importă Julius, are preţ mai bun şi îmi dă şi mie câteodată. Ştie că îmi place, nu există cafea mai bună.

Martin se uită îngrozit la cafea, însă apoi ridică din umeri şi mai luă o înghiţitură. Ce mai conta de unde venea dacă avea un gust atât de bun? Ezită un moment, dar hotărî că era destul cu taifasul.

— Nu ştiu dacă aţi auzit ce s-a întâmplat, zise el şi se aplecă în faţă. O fetiţă mică a fost găsită omorâtă în pădure.

— Da, am auzit, fata mea a trecut pe aici şi mi-a povestit, zise Dagmar întunecându-se la faţă. Mica dulceaţă blondă care mereu se învârtea pe aici ca o sfârlează. Da, fac în fiecare zi o plimbare serioasă şi trec pe lângă ferma lui Berg. Am văzut-o deseori afară în curte.

— Când aţi văzut-o ultima oară? începu Martin şi mai sorbi din cafea.

— Da, când să fie? se întrebă Dagmar gânditoare. Nu ieri, ci în ziua de dinainte, aşa cred. Prin urmare, duminică.

— În ce moment al zilei? interveni Paula.

— Obişnuiesc să mă plimb înainte de prânz, înainte de a se încălzi prea tare. Era în curte şi se juca. I-am făcut cu mâna, iar ea mi-a răspuns.

— Aşadar duminică înainte de prânz, zise Martin. Însă de atunci, nu?

Dagmar dădu din cap.

— Nu, ieri nu am văzut-o.

— Nu aţi văzut altceva care să vă atragă atenţia? Ceva ieşit din obişnuit? Cel mai mic detaliu poate cântări foarte mult, aşa că, deşi ceva poate părea neînsemnat, povestiţi-ne şi lăsaţi-ne să hotărâm noi.

Martin bău ce mai rămăsese în ceaşcă. Îşi simţi mâna lipsită de fineţe în jurul ceştii fragile şi romantice pe care o aşeză precaut înapoi pe farfurie.

— Nu, nu-mi pot aminti nimic interesant. Am un unghi bun când stau aici, la fereastra de la bucătărie, dar nu am văzut nimic ieşit din comun.

— Dacă mai târziu vă apare ceva în minte, nu ezitaţi să ne sunaţi, spuse Paula şi se ridică după ce îi aruncă o privire întrebătoare lui Martin, care aprobă din cap.

El puse o carte de vizită pe masă şi apropie scaunul de aceasta.

— Mulţumim pentru cafea. A fost bună şi în acelaşi timp… o experienţă.

— Exact cum ar trebui să fie orice în viaţă, spuse Dagmar zâmbind.

Se uită cu coada ochiului spre fotografia cu tânăra şi frumoasa femeie în costum de sport şi văzu aceeaşi scânteie în privire pe care o avea şi nonagenara Dagmar. Recunoscu acea scânteie, şi Pia o avea. Era o scânteie care stătea mărturie pentru bucuria de viaţă.

Închise cu atenţie uşa de lemn, veche şi stilată.

Mellberg îşi îndreptă spatele la capătul mesei de conferinţă. Se adunase un grup semnificativ de ziarişti. Nu numai ziare locale, ci şi presa naţională.

— Este vorba de acelaşi făptaş? întrebă Kjell de la *Bohusläningen*.

Patrik îl observă cu atenţie pe Mellberg. Ar fi preferat să preia el însuşi frâiele, însă ar fi intrat pe teritoriul lui. Conferinţele de presă erau momentele de glorie ale lui Mellberg, în lumina rampei, şi nu le-ar fi ratat pentru nimic în lume. În schimb, toată munca de teren şi orice presupunea cel mai mic efort le lăsa bucuros lui Patrik şi celorlalţi angajaţi.

— Nu putem exclude eventuale conexiuni cu cazul Stella, însă nu ne vom limita numai la asta, spuse Mellberg.

— Dar nu poate fi o coincidenţă, nu-i aşa? insistă Kjell.

Începuseră să-i apară fire cărunte în barba brunetă.

— După cum am spus, vom urma această pistă, fireşte, însă când ceva pare evident există riscul limitării şi alte posibilităţi rămân neinvestigate.

Bravo, Mellberg, îşi spuse Patrik uluit. Poate că totuşi şeful lui mai învăţase câte ceva de-a lungul timpului.

— Cu toate că este o coincidenţă cel puţin ciudată, ca acea stea de cinema să se întoarcă fix înainte ca asta să se întâmple, spuse Mellberg şi toţi ziariştii notară febril.

Patrik îşi strânse pumnii ca să nu se lovească peste frunte. Deja vedea în faţa ochilor titlurile de prin ziarele de seară.

— Apropo, le veţi intervieva pe Marie şi pe Helen? întrebă unul dintre gazetăraşii ziarelor de seară, aplecându-se nerăbdător în faţă.

Unul dintre cei tineri, aceştia erau cei mai agresivi. Avizi să obţină o poziţie la ziar şi mereu pregătiţi să facă orice pentru a-şi crea un nume.

— Vom vorbi cu ele, confirmă Mellberg, vizibil încântat de toată atenţia de care avea parte.

Se întoarse deliberat spre camerele de luat vederi care îl bombardau cu flash-uri şi îşi duse mâna la cuibul de păr, pentru a se asigura că se află la locul lui.

— Aşadar ele sunt suspectele voastre principale? se interesă o tânără reporteră de la celălalt mare ziar de seară.

— Hm, deci… nu, sigur că nu aş afirma aşa ceva, nici nu aş formula astfel lucrurile…

Mellberg se scărpina în cap, părând să realizeze că probabil dusese discuţia într-o direcţie greşită. Se uită înspre Patrik, care îşi drese vocea.

— Nu avem niciun suspect în această etapă a anchetei, zise el. După cum spune Bertil Mellberg, nu ne restrângem la o pistă anume. Suntem în aşteptarea raportului tehnic şi discutăm cu toţi cei despre care credem că ne pot da informaţii cu privire la intervalul ce corespunde dispariţiei Neei.

— Deci credeţi că e o întâmplare ca o fată de la aceeaşi fermă să dispară şi să fie găsită moartă în acelaşi loc ca Stella, în aceeaşi săptămână în care una dintre condamnatele în cazul Stella se întoarce în localitate, pentru prima dată în treizeci de ani?

— Da, nu cred că cele mai simple conexiuni sunt şi cele mai adevărate, răspunse el, ar fi extrem de riscant să rămânem la o singură variantă. Exact cum a arătat Mellberg.

Kjell de la *Bohusläningen* ridică mâna pentru a arăta că el avea întrebarea.

— Cum a murit fata?

Mellberg se aplecă în faţă.

— După cum a menţionat Patrik Hedström, încă nu am primit raportul tehnic şi încă nu s-a făcut investigaţia medico-legală. Înainte de asta nu avem nici posibilitatea, nici motivul pentru a ne exprima în această privinţă.

— Există riscul ca alţi copii să fie omorâţi? continuă Kjell. Ar trebui ca părinţii de aici din zonă să îşi ţină copii închişi în casă? Trebuie să înţelegeţi că zvonurile au început să circule şi teama se răspândeşte.

Mellberg nu răspunse imediat. Patrik îşi scutură uşor capul,

sperând ca şeful lui să înţeleagă semnalul. Nu era o idee bună să-i sperii pe localnici.

— În momentul de faţă nu există niciun motiv pentru o astfel de îngrijorare, răspunse Mellberg în cele din urmă. Ne folosim toate resursele pentru a rezolva acest caz în mod special şi a afla cum a fost omorâtă Linnea Berg.

— A fost omorâtă în acelaşi fel ca Stella?

Kjell nu se dădea bătut. Ceilalţi ziarişti îşi îndreptară privirea de la el spre Mellberg. Patrik îşi ţinea pumnii strânşi, sperând ca Mellberg să nu o ia pe arătură.

— După cum am spus, vom afla mai multe când vom primi investigaţia medico-legală.

— Dar nu susţineţi că nu a fost aşa.

Tânărul gazetar de ziar de seară se încăpăţâna. Patrik văzu din nou în faţa lui imaginea micii copile zăcând singură şi expusă pe masa rece de autopsie şi îi fu imposibil să nu răbufnească.

— Deja am spus că nu avem informaţii înainte de primirea raportului medico-legal!

Tânărul ziarist tăcu, părând ofensat.

Kjell ridică din nou mâna. Se uita fix la Patrik.

— Am auzit că soţia dumneavoastră s-a apucat de o carte despre cazul Stella? Este adevărat?

Patrik se aştepta la această întrebare, dar cu toate astea nu prea se simţea pregătit. Privi în jos la pumnii strânşi.

— Dintr-un motiv sau altul, soţia mea nu vrea să-şi discute proiectele nici cu informatorii de la ea din casă, zise el până la urmă şi se auziră râsete din public. Aşa că am auzit doar în treacăt despre asta. Nu ştiu cât de departe a ajuns cu lucrul, de obicei sunt ţinut cu totul în afara procesului creativ şi nu mă amestec până când nu mă roagă să citesc manuscrisul final.

Minţise un pic, însă nu în întregime. Ştia cu aproximaţie cam în ce stadiu se afla Erica cu proiectul, însă era o concluzie bazată pe comentarii disparate. Nu era deloc dispusă să vorbească despre cărţile ei în timp ce lucra la ele şi apela la el numai în cazul în care avea nevoie să verifice anumite date ale poliţiei. Însă acele întrebări erau mereu scoase din context şi rareori îl ajutau să-şi facă o idee despre carte ca atare.

— Ar fi putut fi un factor declanşator? Pentru noul omor?

Tânăra reporteră se uită vioaie la Patrik, iar acesta simţi cum ochii îi scapără scântei. Ce dracu spunea aia acolo? Că soţia lui ar fi cauzat moartea copilei? Tocmai se pregătea să deschidă gura pentru a-i servi ziaristei admonestarea vieţii ei când auzi tonul calm însă mustrător al lui Mellberg.

— Această întrebare mi se pare nu numai de prost gust, dar şi

irelevantă. Şi nu, nu avem nimic care să ne indice vreun fel de legătură între proiectul de carte al Ericăi Falck şi uciderea Linneei Berg. Şi dacă nu vă menţineţi în limitele decenţei în următoarele… – Mellberg se uită la ceas – zece minute rămase din această conferinţă de presă, atunci nu voi ezita să o închei mai devreme. Bine?

Patrik schimbă o privire uluită cu Annika. Spre marea lui surprindere, ziariştii se conformară pentru restul conferinţei de presă.

După ce Annika i-a împins pe toţi afară, în ciuda protestelor mocnite şi a încercărilor de a mai arunca pe drum câte o întrebare, Patrik şi Mellberg rămaseră singuri în sala de conferinţe.

— Mulţumesc, spuse simplu Patrik.

— La dracu cu ei dacă se iau de Erica! bombăni Mellberg şi se întoarse cu spatele.

Îl chemă pe Ernst, care se ascunsese sub masa pe care Annika aşezase gustările, şi ieşiră pe uşă. Patrik râse în sinea lui. A naibii treabă! Moşul avea totuşi un dram de loialitate.

Bohuslän 1671

Elin nu putea decât să admită că Britta arăta răpitor. Ochii ei negri contrastau magnific cu ţesătura albastră a rochiei, iar părul îi era pieptănat, despletit şi prins cu o panglică de mătase astfel încât să nu îi vină pe faţă. Nu primeau prea des astfel de vizite de la oameni cu faimă. De fapt, cinstit vorbind, nu primeau niciodată. Somităţi de acest fel nu aveau niciun motiv să viziteze un simplu preot din parohia Tanumshede, însă decretul regelui pentru guvernatorul provinciei Bohuslän, Harald Stake fusese limpede. Toate feţele bisericeşti din ţinut aveau să fie implicate în lupta împotriva vrăjitoriei şi puterilor satanice. Statul şi biserica purtau un război comun împotriva diavolului, şi acesta era motivul pentru care parohia din Tanumshede urma să fie onorată cu această vizită. Mesajul trebuia să ajungă în toate colţurile ţării, asta era ce hotărâse regele. Iar Britta înţelesese din timp şi nu se codise să folosească ocazia. Nu trebuiau să se dea înapoi nici de la hrană, nici de la condiţii de cazare, nici de la conversaţie în timpul şederii lui Lars Hierne. Acesta se oferise politicos să locuiască la hanul din apropiere, însă Preben îi spusese că nici nu se punea problema. Fireşte că se străduiau, după puterile lor, să găzduiască un aşa oaspete de seamă. Şi cu toate că hanul avea după lege o parte specială pentru nobili şi oameni mai de seamă, parohia din Tanumshede va avea grijă să ofere tot confortul pe care trimisul guvernatorului l-ar putea râvni vreodată.

Britta şi Preben stăteau în uşă la sosirea trăsurii. Elin şi ceilalţi servitori se aflau în spate, cu capetele plecate şi privirea aţintită pe pantofi. Toţi fuseseră instruiţi să fie spilcuiţi şi îmbrăcaţi potrivit, cu haine curate şi

întregi. Servitoarele trebuiau să fie bine pieptănate, ca niciun fir de păr să nu răsară de sub bonetă. Mirosea bine a curăţenie şi a ramuri de brad cu care argatul împodobise camerele în aceeaşi dimineaţă.

Când se aşezară la masă, Elin turnă vin în urcioarele mari. Îi erau atât de familiare: tatăl ei servise vin în ele toată copilăria ei, iar Britta le primise ca dar de nuntă. Cât despre Elin, ea primise nişte feţe de masă cusute de mama ei. Oricum, tatăl ei era de părere că lucrurile frumoase din casa lor nu s-ar fi potrivit într-o casă săracă, de pescar. Şi într-un fel înclina să-i dea dreptate. Ce-ar fi făcut ea şi Per cu podoabe sau ornamente? Se potriveau mai bine în casa parohială decât ar fi făcut-o în simpla colibă a lui Elin. Însă păzea cu sfinţenie şervetele mamei. Le păstra într-un mic scrin, alături de plantele pe care le culegea şi le usca în fiecare vară şi pe care mai întâi le învelea în hârtie ca să nu lase urme pe ţesătura albă.

Încă de când era mică, Märtei îi era strict interzis să deschidă vreodată scrinul. Şi pentru că Elin nu îşi dorea urme de mânuţe murdare pe ştergarele mamei, dar şi pentru că anumite ierburi puteau fi otrăvitoare dacă nu erau întrebuinţate corect. Bunica o învăţase sferele de întrebuinţare ale diferitelor ierburi şi ce descântece se folosesc în diferite situaţii. Nu trebuiau amestecate, asta ar fi putut avea urmări înfricoşătoare. Avea trei ani când bunica ei începuse să-i împărtăşească învăţăturile şi intenţiona să aştepte, la rândul ei, până când Märta va avea aceeaşi vârstă, ca să i le transmită mai departe.

— Ah, cât de îngrozitor cu aceste curve ale diavolului! spuse Britta zâmbindu-i lui Lars Hierne.

Frumoasele trăsături ale chipului ei erau puse în evidenţă de lumina multitudinii de lumânări, iar el o privi răpit. Britta alese bine brocartul albastru, strălucea şi scânteia pe fundalul pereţilor întunecaţi din sala de mese a casei parohiale şi făcea ca ochii să-i pară de un albastru intens, precum marea într-o zi însorită de iulie.

Elin se întrebă cum reacţiona Preben la faptul că musafirul se zgâia fără pic de reţineri la nevasta lui, însă el părea cu totul indiferent, da, părea că nici măcar nu bagă de seamă. În loc de asta observă că, de fapt, el se uita la ea şi îşi coborî rapid privirea. Dar apucă să remarce că până şi el era incredibil de elegant. Când nu era îmbrăcat pentru preoţie, apărea mai mult în haine murdare, de muncă. Pentru cineva cu starea lui, avea o ciudată atracţie pentru munca fizică în ograda casei parohiale şi pentru îngrijirea animalelor. Chiar în ziua sosirii ei o întrebase pe una dintre slujnice despre asta şi i se răspunsese că, deşi era foarte neobişnuit, stăpânul lucra cot la cot cu ei. În timp, se obişnuiseră cu aceste obiceiuri. Dar preoteasa nu părea să aprecieze asta, mai spusese slujnica, şi era subiectul multor momente de ciondăneală în ogradă. Apoi slujnica realizase cine era Elin şi roşise din cap până-n picioare. Asta se întâmpla adesea de când venise ea. Avea un statut neobişnuit ca slujnică şi soră a preotesei.

Aparţinea şi nu aparţinea cercului servitorilor şi, de multe ori când intra în locuinţa lor, ceilalţi se opreau brusc din vorbit şi evitau să se uite în direcţia ei. Într-un fel, asta o făcea să simtă mai puternic singurătatea, însă până la urmă nu o deranja aşa de tare. Nu avusese niciodată prea multe prietene printre celelalte femei, fiind de părere că şuşoteau şi se ciorovăiau prea mult şi fără rost.

— Da, sunt timpuri nefericite, zise Lars Hierne. Însă avem noroc cu un rege care nu închide ochii şi nu se dă în lături de la un război cu puterile întunericului. Regatul a trecut prin nişte ani grei şi avansul Satanei nu a mai fost aşa vădit de generaţii. Cu cât putem găsi şi condamna cât mai multe dintre aceste femei, cu atât mai repede putem strivi puterea diavolului.

Rupse o bucată de pâine şi mâncă satisfăcut. Privirea Brittei, rămasă fixată asupra buzelor lui, scânteia de groază şi fascinaţie.

Elin asculta cu atenţie în timp ce, precaută, umplea urcioarele cu vin. Primul fel fusese servit, iar Boel din Holta nu părea să aibă motive de îngrijorare în privinţa realizărilor din bucătărie. Toţi înfulecau cu poftă şi Lars Hierne lăudase mâncarea de mai multe ori, ceea ce o făcu pe Britta să se dezică timid, ridicându-şi mâinile.

— Dar cum ştiţi sigur că aceste femei sunt neam diavolesc? întrebă Preben aplecându-se înapoi şi rezemându-se de spătar cu urciorul în mână. Încă nu a fost nevoie să aducem pe nimeni în faţa judecăţii în ţinutul nostru, însă bănuiesc că nu vom putea evita asta. Iar până acum am auzit numai zvonuri şi vorbe despre cum aţi săvârşit.

Lars Hierne îşi smulse privirea de la Britta şi se întoarse spre Preben.

— De fapt, se poate stabili foarte simplu şi direct dacă cineva este vrăjitoare sau da, chiar şi vrăjitor, să nu uităm că nu numai femeile pot cădea pradă ispitelor Satanei. Pe de altă parte, se întâmplă mai ales în rândul femeilor, pentru că ele cad mai uşor în mrejele diavolului.

Acum se uită serios la Britta.

— Primul lucru care se întâmplă după închiderea vrăjitoarei este testul de apă. O aruncăm în apă, cu mâinile şi picioarele legate.

— Şi apoi?

Britta se aplecă în faţă. Subiectul i se părea nemaipomenit de captivant.

— Dacă pluteşte, este vrăjitoare. Numai vrăjitoarele plutesc, asta se ştie de mult. Dacă se scufundă, este nevinovată. Însă pot să declar cu mândrie că până acum nu am expus nicio femeie nevinovată unei judecăţi nedrepte. Au plutit ca păsările, şi astfel şi-au dezvăluit natura adevărată. Însă au şi posibilitatea să recunoască şi astfel să primească iertarea Domnului.

— Şi au recunoscut? Vrăjitoarele pe care le-aţi prins?

Britta se aplecă şi mai în faţă, iar flăcările lumânărilor aruncau umbre care îi dansau pe chip.

Lars Hierne aprobă din cap.

— Sigur, toate au recunoscut. Unele vrăjitoare au fost mai greu de

convins decât altele, se pare că Satana se încuibă mai bine în unele. Bănuim că depinde de cât de mult fusese femeia în puterea lui sau de cât de mult i-a plăcut de ea. Dar de recunoscut, toate au recunoscut. Şi au fost executate conform verdictului regelui şi al Domnului.

— Faceţi o treabă bună, spuse Preben cu o chibzuită aprobare din cap. Cu toate astea, mi-e groază de ziua în care va trebui să luăm măsuri atât de dureroase aici în ţinut.

— Da, este o cruce grea, dar, cum se ştie, Domnul nu ne dă povară mai grea decât cea pe care o putem duce. Şi trebuie să avem curaj să ne asumăm această sarcină.

— Adevărat, adevărat, spuse Preben ducând urciorul la gură.

Fu servit felul principal, iar Elin se grăbi să mai toane din vinul roşu. Toţi trei băură vin cu nemiluita şi începură să capete o uşoară licărire în ochi. Elin simţi din nou privirea lui Preben asupra sa şi se strădui să n-o întâlnească. Un fior îi străbătu spatele şi fu aproape de a scăpa carafa cu vin. Bunica ei obişnuia să numească acest sentiment o presimţire a ceva ce va să vină, o atenţionare că ceva rău era pe cale de a se întâmpla. Dar Elin încercă să se convingă că era numai curentul de la ferestrele prost izolate. Aceeaşi senzaţie o năpădi din nou când merse la culcare în noaptea aceea. O trase pe Märta mai aproape de ea în patul îngust, într-o încercare de a scăpa de relele presimţiri, însă nu reuşi.

[10]

Gösta era bucuros să scape de conferinţa de presă. Spectacol, aceasta era părerea lui. Avea mereu impresia că ziariştii veniseră acolo mai degrabă ca să găsească greşeli şi să creeze probleme, decât ca să comunice publicului lucruri care chiar să le fie de ajutor. Însă poate că era prea cinic, era un neajuns de care începeai să suferi cu anii.

Deşi era bucuros că avea un motiv să nu fie prezent, simţea pe de altă parte o presiune şi o tensiune în stomac gândindu-se unde se îndrepta. Vorbise cu medicul şi aflase că Eva şi Peter erau tulburaţi, însă se putea vorbi cu ei. Îşi amintea cum fusese când el însuşi şi Maj-Britt îşi pierduseră fiul cel mic, cum suferinţa îi paralizase o bună bucată de vreme.

Văzu maşina Paulei şi a lui Martin când trecu pe lângă o casă roşie cu cadre albe. Spera că avuseseră noroc cu bătutul la uşi. Ştia că era normal să urmăreşti ce se întâmpla în jur când locuiai aşa departe, la ţară. El însuşi locuia ceva mai departe, lângă terenul de golf din Fjällbacka, şi adesea se pomenea stând la fereastra bucătăriei şi urmărindu-i pe trecători. Da, şi de asta sufereai cu trecerea anilor. Îşi amintea foarte clar cum tatăl său obişnuia să stea acasă, la masa din bucătărie, şi să mai arunce câte o privire pe fereastră. Mic fiind, i se păruse ceva îngrozitor de plictisitor, însă acum îşi înţelegea tatăl. Era un mod de a-ţi găsi pacea. Nu pentru că ar fi încercat ceva din treaba aceea cu meditaţia de care unii făceau atâta tam-tam, însă îşi dădea seama că era ceva pe aproape.

Coti pe mica uliţă ce ducea la fermă. Ieri curtea forfotea de activitate, acum era goală şi pustie. Nu se vedea ţipenie de om. Totul era atât de tăcut, atât de calm. Vântul care bătuse un pic de dimineaţă se stinsese acum, când soarele trecuse de punctul cel mai înalt. Aerul se încinsese.

Mai departe, lângă hambar, era aruncată o coardă, iar Gösta făcu atent câţiva paşi în jurul unui şotron schiţat în pietriş. Începuse să se estompeze şi curând avea să dispară cu totul. Sigur îl făcuse Nea cu picioruşul ei sau primise ajutor de la mama sau de la tata să deseneze liniile în pietriş.

Gösta se opri o clipă şi contemplă casa. Nimic în mica fermă nu stătea mărturie pentru tragediile care se petrecuseră aici. Vechiul hangar era mai dărăpănat decât şi-l amintea de acum treizeci de ani, însă mica locuinţă era proaspăt zugrăvită şi bine îngrijită, iar grădina, mai înfloritoare ca niciodată. Într-o parte erau nişte rufe întinse pe un suport şi văzu haine micuţe de copil, care nu mai aveau să fie purtate

de cea căreia îi aparţinuseră. Simţi un nod în gât şi tuşi. Apoi se îndreptă spre casă. Orice simţăminte i-ar fi trezit toate astea, avea o muncă de făcut. Dacă trebuia cineva să vorbească cu părinţii, el era acela.

— Cioc-cioc, pot să intru?

Uşa era întredeschisă, păşi înăuntru. O versiune mai bătrână şi considerabil mai bronzată a lui Peter se ridică şi veni spre el cu mâna întinsă.

— Bengt, spuse el cu gravitate.

O femeie slabă, cu părul blond-cenuşiu, tuns paj, şi bronz asemănător se ridică şi se prezentă drept Ulla.

— Am auzit de la medic că urmaţi să veniţi, spuse Bengt.

Pe masă era plin de şerveţele mototolite.

— Da, l-am rugat să vă anunţe ca să nu apar pe neaşteptate, zise Gösta.

— Aşezaţi-vă, am să-i chem pe Eva şi pe Peter, spuse Bengt îndreptându-se spre scări. S-au odihnit o clipă.

Ulla se uită la Gösta cu lacrimi în ochi după ce acesta se aşeză la masă în faţa ei.

— Cine poate face aşa ceva? Era aşa de mică…

Se întinse spre ruloul de hârtie de bucătărie şi rupse o bucată cu care se şterse la ochi.

— Vom face tot ce ne stă în putinţă să aflăm asta, spuse el împreunându-şi mâinile pe masă.

Cu coada ochiului, îl văzu pe Bengt coborând scările, urmat de Eva şi de Peter. Se mişcau anevoie, iar Gösta simţi iarăşi cum îi creşte un nod în gât.

— Vreţi o cafea? spuse Eva automat.

Ulla se ridică.

— Aşază-te, dragă, mă ocup eu.

— Dar pot şi eu… spuse Eva întorcându-se spre blatul de bucătărie.

Ulla o împinse uşor pe noră spre masă.

— Nu, acum te aşezi aici şi eu fac cafeaua, spuse ea începând să caute prin bufet.

— Filtrele sunt în partea dreaptă deasupra chiuvetei, spuse Eva încercând să se ridice.

Gösta îşi aşeză o mână pe braţul care îi tremura.

— Soacra dumneavoastră se descurcă.

— Aveaţi nevoie să vorbiţi cu noi, spuse Peter aşezându-se pe scaunul liber al Ullei.

Se uită pe toate ghemotoacele de hârtie ca şi cum n-ar fi înţeles ce căutau acolo.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Eva. Ştiţi ceva? Ea unde e?

Glasul îi era stins, iar buza inferioară îi tremura.

— Încă nu ştim nimic, însă, credeţi-mă, toţi lucrăm cu program lung şi facem tot ce se poate. Nea este acum în Göteborg, o să o vedeţi apoi, dacă doriţi, însă nu chiar acum.

— Ce fac… ce îi fac acolo? întrebă Eva ţintuindu-l pe Gösta cu o privire care îl pătrunse ca un tăiş.

Acesta încercă să-şi schimbe expresia. Ştia foarte bine cum se proceda cu micul corp, însă o mamă nu trebuia să audă astfel de detalii.

— Eva, nu întreba, spuse Peter.

Gösta observă că şi el tremura. De şoc sau poate pentru că corpul i se elibera de şoc, nu ştia. Lumea reacţiona diferit, iar de-a lungul anilor văzuse tot felul de reacţii ale victimelor.

— E necesar să pun câteva întrebări, începu Gösta şi mulţumi din cap când Ulla îi aşeză o ceaşcă de cafea în faţă.

Se calmase un pic după ce îşi făcuse de lucru, iar acum şi ea şi Bengt păreau mai adunaţi pe când se aşezară la masă.

— Orice ar putea ajuta. Răspundem la orice întrebare, însă nu ştim nimic. Nu înţelegem cum s-a putut întâmpla… Cine…

Vocea lui Peter fu întreruptă de un suspin.

— O luăm pas cu pas, spuse calm Gösta. Ştiu că aţi mai răspuns înainte la o parte din întrebările acestea, însă trecem din nou prin ele, e important să avem toate detaliile.

Gösta puse mobilul pe masă după ce Peter aprobă din cap şi demară înregistrarea.

— Când a fost ultima oară când aţi văzut-o? întrebă el. Daţi o oră cât mai exactă posibil.

— Era duminică seara, zise Eva. Alaltăieri. I-am citit o poveste după ce ne-am pus pijamalele şi ne-am spălat pe dinţi, asta puţin după ora opt. Şi i-am citit, cred că vreo jumătate de oră? Cartea ei preferată, despre cârtiţa care s-a pomenit cu un rahat pe cap.

Eva se şterse sub nas, iar Gösta se întinse după ruloul cu hârtie, desprinse o bucată şi i-o înmână. Eva îşi suflă nasul.

— Prin urmare, cândva între opt şi jumătate şi nouă fără un sfert? verifică Gösta, iar Eva se uită la soţul ei care aprobă din cap.

— Da, cred că e corect.

— Iar apoi? Aţi mai auzit-o sau văzut-o după aceea? Nu s-a trezit în timpul nopţii?

— Nu, dormea mereu ca o piatră, spuse Peter dând din cap. Şi dormea mereu cu uşa închisă, nu ne mai uitam la ea după ce ne spuneam noapte bună. Nea nu a avut probleme cu somnul, nici măcar când era foarte mică. Îi place patul ei… îi plăcea.

Buza inferioară îi tremura şi clipi de mai multe ori.

— Spuneţi-mi despre dimineaţă, spuse Gösta. Luni dimineaţă.

— Eram deja treaz de la ora şase, zise Peter. M-am strecurat ca să

nu le trezesc pe Eva sau pe Nea, aşa că mi-am făcut rapid câteva sendvişuri să iau cu mine. Filtrul de cafea îl pregătisem de cu seară şi doar am apăsat pe butonul de pornire. Şi apoi… da, apoi am plecat.

— Nu aţi văzut nimic neobişnuit? Uşa de la intrare era închisă sau deschisă?

Peter rămase tăcut o clipă, apoi spuse obosit:

— Da, a fost închisă. Altfel m-aş fi gândit la asta. Dacă ar fi fost deschisă, aş fi reacţionat în mod sigur.

Glasul i se frânse şi suspină din nou. Bengt îl mângâie pe spate cu mâna lui bronzată.

— Iar uşa spre camera Neei?

— La fel. Închisă. Altfel, evident că m-aş fi gândit.

Gösta se aplecă mai aproape de Peter.

— Prin urmare totul a fost normal. Nimic câtuşi de puţin ieşit din tipare? Nu aţi văzut nimic ciudat în afara casei? Oameni? Maşini în trecere?

— Nu. Nimic. Când am ieşit, chiar m-am gândit că parcă numai eu eram treaz în toată lumea. Nu se auzea decât ciripitul păsărilor, iar singura fiinţă pe care am văzut-o a fost o pisică ce se învârtea pe la picioarele mele.

— Şi apoi aţi plecat? Ştiţi cam cât era ceasul, aproximativ?

— Am pus ceasul să sune la şase şi poate că am mai stat în bucătărie vreo douăzeci de minute. Poate ceva mai mult, o jumătate de oră?

— Şi apoi nu v-aţi întors decât după-amiază? Aţi întâlnit pe cineva? Aţi văzut pe cineva? Aţi vorbit cu cineva?

— Nu, am fost în pădure toată ziua. Odată cu ferma am cumpărat şi o bucată bună de pădure şi trebuie să am grijă de ea…

Vocea îi rămase suspendată fără să apuce să termine propoziţia…

— Deci nu există nimeni care să poată confirma unde v-aţi aflat în timpul zilei?

— Nu, dar cum adică, ce vreţi să spuneţi?

— Există cineva care poate confirma că aţi fost acolo unde spuneţi că aţi fost?

— Îl acuzaţi pe Peter de ceva? sări Bengt. Se înroşise puternic. Nu, ei drace…

Gösta ridică o mână. Ştia că avea să apară şi această reacţie. Mereu se întâmpla. Şi era de înţeles.

— E necesar să punem aceste întrebări, pentru a-i putea exclude pe Eva şi pe Peter din investigaţie. Nu cred că ei sunt implicaţi. Însă este treaba mea să exclud asta şi pe plan poliţienesc.

— E în regulă, spuse Eva cu voce joasă. Pricep. Gösta îşi face datoria, asta-i tot, Bengt. Cu cât mai repede şi mai bine o face…

— Bine, încuviinţă Bengt, însă continua să stea drept şi încordat pe

scaun, gata să-şi apere fiul.

— Nu, nu am întâlnit pe nimeni în timpul zilei, spuse Peter. Am stat în mijlocul pădurii, nici măcar nu am avut semnal acolo, deci nu veţi putea vedea nici apeluri date, nici apeluri primite. Am fost singur cuc. Apoi m-am întors acasă. Am ajuns la trei fără un sfert. Iar asta ştiu precis pentru că m-am uitat la ceas înainte de a intra în curte.

— Bine, spuse Gösta. Şi dumneata, Eva? Cum au arătat dimineaţa şi ziua pentru dumneavoastră? Orele?

— Am dormit până la nouă şi jumătate. Asta ştiu exact, pentru că primul lucru pe care îl fac dimineaţa e să mă uit la ceas, asta dacă nu l-am pus să sune. Şi îmi amintesc că m-am mirat…

— Din ce cauză? întrebă Gösta.

— M-am mirat că era atât de târziu. Foarte rar dorm mai mult de ora şapte, de obicei mă trezesc singură. Însă eram obosită…

Se şterse la ochi.

— M-am ridicat, m-am uitat în camera Neei şi am văzut că lipsea. Însă nu m-am îngrijorat. Nici măcar un pic.

Apucă strâns marginea mesei.

— De ce nu v-aţi îngrijorat?

— Obişnuia să îl însoţească deseori pe Peter, interveni Ulla.

Eva aprobă din cap.

— Da, adora să iasă în pădure şi se scula şi ea devreme. Aşa că am presupus că a mers cu el.

— Ce aţi făcut apoi? În timpul zilei?

— M-am lungit cu micul dejun, am citit ziarul şi m-am pregătit. La unsprezece m-am hotărât să plec la Hamburgsund să fac nişte cumpărături. Se întâmplă foarte rar să am timp pentru mine însămi.

— Aţi întâlnit pe cineva acolo?

Gösta sorbi un pic din cafea, dar era rece şi puse ceaşca jos.

— Pun alta, aceea probabil că s-a răcit, spuse repede Ulla şi se ridică.

El nu protestă, ci zâmbi recunoscător.

— M-am învârtit numai şi m-am uitat prin magazine, spuse Eva. Era multă lume, însă nu am întâlnit niciun cunoscut.

— Bine, zise Gösta. A trecut cineva pe lângă fermă înainte sau după escapada dumitale la Hamburgsund?

— Nu, nu a trecut nimeni. Câteva maşini, bineînţeles. Câţiva care alergau. Şi, chiar înainte de a pleca, am văzut-o pe Dagmar, care ieşise la plimbare ca în fiecare zi dimineaţa.

— Dagmar? întrebă Gösta.

— Cea care locuieşte în casa roşie ceva mai departe de aici. Se plimbă în fiecare dimineaţă.

Gösta aprobă din cap şi preluă recunoscător o ceaşcă plină din mâinile Ullei.

— Mulţumesc, spuse el şi luă o înghiţitură din cafeaua fierbinte. Bun, prin urmare nu a fost nimic special care să vă trezească interesul, nimic ieşit din comun?

Eva îşi încruntă fruntea concentrându-se.

— Gândiţi-vă mai mult. Cea mai mică informaţie poate fi preţioasă.

Eva clătină din cap.

— Nu, totul a fost ca de obicei.

— Cum a fost atunci cu convorbirile telefonice? Aţi vorbit cu cineva în timpul zilei?

— Nu, nu din câte îmi amintesc. A, de altfel cred că te-am sunat pe tine, Ulla, când m-am întors acasă.

— Da, aşa este.

Ulla se miră că numai cu o zi în urmă viaţa decurgea firesc. Fără nici cea mai mică presimţire că totul avea să se prăbuşească.

— Cât era ceasul?

— Tu îţi aduci aminte?

Eva o privi pe Ulla. Tremura mai puţin acum. Gösta ştia că acest calm relativ era temporar. Creierul îndepărta realitatea în unele momente, dar în secunda următoare aceasta revenea. Văzuse asta de atâtea ori în anii lui de poliţist. Aceeaşi suferinţă. Chipuri diferite. Reacţii diferite şi totuşi atât de asemănătoare. Nu se termina niciodată. Mereu existau victime.

— Cred că era pe la ora unu? Bengt, ai auzit şi tu când a sunat Eva. Nu era pe la unu? Am fost jos la La Mata şi am făcut baie şi ne-am întors chiar înainte de unu, să pregătim prânzul.

Se întoarse spre Gösta.

— Luăm un prânz destul de frugal acolo în Torrevieja, puţină mozzarella şi roşii, da, roşiile sunt mult mai bune acolo, noi…

Îşi puse mâna la gură. Realiză că pentru câteva secunde uitase ce se întâmplase şi vorbise ca şi cum totul era ca de obicei.

— Ne-am întors la apartament chiar înainte de ora unu, spuse ea cu voce joasă. Eva a sunat un moment după aceea. Şi am vorbit poate zece minute?

Eva aprobă din cap. Lacrimile începură să-i curgă din nou, iar Gösta se întinse după altă bucată de hârtie.

— Aţi mai vorbit ieri şi cu altcineva?

Îşi dădea seama că sigur le suna total nebunesc acest interogatoriu despre ce convorbiri avuseseră şi pe cine întâlniseră. Însă lucrurile stăteau exact aşa cum spusese. Trebuia să-i poată exclude din investigaţie şi să vadă dacă pot stabili vreun fel de alibi. Nu credea nici pentru o clipă că Eva sau Peter ar fi putut fi amestecaţi. Însă nu era primul poliţist din lume căruia îi venea greu să creadă că nişte părinţi le-ar putea face rău copiilor lor. Şi din păcate multora li s-a demonstrat contrariul. Se întâmplau accidente. Şi, oricât ar fi fost de

zguduitor, nu numai accidente.

— Nu, numai cu Ulla. Apoi a venit Peter, şi atunci am înţeles că Nea dispăruse şi… da, atunci a început totul.

Ţinea atât de strâns bucata de hârtie de bucătărie, că încheieturile degetelor se albiseră.

— Există cineva care ar fi dorit să-i facă rău fiicei dumneavoastră? întrebă Gösta. V-a trecut prin minte vreun gând cu privire la un posibil motiv? O persoană din trecut? Vreun duşman al vostru sau al familiei?

Amândoi clătinară din cap.

— Suntem oameni perfect normali, spuse Peter. N-am fost implicaţi vreodată în ceva criminal.

— Niciun fost partener avid de răzbunare?

— Nu, spuse Eva. Ne-am întâlnit la cincisprezece ani, nu există alţii.

Gösta inspiră adânc înainte de următoarea întrebare, însă o puse până la urmă.

— Ştiu că aceasta este o întrebare extrem de ofensatoare, mai ales dată fiind situaţia. Însă aveţi vreunul dintre voi vreo relaţie extramaritală? Sau aţi avut? Nu întreb ca să vă fac să vă simţiţi şi mai prost, ci numai pentru a clarifica dacă în acest caz ar putea fi un motiv posibil… ca cineva să o vadă pe Nea ca un obstacol.

— Nu, spuse Peter cu privirea aţintită spre Gösta. Doamne Dumnezeule! Nu! Suntem tot timpul unul cu altul şi niciodată nu am… Nu.

Eva clătină puternic din cap.

— Nu, nu, nu şi de ce vă pierdeţi timpul cu asta? Cu noi? De ce nu sunteţi acolo afară să-l căutaţi pe ucigaş? Sunt oameni în zonă care…

Păli când îşi dădu seama ce era pe cale să zică şi ce implicaţii ar fi putut să aibă cuvintele ei…

— A fost… a fost cumva… ah, Dumnezeule…

Plânsetul îşi găsea ecoul între pereţii bucătăriei, iar Gösta luptă ca să îşi reprime impulsul de a se ridica şi a pleca de acolo pur şi simplu. Era de nesuportat să vadă privirea părinţilor Neei când şi-au dat seama că există o întrebare la care nu doreau răspuns. Şi Gösta nu avea niciun răspuns. Nicio consolare de dat. Pentru că nu ştia.

— Iertare, dar e cam haos aici.

Jörgen se întoarse spre tânărul asistent. O venă îi zvâcnea la tâmplă.

— Ce naiba vrei? Noi lucrăm! se răsti el.

Dădu peste un cameraman care se apropiase prea mult de el şi fu pe cale să se lovească de masa de sufragerie care făcea parte din decor. Una dintre vaze aproape că se rostogoli pe jos.

Marie suferea cot la cot cu asistentul care înghiţi în sec neliniştit.

Aveau să filmeze acelaşi cadru pentru a patra oară, iar dispoziţia lui Jörgen devenea din ce în ce mai proastă.

— Scuze, spuse asistentul al cărui nume Marie credea că este Jakob… sau Jonas.

Acesta tuşi.

— Nu mai pot să-i amân prea mult. E o întreagă cohortă de ziarişti acolo afară.

— Nu trebuiau să vină înainte de patru, atunci am programat interviurile.

Jörgen o privi pe Marie, care făcu un gest cu mâinile. Spera să nu-şi facă un obicei din a-i vorbi pe tonul acela – caz în care filmarea ar deveni lungă şi chinuitoare.

— E vorba despre o fată moartă, spuse nervos Jakob sau Jonas, iar Jörgen îşi dădu ochii peste cap.

— Da, ştim asta deja. Însă vor aştepta până la patru.

Gâtul lui Jakob sau Jonas se înroşi, însă nu se clinti de acolo.

— Nu e vorba despre… acea fată, ci despre alta. Şi vor să discute cu Marie. Acum.

Marie se uită în jur în micul ansamblu scenic. Regizorul, cameramanul, scenograful, machieuza, asistenţii – toţi se uitau la ea. În acelaşi fel în care toată lumea se uita cu treizeci de ani în urmă. Într-un fel, familiarul îi dădea un fel de siguranţă.

— Merg să vorbesc cu ei, spuse ea aranjându-şi repede bluza şi verificându-şi coafura.

Sigur erau şi fotografi acolo.

Se uită la asistentul nervos.

— Adu-i în sala de gustări, zise ea şi se întoarse spre Jörgen. Schimbăm programul. Filmăm scenele atunci când era stabilit să am interviurile. Aşa nu pierdem din timpul de filmare.

Programul este sfânt la o filmare, iar Jörgen arătă ca şi cum i s-ar fi prăbuşit întreaga lume.

Când Marie ajunse în mica sală de mese, se opri o clipă. Erau impresionant de mulţi. Se bucură că era îmbrăcată precum Ingrid, în pantaloni scurţi cu nasturi de o parte şi de alta, o bluză albă şi părul strâns cu o eşarfă, îi stătea bine, avea să iasă bine în fotografii şi va fi o promoţie bună pentru film.

— Bună ziua dumneavoastră, spuse ea cu acea voce răguşită care devenise marca ei. Am auzit că vreţi să-i puneţi nişte întrebări neînsemnatei mele persoane.

— Puteţi face vreun comentariu asupra celor întâmplate?

Un bărbat tânăr cu ochi flămânzi de reporter la un ziar de seară se uită nerăbdător la ea.

Ceilalţi din încăpere o priveau cu aceeaşi nerăbdare. Se aşeză atent pe braţul canapelei care ocupa mare parte din perimetru. Era

conştientă că îşi punea în valoare picioarele lungi pozând aşa, picior peste picior.

— Iertaţi-mă, însă am fost închişi în acest studio, puteţi să îmi spuneţi ce s-a întâmplat?

Gazetarul presei de scandal se aplecă în faţă.

— Fetiţa care a fost dată dispărută ieri a fost găsită moartă. Cea care locuia la aceeaşi fermă ca Stella.

Marie îşi duse mâna la piept. Văzu o fetiţă cu păr blond-roşcat în faţa ei. Avea un cornet mare de îngheţată în mână, materia vâscoasă se topea şi se prelingea pe cornet şi apoi pe mână.

— Ce îngrozitor, spuse ea.

Un bărbat mai în vârstă, care stătea alături de gazetarul presei de scandal, se ridică şi se deplasă la masa unde se putea servi apă. Umplu un pahar şi i-l înmână lui Marie.

Ea aprobă din cap şi luă câteva înghiţituri. Ochii flămânzi o observară din nou.

— Poliţia tocmai a avut o conferinţă de presă şi, potrivit şefului secţiei, Bertil Mellberg, dumneavoastră şi Helen Jensen sunteţi persoane de interes în această investigaţie. Ce spuneţi despre asta?

Marie se uită la reportofonul întins spre ea. La început, cuvintele se lăsară aşteptate. Înghiţi în sec de câteva ori. Îşi amintea de altă cameră, de alt interogatoriu. De bărbatul care se uita suspicios la ea.

— Nu mă miră, zise ea. Poliţia a tras concluzii pripite şi greşite şi acum treizeci de ani.

— Aveţi vreun alibi pentru momentul respectiv? întrebă bărbatul care îi oferise paharul cu apă.

— Pentru că nu ştiu despre care moment este vorba, îmi este imposibil să dau un răspuns, fireşte.

Întrebările se succedau din ce în ce mai rapid.

— Aţi intrat în legătură cu Helen de când v-aţi întors?

— Nu vi se pare o coincidenţă ciudată că o fată de la aceeaşi fermă moare odată cu întoarcerea dumneavoastră?

— Aţi păstrat legătura cu Helen în aceşti ani?

Desigur că Marie era încântată să fie în centrul atenţiei tuturor. Însă acum parcă era prea mult. Se folosise de trecut când îşi construise cariera, îi dăduse un avantaj faţă de celelalte mii de fete avide să pună mâna pe un rol sau altul. Dar, în acelaşi timp, o rodeau pe dinăuntru amintirile din acei ani întunecaţi, oribili.

Iar acum avea să trăiască din nou totul.

— Nu, eu şi cu Helen nu am ţinut legătura. Vieţile noastre au luat-o pe căi diferite de când am fost acuzate pentru ceva ce nu am făcut, iar, dacă ne-am fi întâlnit, nu am fi făcut decât să ţinem treze amintirile chinuitoare. Am fost prietene în copilărie, dar ca adulte nu suntem aceleaşi persoane. Prin urmare nu, nu am intrat în legătură

una cu alta de când am revenit în Fjällbacka şi nici înainte de asta. Nu ne-am văzut de când am fost alungată. Iar vieţile a doi copii nevinovaţi au fost distruse.

Fotografii apăsau frenetic butoanele aparatelor. Marie se trase mai în spate.

— Iar întrebarea despre coincidenţă? insistă din nou gazetarul ziarului de scandal. E clar că poliţia pare să creadă că există o legătură între cele două crime.

— Nu pot să răspund la această întrebare, spuse ea.

Îşi încruntă fruntea într-o expresie de părere de rău. Făcuse o inserţie de botox cu o lună în urmă şi îşi redobândise controlul asupra expresiei cam la începutul filmărilor.

— Dar nu, nici eu nu cred că este o coincidenţă. Şi asta nu face decât să demonstreze ce am susţinut în toţi aceşti ani. Şi anume că adevăratul criminal se plimbă liber.

Flash-urile aparatelor de fotografiat o inundară din nou.

— Prin urmare sunteţi de părere că secţia din Tanumshede a provocat moartea Linneei? întrebă reporterul mai în vârstă.

— Aşa o chema? Linnea? Săraca fetiţă… Da, susţin că, dacă şi-ar fi făcut treaba cu treizeci de ani în urmă, aşa ceva nu s-ar fi întâmplat.

— Dar e cel puţin notabil faptul că o nouă crimă este comisă la numai câteva zile după ce v-aţi întors, zise o femeie cu părul brunet, tuns bob. Ar fi putut întoarcerea dumneavoastră să îl determine pe criminal să lovească din nou?

— Probabil că da. Să nu fie asta o presupunere cât se poate de rezonabilă?

Ce titluri vor apărea în ambele tiraje de mâine! Investitorii vor fi extrem de fericiţi cu toată publicitatea asta. Dacă ceva ar putea garanta continuarea proiectului, atunci asta era.

— Îmi pare rău, însă sunt profund mişcată de aceste veşti. Trebuie să îmi revin înainte de a răspunde la alte întrebări. Deocamdată puteţi să apelaţi la departamentul de presă al casei de filme.

Marie se ridică observând mirată că îi tremurau picioarele. Dar îşi propuse să nu se gândească la asta acum. Să ignore amintirile întunecate care voiau tot timpul să iasă la suprafaţă.

În vârful profesiei sale, locul era strâmt şi aglomerat, iar ca să te menţii acolo, să rămâi un star, trebuia să prestezi permanent. Auzi în spatele ei cum ziariştii se grăbeau să iasă din clădire, să se îndrepte spre maşinile lor şi către computere, pentru a pregăti materialul înainte de tipărirea următoarelor ediţii. Închise ochii şi văzu din nou în faţa ei o fată blond-roşcată, zâmbind.

— Ce bine de tine că maică-ta e plecată aşa de mult.

Nils aprinse o ţigară. Lăsă fumul să se ridice spre tavanul camerei

de adolescentă a Vendelei şi lăsă scrumul să cadă într-o doză goală de cola aflată pe noptieră.

— Da, numai că a încercat să mă ia cu ea azi la grădina de flori, spuse Vendela întinzându-se după ţigara lui Nils.

După ce trase un fum, Nils o luă înapoi. O şterse un pic de rujul lăsat de Vendela înainte să continue.

— Mi-e greu să mi te închipui stând acolo şi plantând nişte blestemate de flori.

— Pot să iau şi eu una? ceru Basse, cufundat într-un puf roşu.

Nils îi aruncă pachetul de Marlboro, iar Basse îl prinse cu ambele mâini.

— Ce-ar fi fost să mă fi văzut cineva acolo? La şcoală aş fi fost ţinta glumelor.

— Da de unde, ai balcoane prea frumoase ca să se glumească pe seama ta.

Nils îi prinse sânii Vendelei, iar ea îl lovi pe umăr. Nu foarte tare, ştia că îi plăcea de fapt.

— Ai văzut ce balcoane avea. Scroafa aia, zise Basse, neputându-şi ascunde nostalgia din glas.

Era total obsedat de sâni mari.

Nils aruncă în el cu o pernă.

— Te pomeneşti că te-or fi excitat! Aoleu, n-ai văzut ce urâtă era?

— Da, am văzut, dar avea nişte balcoane enorme, ce dracu…

Făcu un gest cu mâinile mimându-le mărimea, iar Vendela oftă.

— Chiar eşti prost.

Privi spre pătratele albicioase din tavan. Anul trecut, Nils nu se putuse abţine şi spusese că One Direction este pentru sugari. În ziua de după, Vendela dezlipise posterele.

— Credeţi că se culcă împreună?

Nils suflă un fum spre tavanul înclinat. Nu era nevoie să spună la cine se referea.

— Am crezut mereu că e homo, zise Basse şi făcu nişte rotocoale de fum nereuşite. Din tonele alea de machiaj ale lui. Greu de înţeles cum de-l lasă taică-său.

Când erau mai tineri, toţi îl admirau pe James Jensen, un erou de război musculos. Acum începuse să arate mai bătrân şi cam depăşit, să tot aibă vreo şaizeci de ani. Poate pentru că James arăta aşa de grozav începuseră să-l necăjească pe Sam în primii ani de şcoală. James era cam tot ce Sam nu era. Nils se întinse spre doza de cola. Sfârâi când îşi lăsă ţigara să cadă acolo. Vechea nerăbdare îl lovise din nou.

— Acum sper să se întâmple naibii ceva.

Basse se uită la el.

— Sau altfel o să ai tu grijă să se întâmple.

Leif deschise uşor uşa. Pe Larry şi pe Lenita îi întâlnise de multe ori de-a lungul anilor, ca şi pe fiii lor. Însă pe fiica lor nu. Până acum.

— Bună ziua, salută simplu intrând pe uşă.

Larry şi Lenita se întoarseră spre el, dar Marie nu privi în direcţia lui.

— Mereu ne aduceţi pe noi aici, cum se întâmplă ceva, zise Larry. Ne-am obişnuit până acum, totul este din vina noastră. Dar când o chemaţi şi pe Marie pentru nu ştiu ce interogatoriu, mergeţi al dracului de departe.

Gura îi împroşca cu scuipat. Pierduse trei dintre dinţii din partea de sus în diferite lupte. Că era dans pe ponton, concert sau o simplă seară de sâmbătă, Larry era acolo, gata să se bată.

— Nu este un interogatoriu, spuse Leif. Vrem doar să vorbim cu Marie. Până acum nu ştim decât că Marie şi Helen sunt ultimele care au văzut-o pe Stella în viaţă, aşa că este important să reconstituim ce s-a întâmplat în timpul petrecut alături de ea.

— Să reconstituiţi, pufni Lenita, fluturându-şi părul oxigenat şi coafat permanent. Să aruncaţi vina, despre asta e vorba mai degrabă. Marie are numai treisprezece ani.

Aprinse supărată o ţigară şi Leif nu se simţi în stare să-i atragă atenţia că, de fapt, fumatul era interzis în interiorul secţiei.

— Vrem doar să auzim ce s-a petrecut în timpul orelor petrecute cu Stella. Asta-i tot.

O observă pe Marie, care stătuse tăcută între cei doi părinţi. Cum fusese oare pentru ea să crească în această familie? Certuri, furturi, alcool şi intervenţii de urgenţă permanente după plângeri de abuz fizic.

Îşi aduse aminte de un ajun de Crăciun, când fata era numai un bebeluş. Dacă-şi amintea bine, băiatul mai mare sunase la numărul de urgenţă. Ce vârstă ar fi putut avea? Nouă? Când Leif ajunsese acolo, Lenita zăcea în bucătărie, cu faţa plină de sânge. Larry îi izbise capul de aragaz, şi văzuse acolo pete de sânge. În sufragerie cei doi băieţi se ascunseseră după bradul de Crăciun ca să nu-i găsească Larry, care alerga prin casă înjurând şi strigând. Băiatul mai mare o avea pe în braţe pe copilă. Leif nu avea să uite asta niciodată.

Ca de obicei, Lenita refuzase să depună plângere. Şi, în toţi aceşti ani de ceartă şi vânătăi, ea continuase mereu să-i ia apărarea lui Larry. Între timp, chiar şi Larry se alesese cu nişte vânătăi serioase şi cu un cucui zdravăn, când Lenita îi dăduse în cap cu o tigaie de fontă. Leif ştia că exact aşa se întâmplase, pentru că fusese martor ocular al disputei.

— E în regulă, spuse calmă Marie. Întrebaţi ce vreţi. Presupun că vorbiţi şi cu Helen?

Leif aprobă din cap.

— Da, i-am văzut sosind, spuse Marie unindu-şi mâinile în jurul genunchiului.

Era foarte dulce, pesemne că şi Lenita fusese o frumuseţe cândva

demult.

— Povesteşte cu propriile cuvinte despre ziua de ieri, zise Leif făcându-i lui Marie un semn din cap. Voi înregistra şi voi nota, sper că merge aşa.

— Merge.

Nu îşi desprinsese mâinile de pe genunchi. Era îmbrăcată simplu, în blugi şi maiou alb, cu părul blond lung, drept, lăsat pe spate.

Calm şi metodic, trecu în revistă ziua precedentă. Fără să-şi caute cuvintele sau să-şi schimbe vocea, raportă ce făcuseră alături de Stella, oră după oră. Leif se văzu ascultând-o fascinat. Avea o voce uşor răguşită, captivantă, părând mai matură decât la cei treisprezece ani ai ei. A creşte în haos poate avea acest efect asupra unora.

— Corespund aceste ore?

Repetă ce spusese Marie, iar ea aprobă din cap.

— Şi aţi lăsat-o în curte, iar acolo era maşina tatălui Stellei? însă pe el nu l-aţi văzut?

Marie spusese asta deja, însă era o informaţie crucială şi voia să se asigure că înţelesese bine.

— Da, aşa este.

— Iar apoi aţi fost să faceţi baie? Tu şi Helen?

— Da, de fapt n-ar fi trebuit să mergem, pentru că pe Helen nu o lasă părinţii să se vadă cu mine.

Lenita pufni din nou.

— Nişte snobi cu nasul pe sus. Se cred aşa stilaţi. Dar din câte ştiu, fac la toaletă la fel ca restul lumii.

— Sunteţi prietene bune? întrebă Leif.

— Da, suntem, încuviinţă Marie dând din umeri. De când eram mici. Sau până când n-am mai avut voie să ne întâlnim.

Leif puse pixul deoparte.

— De cât timp nu mai aveţi voie să vă întâlniţi?

Nici Leif nu ştia dacă ar fi vrut ca fiica lui să se împrietenească cu cineva din familia Wall. Era destul de snob şi el.

— De vreo jumătate de an. Au aflat că fumez şi au zis că nu trebuie să mă mai văd cu prinţesa lor. Influenţă proastă.

Larry şi Lenita clătinară din cap.

— Ai mai vrea să adaugi ceva? întrebă Leif privind-o pe Marie în ochi.

Erau total insondabili, însă o cută îi apăru pe frunte.

— Nu. Vreau numai să spun că e îngrozitor ce i s-a întâmplat Stellei. Era atât de drăguţă. Sper să-l prindeţi pe cel care a făcut asta.

— Facem tot ce ne stă în putinţă, spuse Leif.

Marie aprobă din cap, calmă.

[11]

Era plăcut să rămână un moment închis în birou. Îşi petrecuseră toată noaptea pe teren, în operaţiunea de căutare, şi apoi toate lucrurile se succedaseră rapid odată ce Nea fusese găsită moartă. Lui Patrik i se părea că i se lipesc pleoapele şi, dacă nu se odihnea un pic, avea să adoarmă pe birou. Însă nu-şi permitea să meargă să se odihnească în camera de relaxare a secţiei. Era nevoie să dea câteva telefoane, iar apoi venea Erica să le împărtăşească ce ştia despre cazul Stella. Şi de-abia aştepta. Orice ar fi spus Mellberg la conferinţa de presă, toţi colegii de la secţie simţeau că, într-un fel sau altul, exista o legătură între cazuri. Marea întrebare era care anume. Era vorba de un criminal care s-a întors? De un imitator? Despre ce era vorba?

Ridică receptorul şi dădu primul telefon.

— Bună, Torbjörn, spuse el când versatul expert în criminalistică răspunse, după câteva secunde. M-am gândit să verific dacă nu cumva îmi poţi da ceva preliminar.

— Cunoşti procedurile la fel de bine ca mine, răspunse Torbjörn.

— Da, ştiu că trebuie să treci peste toate cu minuţiozitate, dar este vorba despre o fată moartă şi fiecare minut contează. Nimic ieşit din tipare? Nimic pe cadavru la care să reacţionezi? Sau ceva găsit în zonă?

— Îmi pare rău, Patrik, deocamdată nu am nimic de raportat, am adunat multe şi mai e mult de verificat.

— Înţeleg. A meritat încercarea în orice caz. Ştii cât de important e timpul, mai ales prima zi a unei investigaţii. Te rog, pune-i pe băieţi în alertă şi dă un semn de îndată ce ai ceva concret. Avem nevoie de tot ajutorul pe care-l putem primi.

Patrik privi afară spre cerul albastru şi senin. O pasăre mare naviga pe curenţii ascendenţi înainte de a plonja brusc în picaj şi a dispărea din vedere.

— Puteţi să scoateţi rapoartele despre cazul Stella? ceru el. Ca să comparăm.

— Deja am făcut asta. Vor fi trimise în curând prin intranet.

Patrik zâmbi.

— Eşti o comoară, Torbjörn.

Închise telefonul şi inspiră adânc, de mai multe ori, înainte de a da următorul apel.

Corpul îi tremura de oboseală.

— Salut, Pedersen. Hedström aici. Cum merge cu autopsia?

— Ce-aş putea spune? răspunse şeful institutului de medicină

legală din Göteborg. De fiecare dată este la fel de dificil.

— Da, la naiba. Cu copii e cel mai rău. Chiar şi pentru voi, presupun.

Tord Pedersen confirmă bombănind. Patrik nu-l invidia pentru sarcina lui.

— Când crezi că ne poţi da ceva?

— Poate într-o săptămână.

— La naiba, o săptămână? Nu se poate mai repede?

Medicul legist oftă.

— Ştii cum este acum, vara…

— Da, înţeleg, căldura. Ştiu că numărul deceselor creşte. Dar vorbim de un copil de patru ani. Dar aţi putea totuşi…

Îşi dădu seama cât de rugător suna. Avea respect pentru reguli şi regulamente, însă în acelaşi timp avea mereu în minte chipul Neei şi era pregătit să se roage şi să se milogească, dacă în acest fel ar fi putut grăbi cursul investigaţiei.

— Daţi-mi ceva, orice, de la care să încep să lucrez. Un motiv al morţii preliminar, de pildă. Sigur ai apucat să te uiţi măcar la ea…

— E mult prea devreme să ne dăm cu părerea, dar a avut o rană în partea din spate a capului, asta e tot ce pot să spun.

Patrik notă în timp ce ţinea strâns telefonul mobil între umăr şi ureche. Nu văzuse rana când corpul fusese ridicat.

— Bine, dar ştii de ce? Ce ar fi putut cauza rana?

— Nu, din păcate nu.

— Înţeleg. Însă grăbeşte-te cu autopsia pe cât e posibil şi sună-mă de îndată ce ai ceva. Bine? Mulţumesc, Pedersen.

Patrik avu o senzaţie de frustrare când închise telefonul. Voia chiar acum rezultatul. Însă angajaţii erau puţini şi cadavrele multe. Aşa fusese, în general, şi pe vremea când era el poliţist. Însă cel puţin aflase ceva, cu toate că era numai o informaţie preliminară. Dar nu îl ajuta să înţeleagă prea multe. Se frecă cu putere la ochi. De s-ar putea odihni odată!

Paula nu putu să îşi reprime o grimasă când trecură pe lângă casa unde locuise Nea. Fiul ei şi al Johannei, Leo, avea numai trei ani şi numai gândul că i s-ar fi putut întâmpla ceva o făcea să se simtă oribil.

— Una dintre maşinile noastre, zise Martin făcând un semn cu mâna. Trebuie să fie Gösta.

— Da, nu îl invidiez, spuse ea cu glas scăzut.

Martin nu răspunse.

Se uitară la căsuţa albă spre care se îndreptau. Se putea ajunge pe jos la ea de la casa Neei şi era probabil vizibilă din hangar, dar nu şi din locuinţă.

— Acolo? întrebă Martin, iar Paula încuviinţă din cap.

— Da, este cel mai apropiat vecin, deci acolo vom merge, spuse ea realizând că tonul său era mai autoritar decât intenţionase.

Însă Martin nu i-o luă în nume de rău. Conduse repede pe drumul pietruit şi apoi parcă. Nimeni nu se mişca în casă.

Bătură la uşă, însă nimeni nu răspunse. Paula mai încercă o dată, cu mai multă putere. Strigă, fără niciun răspuns. Căută o sonerie, dar fără succes.

— Poate că nu este nimeni acasă?

— Mai întâi ne uităm în spatele casei, spuse Martin. Cred că aud muzică de acolo.

Înconjurară casa. Paula nu putu să nu admire florile care împodobeau mica grădină ce se preschimba aproape pe neobservate, mai încolo, în pădure. Acum auzea şi ea muzica. În spatele casei, o femeie făcea abdomene în ritm rapid, cu muzica dată la maximum.

Femeia tresări când îi văzu şi îşi scoase căştile.

— Ne cerem iertare, am strigat… zise Paula arătând spre cealaltă parte a casei.

Femeia îşi aplecă uşor capul în jos.

— Nicio problemă, m-am speriat puţin, eram în mijlocul…

Închise muzica de la mobil şi se ridică. Îşi şterse mâinile transpirate de un prosop şi apoi întinse mâna să-i salute, mai întâi pe Paula, apoi pe Martin.

— Helen. Helen Jensen.

Paula se încruntă. Numele suna cunoscut. Apoi îi pică fisa. La naiba. Era Helen. Habar nu avea că locuia aşa de aproape de familia Berg.

— Ce treabă are poliţia pe aici? întrebă Helen.

Paula se uită la Martin. Văzu după expresia feţei că şi el îşi dăduse seama cine era.

— Nu aţi auzit? se miră Paula.

Făcea Helen pe ignoranta? Chiar să-i fi scăpat toată forfota din pădure de astă-noapte? Nimeni nu mai vorbea de altceva pe acolo.

— Ce să aud? întrebă Helen plimbându-şi privirea între Martin şi Paula.

Se opri în mijlocul unei mişcări.

— I s-a întâmplat ceva lui Sam?

— Nu, nu, spuse Paula ridicându-şi o mână.

Deduse că Sam era fie fiul, fie soţul.

— E vorba de fetiţa din casa vecină. Linnea. A dispărut ieri după-amiază sau, de fapt, ieri după-amiază s-a descoperit că dispăruse. Iar azi-dimineaţă, din păcate, a fost găsită moartă.

Helen scăpă prosopul pe podeaua terasei. Nu încercă să îl ridice, îl lăsă acolo.

— Nea? A murit Nea? Cum? Unde?

Îşi prinse gâtul cu mâna, iar Paula văzu o venă pulsându-i puternic sub piele. Înjură în sinea ei. Ideea era să vorbească cu Helen după ce Erica avea să sosească la secţie pentru a-i pune la punct cu cazul Stella.

Însă acum nu mai aveau ce face. Se aflau acolo şi nu puteau să plece şi apoi să se întoarcă. Trebuiau să profite cât mai bine de situaţie.

Se uită la Martin care încuviinţă din cap.

— Putem să ne aşezăm? sugeră el arătând spre o măsuţă cu scaune de plastic, la câţiva metri distanţă.

— Da, da, sigur, scuze, zise Helen.

Intră în camera de zi pe uşa deschisă de la terasă.

— Scuze, vreau numai să-mi pun un pulover, spuse ea arătând spre bustiera de sport.

— Da, da, bineînţeles, spuse Paula.

Ea şi Martin se aşezară pe scaunele de plastic. Schimbară o privire.

Văzu că şi Martin era nemulţumit de felul cum evoluase situaţia.

— Mi-aş dori şi eu o astfel de grădină, spuse Martin privind în jurul lui.

— O mulţime de trandafiri, rododendroni şi nalbe de grădină. Mai încolo sunt şi nişte bujori frumoşi.

Arătă spre capătul mai apropiat al grădinii. Paulei nu îi era prea clar despre ce flori vorbea. Grădinăritul nu era punctul ei forte. Îi plăcea să locuiască la bloc şi nu avea niciun fel de nostalgie după casă sau curte cu iarbă.

— Da, au crescut frumos, spuse Helen, care ieşi îmbrăcată într-o rochie comodă şi uşoară. Le-am plantat anul trecut, înainte erau acolo.

Arătă spre o parte mai umbrită a grădinii.

— Însă am crezut că aveau să se simtă mai bine unde stau acum. Şi aşa a fost.

— Vă ocupaţi singură de grădină? întrebă Martin. Dacă nu, ştiu că Sanna, care are magazinul de grădinărit, se pricepe la…

Se opri brusc, realizând legătura dintre ea şi Sanna, însă Helen se mulţumi să dea din umeri.

— Nu, mă ocup singură.

Se aşeză în faţa lor la măsuţa albă de terasă. Părea să fi făcut un duş rapid, avea părul umed la spate.

— Prin urmare, ce s-a întâmplat cu Nea? întrebă Helen cu vocea uşor tremurată.

Paula o observă. Tulburarea arăta autentică, nu încăpea îndoială.

— Părinţii i-au anunţat dispariţia ieri. Chiar nu aţi auzit grupurile de căutare care s-au aflat toată noaptea pe teren? A fost mobilizare uriaşă, tocmai lângă voi.

Era ciudat că Helen nu-i auzise deloc pe cei care se aflau pe teren

căutând, la numai câteva sute de metri de la casa lor.

Helen clătină din cap.

— Nu, ne-am culcat devreme. Am luat un somnifer şi nu aş fi simţit niciun război. Cât despre James… el a dormit în pivniţă, i se pare mai răcoros, iar de acolo nu se aude nimic.

— L-aţi pomenit pe Sam? întrebă Martin.

Helen confirmă din cap.

— Este fiul nostru. Are cincisprezece ani. Iar el sigur a stat până târziu şi s-a jucat la computer cu muzica dată tare în căşti. Şi, odată adormit, nimic nu-l mai poate trezi.

— Deci nimeni dintre voi nu a auzit nimic?

Paula îşi dădu seama că părea bănuitoare, însă nu-şi putea ascunde mirarea.

— Nu, nu din câte ştiu eu. Nimeni nu a spus nimic azi-dimineaţă.

— Bine, spuse încet Paula. După cum înţelegeţi, va trebui să vorbim şi cu ceilalţi din familie.

— Sigur că da, bineînţeles. Niciunul dintre ei nu este acasă în momentul de faţă, dar puteţi reveni sau suna.

Paula încuviinţă din cap.

— Aţi văzut-o ieri pe Linnea, dumneavoastră sau ceilalţi?

Helen se gândi în timp ce îşi inspectă unghiile. Nu erau nici vopsite, nici pilite, iar pe mâini se vedea că săpau în pământ şi curăţau buruienile.

— Nu-mi pot aminti să fi văzut-o ieri. Alerg în fiecare zi şi dacă e afară obişnuieşte să facă cu mâna, cred că îi salută pe toţi trecătorii. Nu cred că am văzut-o ieri. Însă nu sunt sigură. Nu-mi amintesc prea bine. Sunt foarte concentrată când alerg şi, dacă reuşesc să am un ritm bun al paşilor, mă pierd cumva în propria mea lume.

— Alergaţi numai ca să vă menţineţi tonusul sau participaţi la curse? întrebă Martin.

— Alerg la maraton, zise ea.

Asta explica de ce era aşa de zveltă şi bine antrenată. Paula se străduia să nu simtă fiecare kilogram excedentar de pe propriul corp. Îşi spunea în fiecare luni dimineaţă că avea să se apuce de antrenament şi de dietă, însă cu copil mic, pe lângă muncă, nu existau nici timp, nici energie. Şi nu o motiva prea mult să ştie că Johanna o iubea exact aşa cum era, cu pliuri cu tot.

— Şi ieri aţi alergat pe lângă casa ei? întrebă Martin.

Helen confirmă din cap.

— Alerg mereu pe acelaşi drum. În afară de cele două zile de odihnă din săptămână, când nu alerg deloc. Dar asta este sâmbăta şi duminica.

— Şi nu credeţi că aţi văzut-o atunci? repetă Paula.

— Nu, nu cred.

Helen îşi încruntă sprâncenele.

— Dar… Ce… începu ea, dar se opri şi reluă din nou. Cum a murit?

Paula şi Martin schimbară o privire.

— Încă nu ştim, zise Martin.

Helen îşi duse din nou mâna la gât.

— Bieţii de Eva şi Peter! Da, nu îi cunosc foarte bine, însă sunt vecinii noştri cei mai apropiaţi şi se întâmplă să mai schimbăm câte o vorbă din când în când. A fost un accident?

— Nu, spuse Paula şi se uită atentă la reacţia lui Helen. Nea a fost omorâtă.

Helen se uită fix la ea. Apoi spuse încet:

— Omorâtă?

Clătină din cap.

— O fată de aceeaşi vârstă, de la aceeaşi fermă. Da, înţeleg de ce aţi venit aici.

— De fapt, a fost o întâmplare, recunoscu Martin. Trebuia să vorbim cu vecinii mai apropiaţi, să îi întrebăm dacă au văzut ceva şi nu ştiam că locuiţi aici.

— Iar eu ştiam din auzite că părinţii dumneavoastră au vândut casa şi s-au mutat, zise Paula.

— Aşa este, confirmă Helen. Au vândut-o chiar după proces şi s-au mutat la Marstrand. Dar cel care a cumpărat-o a fost un bun prieten al tatei. James. Şi da, atunci când James şi cu mine ne-am căsătorit, el a vrut să locuim aici.

— Unde este soţul dumneavoastră acum? întrebă Paula.

— E plecat, are nişte drumuri de făcut, spuse ea dând din umeri.

— Şi fiul dumneavoastră? interveni Martin. Sam?

— Nu am idee. E vacanţa de vară. Era plecat când m-am întors de la alergat, îi lipsea şi bicicleta. Îmi închipui că a fost cu bicicleta la amicii lui din Fjällbacka.

Se făcu tăcere pentru o clipă. Helen se uită la ei, cu o lucire nouă în privire.

— Şi acum… acum toţi o să creadă că am fost noi?

Duse mâna de la gât la păr.

— Ziarele? Lumea… Presupun că o să înceapă din nou.

— Luăm în calcul toate posibilităţile, zise Paula simţind o oarecare compasiune pentru femeia din faţa ei.

— Aţi intrat în legătură cu Marie de când s-a întors? întrebă Martin.

Nu se putu abţine, deşi ştia că ar fi fost bine să aştepte cu toate întrebările legate de cazul vechi.

— Nu, nu, nu avem nimic să ne spunem, zise Helen clătinând din cap.

— Aşadar nu v-aţi văzut şi nici nu aţi vorbit la telefon? verifică Paula.

— Nu, repetă Helen. Marie aparţine altui timp, altei vieţi.

— Bine, spuse Paula. Vom fi nevoiţi să vorbim cu dumneavoastră şi mai târziu, însă în acest moment vrem să vă aflăm răspunsurile în calitate de vecină. Aţi văzut sau auzit ceva ieşit din comun în ultimele zile? Vreo maşină? Vreo persoană? Ceva ce a ieşit în evidenţă, nu a părut la locul lui sau aţi remarcat pur şi simplu?

Paula încerca să adreseze întrebări cât mai deschise. Nu ştiau nici ei ce anume căutau.

— Nu, spuse Helen într-un ritm încet. Nu, nu aş putea să spun că am văzut ceva ciudat în ultimele zile.

— Cum am spus, va fi nevoie să punem aceste întrebări şi soţului şi fiului, zise Martin şi se ridică.

Paula completă:

— Da, şi prin urmare vom reveni şi la dumneavoastră cu mai multe întrebări.

— Înţeleg asta, spuse Helen.

Când plecară, ea rămase la masa de pe terasă, de-abia aruncându-le o privire. În spatele ei se grozăveau trandafirii şi bujorii.

Erica îl sărută rapid pe Patrik când se întâlniră la recepţie. Annika se lumină la faţă şi ieşi din locul ei din spatele pupitrului pentru a o îmbrăţişa pe Erica.

— Bine ai venit! spuse ea cu căldură în glas. Cum se simt copiii? Şi Maja?

Erica returnă îmbrăţişarea şi o întrebă de familia ei. Îi plăcea de femeia care făcuse ordine în secţie şi o respecta tot mai mult cu fiecare zi care trecea. Câteodată reuşeau să se întâlnească pentru câte o masă de prânz, însă nu la fel de des precum şi-ar dori. Cu copii mici, săptămânile şi lunile zburau repede, iar viaţa socială rămânea în urmă.

— Vom merge în sala de conferinţe, spuse Annika, iar Erica aprobă din cap.

Fusese acolo de multe ori şi ştia despre ce sală era vorba.

— Vin imediat, strigă Annika după ce Erica şi Patrik porniră pe coridor.

— Bună, Ernst! zise Erica veselă când câinele uriaş se apropie de ea cu limba scoasă şi dând din coadă.

Stătuse şi dormise sub biroul lui Mellberg, ca de obicei, însă năvălise afară la auzul vocii Ericăi. O salută lingând-o şi tatonând-o cu boticul umed, iar Erica îl răsplăti mângâindu-l după urechi.

— Atenţie, civili în secţie! spuse Mellberg ţâfnos când apăru năuc în pragul uşii de la biroul său.

Însă Erica îşi dădu seama că şi el se bucura să o vadă.

— Am auzit că ai fost extraordinar la conferinţa de presă, zise ea fără urmă de ironie în glas, luându-şi o lovitură de cot din partea lui Patrik.

Ştia foarte bine că îl încuraja pe şeful lui numai ca să îl tachineze pe el – lucru care îi scăpa total lui Bertil Mellberg. Acesta strălucea de mulţumire.

— Da, sunt de mult expert în aşa ceva. În acest colţ de lume nu sunt obişnuiţi ca cineva cu experienţa mea să ţină o conferinţă de presă la un aşa nivel. Ştii, practic mi-au mâncat din mână. Iar dacă te ocupi de şleahta ziariştilor aşa ca mine, atunci ea poate deveni un instrument important pentru poliţie.

Erica aproba din cap serioasă, în timp ce Patrik se uita fioros la ea.

Intrară în sala de conferinţă. Deodată, mapa din geantă îi păru grea Ericăi. O scoase şi o puse pe masa de conferinţe. Înainte ca Patrik şi Mellberg să se aşeze, merse rapid în jurul mesei şi îi salută pe Gösta, pe Paula şi pe Martin.

— Patrik a spus că mă vei ajuta cu prezentarea, îi spuse ea lui Gösta.

— Să vedem cât de multe îmi amintesc, răspunse el scărpinându-se la ceafă. După cum am spus, asta a fost acum treizeci de ani.

— Voi fi recunoscătoare pentru orice ajutor pe care-l pot primi.

Annika pregătise tabla albă şi cariocile. Erica luă nişte foi din mapa groasă şi le fixă cu mici magneţi argintii. Apoi luă o cariocă şi se gândi din ce parte să înceapă.

Tuşi pentru a-şi drege glasul.

— Stella Strand avea patru ani când a dispărut de la ferma părinţilor săi. Două fete de treisprezece ani, Marie Wall şi Helen Persson, acum Jensen, trebuiau să o supravegheze câteva ore, timp în care mama Stellei, Linda, şi sora ei mai mare, Sanna, aveau să meargă la cumpărături în Uddevalla.

Arătă spre două fotografii de şcoală, prinse sus. Una a unei fete brunete şi serioase la începutul adolescenţei, cealaltă a unei fete blonde cu privire rebelă, dar care era deja atât de frumoasă, că-ţi lua respiraţia. Helen avea trăsăturile nedefinite ale adolescenţei, se afla în ţara de mijloc dintre copilărie şi adolescenţă, în timp ce Marie avea deja privirea unei femei mature.

— Ambele fete locuiau în vecinătatea fermei familiei Strand, aşa au cunoscut-o pe Stella şi pe ai săi. Mai rămăseseră cu ea pe post de bone de câteva ori înainte, nu regulat, însă nu era ceva neobişnuit.

Se aşternuse o tăcere deplină în încăpere. Toţi cunoşteau crâmpeie din acel caz, însă de-abia acum aveau parte de o imagine de ansamblu.

— Au venit la familia Strand pe la ora unu – nu au putut fi stabilite niciodată orele exacte, însă fusese cam pe atunci. După ce Linda şi Sanna au plecat la Uddevalla, fetele s-au jucat cu Stella la fermă. La

scurt timp după aceea, au pornit spre Fjällbacka, cu Stella într-un cărucior pliabil. Primiseră bani pentru îngheţată şi au mers la chioşc. După ce au stat un pic acolo, s-au întors pe jos înapoi la fermă.

— E destul de lung drumul, zise Martin. Nu cred că aş fi vrut ca două tinere să meargă cu fata mea de patru ani pe drumul acela.

— Pe atunci erau alte vremuri, spuse Erica. Măsurile de securitate nu erau tocmai la fel. Când eram mici, eu şi sora mea stăteam între locurile din maşină în timp ce tata conducea. Fără centuri de siguranţă. E greu de înţeles acum, însă atunci nu era nimic ciudat. Deci, fetele s-au întors la fermă cu Stella în cărucior şi au ajuns în jurul orei patru. Hotărâseră cu Linda să o lase pe Stella lui Anders la ora patru şi jumătate, însă i-au văzut maşina în curte şi au presupus că se întorsese mai devreme de la muncă. Aşa că au lăsat-o acolo pe Stella.

— Nu l-au văzut? întrebă Paula, iar Erica îi făcu un semn din cap lui Gösta.

— Era în casă, spuse el.

Erica privi spre tablă, întrebându-se cum să continue.

— Aşadar Leif Hermansson era şef al secţiei în 1985. Am întâlnit-o pe fata lui de dimineaţă, ca să văd dacă îşi amintea ceva despre investigaţia tatălui ei. Însă nu şi-a amintit prea multe, iar ea şi fraţii ei nu au materiale rămase în casă. Pe de altă parte, a afirmat că, în ultimii ani de viaţă, tatăl ei s-a îndoit de vinovăţia fetelor.

Patrik se încruntă.

— Şi a spus pe ce se baza această îndoială?

Erica clătină din cap.

— Nu, nu din câte îşi amintea. Gösta, tu ce spui?

Gösta se scărpină pe gât, aproape de bărbie.

— Nu-mi amintesc ca Leif să se fi îndoit vreodată. Totuşi, credea şi el ca şi noi ceilalţi că a fost îngrozitor de tragic. Multe vieţi au fost deodată distruse, nu numai a Stellei şi a familiei ei.

— Dar cum a fost în timpul în care a lucrat la caz? întrebă Martin. Leif şi-a exprimat vreo îndoială atunci?

Se aplecă în faţă şi îşi uni mâinile pe masă.

— Nu, din câte îmi amintesc, spuse Gösta. După ce fetele au recunoscut, părea totul foarte clar. Faptul că şi-au retras spusele când şi-au dat seama de gravitatea situaţiei nu schimba lucrurile, după părerea lui Leif.

Coborî privirea spre masă, iar Erica bănui că scotocea printre amintiri. Probabil asta era informaţie nouă pentru el, că Leif se îndoise de toate astea în ultimii ani de viaţă.

— Ce s-a întâmplat apoi? întrebă Patrik nerăbdător.

— Fetele au lăsat-o pe Stella la fermă, crezând că tatăl ei se întorsese.

— Tatăl a fost bănuit drept suspect? întrebă Paula.

— Anders Strand a fost interogat de mai multe ori, răspunse Gösta. Leif a tot întors pe o parte şi pe alta orele date de el şi le-a întrebat şi pe mamă şi pe sora mai mare, ca să vadă dacă…

El ezită şi Martin completă:

— …să vadă dacă existau probleme în familie, atacuri, abuz…

— Da, confirmă Gösta. Nu este niciodată o sarcină plăcută să pui aceste întrebări.

— Faci ce trebuie să faci, spuse încet Patrik.

— Nu s-a găsit nimic în această direcţie, spuse Erica. Nu a fost niciun semn care să sugereze altceva decât că era o familie obişnuită şi iubitoare, niciun semn că lucrurile ar fi putut sta altfel. Aşa că cercetarea a trecut în etapa următoare, căutarea cuiva din exterior.

— Iar asta nu a dat niciun fel de rezultat, spuse Gösta. Niciun necunoscut nu a fost văzut în apropierea fermei, nici înainte de crimă, nici în jurul orei când Stella a fost ucisă, nu am găsit pedofili cunoscuţi în zonă, nimic.

— Care a fost cauza morţii Stellei? întrebă Paula scărpinându-l distrată pe Ernst după ureche.

— Lovitură la cap cu obiect contondent, zise Erica şi, după ce ezită o clipă, puse fotografiile pe tablă.

— Ah, la naiba, făcu Annika şi clipi pentru a-şi opri lacrimile.

Gösta îşi coborî privirea. Le mai văzuse şi înainte.

— Stella a fost lovită de mai multe ori în zona occipitală. În raportul de la autopsie scria că probabil a fost lovită încă mult timp după ce murise.

— Cu două obiecte diferite, spuse Patrik. M-am uitat repede pe raportul trimis de Pedersen şi am reţinut asta.

Erica aprobă din cap.

— Da, au fost găsite urme şi de piatră, şi de lemn în rană. O teorie era că fusese lovită cu o piatră şi cu o creangă de copac.

— Era unul din motivele pentru care Leif începuse să bănuiască existenţa a doi făptaşi, zise Gösta ridicând privirea.

— Când fetele nu au venit cu Stella, după cum era stabilit, tatăl bineînţeles că s-a îngrijorat, continuă Erica. Când Linda şi Sanna s-au întors, la cinci şi jumătate, Anders era pe punctul de a ceda nervos. Primise un telefon de la KG care îi spusese că Helen şi Marie o lăsaseră pe Stella la fermă, cu o oră mai devreme. Linda şi Anders au fost ajutaţi să caute prin pădure şi de-a lungul drumului, dar s-au dat bătuţi repede. Au sunat la poliţie la ora şase şi un sfert, iar operaţiunea s-a pus în mişcare imediat după asta. Ca şi de data asta, au fost foarte mulţi voluntari din comunitate care au venit pe teren şi au dat o mână de ajutor.

— Am auzit că acelaşi tip care a găsit-o pe Stella a dat şi de Nea,

zise Martin. N-ar trebui să ne uităm mai bine la asta?

Patrik clătină din cap.

— Nu cred. Mai degrabă am avut noroc că s-a hotărât să se uite mai atent la locul unde o găsise pe Stella.

— Dar cum de nu au găsit-o câinii? întrebă Paula continuând să îl scarpine pe Ernst după ureche.

— Patrulele canine nu au ajuns până în acea zonă de căutare, spuse Patrik făcând o grimasă. Te rog, povesteşte-ne mai mult despre fete.

Erica înţelegea ce dorea. Ea muncea mult la caracterizările persoanelor implicate într-un caz şi era convinsă că acesta era unul din factorii de succes ai cărţilor sale. Îi plăcea să transforme persoane din crime cunoscute, care înainte figurau numai în titluri negre şi în imagini nisipii din ziare, în oameni reali, din carne şi oase.

— Deocamdată nu am reuşit să fac prea multe interviuri cu cei care le cunoşteau pe Helen şi pe Marie la acea vreme. Însă am apucat să vorbesc cu câţiva oameni şi am o idee despre circumstanţele din jurul lor şi al familiilor lor.

Erica îşi drese vocea.

— Familiile amândurora erau cunoscute în societate, însă din motive cu totul diferite. La suprafaţă, familia lui Helen era familia perfectă. Mama şi tatăl ei erau figuri binecunoscute în viaţa mondenă din Fjällbacka şi în lumea locală a afacerilor. Tatăl ei era preşedinte la Rotary, mama era implicată în asociaţia Casă şi Şcoală, aveau o viaţă socială activă şi organizau o mare parte din activităţile de divertisment din Fjällbacka.

— Fraţi, surori? se întrebă Paula.

— Nu, Helen a fost singurul copil. Fată îngrijită, silitoare la şcoală, liniştită, da, aşa e caracterizată. Se pare că era talentată la pian, iar părinţii o cam etalau în privinţa asta. Marie, pe de altă parte, provenea dintr-o familie cu care bănuiesc că aţi avut mult de furcă, chiar înainte de toate astea.

Gösta confirmă din cap.

— Da, mai încape vorbă!

— Bătăi, alcool, jafuri, da, înţelegeţi… Şi nu este vorba numai de părinţi şi de cei doi fraţi mai mari ai lui Marie. Era singura fată şi nu a apărut în registrele de delincvenţi tineri înainte de moartea Stellei. Fraţii ei, în schimb, apăreau cu regularitate, chiar înainte de a împlini treisprezece ani.

— Orice treabă ar fi fost, biciclete furate, furt la chioşc, tot felul de astfel de lucruri, mergeam mereu mai întâi la casa familiei Wall, zise Gösta. Şi în nouă cazuri din zece găseam bicicleta furată sau ce-o fi fost. Nici deştepţi nu prea erau.

— Dar nimic privitor la Marie, nu-i aşa? întrebă Patrik.

— Nu, nu mai mult decât o plângere din partea şcolii pentru că li

se părea că era expusă unor violenţe. Însă ea nega totul. Spunea că a căzut cu bicicleta. Sau că s-a împiedicat.

— Dar aţi fi putut totuşi să interveniţi? întrebă Paula încruntându-se.

— Da, deşi pe vremea aia nu prea mergea aşa.

Erica observă că Gösta se foi, tulburat. Ştia, probabil, că Paula avea dreptate.

— Erau alte timpuri. A amesteca asistenţa socială era măsura ultimă. Iar Leif a rezolvat mergând acolo şi având o discuţie dură cu tatăl lui Marie. Apoi nu au mai fost plângeri de la şcoală. Dar clar că e imposibil de ştiut dacă a încetat cu loviturile sau a devenit mai priceput în a nu lăsa urme.

Tuşi în spatele pumnului strâns şi nu mai spuse nimic altceva.

— Cu toate că fetele proveneau din medii complet diferite, continuă Erica, au devenit prietene foarte bune. Erau tot timpul împreună, deşi familiei lui Helen nu-i surâdea asta. La început au fost nepăsători, sperau să fie ceva trecător. Dar apoi au fost tot mai iritaţi de alegerea lui Helen în privinţa companiei şi le-au interzis fetelor să se mai vadă. Tatăl lui Helen a murit şi nu am apucat încă să discut cu mama ei, însă am vorbit cu oameni care au intrat în contact cu ele la acel timp. Toţi spun că a fost un tărăboi îngrozitor după ce Helen nu a mai avut voie să o întâlnească pe Marie – da, gândiţi-vă drama unor fete la începutul adolescenţei. Dar până la urmă n-au avut ce face şi s-au resemnat, nu s-au mai văzut în timpul liber. Deşi părinţii lui Helen nu puteau să le oprească să se vadă la şcoală, erau totuşi în aceeaşi clasă.

— Însă părinţii lui Helen făceau pare-se o excepţie când cele două mergeau să o supravegheze pe Stella, zise Patrik dus pe gânduri. De ce? Nu era ciudat, dacă se împotriveau atât de mult ca ele două să se întâlnească?

Gösta se aplecă în faţă.

— Tatăl Stellei era directorul băncii din Fjällbacka. Avea prin urmare una din poziţiile mai de vază din comunitate. Şi pentru că soţia lui, Linda, le întrebase deja pe fete dacă ar fi putut avea grijă de Stella împreună, atunci KG Persson nu voise să se pună cu Anders Strand. De aceea a fost făcută o excepţie.

— Oamenii… zise Martin mirat şi clătinând din cap.

— Cât timp a trecut până au mărturisit? întrebă Paula.

— O săptămână, zise Erica şi privi din nou fotografiile de pe tabla albă.

Şi ea revenea tot timpul la această întrebare. De ce recunoscuseră fetele un omor brutal dacă nu erau ele vinovate?

— Asta e revoltător. De parcă Marie n-ar fi avut parte de destule!

Lenita îşi scutură părul mare şi blond. Marie stătea calmă la masă, cu mâinile strânse pe genunchi. Părul lung îi încadra chipul frumos.

— Trebuie să punem aceste întrebări. Îmi pare rău, dar este necesar.

Leif nu-şi mai desprinse privirea de la Marie. Părinţii ei puteau spune orice, însă el era convins că fetele nu spuneau tot adevărul. Îl audiaseră de mai multe ori pe Anders Strand, au întors pe faţă şi pe dos povestea familiei, dar fără să găsească ceva. Fetele le-ar fi putut da o pistă. Era sigur de asta.

— E în regulă, spuse Marie.

— Poţi să mai povesteşti o dată cum a fost când aţi intrat în pădure?

— Aţi vorbit cu Helen? întrebă ea privindu-l în ochi.

Lui Leif îi trecu din nou prin gând că Marie va fi o frumuseţe când va creşte. Ce simţea Helen în legătură cu asta? De la fiica lui, cunoştea câte ceva despre dinamica relaţiilor dintre fete şi nu era prea uşor să fii cea invizibilă lângă cea drăguţă. Prezenţa fadă a lui Helen se afla în umbra celei strălucitoare a lui Marie şi se întreba cum le influenţase asta relaţia. Erau o pereche stranie din multe puncte de vedere şi se întreba ce anume le făcuse să-şi caute una alteia compania. Lucrurile nu se potriveau, pur şi simplu.

Leif puse deoparte pixul. Era acum ori niciodată. Se uită la părinţii lui Marie.

— Aş vrea să vorbesc între patru ochi cu Marie pentru un moment…

— Nici nu se pune problema!

Vocea ascuţită a Lenitei răsună între pereţii micii încăperi din secţie.

— Câteodată, memoria poate scoate mai multe la suprafaţă dacă ne liniştim, şi cred că pe Marie o stresează situaţia de acum, spuse Leif calm. Dacă pot pune nişte întrebări despre plimbarea prin pădure e posibil să primim informaţii interesante pentru investigaţie, şi atunci putem scăpa de asta într-o clipită.

Larry se jucă cu degetele pe unul dintre multele lui tatuaje de pe braţ şi se uită la nevasta sa.

Ea pufni.

— În familia noastră nu a ieşit nimic bun din convorbiri în doi cu poliţia. De exemplu, atunci când Krille s-a întors cu un ochi vânăt după ce a fost cules de poliţie.

Vocea i se ascuţi din nou.

— Nu făcuse nimic. Ieşise afară şi se simţea bine cu amicii lui când a fost luat la secţie total nejustificat şi a venit acasă cu o vânătaie zdravănă.

Leif oftă. Ştia exact despre ce ocazie vorbea. Krille ieşise într-adevăr afară şi se simţea bine. Beat turtă. Îi intrase în cap că un băiat se dădea la fata lui şi începuse să vânture o sticlă de bere cu gâtul spart. Fusese nevoie de trei oameni ca să-l ducă în maşina de poliţie şi era pe cale să intre în

boxa beţivilor dacă ar fi continuat să-i ameninţe pe poliţiştii care fuseseră nevoiţi să-l pună la pământ pentru a-l calma. Şi în tot iureşul acela s-a întâmplat să primească un pumn. Dar ştia că nu era o idee bună să se lanseze în discuţie. Mai ales dacă voia să reuşească să-i scoată din cameră pe părinţii lui Marie.

— Foarte regretabil, spuse el. Dacă doriţi, aş putea analiza mai îndeaproape cazul. Poate se găseşte chiar un motiv pentru prejudiciu. Compensare pentru suferinţă. Dar înainte de asta am nevoie să vorbesc un moment singur cu Marie. Este pe mâini bune.

Zâmbi cât de larg putu şi văzu că menţionarea termenului de compensare o făcuse pe Lenita să se lumineze la faţă.

Ea se întoarse spre Larry.

— Bineînţeles că poliţistul va avea posibilitatea să schimbe câteva cuvinte cu Marie singur. Este martoră într-un caz de omor. Nu înţeleg de ce trebuie să fii îndărătnic cu treaba asta.

Larry clătină din cap.

— Deşi eu…

Lenita se ridică fără a-i mai permite să continue propoziţia.

— Acum vă lăsăm să vă faceţi treaba şi vorbim despre celălalt lucru când terminaţi.

Îl luă pe Larry de braţ şi îl scoase din cameră. În pragul uşii se opri.

— Marie, nu te fă de ruşine! Fii un pic ca fraţii tăi!

Se uită la Leif.

— Ei vor deveni oameni importanţi. Dar aia mi-a făcut numai probleme şi mi-a dat dureri de cap de când s-a născut.

Uşa se închise în urma lor şi în cameră se aşternu o linişte deplină. Marie încă stătea cu mâinile pe genunchi şi cu bărbia în piept. Ridică uşor capul, iar privirea fu neaşteptat de întunecată.

— Noi am fost cele care am făcut asta, zise ea cu vocea ei uşor răguşită. Am lovit-o până a murit.

[12]

James deschise frigiderul. Era umplut bine şi organizat, putea să-i recunoască meritul lui Helen. Luă untul şi îl puse pe chiuvetă. Se afla un pahar acolo. Sigur era Sam cel care nu îl pusese la loc. James strânse pumnul, îl cuprinse dezamăgirea. Sam arăta ca un *freak*. Sam care nu reuşise să-şi găsească o slujbă de vară. Care nu părea să reuşească nimic. Dar ştia să împuşte, James era nevoit să recunoască asta. Într-o zi bună, era un ţintaş mai bun decât el însuşi. Cu toate astea, Sam avea să-şi petreacă restul vieţii lui neînsemnate stând şi jucând jocuri pe calculator.

Când va împlini optsprezece ani, James îl va alunga. Helen putea să spună ce vrea, dar nu avea de gând să întreţină un adult leneş şi nepriceput. Atunci o să vadă Sam ce uşor va fi să-şi caute de lucru cu machiajul ăla negru şi hainele lui deplorabile.

Cineva bătu la uşă, iar James tresări. Cine-ar putea fi acum?

Lumina puternică a soarelui îi veni drept în faţă lui James când deschise şi îşi făcu mâna streaşină să vadă cine sunase.

— Da? spuse el.

Era un bărbat de vreo douăzeci şi cinci de ani. Acesta îşi drese uşor vocea.

— Dumneavoastră sunteţi James Jensen?

James se încruntă. Ce era asta? Făcu un pas înainte, iar celălalt bărbat se dădu mai în spate cu câţiva paşi. James avea adesea acest efect asupra oamenilor.

— Da, eu sunt, despre ce e vorba? spuse el.

— Ei bine, sunt de la *Expressen*. Şi mă întrebam dacă aveţi vreun comentariu asupra faptului că numele soţiei dumneavoastră este din nou menţionat în legătură cu o anchetă criminalistică.

James se uită fix la el. Nu înţelegea o iotă din ce spunea.

— Cum adică din nou? Ce vrei să spui? Dacă vorbeşti de omorul pentru care soţia mea a fost acuzată pe nedrept, atunci nu mai avem absolut nimic de spus, de multă vreme, şi ştiţi asta!

O venă îi pulsa la tâmplă. De ce s-au apucat din nou să vorbească de asta? Sigur că mai apăruseră între timp cereri de interviuri, cineva care voia „să arunce o privire înapoi asupra cazului” şi „să-i dea lui Helen şansa de a-şi spune propria versiune asupra celor întâmplate”, dar era multă vreme de atunci. Cel puţin zece ani.

— Vorbesc despre faptul că o fetiţă care locuia la aceeaşi fermă ca Stella a fost găsită moartă azi-dimineaţă. Iar poliţia a avut o conferinţă de presă după prânz, la care au fost menţionate soţia dumneavoastră şi

Marie Wall.

Ce dracu mai era şi asta?

— Da, mă întreb cum vă poziţionaţi în legătură cu faptul că Helen, după treizeci de ani, este din nou menţionată ca suspectă. Şi-a susţinut mereu nevinovăţia, de altfel. Chiar, este acasă? Ar fi minunat dacă aş putea schimba câteva vorbe şi cu ea, fireşte, e important să îşi spună părerea înainte ca lumea să tragă concluzii pripite…

Vena îi pulsa şi mai puternic. Hiene blestemate.

Vor pândi din nou în jurul casei, cum făceau când părinţii lui Helen locuiau aici? KG povestise că stăteau în maşini cu farurile stinse seara, băteau la uşă, sunau la telefon. Le asediaseră casa până la urmă.

Văzu cum gura ziaristului continua să se mişte. Continua probabil să pună întrebări, încercând să-l convingă să vorbească cu el. Dar James nu auzea niciun sunet. Tot ce auzea era un vâjâit puternic în cap şi singurul mod de a-l reduce la tăcere era să facă gura aceea să nu se mai mişte.

Îşi strânse pumnul şi mai tare. Făcu un pas spre ziarist.

După întâlnirea de dimineaţă, rămăseseră să facă baie. Vorbiseră despre entuziasmul lui Bill şi râseseră de nebunia jocului în care intraseră. Navigaţie. Nimeni nu practicase asta vreodată. Nici măcar nu fuseseră pe o barcă cu pânze. Iar acum, peste câteva săptămâni, aveau să intre în concurs.

— Nu va merge niciodată! se plânse Khalil închizând ochii în jacuzzi.

Iubea căldura. Aici, în Suedia, căldura era numai la suprafaţă, oricând putea veni un vânt rece, care să-ţi facă pielea de găină. Îi lipsea căldura apăsătoare, uscată. Cea care nu trecea, doar se îmblânzea astfel încât seara să simţi o răcoare binecuvântată. Avea şi o mireasmă. Căldura în Suedia nu mirosea a nimic. Era la fel de negrăitoare şi de banală ca suedezii. Însă nu ar fi îndrăznit să spună asta cu voce tare.

Karim îl apostrofa de îndată ce îl auzea că se plânge de Suedia. Sau de suedezi. Spunea că ar trebui să fie recunoscători. Că aceasta era noua lor patrie, că au primit azil, că pot trăi în pace. Şi Karim avea dreptate, ştia asta. Numai că îi venea infinit de greu să îi placă pe suedezi. Radiau suspiciune şi se uitau la el ca şi cum ar fi fost inferior. Nu numai rasiştii. La aceştia era simplu să te raportezi. Arătau pe faţă ce gândeau, iar cuvintele lor nu-l afectau. Era mai greu să te descurci cu suedezii obişnuiţi. Cei care de fapt erau oameni buni, care se considerau deschişi, cu vederi largi. Cei care citeau prin ziare despre războaie, se oripilau de cât de groaznic era, donau bani organizaţiilor de caritate şi haine pentru colecte. Însă care nici nu s-ar gândi să invite un refugiat la ei acasă. Pe ei nu avea cum să-i cunoască. Şi cum altfel

ar putea să-şi cunoască noua ţară? Nu-i venea prea uşor să o numească patrie, precum Karim. Nu era o patrie, era numai o ţară.

— Uită-te acolo, zise Adnan, iar Khalil îi urmări privirea.

O blondă şi două brunete de vârsta lor se bălăceau sonor, ceva mai încolo, în bazinul de înot.

— Să vorbim cu ele? întrebă Adnan dând din cap în direcţia lor.

— O să avem probleme, spuse Khalil.

În timpul lecţiilor de suedeză, Sture abordase chestiunea comportamentului potrivit cu fetele suedeze. Cel mai bine era să nu vorbeşti deloc cu ele. Însă Khalil nu putea să nu îşi imagineze cum ar fi dacă s-ar întâlni cu o suedeză. Aşa ar putea să înveţe mai mult despre ţară şi ar învăţa mai bine limba.

— Vino, vorbim cu ele, zise Adnan trăgându-l de mână. Ce se poate întâmpla?

Khalil îşi eliberă mâna.

— Gândeşte-te la ce a spus Sture.

— Eh, ce ştie moşul ăla prăfuit?

Adnan ieşi din jacuzzi şi plonjă imediat în bazinul de înot. Se apropie de fete din câteva mişcări rapide de înot. Khalil îl urmă şovăitor. Asta nu era o idee bună.

— Bună! îl auzi pe Adnan strigând şi văzu că nu poate decât să îl urmeze.

Fetele arătau suspicioase la început, dar până la urmă zâmbiră şi răspunseră în engleză. Khalil se calmă. Poate avea dreptate Adnan, nu Sture. Fetele vorbeau cu ei, nu păreau să aibă ceva împotrivă. Se prezentară şi spuseră că locuiau în complexul turistic. Acolo se cunoscuseră.

— Ce dracu credeţi că faceţi aici?

Khalil tresări.

Un bărbat de vreo cincizeci de ani veni spre ei.

— Sorry, no Swedish [24], zise el ridicându-şi mâinile.

I se strânse stomacul. Voia numai să plece de acolo. Fata blondă se uită urât la bărbat şi turui câteva propoziţii în suedeză. Înţelese din felul în care vorbeau că trebuia să fie tatăl ei.

— Leave the girls alone and go back where you came from! [25]

Bărbatul care îi alunga stătea acolo îmbrăcat cu nişte pantaloni scurţi de baie cu Ironman, ceea ar fi arătat destul de comic dacă situaţia n-ar fi fost atât de neplăcută.

— Sorry, zise Khalil şi se dădu înapoi.

Nu îndrăzni să se uite la Adnan. Temperamentul lui aprins îi dădea prea des de furcă şi aproape că îi putea simţi furia clocotind în el.

— We don’t need people like you here, zise bărbatul. Only trouble. [26]

Khalil îi privi faţa roşie. Se întrebă ce-ar fi spus dacă ar fi ştiut că

fuseseră toată noaptea pe afară căutând-o pe mica Nea. Însă probabil că nu ar fi contat, unii nu-şi schimbau părerile.

— Vino, spuse el în arabă trăgând de Adnan.

Era mai bine să plece. Fata blondă dădu din umeri în semn de scuze.

Ceasul se făcuse cinci şi jumătate când Erica îşi încheiase prezentarea la secţia de poliţie. Patrik văzuse cât de terminaţi erau toţi, nimeni nu reuşise să se odihnească sau să doarmă, prin urmare, după o oarecare ezitare, îi îndemnă pe toţi să meargă acasă în seara aceea. Era de preferat să fie dormiţi şi treji la minte în ziua următoare, să nu facă, din cauza oboselii, greşeli greu de reparat ulterior. Şi despre el era vorba, în egală măsură. Nu-şi putea aminti să-şi fi dorit vreodată atât de mult o noapte întreagă de somn.

— Nu uita de copii! zise Erica, pe când se apropiau cu maşina de Fjällbacka.

Îi zâmbi şi îşi înclină capul pe umărul său.

— La naiba, şi eu care am crezut că tu vei uita de ei. Nu s-ar putea oare „întâmpla" să-i uităm la Dan şi la Anna până mâine, ce crezi? Sunt epuizat şi demult n-am mai avut o noapte fără ca cineva să se caţăre pe noi şi să se pună la mijloc.

— Nu prea cred că este momentul să-i uităm, zise Erica zâmbind şi mângâindu-l pe obraz. Culcă-te în camera de oaspeţi şi iau eu copiii, ai nevoie să dormi bine.

Patrik clătină din cap. Detesta să doarmă fără Erica. Şi totuşi, era destul de plăcut când auzea lipăitul de picioruşe apropiindu-se noaptea şi când unul sau mai mulţi copii se cuibăreau între ei. Pe deasupra, avea nevoie de familia lui mai mult ca niciodată, şi mai degrabă îţi sacrifica somnul. Fusese o prostie să glumească cu ideea de a-i lăsa pe copii să rămână la Anna şi la Dan. Avea nevoie să-i ştie aproape. Şi la cât de obosit era, greu de crezut că aveau să-l trezească.

Preluară de la Anna şi Dan trei copii veseli şi ghiftuiţi cu zahăr. Fură invitaţi să rămână la masă, însă, după ce îl privi rapid pe Patrik, Erica refuză. Acesta nici măcar nu ştia dacă ar fi fost în stare să mănânce.

— Tata, tata, am primit îngheţată, zise Maja fericită pe bancheta din spate. Şi bomboane. Şi prăjituri.

Îi verifică pe fraţii mai mici, să fie bine fixaţi cu centurile. Părea să creadă că părinţii ei erau dulci şi drăguţi, însă nu destul de maturi să aibă grijă în mod responsabil de fraţii ei mai mici.

— Ce bine, înseamnă că aţi acoperit toate grupele de alimente! zise Patrik ţi-ţi dădu ochii peste cap spre Erica.

— E în regulă, spuse ea râzând. Data viitoare când le păzim noi copiii, ne răzbunăm umflându-i de zahăr la rândul nostru.

Ah, cât de mult îi iubea râsul! Da, cinstit vorbind, iubea totul la ea, inclusiv obiceiurile proaste. Fără ele nu era Erica. Se simţise atât de mândru când o văzuse cum trece, minuţios şi metodic, prin tot materialul de cercetare pentru carte. Era strălucitoare şi competentă şi, fără îndoială, ea era cea mai deşteaptă dintre ei doi. Câteodată se întreba ce curs i-ar fi luat viaţa dacă nu ar fi întâlnit-o pe Erica, însă mintea dădea mereu la o parte aceste gânduri. Era aici, era a lui şi aveau trei ştrengari minunaţi pe bancheta din spate. Se întinse după mâna ei în timp ce conducea mai departe spre casa lor din Sälvik şi fu răsplătit cu acel zâmbet care-i încălzea inima de fiecare dată.

Când ajunseră acasă, copiii se urcară practic pe pereţi din cauza supradozei de zahăr. Pentru a-i calma înainte de culcare, se hotărâră să-i lase să se ghemuiască pe canapea în faţa unui film. Era pregătit de război, pentru că alegerea unui film ducea de obicei la o luptă crâncenă între trei voinţe de neclintit. Însă era evident că Maja purtase negocieri la nivel înalt în drum spre casă, pentru că rosti sentenţios:

— Tata, ştiu că de fapt nu avem voie să ne uităm la *Regatul de gheaţă* pentru că este prea înspăimântător şi numai copiii mari au voie să îl vadă aşa târziu seara… Dar am zis că puteţi face o excepţionare în seara asta…

Apoi clipi exagerat cu un ochi. Lui Patrik îi veni greu să îşi stăpânească râsul. Era aşa haioasă. Avea genele mamei sale. Şi vorbea ca un mic adult, cu toate că acum spunea „excepţionare” în loc de „excepţie”. Nu-l lăsa inima să o corecteze şi se forţă să rămână serios. Gemenii îl observau în aşteptare.

— Ei, nu ştiu, eu… Ziua este cu totul altceva, însă cum spui tu, seara e cam înspăimântător pentru copiii mici. Dar, bine, o să facem o excepţionare. Numai de data asta!

Gemenii jubilară, iar Maja zâmbi mulţumită. Doamne, cum o să fie copilul ăsta când o să crească mare? Patrik avu viziuni ale caselor Harpsund şi Sagerska, reşedinţele prim-ministrului.

— Ai auzit? spuse el râzând când intră în bucătărie la Erica.

Ea zâmbi larg de lângă blatul pe care tăia legume pentru o salată.

— Da, vai de mine, ce-o să fie oare?

— Prim-ministru îmi trecu acum prin minte, zise el.

Se aşeză aproape de spatele Ericăi, punându-şi braţele în jurul ei şi adulmecându-i gâtul. Adora parfumul ei.

— Aşază-te şi vei primi masa imediat, zise ea şi îi dădu un sărut. Ţi-am turnat un pahar de vin roşu şi am aruncat în cuptor una din bucăţile de lasagna gata preparate de mama ta.

— Da, câteodată nu ne putem plânge că ne cocoloşeşte, zise Patrik aşezându-se la masa de la bucătărie.

Mama lui, Kristina, se îngrijora tot timpul ca nu cumva copiii, termenul incluzându-i şi pe Patrik, şi pe Erica, să moară de subnutriţie

din cauza preparatelor şi semipreparatelor. Cel puţin o dată pe săptămână, trecea pe la ei şi le umplea congelatorul cu mâncare gătită acasă. Şi chiar dacă bombăneau că se simţeau trataţi ca nişte minori, în ocazii ca acestea era de nepreţuit. Pe deasupra, Kristina ştia să gătească bine şi din cuptor ieşea un miros minunat.

— Ce crezi? A folosit la ceva ce am povestit? se puse Erica în faţa lui, turnându-şi un pahar de vin roşu. Aţi ajuns undeva cu investigaţia?

— Deocamdată nu avem nimic de care să ne legăm, zise Patrik tărăgănat în timp ce învârtea în mână paharul cu vin.

Două lumânări aprinse se reflectau în băutura roşie şi îşi permise pentru prima oară în două zile să îşi lase umerii în jos, relaxat. Însă nu se putea calma total până nu aveau să afle ce i se întâmplase Neei.

— Ai auzit ceva de la Helen sau Marie? întrebă el privind-o pe Erica.

Ea clătină din cap.

— Nu, niciun răspuns încă. Întrebarea este ce sfat a primit Marie de la editura cu care negociază, dacă ar trebui să accepte un interviu cu mine sau nu. Personal, cred că şi cartea mea i-ar putea da un impuls pe piaţă cărţii ei şi i-ar putea mări vânzările. Însă nu se ştie niciodată cum judecă editura.

— Şi Helen?

— Nici ea nu a răspuns deocamdată, însă cred că am o şansă de cincizeci la sută să accepte. Cei mai mulţi au o nevoie lăuntrică de a-şi uşura sufletul, iar Helen, în ciuda a toate, a reuşit să-şi construiască din nou o viaţă în Fjällbacka, chiar dacă a făcut asta retrăgându-se în umbră. Nu sunt sigură că va dori să iasă de acolo de bunăvoie. Deşi, după ce s-a întâmplat acum, va fi nevoită să o facă. Privirile tuturor vor fi îndreptate asupra ei şi a lui Marie.

— Şi atunci tu ce crezi? întrebă Patrik ridicându-se pentru a deschise uşa cuptorului şi a se uita la lasagna.

Începuse să facă bule, dar mai avea nevoie de un moment pentru ca brânza să devină uşor arămie. Se aşeză din nou şi privi chipul încruntat al Ericăi. Într-un sfârşit, ea vorbi în ritm domol:

— Sincer vorbind, nu ştiu. Când am început să fac cercetarea pentru această carte, am pornit de la presupunerea că erau vinovate. Faptul că amândouă au recunoscut atârnă greu, deşi mai apoi şi-au retras declaraţiile, iar de atunci şi-au susţinut nevinovăţia. La început am vrut să scriu o carte în care să încerc să înţeleg cum de s-a ajuns ca două fete atât de tinere să omoare un copil. Însă acum nu ştiu… Când am aflat că Leif Hermansson credea că sunt nevinovate, am început să văd lucrurile în altă perspectivă. Până la urmă, el a fost cel mai implicat în caz. Şi totul s-a bazat pe faptul că fetele au recunoscut. După asta, poliţia nu a mai continuat investigaţia. Când fetele şi-au

retras declaraţiile, nu a mai existat niciun interes pentru a redeschide cazul. Nici Leif nu a dorit asta, îndoielile lui au apărut mult mai încolo.

— Prin urmare, ce l-ar fi putut face pe Leif să înceapă să creadă în nevinovăţia fetelor?

— N-am idee, spuse Erica, clătinând din cap, iar buclele blonde îi căzură uşor în jurul feţei. Însă îi voi da de capăt. Pot începe pur şi simplu prin a întreba oameni care le-au cunoscut pe Marie şi pe Helen acum treizeci de ani, în timp ce aştept acceptul lor.

Erica se ridică pentru a scoate lasagna din cuptor.

— Am sunat-o pe mama lui Helen mai devreme şi nu a avut nimic împotrivă ca eu să vin să îi pun nişte întrebări.

— Oare ce ar crede Helen despre asta? întrebă Patrik. Că mama ei vorbeşte cu tine?

Erica ridică din umeri.

— Din ce am auzit despre mama lui Helen, îi pasă mai mult de ea însăşi. Nici nu cred că-i trece prin cap că fiica ei ar putea să nu fie de acord.

— Şi familia lui Marie? Da, părinţii ei sunt morţi, dar are doi fraţi?

— Ei bine, unul trăieşte în Stockholm şi se pare că este băgat până-n gât în lumea narcoticelor, iar celălalt frate este închis la Kumla pentru jaf armat.

— Aş prefera să stai departe de ei, spuse Patrik, cu toate că-şi dădea seama că vorbea unor urechi surde.

— Hmm, făcu Erica ştiind că Patrik era conştient că nu o putea controla.

În acord tacit, schimbară subiectul şi tăiară lasagna.

Din camera de zi auziră melodia „S-a întâmplat” dată la maximum.

Cazul Stella

Leif încercă să-ţi adune gândurile înainte de a intra în mica sală de conferinţe. Era logic. Şi totuşi nu. Mai mult decât orice altceva, îl convinse calmul lui Marie. Nu îi tremurase câtuşi de puţin vocea când recunoscuse.

Marie era un copil, nu ar fi reuşit niciodată să mintă un poliţist atât de experimentat ca el. Cum ar putea un copil să mintă despre aşa ceva? Numai imposibilitatea acestui fapt îl făcea să o creadă. Marie depănase toată povestea, de la început până la sfârşit, obiectiv şi calm, în timp ce mama ei plângea şi ţipa, iar tatăl ei zbiera să-şi ţină gura şi să nu mai vorbească.

Relatase pas cu pas ce se întâmplase. El ascultase cu stomacul tot mai strâns, auzise vocea senină a fetei, îi văzuse mâinile strânse pe genunchi şi soarele care-i lumina părul blond. Era teribil de greu de crezut că cineva

care arăta ca un înger putuse face ceva atât de crud, însă nu se îndoia că aşa fusese. Acum mai rămăseseră de adăugat numai câteva piese din puzzle. Sau, mai exact spus, ultima piesă.

— Ne cerem scuze că v-am făcut să aşteptaţi, zise el intrând în cealaltă cameră de interviuri şi închizând uşa după sine.

KG dădu tăios din cap şi puse o mână grea pe umărul fiicei.

— De fapt, începem să ne cam săturăm de asta, interveni Harriet clătinând din cap.

Leif îşi drese vocea.

— Tocmai am vorbit cu Marie, spuse el.

Helen îşi ridică lent capul. Ochii îi erau uşor înceţoşaţi, ca şi cum s-ar fi aflat în altă parte.

— Marie a recunoscut că voi aţi făcut-o.

KG îşi trase respiraţia, iar Harriet îşi duse mâna la gură. Pentru o clipă, lui Leif i se păru că vede mirare în privirea lui Helen. Însă dispăru pe cât de repede apăruse şi nici nu era sigur că văzuse bine.

Rămase tăcută timp de câteva secunde, apoi încuviinţă din cap.

— Da, noi am fost.

— Helen!

Harriet întinse o mână, însă KG rămăsese îngheţat. Chipul îi era precum o mască.

— Ar trebui să chemăm un avocat? zise el.

Leif ezită. Voia ca acum să meargă la rădăcina lucrurilor. Însă nu putea să le refuze drepturile.

— E dreptul dumneavoastră dacă doriţi asta, spuse el.

— Nu, vreau să răspund la întrebări, insistă Helen, întorcându-se spre tatăl ei.

Între ei părea a se petrece o confruntare tăcută şi, spre marea lui surpriză, Leif văzu că Helen ieşi învingătoare. Se uită la Leif.

— Ce vreţi să ştiţi?

Trecu punct cu punct prin expunerea lui Marie. Câteodată, Helen nu făcea decât să încuviinţeze din cap şi atunci îi amintea că era nevoie să răspundă cu voce tare, pentru înregistrare. Arăta acelaşi calm ca şi Marie, iar Leif nu ştia ce să creadă despre asta. De-a lungul anilor audiase mulţi infractori. Tot felul, de la hoţi de bicicletă şi indivizi care îşi abuzau nevestele la femeia care îşi înecase pruncul nou-născut în cadă. Toţi arătaseră un registru larg de emoţii: furie, panică, durere, mânie, deprimare, însă nu intervievase niciodată pe cineva care să rămână total impasibil. De fapt, erau chiar două persoane aşa. Se întrebă dacă asta avea de-a face cu faptul că erau copii, că erau prea tinere ca să se raporteze la ce făcuseră. Răceala lor când îşi relatau îngrozitoarea poveste trebuia să se explice altcumva decât prin răutate.

— Prin urmare, după aceea aţi mers şi aţi făcut baie? Marie a spus că trebuia să vă spălaţi de sânge.

Helen încuviinţă din cap.

— Da, aşa este. Aveam sânge pe noi şi trebuia să ne spălăm.

— Hainele nu vă erau cu sânge? Cum aţi scăpat de ele?

Îşi muşcă buza.

— Am putut scoate cu apă o mare parte. Apoi s-au uscat repede la soare. Iar mama şi tata nu s-au uitat prea atent la hainele mele când m-am întors, aşa că m-am strecurat şi m-am schimbat înainte de masă. Apoi le-am aruncat în maşina de spălat.

În spatele ei, Harriet plângea cu chipul ascuns de mâini. Helen nu se uită la ea. KG încă stătea ca o stană de piatră. Parcă îmbătrânise cu douăzeci de ani.

Calmul nemaipomenit al lui Helen o făcea să semene mai mult cu Marie. Nu mai păreau o pereche ciudată. Se mişcau la fel, vorbeau în acelaşi fel, iar privirea lui Helen amintea de a lui Marie. Un neant. Un vid netulburat. Pentru o clipă, Leif se cutremură. Se pornise ceva ce avea să aibă ecou mulţi ani de acum înainte, poate pentru tot restul vieţii lor. Primise răspunsurile, însă acestea năşteau alte întrebări, şi mai mari. Întrebări la care nu avea să primească vreodată un răspuns adecvat. Ochii lui Helen erau insondabili şi absenţi când îl priveau.

— Vom fi trimise în acelaşi loc, nu-i aşa? Vom fi împreună?

Leif nu răspunse, nu făcu decât să se ridice şi să iasă pe coridor. Deodată, îi venea greu să respire.

[13]

Stânca era netedă sub el, însă Karim îşi schimba tot timpul poziţia. Simţea intens căldura soarelui şi totuşi din timp în timp i se făcea frig. Erau atât de multe cuvinte stranii de învăţat dintr-odată, încât îi vâjâia capul: *oprit cu prova în vânt, fusul cârmei, vânt din pupă, vânt larg, vânt strâns*. Stânga şi dreapta erau înlocuite de *la pupă* şi *la tribord*. Ceasul nu se făcuse încă zece şi el era total epuizat.

— Dacă ajungi să mergi contra vântului înseamnă că ai vânt la proră, prora e partea din faţă a navei, chiar împotriva vântului. The wind.

Bill gesticula puternic, amesteca suedeza cu engleza, iar spusele lui erau traduse în acelaşi timp de Farid în arabă. Slavă Domnului, ceilalţi păreau la fel de confuzi ca şi el. Bill arătă spre barca lângă care se afla Karim, mişcându-i pânza când într-o parte, când în alta, pe când Karim nu se putea gândi decât la cât de înfiorător de mică şi de instabilă era barca faţă de imensitatea albastră. La cea mai mică adiere de vânt, s-ar putea răsturna şi ajunge în apă.

De ce se băgase în asta? Ştia de ce. Era o ocazie de a intra în societatea suedeză, de a-i cunoaşte pe suedezi şi de a înţelege cum funcţionează ei. Şi poate de a nu mai avea parte de priviri piezişe.

— Oprit cu prova în vânt înseamnă că pânza stă şi flutură şi nu ajungi nicăieri, zise Bill şi demonstră asta scuturând pânza. Trebuie să ai un unghi de cel puţin treizeci de grade, thirty degrees, ca să aduci barca în viteză. Şi viteza e bună, pentru că vom concura!

Îşi agită braţele.

— We must find the fastest way for the boat. Use the wind! [27] Folosiţi vântul!

Karim încuviinţă din cap fără să ştie de ce. Se simţi înţepat în ceafă de o privire şi se întoarse. Ceva mai încolo, pe o stâncă, stăteau trei adolescenţi cu privirea aţintită asupra lor. O fată şi doi puştani. Ceva din postura lor îl făcu pe Karim să se simtă nesigur şi îşi întoarse atenţia spre Bill.

— Reglaţi vela în funcţie de vânt, ajustând parâmele. Se spune învergare când tragi sau eliberezi pânzele de pe vergile fixate în vele.

Bill trase de ceea ce până acum Karim numise sfoară, iar vela se întinse. Erau multe de învăţat, nu puteau să o facă în timp atât de scurt. Sau vreodată.

— Dacă vrei să duci barca în direcţia vântului fără să o faci praf, trebuie să navighezi împotriva vântului. Ca o cruce în contra lui.

Lângă el Farid oftă.

— Like zigzag, adăugă Bill şi îşi folosi din nou braţele pentru a arăta ce vrea să spună. You turn the boat and then turn it again, back and forth. [28] Asta este manevrarea bărcii.

Bill arătă din nou spre barca mică.

— Pentru astăzi, m-am gândit să dăm un mic tur împreună, unul câte unul, să vă faceţi o idee despre ce e vorba.

Făcu un semn spre bărcile ancorate un pic mai departe. Când se adunaseră dimineaţa, Bill le spusese că se numesc şalupe Laser. Arătau neverosimil de mici.

Bill îi zâmbi lui Karim.

— M-am gândit că poate să înceapă Karim, apoi vii tu, Ibrahim. Voi ceilalţi vă puteţi uita în aceste broşuri care conţin termenii despre care am vorbit. Am reuşit să-i găsesc în engleză pe internet, aşa că începem cu asta, iar treptat îi veţi învăţa şi în suedeză. Bine?

În jurul lor, lumea dădea din cap aprobator, însă Karim şi Ibrahim se uitară îngroziţi unul la altul. Karim îşi amintea călătoria de la Istanbul la Samos. Răul de mare. Valurile zguduitoare. Barca din faţa lor care se răsturnase. Strigătele oamenilor. Îşi amintea de cei care se înecaseră.

— Aici este o vestă de salvare, zise Bill voios, neştiutor de furtuna din interiorul lui Karim.

Acesta se chinui să şi-o pună, era atât de diferită faţă de cea pe care şi-o achiziţionase pe bani buni înainte de a pleca pe ocean.

Simţi din nou o privire în ceafă. Cei trei adolescenţi încă se uitau la ei. Fata chicotea. Lui Karim nu-i plăcu deloc căutătura băiatului blond. Îşi reprimă impulsul de a le spune ceva celorlalţi, erau oricum destul de încordaţi.

— Aşa, zise Bill. Ne uităm dacă v-aţi pus vestele cum trebuie, apoi pornim!

Trase de curele şi dădu din cap mulţumit. Văzu ceva în spatele lui Karim şi râse.

— Ia uitaţi, tinerii au venit să ne susţină! le făcu Bill cu mâna celor trei adolescenţi. Hai, veniţi aici!

Adolescenţii îşi târşâiră picioarele în jos pe stâncă şi se îndreptară spre ei. Cu cât se apropiau mai mult, cu atât privirea băiatului blond îl înfiora mai tare pe Karim.

— Acesta este Nils, fiul meu, spuse Bill punând o mână pe umărul băiatului cu privirea întunecată. Iar aceştia sunt amicii lui, Vendela şi Basse.

Cei care fură prezentaţi drept prietenii fiului întinseră mâna, însă Nils nu făcea decât să se zgâiască la ei.

— Salută şi tu, îl îndemnă Bill pe Nils, dându-i un ghiont uşor.

Karim întinse mâna. După câteva secunde, Nils îşi scoase mâna din buzunar şi i-o cuprinse. Îi era rece ca gheaţa. Însă privirea îi era şi mai

rece. Dintr-odată, marea îi păru lui Karim un refugiu cald şi primitor.

Helen îşi muşcă obrazul pe interior, aşa cum făcea mereu când se concentra. Se suci cu grijă pe micul taburet; dacă ar face un pas prea mare, s-ar răsturna. Probabil că nu s-ar lovi, însă l-ar deranja pe James, care stătea alături şi citea ziarul.

Învârti borcanele şi cartoanele de pe raftul de sus, asigurându-se că aveau etichetele la vedere. Privirea lui James o ardea în spate. Oftatul lui când deschisese bufetul fusese destul cât să simtă că i se strânge stomacul. Acum acţiona preventiv, ca să-i evite supărarea.

Învăţase să trăiască cu James. Controlul. Dispoziţia. Pur şi simplu nu exista alternativă, ştia asta. Îi fusese atât de teamă în primii ani, dar apoi îl avusese pe Sam. De atunci nu-i mai era teamă pentru sine, ci pentru el. Pe cele mai multe mame le îngrozea momentul în care copilul lor pleca de acasă. Ea număra secundele. În acea zi, el avea să fie liber. În siguranţă.

— Arată bine? întrebă ea întorcându-se spre masă.

Micul dejun era strâns demult, maşina de spălat vase mergea cu un susur uşor şi toate suprafeţele străluceau.

— Destul de bine, zise el fără a ridica ochii din ziar.

Începuse să folosească ochelari pentru citit. Într-un fel, fusese surprinsă să descopere că avea şi el slăbiciuni. Ţinea la mare preţ lipsa slăbiciunilor, atât în cazul lui, cât şi în al celorlalţi. De aceea se îngrijora atât de mult pentru Sam. În ochii ei era perfect. Dar Sam fusese o dezamăgire pentru tatăl său încă de când era sugar. Era sensibil, timid şi anxios. Voia să se joace jocuri liniştite, nu se căţăra prea sus, nu alerga prea repede, nu-i plăcea să se ia la harţă cu ceilalţi băieţi, ci mai degrabă stătea în camera sa ore la rând, creând lumi fantastice cu jucăriile lui. Când a mai crescut, îi plăcea să facă bucăţi lucruri şi apoi să le repare la loc. Vechi aparate de radio, casetofoane, un televizor vechi găsit în garaj – putea desface şi reface la loc o groază de lucruri. În mod straniu, James îl lăsase să-şi vadă de această pasiune. El, cu simţul lui pedant al ordinii, îi lăsase lui Sam un colţ în garaj. Era un interes pe care cel puţin îl înţelegea.

— Ce mai vrei să fac astăzi? întrebă ea.

Coborî de pe taburet şi îl puse la loc, la un capăt al insulei din bucătărie. În linie dreaptă lângă cel de-al doilea taburet, la aproximativ zece centimetri distanţă, să fie centrate.

— Vezi că sunt haine de spălat. Şi pantalonii mei nu au fost călcaţi bine, trebuie să o faci din nou.

— Bine, spuse ea, înclinându-şi capul.

Ar fi putut să calce toate cămăşile în acelaşi timp. Tot aia era.

— Azi mă duc la cumpărături. Vrei ceva în afară de ce luăm de obicei?

Dădu pagina ziarului pe care îl citea. Încă era cu *Bohusläningen*, asta însemna că îi rămâneau *DN* şi *Svenska Dagbladet*. Le citea întotdeauna în această ordine. Mai întâi *Bohusläningen*, apoi *DN*, apoi *Svenska*.

— Nu, ajunge ce luăm de obicei. Unde este Sam? îşi ridică el privirea.

— A plecat în oraş. Se întâlnea cu un prieten.

— Ce fel de prieten?

Se uită la ea pe deasupra ochelarilor de citit.

Helen ezită.

— Numele ei este Jessie.

— Ei? O fată, deci? Cine sunt părinţii?

Lăsă ziarul să cadă pe genunchi, şi în ochi îi apăru acea sclipire.

Helen respiră adânc.

— Nu mi-a spus nimic, însă am auzit că ar fi fost văzut cu fiica lui Marie.

James respiră controlat de câteva ori.

— Crezi că e o idee bună?

— Dacă vrei să îi spun să nu se mai întâlnească cu ea, am să fac asta. Sau ridici tu problema dacă vrei.

Helen se putea uita numai în jos, spre picioare. Stomacul i se strânse din nou. Erau atât de multe lucruri răscolite, lucruri care trebuiau să rămână într-un trecut îndepărtat.

James trase din nou ziarul în faţa lui.

— Nu. Lăsăm aşa. Deocamdată.

Inima îi bătea fără să poată face ceva în privinţa asta. Nu era sigură că James luase decizia corectă. Dar nu era treaba ei să hotărască. Nimic nu mai fusese decizia ei din acea zi de acum treizeci de ani.

— Ai ajuns undeva cu plângerile? Ceva în care să merite să scormonim?

Patrik privi spre Annika, iar ea dădu din cap.

— Nu, în afară de tipul care a filmat pe plajă, nu am reuşit să găsesc nimic ce să aibă cea mai mică legătură cu vreun abuz sexual al copiilor sau aşa ceva. Însă nu am trecut încă prin tot vraful.

— De la ce perioadă pornim?

Gösta se întinse după o felie de pâine şi începu să întindă untul. Annika fusese destul de prevăzătoare să aducă micul dejun în acea dimineaţă, bănuind că toţi aveau să se grăbească la birou şi să sară peste micul dejun de acasă.

— Am început din mai, aşa cum stabilisem. Vreţi să o iau de mai devreme?

Se uită la Patrik, care clătină din cap.

— Nu. Începem de acolo, până una-alta. Dar dacă nu găseşti ceva legat de copii va trebui să ne lărgim sfera de căutare şi să includem plângerile referitoare la hărţuiri sexuale şi viol.

— Dar există ceva care să sugereze că omorul ar fi avut un motiv sexual? întrebă Paula şi muşcă din sendvişul ei cu brânză şi şuncă.

Ernst stătea lângă ea cu o privire rugătoare, însă îl ignoră. Începuse să se îngraşe din cauza dulciurilor primite de la Mellberg.

— Pedersen nu este încă gata cu raportul medico-legal, prin urmare nu ştim. Însă Nea era goală când a fost găsită, iar motivele cele mai frecvente când sunt omorâţi copiii este că fie este vorba de ceva sexual… fie…

Ezită.

Gösta îl ajută completând:

— Fie vinovatul este cineva apropiat.

— Da, şi tu cum crezi că stau lucrurile în cazul ăsta? întrebă Paula încercând să dea la o parte botul lui Ernst, după ce acesta reuşise să-l furişeze pe genunchiul ei.

— Am spus asta şi înainte, mi-e foarte greu să cred că părinţii Neei ar putea avea de-a face ceva cu asta. Însă nu pot băga mâna-n foc. Dacă eşti poliţist vechi, ştii că nu poţi exclude nimic.

— Să spunem atunci că e ipoteza care ni se pare cel mai puţin plauzibilă dintre toate, zise Patrik.

— De acord. Mai cred şi că nu putem ignora o eventuală legătură cu omorul Stellei, interveni Martin. Asemănările sunt izbitoare, deşi a trecut foarte mult timp de atunci.

Se ridică, luă vasul cu cafea şi merse în jurul mesei turnând în ceşti.

— Aţi vorbit ieri cu Helen. Puteţi schimba azi o vorbă cu Marie şi eu să mă duc la Helen? Vreau să ştiu ce alibi au.

— Alibi pentru când? întrebă Paula. Nu ştim nici dacă Nea a dispărut dimineaţa, aşa cum cred părinţii. Nu au văzut-o de când au dus-o la culcare, ar fi putut fi luată peste noapte.

— Bun, zise Patrik. Gösta, te ocupi tu de asta. Şi ai dreptate, Paula, trebuie să ne asigurăm că au alibi încă de duminică seara.

— În regulă, atunci mergem la Marie să vedem ce are de spus.

— Vorbiţi şi cu fata ei, completă Patrik. Dacă îmi amintesc bine, are o fiică adolescentă, pe care o cheamă Jessie. Sper să îi găsesc nu numai pe Helen, ci şi pe Sam, fiul ei, şi pe soţul ei, acel soldat al ONU care arată ca şi cum ar mânca sârmă ghimpată la micul dejun.

Se ridică să pună laptele în frigider, să nu se strice din cauza căldurii.

Nu aveau aer condiţionat în bucătărie, numai un ventilator vechi, şi era aproape inuman de cald în mica încăpere galbenă, deşi deschiseseră larg fereastra.

— Chiar, l-a văzut cineva pe Mellberg? întrebă el.

— Uşa de la biroul lui e închisă şi nu a răspuns nimeni când am bătut. Deci probabil că doarme dus, zise Gösta cu un zâmbet pieziş.

Nimeni nu mai avea putere să se enerveze din cauza lui Mellberg. Şi atâta vreme cât rămânea în birou şi dormea, ceilalţi puteau să-şi vadă în pace de treabă.

— Ai auzit ceva de la Torbjörn sau de la Pedersen? vru să ştie Paula.

— Da, i-am sunat ieri pe amândoi, zise Patrik. Torbjörn, ca de obicei, nu a vrut să spună nimic înainte ca raportul să fie gata, însă a trimis raportul din cazul Stella. Iar Pedersen a dezvăluit, după ceva muncă de convingere, că Nea avea o rană în spatele capului. Nu ştiu ce înseamnă asta, dar e ceva oricum.

— E posibil ca Helen şi Marie să fi fost nevinovate? întrebă Paula privind spre Gösta. Sau e vreuna dintre ele cea care a omorât din nou?

— Nu ştiu, spuse acesta. Am fost atât de convins la acel moment… însă acum, că am aflat că Leif se îndoia, evident că încep să-mi pun întrebări. Dar că ar avea motiv să omoare din nou, după treizeci de ani… Mi se pare îngrozitor de deplasat.

— Ar putea fi un imitator, zise Martin vânturându-şi cămaşa de pe el pentru a se aerisi.

Părul său roşcat părea lipit de cap.

— Da, în acest moment nu putem exclude nimic, zise Gösta coborându-şi privirea spre masă.

— Cum merge cu găsirea transcrierii interogatoriilor de atunci? întrebă Patrik. Şi cu restul materialelor de investigaţie?

— Lucrez la asta, spuse Annika. Dar ştiţi cum a fost pe aici cu arhivarea. Hârtii care au fost mutate. Hârtii care au dispărut. Hârtii care au fost distruse. Însă nu mă dau bătută, dacă există cea mai mică însemnare legată de cazul Stella, o localizez eu.

Zâmbi în colţul gurii.

— Dar ai verificat şi cu soţia ta? De obicei se pricepe mai bine să localizeze materiale vechi de investigaţie.

— Da, ştiu, mulţumesc, spuse Patrik râzând. Am primit acces la tot ce a adunat până acum, însă sunt mai ales copii a ceea ce a apărut prin ziare, nici ea nu a reuşit să pună mâna pe materialul de investigaţie.

— Continui să mai sap, zise Annika. Anunţ de îndată ce găsesc ceva.

— Perfect. OK, înseamnă că avem ceva de făcut pentru astăzi, spuse Patrik simţind din nou nodul din stomac.

Îşi dorea să fie detaşat, însă era greu. Aproape imposibil.

O voce dudui din pragul uşii.

— Aşa deci, staţi aici şi mâncaţi liniştiţi!

Mellberg, buimac după somn, îşi miji ochii la ei.

— Da, noroc că cineva lucrează în locul ăsta. Vino, Ernst! Acum o să le arătăm cum se face treaba.

Ernst îl urmă fericit pe stăpânul său şi auzi cum Mellberg păşea mai departe pe coridor, pentru ca apoi să trântească din nou uşa de la biroul său. Nimeni nu se apucă să comenteze. Aveau o treabă de făcut.

Jessie savura calmul dat de ascultarea respiraţiei regulate a lui Sam. Îi erau atât de străine toate astea. Liniştea. Sentimentul de siguranţă. De a fi fost văzută.

Se întoarse în pat, sperând să nu îl deranjeze pe Sam. Însă braţul care o cuprindea nu făcea decât să o îmbrăţişeze mai strâns. Nimic din ce făcea nu părea să-l deranjeze.

Îi mângâie uşor abdomenul sub tricoul negru. Era straniu asta, să fii aproape de o altă persoană. Un băiat. Să prinzi, să atingi, fără a fi alungat, respins.

Se răsuci şi îşi ridică uşor capul. Îl privi. Conturul obrajilor, buzele senzuale. Genele lungi şi negre.

— Ai mai fost cu cineva? întrebă ea şoptit.

Clipi o dată, apoi îşi închise iar ochii.

— Nu, spuse el până la urmă. Tu?

Clătină din cap, îşi apropie bărbia de pieptul lui.

Nu voia să se gândească la vremurile umilitoare de la şcoala cu internat din Londra, de astă-vară. Pentru o clipă scurtă şi încântătoare, crezuse că Pascal o dorea. Era fiul unui diplomat francez şi era atât de frumos, că o lăsa cu respiraţia tăiată. Începuse să-i trimită mesaje, minunate, splendide, speciale. Apoi o invitase la balul şcolii şi nu putuse să doarmă gândindu-se cum aveau toţi să rămână cu gura căscată când va intra acolo braţ la braţ cu Pascal. Şi continuau să-şi scrie mesaje, el o tenta tot mai mult să iasă din cochilie, flirtau, glumeau, începeau să se apropie de limita interzisului.

Într-o seară, o rugase să-l lase să-i pozeze sânii. Îi spusese că voia să adoarmă cu imaginea lor pe retină, că trebuie să fie cei mai frumoşi din lume şi că dorea să-i poată mângâia. Aşa că, în camera ei, îşi ridicase bluza şi făcuse un instantaneu sânilor ei, fără sutien, total expuşi.

În ziua următoare, imaginea fusese răspândită în toată şcoala. Toţi ştiau ce plănuiseră Pascal şi amicii lui. Că îi întinseseră o capcană. Stătuseră împreună să scrie mesajele. Ea nu-şi dorise altceva decât să moară. Să dispară de pe suprafaţa pământului.

— Nu, spuse ea. Nu am fost niciodată cu vreun băiat.

— Am fost destul de înţelepţi să aşteptăm persoana potrivită, spuse încet Sam, întorcându-se spre ea.

Ochii albaştri o priveau îndelung şi ştia că putea avea încredere în

el. Erau ca doi veterani răniţi care trecuseră prin acelaşi război şi nu aveau nevoie de cuvinte ca să-şi comunice ce trăiseră. Ceea ce făcuseră mamele lor lăsase urme în amândoi.

— Ştii că nu cunosc aproape nimic din ce s-a întâmplat atunci? Acum treizeci de ani?

— Ce vrei să spui? întrebă Sam, ridicându-şi bărbia. Chiar nimic?

— Păi ştiu că poţi găsi informaţii. Însă s-a scris atât de mult atunci, lucruri pe care nu le găseşti online. Dar nu am întrebat-o pe mama… nu vorbim despre asta.

Sam îi mângâie părul.

— Probabil că te-aş putea ajuta. Ai vrea?

Jessie încuviinţă din cap. Îşi înclină capul spre pieptul lui, lăsându-se cuprinsă de calmul care o făcea somnoroasă.

— Într-un an scap de toate astea, zise Sam.

Şcoala. Ştia fără ca el să trebuiască să-i spună. Erau atât de asemănători.

— Şi ce o să faci?

Ridică din umeri.

— Nu ştiu. Nu vreau să mă învârt în roată ca un hamster. Să alerg bezmetic fără niciun rost.

— Eu vreau să călătoresc, spuse Jessie, înfăşurându-şi braţele strâns în jurul lui. Să iau cu mine ce încape într-un rucsac şi să merg unde văd cu ochii.

— Nu poţi face asta până nu împlineşti optsprezece ani. Şi mai e atât de mult până la optsprezece ani. Nu cred că sunt în stare să aştept atât.

— Ce vrei să spui? întrebă Jessie.

Îşi întoarse capul dinspre ea.

— Nimic, zise el cu glas scăzut. Nu vreau să spun nimic.

Jessie dori să spună mai multe, însă continuă să-i mângâie abdomenul, ca şi cum ar fi putut îndepărta tensiunea de acolo. Acelaşi nod din stomac pe care-l simţea şi ea.

Simţi ceva sub degete şi ridică tricoul lui Sam.

— Ce este asta? întrebă ea mângâind semnul rotund.

— Arsură. Clasa a şaptea. Basse şi alţi tipi din clasă m-au ţinut în timp ce Nils m-a ars cu o ţigară.

Jessie închise ochii. Sam al ei. Dorea să îi vindece toate rănile.

— Şi asta?

Îşi lăsase mâna să-i alunece pe spate şi apăsase uşor ca el să se întoarcă pe o parte şi să-i arate. Pe spatele lui se întindeau striaţii lungi, de forme neregulate.

— Tot Nils?

— Nu. Tata. Lovituri de curea. Când m-a întrebat profesorul de sport, i-am răspuns că m-am zgâriat într-un tufiş cu ţepi. Nu cred că

m-a crezut, însă nimeni nu a verificat nimic. Nimeni nu ar îndrăzni să se pună cu James. Oricum, după aceea tata a fost destul de deştept să priceapă că nu mai putea face ceva ce lăsa urme. Iar acum trei ani a încetat cu totul cu astfel de pedepse, nu ştiu prea bine de ce.

— Mai ai şi alte cicatrici? întrebă Jessie urmărind fascinată striaţiile de pe spatele lui.

Îşi avea şi ea propriile cicatrici interioare. Însă asta nu însemna că dureau mai puţin decât o curea care tăia în piele.

Sam se ridică pe pat. Îşi suflecă pantalonii cât să se vadă genunchii. Erau plini de cicatrici. Îşi întinse mâna şi îi mângâie, simţind suprafaţa cu asperităţi.

— Cum… cum te-ai ales cu astea?

— Am stat cu genunchii pe podea. Pe zahăr tos. Nu sună prea chinuitor, însă, crede-mă, doare. Şi lasă urme.

Jessie se aplecă în faţă şi îi sărută cicatricile.

— Şi altele?

Se întoarse cu spatele şi îşi trase pantalonii un pic mai jos pe şold.

— Vezi?

Văzu încă o cicatrice rotundă, care însă nu arăta ca o arsură.

— Un creion. Vechiul şi minunatul truc de a ţine un creion ascuţit chiar când cineva e pe cale să se aşeze pe un scaun. A intrat vreo doi centimetri. Şi s-a rupt. Clasa a izbucnit în râs de credeam că toţi aveau să facă pe ei.

— La dracul făcu Jessie.

Nu voia să ştie mai mult sau să vadă şi alte cicatrici. Le simţea prea acut pe cele din interiorul său pentru a fi în stare să le mai vadă şi pe cele ale lui Sam. Se aplecă şi îi sărută şi rana de pe şold. Îl întoarse uşor pe spate. Îi trase pantalonii încet în jos, fără a îndrăzni să îl privească, îi auzi răsuflarea schimbându-se, devenind mai grea. Îi sărută tandru şoldurile, coapsele. El îşi trase mâna prin părul ei, o mângâie pe creştet. Pentru o clipă tremură gândindu-se la pozele care se răspândiseră cu ea şi la cum fusese perioada care urmase. Apoi îşi deschise buzele şi îndepărtă imaginile, amintirile. Acum nu era acolo, era aici. Cu sufletul ei pereche, cel care putea vindeca toate rănile.

— La naiba, ce cald este! gâfâi Martin ca un căţel când se îndreptară spre maşina de poliţie. Tu nu transpiri?

Paula râse şi clătină din cap.

— Eu sunt chiliană. Asta nu e nimic.

— Dar ce dracu, nici n-ai locuit în Chile. Eşti la fel de suedeză ca şi mine.

— Nimeni nu poate fi la fel de suedez ca tine, Martin. Eşti cel mai mare şi fudul suedez pe care-l cunosc.

— Spui asta ca şi cum ar fi ceva rău, zâmbi Martin deschizând

portiera maşinii.

Apoi coborî din maşină la fel de rapid precum se aşezase.

— Ce duşi suntem, sigur e la studio acum.

— Da, fireşte, zise Paula aprobând din cap. E la numai o aruncătură de băţ de aici.

— Poate fi amuzant să vedem şi noi studioul, spuse Martin îndreptându-se spre zona industrială unde, într-una dintre clădirile abandonate, se trăgea filmul despre Ingrid Bergman.

— Nu cred că este atât de fastuos precum îţi închipui.

Martin se întoarse spre Paula, căreia îi venea greu să ţină pasul cu picioarele ei scurte, şi clipi înciudat.

— Rămâne de văzut. În orice caz, va fi interesant să o întâlnim pe Marie Wall, arată bine pentru vârsta ei.

Paula oftă.

— Apropo de femei, zise ea. Cum merge cu fata aceea?

Martin simţi cum se roşeşte.

— Ei, n-am făcut decât să vorbim câteva minute în parcul de joacă. Nici măcar nu ştiu cum o cheamă.

— Păreaţi că v-aţi potrivi.

Martin oftă adânc. O cunoştea pe Paula şi ştia că nu abandona subiectul aşa de uşor. Cu cât îl deranja mai mult pe el, cu atât ei i se părea mai amuzant.

— Deci…

Căută febril un comentariu mai răsărit, dar nu-l găsi.

— Termină! se mulţumi el să riposteze clătinând din cap. E timpul să muncim.

— Bine, zise Paula zâmbindu-i.

Studioul de film era găzduit de o clădire industrială total lipsită de strălucire. Clădirea era împrejmuită de un grilaj, iar când Martin mişcă poarta, descoperi că nu era tocmai închisă, prin urmare intrară fără probleme. Una dintre uşi era deschisă, sigur pentru aerisire, şi păşiră precauţi. Arăta ca un hangar înăuntru, cu un acoperiş înalt şi o singură încăpere enormă. În faţa lor se afla o garnitură de canapele şi un fel de garderobă-depozit cu o mulţime de haine pe suporturi mobile. La stânga, câteva uşi duceau la toalete şi la ceea ce părea a fi nişte cabinete de machiaj provizorii. La dreapta erau construiţi pereţi cu ferestre, pentru a crea iluzia unei încăperi reale, iar decorul era înconjurat de o mulţime de lămpi.

O femeie blondă se apropie de ei. Părul îi era ridicat într-un coc fixat cu o pensulă, iar în jurul taliei avea un fel de centură de care erau prinse tot felul de instrumente de machiaj.

— Bună ziua, pe cine căutaţi?

— Suntem de la poliţie şi am vrea să vorbim cu Marie, o informă Paula.

— Filmează o scenă chiar acum, însă îi spun de îndată ce încheie. Dacă nu e urgent…

— Nu, putem aştepta un moment, nu e o problemă.

— Bine atunci, luaţi loc şi serviţi ceva.

Se aşezară după ce îşi luară cafea şi ceva de ronţăit de pe masa pregătită de lângă canapea.

— Da, ai dreptate, nu are prea mult fast, spuse Martin privind în jur.

— Ţi-am zis eu, spuse Paula aruncându-şi în gură un pumn de alune.

Se uitară curioşi la decorul aflat un pic mai departe, dinspre care se auzea vag sunetul unor voci care rosteau replici. După un moment, o voce de bărbat spuse sonor „tăiaţi”, iar peste câteva minute, femeia utilată cu obiectele de machiaj veni însoţită de vedeta Marie Wall. Dintr-odată, locul deveni mult mai plin de farmec. Marie era îmbrăcată în cămaşă albă şi pantaloni scurţi, strânşi pe corp, iar părul îi era prins cu o panglică albă. Martin nu putu să nu remarce că avea picioare extraordinar de frumoase pentru vârsta ei, însă încercă să se concentreze. Femeilor frumoase le fuseseră mereu uşor să-i distragă atenţia. Înainte de a o întâlni pe Pia, această slăbiciune a lui îi crease tot felul de probleme şi încă mai existau locuri în Tanumshede pe care le evita, pentru a nu da nas în nas cu cineva care să-i creeze astfel de complicaţii. Unii oameni erau mai plini de resentimente decât alţii.

— Ce surpriză plăcută de dimineaţă, un bărbat galant în uniformă! spuse Marie cu o voce aspră care îi făcu lui Martin pielea de găină pe mâini.

Înţelese cum îşi dobândise faima de mare devoratoare de bărbaţi de la Hollywood. Nu ar fi avut nimic împotrivă să fie devorat. Paula se uită acră la el şi atunci realiză în mod destul de jenant că rămăsese cu gura căscată. Tuşi în timp ce Paula se ridică pentru a saluta şi a se prezenta.

— Paula Morales şi Martin Molin de la secţia de poliţie din Tanumshede. Investigăm omorul unei fetiţe găsite moartă în Fjällbacka şi am vrea să vă punem nişte întrebări.

— Fireşte, zise Marie şi se aşeză pe canapea lângă Martin. Îi întinse mâna pentru a-l saluta şi o ţinu cu câteva secunde prea mult. El nu simţi nevoia să protesteze, însă văzu în coada ochiului cum Paula se uita urât la el.

— Presupun că doriţi să vorbiţi cu mine din cauza celor întâmplate acum treizeci de ani.

Martin îşi drese glasul şi aprobă din cap.

— Asemănările între cele două crime sunt atât de mari, încât ne vedem nevoiţi să vorbim cu dumneavoastră. Şi cu Helen.

— Înţeleg asta, zise ea fără să pară prea afectată. Dar ştiţi şi că eu

şi Helen ne-am susţinut nevinovăţia timp de treizeci de ani. Şi că o mare parte din viaţa noastră am trăit cu o vină pentru ceva ce nu am făcut.

Se aplecă în spate şi îşi aprinse o ţigară. Martin privi ca hipnotizat cum îşi puse un picior peste celălalt.

— Poate că nu am ajuns în închisoare, însă în ochii lumii asta nu mai conta, continua ea. Eram clar vinovate de omor, eram anatemizate cu imagini în fiecare ziar, eu am fost smulsă din familie şi vieţile noastre nu au mai fost la fel.

Suflă un fum în timp ce o privea pe Paula direct în ochi.

— Dacă asta nu e închisoare, atunci ce e?

Paula nu răspunse.

— Mai întâi trebuie să vă întrebăm de alibiul dumneavoastră în intervalul de la ora opt duminică seara până luni după-amiază, spuse Martin.

Marie mai trase un fum înainte de a răspunde.

— Duminică seara am ieşit cu toată echipa, am avut o petrecere improvizată. Ne-am aflat la hotelul Stora.

— Şi când aţi ajuns acasă? întrebă Martin luând un carnet de notiţe şi un pix.

— Păi… s-a întâmplat să rămân peste noapte la hotel.

— Există cineva care poate confirma acest lucru? întrebă Paula.

— Jörgen? Darling? Vino aici…

Marie strigă la un bărbat înalt şi brunet care vorbea cu voce tare şi gesticula larg undeva mai departe, lângă decoruri. Se întrerupse când o auzi şi veni spre ei.

— Acesta este Jörgen Holmlund. Regizorul filmului.

El încuviinţă din cap, salută şi apoi se uită întrebător la Marie, pe care părea să o distreze situaţia.

— Darling, poţi povesti acestor poliţişti unde mă aflam în noaptea dintre duminică seară şi luni dimineaţă?

Jörgen strânse din maxilare. Marie mai trase un fum din ţigară şi îl suflă înspre el.

— Nu te îngrijora, darling, nu cred că el ar avea vreun interes să o sune pe soţia ta.

El pufni, dar apoi spuse:

— Duminică seara am organizat o petrecere de acomodare cu echipa la Stora Hotellet şi s-a întâmplat ca Marie să rămână peste noapte la mine în cameră.

— Şi când aţi ajuns dimineaţa? întrebă Paula.

— Nu am ajuns deloc dimineaţă, eu şi Jörgen am plecat împreună la studio. Am fost acolo la opt şi jumătate, iar la ora nouă m-am machiat.

— Mai este şi altceva? întrebă Jörgen şi făcu cale-ntoarsă când ei

răspunseră că nu.

Marie părea să savureze neplăcerea lui.

— Săracul de Jörgen, zise ea arătând cu ţigara spre spatele care se îndepărta. Îşi pierde prea mult timpul încercând să evite ca soţia lui să afle de micile lui escapade. Aparţine acelui tip de bărbaţi înzestraţi cu o nefericită combinaţie de conştiinţă cu un libido nemăsurat.

Marie se aplecă să stingă ţigara într-o doză de cola aflată pe masă.

— Altceva? Nu sunt semne de întrebare prea mari în privinţa alibiului meu, presupun?

— Am dori să vorbim şi cu fiica dumneavoastră. Se poate? Este minoră şi avem nevoie de permisiunea dumneavoastră.

Martin tuşi din cauza fumului care înceţoşase locul în care stăteau.

— Sigur, spuse Marie ridicând din umeri.

Se rezemă înapoi pe canapea.

— Fireşte că înţeleg gravitatea situaţiei, însă, dacă nu mai aveţi şi alte întrebări, trebuie să mă întorc la filmări. Jörgen o să facă eczeme din cauza stresului dacă ne abatem de la planificare.

Se ridică şi întinse mâna. Apoi îi luă lui Martin carnetul şi pixul din mână, scrise ceva şi i le dădu înapoi, zâmbind pieziş înainte să o tulească cu paşi repezi spre platoul de filmări.

Paula îşi dădu ochii peste cap şi spuse:

— Lasă-mă să ghicesc. Telefonul ei.

Martin se uită în carnet şi încuviinţă din cap. Nu putu să-şi ascundă un zâmbet caraghios.

Bohuslän 1671–1672

În zilele care urmară vizitei era ca şi cum nimeni nu putea vorbi despre altceva decât despre Lars Hierne şi comisia de vrăjitorie. Atracţia Brittei pentru subiect contrasta bătător la ochi cu amărăciunea lui Preben, însă cotidianul îşi intrase din nou în drepturi şi vorbele se potoliseră. Toţi se întorseseră la ocupaţiile lor, deopotrivă slugile casei parohiale şi Preben, care avea treburi bisericeşti şi în regiunile Tanum şi Lur.

Zilele de iarnă veneau şi treceau cu o regularitate monotonă. Viaţa la parohie era uniformă şi totuşi mai variată decât pentru cei mai mulţi oameni care făceau aceleaşi lucruri în fiecare zi, de la răsăritul soarelui până la lăsatul serii. Casa parohială era vizitată de mulţi, iar Preben avea tolba plină cu poveşti din numeroasele sale deplasări legate de slujbă. Certuri de aplanat, tragedii de confruntat, bucurii de sărbătorit şi suferinţe de compătimit. Se îngrijea de căsătorii, botezuri, înmormântări şi dădea sfaturi în treburi legate şi de Dumnezeu, şi de familie. Elin trăgea cu urechea câteodată când vorbea cu vreunul dintre enoriaşii lui şi îi găsea mereu înţelepte şi chibzuite sfaturile, deşi pline de precauţie. Nu era nici pe

departe un om curajos, nu aşa cum fusese Per, şi îi lipsea încăpăţânarea aceea sfidătoare cu care fusese înzestrat soţul ei. Firea lui Preben era mai alunecoasă şi ochii, mai docili. Per avusese mereu un întuneric lăuntric care îl făcea câteodată posomorât, în timp ce Preben nu părea a fi niciodată trist. Britta se plângea uneori că era căsătorită cu un copil şi îl certa că venea în fiecare zi cu hainele murdare după ce lucrase la fermă cu animale şi treburi agricole. Însă el nu făcea decât să dea din umeri şi să zâmbească, fără a se lăsa afectat.

Märta începuse lecţiile de citire cu paracliserul, alături de ceilalţi copii. Elin nu prea ştia ce să creadă despre nerăbdarea şi bucuria pe care le arăta fiica ei când învăţa să stăpânească acele îmbârligături care pentru ea erau cu totul de neînţeles. Sigur că era un dar să înveţe să scrie, dar la ce îi trebuiau unei copile aceste cunoştinţe? Elin era o slujnică săracă, iar asta însemna că şi Märta avea să devină la fel. Pentru femei ca ele nu exista scăpare. Ea nu era Britta. Era Elin, fiica pe care tatăl ei nu o iubise. Era văduva al cărei bărbat pierise pe mare. Acestea erau realităţi care nu se schimbau, indiferent dacă preotul insista ca Märta să înveţe să citească. Fiica ei va beneficia mai mult de acele învăţături pe care Elin le primise de la bunica din partea mamei. Nu aveau să pună mâncare pe masă, nici nu aveau să-i aducă vreo răsplată sub formă de riksdaleri. Însă confereau respect, iar acesta nu era un lucru de lepădat.

Elin era adesea chemată când se năştea cineva, sau dacă era vorba de dureri de dinţi sau de stări de tristeţe. Da, Elin putea alina multe dureri şi indispoziţii cu ajutorul ierburilor şi al descântecelor. Chiar şi pentru ceva precum iubirile nefericite sau peţitorii nedoriţi i se cerea ajutorul, sau pentru animale domestice. Era o persoană importantă atunci când ceva mergea prost. Asta ar fi fost o soartă mai bună pentru Märta decât să fie îndopată cu lucruri de care nu avea să aibă nevoie şi care i-ar putea da ideea periculoasă că ar putea fi mai presus decât ceilalţi.

Cu toate astea, fierturile lui Elin nu păreau să aibă vreun efect asupra Brittei. Lunile treceau una după alta şi sângele continua să curgă. Sora ei începuse să fie tot mai indignată, susţinând că Elin făcea ceva greşit, că pesemne nu ştia să înfăptuiască ce promisese. Într-o dimineaţă, Britta aruncase cu urciorul în perete când Elin venise cu infuzia, iar licoarea verde cursese de-a lungul peretelui şi lăsase o băltoacă pe duşumea.

Elin nu era o persoană rea, de fapt, însă în secret nu-şi putea reprima o undă de satisfacţie văzând disperarea surorii sale. Britta era adesea răutăcioasă, nu numai cu slujnicele, dar şi cu Märta, iar câteodată Elin nu se putea sustrage gândului că din cauza acestei răutăţi nu putea creşte un copil în pântecele ei. Apoi se învinovăţea pentru gândurile ei întunecate. Nu voia să fie nerecunoscătoare. Cine ştie unde ar fi nimerit ea şi Märta dacă Britta nu s-ar fi îndurat să le ia sub aripa ei? Numai cu vreo două zile în urmă auzise că Ebba din Mörhult se afla în casa săracilor cu cei doi micuţi ai săi. Fără Britta, tot acolo ar fi ajuns şi ea cu Märta.

Dar Brittei nu-i venea uşor să se poarte ca cineva cu frica lui Dumnezeu. Avea în ea o împietrire şi o răceală în privinţa cărora nici măcar un om bun ca Preben nu putea face nimic. Câteodată se gândea că merita o soţie mai bună, una cu inima mai caldă şi cu starea de spirit mai vioaie. Nu numai o faţadă frumoasă cu bucle brunete, însă nu era treaba ei să judece.

Tot mai des îl surprindea Elin pe Preben observând-o în taină. Încerca să-l evite, însă nu era uşor. Se mişca aşa de firesc printre slugi, ca şi cum ar fi fost una dintre ele, şi adesea putea fi găsit în şopron sau pe câmp ocupându-se de animale. Avea o mână bună cu tot ce era viu, iar Märta se ţinea tot timpul scai de el ca un mic căţeluş. Elin îşi ceruse scuze de nenumărate ori că fiica era o aşa pacoste, însă el nu făcea decât să râdă, să dea din cap şi să spună că nu putea găsi o companie mai plăcută decât a ei. Oriunde s-ar fi aflat Preben, Märta nu era prea departe. Mereu părea că au multe de vorbit, Elin îi vedea discutând întruna. Märta îşi ţinea mâinile la spate într-un gest precoce, încercând să facă salturi lungi pentru a ţine pasul cu Preben. Încercase să o întrebe pe fiica ei despre ce vorbeau, însă Märta nu făcea decât să ridice din umeri şi să răspundă că vorbeau despre toate. Despre animale, despre Dumnezeu şi despre ce citea ea prin cărţi. Pentru că Preben îşi făcuse un obicei din a-i aduce mereu cărţi noi din biblioteca lui din casa parohială. De îndată ce îşi termina activităţile şi nu se mai se ţinea după Preben, se apuca de citit. Elin se minuna cum îmbârligăturile de pe paginile de carte puteau fi atât de interesante pentru o fată, dar îi permitea să citească, deşi era convinsă că nimic bun nu putea ieşi din asta.

Şi apoi era Britta. Cu fiecare zi părea mai îmbufnată văzând interesul lui Preben pentru fată. De mai multe ori o surprinsese privind îndelung pe fereastră neobişnuita pereche şi de asemenea auzise vreo două discuţii mai înfierbântate în această privinţă. Însă Preben nu cedase soţiei sale şi în privinţa asta. Continua să o lase pe Märta să îl urmeze oriunde ar fi mers. Iar după ea venea Panseluţa. Pisoiul crescuse în timpul iernii şi îşi urma stăpâna la fel de fidel precum Märta îl urma pe Preben. Erau un trio haios luând-o aşa la pas, prin ogradă. Elin ştia că lumea şuşotea despre interesul stăpânului casei pentru fată. Însă nici că-i păsa despre ce vorbeau slujnicele şi argaţii. Nu aveau decât să tot şoptească pe la spatele ei. De îndată ce-i chinuia vreo durere de cap sau de dinţi, devenea foarte apreciată. Şi când o întrebau bâiguitor ce dorea pentru ajutorul său, avea mereu grijă să-i roage ceva pentru fată. O porţie extra de mâncare. O pereche de pantofi care nu mai erau folosiţi. O fustă din care putea croi o rochiţă. Märta era lumea ei şi, dacă ea era fericită, atunci şi ea era fericită. Britta n-avea decât să creadă ce voia.

Elin strângea din dinţi când Märta venea plângând şi povestind că stăpâna a bătut-o sau a tras-o de păr. Îşi spunea că aceste cruzimi erau un preţ mic de plătit atâta vreme cât fata era relativ în siguranţă. Şi ea primise

nişte lovituri crunte de la Britta când crescuseră împreună şi totuşi se descurcase foarte bine. Preben avea să o protejeze pe Märta. Şi avea să aibă grijă şi de Elin. Ochii lui blânzi, care zăboveau asupra ei crezând că ea nu îi observă, o făceau să conteze pe asta. Şi câteodată, când privirile lor se întâlneau pentru o clipă lungă ca o veşnicie, simţea că pământul i se mişcă sub picioare.

[14]

Erica simţea cum îi creştea nervozitatea pe măsură ce se apropia de Marstrand. Citise foarte mult despre părinţii lui Helen şi îşi formase o părere despre ei din interviurile pe care le dăduseră. Tatăl lui Helen, KG, murise demult, însă putea să o întâlnească pe mama ei. Se vedea nevoită să recunoască în sinea ei că avea prejudecăţi în ceea ce-o privea pe Harriet Persson. Ea şi soţul ei aruncaseră toată vina pe Marie şi o prezentaseră pe Helen drept victimă, însă lucrul cel mai evident fusese cât de greu făcuseră faţă oprobriului public.

Erica ştia că erau parte a lumii mondene din Fjällbacka înainte ca toate acestea să se întâmple. KG era proprietarul unui lanţ de clădiri de birouri, iar Harriet fusese fotomodel înainte de nuntă. El bogat, ea frumoasă, vechea şi obişnuita combinaţie.

Viră în parcarea de lângă Koön. Era o zi călduroasă şi însorită şi se bucura la gândul că avea să facă o escapadă la Marstrand. Nu ajunsese demult acolo, iar acum fu izbită de cât de frumoasă era mica lume de coastă.

Savurase scurta traversare până la insula Marstrand, însă de îndată ce păşi pe pământ începu să se concentreze asupra interviului. Întrebările pe care voia să le pună i se învârteau în cap în timp ce urca gâfâind panta spre casa lui Harriet. Când ajunse la numărul căutat, se opri o clipă pentru a admira casa. Era splendidă, albă cu detalii antichizate şi elegante de lemn, trandafiri minunaţi, lalele roz şi violete, şi cu un balcon mare care dădea spre mare. Dacă Harriet ar vinde casa, ar primi multe milioane pe ea, bănuia Erica, un număr de milioane cu două cifre.

Intră pe o poartă albă de lemn şi urmă mica potecă pietruită până la uşa de la intrare. Nu exista o sonerie, ci numai un dispozitiv antic de bătut la uşă, cu cap de leu, pe care îl lăsă să se lovească de panelul din lemn. Uşa fu deschisă imediat de o doamnă elegantă, de vreo şaizeci de ani.

— Erica Falck! Ce noroc să vă întâlnesc în sfârşit! Da, am citit TOATE cărţile dumneavoastră şi cred că sunteţi nemaipomenit de talentată. Şi ce minunat că aţi avut succes şi în străinătate!

O îndemnă pe Erica să intre în coridor fără a mai aştepta răspuns.

— Am pregătit nişte cafea, nu primesc prea des astfel de oaspeţi distinşi, spuse ea îndreptându-se spre balcon prin camera de zi, încăpătoare şi deschisă.

Erica nu era expertă în design interior, însă recunoscu piese de mobilier marca Josef Frank, Bruno Mathsson şi Carl Malmsten. Locul

arăta mai degrabă ca şi cum un designer profesionist şi-ar fi pus amprenta, se îndoia că Harriet însăşi alesese lucrurile.

— Da, mai întâi vreau să vă mulţumesc că aţi fost de acord să mă primiţi, spuse Erica aşezându-se pe scaunul către care Harriet o îndreptă printr-un gest hotărât.

— Da, cum să nu. În toţi aceşti ani am vrut ca adevărul să ajungă la oameni, de dragul bietei de Helen, prin urmare cartea dumneavoastră este mai mult decât binevenită. Şi mai ales pentru că am auzit de la prietene din Stockholm că persoana aceea îngrozitoare are de gând să scoată o carte proprie.

— Dar ar fi aşa de rău? spuse Erica cu blândeţe şi dădu din cap când Harriet ridică un vas de cafea. Marie şi-a susţinut nevinovăţia de-a lungul anilor, la fel ca Helen, aşa că nu va face decât să sprijine versiunea lui Helen, nu?

Harriet îşi strânse buzele când turnă cafeaua îngrijorător de transparentă.

— Nu cred că este nevinovată, cred că ea a omorât-o pe biata copilă, pentru ca apoi să dea vina pe Helen.

— Deşi Marie a fost prima care a recunoscut crima?

Erica luă o înghiţitură de cafea. După cum se temea, era mult prea slabă.

— Era o parte din planul ei, înţelegeţi?

Vocea lui Harriet deveni dintr-odată ascuţită. Înghiţi de câteva ori.

— Voia să o păcălească pe Helen să recunoască, spuse ea apoi. Helen a fost mereu manipulabilă şi uşor de păcălit, iar această Marie era un copil viclean dintr-o familie oribilă. La început, ne-a îngrijorat influenţa ei asupra lui Helen, devenise cu totul altă persoană când începuseră să iasă împreună. Însă le-am lăsat o vreme de capul lor, deşi nu am considerat că era bine. Nu voiam să fim consideraţi snobi şi desigur că este bine pentru copii să fie expuşi altor tipuri de personalitate decât cea a lor, însă familia aceea… Ar fi trebuit să oprim asta încă de la început, de fapt i-am şi spus lui KG. Dar ştiţi cum sunt bărbaţii, nu vor să asculte când le intră ceva în cap. Mai întâi a fost de părere să nu intervenim. Apoi a mers cum a mers şi a spus de multe ori de-a lungul anilor: „De ce nu te-am ascultat eu pe tine, Harriet?”

Îşi trase răsuflarea şi luă o înghiţitură de cafea.

— Nu ştiu dacă aţi auzit ce s-a întâmplat, se grăbi Erica să intervină. O fetiţă de la aceeaşi fermă unde a locuit şi Stella a fost găsită omorâtă, în acelaşi loc în care a fost descoperită Stella.

— Da, am auzit asta, ce îngrozitor!

Harriet se înfioră şi podoabele îi zornăiră. În jurul gâtului avea un lanţ lat marca Bismarck, pe mâini brăţări groase, de aur, şi o mică şi discretă broşă Channel prinsă de bluză. Era evident că fusese

fotomodel, mergea cu ţinuta dreaptă şi gâtul întins, iar părul îi era cu pricepere vopsit în nuanţe diferite de blond care nu trădau defel semnele timpului. Arăta mai degrabă de cincizeci de ani decât de şaizeci. Erica îşi îndreptă spatele involuntar. Avea tendinţa să stea cocoşată, un defect profesional după toate orele petrecute în faţa computerului.

Harriet mai turnă din cafeaua subţire, iar Erica se oripilă în sinea ei.

— Da, asta nu face decât să confirme ceea ce spun. Că Helen este nevinovată. Imposibil să fie numai o întâmplare că o fată moare tocmai când Marie se întoarce după toţi aceşti ani. Ea trebuie să fie.

O fixă cu privirea pe Erica.

— Dar de ce credeţi că Helen a recunoscut? întrebă Erica. De ce a recunoscut o fată de treisprezece ani o crimă pe care nu a comis-o?

Harriet nu răspunse iniţial. Trase nervos de lănţişorul Bismarck în timp ce se uita spre fortăreaţă. Când se întoarse spre Erica, avea în privire ceva greu de descifrat.

— Helen era o fată vulnerabilă. Aşa va fi mereu. KG a răsfăţat-o. Nu am mai avut copii şi a fost fata tatei. O proteja de toate şi îi dădea tot ce voia. Trebuie să recunosc că mă simţeam câteodată exclusă, puteau petrece ore în şir numai ei doi şi era ca şi cum îşi aveau propria lume. Şi eu fusesem fata tatei când am crescut, aşa că i-am înţeles şi i-am lăsat. Însă când a apărut Marie, a fost ca o forţă a naturii căreia Helen nu a putut să i se împotrivească. Am văzut asta, cât de mult o fascina. Era frumoasă fata şi deja de atunci avea o aură de om trecut prin viaţă şi… cum să spun asta, un fel de instinct de supravieţuire. Cred că Helen, căreia îi era frică de toate cele, se simţea în siguranţă cu Marie. Helen s-a schimbat când s-au cunoscut. Începuse să se distanţeze de noi. Şi KG a observat şi a încercat să-i dedice mai mult timp. Niciunuia dintre noi nu-i plăcea că petreceau mult timp împreună. După o vreme, am încercat să împiedicăm asta, însă Fjällbacka e mică şi e greu aici să ţii două persoane departe una de cealaltă. Ce-am fi putut face, să fi stat cu ele la şcoală toată ziua?

Harriet continua să tragă de lănţişorul Bismack făcându-l să zornăie pe pielea bronzată a decolteului său.

— Aşadar de ce credeţi că a recunoscut? îi era teamă de Marie?

Expunerea lui Harriet o îndepărtase de întrebarea iniţială, iar Erica o aduse cu tact înapoi.

— Cred că voia să-i facă pe plac lui Marie. Poliţiştii i-au spus că Marie recunoscuse şi atunci ea a vrut să facă la fel. Exact aşa era Helen. Este. Atentă să nu se pună împotriva curentului. Când Marie şi-a retras apoi declaraţia, şi Helen a făcut la fel. Însă răul era deja făcut.

Vocea îi tremura. Aşeză în faţa Ericăi o farfurie cu chifle cu scorţişoară.

— Uitaţi, sunt proaspete, cumpărate azi-dimineaţă de la brutărie.

Erica se întinse după o chiflă.

— Aţi putut să o păstraţi pe Helen, zise ea. Spre deosebire de Marie, care a fost dată unor familii adoptive?

Erica lăsă afirmaţia să sune ca o întrebare, cu toate că era mai mult o constatare.

— Da, slavă Domnului, fetele nu au putut fi condamnate la închisoare. Au intervenit Serviciile sociale şi au hotărât ce era mai bine pentru fete. Cum era de aşteptat, familia Wall nu a fost considerată potrivită pentru a se ocupa de Mafie. Însă Helen s-a putut întoarce la noi după un scurt timp petrecut în centrul de plasament. Şi pe bună dreptate. Nimic din ceea ce s-a întâmplat nu a fost greşeala noastră, nu a existat vreun cusur în creşterea lui Helen şi în educaţia pe care i-am oferit-o. Dacă nu ar fi întâlnit-o pe fata aceea îngrozitoare, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

Vocea îi devenise din nou ascuţită.

— Însă v-aţi mutat imediat din Fjällbacka? întrebă calm Erica.

Harriet aprobă din cap.

— Da, fireşte că nu se punea problema să rămânem, în condiţiile în care lumea tot şuşotea pe la spate. Nu era deloc plăcut ca dintr-odată să fii tratat drept paria. Au mers până la a-l demite pe KG din poziţia de preşedinte la Rotary. De parcă ceea ce se întâmplase ar fi avut câtuşi de puţin legătură cu el.

Răsuflă adânc de câteva ori. Desigur că vechile răni nu erau cu totul vindecate. Erica nu înceta să se minuneze cum de părea Harriet mai tulburată de căderea ei şi a lui KG de pe piedestalul social, decât de trauma trăită de fiica ei.

— Şi cu toate astea Helen a ales să se întoarcă?

— Da, ceva ce nu am putut înţelege niciodată. Dar James, care ne-a cumpărat casa, nu a vrut să se mute de acolo când s-a căsătorit cu Helen. KG l-a sprijinit în hotărârea lui, prin urmare cum era să mă împotrivesc?

— James şi soţul dumneavoastră erau prieteni apropiaţi, din câte am înţeles. Iar Helen era foarte tânără când s-a căsătorit cu un bărbat care avea aceeaşi vârstă ca tatăl său. Ce aţi simţit dumneavoastră în legătură cu această căsătorie?

Erica se aplecă înainte plină de curiozitate; în lunile în care făcuse cercetări pentru carte se gândise de multe ori la această chestiune.

— KG era foarte încântat. El şi James fuseseră prieteni încă de pe vremea când copilăriseră împreună în Fjällbacka şi îl admira teribil. A încurajat relaţia încă de la începutul ei şi nu am văzut nimic rău în asta. L-am cunoscut pe James încă de când eu şi KG ne-am căsătorit şi într-un fel făcea parte din familie. Prin urmare, când James a adus asta în discuţie, chiar înainte de ziua în care Helen urma să

împlinească optsprezece ani, fireşte că am spus că era decizia lui Helen. Dar nu am avut nicio obiecţie.

Erica studie cu atenţie chipul lui Harriet şi i se păru că vede altceva decât ce spuneau cuvintele. Ar fi putut Harriet să aibă o atitudine atât de neştirbit pozitivă faţă de faptul că un prieten de familie, un bărbat care era destul de bătrân pentru a fi tatăl fetei sale, dintr-odată o curta pe Helen şi apoi se căsătorea cu ea? Era departe de a se lăsa convinsă. Ceva nu se potrivea, însă îşi dădea seama că nu avea să obţină mai mult de la Harriet.

— Am căutat-o pe Helen de mai multe ori, zise ea, însă nu mi-a răspuns şi nu cred că vrea să fie intervievată de mine. Însă dacă aş putea obţine versiunea lui Helen, ar fi extrem de relevantă pentru carte. Aveţi posibilitatea să vorbiţi cu ea?

Harriet încuviinţă din cap.

— Fireşte că vă va sta la dispoziţie. Ştiu că îi e teamă ca totul să fie răscolit din nou şi la început m-am gândit şi eu la asta, că lumea va începe din nou să vorbească. Dar apoi am realizat că aceasta era şansa pe care am aşteptat-o în toţi aceşti ani, posibilitatea de a ne restabili reputaţia în faţa tuturor. Pentru că, da, după toţi aceşti ani oamenii încă se uită pieziş la mine şi an de an sunt exclusă din cercurile sociale de aici de pe insulă. Eu, care pot să-mi aduc o contribuţie atât de însemnată!

Înghiţi de câteva ori.

— Dar voi vorbi cu Helen, va lua legătura.

— Mulţumesc, spuse Erica.

— O sun chiar astăzi, confirmă Harriet dând din cap cu hotărâre. Nu am de gând să o las să piardă această şansă de a ne curăţa numele.

Când Erica se îndepărtă, Harriet rămase afară pe balcon.

Era mereu linişte în mijlocul zilei. Lumea se afla pe mare sau luându-şi prânzul în oraş, în lumina soarelui. Nu se simţeau în stare să meargă încoace şi-ncolo privind florile şi arbuştii când căldura era la apogeu. Asta îi convenea Sannei. Mereu se simţise cel mai bine în sere, prin urmare căldura vibrândă din momentul în care soarele stătea cel mai sus pe cer nu o deranja, cu toate că o durea capul, ca întotdeauna înainte de prânz. Dimpotrivă, îi dădea ocazia de a-şi îngriji plantele. Înghiţeau multă apă acum, aşa că era foarte atentă să nu-i scape nicio plăntuţă şi să se ofilească.

Tot acum avea şi timp pentru a aranja ghivecele răsturnate de goana unor clienţi mai puţin grijulii şi putea pălăvrăgi un pic cu hortensiile sau bârfi o clipă cu trandafirii. Cornelia putea să se ocupe de casă. Calitatea angajaţilor de pe timpul verii varia considerabil de la an la an, însă Cornelia era o comoară.

Dacă cineva ar fi întrebat-o pe Sanna care erau prietenii ei cei mai

apropiaţi, ar fi răspuns că erau plantele. Nu pentru că ar fi avut alţii dintre care să aleagă. Tot timpul îi fusese greu să lase pe cineva în viaţa ei. La liceu avusese nişte tentative stângace de a lega relaţii de prietenie cu unii dintre colegi. Încercase să facă aceleaşi lucruri pe care le vedea la alţii. Să iasă împreună la masă, să vorbească despre băieţi, să poarte conversaţii frivole despre ultimele achiziţii de pantofi sau serioase despre consecinţele efectului de seră. Încercase să fie normală, însă nu-i înţelegea pe oameni, era o minune că ajunsese împreună cu Niklas. Plantele, pe de altă parte, pe ele le înţelegea. Şi, spre deosebire de oameni, şi ele o înţelegeau pe ea. Nu avea nevoie de altă companie.

Îşi îngropă faţa cu delicateţe într-o hortensie mare şi violetă, inspirându-i parfumul. Era cea mai grozavă mireasmă din lume. Îi calma sufletul şi o făcea să se destindă pentru o clipă. Împinse departe toate amintirile, toate gândurile, lăsând loc numai unui susur liniştit.

Cu totul altfel stăteau lucrurile atunci când era mică. Stella era cea care iubea pădurea, care se juca acolo zile în şir. Sanna rămânea în grădină, evita pădurea cu miresmele ei străine.

După ceea ce i se întâmplase, avea cu atât mai puţin motive să se apropie de pădure. După ceea ce făcuseră Helen şi Marie.

Ceva se punea în mişcare în interiorul ei de îndată ce se gândea la Marie. O nevoie de a face ceva, orice. Treizeci de ani de reflecţii şi gânduri se adunaseră şi se depuseseră până la formarea unui sediment tare ca piatra. Pe zi ce trecea, simţea tot mai puternic în piept această apăsare. În curând, avea să fie nevoie să facă ceva în această privinţă.

— Îmi cer scuze, dar unde sunt plantele aromatice?

Sanna tresări, cum stătea cu faţa adâncită în hortensie, şi se uită în jur. O femeie cu un copil mic şi nerăbdător de mână se uita la ea întrebătoare.

— Vă arăt, spuse Sanna şi porni înainte spre sectorul dedicat plantelor aromatice.

Ghicise deja că femeii i se potrivea busuiocul. Avea mereu dreptate.

Viaţa fusese ca un *montagne russe* mulţi ani la rând. Însă pentru prima oară după mult timp, Anna simţea că are sub picioare un fel de teren stabil. Ceea ce o făcea extrem de temătoare, pentru că ştia cât de rapid putea totul să se prăbuşească. Anii alături de Lucas o schimbaseră radical. Loviturile lui îi erodaseră treptat stima de sine şi încă se mai lupta să se întoarcă la persoana care era odată. Înainte de a-l întâlni pe Lucas, crezuse că era de nebiruit, mai ales mulţumită Ericăi. Ajunsă la o vârstă matură, realizase că sora ei fusese prea protectoare şi o răsfăţase prea mult, poate ca o încercare de a compensa pentru tot ce nu primiseră de la părinţii lor.

Anna o iertase de multă vreme pe Elsy, mama lor. Fusese dureros să afle adevărul despre secretul ei, dar în acelaşi timp era un lucru bun că Erica găsise bucata aceea de haină pătată cu sânge în podul casei unde copilăriseră. Mulţumită acesteia se aleseseră cu un nou membru al familiei. Şi ea, şi Erica încercau să-l întâlnească pe fratele Göran, cât de des era posibil. Totul are un sens, se gândea Anna pe când depăşea un tractor vechi. Soarele o orbea şi se întinse după nişte ochelari fără să scape drumul din ochi. Nu şofase niciodată prea aventuros, însă după accident era şi mai prudentă. În plus, acum de-abia ajungea la volan din cauza burţii. Probabil că n-ar fi trebuit să mai conducă maşina în acest stadiu. Dan se oferise să o ducă el, însă îl refuzase amabil dar cu hotărâre. Era o treabă pe care voia să o facă personal. Nu dorea amestecul nimănui, trebuia să ia decizia de una singură.

Anna îşi permise să considere mica deplasare cu automobilul un moment de respiro din rutina zilnică de acasă. Vacanţa de vară era o invenţie fantastică, din multe puncte de vedere, dar pentru copii, nu neapărat şi pentru părinţi. În orice caz nu acum, când era obosită, transpirată şi teribil de gravidă. Îi iubea pe copii, dar era greu să-i ţină ocupaţi toată ziua. Pentru că diferenţa de vârstă dintre copiii lui Dan şi ai ei era atât de mare, trebuiau să suporte de toate, de la certuri de copii mici până la izbucnirile obişnuite ale adolescenţei. Pe deasupra, îi era greu să refuze când Erica şi Patrik îi cereau ajutorul. Dan obişnuia să o critice şi să-i spună că trebuia să se gândească la propria persoană. Dar pe de o parte îi plăceau extraordinar de mult cei trei copii ai surorii sale, pe de altă parte vedea în asta o şansă de a o răsplăti pe Erica pentru tot ce făcuse pentru ea în copilărie. Să îi supravegheze câteodată pe Maja şi pe gemeni era puţinul pe care-l putea face, indiferent ce ar fi zis Dan. Va fi mereu disponibilă să îşi ajute sora mai mare.

Anna obişnuia să şofeze cu radioul deschis pe frecvenţa Vinyl 107 şi să fredoneze şi ea melodiile. De când devenise părinte, nu mai era la curent cu noutăţile în materie de muzică, ştia numai că Justin Bieber era popular şi putea să îngâne nişte melodii ale lui Beyonce. În rest, era total pierdută. Dar acum, pentru că se difuza „Broken Wings” cu Mr Mister, putea să dea volumul la maximum.

În mijlocul refrenului se întrerupse şi înjură cu voce tare. La naiba! Maşina care se apropia din direcţia opusă era mult prea bine cunoscută. Erica. Anna i-ar fi recunoscut oriunde vechiul Volvo combi. Se gândi să se ascundă în spatele volanului, dar realiză că şi Erica i-ar fi recunoscut maşina. Cu toate astea, ştia că Erica nu se pricepea deloc la maşini şi nu era în stare să deosebească o Toyota de o Chrysler, aşa că spera ca sora ei să nu reacţioneze la Renaultul roşu care trecea în viteză pe lângă ea.

Zbârnâi telefonul. Aruncă un ochi spre locul unde stătea fixat cu un

suport magnetic pe tabloul de bord. Drace, drace, drace! Erica sunase. Însemna că recunoscuse maşina. Anna oftă, dar pentru că nu dorea să vorbească la mobil în timp ce conducea, îi rămânea un moment să încropească o scuză. Nu-i plăcea să o mintă pe sora ei. O făcuse prea des de-a lungul anilor. Însă acum nu avea de ales.

Leagănul se mişca uşor încoace şi-ncolo, cu toate că Gösta nu simţea nici cea mai mică briză în căldura apăsătoare. Se întreba când se dăduse Nea în el pentru ultima oară. Pietrişul scârţâia sub paşii lui. Şotronul se ştersese aproape de tot.

Simţi o uşoară durere de stomac când se apropie de uşa ce se deschise, înainte ca el să apuce să bată.

— Intraţi, zise Bengt.

Bengt îi zâmbi amabil, însă Gösta putea recunoaşte agresivitatea de dincolo de suprafaţă.

Gösta sunase şi îi avertizase că avea să vină şi îi găsi pe toţi aşezaţi la masa din bucătărie ca şi cum l-ar fi aşteptat. Bănuise că părinţii lui Peter aveau să rămână până după înmormântare, indiferent când ar urma să aibă loc aceasta. Până când nu se făcea autopsia, nu puteau să o îngroape. Sau să fie incinerată, dacă aşa voiau părinţii. Îşi îndepărtă aceste gânduri şi imaginile pe care i le aduceau în minte şi acceptă să fie servit cu o cafea. Apoi se aşeză lângă Peter şi îi puse o mână pe umăr.

— Cum rezistaţi? întrebă el şi dădu din cap în semn de mulţumire când Eva îi puse în faţă o ceaşcă de cafea aburindă.

— Secundă cu secundă, minut cu minut, zise Eva cu glas scăzut şi se aşeză în faţa lui, lângă socrul său.

— Au primit somnifere de la doctorul de aici, asta ajută, spuse mama lui Peter. La început nu au vrut să ia, i-am convins eu. Lipsa somnului nu ajută cu nimic.

— Da, asta e bine, zise Gösta. Luaţi ajutorul care vi se oferă.

— Aţi auzit ceva? De aceea aţi venit?

Peter se uită la el cu nişte ochi total lipsiţi de vreo sclipire.

— Nu, din păcate, zise Gösta. Dar lucrăm permanent şi facem tot ce putem. Am venit să verific cu dumneavoastră dacă a existat posibilitatea ca cineva să intre în casă în timp ce dormeaţi? Aţi observat dacă era vreo fereastră deschisă?

Eva îşi ridică ochii spre el.

— Era atât de cald, că toţi am dormit cu ferestrele deschise. Însă erau fixate cu cârlige în interior şi totul era normal.

— Bine, zise Gösta. Ultima oară când am fost aici, aţi spus că uşa de la intrare era închisă şi încuiată cu cheia. Însă poate că există alte moduri de a intra. O uşă la pivniţă, de exemplu, pe care să fi uitat să o închideţi?

Peter îşi duse mâna la frunte şi arătă spre uşă.

— Doamne, am uitat să vă spun asta data trecută când aţi fost aici! Avem alarmă. O deschidem de fiecare dată când mergem la culcare. Am avut un jaf în apartament pe când locuiam la Uddevalla. Înainte să se nască Nea. Cineva a aruncat o bombă cu gaze lacrimogene prin fanta pentru scrisori şi a spart uşa. Nu aveam prea multe lucruri de valoare, însă a fost îngrozitor că cineva îndrăznise să intre în apartament când noi eram acolo şi dormeam. Aşa că, de atunci, avem mereu alarmă, şi a fost unul dintre primele lucruri pe care le-am instalat când ne-am mutat. Am simţit că e foarte important, dat fiind că locuim aşa de izolat…

Glasul i se pierdu. Gösta bănuia la ce se gândea. Că pericolul lovise oricum. Alarma sigur că le dăduse senzaţia că erau protejaţi, dar nu ajutase.

— Prin urmare aţi închis alarma când v-aţi trezit?

— Da, aşa am făcut.

— Şi aţi deschis-o din nou când aţi plecat?

— Nu, zise Peter clătinând din cap. Era dimineaţă şi lumină, deci…

Îşi ridică privirea şi înţelese ce spunea Gösta.

— Deci Nea nu putea să fi plecat înainte de şase şi jumătate.

— Exact, trebuie să fi dispărut după aceea, altfel ar fi sunat alarma. Pentru că nimeni altcineva nu mai are codul de dezactivare al alarmei?

Acum era rândul Evei să clatine din cap.

— Nu, şi pe deasupra primim notificări pe mobil în legătură cu toate activităţile legate de alarmă.

Se ridică şi aduse iphone-ul care era pus la încărcat pe blatul din bucătărie. Tastă un cod, căută ceva şi apoi îi arătă ecranul lui Gösta.

— Uitaţi, aceasta este noaptea respectivă, am pus alarma când am mers să ne culcăm, pe la zece, apoi a fost dezactivată la 06:03, când s-a trezit Peter.

— Cum de nu ne-am gândit la asta? zise Peter cu glas stins.

— Eu ar fi trebuit să mă gândesc la asta, replică Gösta. Cutia de alarmă e chiar acolo. Astfel de situaţii… da, astfel de situaţii te fac să-ţi pierzi logica. Însă în orice caz acum putem exclude posibilitatea ca cineva să fi intrat în timpul nopţii.

— I-aţi verificat pe ăia din Tanumshede? întrebă Bengt.

Ulla îl trase de braţ, se aplecă înainte şi îi şopti ceva.

Îşi eliberă furios braţul.

— Dacă nimeni altcineva nu îndrăzneşte să o spună, atunci o voi spune eu! zise el. Se vorbeşte că ar exista elemente criminale în tabăra aceea din Tanumshede. Unii au participat inclusiv la căutare. Nu înţelegeţi ce moment excelent pentru a distruge dovezile a fost pentru ei? Unul dintre ei chiar a găsit-o, aşa am auzit. Nu e o coincidenţă

ciudată?

Gösta nu prea ştia ce să răspundă. Asta n-o pusese la socoteală, cu toate că realizase tot mai mult în ultimii ani că oamenii cu păreri xenofobe nu mai erau uşor de identificat după capetele rase şi ghetele mari şi grosolane. Uneori arătau ca nişte pensionari cât se poate de normali. Se întrebau dacă Peter şi Eva împărtăşeau părerea lui Bengt.

— Nu excludem nimic, însă nu am primit niciun fel de indicii care să ne facă să bănuim pe cineva de la tabăra de refugiaţi.

— Dar aşa este? Există criminali în tabără?

Era greu de spus dacă Peter întreba dintr-un fel de convingere personală sau ca un om disperat să se agaţe de un fir de pai.

— Nu ar trebui ca poliţia din localitate să-i verifice pe acei oameni când sosesc aici? Pot fi criminali, hoţi, violatori şi, da, pedofili!

Bengt îşi ridicase vocea, iar soţia lui îl prinse din nou de braţ.

— Hai, Bengt, acum nu este momentul…

Însă soţul ei nu se putu opri.

— Nu înţeleg care este problema acestei ţări, tocmai din cauza naivităţii suedezilor am plecat din ţară! Tot felul de oameni ne trec graniţa şi noi trebuie să le dăm mâncare şi îmbrăcăminte şi acoperiş deasupra capului, iar ei au şi tupeul să se plângă de cazarea pe care o primesc! Susţin că fug de război şi de tortură, dar apoi vin şi reclamă că nu au Wi-Fi! Nu spune asta totul?

— Scuzaţi-l pe bărbatul meu, interveni Ulla trăgându-l şi mai puternic de pulover ca să-l facă să tacă. Dar e drept că nu se ştie ce fel de oameni sunt în acea tabără, iar când am fost în oraş să cumpărăm câte ceva de mâncare… da, acolo se tot vorbeşte, aşa este. Lumea se teme că şi alţi copii vor fi răpiţi.

— Avem alte piste de urmat, pe care le considerăm mai relevante, spuse Gösta.

Îi părea cu adevărat rău de întorsătura pe care o luase discuţia.

— Este vorba de ceea ce s-a întâmplat acum treizeci de ani? Cu Helen şi cu actriţa aia care acum a venit aici? Chiar credeţi asta? îşi ridică Eva ochii întâlnind privirea lui Gösta. O cunoaştem pe Helen, e vecina noastră şi nu i-ar fi făcut niciodată rău Neei. Şi actriţa aia, Doamne, de ce să vrea să ne rănească fata? Au fost copii când s-a întâmplat. Nu, nu cred asta niciun moment. Cred mai degrabă… da, ce spune Bengt.

Gösta rămase tăcut. Îşi dădea seama că nu putea spune nimic. Părinţii Neei se aflau într-o situaţie disperată. Nu era o moment bun pentru o discuţie despre ideologie.

— Nu excludem nimic, însă există un pericol destul de mare să mergem numai într-o direcţie, zise el. Ancheta se află într-o fază incipientă, aşteptăm raportul medico-legal şi analiza experţilor. Credeţi-mă, nu ne-am închistat în vreo teorie, însă nimeni nu ar avea

de câştigat dacă încep să înflorească tot felul de zvonuri nefondate care pot întuneca judecata oamenilor. Prin urmare, vă rog să nu ne îngreunaţi treaba prin… adică făcând lumea să tragă concluzii greşite.

— Auzim ce spuneţi, zise Peter cu mâinile strânse puternic deasupra mesei. Însă promiteţi-ne că nu excludeţi nimic din motive greşite. Poate că există un motiv pentru care au reputaţie proastă şi lumea vorbeşte. Nu iese fum fără foc.

— Promit, zise Gösta, însă simţi cum îi creştea nodul din stomac.

Avea neplăcuta senzaţie că se pusese ceva în mişcare, un tăvălug care era greu de oprit. Înainte de a ieşi pe uşă, văzu privirea întunecată, moartă, a lui Peter.

Bohuslän 1672

Se topise şi ultima zăpadă. Dealurile începeau să clocotească de viaţă şi verdeaţa să apară din abundenţă. Domeniul parohial cunoştea şi el o reînsufleţire. Făcuseră curăţenie generală timp de o săptămână, pentru a alunga iarna şi a primi jumătatea mai caldă a anului. Toate plăpumile şi saltelele fuseseră spălate şi puse afară la uscat, preşurile fuseseră frecate bine şi duşumelele curăţate. Ferestrele erau lustruite, aşa încât soarele să pătrundă adânc în micile camere şi să alunge umbrele din colţuri. Căldura îşi găsea locaşul în piept, dezgheţând ce îngheţase în lungile nopţi de iarnă, iar picioruşele Märtei păreau că dansează când sărea prin ogradă urmată de Panseluţa. Elin se surprinse fredonând în timp ce stătea pe duşumea şi freca plăcile de lemn. Până şi Britta părea într-o dispoziţie mai bună.

Veştile despre vrăjitoarele care fuseseră arse peste tot în Bohuslän contribuiseră la o stare de euforie în întregul ţinut. Poveştile se răspândeau de la casă la casă şi erau povestite şi repovestite la licărul lumânărilor. Se ţeseau poveşti despre călătorii la colina albastră pentru sabatul vrăjitoarelor şi de împreunări cu necuratul, iar la fiecare repovestire se mai împodobea ţesătura. Slujnicele şi argaţii cu care Elin şi Märta împărţeau coliba se întreceau unii pe alţii cu descrieri pitoreşti ale meselor servite în ordine inversă, cu lumânările în jos, cu vaci zburătoare şi ţapi, sau cu copii ispitiţi de vrăjitoare spre plăcerea necuratului. Märta asculta mereu cu ochii mari, iar Elin o privea cu o blândă indulgenţă. Erau poveşti captivante, nu putea să nege, însă se întreba în sinea ei cât din toate astea era adevăr. I se părea că semănau cu poveştile pe care i le povestea bunica despre troli şi elfi. Dar îi lăsa. Oamenii aveau nevoie de poveşti pentru a face faţă greutăţilor vieţii şi chipul arzând de curiozitate al Märtei o bucura. Cine era ea să îi ia această bucurie? În scurt timp, Märta avea să deosebească poveştile de realitate şi, cu cât putea rămâne mai mult în lumea poveştilor, cu atât mai bine.

Britta fusese neobişnuit de drăguţă cu Märta în ultimele zile. O

mângâiase pe părul bălai, îi oferise dulciuri şi îi ceruse permisiunea să pună mâna pe Panseluţa. Elin nu ştia exact de ce, însă asta o făcea să se simtă rău. O cunoştea pe sora ei: Britta nu făcea nimic din bunătate, însă fata era încântată de toată prietenia arătată şi venea radiind de bucurie să-i arate toate bunătăţile primite de la stăpână. Elin încerca să-şi îndepărteze îngrijorarea din minte. Mai ales atunci, în acea zi în care aveau atâtea de făcut. Ingeborg, mătuşa Brittei, avea să vină în vizită, prin urmare curăţenia de primăvară se cerea grăbită, pentru a fi încheiată înainte de sosirea ei. Elin nu o văzuse pe Märta toată ziua, ocupată fiind cu frecatul lucrurilor şi dereticatul, iar spre începutul după-amiezii începu să se uite în jur, neliniştită, după fiica ei. Îi strigă numele peste tot prin gospodărie, cercetă coliba în care locuiau ele, ca şi hangarul şi celelalte case ale fermei parohiale, însă Märta nu se lăsa găsită. I se strângea stomacul din pricina îngrijorării şi striga mai tare şi mai tare. Îi întreba pe toţi pe care îi întâlnea, însă nimeni n-o văzuse pe fată.

Uşa se deschise larg.

— Ce se întâmplă, Elin? întrebă Preben alergând afară din casă cu părul ciufulit şi cu cămaşa albă îndesată în grabă în pantaloni.

Elin fugi tulburată până la el în timp ce cu privirea rătăcea prin jur, în speranţa că va zări codiţa împletită a Märtei.

— Nu o pot găsi pe Märta, am căutat-o peste tot!

— Calm, Elin! zise Preben şi îşi puse mâinile pe umerii ei.

Simţi căldura mâinilor lui prin rochie şi nu putu decât să se prăbuşească în braţele lui. Rămase aşa preţ de câteva secunde înainte să se desprindă şi să îşi şteargă ochii cu mâneca rochiei.

— Trebuie să o găsesc, e aşa de mică, e tot ce am mai drag şi mai preţios.

— O găsim, Elin, zise el şi se îndreptă hotărât spre şopron.

— Deja am căutat acolo, zise Elin cu disperare în glas.

— L-am văzut acolo pe Lill-Jan şi dacă este cineva care să ştie tot ce se petrece în această fermă atunci el este, zise Preben.

Deschise uşa şopronului şi intră, iar Elin îşi săltă fustele şi fugi după el. În întunericul şopronului auzi vocile şoptite ale celor doi bărbaţi şi desluşi numele „Britta". Inima începu să îi bată puternic. Se obligă să aştepte până ce Preben şi Lill-Jan îşi încheiară convorbirea, însă când văzu expresia de pe chipul lui Preben, ştiu că temerile îi erau justificate.

— Lill-Jan a văzut-o pe Britta mergând cu Märta în pădure acum o clipă.

— În pădure? Ce să facă acolo? Britta nu merge niciodată acolo. Şi de ce să meargă acolo cu Märta?

Se auzi strigând, iar Preben o linişti.

— Acum nu e timpul să fim isterici. Trebuie s-o găsim pe fată. Am văzut-o pe Britta în bibliotecă mai devreme, mă duc să vorbesc cu ea.

Preben se repezi în casă, iar Elin rămase neajutorată. Amintirile din

copilărie o copleşiră. Sora ei îi lua tot ce îndrăgea, cu îngăduinţa tatălui lor. Păpuşa pe care o primise de la mama sa fusese azvârlită în latrina din curte cu părul tăiat şi genele dezlipite. Căţeluşul primit de la argat dispăruse pur şi simplu, dar ea ştia în adâncul fiinţei sale că Britta era amestecată într-un fel sau altul. Era ceva putred în sora ei. Nu tolera ca cineva să aibă ceva ce ea nu avea. Aşa fusese tot timpul.

Iar acum Britta nu avea copii, pe când Elin o avea pe cea mai îndrăgită dintre fete. O fată pe care bărbatul Brittei o privea cu afecţiune. Ca şi cum ar fi fost propria lui fiică. Elin simţise că nu avea să se sfârşească bine, însă ce ar fi putut face? Trăia din mila surorii ei, iar ea şi fata nu aveau unde altundeva să meargă. Nu după ce acele cuvinte spuse de ea îi făcuseră pe mulţi să o privească cu ură şi dispreţ. Britta fusese singura lor scăpare. Iar acum poate o costase chiar fata.

Preben veni alergând, cu privirea întunecată.

— Au fost la iaz, zise el.

Lui Elin nu-i păsă un moment de ceea ce se întâmplase acolo, pe domeniul parohial. Singurul lucru la care se putea gândi era că fetiţa se afla la iaz fără să ştie să înoate.

Cu inima ieşindu-i din piept, goni după Preben prin pădure, în direcţia iazului, murmurând rugăciuni către Dumnezeu. Dacă Domnul ar fi câtuşi de puţin milostiv, ar lăsa-o pe Märta în viaţă. Dacă nu, la fel de bine ar putea să moară şi ea în apa întunecată.

[15]

Nils îşi strânse buzele în jurul ţigării şi trase primul fum. Lângă el, Vendela îşi aprindea şi ea ţigara. Basse foşnea punga cu dulciuri cumpărate de la Eva din Centrumkiosken.

Se aşezară în vârful pantei, în punctul cu vedere panoramică de deasupra Stâncii Regelui. Dedesubt, un grup de turişti fotografiau intrarea în portul Fjällbackăi.

— Ţi se pare că taică-tău o să reuşească? întrebă Basse. Să-i înveţe pe arabi să navigheze?

Închise ochii şi se întoarse spre soare. Faţa sa pistruiată va fi roşie ca racul dacă va rămâne aşa un moment mai îndelungat.

— E destul de obsedat, în orice caz, zise Nils.

Aşa fusese mereu tatăl lui. Dacă voia ceva suficient de mult, putea să-şi petreacă douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru ducând acel lucru la bun sfârşit, cu o energie inepuizabilă. Pe pereţii casei lor se aflau fotografii în care Bill îi purta pe fraţii lui mai mari pe umeri, îi învăţa să navigheze, le citea.

Dar când venea vorba de Nils, ar fi fost mulţumit dacă tatăl lui l-ar fi întrebat măcar cum se simte.

Vendela se uita distrată în telefon. Îşi dedica cele mai multe ore din zi telefonului. Nils obişnuia să spună că avea să prindă rădăcini la ea în mână.

— Ia uitaţi ce bine arăta! zise ea.

Ţinu telefonul în faţa băieţilor, iar aceştia îşi mijiră ochii pentru a putea vedea ecranul în lumina soarelui.

— Al dracului de bine, zise Basse devorând imaginea cu privirea.

Era o fotografie de la începutul anilor nouăzeci. Marie Wall lângă Bruce Willis. Nils văzuse filmul de mai multe ori. Era într-adevăr sexy în film.

— Cum de s-a ales cu o fiică atât de urâtă? zise el clătinând din cap.

— Probabil că tatăl lui Jessie arăta îngrozitor.

— Oricum, are nişte baloane formidabile, zise Basse. Mai mari decât ale maică-sii. Oare cum o fi să te culci cu ea? Fetele urâte compensează prin a fi bune la pat.

Făcu un semn cu ţigara spre Vendela.

— Nu o cauţi şi pe Jessie? Să vedem ce găsim despre ea. Vendela aprobă din cap, în timp ce tasta pe mobil.

Nils se întinse pe jos şi îşi întoarse faţa spre cer.

— Mii de draci! izbucni Vendela şi îl scutură de braţ. Trebuie să

vedeţi asta!

Întinse mobilul către Nils şi Basse.

— Glumeşti? zise Nils simţind cum îl străbate un fior. Asta e de pe net?

— Da, am găsit-o cât se poate de uşor! zise Vendela.

— Cât de tare!

Basse sări lângă el.

— Ce să facem? Să o punem pe Snapchat?

Vendela îi zâmbi lui Nils. El tăcu şi reflectă un moment. Apoi un zâmbet larg îi apăru pe faţă.

— Nu facem nimic. Nu acum.

Basse şi Vendela arătară dezamăgiţi iniţial. Apoi le schiţă repede planul şi Basse râse cu poftă. Era genial. Simplu, dar genial.

Copiii îl asaltară pe Karim cu întrebări când se aşeză la masa din bucătărie, dar el nu se simţea în stare să răspundă. Nu putu decât să murmure ceva. Mintea îi era copleşită de atâta informaţie nouă într-un timp atât de scurt. Nu mai fusese atât de epuizat mental de când studiase la universitate. De fapt, nu era chiar atât de dificil, studiase lucruri mai grele decât navigaţia, însă impasul provenea din faptul că informaţia era dată într-o limbă pe care încă nu o stăpânea şi că subiectul în sine îi era atât de străin. Şi înfricoşător.

Amintirile din călătoria prin Marea Mediterană îl izbiseră cu o putere care îl uimea. De abia acum îşi dădea seama cât de frică îi era în barca aceea. Atunci nu avea nici timp, nici spaţiu să se teamă. El şi Amina îşi concentraseră atenţia asupra siguranţei copiilor. Însă în această dimineaţă, în barcă, alături de Bill, îşi amintise fiecare val, fiecare strigăt al celor care ajunseseră în apă, privirea celor care deodată se opreau din strigat şi alunecau sub suprafaţă pentru a nu mai reveni niciodată. Îndepărtase din minte toate astea, se încredinţase că tot ce era important era că acum se aflau în siguranţă. Că aveau o nouă ţară. O nouă casă.

— Vrei să vorbim despre asta? îl întrebă Amina mângâindu-l pe păr.

Clătină din cap. Nu că n-ar fi avut încredere în ea. Ea nu l-ar fi judecat, nu s-ar fi îndoit niciodată de el. Însă fusese puternică atât de multă vreme, în ultimul timp petrecut în Siria, în lungul interval al călătoriei până în Suedia.

Acum era rândul lui să fie puternic.

— Sunt numai obosit, spuse el.

Mai luă o lingură din salata baba ganoush gătită de ea. Era la fel de bună ca şi a mamei lui, deşi nu ar fi îndrăznit să-i spună şi ei asta. Temperamentul ei fusese aproape la fel de aprins ca al Aminei.

Amina îşi puse o mână pe braţul lui. Îi mângâie cicatricile de pe

braţ. El îi zâmbi obosit.

Mama lui murise pe când el era închis, iar apoi fuseseră nevoiţi să fugă. Nu îndrăzniseră să spună nimănui asta. Siria era mai nou o ţară a informatorilor şi nu se ştia niciodată cine ar vrea să-şi salveze pielea turnându-i pe alţii. Vecini, prieteni, membri ai familiei – nu mai puteai avea încredere în nimeni.

Nu voia să se gândească la călătorie. Era uimit de cât de mulţi suedezi credeau că ei îşi părăsiseră ţara sperând la o viaţă în lux. Cum poţi crede că cineva ar lăsa totul în urma sa pentru visul de a se scălda în aur în vest? Sigur că întâlnise inşi care ar fi călcat în picioare femei şi copii pentru a se salva pe ei înşişi şi care nu s-ar fi dat înapoi de la nimic pentru a-şi păzi propria piele. Însă îşi dorea ca suedezii să îi poată vedea pe toţi ceilalţi. Cei care fuseseră obligaţi să îşi lase în urmă casa pentru a-şi salva viaţa lor şi a familiilor lor. Cei care erau dornici să contribuie cu tot ce puteau într-o ţară care i-ar fi primit.

Amina continua să îi mângâie cicatricile de pe braţ şi îşi ridică privirea din farfurie. Îşi dădu seama că nu mâncase nimic, adâncit în amintirile pe care şi le reprimase.

— Eşti sigur că nu vrei să vorbim despre asta?

Amina îi zâmbi.

— A fost greu, zise el.

Samia îl lovi pe Hassan, iar Amina le aruncă o privire. De obicei era de ajuns.

— Au fost atât de multe lucruri noi, continuă Karim. Aşa de multe cuvinte ciudate şi nu ştiu sigur dacă nu cumva e nebun…

— Bill?

— Da, nu ştiu, poate e un om nebun care vrea să facă ceva ce nu este posibil.

— Totul este posibil, nu spui tu asta mereu copiilor?

Amina i se aşeză pe genunchi. Era neobişnuit să îşi arate aşa afecţiunea în faţa copiilor. Iar aceştia îi priveau cu ochii mari. Însă ea simţea că în acel moment el avea nevoie de apropierea ei.

— Vei folosi cuvintele soţului tău împotriva lui? replică el îndepărtându-i şuviţele de pe chip.

Părul bogat, negru şi lung care îi cădea pe spate era unul din multele lucruri pentru care o iubea.

— Soţul meu spune lucruri deştepte, zise ea sărutându-l pe obraz. Câteodată.

Râse puternic pentru prima oară de mult timp şi simţi cum scapă de încordare. Copiii nu înţeleseră gluma, dar începură şi ei să râdă. Pentru că râdea el.

— Ai dreptate. Totul este posibil, zise el şi o lovi uşor pe şold. Dar acum dă-te la o parte să ajung la mâncare. E aproape la fel de bună ca a mamei mele.

Îl plesni uşor pe umăr, drept răspuns. El se întinse după încă o sarma în foi de viţă.

— O vei suna? întrebă Paula zâmbindu-i lui Martin, care încetini viteza înainte de o curbă. Femeile în vârstă sunt în trend, aşa am auzit. Şi din ce-am auzit, nu ar fi prima ta experienţă de acest fel…

Nu era niciun secret că Martin se remarcase în calitate de cuceritor al doamnelor din localitate şi că femei semnificativ mai în vârstă decât el îl aveau în vizor. Ea nu îl cunoscuse înainte să se potolească alături de Pia, iubirea vieţii lui, şi îl văzuse iubind-o şi pierzând-o totodată. Pentru ea poveştile din anii lui de tinereţe erau numai legende, însă asta nu însemna că nu putea să-l tachineze. Iar flirtul bătător la ochi al lui Marie lăsase uşa larg deschisă.

— Ah, termină odată! ripostă el înroşind.

— Aici este, spuse Paula arătând spre casa luxoasă aflată mai jos, aproape de apă.

Martin părea să răsufle uşurat. Preţ de douăzeci de kilometri reuşise să-l enerveze.

— Las maşina pe Planarna, o informă el fără rost, pentru că deja virase pe marea faleză de beton, şi parcă.

Deasupra lor trona Badis, iar Paula era fericită că vechea clădire funcţionalistă fusese restaurată în urmă cu doi ani. Văzuse în fotografii cum arătase înainte şi credea că ar fi fost mai mare păcatul să continue să se deterioreze. Auzise despre petrecerile şi cluburile de noapte găzduite acolo şi bănuia că un număr semnificativ de locuitori din Fjällbacka puteau să-i mulţumească Badisului pentru însăşi existenţa lor.

— Poate că nu e acasă, zise Martin închizând portiera maşinii. Dar batem la uşă şi vedem.

Înaintă, urmat de Paula, spre casa splendidă închiriată de Marie.

— Jessie e adolescentă şi are acces la o asemenea casă? zise ea. Incredibil, eu nici nu aş ieşi de aici.

Paula îşi puse mâna cozoroc. Marea care li se întindea în faţă arunca reflexii solare ca nişte văpăi orbitoare.

Martin bătu la uşă. Sigur că ar fi putut să sune pentru a se asigura că Jessie era acasă, însă ea şi Martin preferau să-şi ia interlocutorii pe nepregătite. Astfel nu aveau prea mult timp să reflecteze la ce aveau să spună, iar adevărul ieşea mai uşor la suprafaţă.

— Nu pare să fie nimeni acasă, constată Paula bătând nervos cu piciorul.

Răbdarea nu era cea mai mare calitate a ei, spre deosebire de Johanna, care era calmul întruchipat. Tocmai asta putea să o scoată din sărite pe Paula.

— Aşteaptă, zise Martin şi bătu încă o dată.

După o clipă care păru o veşnicie, auziră nişte paşi pe scara interioară. Paşii se apropiau de uşa de la intrare şi cineva deschise zăvorul.

— Da? zise o fată în anii adolescenţei.

Era îmbrăcată într-un tricou negru cu motive hard rock şi o pereche de pantaloni scurţi. Avea părul ciufulit şi părea să-şi fi pus hainele în grabă.

— Suntem de la secţia de poliţie din Tanumshede şi am vrea să-ţi punem nişte întrebări, zise Martin şi schiţă un gest din cap spre fata care ţinea uşa numai uşor întredeschisă.

Părea să ezite.

— Mama mea…

— Tocmai am fost să vorbim cu mama ta, o întrerupse Paula. Ştie că venim aici să vorbim cu tine.

Fata păru în continuare reticentă, însă după câteva secunde făcu un pas în spate şi deschise larg uşa de la intrare.

— Veniţi înăuntru, zise ea şi îi conduse în casă.

Paula îşi simţi pulsul crescând la vederea camerei în care intrară. Perspectiva era fantastică. Uşi uriaşe de sticlă se deschideau spre un ponton şi se putea vedea toată pasa navigabilă a Fjällbackăi. Extraordinar. Cum puteau locui unii!

— Ce doriţi?

Fără să salute propriu-zis, Jessie se aşeză la o masă mare de bucătărie din lemn masiv.

Paula se întreba în sinea ei dacă lipsa politeţii se datora proastei educaţii sau purului capriciu adolescentin. După ce o întâlnise pe mama ei, înclina să creadă în prima variantă. Marie nu păruse genul cald şi mămos.

— Investigăm uciderea unei fete mici. Şi… da, am avut motiv să vorbim despre asta cu mama ta…

Paula văzu că Martin se lupta să-şi găsească cuvintele. Nu ştiau cât de multe cunoştea Jessie despre trecutul mamei sale. Dar aceasta răspunse:

— Da, am auzit asta, că o fetiţă a fost găsită în acelaşi loc ca cea despre care se zice că ar fi fost omorâtă de mama şi de Helen.

Privirea îi rătăcea. Paula îi zâmbi.

— Trebuie să ştim unde s-a aflat mama ta de duminică seară până luni dimineaţă.

— De unde să ştiu? ridică Jessie din umeri. Duminică seara s-a dus la ceva petrecere cu echipa de filmare, dar nu am idee când sau dacă s-a întors. Nu e ca şi cum am împărţi dormitorul.

Jessie îşi aşeză picioarele pe bara scaunului şi îşi trase tricoul peste genunchi. Paula nu văzu prea multe asemănări între mamă şi fiică, poate că semăna mai mult cu tatăl, oricine o fi fost acesta. Se întrebă

dacă fata ştia cine e. Sau dacă Marie ştia.

— Totuşi, nu este o casă atât de mare. Deşi nu staţi în aceeaşi cameră, ar fi trebuit să auzi când a venit acasă, zise Martin.

Avea dreptate, se gândi Paula. Locuinţa reconstruită de pe malul mării era ostentativ de luxoasă, însă nu foarte mare.

— Dorm cu muzică. Cu căştile în urechi, spuse Jessie ca şi cum ar fi fost ceva de la sine înţeles.

Paula, pentru care în dormitor trebuia să fie răcoare, întuneric beznă şi linişte totală, nu înţelegea cum cineva putea dormi cu muzică în urechi.

— Şi ai făcut asta şi în noaptea de duminică spre luni? insistă Marin.

Jessie căscă.

— Aşa fac mereu.

— Prin urmare, nu ai idee când s-a întors mama ta? Era aici când te-ai trezit?

— Nu, pleacă deseori devreme la studio, spuse Jessie şi trase tricoul mai jos peste picioare.

Tricoul acela nu avea să-şi mai recapete forma iniţială. Paula încercă să citească ce scria pe el, însă literele erau reprezentate ca un fel de fulgere, aşa că îi fu imposibil. Oricum, probabil că nici nu ar fi recunoscut formaţia. Avusese o scurtă perioadă când fusese fan Scorpions în adolescenţă, dar nu era o cunoscătoare în de-ale hard rockului.

— Doar nu credeţi că mama s-a dus la ferma aia şi a înjunghiat vreun copil? Pe bune?

Jessie îşi rodea unghiile de la mâna stângă, iar Paula simţi o durere în întregul corp când văzu cât de profund julite îi erau. În unele locuri, Jessie îşi rosese pielea de lângă unghie până când se rănise.

— Aveţi idee cum a fost pentru familiile lor? Pentru noi? Cât rahat am putut înghiţi pentru că mamele noastre au fost considerate vinovate pentru ceva ce nu au făcut? Şi acum veniţi aici şi puneţi întrebări despre altă crimă, care nu are nimic de-a face cu mamele noastre!

Paula se uită tăcută la Jessie şi se abţinu să comenteze faptul că mama ei îşi construise o întreagă carieră vorbind despre trauma din copilărie.

Martin se întoarse spre Jessie.

— Noastre? Vorbeşti cu fiul lui Helen? Vă cunoaşteţi?

— Da, ne cunoaştem, zise Jessie săltându-şi pletele. E prietenul meu.

Un zgomot de sus îi făcu pe toţi să tresară.

— Este aici? întrebă Paula ridicând privirea spre scara abruptă ce ducea la etajul de sus.

— Da, confirmă Jessie, iar pe gât îi apărură pete de roşeaţă.

— Ai putea să îl rogi să coboare? o rugă Martin amabil. Un alt coleg trebuia să vorbească cu Helen şi cu familia ei, însă de vreme ce se află aici…

— Bine, spuse Jessie şi strigă spre etajul de sus. Sam? Poliţia e aici. Vor să vorbească cu tine!

— De câtă vreme sunteţi împreună? întrebă Paula şi, după felul în care fata îşi îndreptă spatele, ghici că nu fuseseră prea mulţi băieţi în viaţa ei înainte.

— Păi, tocmai am ajuns împreună, zise Jessie încurcată, dar Paula observă că nu avea nimic împotrivă să vorbească despre asta.

Îşi aminti şi ea bucuria aceea de a fi cu cineva prima oară. De a face parte dintr-un cuplu. Cu toate că pentru ea nu fusese un Sam, fusese o Josefin. Şi fireşte că nu îndrăzniseră să facă publică relaţia lor. Nu dezvăluise că era gay până la douăzeci şi cinci de ani, şi apoi se întrebase de ce durase atât. Nu căzuse cerul, nu se cutremurase pământul, nu fuseseră aruncate fulgere. Viaţa nu îi fusese distrusă. Dimpotrivă, pentru prima oară se simţise liberă.

— Salut.

Un adolescent deşirat cobora târşâit scările. Avea pantaloni scurţi şi bustul gol. Îndreptă un deget spre Jessie.

— Mi-ai luat tricoul.

Paula îl studie curioasă. Mulţi din oraş îl cunoşteau pe tatăl lui, nu erau foarte mulţi soldaţi ONU prin apropiere. Nu îşi imaginase că fiul lui James Jensen ar arăta aşa. Păr negru de culoarea corbului. Machiaj negru în jurul ochilor şi o privire sfidătoare pe care o resimţi imediat ca ascunzând altceva. O văzuse de multe ori înainte la tinerii peste care dăduse în meseria ei. Cu greu putea fi vorba de lucruri bune şi experienţe pozitive în spatele acelor priviri.

— Ai avea ceva împotriva unei discuţii cu noi? Doreşti să îţi suni părinţii şi să le ceri permisiunea?

Schimbă o privire cu Martin. Era total împotriva regulilor să interoghezi un minor în absenţa părinţilor, însă se hotărî să ia totul ca o simplă discuţie. Nu un interogatoriu. Vor pune numai câteva întrebări şi ar fi fost o prostie să nu folosească ocazia, dacă tot erau acolo.

— Lucrăm la investigaţia legată de uciderea Neei, care locuia în vecinătatea ta. Şi din motive pe care sigur nu e nevoie să le mai clarificăm, vrem să ştim unde se aflau mamele voastre în timpul dispariţiei fetiţei.

— Aţi vorbit cu mama? întrebă el aşezându-se lângă Jessie

Fata îi zâmbi şi tot chipul i se schimbă. Acum radia.

— Am întâlnit-o pe mama ta, da, zise Martin ridicându-se şi îndreptându-se spre chiuvetă. E în regulă dacă iau un pahar de apă?

— Sigur, zise Jessie ridicând din umeri, fără a-şi lua privirea de la Sam.

— Şi ea ce a spus? întrebă Sam scormonind o concavitate din lemnul mesei.

— Am vrea mai degrabă să auzim ce spui tu, zise Paula zâmbindu-i cu blândeţe.

O mişca ceva la el. Se afla în tărâmul de mijloc dintre copilărie şi maturitate şi aproape că vedea cele două părţi luptându-se una cu alta. Se întrebă dacă el ştia de ce parte ar fi vrut să fie. Nici nu putea fi simplu să creşti alături de un tată precum James, îşi imagina ea. Nu cântăreau prea mult în ochii ei bătăioşii şi bărbaţii macho, poate pentru că nici ei nu apreciau fete ca ea. Şi clar nu putea fi uşor să ai un tată care personifica un asemenea ideal.

— Ce doriţi să ştiţi? întrebă el dând din umeri ca şi cum i-ar fi fost indiferent.

— Ştii ce a făcut mama ta de duminică seara până luni dimineaţa?

— Nu aţi putea fi mai exacţi? Nu mă uit tot timpul la ceas, şi nici la mama.

Continuă cu scormonitul în gaura din lemn.

Martin se întoarse cu un pahar de apă în mână.

— Povesteşte ce îţi aminteşti, îl îndemnă el. Începe cu seara de duminică.

Bău jumătate de pahar dintr-o suflare.

Paula simţi că şi ei i se face sete. În cameră se afla un ventilator deschis, însă nu ajuta prea mult. Căldura agasantă făcea aerul să tremure, în ciuda uşilor larg deschise. Nu trecea nicio briză răcoritoare. Apa în port era ca o oglindă netulburată.

— Am luat cina devreme, spuse Sam întorcându-şi privirea spre tavan ca şi cum ar fi încercat să vadă seara de duminică în faţa lui. Chiftele şi piure de cartofi. Făcut de mama acasă, tata urăşte piureul din fulgi. Apoi tata a plecat cu ceva treburi de-ale lui, iar eu am urcat în camera mea. Ce a făcut mama nu am idee. Obişnuiesc să mă retrag în timpul serii. Iar dimineaţa am dormit… nu ştiu… până târziu. Dar presupun că mama a fost afară şi a alergat. Face asta în fiecare dimineaţă.

Paula se ridică şi luă la rândul ei un pahar de apă. Limba începuse să i se lipească de cerul gurii. Se întoarse în timp ce îşi turnă apă.

— Însă nu ai văzut-o?

Clătină din cap.

— Nu, dormeam.

— Şi când ai văzut-o mai târziu în acea zi?

Martin bău ce mai rămăsese în pahar şi se şterse la gură cu dosul mâinii.

— Nu ştiu. Poate la prânz? Doar e vacanţa de vară. Cine stă să se

uite la ceas?

— Am mers în larg apoi, cu barca ta, interveni Jessie. Cred că era în jur de ora două. Luni.

Nu îşi desprinsese privirea de Sam.

— Da, aşa este, zise el confirmând din cap. Am ieşit cu barca mea. Sau… a părinţilor mei. A familiei. Dar mai mult eu o folosesc. Mama nu ştie să o conducă, iar tata nu prea e pe acasă.

— De când este acum acasă? întrebă Paula.

— De câteva săptămâni. Va pleca în curând înapoi. Cândva după ce începe şcoala, cred.

— Unde? întrebă Martin.

Sam ridică din umeri.

— Nu ştiu.

— Nu vă mai amintiţi nimic despre ziua de luni, vreunul dintre voi?

Amândoi dădură din cap că nu.

Paula schimbă o privire cu Martin, care aprobă din cap. Se ridicară.

— Mulţumim pentru apă. Şi pentru conversaţie. E posibil să mai avem întrebări.

— Sigur, spuse Sam.

Ridică din nou din umeri.

Tinerii nu îi urmară spre uşă.

Bohuslän 1672

Când Elin auzi strigătul Märtei, alergă mai repede decât o făcuse vreodată. Vedea cămaşa albă a lui Preben în faţa ei printre copaci. El era mai rapid decât ea, iar distanţa dintre ei se mărea. Inima îi zvâcnea puternic în piept şi simţea cum fusta i se agăţa de crengi care se rupeau în urmă, distingea sunetul pânzei sfâşiate. Zări iazul în faţă, ceva mai departe, şi grăbi şi mai mult pasul, pe măsură ce strigătul Märtei se auzea tot mai aproape.

— Märta! Märta! strigă ea ascuţit şi, când ajunse la marginea iazului, căzu în genunchi. Preben traversa apa întunecată în direcţia fetei, însă când ajunse cu apa până la piept, blestemă.

— Mi-am prins piciorul şi nu reuşesc să mă desprind! Trebuie să înoţi până la Märta, Elin, nu se mai descurcă.

Preben avea o privire sălbatică şi ea vedea cum se lupta să se elibereze.

Se uită tulburată la el şi la Märta, care acum tăcea şi părea pe cale să alunece sub suprafaţa apei întunecate ca noaptea.

— Nu ştiu să înot! strigă ea şi se uită în acelaşi timp în jur după o soluţie.

Ştia că, dacă s-ar arunca orbeşte în apă încercând să o salveze, Märta sigur s-ar îneca. Şi ea la fel.

Alergă în jurul iazului, ajungând în partea opusă. Era mic, dar adânc, iar acum nu se vedea la suprafaţă decât creştetul Märtei. O creangă uriaşă stătea suspendată deasupra apei şi se aruncă pe ea cât de departe putu. Măcar că era mai bine de un metru până la fată, îi strigă să lupte. Fata păru să o audă, pentru că îşi ridică mâinile şi începu să le mişte din nou. Pe Elin o dureau braţele când se trase mai mult pe ramură, dar acum se apropia de Märta şi încercă să o ajungă.

— Prinde-te de mâna mea! strigă ea şi se întinse cât de mult putu fără a risca să se desprindă de ramură.

Preben striga şi el cât îl ţineau rărunchii.

— Märta! Ia mâna lui Elin!

Fata se lupta confuză să o prindă de mână pe Elin, însă îi era greu şi apa îi intra în gură tot timpul.

— Märta! Rogu-te, bunule Dumnezeu, prinde-mă de mână!

Şi ca printr-un miracol, Märta se prinse de mâna ei. Elin o ţinu strâns şi începu să se tragă cu toate puterile înapoi de-a lungul crengii, care se lăsa mai jos din cauza greutăţii. Undeva în interiorul ei găsi însă puterea de care avea nevoie. Preben reuşise până la urmă să se desprindă şi înota spre ele. Când se apropiară de marginea apei, Preben ajunse la Märta şi o luă în braţe pentru a o elibera pe Elin. Avea dureri în ambele braţe, însă uşurarea era atât de mare, că lacrimile începură să curgă nestăvilite. De îndată ce simţi teren stabil sub picioare, o îmbrăţişă pe Märta şi îl cuprinse şi pe Preben care stătea ghemuit cu braţele în jurul fetei.

Elin nu avea să-şi mai dea seama după aceea cât timp stătuseră aşa, toţi trei, îmbrăţişaţi, şi numai când Märta începu să tremure realizară că trebuiau să se întoarcă şi să o îmbrace, ca şi pe ei înşişi, de altfel, cu haine uscate.

Preben o ridică pe Märta şi o purtă grijuliu prin pădure. Şchiopăta uşor şi văzu că îşi pierduse un pantof, cu siguranţă atunci când se împotmolise de ceva pe fundul lacului.

— Mulţumesc, spuse ea cu glasul tremurând de plâns, iar Preben se întoarse spre ea zâmbind.

— Eu nu am făcut nimic. Tu eşti cea care ai reuşit să o scoţi la liman, Elin.

— Am primit ajutor de la Dumnezeu, spuse Elin şoptit şi simţi că era adevărat ce spunea.

Primise ajutor de la Domnul în acel moment când se rugase ca fata să o prindă de mână, era convinsă de asta.

— Atunci îi voi mulţumi mai mult Domnului în această seară, zise Preben strângând-o şi mai mult pe fată la pieptul său.

Märtei îi clănţăneau dinţii şi avea buzele cenuşii.

— Märta, de ce ai intrat în lac? Ştii că nu poţi să înoţi.

Elin nu voia să o certe, însă nu înţelegea. Märta ştia că nu trebuia să se apropie prea mult de apă.

— Ea a spus că Panseluţa era în apă şi că mai avea un pic şi se îneca, bombăni Märta.

— Cine? Cine a spus că Panseluţa era în apă? întrebă Elin încruntându-se.

Apoi îşi dădu seama că ştia răspunsul. Privirea ei se întâlni cu cea a lui Preben pe deasupra capului copilului.

— Britta a fost cea care a spus asta? întrebă Preben.

Märta încuviinţă din cap.

— Da, şi a mers cu mine şi mi-a arătat unde e iazul. Apoi a zis că trebuia să se întoarcă, dar că eu trebuie să o salvez.

Elin se uită înnebunită la Preben şi văzu că ochii lui erau la fel de întunecaţi ca apa iazului.

— O să vorbesc cu soţia mea, zise el în surdină.

Se apropiau de casa parohială şi Elin nu-şi dorea altceva decât să se revolte, voia să o sfâşie şi să o lovească şi să-i smulgă părul surorii sale, însă ştia că trebuia să-l asculte pe Preben. Altfel ar fi devenit şi ea, şi copila nefericite. Se strădui să răsufle adânc de câteva ori şi se rugă puterilor divine să îi dea răbdarea de a rezista şi de a-şi păstra calmul. Însă clocotea în sinea ei.

— Ce s-a întâmplat?

Lill-Jan sosi alergând spre ei, urmat de alţi argaţi şi slujnice.

— Märta s-a dus până la iaz, iar Elin a scos-o din apă, zise Preben îndreptându-se cu paşi hotărâţi spre casa parohială.

— Puneţi-o în coliba noastră, le spuse Elin, nu voia ca fetiţa să se mai afle în apropierea Brittei.

— Nu, Märta va face o baie caldă şi va primi haine uscate.

Se întoarse către cea mai tânără dintre slujnice.

— Stina, poţi să aranjezi tu o baie?

Ea înclină capul şi fugi în casă pentru a pune apa la încălzit.

— Îi aduc haine uscate, zise Elin.

Cu mare greutate plecă de lângă Preben şi Märta, nu înainte de a o mângâia pe fată pe creştet şi de a-i săruta fruntea rece ca gheaţa.

— Mama vine imediat, spuse ea când Märta protestă tânguindu-se.

— Ce-i aici? zise Britta pe un ton ţâfnos, stând în pragul uşii, după ce auzise tumultul din curte.

Când o văzu pe Märta în braţe la Preben se făcu la fel de albă ca şi cămaşa soţului ei.

— Ce… ce…

I se măriră ochii de mirare. Elin se rugă cu ardoare, se rugă cum nu se rugase vreodată, să găsească tăria să nu o lovească mortal pe sora ei, acolo, imediat. Iar rugăciunile ei fură auzite. Reuşi să tacă, însă făcu cale întoarsă, pentru orice eventualitate, şi merse să aducă hainele uscate. Nu

auzi ce-i spuse Preben soţiei sale, dar apucă să-i vadă privirea cu care el se uita la ea. Şi pentru prima dată în viaţă, o văzu pe sora ei speriată. Numai că dincolo de frică zăcea ceva ce o îngrozea pe Elin. O ură care ardea la fel de puternic ca flăcările iadului.

[16]

Copiii se jucau în camerele de jos. Patrik se afla la secţie, iar Erica o rugase pe Kristina să mai rămână un pic pentru a putea lucra nestingherită. Încercase să lucreze şi singură cu copiii, dar era imposibil să se concentreze când câte-o voce subţire de copil striga şi voia ceva la fiecare cinci minute. Mereu era cineva căruia îi era foame sau voia să facă pipi. Însă Kristina nu avusese nimic împotrivă să mai stea o clipă, iar pentru asta Erica îi era profund recunoscătoare. Zică cine ce-o vrea despre soacra ei, dar era fantastică cu copiii şi nu ezita niciodată să-şi ofere ajutorul. Câteodată se întreba cum ar fi fost propriii săi părinţi ca bunici. Pentru că muriseră înainte de naşterea copiilor, Erica nu avea să ştie niciodată, dar îşi dorea să creadă că poate copiii ei ar fi înmuiat-o pe mama lor. Că ei, spre deosebire de Anna şi de ea însăşi, ar fi putut să pătrundă prin carapacea aceea tare cu care se înconjurase aceasta.

După ce îi aflase povestea, Erica o iertase pe mama sa, Elsy, şi hotărâse că ar fi devenit o bunică afectuoasă şi jucăuşă pentru copii. Erica nu se îndoia nicio clipă că tatăl ei ar fi devenit un bunic fantastic. La fel de extraordinar cum fusese ca tată. Câteodată îl putea vedea în faţa ei, stând pe scaunul lui preferat pe terasă, cu Maja şi cu gemenii în jur. Pufăind din pipă în timp ce depăna poveşti cu piraţi şi năluci petrecute pe insule. Sigur i-ar fi speriat cu poveştile lui, aşa cum făcuse cu ea şi cu Anna. Însă le-ar fi plăcut să fie speriaţi, la fel cum le plăcuse şi lor. Şi ar fi iubit mirosul pipei şi puloverele groase de tricot pe care le purta mereu, pentru că Elsy insista să economisească încălzirea în casă.

Ochii i se umplură de lacrimi şi se strădui să lase deoparte gândurile la părinţii ei.

Contemplă panoul uriaş care acoperea un perete al odăii. Intrase bine în toate mormanele de hârtii de pe biroul ei şi prinsese sus pe perete toate copiile, articolele, imaginile şi însemnările. Era una din etapele lucrului cu cartea – mai întâi crea haos, aduna material şi făcea grămezi pentru ca apoi să strângă totul şi să încerce să aducă un fel de structură şi de ordine în acel haos. Iubea această fază, de abia acum se mai risipea ceaţa din jurul a ceea ce înainte fusese o poveste de nedesluşit. De fiecare dată când începea lucrul la o carte nouă, se simţea ca şi cum nu avea să reuşească niciodată să o pună cap la cap. Însă până la urmă îi ieşea cumva.

Dar de această dată nu era vorba numai de o carte. Ceea ce la început trebuia să fie o poveste despre un caz vechi şi o tragedie de

demult luase o întorsătură neaşteptată. Acum era şi povestea unei noi anchete criminalistice, cu încă o fată moartă şi mai mulţi oameni care sufereau.

Erica îşi puse mâinile pe după cap şi îşi miji ochii încercând să găsească un fir roşu de un fel sau altul. Acum trebuia să facă un efort mai mare pentru a citi la o aşa distanţă, însă refuza să admită că ar avea nevoie de ochelari.

Observă imaginile cu Marie şi cu Helen. Erau foarte diferite, atât prin aspectul fizic, cât şi prin personalitate. Helen, brunetă, cu un aspect comun şi cu un caracter docil. Marie, blondă, frumoasă, privind mereu calmă spre cameră. Era frustrant că nu reuşiseră să găsească vechile procese-verbale cu interogatoriile. Nimeni nu ştia unde se aflau şi exista inclusiv posibilitatea să fi fost distruse. Ştia din proprie experienţă că ordinea în secţia de poliţie din Tanumshede nu fusese niciodată la mare preţ. Faptul că acum era acolo Annika, cu simţul ei prusac al ordinii, nu ajuta prea mult când trebuiau să ajungă la materiale din perioada anterioară venirii ei în postul de secretară a secţiei. Procesele-verbale redactate în urma interogărilor ar fi ajutat-o să înţeleagă relaţia fetelor, ce anume se întâmplase de fapt în acea zi şi din ce cauză recunoscuseră. Articolele de ziar din acea perioadă nu dădeau prea multe informaţii de fond, nimic despre „cum”, ci numai despre „ce”. Şi pentru că Leif murise demult, nu prea avea de unde să primească ajutor în această privinţă. Sperase ca vizita la fiica lui să fi avut vreun rezultat, însă Viola nu o mai sunase. Nu ştia nici ea dacă Leif păstrase vreun material, era numai o intuiţie bazată pe faptul că nu putuse niciodată să lase în urmă cazul Stella. Şi revenea mereu la asta. El ascultase declaraţiile lui Helen şi Marie, el era cel care afirmase în toate ziarele că ancheta fusese închisă şi cazul rezolvat. Prin urmare, ce-l făcuse să se răzgândească după aceea? De ce, după atâţia ani, încetase să creadă că fetele erau vinovate?

Erica îşi miji ochii pentru a vedea mai clar scrisul. De jos se auzeau copiii jucându-se de-a v-aţi ascunselea cu bunica, joc îngreunat de modul creativ al gemenilor şi mereu original de a număra:

— Unu, doi, zece, acum vin!

Deodată, interesul îi fu captat de un articol din ziarul *Bohusläningen*. Se ridică şi îl desprinse de pe panou. Îl citise de multe ori înainte, însă acum luă un creion şi încercui un rând. Articolul era din zilele de după ce fetele îşi retrăseseră declaraţiile şi un reporter reuşise să o determine pe Marie să răspundă la o întrebare.

„Era cineva care ne-a urmărit în pădure”, aşa suna citatul.

Afirmaţia fusese considerată mincinoasă, un mod copilăresc de a încerca să dea vina pe altcineva. Dar dacă cineva le urmărise într-adevăr pe fete în acea zi în pădure? Ce însemna acest fapt pentru cazul Neei? Erica luă un bileţel post-it galben de pe birou şi scrise: „Cineva

în pădure?” îl aşează pe panou deasupra articolului şi rămase neclintită cu mâinile în şolduri. Cum să meargă mai departe? Cum să afle dacă într-adevăr fusese cineva care le urmărise pe fete în acea zi? Şi în acest caz cine era?

Se auzi un clinchet din telefonul mobil care se afla pe birou şi se întoarse pentru a se uita pe display. Numai un număr nou, niciun nume. Însă din mesaj îşi dădu seama cine era.

Înţeleg că aţi vorbit cu mama. Să ne vedem?

Erica zâmbi şi, după ce răspunsese concis şi afirmativ, puse jos telefonul. Poate că totuşi avea să primească răspunsuri la unele din întrebările sale.

Patrik îşi încheie raportul despre convorbirea cu Helen şi cu James şi apăsă pe „printează”. Amândoi erau acasă când ajunsese la ferma lor şi răspunseseră serviabil la toate întrebările lui. James confirmase afirmaţia lui Helen, şi anume că nimeni din familie nu auzise de operaţiunea de căutare din noaptea de luni spre marţi, iar el povestise şi despre activităţile lui din ziua de luni. Se aflase într-o deplasare în interes de serviciu şi ajunsese la un hotel din Göteborg duminică seara. Acolo avusese întâlniri până luni la ora patru, după care luase maşina şi se întorsese acasă. Helen afirmase că duminică seara se culcase pe la ora zece. Luase un somnifer şi dormise toată noaptea, până la ora nouă, când pornise în obişnuita tură de alergat.

Patrik se întrebă dacă putea să confirme cineva cele spuse de Helen.

Fu sustras din gândurile sale de un semnal telefonic strident şi răspunse absent, în timp ce încerca să împiedice conţinutul suportului de creioane, pe care îl lovise întâmplător, să se răspândească pe birou. Când auzi cine era, se aşeză la masă, luă un pix şi se întinse după un carnet de însemnări.

— Ai reuşit să depăşeşti coada, deci, zise el uşurat şi primi de la Pedersen un răspuns afirmativ, dar bâiguit.

— Da, nu a fost uşor. Îmi rămâi dator. Dar în acelaşi timp… cazuri cu copii… se auzi Pedersen suspinând şi Patrik înţelese că medicul legist era la fel de mişcat de moartea Neei precum el însuşi. Voi trece la subiect. Nu am pregătit încă un raport final, însă am constatat că fata a murit din cauza unei lovituri la cap.

— Aşa, zise Patrik notând.

Ştia că Pedersen avea să trimită un raport detaliat după convorbire, dar însemnările îl ajutau să-şi pună gândurile în ordine.

— Ceva urme care ar fi putut cauza rana?

— Nu, nu mai mult decât că am văzut că avea murdărie în rană. În rest era foarte curată.

— Murdărie? încetă Patrik să noteze cu sprâncenele încruntate.

— Da, am trimis probe la laborator şi, cu un pic de noroc, primim răspuns în următoarele zile.

— Iar obiectul care a cauzat leziunea? Ar fi fost prin urmare ceva cu murdărie?

— Da…

Pedersen tărăgăna răspunsul. Patrik ştia că medicul legist făcea aşa când nu era sigur sau când nu voia să spună prea multe sau prea puţine. Informaţiile greşite puteau fi devastatoare pentru ancheta unui omor, iar Pedersen ştia asta prea bine.

— Nu sunt sigur, spuse el şi se opri din nou. Dar din ce reiese din rană e fie ceva foarte greu, fie…

— Fie ce?

Îi creştea tensiunea din cauza pauzelor lui Pedersen.

— Păi fie e vorba de o cădere.

— O cădere?

Patrik văzu luminişul în faţa ochilor. Nu era niciun loc de unde să cazi, dacă nu dintr-un copac, bineînţeles, însă cine o ascunsese atunci sub trunchiul de copac?

— Eu cred că fata ar fi putut fi mutată, spuse Pedersen. Corpul ei are urme care arată că a stat un timp mai îndelungat pe spate, însă când aţi găsit-o era ghemuită. A fost mutată şi aşezată în acea poziţie, iar înainte de asta a stat pe spate câteva ore. Mi-e greu să spun exact cât timp.

— Ai găsit asemănări cu cazul Stella? întrebă Patrik.

Îşi îndreptă pixul spre carnet.

— Am comparat cu vechiul raport al autopsiei, zise Pedersen, fără să găsesc alte asemănări decât că ambele fete au murit fiind lovite la cap. Dar în cazul Stellei au existat urme de lemn şi de piatră. Plus că era clar că fusese omorâtă în luminişul de lângă apă, unde a fost găsită. Torbjörn a găsit astfel de urme acum? Deşi eu văd că a fost mutată şi pusă sub copac, asta nu înseamnă că a fost mutată de departe. E posibil să fi fost omorâtă în apropiere.

— Da, cu condiţia să fie răni de la un obiect, şi nu de la o cădere. În zona aceea nu există înălţimi de la care se poate cădea, terenul nu e nici măcar accidentat. Îl sun pe Torbjörn imediat după, să văd cum stau lucrurile. Însă când eram acolo nu am văzut nimic care să-mi indice că Nea ar fi fost omorâtă unde a fost găsită.

Patrik îşi imagină din nou luminişul. El nu văzuse pete de sânge, însă Torbjörn şi echipa lui de experţi studiaseră bine zona, şi dacă era ceva ce nu se vedea cu ochiul liber ei trebuiau să găsească acele urme.

— Mai ai şi altceva de spus? întrebă Patrik.

— Nu, nu am găsit altceva de interes. Fata a fost sănătoasă, bine hrănită, nici o altă leziune în afară de cea de la cap, în burtă avea un amestec de ciocolată şi napolitane, cred că un fel de prăjitură cu

ciocolată sau obişnuita napolitană Kex.

— Bine, îţi mulţumesc, spuse Patrik.

Închise conversaţia şi aşeză jos pixul. Aşteptă un minut, apoi îl sună apoi pe Torbjörn Ruud. Trecură mai multe semnale şi era pe punctul de a închide când auzi tonul tăios al lui Torbjörn.

— Alo?

— Bună, sunt Patrik. Hedström. Tocmai am vorbit cu Pedersen şi voiam numai să văd cât de departe aţi ajuns.

— Nu suntem gata încă, spuse scurt Torbjörn.

Mereu suna ca şi cum ar fi fost enervat, dar Patrik se obişnuise cu el. Torbjörn era printre cei mai buni în domeniul său din Suedia. Primise oferte de muncă şi din Stockholm, şi din Göteborg, însă era prea legat de localitatea natală Uddevalla şi nu vedea niciun motiv să se mute.

— Şi când credeţi că veţi fi gata?

Luă din nou pixul în mână.

— Imposibil de spus, îngăimă Torbjörn. Nu vrem să fim superficiali cu această investigaţie. Nici cu alta, fireşte. Dar, ştii şi tu… Fetiţa asta a trăit atât de puţin…

Îşi drese vocea şi înghiţi cu greutate. Patrik înţelegea foarte bine, însă lucrul cel mai bun pe care-l puteau face pentru fată era să-şi păstreze pe cât posibil detaşarea şi obiectivitatea. Şi să îl găsească pe vinovat.

— Ai putea spune ceva de pe acum? Pedersen i-a făcut autopsia şi concluzia a fost că a murit din cauza leziunilor de la cap. Avem vreun indiciu care să ne spună că ceva de la locul faptei ar fi putut fi folosit ca armă? Sau că a murit în apropierea locului în care am găsit-o?

— Nu… zise Torbjörn refractar.

Patrik ştia că nu-i plăcea să dea niciun fel de informaţie înainte de a-şi fi terminat treaba. Dar ştia şi că îi înţelegea nevoia de a afla date care ar fi putut ajuta la progresul investigaţiei.

— Nu am găsit niciun indiciu care să sugereze că ar fi putut fi omorâtă în luminiş. Nu au fost urme de sânge şi nici nu am găsit urme pe vreun obiect.

— Cât de mare a fost zona pe care aţi acoperit-o?

— Am verificat o arie mare în jurul luminişului. Nu pot spune exact, va apărea în raportul final, dar a fost mult. Şi cum am spus, nicio urmă de sânge. O lovitură la cap ar însemna o cantitate mare de sânge.

— Da, asta înseamnă că luminişul e locul secundar al crimei, spuse Patrik şi făcu nişte însemnări. Şi primul e în altă parte.

— Ce zici de casa fetei? Ar trebui să căutăm urme de sânge acolo?

Patrik nu răspunse iniţial. Apoi spuse tărăgănat:

— Gösta este cel care a interogat familia. Nu crede că avem motive

să-i bănuim pe ei. Aşa că până acum nu am urmat această pistă.

— Nu ştiu… zise Torbjörn. Am văzut ce se poate întâmpla într-o familie. Câteodată din cauza unui accident. Câteodată nu.

— Ai dreptate, spuse Patrik cu o grimasă.

Avu senzaţia teribilă că făcuseră o greşeală. O greşeală naivă şi prostească. Nu îşi permitea să fie nici sentimental, nici naiv. Ei văzuseră mult prea multe de-a lungul anilor, ar fi trebuit să ştie mai bine.

— Patrik?

Un ciocănit discret la uşă îl făcu să-şi ridice privirea, încheiase convorbirea cu Torbjörn, iar acum stătea şi se uita în gol, gândindu-se care ar fi următorul pas.

— Da?

Annika stătea în pragul uşii, părând agitată.

— Este ceva ce ar trebui să cunoaşteţi. Începem să primim telefoane. Multe telefoane. Şi de un fel extrem de neplăcut…

— Ce vrei să spui?

Annika făcu doi paşi mari în încăpere şi se puse în faţa biroului cu mâinile încrucişate.

— Tot felul de lume sună şi ne acuză că nu ne facem treaba. Au început să apară inclusiv ameninţări.

— Pentru ce? Nu înţeleg.

Patrik clătină din cap. Annika inspiră adânc.

— Ni se reproşează că nu îi verificăm pe cei din tabăra de refugiaţi, aşa cum cred ei că ar trebui să o facem.

— Dar nu avem nicio pistă care arată în direcţia asta. De ce am face-o?

Patrik se încruntă. Nu înţelegea ce vrea să spună. De ce suna lumea în legătură cu tabăra de refugiaţi?

Ea îşi luă carnetul de însemnări şi citi cu voce tare.

— Da, conform unui domn care preferă să fie anonim e clar că făptaşul este „vreun nenorocit de negrotei de la tabăra de refugiaţi”. Iar după o doamnă care de asemenea vrea să rămână anonimă, „este un scandal că nu-i audiem pe fiecare din criminalii aceia”. Susţine cu hotărâre că „niciunul nu a fugit de niciun război, e numai un pretext să vină aici şi să paraziteze pe spezele suedezilor”. Şi am primit zeci de telefoane de acest fel. Toţi doresc să rămână anonimi.

— Doamne fereşte! zise Patrik cu un oftat adânc.

Era ultimul lucru de care aveau nevoie.

— Mda, acum ştii, zise Annika îndreptându-se spre uşă. Cum vrei să mă ocup de asta?

— Cum ai făcut şi până acum, spuse Patrik. Răspunde politicos şi nu spune nimic.

— Bine, confirmă ea şi ieşi pe uşă.

O strigă înapoi.

— Annika?

— Da?

Îşi strecură capul prin deschizătura uşii.

— Îl poţi ruga pe Gösta să vină la mine? Şi sună-l pe procurorul din Uddevalla. Ne trebuie un mandat de percheziţie pentru casă.

— Da, fac asta imediat, zise ea aprobând din cap.

Era obişnuită să nu mai pună întrebări. La timpul potrivit avea să afle despre ce era vorba.

Patrik se lăsă greoi pe speteaza scaunului de la birou. Gösta nu va fi fericit. Însă era necesar. Şi ar fi trebuit făcut deja.

Martin simţi cum i se încălzeşte inima privind-o pe Tuva în oglinda retrovizoare. O adusese cu maşina de la părinţii Piei. Planul era să doarmă acolo încă o noapte, pentru ca el să poată lucra, însă dorul îl copleşise atât de mult, că îl rugase pe Patrik să-şi ia o oră liberă. Avea nevoie de o clipă cu Tuva pentru a reuşi să muncească mai departe. Ştia că dorul enorm pentru Tuva avea legătură cu dorul pentru Pia şi că va fi nevoie, cu timpul, să se desprindă de fiica lui, să îi dea mai multă libertate. Însă acum voia să o aibă tot timpul aproape. Singurii la care se putea gândi să o lase pe Tuva erau părinţii Piei şi Annika, dar numai atunci când munca i-o cerea. Propriii părinţi nu erau foarte interesaţi de copii mici. Veneau cu plăcere din când în când, la câte o masă, ca să-i salute pe el şi pe Tuva, însă nu îl întrebaseră niciodată dacă fetiţa poate să stea la ei uneori şi nici el nu îi rugase vreodată.

— Tata, eu vreau să mergem la locul de joacă, spuse Tuva de pe bancheta din spate şi privirile li se întâlniră în oglinda retrovizoare.

— Sigur, draga mea, zise el şi îi trimise un pupic prin aer.

Cinstit vorbind, şi el sperase ca Tuva să dorească să meargă acolo. Nu încetase să se gândească la femeia de la locul de joacă şi, cu toate că era conştient că probabilitatea de a da din nou de ea era mică, nu ştia cum altfel să ajungă la ea. Îşi promise că, dacă avea norocul să o întâlnească din nou, va avea grijă ca de această dată să îi afle numele.

Parcă în vecinătatea locului de joacă şi o desprinse pe Tuva de scaunul auto pentru copii. Acum putea să îi prindă centura de siguranţă şi în somn, dar nu uitase cum se chinuia la început, când Tuva era mică. Bufnea şi înjura în timp ce Pia stătea un pic mai departe şi râdea în hohote de el. Atât de multe lucruri care păreau greu de făcut atunci deveniseră simple şi fireşti acum. Iar ceea ce părea uşor atunci acum era îngrozitor de dificil. Martin fură o îmbrăţişare când o ridică pe Tuva din scaunul auto. Momentele când dorea să se hârjonească cu el deveneau tot mai rare. Erau prea multe de descoperit în lume, prea puţine ore pentru joacă, iar de la o vreme numai când se lovea sau când se simţea obosită i se strecura în poală

şi cerea să fie îmbrăţişată. Accepta şi înţelegea toate astea, însă erau momente în care îşi dorea să poată opri timpul.

— Tata, bebele acela de i-ai dat un şut e aici!

Martin simţi cum se înroşeşte până în vârful urechilor.

— Mulţumesc pentru formulare, iubire, spuse Martin lovind-o uşor pe creştet.

— Cu plăcere, tata! răspunse ea politicoasă, dar fără să înţeleagă foarte bine pentru ce îi mulţumea şi alergă spre bebeluşul care se pregătea să îşi bage în gură un pumn serios de nisip.

— Nu, nu, băiatul nu mănâncă nisip! zise ea luându-i precaută mânuţa şi îndepărtând nisipul.

— Ce bonă mică şi drăguţă am aici! zise femeia zâmbindu-i larg lui Martin.

Gropiţele ei îl făcură să roşească.

— Promit că încerc să nu-i mai dau niciun şut copilului de data asta.

— Apreciez, răspunse ea zâmbindu-i într-un fel care-l făcu să se înroşească din nou până-n vârful urechilor.

— Martin Molin, zise el întinzându-i mâna.

— Mette Lauritsen.

Mâna îi era caldă şi uscată.

— Norvegiancă? întrebă el recunoscând imediat uşorul accent.

— Da, la origine, dar locuiesc în Suedia de cincisprezece ani. Vin din Halden şi m-am măritat cu un băiat din Tanumshede. Da, acela cu care m-ai auzit certându-mă la telefon deunăzi.

Căpătă o expresie de părere de rău.

— S-a rezolvat? întrebă el.

Cu coada ochiului, văzu că Tuva era în continuare preocupată de bebeluş.

— Nu, nu s-ar putea spune. Încă prea ocupat cu noua lui prietenă ca să aibă timp pentru Lilleman[29].

— Îl cheamă Lilleman? glumi Martin, deşi ştia deja cum îl chema pe fiu.

— Nu, fireşte că nu, râse Mette privindu-l cu dragoste pe fiul său. Îl cheamă Jon, după tata, dar eu îi spun Lilleman. Sper să mă opresc din asta la timp, înainte de adolescenţă.

— Ar fi cel mai indicat, zise el mimând seriozitate şi se simţi ca electrocutat când văzu cum îi străluceau ochii.

— Şi tu cu ce te ocupi? întrebă ea.

După ton, i se păru pentru o clipă că flirtează, însă nu îşi dădu seama dacă nu cumva era mai degrabă o dorinţă de-a lui decât realitatea.

— Sunt poliţist, zise el conştient de mândria din glas.

Şi chiar era mândru de meseria lui. Se pricepea. Îşi dorise să fie

poliţist încă de mic copil şi nu se îndoise niciodată de alegerea făcută. Munca fusese salvarea lui după moartea Piei, iar cei de la secţie îi erau mai mult decât colegi, erau familia lui. Până şi Mellberg. Orice familie avea nevoie de o oaie neagră şi era clar că Bertil Mellberg umplea acel loc cu vârf şi îndesat.

— Poliţist, spuse ea. Cool.

— Iar tu?

— Sunt contabilă într-un birou din Grebbestad.

— Locuiţi aici? întrebă Martin.

— Da. Tatăl lui Jon locuieşte aici. Însă dacă nu vrea să se implice, nu ştiu…

Îl privi îndelung pe fiul ei, pe care Tuva îl pupa şi îl îmbrăţişa acum.

— Nu a învăţat încă treaba aceea cu păstratul distanţei, spuse Martin râzând.

— Unii dintre noi nu o învăţăm niciodată, spuse ea zâmbind larg.

Apoi ezită.

— Deci… dacă nu întind coarda prea mult… Ce spui de o cină într-o seară?

Păru că regretă imediat propunerea, dar Martin se simţi din nou electrocutat.

— Cu mare plăcere! aprobă el poate prea apăsat. Cu o condiţie…

— Care? întrebă Mette cu reticenţă.

— Să te invit eu.

Gropiţele deveniră vizibile din nou, iar Martin simţi cum ceva în interiorul lui se mai dezgheaţă un pic.

— Unde sunt Martin şi Paula? Nu s-au întors încă? întrebă Gösta aşezându-se pe scaunul din faţa biroului lui Patrik.

Crezuse că aveau să se adune cu toţii atunci când Annika îl rugase să meargă la Patrik. Deocamdată, se afla acolo doar el.

— I-am trimis acasă pentru o vreme. Martin urma să o ia pe Tuva, iar Paula să îi salute pe ai săi, dar se vor întoarce.

Gösta aprobă din cap. Aştepta ca Patrik să îi spună despre ce era vorba.

— Am vorbit din nou cu Pedersen şi cu Torbjörn, zise Patrik.

Gösta îşi îndreptă spatele pe scaun. Parcă bătuseră pasul pe loc de când fusese găsită fata, şi orice informaţie de care ar fi putut să se lege i s-ar fi părut de nepreţuit.

— Ce au spus?

— Autopsia e gata şi am primit un raport preliminar. Torbjörn şi oamenii lui nu au terminat, dar l-am convins să ne dea o primă evaluare.

— Şi? insistă Gösta simţindu-şi inima bătând mai tare.

Dorea foarte mult să le dea părinţilor Neei o informaţie, un final de un fel sau altul.

— Se pare că fata nu a fost omorâtă în luminiş. Acolo este probabil locul secundar al crimei şi trebuie să îl găsim pe cel principal.

Gösta îşi înăbuşi emoţia. Presupuse că Nea fusese ucisă în luminiş. Dacă fusese omorâtă în altă parte şi apoi dusă acolo înseamnă că totul se schimba. Chiar dacă deocamdată nu puteau spune cum.

— Şi unde începem să căutăm?

De îndată ce puse întrebarea realiză singur răspunsul.

— Drace! zise el cu glas scăzut.

Patrik aprobă din cap.

— Da, e logic să începem de acolo.

Patrik îl privi cu nelinişte, ştia câtă afecţiune simţea el pentru familia fetei. Cu toate că îi erau străini, trăise alături de ei momentele de suferinţă şi se ataşase de ei.

— Oricât aş vrea, nu pot să protestez, trebuie să facem asta, zise el simţindu-şi inima strângându-i-se în piept.

Se uită la Patrik.

— Când?

— Aştept mandatul de percheziţie de la procurorul din Uddevalla. Dar nu ar trebui să fie probleme. Aş începe mâine de dimineaţă.

— Da, spuse Gösta cu voce joasă. Au mai spus ceva?

— A murit din cauza unor lovituri în partea din spate a capului. E neclar care a fost instrumentul crimei, nu au fost alte urme în rană în afară de murdărie.

— Am putea primi o analiză mai detaliată a murdăriei, zise Gösta aplecându-se atent în faţă.

Patrik aprobă din cap.

— Da, totul a fost trimis pentru analize mai amănunţite. Însă va mai dura ceva până vom primi rezultatul.

Rămaseră amândoi tăcuţi pentru o clipă. Afară, soarele începuse să coboare, iar razele puternice ale zilei fuseseră înlocuite de nuanţele blânde, de roşu şi portocaliu, ale serii. Temperatura în secţie era aproape plăcută.

— Aş mai putea face ceva în această seară? întrebă Gösta prinzând un fir nevăzut din cămaşa lui de poliţist.

— Nu. Mergi acasă şi odihneşte-te, am să te ţin la curent cu ce se întâmplă mâine. Martin şi Paula vin în seara asta şi scriu raportul cu interviul de azi şi am auzit de la Annika că l-ai scris şi tu pe cel despre convorbirea ta cu părinţii Neei.

— Da, aşa este. O ajut pe Annika să treacă prin toate plângerile de abuzuri sexuale şi alte astfel de lucruri, dar pot să le iau acasă şi să continui dacă e în regulă?

Se ridică şi împinse scaunul spre biroul lui Patrik.

— Da, fă aşa, încuviinţă Patrik, apoi păru că ezită. Ai auzit de telefoanele pe care am început să le primim? În legătură cu tabăra de refugiaţi?

— Da, răspunse scurt Gösta.

Se gândi la comentariile părinţilor lui Patrik, dar nu îi menţionă şi lui asta.

— E teamă, răspunse el. Teamă de necunoscut. În toate timpurile lumea a dat vina pe cei care au venit din afară. E mai simplu decât să te gândeşti că ar putea fi cineva cunoscut.

— Crezi că pot apărea probleme? întrebă Patrik.

Se aplecă spre birou şi îşi împreună mâinile.

Gösta nu răspunse imediat. Se gândi la titlurile negre din ziare din ultimii ani, la baza de votanţi tot mai mare a partidului de extremă dreapta Sveriges Vänner, în ciuda tuturor scandalurilor. Voia să răspundă că nu, însă se pomeni confirmând ceea ce Patrik părea că ştie deja.

— Da, pot apărea probleme, spuse el.

Patrik aprobă din cap, dar nu mai spuse nimic.

Gösta îl lăsă şi se îndreptă spre propriul birou, pentru a lua documentele prin care avea să treacă acasă. Rămase o clipă la masă şi se uită pe fereastră. Afară, cerul părea în flăcări.

Vendela deschise cu grijă fereastra în timp ce asculta zgomotul televizorului de la nivelul de jos. Deşi camera ei se afla la etaj, ştia să iasă afară într-un mod îndelung exersat. Acoperişul terasei era chiar dedesubt şi putea ieşi căţărându-se pe el, apoi pe copacul cel mare care creştea chiar lângă casă. Ca o măsură suplimentară de siguranţă, îşi încuiase pe dinăuntru uşa de la cameră şi dăduse muzica foarte tare. Dacă mama ei ar fi bătut la uşă, şi-ar fi închipuit că Vendela pur şi simplu nu auzea.

Când se căţără pe copac în jos, aruncă o privire prin fereastra de la camera de zi. O văzu din spate pe mama ei stând în mijlocul canapelei şi urmărind vreun serial poliţist trist, cu un pahar de vin în mână, ca de obicei. Era aşa de luminat afară, că mama ar fi văzut-o dacă s-ar fi întors, dar Vendela coborî rapid şi îşi luă tălpăşiţa de-a lungul cărării. Şi mama ei oricum nu observa nimic după un pic de vin. Înainte obişnuia să bea vin seara o dată la o săptămână, de obicei cu o fotografie de-a Stellei în mână. A doua zi se plângea de dureri de cap, ca şi cum s-ar fi întrebat de unde provin. De când se întorsese Marie Wall în Fjällbacka, mama îşi făcuse obiceiul de a bea în fiecare seară.

Marie şi Helen. Femeile care o omorâseră pe sora mamei ei şi care o transformaseră pe aceasta într-o beţivă notorie.

Chiar în afara curţii, o aşteptau Nils şi Basse. Vendela se străduia să nu se mai gândească la Marie şi la Helen sau la copiii lor, Sam şi

Jessie.

Nils o îmbrăţişă şi îşi împinse corpul spre ea.

El şi Basse veniseră cu bicicletele, iar Vendela sări pe grilajul din spate al bicicletei lui Nils. Se deplasară repede spre Fjällbacka, trecând de fabrica Tetra Pak, de spaţiile mari de parcare şi de mica remiză de pompieri. Goniră pe lângă pizzeria Bååthaket şi mica piaţetă cu gazon. Se opriră sus în Galärbacken şi Vendela strânse şi mai puternic mijlocul lui Nils, simţindu-i abdomenul plat şi tare.

Panta era abruptă şi Nils nu frâna. Vântul îi înfunda urechile şi părul îi flutura în spate. Simţi fiori în burtă când apărură nişte mici gropi în asfalt şi înghiţi în sec pentru a-şi frâna teama. Trecură de piaţa Ingrid Bergman, iar Vendeta răsuflă uşurată când pământul deveni din nou orizontal. Erau tot felul de oameni în piaţă. Câţiva tineri îmbrăcaţi festiv le săriră din cale când trecură în viteză. Îşi întoarse capul şi văzu cum îşi ridicau pumnii în semn de ameninţare, dar râse. Sezonişti blestemaţi, veneau aici câteva săptămâni pe an şi credeau că Fjällbacka le aparţinea. Nici nu le-ar trece prin cap să vină în noiembrie. Veneau cu barca, cu familiile lor încrezute, în vacanţă, din casele şi din şcolile lor fiţoase, băgându-se în faţă la cozi şi vorbind cu voce tare despre „ţăranii" din oraş.

— Ţi-ai luat costumul de baie? întrebă Nils cu capul întors în spate. Înaintau liniştit pe micul dig spre locul de scăldat Badholmen, aşa că Vendela putu să audă clar ce spunea.

— Nu, la naiba, am uitat. Dar tot pot să intru în apă.

Îi mângâie coapsele, iar el râse. Vendela învăţase repede ce îi plăcea lui. Cu cât se purta ea mai îndrăzneţ, cu atât se excita el mai mult.

— E lume aici deja, spuse Basse arătând spre vechea trambulină.

— La naiba! Sunt numai nişte puşti din clase mai mici. Se cară când venim noi. Crede-mă.

Vendela putea bănui zâmbetul lui Nils în penumbră. Era ceva cu zâmbetul ăsta, care-i dădea fiori. Aşezară bicicletele în pietrişul de lângă vechiul bazin şi merseră spre trambulină, unde trei băieţi se bălăceau şi strigau. Tăcură când văzură cine erau cei care se apropiau şi se mulţumiră să înoate fără zgomot.

— Căraţi-vă, vrem să facem baie, spuse Nils imperturbabil şi cei trei înotară până la scară fără să scoată o vorbă.

Urcară scările cât de repede putură şi merseră peste stânci până la una din camerele de schimb. Era o baie termală veche, unde lumea se schimba sub cerul liber, numai în spatele unor panouri de lemn, însă Nils, Vendela şi Basse nu se deranjară să meargă acolo. Se mulţumiră să-şi arunce jos hainele de pe ei.

Băieţii începură să se urce pe trambulina de lemn, în timp ce Vendela nu se grăbea. Nu-i plăcea să sară. Nu-i plăcea nici lui Basse,

dar el făcea mereu ce făcea Nils.

Vendela merse spre scara bazinului, coborî un pic şi se aruncă apoi pe spate. Lăsă apa să o învăluie. I se astupau urechile sub suprafaţa apei, dar asta nu făcea decât să o ajute ca, pentru câteva secunde, să se detaşeze de toate. De imaginea mamei ei cu un pahar de vin într-o mână şi fotografia Stellei în cealaltă. Până la urmă, fu nevoită să iasă la suprafaţă. Pluti pe spate în apă şi se uită sus spre trambulină.

Basse fireşte că ezita, în timp ce Nils stătea lângă el, gâfâind. Trambulina nu era imposibil de înaltă, dar destul cât să ţi se strângă stomacul când te aflai sus. Basse se apropie de margine ezitând în continuare. Nils îi dădu un ghiont din spate. Basse ţipă până jos.

Nils îl urmă, cu o mişcare rapidă şi elegantă. Când ajunse la suprafaţă, urlă spre cer.

— Ce tare, fir-aş!

Luă capul lui Basse şi-l apăsă sub apă, dar îl lăsă să iasă după câteva secunde. Apoi înotă până la Vendela cu nişte mişcări puternice. O trase lângă el în apă şi se împinse spre ea cu partea de jos a corpului în timp ce înota pe loc. Îi dibui chiloţii cu mâna. Curând, Vendela simţi un deget intrând în ea. Închise ochii. Se gândi la blestemata de Jessie, fiica blestematei de Marie, imaginându-şi că face exact acelaşi lucru cu Sam, şi îi răspunse lui Nils cu un sărut.

Brusc, Nils se desprinse de ea.

— La dracu! înjură el. O drăcie de meduză!

Se îndepărtă spre scară şi urcă. Coapsa dreaptă îi era roşie ca focul şi cu striaţii.

Vendela ieşi din apă şi realiză că uitase să-şi ia un prosop. Aerul care fusese atât de cald înainte era deodată cumplit de rece.

— Aici, spuse Basse cu glas scăzut şi îi întinse tricoul lui să se şteargă.

Urcase în urma lor. Faţa îi era atât de palidă, că aproape lumina.

— Mulţumesc, spuse ea şi se şterse de apa sărată de mare.

Nils îşi pusese hainele. Se ţinea încă de coapsă, dar durerea părea doar să-l deranjeze puţin. Când se întoarse spre ei, Vendela îi observă acea lucire din ochi, cea pe care obişnuia să o aibă înainte de a da peste cap viaţa cuiva.

— Ce ziceţi? O facem?

Vendela se uită la Basse. Ştia că nu ar îndrăzni să se opună.

Simţi fiori în piept.

— Ce mai aşteptăm? spuse ea şi se îndreptă spre biciclete.

Bohuslän 1672

În săptămâna care urmă, domni o atmosferă stranie în casa parohială.

Ura şi furia fierbeau în Elin, însă raţiunea învinse nebunia. Dacă ar fi acuzat-o pe Britta pentru ceva la care numai cuvintele unui copil puteau sta mărturie, ar fi fost alungate de pe domeniu, şi atunci unde s-ar fi dus?

În timpul nopţii stătea trează, ţinând-o strâns pe Märta atunci când coşmarurile îi chinuiau mica ei făptură. Se întorcea de pe o parte pe alta bombănind despre lucrurile care îi bântuiau visele. Panseluţa dispăruse fără urmă. Iar odată cu pisica dispăruse şi setea de viaţă a Märtei. Nu mai sărea prin curte şi nu mai protesta în felul ei copilăresc la sarcinile care i se dădeau. Pe Elin o durea inima să vadă ochii copilei întunecaţi acum ca apa iazului, dar nu putea face nimic. Nimic din ce o învăţase bunica ei nu domolea durerea inimii sau frica şi nici măcar dragostea ei de mamă nu putea să vindece pierderea suferită de Märta.

Se întreba ce-i spusese Preben Brittei. După ce o purtase pe Märta în casă, o lăsase două zile în propriul său pat, iar el dormise în camera pentru oaspeţi. Şi Britta nu îndrăznise să o privească în ochi pe Elin. Urmau aceleaşi rutine ca înainte. Nimic nu se schimbase, practic, vorbeau despre lucrurile pe care Britta le voia făcute, aşa cum era de când Elin şi Märta veniseră la casa parohială. Însă Britta evita mereu privirea lui Elin. Numai o dată Elin o surprinsese uitându-se la ea, pe când se întorsese pentru a-i scutura plapuma. Iar ura din ochii Brittei aproape că o pusese la pământ. Îşi dădu seama că avea un duşman şi mai înverşunat în sora cea mică. Dar mai bine avea ea de suferit decât Märta. Trebuia să-i mulţumească lui Preben pentru asta. Nu ştia ce îi spusese soţiei lui, dar funcţionase: Britta nu mai îndrăznea să se ia de Märta acum. Dar nu putea repara ce apăruse în sufletul Märtei. Încrederea unui copil era unul din cele mai preţioase daruri ale lui Dumnezeu, iar Britta îi luase acest dar.

— Elin?

Vocea lui Preben din pragul uşii de la bucătărie aproape că o făcu pe Elin să scape vasul pe care îl curăţa.

— Da? spuse ea întorcându-se şi îşi şterse mâinile de şorţ.

Nici ei nu vorbiseră de o săptămână şi brusc îl văzu în faţa ei fugind prin pădure, îi văzu cămaşa albă printre copaci şi privirea îngrozită când capul Märtei aluneca sub suprafaţa apei. Tandreţea din privire când o purtase pe Märta peste pietre şi buşteni. Deodată, i se opri răsuflarea. Mâinile îi tremurau şi şi le ascunse după şorţ.

— Poţi veni, Elin? spuse el nerăbdător. Märta e în colibă?

Elin îşi încruntă sprâncenele şi se întrebă ce voia. O buclă bălaie îi căzuse pe frunte şi îşi strânse mâinile ca să nu meargă spre el şi să i-o dea la o parte din ochi.

Aprobă rapid din cap.

— Da, e în colibă. Sau cel puţin acolo am văzut-o ultima oară. Nu mai iese aşa de des în ultimul timp.

Regretă imediat ce spuse, era o amintire prea directă a ceea ce se întâmplase. A apei întunecate, a iazului şi a faptei rele a Brittei. A soţiei

lui.

— Bine, atunci hai, ce aştepţi? o îndemnă Preben.

Elin îl urmă şovăitoare.

— Lill-Jan? Unde eşti? strigă el când ajunse în curte şi chipul i se lumină când îl văzu pe argat venind spre el cu ceva în braţe.

— Ce este? întrebă ea.

Se uită neliniştită în jur. Ultimul lucru de care avea nevoie era ca Britta să o vadă stând şi vorbind cu soţul ei în mijlocul curţii. Însă nu putea să ignore bucuria lui Preben când luă în braţe, cu mare atenţie, un ghemotoc de la Lill-Jan.

— Am înţeles că Märtei îi lipseşte Panseluţa. Când Paria a făcut pui azi-noapte, m-am gândit că Märta poate primi unul dintre ei.

— E prea mult, spuse Elin pe un ton grav, întorcându-şi faţa pentru a-şi ascunde lacrimile.

— Da' de unde, zise Preben şi îi întinse o căţeluşă albă cu pete maronii.

Era adorabilă şi Elin nu se putu abţine să întindă o mână şi să o scarpine în spatele urechiuşelor lungi şi moi.

— Am nevoie de ajutor să o transform pe năzdrăvana asta mică într-un bun câine de pază şi m-am gândit că Märta m-ar putea ajuta. Paria nu va mai rezista mulţi ani de-acum înainte, avem nevoie de cineva să preia rolul. Cred că puiul poate deveni un câine ciobănesc priceput, tu ce crezi Elin?

Îi întinse căţeluşa şi ştiu că era deja cucerită. Ochii căprui se uitau cu încredere în ai ei şi o lăbuţă se întinse spre ea.

— Da, dacă aveţi grijă ca Märta să înveţe ce e nevoie pentru a creşte un câine, atunci ar putea merge, spuse ea calmă, deşi simţea cum inima i se topeşte.

— Atunci îi mulţumesc umil mamei Märtei că mi-a dat permisiunea, spuse Preben cu o căutătură şireată şi se îndreptă spre locuinţa slugilor.

După câţiva metri se întoarse şi dădu din cap, îndemnând-o pe Elin să îl urmeze.

— Hai, vino, nu vrei să fii aici când fata primeşte căţeluşa?

Începu să iuţească din nou pasul şi Elin se grăbi să-l urmeze. Da, nu voia să piardă momentul.

O găsiră pe Märta în pat. Stătea cu ochii deschişi uitându-se în tavan. Îşi întoarse capul de abia când Preben îşi aplecă genunchii lângă patul ei.

— Märta, poţi să-mi faci o mare favoare? întrebă Preben cu blândeţe şi fata încuviinţă din cap cu privirea serioasă.

Veneraţia ei pentru Preben nu scăzuse de când o purtase de la iaz până acasă.

— Am nevoie de ajutorul tău ca să am grijă de căţeluşa asta mică. E ceva mai slabă decât ceilalţi pui, iar mama ei nu s-a ataşat prea mult de ea. Aşa că, dacă nu are o altă mamă, o să moară de foame. Şi m-am gândit cine e mai potrivit să mă ajute cu asta decât tine, Märta? Dacă ai

timp şi chef, fireşte. E multă treabă, n-o să te mint. E nevoie să i se dea de mâncare de mai multe ori, zi şi noapte, şi să fie îngrijită în fel şi chip. Şi trebuie să i se dea un nume, nici măcar asta nu are, săraca.

— Mă descurc, zise Märta ridicându-se în pat cu ochii fixaţi asupra căţeluşei care lupta să iasă din materialul în care era înfăşurată.

Preben slăbi atent strânsoarea şi îi dădu drumul pe pat la Märta, care imediat îşi afundă faţa în blăniţa cea moale. Căţeluşa începu să o lingă plină de zel pe faţă, mişcându-şi codiţa într-o parte şi-n alta.

Elin o surprinse zâmbind cum nu zâmbise de multă vreme. Şi când simţi mâna lui Preben strângându-i-o pe a sa, nu şi-o retrase.

[17]

Perna era plină de cocoloaşe sub cap, însă Eva nu se simţi în stare să schimbe poziţia. Nici în această noapte nu reuşise să doarmă. Nu ştia când reuşise să doarmă ultima oară. Viaţa îi era învăluită de ceaţă. Viaţa ei lipsită de sens. Ce rost avea să te scoli din pat? Să vorbeşti cu ceilalţi? Să respiri? Peter nu-i putea da vreun răspuns. Privirea lui era la fel de goală precum a ei. Atingerea lui, la fel de rece. În primele ore încercaseră să-şi găsească alinarea unul în celălalt, însă de la o vreme Peter era ca un străin. Se mişcau în aceeaşi casă fără să se atingă, fiecare cu suferinţa lui.

Părinţii lui Peter făceau ce puteau. Aveau grijă ca ea şi Peter să mănânce când era cazul, să meargă să se culce la ora potrivită. În rarele dăţi când se uita pe fereastră, Eva se întreba cum de florile mai puteau să înflorească. Se mira că soarele strălucea ca înainte, că morcovii continuau să crească în pământ, că roşiile atârnau coapte pe tulpinile lor.

Peter suspină lângă ea. Peste noapte, îi auzise plânsetele tăcute, dar nu-şi putuse întinde mâna pentru a-l consola.

Paşii grei ai lui Bengt se apropiară de trepte, jos.

— Vine cineva, strigă el.

Eva dădu din cap pentru sine. Îşi aruncă cu greutate picioarele peste marginea patului.

— Tatăl tău zice că vine cineva, spuse ea privind spre papuci.

— Bine, zise stins Peter.

Patul scârţâi în spatele ei când se ridică şi el. Rămaseră acolo o clipă, cu spatele unul la celălalt. Cu o lume distrusă între ei.

Uşor, coborî scările până la nivelul de jos. Dormise cu hainele pe ea, aceleaşi haine pe care le purta de la dispariţia Neei. Ulla încercase de mai multe ori să o facă să se schimbe, dar acestea erau hainele care le purtase ultima oară când crezuse că totul era ca de obicei, hainele în care se gândise s-o îmbrăţişeze pe Nea, în care să se joace cu ea, în care să-i facă de mâncare.

Bengt stătea la fereastra de la bucătărie.

— Sunt două maşini de poliţie, zise el îndreptându-şi gâtul. Poate ştiu ceva.

Eva se mulţumi să dea din cap. Trase un scaun şi se cufundă în el. Nicio certitudine din lume nu ar fi putut să le-o dea pe Nea înapoi.

Bengt merse spre uşa de la intrare şi le dădu drumul poliţiştilor. Vorbeau şoptit acolo pe coridor şi recunoscu vocea lui Gösta. Slavă Domnului!

Gösta fu primul care intră în bucătărie. Se uită de la ea spre Peter cu o jenă în privire pe care nu o mai văzuse înainte.

Bengt se aşeză în dreptul aragazului. Ulla stătea în spatele lor cu mâinile pe umerii lui Peter.

— Aţi aflat ceva? întrebă Bengt.

Gösta clătină din cap, încă având acea jenă în privire.

— Nu, din păcate nu avem nimic să spunem în momentul de faţă, zise el. Însă trebuie să percheziţionăm casa.

Bengt se ridică rapid de unde stătea, făcu câţiva paşi spre Gösta.

— Vă arde de glume? Nu ajunge că viaţa lor a fost distrusă?

Ulla merse spre el şi îi puse o mână pe braţ. El clătină din cap, dar nu mai spuse nimic.

— Lăsaţi-i să facă ce-au de făcut, zise Eva.

Apoi se ridică şi se îndreptă spre scara care ducea la nivelul de sus. Din bucătărie se auzeau voci indignate, dar nimic din toate astea nu o mai privea pe ea.

— Vom avea multe vizite din partea poliţiei?

Jörgen se aplecă pe spătarul unei bănci din cabina de machiaj. Marie îl văzu în oglindă încruntându-şi sprâncenele. Îi terminaseră machiajul, părul îi era coafat şi mai făcea doar nişte retuşuri singură.

— De unde să ştiu? spuse ea îndepărtându-şi o urmă de dermatograf care se adunase în coada ochiului drept.

Jörgen pufni şi se întoarse să plece.

— Nu trebuia să mă încurc cu tine.

— Despre ce e vorba? A fost neplăcut că poliţia te-a întrebat de alibiul meu? Sau te gândeşti la nevasta şi la copiii de acasă?

Faţa lui Jörgen se întunecă.

— Familia mea nu are nimic de-a face cu asta.

— Nu, chiar aşa.

Îi zâmbi în oglindă.

Jörgen o privi tăcut, apoi se năpusti afară din cabină lăsând-o singură.

Aoleu. Bărbaţii erau atât de previzibili. Doreau să se culce cu ea, însă nu doreau să-şi asume consecinţele acţiunilor lor. Văzuse cum tatăl ei o tratase pe mama ei. Urmele după loviturile date când lucrurile nu ieşeau cum dorea el. În prima familie adoptivă în care nimerise Marie, tatăl îi arătase precis pentru ce credea el că era bună.

Helen, în schimb, se putuse întoarce la părinţii ei. Cei de la Serviciile sociale erau de părere că are un mediu stabil acasă, spre deosebire de Marie. Însă Marie ştia la ce presiuni era supusă Helen acasă, nimeni altcineva nu cunoştea acest lucru.

Era conştientă că mulţi le vedeau ca pe un duo ciudat, dar erau mai degrabă ca două bucăţi de puzzle care se potriveau. Găsiseră una

la alta ceea ce le lipsise, ce le dăduse amândurora un motiv pentru a trăi. Îşi plânseseră necazurile una pe umărul celeilalte şi astfel deveniseră mai uşor de dus.

Nu se lăsaseră înfrânte de interdicţia de a se vedea, îşi inventaseră un joc captivant din a se întâlni pe furiş. Erau ele două contra restului lumii. Nimic nu ar fi putut să le despartă. Cât de naive fuseseră… Niciuna nu înţelesese gravitatea situaţiei. Nici măcar în acea zi în camera de interogatorii. Fusese înconjurată de o armură despre care credea că o proteja, că nu ar fi lăsat nimic să li se întâmple.

Însă apoi totul se năruise. Iar Marie nimerise în lumea de circ a adopţiilor. La câteva luni după ce împlinise optsprezece ani, Marie îşi făcuse geamantanul şi nu mai privise în urmă. Era liberă. De părinţi, de fraţi, de lungul şir al familiilor adoptive.

Fraţii ei încercaseră de câteva ori să ia legătura cu ea. La moartea părinţilor şi când primise primul rol la Hollywood. Un rol secundar, însă destul de mare pentru presa suedeză. Pasămite acum erau pesemne o familie, iar ea nu mai era doar un copil jegos. Îi lămurise prin avocatul ei că nu aveau nimic de aşteptat de la ea. Că erau ca şi morţi pentru ea.

Jörgen se auzi înjurând pe undeva pe acolo. Nu avea decât să se supere. Mulţumită ei şi tuturor articolelor din ultima zi, sponsorii nu mai aveau nicio îndoială, iar semnele de întrebare din jurul filmului păreau a se fi risipit. Nu avea niciun motiv să se lase tulburată de capriciile lui. Şi ştia că îşi înşela soţia cu ocazia fiecărei filmări. Asta nu avea nimic de-a face cu ea, ci numai cu propria lui dificultate de a-şi ţine pantalonii pe el.

Îi apăru din nou în faţă chipul lui Helen.

Marie o văzuse în după-amiaza zilei precedente la supermarketul Hedemyrs, unde se dusese la sfârşitul zilei de filmare. Cotise după un raft şi Helen era acolo, cu o listă de cumpărături în mână. Marie se dădu rapid înapoi. Era convinsă că Helen nu o observase.

Zâmbetul afectat afişat pe buzele rujate intensiv îi dispăruse încet. Helen era atât de îmbătrânită acum, iar ăsta i se părea lucrul cel mai greu de acceptat. Marie nici nu voia să se gândească la averea pe care o cheltuise de-a lungul anilor pe tratamente de frumuseţe, intervenţii şi operaţii, în timp ce Helen părea să fi lăsat anii să-şi facă treaba.

Marie se privi în oglindă. Pentru prima oară după multă vreme, se vedea pe sine. Însă nu îndrăzni să-şi întâlnească privirea acum, când nu se mai simţea protejată de siguranţa preocupării exclusive pentru sine. Se întoarse uşor. Nu mai ştia cine era femeia din oglindă.

— Eşti sigură că e o idee bună? întrebă Anna ţinându-se de burtă. Cum ne păstrăm mina dacă alege o rochie îngrozitoare?

— Eu îmi imaginez ceva de culoarea roz-somon, spuse Erica virând

spre Grebbestad.

— Şi pentru noi la fel? întrebă Anna cu groază în glas. Crezi?

— Nu, tu poţi sta liniştită. Sigur vor găsi vreun cort de opt persoane pe care îl vor adapta pentru tine. Poţi fi sigură că o să scrie Fjällräven [30] undeva pe rochia ta.

— Haha, ce amuzantă eşti, ca să vezi, am o actriţă de comedie pe post de soră mai mare…

— Da, ca să vezi ce noroc pe tine! râse Erica.

Coborî din maşină şi închise portiera.

— Chiar, zise ea, am uitat să te întreb. Pe tine te-am văzut ieri când m-am întors cu maşina din Marstrand?

— Ce? Nu.

Anna oftă. Cât de sucită putea să fie? Fireşte că se gândise dinainte la asta şi inventase o explicaţie bună, însă impulsul de a nega se manifestase mai rapid decât scuza ei îndelung cugetată.

— Da, dar sunt sigură că era maşina voastră. Şi am apucat să văd că era o femeie la volan, aţi împrumutat cuiva maşina?

Anna se simţi atinsă de privirea iscoditoare a surorii sale atunci când cotiră pe artera principală, cu magazine. Cel cu rochii de mireasă, unde îşi dăduseră întâlnire cu Kristina, se găsea mai departe cu câteva sute de metri.

— Ah, ce prostie din partea mea. Iartă-mă, ameţeală de gravidă, căldura şi toate astea… reuşi Anna să zâmbească. Da, am fost la casa unui client nou, pur şi simplu nu mai suportam să mai stau acasă…

Era cea mai bună explicaţie pe care o găsise. Dar Erica păru sceptică.

— Un client nou? Acum? Când copilul e pe cale să iasă? Cum poţi să te descurci?

— Păi nu e un proiect foarte mare, doar o treabă de care mă ocup până când vine momentul.

Erica continua să o privească bănuitoare, însă într-un sfârşit păru să o lase baltă. Anna răsuflă uşurată.

— Aici este, zise Erica arătând spre o vitrină cu rochii de mireasă.

O văzură pe fereastră pe Kristina, care ajunsese înaintea lor şi se conversa de zor cu vânzătoarea.

— Trebuie să fie chiar atât de decoltată? o auziră spunând cu glas ascuţit când intrară pe uşă. Nu-mi amintesc să fi fost aşa când am văzut-o ultima dată. Nu pot să apar în halul ăsta! Doamne, aş arăta ca o matroană de bordel! Sigur aţi făcut ceva cu decolteul!

— Nu l-am schimbat în niciun fel! spuse fata din magazin.

Fata părea uşor transpirată, iar Anna îi aruncă o privire plină de compasiune. Îi plăcea de soacra Ericăi, nu era o persoană rea, dar câteodată putea fi… copleşitoare, îndeosebi pentru cei care nu erau obişnuiţi cu ea.

— Poate ar fi bine să o probezi din nou, Kristina, o îndemnă Erica. Uneori hainele pot arăta cu totul altfel pe corp decât pe umeraş.

— De ce ar fi aşa? întrebă Kristina tulburată în timp ce Erica, apoi Anna o pupară pe obraz. Vai, ce mare te-ai făcut!

Anna se gândi o clipă cum să răspundă mai bine. Până la urmă, hotărî să se abţină. Când era vorba de Kristina, trebuia să-ţi alegi bătăliile.

— Da, nu înţeleg deloc de ce o rochie ar arăta altfel îmbrăcată decât pe umeraş, protestă Kristina, dar o voi proba, ca să vedeţi că am dreptate şi că ceva s-a întâmplat cu decolteul. Făcu cale-ntoarsă şi intră în cabina de probă.

— Sper că nu te gândeşti să stai aici, o mustră Kristina pe fata care îi dusese rochia în cabină. Există o limită pentru cât doresc să fie de dedicat personalul şi mă arăt în lenjerie intimă numai bărbatului meu, mulţumesc foarte mult.

O expedie pe fată şi trase cortina cu un gest maiestuos.

Anna se străduia din greu să nu înceapă să râdă în hohote şi îşi simţi ochii umplându-se de lacrimi. O privire aruncată Ericăi îi arătă că şi ea se afla în aceeaşi situaţie complicată.

— Scuze, îi şopti Erica fetei, care cu o ridicare din umeri îi şopti la rândul ei:

— Lucrez într-un magazin pentru haine de nuntă. Credeţi-mă, am asistat la lucruri mai rele.

— Şi *cum* te-ai gândit tu că îmi pot trage fermoarul ăsta? ridică glasul Kristina dând la o parte draperia.

Se strecurase în rochie şi o ţinea apăsând-o cu mâna pe piept. Cu o răbdare de înger, vânzătoarea trecu în spatele ei şi o ajută să tragă fermoarul. Apoi făcu câţiva paşi în spate şi o lăsă pe mireasa în devenire să se privească singură în oglindă.

Kristina tăcu preţ de câteva secunde. Apoi zise cu răsuflarea tăiată:

— Este… minunată.

Erica şi Anna se aşezară alături de ea în dreptul oglinzii.

Anna îi zâmbi.

— E adorabilă, zise ea. Arăţi fantastic.

Erica aprobă din cap, iar Anna îi zări o lacrimă în ochi. Admirară fiecare detaliu al rochiei Kristinei. Alesese o rochie de un gri-argintiu, model togă, strâmtă pe corp. Decolteul nu era nici pe departe adânc, ci potrivit şi trasat frumos în formă de inimă. Avea mânecile scurte, cu un tiv simplu. Era o idee mai scurtă în faţă decât în spate, scoţând în evidenţă profilul încă elegant al Kristinei, într-un fel deosebit.

— Arăţi răpitor, spuse Erica şi îşi şterse discret lacrimile din coada ochilor.

Kristina se aplecă spontan în faţă şi o îmbrăţişă. Nu îi stătea în obişnuinţă, nu era o persoană expansivă, numai în prezenţa copiilor pe

care îi asalta cu pupici şi îmbrăţişări. Era un moment frumos, însă trecu la fel de brusc precum apăruse.

— Aşa, acum să vedem ce vă găsim vouă, fetelor. Anna, tu chiar eşti o provocare, Doamne, sigur nu ai gemeni acolo?

Anna îi trimise o privire disperată Ericăi din spatele Kristinei. Însă sora cea mare nu făcu decât să se hlizească şi să îi şoptească un pic prea tare „Fjällräven".

James scrută zarea peste vârfurile copacilor. Nu trecea nicio adiere de vânt, iar liniştea era perturbată numai de croncănitul ciorilor şi de câteva foşnituri răzleţe prin tufişuri. Dacă ar fi fost sezonul de vânătoare, simţurile i-ar fi fost semnificativ mai în alertă, însă acum venise numai pentru a evada. Vânătoarea de cerbi nu începea decât peste câteva săptămâni, dar putea găsi mereu ceva de împuşcat, ca să exerseze. Vreo vulpe sau vreun porumbel. Odată, ochise o viperă la pândă într-un copac.

Iubise mereu pădurea. Cinstit vorbind, pe oameni nu-i prea înţelegea. De aceea se simţea atât de bine în armată. Era vorba mai puţin despre oameni şi mai mult despre strategii, logică, fără emoţii. Ameninţările veneau din exterior, iar răspunsurile nu constau în vorbe, ci în acţiune. James şi militarii lui intrau în ecuaţie de-abia după ce toate posibilităţile de dialog fuseseră deja epuizate.

Singurul om de care se apropiase fusese KG. Era singurul care îl înţelegea, da, se înţelegeau unul pe celălalt, iar acesta era un sentiment pe care nu îl mai trăise de atunci.

Când Sam era mic, James încercase să îl ia la vânătoare, însă fusese un fiasco, ca tot ce era legat de Sam. Avea trei ani şi nu putea tăcea şi sta liniştit mai mult de câteva minute o dată. Până la urmă, James se săturase. Îl prinsese de jachetă şi îl trântise la pământ. Iar nenorocitul de copil îşi rupsese mâna dreaptă. Nu ar fi trebuit să se aleagă cu nicio leziune, se ştia cât de moi şi flexibili erau copii. Dar, tipic pentru el, crease probleme căzând pe muchia unei pietre. Lui Helen şi doctorilor, James le spusese că Sam alunecase de pe calul vecinilor. Iar Sam ştia să nu toarne. Nu făcuse decât să încuviinţeze din cap şi să spună „cal prost".

Dacă ar fi fost după el, s-ar fi aflat tot timpul pe teren. Cu cât îmbătrânea mai mult, cu atât i se părea mai lipsit de sens să se întoarcă acasă. Armata era casa lui. Fireşte că nu era vorba de compania oamenilor săi, le râdea în nas celor care credeau că în armată se aveau ca fraţii unii pe alţii. Se înşelau profund. Pentru el, oamenii lui erau doar pioni, mijloace pentru atingerea obiectivului. Şi după asta tânjea el, după logică, după liniile clare. După răspunsurile simple. Niciodată nu fusese implicat în procesele care presupuneau probleme dificile. Totul ţinea de politică, de putere, de bani. Nu era

niciodată vorba de umanitate, sprijin sau măcar de pace. Era vorba de cine avea puterea asupra cui şi despre cum era direcţionat fluxul de bani prin manevre politice. Nimic altceva, însă oamenii erau naivi şi voiau să creadă că liderii lor acţionează din motive mai nobile.

James îşi potrivi rucsacul şi porni mai departe pe cărare. Naivitatea oamenilor le făcuse jocul. Nimeni nu bănuia adevărul despre Helen, de ce era ea de fapt capabilă să facă.

Torbjörn se întoarse dinspre hambarul enorm al familiei Berg.

— Ce acoperă mandatul de percheziţie?

— Toate construcţiile de pe teren, inclusiv hambarul şi şopronul pentru grădină.

Torbjörn aprobă din cap şi dădu câteva ordine echipei lui, care în acea zi era compusă din trei persoane – două femei şi un bărbat. Erau aceiaşi experţi care examinaseră luminişul în care fusese găsită Nea. Patrik reţinea mai uşor chipurile decât numele şi nu putea nici în ruptul capului să-şi aducă aminte cum se numea vreunul dintre ei. Toţi erau acolo, tehnicieni şi poliţişti, cu un înveliş de plastic tras peste picioare şi mine amare. Rolul lui Patrik şi al colegilor lui era mai ales de a supraveghea, în rest trebuiau să se ţină deoparte. Cu cât mai puţini oameni călcau prin zonă, cu atât mai bine, Gândindu-se la asta, Patrik se simţi recunoscător cerului că Mellberg alesese să rămână la secţie de data asta. Altfel nu pierdea nicio ocazie de a se afla în mijlocul întâmplărilor. Însă căldura în combinaţie cu greutatea lui corporală îl făcuse să aleagă răcoarea biroului său în care huruiau permanent trei ventilatoare.

Patrik îl trase pe Gösta deoparte în locul în care stăteau, aproape de locuinţă. Îl lăsase pe el să se ocupe de prima discuţie cu familia în timp ce el se aştepta afară. Din bucătărie se auziseră glasuri ridicate.

— Cum merge cu familia? S-au calmat?

Gösta aprobă din cap.

— S-au potolit, le-am explicat că este o procedură standard în astfel de cazuri. Că există numai ca să excludem din ipoteze.

— Şi acceptă asta?

— Cred că aleg să accepte pentru că îşi dau seama că nu pot alege. Dar nu le place.

Gösta se strâmbă.

— Ştiu, zise Patrik punându-i o mână pe braţ. Dar facem asta cât de rapid şi de eficient putem, iar apoi îi lăsăm în pace.

Gösta răsuflă adânc în timp ce îi privi pe Torbjörn şi pe cei din echipă purtând echipamentul în casă.

— Cred că s-ar putea să fi găsit ceva aseară, zise el. Când m-am uitat pe raporturile despre abuzuri sexuale.

Patrik ridică din sprâncene.

— Tore Carlson, un bărbat din Uddevalla, a vizitat Tanumshede la început de mai, continuă Gösta. Conform unui raport, a încercat să se apropie de o fetiţă de cinci ani în centrul comercial. La toalete.

Patrik tresări.

— Unde este acum?

— Am vorbit cu colegii din Uddevalla şi îi vor face o vizită, spuse Gösta.

Patrik aprobă din cap şi privi din nou spre casă.

Tehnicienii se hotărâseră să nu împartă echipa, ci să verifice împreună cameră după cameră. Patrik se simţi nerăbdător aşteptând în curte, în lumina incendiară a soarelui. Îl auzi pe Torbjörn instruindu-i amabil pe membrii familiei să iasă din casă şi primul fu Peter, urmat de părinţii lui şi apoi de Eva. Ea clipi spre lumină, pe jumătate adormită, iar Patrik bănui că nu mai ieşise afară de când o găsiseră pe Nea.

Peter înaintă anevoie spre Patrik, care stătea la umbra unuia dintre meri.

— Nu se termină niciodată? spuse el cu glas scăzut, aşezându-se pe iarbă.

Patrik se aşeză lângă el. Îi văzu pe părinţii lui Peter un pic mai încolo, vorbind aprins cu Gösta. Eva stătea cu mâinile împreunate pe unul din scaunele de exterior, privind în jos spre suprafaţa mesei.

— Suntem gata în vreo două ore, zise Patrik ştiind însă că nu la asta se referea Peter.

El vorbea despre suferinţă. Şi cu asta Patrik nu putea să-l ajute. Nu avea nicio vorbă de consolare. El şi Erica se apropiaseră de suferinţă atunci, după acel accident îngrozitor. Însă nu o cunoscuseră.

Nu se putea compara cu abisul în care căzuseră părinţii Neei. Nici măcar nu îşi putea imagina.

— Cine ar fi putut face aşa ceva? întrebă Peter scoţând mecanic fire din gazon.

Nu fusese udat de două zile şi începuse să se îngălbenească şi să se usuce.

— Nu ştim, însă facem tot ce putem să aflăm, spuse Patrik simţind cum propriile vorbe îi răsunau în ureche lipsite de sens şi clişeizate.

Nu ştia niciodată ce să spună în astfel de ocazii. Gösta se pricepea mult mai bine să se ocupe de membrii familiei. El se simţea stângaci şi lipsit de tact, şi deseori debita platitudini una după alta.

— Nu am mai avut vreun copil, zise Peter. Am considerat că ne ajungea Nea. Poate ar fi trebuit să facem mai mulţi. Să avem o rezervă.

Peter scăpă un râset metalic, iar Patrik rămase tăcut. Se simţea ca un intrus. Mica fermă era atât de idilică, atât de pitorească, iar ei năvăleau ca lăcustele din Vechiul Testament şi atentau la ultimele

fărâme de linişte care mai existau. Însă el ştia cât de important era să scormonească dincolo de suprafaţă. Lucrurile erau rareori cum apăreau la prima vedere şi dacă cineva jelea nu însemna că era nevinovat sau nevinovată. Uneori îi era dor de încrederea naivă în bunătatea oamenilor, pe care o avusese la începutul carierei. De-a lungul anilor avusese însă parte de destul de multe dovezi că exista ceva întunecat în fiecare individ şi nu se ştia niciodată când cineva avea să fie învins de acel întuneric. Îl avea şi el în interiorul său, era sigur de asta. Se afla printre cei care credeau cu tărie că toată lumea era capabilă de omor şi că asta ţinea mai ales de cât de sus era pragul. Spoiala socială era subţire. Sub ea zăceau instincte ancestrale care puteau oricând să preia puterea dacă existau condiţii favorabile. Sau mai degrabă nefavorabile.

— Încă o văd, zise Peter şi se aşeză pa iarbă ca şi cum corpul său deşirat se dădea bătut.

Privi la cer fără să clipească, cu toate că razele soarelui pătrundeau strălucitoare printre ramuri.

— O văd, o aud. Uit că nu mai vine acasă. Iar când mă gândesc unde este, mi se face teamă că-i este frig. Că e singură. Că îi e dor de noi şi se întreabă unde suntem şi de ce nu vine nimeni să o ia.

Vocea îi era estompată, visătoare. Se pierdea printre firele de iarbă. Patrik simţi cum îl înţepau ochii. Durerea celuilalt îi apăsa pieptul. Nu mai erau poliţistul şi ruda fetei decedate. Erau taţi, erau semeni. Patrik se întreba dacă oamenii încetau vreodată să se mai simtă părinţi. Se schimba asta dacă singurul copil era pierdut? Uitau odată cu trecerea anilor?

Se puse jos lângă Peter şi îi spuse cu glas scăzut:

— Nu cred că e singură. Cred că este cu voi.

Crezu în asta în timp ce rostea cuvintele. Când închise ochii, i se păru că aude un glas vesel de copil şi un râset care se ridica la cer. Apoi rămaseră numai foşnetul frunzelor şi strigătul ascuţit al unei păsări. Lângă el auzea respiraţia tot mai grea a lui Peter. Curând adormi lângă Patrik, poate pentru prima dată de la dispariţia Neei.

Bohuslän 1672

Primăvara era un timp binecuvântat, însă erau multe de făcut şi toţi munceau din zorii zilei până seara târziu. Era nevoie să se ocupe de animalele din ogradă şi de peste tot. Câmpurile trebuiau pregătite pentru cultivat. Şi casele de pe domeniu trebuiau îngrijite, fiecare familie de preot trăia cu teama de putregaiul care strica lemnul şi făcea acoperişul să se slăbească din cauza ploii. Când murea câte un preot, se făcea o inspecţie, pentru a se evalua cât de bine avusese acesta grijă de casă, iar dacă

putregaiul era mai mare decât cel estimat, văduva era obligată să plătească amenzi. În schimb, dacă ferma fusese mai bine îngrijită decât era de aşteptat, văduva putea primi o răsplată. Prin urmare, existau motive puternice pentru a menţine în stare bună colibele, hangarele şi casa stăpânilor. Costurile erau împărţite între paroh şi enoriaşi. Iar Preben ţinea ca domeniul parohial să fie îngrijit cum se cuvenea. De aceea, zgomotul bătăii ciocanelor răsuna în toată curtea.

Nimeni nu vorbea despre ce se întâmplase la iaz, iar Märta părea că redevine copilul care fusese deunăzi.

Căţeluşa primi numele de Sigrid şi o urma pe Märta la fel de stăruitor precum o făcuse Panseluţa.

Preben era de multe ori plecat de la casa parohială. Pornea adesea în zorii zilei şi revenea la crepuscul. Uneori lipsea mai multe zile. Mulţi enoriaşi aveau nevoie de sfaturi sau de cuvântul Domnului pentru a face existenţa mai suportabilă, iar Preben îşi lua în serios rolul de vindecător de suflete. Asta nu-i era pe plac Brittei, iar el pleca la drum câteodată cu cuvinte grele aruncate în urma lui. Însă şi dispoziţia Brittei se îmbuna pe măsură ce razele soarelui de vară ispiteau pe toată lumea să iasă în mijlocul naturii.

Sângerările Brittei veneau la fel de regulat ca luna plină de pe cer. Încetase să mai ia fierturile lui Elin, iar aceasta nu mai deschisese subiectul. De la o vreme, numai gândul că copilul lui Preben ar putea creşte în pântecul Brittei o umplea de dezgust. Reuşise să păstreze atitudinea cerută de poziţia ei faţă de stăpâna casei parohiale, însă ura faţă de Britta ardea cu o flacără din ce în ce mai clară. Nu avea idee ce se petrecuse între Preben şi Britta după ce Märta fusese aproape de a se îneca. Nu întrebase şi nu pomenise nicio vorbă despre asta. Însă de atunci Britta era mai amabilă cu Märta. Observa adesea că primea o porţie extra de la bucătărie sau chiar şi dulciuri cumpărate din ieşirile ei la Uddevalla. Britta îşi petrecea câteva zile pe lună acolo, la mătuşa ei. În acele zile, moşia parohiei parcă răsufla uşurată. Slugile îşi îndreptau spatele şi pasul le era mai uşor. Preben fredona şi îşi petrecea adesea acele zile cu Märta. Elin obişnuia să se uite pe furiş la ei, stând în bibliotecă aproape cap în cap, bine adânciţi în câte-o convorbire despre vreo carte aleasă de Preben. Îi încălzea inima într-un fel foarte special.

Nu crezuse că avea să mai simtă aşa ceva. Nu din ziua în care Per dispăruse în adâncuri. Ziua în care Per dusese cuvintele ei grele direct în moarte.

— Dumnezeule, aţi alergat până aici?

Erica se uită îngrozită la Helen. Ei i se tăia răsuflarea chiar şi numai când fugea după gemeni în camera de zi, iar ideea de a alerga tot drumul de la casa lui Helen o făcea de-a dreptul să transpire.

— Ah, nu e nimic, zise Helen cu un zâmbet în colţul gurii. Încălzirea.

Trase pe ea bluza subţire de trening pe care o legase în jurul taliei, se aşeză la masa din bucătărie şi acceptă recunoscătoare un pahar cu apă.

— Vreţi nişte cafea? întrebă Erica.

— Da, mulţumesc, aş vrea.

— Nu aveţi crampe dacă beţi? întrebă curioasă Erica în timp ce îi turnă cafeaua lui Helen şi se aşeză în faţa ei.

Cei mici se duseseră la o amică din apropiere atunci când ea şi Anna se deplasaseră la Grebbestad, iar după ce primise mesajul de la Helen hotărâse să-i mai lase un pic acolo. Se gândi că va lua cu ea o sticlă de vin sau ceva, drept mulţumire, când va merge să-i aducă înapoi.

— Nu, corpul meu e obişnuit. Niciun pericol.

— Eu sunt de părere că omul ar fi trebuit să se nască cu roţi. Până acum am reuşit să fug de sport ca de ciumă.

— Să alergi după mai mulţi copii mici nu e o treabă foarte uşoară, spuse Helen, sorbind din cafea. Îmi amintesc de Sam, când era mic. Alergam tot timpul după el. Pare să fi trecut atât de mult timp, era o altă viaţă.

— Da, îl aveţi numai pe Sam, nu-i aşa? zise Erica de parcă nu ştia tot ce era de ştiut despre acea familie.

— Da, aşa a rămas, zise Helen, iar chipul îi căpătă o expresie impasibilă.

Erica schimbă subiectul. Era recunoscătoare că Helen acceptase să vorbească cu ea, dar simţea că era necesar să fie precaută. Helen se putea hotărî să plece la prima întrebare pusă greşit. Nu era o situaţie nouă pentru Erica. În munca de cercetare pentru cărţile ei, întâlnea mereu pe unul sau pe altul care oscila între dorinţa de a vorbi şi impulsul de a tăcea. Atunci trebuia să înainteze cu atenţie, să îl facă pe om să se deschidă pas cu pas şi să spună mai mult decât îşi propusese la început. Desigur că Helen venise aici, însă tot corpul îi semnala că îşi călcase pe inimă şi că deja îşi punea decizia sub semnul întrebării.

— De ce v-aţi hotărât până la urmă să vorbiţi cu mine? spuse Erica sperând ca întrebarea să nu declanşeze reflexul de fugă. Am trimis o mulţime de rugăminţi, dar până acum nu v-a interesat.

Helen luă încet două înghiţituri de cafea. Erica îşi puse mobilul pe masă şi îi arătă că înregistra conversaţia. Helen doar dădu din umeri.

— Am fost de părere şi încă sunt de părere… că trecutul ar trebui să fie chiar asta. Trecut. Dar nu sunt naivă. Îmi dau seama că nu pot să vă opresc să scrieţi această carte şi nici nu am avut vreodată intenţia să o fac. Pe de altă parte, ştiu că şi Marie se gândeşte să scrie despre acest subiect şi nu e ca şi cum ar fi tăcut de-a lungul anilor. Ştim foarte bine şi eu, şi dumneavoastră că şi-a construit întreaga carieră pe… tragedia noastră.

— Da, pentru că e şi tragedia voastră, nu-i aşa? spuse Erica preluând firul. Nu numai cei din familia Stellei şi-au văzut vieţile distruse din cauza celor întâmplate, ci şi voi şi familiile voastre.

— Cei mai mulţi nu văd aşa lucrurile, zise Helen şi ceva greu îi străluci în ochii cenuşiu-albaştri. Cei mai mulţi au ales să creadă prima versiune a poveştii. Ce am recunoscut. Tot ce a fost după aceea nu a mai avut importanţă.

— De ce credeţi că e aşa?

Erica se aplecă înainte curioasă şi se uită cu coada ochiului spre mobil, asigurându-se că încă mergea înregistrarea.

— Este pentru că lipseşte un alt răspuns. Altcineva pe care să poată fi dată vina. Oamenilor le plac soluţiile simple şi sacii bine legaţi. Retrăgându-ne declaraţiile, le-am distrus iluzia de a trăi într-o lume sigură, unde nimeni nu le putea face rău lor sau copiilor lor. Păstrând convingerea că noi am făcut asta, puteau rămâne cu iluzia că totul era în ordine.

— Şi acum? Când o copilă de la aceeaşi fermă e găsită în acelaşi loc, credeţi că a copiat cineva crima? Că a fost resuscitat un rău ascuns?

— Nu ştiu, zise Helen clătinând din cap. Sincer vorbind, nu am idee.

— Tocmai am citit un articol unde scrie că Marie a văzut pe cineva în pădure în acea zi. Ce credeţi, vă amintiţi de asta?

— Nu, spuse Helen rapid ferindu-şi privirea. Nu, nu am văzut pe nimeni.

— Credeţi că într-adevăr a văzut pe cineva sau că a inventat asta dintr-un motiv sau altul? Pentru a direcţiona interesul spre altcineva? Pentru a-şi sprijini povestea de când şi-a retras declaraţia?

— Asta puteţi să o întrebaţi pe Marie, zise Helen apucând un fir răzleţ care-i ieşea din colanţii negri de alergat.

— Totuşi, ce credeţi? se încăpăţână Erica şi se ridică pentru a mai turna cafea.

— Ştiu doar că nu am văzut pe nimeni. Sau că nu am auzit pe nimeni. Şi am fost tot timpul împreună, deci aş fi auzit dacă ar fi fost cazul.

Helen continua să apuce de fir. Stătea ca pe ace, aşa că Erica schimbă repede subiectul. Avea mai multe întrebări şi nu voia să o facă pe Helen să fugă înainte de a apuca să treacă prin toate.

— Puteţi descrie relaţia cu Marie?

Pentru prima oară de când venise, chipul lui Helen se destinse într-un zâmbet, iar Ericăi i se păru că, într-o clipită, întinerise cu zece ani.

— Eram foarte diferite şi totuşi ne-am potrivit de la bun început. Proveneam din familii diferite, crescuserăm în medii diferite, ea era extravertă, eu eram timidă. N-ar fi trebuit să fi avut ceva în comun. Deloc. Iar eu nici acum nu pot să înţeleg ce a văzut Marie la mine. Toată lumea voia să fie cu ea. Chiar dacă oamenii îi aruncau multe aluzii răutăcioase la adresa familiei sale, de fapt, toţi doreau să fie în jurul ei. Era atât de frumoasă, atât de îndrăzneaţă, atât de… sălbatică.

— Sălbatică. Asta nu am mai auzit despre Marie înainte, spuse Erica. Puteţi dezvolta?

— Păi, ce să spun? Era ca o forţă a naturii. Deja spunea că avea să devină actriţă, că va face filme în SUA, că va fi star la Hollywood. Ştiu că mulţi vorbesc aşa când sunt copii, însă câţi reuşesc? Înţelegeţi ce putere se află în spatele unei astfel de ambiţii?

— Da, e minunat ce a reuşit, spuse Erica, însă nu putu să nu se întrebe care fusese preţul.

În toate articolele pe care le citise despre Marie, actriţa apărea ca o figură tragică, învăluită într-un nimb de singurătate şi pustietate. Se întrebă dacă Marie, copil fiind, îşi imaginase că acesta era preţul pentru a-şi împlini visul.

— Îmi plăcea foarte mult să fiu cu Marie, ea era tot ce nu eram eu. Îmi dădea un sentiment de siguranţă, îmi dădea curaj. Cu Marie îndrăzneam să fiu persoana care, altfel, nu cutezam să fiu. Scotea la iveală ce era mai bun în mine.

Chipul lui Helen radia. Se străduia să îşi înfrâneze emoţiile.

— Cum aţi reacţionat când vi s-a interzis să vă vedeţi? întrebă Erica observând-o pe Helen.

Un gând începu să o bântuie, însă era aşa de difuz, că nu-l putu capta cu adevărat.

— Eram disperate, bineînţeles. Sau cel puţin eu. Marie începuse imediat să caute moduri prin care să ocolim interdicţia.

— Prin urmare aţi continuat totuşi să vă vedeţi?

— Da, ne vedeam la şcoală în fiecare zi, dar şi în timpul liber ne vedeam pe furiş, cât de des puteam. Era ca şi cum am fi trăit în povestea lui Romeo şi a Julietei, trataţi nedrept de lumea în care ne aflam. Nu am lăsat nimic să ne oprească, eram fiecare lumea celeilalte.

Unde vă întâlneaţi?

— Mai ales în hambarul familiei Strand. Era gol, nu aveau animale, aşa că obişnuiam să ne strecurăm acolo, mai ales la nivelul de sus. Marie fura ţigări de la fraţii ei şi le fumam acolo, pe furiş.

— Câtă vreme v-aţi ascuns acolo? Înainte de… înainte de întâmplare.

— Cred că vreo jumătate de an. Nu îmi amintesc exact. A trecut atât de mult timp şi am încercat să nu mă mai gândesc la vremurile acelea.

— Şi cum aţi reacţionat când familia Strand v-a rugat să o păziţi pe Stella, împreună?

— Păi tatăl Stellei l-a întrebat pe tatăl meu mai întâi şi cred că a fost un pic confuz şi a spus da fără să se gândească foarte bine. Ştiţi, aparenţele erau importante şi tata nu a vrut să apară ca un tip meschin care eticheta un copil ca prieten de joacă nepotrivit din cauza familiei copilului. Nu ar fi dat bine.

Helen se încruntă.

— Dar am fost foarte bucuroase, bineînţeles, cu toate că ştiam că nimic nu avea să se schimbe. Ştiţi, aveam treisprezece ani. Luam zilele cum veneau. Şi speram ca odată să putem fi împreună. Fără a fi nevoie să ne ascundem în hambar.

— Prin urmare, eraţi nerăbdătoare să fiţi bone pentru Stella?

— Da, eram, spuse Helen aprobând din cap. Ne plăcea de Stella. Şi ei îi plăcea de noi.

Tăcu şi îşi strânse buzele într-o expresie austeră.

— Trebuie să ajung acasă în curând, zise ea şi bău ce mai era în ceaşca de cafea.

Erica simţi o panică uşoară, mai avea atât de multe întrebări, atâtea lucruri de aflat. Voia să întrebe despre lucruri importante, ca şi despre lucruri neînsemnate, detalii, întâmplări, emoţii. Avea nevoie de mult mai mult pentru a da viaţă poveştii. Însă ştia şi că presiunea pusă asupra lui Helen putea avea efect contrar. Dacă se mulţumea cu ce primise, îşi mărea şansele de a purta mai multe conversaţii în viitor. Aşa că se strădui să zâmbească veselă.

— Da, fireşte, mă bucur că mi-aţi acordat o clipă. Însă pot să mai întreb ceva?

Aruncă din nou o privire cu coada ochiului spre mobil, să vadă dacă mergea înregistrarea.

— Bine, spuse Helen reticentă şi Erica simţi că, mental vorbind, ea era deja pe uşă afară.

Dar din toate întrebările pe care mai dorea să i le pună, aceasta era poate cea mai importantă.

— De ce aţi mărturisit?

Urmă o perioadă de tăcere chinuitoare. Helen stătea cu privirea

nemişcată spre masă, iar Erica aproape că vedea cum i se învârteau gândurile în cap. Până la urmă, cuvintele veniră ca o expiraţie îndelungă, ca şi cum treizeci de ani de tensiune acumulată îşi găsiseră modul de eliberare.

Helen îi întâlni privirea Ericăi şi spuse calm:

— Ca să fim împreună. Şi ca un mod de a le spune părinţilor noştri să se ducă naibii.

— Şi potriviţi velele pentru întoarcere! strigă Bill în bătaia vântului.

Karim se strădui să înţeleagă. Bill avea tendinţa de a începe în engleză şi a de aluneca apoi automat în suedeză. Anumite cuvinte îşi găsiseră loc în mintea lui şi acum ştia că „potriviţi velele" însemna că trebuia să tragă de sfoara prinsă la pânze.

Trase de ea până primi din partea lui Bill o aprobare din cap.

Adnan strigă puternic când barca începu să se încline şi se apucă de o margine. După ce ieşiseră toţi în larg cu Bill, de probă, cu o barcă mai mică, acum se adunaseră într-o ambarcaţiune mai mare, căreia Bill îi spunea *Samba*. Fuseseră suspicioşi când văzuseră la început că era total deschisă în spate, însă Bill îi asigurase că nu va lua apă. Se părea că era destinată navigatorilor cu handicap şi ideea era ca aceştia să poată fi traşi mai uşor din apă. Dar până şi acea explicaţie îl nelinişti pe Karim: dacă era atât de sigură, de ce ar fi fost nevoie să te tragă cineva din apă?

— Nu e niciun pericol! No worry[31]! îi strigă Bill lui Adnan zâmbind larg şi dând din cap nerăbdător.

Adnan se uită sceptic la zâmbetul lui Bill şi se prinse şi mai cu putere.

— It should lean, then it goes better in the water[32], zise Bill continuând să dea din cap. Trebuie să se încline, asta e ideea.

Vântul îi bruia unele cuvinte, dar înţeleseră ideea de bază. Era ciudat şi Karim se întrebă cum ar fi oare dacă instrucţiunile pentru condus maşina s-ar transmite la fel. El nu era încă pe deplin convins de înţelepciunea acestui demers. Însă entuziasmul lui Bill era destul de contagios pentru ca el şi ceilalţi să îi dea o şansă. Şi era o întrerupere binevenită a monotoniei din tabără. Numai dacă senzaţia de primejdie nu ar fi fost atât de puternică de îndată ce se urcau într-o barcă.

Se strădui să respire calm şi verifică pentru a cincea oară dacă toate curelele de la vesta de salvare erau legate cum trebuie.

— Deviaţi! strigă Bill şi ei se uitară unul la altul, neînţelegând ce le cerea Bill să facă.

Bill îşi flutura mâinile strigând:

— Turn! Turn![33]

Ibrahim, care stătea la proră, întoarse cu toată puterea spre dreapta, ceea ce îi aruncă pe toţi într-o parte a bărcii. Tangonul se roti rapid şi cu chiu cu vai reuşiră să o scoată la capăt. Bill era pe punctul de a cădea în apă, dar reuşi în ultimul moment să se prindă de marginea bărcii şi să rămână la bord.

— Ce mama dracului! strigă el şi toată lumea înţelese aceste cuvinte.

Înjurăturile fuseseră primele cuvinte învăţate în suedeză. „Gândaci blestemaţi" le fuseseră dat să audă încă de când sosiseră în staţia de cale ferată.

— Sorry, sorry, strigă Ibrahim scăpând cârma ca şi cum ar fi fost o cobră otrăvită.

Bill se aruncă în capătul din spate al bărcii continuând să înjure. Luă cârma de la Ibrahim şi, când barca se echilibră, răsuflă adânc. Apoi îşi afişă binecunoscutul zâmbet.

— Nicio primejdie, băieţi! No worries! It's nothing compared to the storm when I crossed the Biscaya! **[34]**

Fluieră voios în timp ce Karim verifică din nou, pentru siguranţă, dacă vesta de salvare îi era bine prinsă.

Annika îşi strecură capul prin deschizătura uşii.

— Bertil, cineva insistă să vorbească numai cu tine. Numărul e necunoscut, iar vocea sună foarte ciudat. Ce spui? Să transfer apelul?

— Da, sigur, spuse Mellberg oftând adânc. O fi vreun vânzător de telefoane care crede că poate să-mi vândă ceva fără de care nu pot trăi, dar să vezi, nu-i merge cu bătrânul…

Îl scărpină pe Ernst în spatele urechii aşteptând ca lumina de la telefon să se aprindă. Când aceasta se întâmplă, răspunse pe un ton autoritar:

— Alo, da?

Se pricepea foarte bine să-i pună la punct pe vânzătorii ăştia.

Însă persoana de la celălalt capăt nu voia să vândă nimic. Vocea distorsionată îl făcu la început bănuitor, însă erau informaţii care negreşit îi trezeau interesul. Se aşeză mai drept în scaun ascultând încordat. Ernst observă schimbarea, aşa că ridică şi el capul şi ciuli urechile.

Înainte ca Mellberg să pună câteva întrebări de verificare, auzi clicul care-l anunţa că cel care sunase îi închisese telefonul în nas.

Mellberg se scărpină în cap. Informaţia pe care o primise era de o importanţă crucială şi dădea cazului o nouă întorsătură. Îşi întinse mâna spre telefon pentru a-l suna pe Patrik, dar şi-o retrase imediat. Ceilalţi din echipă erau ocupaţi cu percheziţia de la ferma lui Berg. Iar informaţia asta era de un aşa calibru, că obligatoriu trebuia abordată de cineva aflat la nivel de conducere. Cel mai simplu şi mai sigur era

să se ocupe el singur. Dacă după aceea avea să fie copleşit de recunoştinţa oamenilor pentru că va fi reuşit să rezolve cazul, n-avea ce face, nu era el de vină că era şef şi ajungea mereu în faţa presei şi în luminile rampei. Şi apoi, era cât se poate de corect să i se recunoască meritele, doar el era inima şi creierul secţiei de poliţie din Tanumshede şi el avea să rezolve acest caz.

Se ridică, iar Ernst îşi întinse capul plin de speranţă.

— Îmi pare rău, prietene, zise Mellberg, dar astăzi ai să stai frumos acasă. Eu am lucruri importante de făcut.

Ignoră scâncetele dezamăgite ale lui Ernst când înţelese că nu avea voie să-l însoţească şi se grăbi să iasă din încăpere.

— Am un drum de făcut, zise el când trecu pe lângă biroul Annikăi, la recepţie.

— Despre ce a fost telefonul? întrebă ea.

Mellberg oftă. Ce pacoste să ai personal care îşi bagă întotdeauna nasul! Parcă nu ar mai fi rămas nicio fărâmă de respect pentru cei aflaţi mai sus în ierarhie.

— Ei, un nenorocit de vânzător, aşa cum am bănuit.

Annika se uită şovăitor la el. Nu avea de gând să-i dezvăluie unde mergea. Într-o clipită l-ar fi sunat pe Hedström, care sigur s-ar fi încăpăţânat să vină şi el. Puterea ameţea, învăţase asta cu anii şi mereu era nevoit să pareze tentativele colegilor mai tineri de a se înghesui în faţă când venea vorba de lovituri de teatru şi prestigiu. Erau de-a dreptul lamentabili.

Respiră anevoie când ajunse afară în dogoarea verii. Era inuman să trebuiască să trăieşti în căldura asta tropicală. Trebuie să fie din cauza acelui efect de seră. Dacă o va ţine tot aşa, ar putea la fel de bine să se mute în Spania, se gândi el. Nu că i-ar fi plăcut iarna. Lui îi surâdeau primăvara şi toamna. Sau… o toamnă umedă suedeză nu aducea prea multă bucurie, dacă stătea bine să se gândească. Dar primăvara putea fi plăcută. Dacă ar fi fost cu soare. Nu una aşa rece şi plină de vânt cum fusese în ultimii ani.

Aproape că se sufocă de căldură când intră în maşina de poliţie. O să-i zică el vreo două idiotului ăla care o lăsase în plin soare. Era ca într-o saună înăuntru şi se grăbi să deschidă aerul condiţionat. Temperatura coborî abia când viră în sus spre tabăra de refugiaţi, dar până la acel moment cămaşa îi era deja plină de sudoare. Nu anunţase pe nimeni de venirea sa, nu îl ştia pe administrator şi nu ar fi putut avea încredere că nu l-ar fi dat de gol unde avea să meargă. Astfel de lucruri se făceau mai bine fără a anunţa în prealabil. De aceea, în trecut, raidurile se făceau de dimineaţă. Pentru a profita de efectul de surpriză.

Înaintă spre recepţie şi deschise uşa. Simţi o răcoare binecuvântată când intră. Mellberg îşi şterse mâna dreaptă de pantaloni înainte de o

întinde.

— Bună ziua, sunt Bertil Mellberg, de la secţia de poliţie din Tanumshede.

— Da, bună ziua, eu sunt Rolf, administrez această tabără. Cărui fapt îi datorăm prezenţa dumneavoastră?

Îl privi pe Mellberg cu nelinişte. Mellberg îl lăsă să asude un pic, nu pentru că ar fi avut vreun motiv. Ci pentru că putea.

— Am nevoie de acces în una dintre locuinţele voastre, zise el.

— Aha, zise Rolf înlemnit. Care anume? Şi de ce?

— Cine locuieşte în casa din capăt? Spre apă?

— Karim şi familia lui.

— Karim? Ce ştiţi despre el?

Mellberg îşi încrucişă mâinile la piept.

— Păi este din Siria, a venit aici în urmă cu vreo două luni, cu soţia şi doi copii mici. Ziarist, calm, liniştit. Ce se întâmplă?

— A participat şi el la operaţiunea de căutare a fetei care a dispărut luni?

— Da, aşa cred, se încruntă Rolf. Da, el a fost. Despre ce este vorba?

Îşi încrucişă şi el mâinile la piept.

— Trebuie să arunc o privire în locuinţa lui, zise Bertil.

— Ei bine, nu cred că pot permite aşa ceva, spuse Rolf, însă după voce păru că ezită.

Mellberg îşi încercă norocul, ştiind că cei mai mulţi suedezi nu îşi cunoşteau bine drepturile.

— Aici este un aşezământ guvernamental şi avem dreptul să primim acces în aceste locuinţe.

— Aha, hm, dacă e aşa… Atunci haideţi să mergem acolo.

— Este un demers al poliţiei, aşadar prefer să mă duc singur, zise Mellberg, care nu era deloc dornic să aibă un administrator de tabără extrem de tensionat privind tot timpul peste umărul lui. Arătaţi-mi care este casa şi merg eu acolo.

— Bine, zise Rolf şi ieşi cu el afară. Pe drumul acesta. Ultima casă.

Mellberg fu din nou uimit de cât de infernal de caldă era această vară. Probabil că refugiaţilor le era bine în căldura asta, ar fi trebuit să se simtă ca acasă.

De afară, mica locuinţă albă părea foarte îngrijită. Câteva jucării erau grupate ordonat în afara casei, iar pantofii stăteau aranjaţi în linii drepte în faţa treptelor. Uşa era larg deschisă şi dinăuntru auzea râsete vesele de copii.

— Bună ziua, strigă el după ce trecu pragul.

O femeie frumoasă cu părul lung şi brunet îşi făcu apariţia ştergând un castron umed cu un şervet de bucătărie în mâini. Înlemni când îl văzu şi se întrerupse din ceea ce făcea.

— What you want? [35] întrebă ea.

Avea un accent puternic, iar vocea îi părea rece şi duşmănoasă.

Mellberg nu se gândise la treaba cu limba. Ca să fie cinstit, engleza nu era punctul lui forte. Şi poate că femeia nu înţelegea nici măcar engleza. Continuă să vorbească pe o limbă din care nu înţelegea niciun cuvânt. Dumnezeule, cât de greu era să înveţi limba ţării în care ai ajuns? se gândi el.

— I have to… see în your house… [36]

Simţea că i se împleticea limba numai încercând să rostească cuvintele în engleză. Femeia se uită la el fără să înţeleagă şi încercă să îl dea afară cu un gest din mâini.

— I have some… information… că voi… that your man is hiding something in the house [37], zise el încercând să treacă pe lângă ea.

Femeia se puse cu braţele încrucişate în pragul uşii. Se uită la el cu ochi fulgerători şi izbucni într-o tiradă furioasă.

Pentru un moment, simţi în piept un val de îndoială, însă avea parte de prea multe femei furioase acasă ca să se lase speriat de această situaţie încordată. Îşi dădu seama că poate ar fi fost bine să aducă un translator, dar acum nu mai era timp pentru aşa ceva. Nu, îşi permitea să fie viclean. Viclean ca o vulpe. Deşi nu era nevoie de hârtii aici, în Suedia, ştia că în multe alte ţări nu era aşa. I se aprinse un beculeţ şi se căută în buzunarul de la cămaşă. De acolo luă un bilet pe care îl despături atent.

— I have a permission to look în your house, zise el arătându-i biletul cu o mină autoritară. You de know this? A permission? [38]

Flutură biletul în faţa ei încruntându-se. Ea urmări biletul cu privirea şi păru să devină nesigură.

El făcu un pas într-o parte şi dădu din cap. Mulţumit de sine, puse la loc certificatul veterinar al lui Ernst. Când era vorba de o chestiune atât de serioasă, toate mijloacele erau permise.

Bohuslän 1672

Unul dintre lucrurile învăţate de Elin de la bunica ei era să urmeze anotimpurile. Primăvara târziu era vremea potrivită pentru a culege plantele şi florile de care avea să aibă nevoie pe parcursul anului, prin urmare, atunci când prindea un răgaz, pornea să colinde câmpurile. După ce culegea plantele, le usca atent în partea ei de colibă. Se găseau din belşug anul acesta, când un început de primăvară ploios fusese urmat de multe zile însorite, iar pământul pur şi simplu explodase de verdeaţă. În plus, era o plăcere să colinzi pe terenurile parohiei. Era plin de păşuni, izlazuri, văi, zone mlăştinoase şi păduri. Vegetaţia era luxuriantă, iar Elin fredona pentru sine în timp ce, cu coşul pe braţ, alegea exemplarele cele

mai bune din soiurile tămăduitoare, care înzdrăveneau şi aduceau alinare. Era cel mai frumos timp al anului şi, pentru prima oară după multă vreme, simţi în inima ei ceva ce semăna cu fericirea.

Se opri la vechiul staul de oi, pentru un mic popas. Drumul pe acel teren era destul de anevoios şi începuse să gâfâie, cu toate că se simţea puternică şi sănătoasă. Avea două ceasuri doar pentru sine, reuşise să o convingă pe Stina, cea mai tânără dintre slujnice, să îi preia treburile, promiţându-i că avea să o ajute să trimită semnalele potrivite pentru a-şi atrage un peţitor. Ştia că era cazul să-şi folosească aceste rare ore în mod folositor, însă natura mirosea atât de bine, razele soarelui încălzeau aerul, iar cerul era atât de albastru. Nu strică să-ţi laşi sufletul să se bucure pentru câteva minute, îşi spuse ea aşezându-se în iarbă cu braţele deschise şi privirea aţintită spre cer. Ştia că Dumnezeu era prezent pretutindeni, dar se gândea că în acest moment se găsea mai aproape ca oricând. Şi-l putea imagina aşezat, cu toate culorile lumii alături, pictând această zi. Corpul îi devenea mai greu. Mireasma ierbii şi a florilor care îi umplea nările, norii alunecând uşor pe cerul albastru, moliciunea covorului verde care o învelea, totul o îmbia la somn. Pleoapele deveneau tot mai grele şi mai grele, până când nu se mai putu împotrivi şi le lăsă să se închidă.

Se trezi când ceva îi gâdilă nasul. Se încruntă şi, pentru că asta nu schimbă nimic, îşi duse mâna să se frece la nas, iar atunci auzi un râset reţinut dintr-o parte. Se ridică brusc. Preben se afla lângă ea, cu un fir de iarbă în mână.

— Dar ce-i asta? făcu ea încercând să pară furioasă, însă realiză că vocea îi trăda râsetul.

El zâmbi larg, cu ochii lui albaştri care o atrăgeau, o captau cu totul.

— Arătai aşa de liniştită dormind, Elin, zise el atingând-o din nou pe faţă cu firul de iarbă.

Vru să se ridice în picioare, să îşi scuture fustele, să îşi ia coşul plin şi să o întindă spre casă. Aşa s-ar fi cuvenit, aşa ar fi trebuit să facă. Însă stând acolo în iarbă lângă staulul părăsit, nu mai erau stăpân şi slujnică. Nici cumnat şi cumnată. Erau Elin şi Preben, iar deasupra lor Dumnezeu zugrăvise cerul cel mai albastru, iar sub ei iarba cea mai verde. Elin vru ceva, apoi vru altceva. Ştia ce voia şi ştia ce putea. Şi nu putea să se ridice şi să plece. Preben o privea într-un fel în care nimeni nu o privise de când trăia Per. Şi ea îl privise cu Märta, cu căţeluşa în braţe, cu bucla de păr căzându-i pe ochi sau atingând afectuos botul Steluţei când aceasta avea dureri. Şi fără să-şi dea seama ce se petrecea cu ea se înclină în faţă şi îl sărută. La început, el înlemni. Îi simţi buzele tari pe ale ei şi corpul care se sustrase precaut. Apoi se abandonă şi alunecă spre ea. Cu toate că trebuia să simtă că e greşit, era ca şi cum Dumnezeu îi privea. Şi zâmbea în atotputernicia sa.

— Am terminat acum cu casa.

Torbjörn se apropie de Gösta şi arătă spre hambar.

— Vom continua acolo.

— Bine, zise Gösta aprobând din cap.

Simţea în continuare o aversiune enormă faţă de toate astea şi nu îndrăzni să meargă lângă Patrik şi Peter care vorbeau aşezaţi pe iarbă şi un pic mai încolo. Încercase să se apropie de Eva, care stătea pe banca din afara casei. Însă Eva privea absent şi nu părea să poţi ajunge la ea. Părinţii lui Peter erau furioşi şi nu erau dispuşi să asculte argumente rezonabile în acel moment, aşa că îi lăsă în pace.

Tehnicienii lucrau de zor, iar Gösta se simţea în plus şi pierdut. Ştia că prezenţa lor ca poliţişti era necesară, însă ar fi preferat să facă ceva practic în loc să stea acolo şi să supravegheze. Patrik îi rugase pe Paula şi pe Martin să investigheze mai îndeaproape istoricul familiei Berg şi ar fi preferat să fie el în locul lor. În acelaşi timp, Gösta îşi dădea seama că era nevoie de prezenţa lui acolo, el fiind cel care comunicase cel mai bine cu familia.

Îi urmări pe tehnicieni cu privirea cum se deplasau cu echipamentul spre hambar. O pisică cenuşie se repezi afară când deschiseră larg poarta.

O viespe îi bâzâi în urechea dreaptă şi se strădui să rămână nemişcat. Îi fusese mereu teamă de viespi şi nu conta de câte ori îi spunea lumea să nu o ia la fugă şi să nu dea din mâini isteric, pentru că tot îi venea foarte greu să se oprească. Era un fel de instinct atavic care crea un flux de adrenalină făcându-i mintea să strige „fugi!” de fiecare dată când se apropia o viespe. Dar de data aceasta avusese noroc, găsise ceva mai dulce şi mai interesant de atacat şi zbură de acolo fără ca Gösta să-şi piardă demnitatea în faţa celorlalţi din curtea fermei.

— Vino şi aşază-te lângă noi, îl chemă Patrik făcându-i un semn cu mâna.

Gösta se aşeză pe iarbă lângă Peter. I se părea ciudat să stea acolo cu el în timp ce casa lor era răscolită şi întoarsă pe dos, însă părea a se fi împăcat cu situaţia. Era calm şi resemnat acum.

— Ce caută? întrebă Peter.

Gösta bănui că făcea faţă lucrurilor luând distanţă. Prefăcându-se că nimic din toate astea nu îl atingeau. Văzuse asta de multe ori înainte.

— Nu putem spune ce facem sau ce căutăm.

Peter dădu din cap.

— Pentru că suntem potenţiali suspecţi.

Exista o resemnare în glas, iar Gösta simţi că sinceritatea era calea cea mai potrivită de adresare.

— Da, aşa stau lucrurile. Şi îmi dau seama că vă face să vă simţiţi îngrozitor. Însă presupun că vreţi să facem tot ce ne stă în putinţă pentru a afla ce i s-a întâmplat Neei. Iar din păcate asta înseamnă să luăm în calcul şi posibilităţile cele mai neverosimile.

— Înţeleg, e în regulă, zise Peter.

— Credeţi că părinţii dumneavoastră vor înţelege? întrebă Gösta mutându-şi privirea spre Bengt şi Ulla, care stăteau ceva mai încolo vorbind aprins. Tatăl lui Peter vorbea cu nişte gesturi ample şi zvâcnite, iar faţa lui bronzată căpătase o nuanţă roşie.

— Sunt numai îngrijoraţi. Şi trişti, zise Peter, smulgând pumni de iarbă din gazon. Tata a fost mereu aşa, când ceva îl nelinişteşte reacţionează înfuriindu-se. Însă nu e la fel de periculos precum pare.

Torbjörn ieşi din hangar.

— Patrik? îl strigă el. Poţi veni până aici?

— Sigur, vin, răspunse el şi se ridică anevoie.

Îi trosniră încheieturile la ridicare şi Gösta se gândi că la el va suna şi mai rău când avea să se urnească la rândul său.

Gösta îl urmări cu privirea pe Patrik păşind prin pietriş şi se încruntă. Torbjörn avea telefonul mobil în mână şi vorbea aprins cu Patrik, care părea necăjit.

Gösta se ridică.

— Am să merg să văd ce vrea Torbjörn, spuse el scuturându-şi uşor piciorul drept, care amorţise.

Şchiopătă până la ei.

— Ce se întâmplă? Aţi găsit ceva?

— Nu, nu am apucat să începem cu hambarul, zise Torbjörn ţinând sus mobilul. Dar tocmai am primit un telefon de la Mellberg care ne ordonă să lăsăm totul baltă aici şi să mergem la tabăra de refugiaţi. Spune că a găsit ceva.

— A găsit ceva? zise Gösta nedumerit. Când? Cum? Stătea şi dormea la birou când am plecat.

— Pun pariu că iar s-a băgat în vreo tâmpenie, bombăni Patrik şi se întoarse apoi spre Torbjörn. Aş vrea să ştiu că terminăm ce avem de făcut aici, dar Mellberg este superiorul ierarhic şi nu mă pot împotrivi ordinelor lui. Putem să marcăm aici zonele de verificat, să mergem în tabăra de refugiaţi şi să ne întoarcem mai târziu.

— Nu prea e indicat să întrerupem o astfel de verificare, spuse Torbjörn şi Gösta îl înţelese.

Totuşi era de acord cu Patrik. Formal vorbind, Mellberg era şeful lor şi cel căruia îi revenea responsabilitatea cea mai mare în secţie şi,

cu toate că ştiau cu toţii că asta era mai mult în teorie decât în practică, erau nevoiţi să se execute când se întâmpla să dea un ordin.

— Venim cu voi, spuse el şi primi o încuviinţare din cap din partea lui Patrik, care îşi scosese telefonul şi încerca fără şanse de reuşită să dea de Mellberg.

Gösta se îndreptă spre membrii familiei şi le spuse că aveau să revină ceva mai târziu, însă în privinţa motivelor lor, îi lăsă fără răspuns. Simţea că stomacul i se strângea şi mai tare. Faptul că Mellberg se pornise de unul singur nu putea însemna decât probleme. Şi ce ar fi putut să găsească la tabăra de refugiaţi? Îl copleşi o senzaţie de catastrofă iminentă.

Copiii nu erau deloc încântaţi să se întoarcă acasă, însă Erica ştia că, dacă va dori să-i lase şi altă dată la joacă cu alţi copii, ar fi fost mai bine să nu rămână prea mult acolo. Îi ţinea pe gemeni de mână, iar Maja mergea înaintea lor cu paşi săltaţi şi voioşi. Ce binecuvântare de copil! Mereu veselă, mereu atentă şi pozitivă. Îşi aminti că ar fi cazul să petreacă ceva mai mult timp cu Maja. Fusese atât de uşor să-i lase pe gemenii cei năzdrăvani să-i acapareze toată atenţia.

Noel şi Anton sporovăiau nestingheriţi despre ceea ce făcuseră în timpul zilei, dar ea nu putea să şi-o scoată din minte pe Helen. Erau atât de multe întrebări rămase fără răspuns. Şi ştia că instinctul ei o călăuzise bine. Dacă ar fi pus prea multă presiune asupra lui Helen, s-ar fi închis în sine. Iar Erica avea nevoie de mult mai mult material pentru a-şi duce la bun sfârşit proiectul de carte. Avea termen la întâi decembrie şi încă nu scrisese nici măcar un rând. Dacă stătea să se gândească mai bine, se afla în plan, deoarece mereu îşi dedica mai mult timp cercetării şi de abia apoi scria manuscrisul, cam în trei luni. Însă asta presupunea că, dacă voia să aibă o şansă de a termina la timp, atunci trebuia să se apuce cel mai târziu la începutul lunii septembrie. Iar acum, planurile ei îndelung chibzuite fuseseră spulberate. Nu avea idee cum avea să influenţeze uciderea Neei cartea şi publicarea acesteia. Indiferent de amestecul lui Helen sau al lui Marie, ea era nevoită să scrie despre asemănările dintre cazuri. Cazul Neei, fiind încă nerezolvat, era imposibil de prevăzut cum avea să îl însereze în carte. Parcă dădea dovadă de prea mult sânge-rece gândindu-se la o carte despre suferinţa şi nenorocirea altora. Dar încă de pe vremea când scria cartea despre crima a cărei victimă fusese Alexandra, prietena ei din copilărie, îşi stabilise un principiu: simţămintele sale trebuiau complet separate de munca la proiect. În plus, de multe ori cărţile ei le ajutaseră pe rudele victimei să ajungă la un fel de încheiere. Ba chiar, de câteva ori, putuse chiar să contribuie la soluţionarea unor cazuri până atunci nerezolvate. Şi de această dată avea de gând să facă totul pentru a ajuta poliţia cu lucrul la care se

pricepea cel mai bine, şi anume a scormoni în cazuri vechi de crimă.

Se obligă să dea deoparte gândurile la carte, în fond hotărârea ei de Anul Nou fusese să încerce să fie mai prezentă atunci când era cu copiii. Să nu se gândească la muncă, să nu stea cu nasul în telefon sau cu laptopul pe genunchi, şi să le ofere atenţia ei totală. Ştia că nu vor dura prea mult aceşti ani de copilărie mică.

Deşi bebeluşii nu erau chiar preferaţii ei, se bucura din toată inima de copilul Annei. I se părea un mare noroc să poată împrumuta un copil foarte mic, îl puteai lua să te joci cu el, apoi să îl pasezi părinţilor când începea să miroasă sau să facă urât. De-abia aştepta să vadă ce va fi. Nici Dan şi nici Anna nu voiseră să ştie şi spuneau că pentru ei nu conta deloc. Însă dintr-un motiv sau altul Erica avea sentimentul că Anna şi Dan aşteptau o fetiţă. Ar fi fost cel mai bine, deoarece copilul nenăscut pe care Dan şi Anna îl pierduseră în mod atât de tragic fusese băiat. Corpul şi chipul Annei încă purtau urme ale accidentului care aproape că o costase viaţa, dar părea să se fi obişnuit cu schimbările fizice de pe chip. În orice caz, nu le mai pomenise de multă vreme.

Erica se opri brusc. Gândul la Anna o făcu să-şi aducă aminte de petrecerea burlăciţelor. Uitase complet că sugerase să aranjeze ceva de felul acela pentru Kristina. Soacra ei putea să o calce pe nervi uneori, însă îi stătea mereu la dispoziţie când era vorba de copii. Aşa că puţinul pe care îl putea face pentru mama lui Patrik era să îi pregătească o zi frumoasă. Ceva cu adevărat amuzant. Nu vreo prostie precum a vinde pupături în voal de mireasă, era nepotrivit pentru vârsta ei. Ci o zi agreabilă şi minunată în care Kristina să fie în centrul atenţiei. Dar ce să inventeze? Şi când? Nu era prea mult timp de pierdut. Poate chiar acum, la sfârşitul săptămânii? Dacă era să pregătească ceva, ar fi trebuit să se apuce numaidecât.

Un afiş pe panoul din faţa campingului o făcu să se oprească brusc. Era un gând. Unul chiar foarte bun. S-ar putea spune că genial. Luă mobilul şi făcu o poză afişului, apoi o sună pe Anna.

— Bună, am zis să aranjăm o petrecere pentru Kristina. Ce zici dacă ar fi acum, sâmbătă? Mă ocup eu dacă tu ai grijă să rezervi ziua pentru asta? Ar putea Dan să aibă grijă de copii?

Anna răspunse scurt şi monosilabic, departe de entuziasmul la care se aştepta Erica. Însă poate era numai o zi grea de gravidă, aşa că ea continuă să vorbească.

— Nu sunt foarte sigură de ceea ce o să găsesc, dar am văzut un anunţ aici, pe panoul din camping, care mi-a dat o idee…

Încă nu primi niciun răspuns de la Anna. Era neobişnuit.

— E totul în regulă, Anna? Reacţionezi într-un fel… ciudat.

— Nu, nu e nimic, sunt un pic obosită, asta-i tot.

— Bine. Bine, nu o să trăncănesc. Tu odihneşte-te acum, îţi voi da

detaliile când voi şti mai mult.

Ceva era în neregulă cu Anna. Îşi cunoştea atât de bine sora şi era din ce în ce mai sigură că Anna îi ascundea ceva. Şi dată fiind capacitatea infailibilă a Annei de a-şi atrage nenorociri, Erica nu putea decât să se îngrijoreze. După toate eşecurile şi problemele, Anna păruse ca şi cum ar fi aterizat în picioare şi începuse să ia decizii rezonabile, însă poate era numai confuzia dorinţei cu realitatea din partea ei. Întrebarea era ce îi ascundea Anna. Şi de ce? Erica rămăsese ca îngheţată în căldura soarelui. Se întreba când avea să înceteze să fie îngrijorată pentru sora ei mai mică.

Patrik rămăsese tăcut şi abătut tot drumul până la Tanumshede. Obiceiul lui de a conduce prost se înrăutăţea când era tulburat şi era conştient că Gösta se ţinuse de mânerul de deasupra maşinii pe tot parcursul drumului.

— Tot nu răspunde? întrebă el.

Gösta, care ţinea mobilul la ureche cu mâna liberă, clătină din cap.

— Nu, niciun răspuns încă.

— Nu poţi să-l laşi un minut singur. E mai rău decât copiii.

Patrik apăsă şi mai puternic pe pedala de acceleraţie.

Se aflau pe drumul drept pe lângă benzinărie şi curând avea să se zărească la orizont Tanumshede. Lui Gösta i se întorsese stomacul pe dos din cauza zdruncinăturilor, iar Patrik văzu cum chipul lui începuse să capete o paloare verzuie.

— Nu-mi place că nu am apucat să terminăm la fermă. Deşi am delimitat zona, există un risc ca expertiza tehnică să fie sabotată, bombăni Patrik. Paula şi Martin sunt pe drum?

— Da, am vorbit cu Martin şi ne întâlnim în tabără. Sigur sunt deja acolo.

Patrik era mirat de propria furie. Mellberg avea o capacitate desăvârşită de a călca în străchini, adesea în speranţa câştigului propriu, însă de această dată Patrik nu putea să-i permită. Nu când investigau omorul unui copil.

Când cotiră spre tabăra de refugiaţi, îi văzu pe Paula şi pe Martin stând şi aşteptând în parcare. Parcă maşina lângă a lor şi trânti portiera un pic prea tare după ce coborî.

— L-aţi văzut? întrebă el.

— Nu, ne-am gândit că e mai bine să vă aşteptăm şi pe voi. Dar am vorbit cu administratorul taberei şi am aflat că Mellberg a mers la locuinţa din capăt, arătă Paula spre un rând de case în spatele lor.

— Bine, atunci hai să mergem să vedem în ce s-a mai băgat de data asta.

Patrik se întoarse când auzi nişte maşini virând în spatele lui. Erau Torbjörn şi ai săi, care îi urmaseră.

— De ce a vrut să vină Torbjörn aici? întrebă Martin. Ştiţi ceva? A vorbit cineva cu el?

Patrik pufni.

— Nu răspunde la telefon. Nu ştim decât că i-a zis lui Torbjörn că a găsit ceva „ce a deschis al dracului caz ca pe o conservă de sardine".

— Chiar vrem să ştim? se amărî Paula, făcând un semn din cap celorlalţi. Haideţi să rezolvăm şi asta.

— Să luăm echipamentul sau nu? întrebă Torbjörn.

Patrik ezită.

— Da, la dracu, luaţi şi lucrurile, doar Mellberg a zis că a găsit ceva.

Patrik le făcu semn cu mâna lui Gösta, Paulei şi lui Martin să îl urmeze şi se îndreptă spre casa cu pricina. Torbjörn şi tehnicienii lui urmau să ia echipamentul din maşini şi să vină după ei.

De jur-împrejur, oamenii îi priveau. O parte se uitau pe fereastră, alţii ieşeau şi se aşezau în faţa caselor. Însă nimeni nu întreba nimic. Le observau numai privirile îngrijorate.

De la distanţă, Patrik auzi o femeie ţipând şi grăbi pasul.

— Ce se întâmplă? întrebă el când ajunse în dreptul casei.

Mellberg stătea şi vorbea cu femeia, gesticula febril şi îşi luase tonul cel mai autoritar. Într-o engleză stricată repeta:

— No no, cannot go în house. Stay outside. **[39]**

Se întoarse spre Patrik.

— Ce bine că aţi venit! zise el voios.

— Ce se întâmplă? repetă Patrik. Am încercat să dăm de tine de când l-ai sunat pe Torbjörn, dar nu răspunzi.

— Nu, am fost prins aici, ea e isterică şi copiii ţipă, dar a trebuit să-i scot din casă ca să nu distrugă dovezi.

— Dovezi? Ce dovezi?

Patrik îşi percepu propria voce urcând în falset. Dezgustul creştea cu fiecare minut care trecea şi îşi dorea să-l prindă pe Mellberg de umeri şi să-l scuture până-i scotea mina aceea înfumurată.

— Am primit un pont, zise semeţ Mellberg şi făcu o pauză de dragul efectului.

— Ce pont? întrebă Paula. De la cine?

Făcu un pas spre Mellberg. Se uită tristă la copiii care plângeau, iar Patrik ştia că, la fel ca şi el, voia să înţeleagă situaţia înainte de a o drege.

— Păi… un pont anonim, spuse Mellberg. Că aici ar exista dovezi care să ducă la ucigaşul fetei.

— Aici? Chiar în această casă? Sau la persoana care locuieşte aici? Ce a spus mai exact cel care a sunat?

Mellberg oftă şi vorbi rar şi clar ca şi cum s-ar adresa unui copil:

— Persoana a dat instrucţiuni foarte clare cu privire la această

locuinţă. A descris-o exact. Dar nu, nu a dat niciun nume.

— Şi ai venit aici? zise Patrik tot mai iritat. Fără să ne comunici?

Mellberg pufni dispreţuitor şi îl privi fix.

— Da, voi eraţi ocupaţi cu altceva şi mi s-a părut important să acţionez rapid, pentru ca dovezile să nu dispară sau să fie distruse. A fost o hotărâre de poliţist bine chibzuită.

— Şi nu ţi s-a părut că trebuie să aştepţi un mandat de percheziţie de la procuratură? replică Patrik.

Lupta din răsputeri să-şi păstreze calmul.

— Nu… zise Mellberg şi pentru prima oară păru un pic nesigur. Am considerat că nu era necesar şi ca investigator-şef am luat singur decizia. E vorba de dovezi sigure într-un caz de crimă şi ştii la fel de bine ca mine că pentru asta nu e nevoie să aşteptăm hotărâri formale.

Patrik rosti răspicat:

— Prin urmare ai avut încredere într-un pont anonim şi te-ai deplasat aici fără să te consulţi cu nimeni altcineva. Asta spui? Şi cea care locuieşte aici ţi-a dat drumul? Fără întrebări?

Patrik se uită spre femeia care stătea un pic mai încolo.

— Păi ştiu că în multe ţări trebuie să arăţi o hârtie şi m-am gândit că ar merge mai uşor dacă aş face aşa…

— O hârtie? întrebă Patrik fără a fi sigur că într-adevăr dorea să afle răspunsul.

— Da, nu ştie suedeză şi nici engleză, se pare. Şi am avut certificatul veterinar al lui Ernst în buzunar. Am fost la veterinar alaltăieri, începuse să-l doară burta foarte tare, înţelegi şi…

Patrik îl întrerupse.

— Am înţeles bine? În loc să ne aştepţi pe noi sau să cauţi un translator, te-ai năpustit în casa unei familii traumatizate, de refugiaţi, arătând un certificat veterinar şi lăsând lumea să creadă că este un mandat de percheziţie.

— Da, dar ce dracu', nu auzi ce spun! Mellberg se înroşi la faţă. E vorba despre rezultat! Şi am găsit ceva! Am găsit chiloţii fetei, aceia cu „Regatul de gheaţă" pomeniţi de mama ei, în spatele scaunului de toaletă. Cu sânge!

Toţi tăcură. Se auzea numai plânsetul copiilor. Ceva mai departe văzură un bărbat alergând într-acolo. Prinse viteză când se apropie.

— What is happening? Why are you talking to my family? **[40]** strigă el de îndată ce putea fi auzit.

Mellberg făcu un pas spre el, îi prinse braţul şi îl răsuci în spate.

— You are under arrest. **[41]**

Cu coada ochiului văzu cum femeia privea îngrozită în timp ce copiii continuau să plângă. Bărbatul nu se împotrivi.

O făcuse până la urmă. Iată că acum se afla aici, în faţa casei lui

Marie. Încă nu era foarte sigură că era un lucru bun, însă apăsarea pe care o simţea în piept devenise insuportabilă.

Sanna inspiră adânc şi bătu la uşă. I se păru că sună ca nişte împuşcături sonore de pistol şi realiză cât de încordată era.

Calmează-te.

Se deschise uşa şi în prag apăru Marie. Marie cea intangibilă. Se uită întrebătoare la Sanna şi frumoşii ei ochi se îngustară.

— Da?

Gura i se uscă şi îi veni greu să se exprime. Îşi drese vocea, se strădui să-şi găsească cuvintele.

— Sunt sora Stellei.

La început, Marie nu făcu altceva decât să rămână în prag, cu o sprânceană ridicată. Apoi păşi într-o parte.

— Intră, spuse ea şi păşi înaintea ei în cameră.

Sanna intră într-o încăpere mare şi deschisă. Elegantele uşi de sticlă se deschideau spre un ponton cu vedere la portul din Fjällbacka. Soarele serii se reflecta în apă.

— Vrei ceva de băut? Cafea? Apă? Alcool?

Marie luă un pahar de şampanie de pe o masă şi sorbi din băutură.

— Nimic, mulţumesc, spuse Sanna.

Nu-i mai veni nimic în minte.

În ultimele zile îşi pregătise starea de spirit, se gândise la ce să spună. Însă acum parcă totul se spulberase.

— Aşază-te, o îndemnă Marie mergând în faţa unei mese de lemn.

De la etajul de sus se auzea o muzică pop veselă, iar Marie făcu un semn cu capul spre tavan.

— Fiica mea adolescentă.

— Şi eu am una, zise Sanna şi se aşeză în faţa lui Marie.

— Creaturi ciudate, adolescenţii. Nici tu, nici eu nu am trecut printr-o astfel de etapă.

Sanna se uită la ea. Îşi compara Marie copilăria cu a ei? Sanna, căreia i se furaseră anii de adolescenţă, şi Marie, cea care îi furase. Inclusiv pe ai ei proprii. Însă nu simţi acea furie la care se aştepta, sau care ar fi trebuit să o cuprindă. Persoana din faţa ei semăna mai mult cu o coajă. O suprafaţă albă şi impecabilă, însă complet goală pe dinăuntru.

— Am auzit despre părinţii tăi, zise Marie şi mai luă o înghiţitură din paharul de şampanie. Îmi pare rău.

Vorbele fură rostire fără nicio emoţie, iar Sanna nu făcu decât să dea din cap. Acum trecuse atât de mult timp. Avea numai amintiri vagi cu părinţii, anii le risipiseră.

Marie puse paharul deoparte.

— De ce eşti aici? întrebă ea.

Sanna simţi că se strânge în faţa privirii lui Marie. Tot ce simţise,

toată mânia şi furia păreau acum un vis îndepărtat. Femeia din faţa ei nu era monstrul care-i bântuise coşmarurile.

— Voi aţi făcut asta? se auzi spunând într-un sfârşit. Voi aţi omorât-o pe Stella?

Marie se uită la mâinile sale, părea să îşi studieze unghiile. Sanna se întrebă dacă o auzise. Apoi Marie ridică privirea.

— Nu, spuse ea. Nu noi am făcut asta.

— De ce aţi spus aşa atunci? Că voi aţi făcut-o?

Muzica de deasupra se opri, iar Sannei i se păru că cineva asculta de acolo, de sus.

— A trecut atât de mult timp. Ce mai contează?

Pentru prima oară, ochii îi trădau un fel de emoţie.

Oboseală. Marie părea la fel de obosită ca şi Sanna.

— Contează, spuse Sanna aplecându-se înainte. Cel care a făcut asta ne-a luat totul. Nu am pierdut-o numai pe Stella, ne-am pierdut familia, am pierdut ferma… eu am rămas singură.

Îşi îndreptă din nou spatele.

Se auzea numai clipocitul apei pe lângă stâlpii pontonului.

— Am văzut pe cineva în pădure, spuse Marie într-un sfârşit. În ziua aceea. Am văzut pe cineva în pădure.

— Pe cine?

Sanna nu ştia ce să creadă. De ce ar recunoaşte Marie în faţa ei că ea şi Helen erau vinovatele? Nu era atât de naivă încât să creadă că Marie ar fi răspuns sincer după ce timp de treizeci de ani îşi negase vinovăţia. Crezuse însă că avea să deducă adevărul din reacţia lui Marie, numai să se afle faţă în faţă cu ea. Dar chipul lui Marie era ca o mască. Nimic nu era autentic.

— Dacă aş fi ştiut asta, nu ar fi trebuit să-mi susţin nevinovăţia timp de treizeci de ani, zise Marie şi se ridică să îşi umple paharul.

Luă o sticlă pe jumătate plină din frigider şi o întinse spre Sanna.

— Nu te-ai răzgândit?

— Nu, e în regulă, spuse Sanna.

O amintire se mişcă aproape imperceptibil în subconştientul său. Cineva în pădure. Cineva de care îi era frică. O umbră. O prezenţă. Ceva la care nu se mai gândise de treizeci de ani şi care fu invocat de cuvintele lui Marie.

Marie se aşeză jos din nou.

— De ce aţi recunoscut, în acest caz? întrebă Sanna. De ce, dacă nu aţi omorât-o?

— Nu poţi înţelege.

Marie îşi întoarse faţa într-o parte, dar Sanna apucă să vadă că se schimba într-o expresie dureroasă. Pentru o clipă, o făcu să arate ca un om adevărat, nu o păpuşă frumoasă. Când o privi din nou pe Sanna, dispăruse orice urmă de durere.

— Eram copii, nu înţelegeam cât de serioase erau lucrurile. Şi când am realizat asta era deja prea târziu. Toţi îşi primiseră răspunsurile şi nu voiau să mai asculte nimic altceva.

Sanna nu ştia ce să spună. Visase pentru atâţia ani acest moment, încercând să şi-l imagineze, întorcând pe o faţă şi pe alta fiecare cuvânt pe care avea să-l folosească, fiecare întrebare pe care avea să o pună. Se dovedi că nu mai existau cuvinte şi că singurul lucru care-i invada mintea era amintirea îndepărtată a ceva din pădure. A cuiva în pădure.

Când Sanna deschise uşa ca să plece, Marie stătea la masă şi îşi umplea alt pahar de şampanie. La etajul de deasupra, muzica se porni din nou. Când ieşi afară, se uită în sus şi descoperi o fată la fereastra camerei de la etaj. O salută cu mâna, însă fata nu făcu decât să se uite fix la ea. Apoi se întoarse şi dispăru.

— Bill! Trezeşte-te!

Auzi în depărtare vocea lui Gun şi tresări. O fi uitat să pună alarma înainte de a-şi face somnul de după-amiază.

— Ce s-a întâmplat? reuşi el să rostească.

Lui Gun nu-i stătea în obicei să-l trezească.

— Adnan şi Khalil sunt aici.

— Adnan şi Khalil?

Se frecă la ochi încercând să alunge somnul.

— Aşteaptă jos. S-a întâmplat ceva…

Gun îşi coborî privirea şi Bill se îngrijoră imediat. Gun nu se pierdea niciodată cu firea.

Când ajunse jos, îi văzu pe Adnan şi pe Khalil mergând încoace şi-ncolo pe duşumeaua camerei de zi.

— Bună băieţi! Hello boys! What has happened? **[42]**

Cei doi bombăneau unul peste altul în engleză, iar Bill se strădui să înţeleagă ce spuneau.

— What? Ce? Karim? Vorbiţi mai rar, băieţi. Slowly!

Adnan îi făcu un semn din cap lui Khalil, care explică ce s-a întâmplat, iar Bill dintr-odată deveni foarte treaz. Se uită la Gun, care părea la fel de tulburată ca şi el.

— E o nebunie! L-a luat poliţia? Nu pot să facă aşa ceva!

Adnan şi Khalil continuară să vorbească unul peste altul, aşa că Bill ridică o mână.

— Calm, băieţi. Easy, boys. Mă ocup eu de asta. Aici e Suedia. Nimeni nu poate fi ridicat oricum de poliţie, doar nu suntem într-o republică bananieră.

Gun aprobă din cap. Asta îi mergea la inimă.

Se auziră tropote de sus.

— V-am zis eu.

Nils cobora treptele. Avea un licăr în ochi pe care Bill nu îl recunoscu, pe care nu voia să îl recunoască.

— Nu v-am spus eu? Că vreunul din gândacii ăia a comis crima, toţi au vorbit despre asta, că cineva din tabără a citit despre cazul vechi şi a prins momentul. Toţi ştiu ce fel de inşi sunt acolo! Lumea e aşa de naivă! Cei care vin aici nu au nevoie de niciun ajutor, sunt numai profitori şi criminali!

Lui Nils i se ridicase părul în cap şi vorbea atât de înfierbântat, că vorbele i se împiedicau una de alta. Privirea cu care se uita la Adnan şi la Khalil îl făcu pe Bill să rămână cu respiraţia tăiată.

— Sunteţi atât de naivi să credeţi că e vorba de ajutor umanitar în timp ce lăsaţi violatori şi hoţi să ne treacă graniţa. I-aţi lăsat să vă manipuleze ca doi idioţi, sper că înţelegeţi acum cât v-aţi înşelat, şi tipul acela scârbos care a omorât un copil poate să putrezească în închisoare, şi…

Palma lui Gun ateriză pe obrazul lui Nils cu o plesnitură care răsună în întreaga încăpere. Nils îşi trase răsuflarea şi se uită şocat la mama lui. Dintr-odată era din nou copil.

— Du-te dracu'! strigă el şi fugi sus pe scări cu mâna pe obraz.

Bill se uită la Gun, care îşi privea mâna. Îşi puse braţul în jurul ei şi se întoarse spre Adnan şi Khalil, care nu păreau să ştie ce să mai facă.

— Sorry about my son. Don't worry. I will fix this. **[43]**

Toate acestea îi umpleau de dezgust. Îşi cunoştea oraşul şi oamenii care trăiau aici. Ce era străin şi diferit nu fusese niciodată primit cu braţele deschise. Dacă unul dintre băieţii din tabăra de refugiaţi era suspect de uciderea unei copile de aici, atunci iadul era pe cale să se dezlănţuie.

— Mă duc la secţie, spuse el intrând într-o pereche de papuci de vară. Şi spune-i lui Nils că vom avea o discuţie serioasă când mă întorc.

— Eu sunt înaintea ta la coadă, spuse Gun.

Când plecară, Bill o văzu pe Gun stând în pragul uşii cu mâinile încrucişate şi o expresie amară. Pentru o clipă, i se făcu milă de Nils. Apoi văzu spaima din ochii lui Adnan şi Khalil, iar mila pentru Nils se spulberă la fel de rapid precum apăruse.

James se repezi sus pe scări. Zvonurile care musteau prin oraş îi dădeau avânt, îl umpleau de energie.

Deschise larg uşa de la intrare.

— Eram sigur! zise el şi se uită la Helen, care tresări lângă blatul de la bucătărie.

— Ce s-a întâmplat?

Devenise extrem de palidă şi el fu din nou uimit de cât de slabă

putea să fie. Fără el ar fi fost pierdută. El o învăţase tot, o protejase de tot.

Se aşeză la masa din bucătărie.

— Cafea, ceru el. Apoi povestesc.

Se pare că Helen tocmai pusese de o cafea, pentru că începuse să se scurgă prin filtru. Îi luă cana şi îi turnă, deşi cafeaua continua să curgă în aparat. Îi servi cafeaua cu câteva picături de lapte. Nici prea mult, nici prea puţin.

— Au prins pe cineva pentru uciderea fetei, spuse el când Helen luă cafetiera pentru a şterge placa filtrului.

Sunetul strident al vasului care căzu pe duşumea îl făcu să tresară atât de puternic, că îşi stropi cămaşa pe piept.

— Dar ce faci? strigă el sărind de pe scaun.

— Iartă-mă, iartă-mă, spuse ea şi se grăbi să ia mătura şi făraşul de lângă uşă.

În timp ce ea începu să cureţe, James se întinse după sulul de prosoape de hârtie. Se şterse repede pe piept.

— Acum trebuie să cumpărăm o cafetieră nouă, zise el aşezându-se. Nu ne dau banii afară din casă.

Helen continuă să mănture cioburile. Învăţase, cu anii. Ştia că acum mai bine tăcea.

— Eram jos în piaţă când am auzit, spuse el. A fost unul din tabăra de refugiaţi. Nimeni nu e prea surprins.

Helen se opri din măturat, îşi coborî umerii. Curând se apucă să mănture din nou.

— Sunt siguri? spuse ea şi vărsă cioburile într-un carton gol de lapte pe care îl aşeză atentă în coşul de gunoi.

— Nu ştiu detaliile. Tot ce-am auzit a fost că au prins un băiat. N-o fi poliţia suedeză un exemplu de eficienţă, dar nu au voie să aresteze oameni fără motive întemeiate.

— Aşa deci, zise Helen ştergând blatul cu o lavetă pe care o stoarse bine, apoi o atârnă frumos de robinet.

Se întoarse spre James.

— Atunci s-a terminat, în sfârşit.

— Da, s-a terminat. A durat mult. Am grijă de tine. Mereu am avut.

— Ştiu, zise Helen coborându-şi privirea. Mulţumesc, James.

Trosnetul uşii sparte îi trezise. În clipa următoare erau în dormitor, prinzându-l de braţe, trăgându-l după ei. Primul impuls al lui Karim fusese de a se împotrivi, dar auzind ţipetele copiilor renunţase, nu voia să-l vadă lovit şi omorât. Li se întâmplase atâtora, ştia că nu avea rost să se opună.

În ziua care a urmat, a trebuit să stea pe o duşumea rece şi umedă într-o încăpere fără fereastră, fără a şti dacă afară era zi sau noapte.

Ţipetele copiilor îi răsunau permanent în urechi.

Loviturile nu mai conteneau şi i se puneau aceleaşi întrebări din nou şi din nou. Ştiau că ajunseseră la el documente cu numele persoanelor din Damasc care acţionau împotriva regimului şi voiau imediat acele documente. Mai întâi a refuzat, spunând că în calitate de ziarist nu putea fi obligat să dezvăluie sursele. Dar au urmat zile de tortură şi până la urmă le-a dat ce au cerut. Le-a dat nume, le-a dat locuri. Când reuşea să doarmă, scurt, neliniştit, îi visa pe cei pe care îi denunţase, vedea cum erau smulşi din casele lor în timp ce copiii ţipau şi soţiile plângeau.

În fiecare minut al stării de veghe se zgâria pe braţe, încercând să nu se gândească la toţi cei ale căror vieţi le distrusese. Se zgâria până curgea sânge şi rămâneau răni care se murdăreau şi se infectau.

După trei săptămâni i-au dat drumul şi, la numai o zi după, el şi Amina au împachetat puţinul pe care aveau să îl ia cu ei. Amina i-a îngrijit atentă rănile de pe braţe, însă el nu i-a povestit niciodată ce făcuse. Era secretul lui, ruşinea lui, ceva ce nu i-ar fi putut împărtăşi niciodată.

Karim îşi înclină capul spre perete. Cu toate că încăperea în care se afla era rece şi goală, era curată, iar soarele pătrundea printr-o mică fereastră. Însă senzaţia de lipsă de putere era aceeaşi. Nu credea că poliţiei i se permitea să lovească deţinuţii în Suedia, dar nu era sigur. Era un străin într-o ţară străină şi nu ştia nimic despre regulile lor.

Crezuse că lăsase totul în urma sa venind în această ţară nouă, însă ţipetele copiilor îi răsunau din nou în urechi acum. Degetele săpau în cicatricile de pe braţe. Îşi lipi fruntea uşor de peretele micii celule în timp ce sunetele străzii de afară intrau pe fereastra prevăzută cu grilaj.

Poate aceasta era soarta lui, pedeapsa pentru ce le făcuse celor care-i bântuiau visele. Crezuse că poate să fugă, însă nimeni nu putea scăpa ochiului atotvăzător al lui Dumnezeu.

Cazul Stella

— Ce se va întâmpla cu fetele?

Kate frământa aluatul tare şi ferm cu mâinile ei viguroase şi iscusite. Leif adora să o vadă lucrând cu aluatul. Timp de patruzeci de ani o văzuse stând acolo, lângă blatul de bucătărie, cu făină pe faţă şi o ţigară în colţul gurii. Tot timpul gata să zâmbească. Viola îi moştenise zâmbetul şi buna dispoziţie. Şi creativitatea. Băieţii îi semănau lui mai mult. Luau viaţa cam prea în serios. Roger, cel mare, devenise revizor contabil, iar mezinul, Christer, era referent la agenţia pentru distribuirea forţei de muncă. Niciunul dintre ei nu părea a se distra prea mult.

— Sunt prea tinere pentru a fi judecate, prin urmare se vor ocupa

Serviciile sociale.

— Se vor ocupa Serviciile sociale. Ah, sună atât de rece! Este vorba de doi copii.

Făina plutea în jurul lui Kate. În spatele ei, razele soarelui pătrundeau pe fereastră, făcându-i perişorii scurţi de pe cap să strălucească. Creştetul îi arăta eteric şi străveziu în lumină, vasele de sânge pulsau aproape de suprafaţa pielii. Leif se lupta cu impulsul de a merge să-şi pună braţele în jurul ei. Detesta să fie tratată ca şi cum ar fi fost slabă.

Kate nu fusese niciodată slabă. Chiar şi după un an de chimioterapie era încă cel mai puternic om pe care îl cunoştea.

— Ar trebui să te laşi de fumat, îi spunea el în timp ce ea scăpa de scrum numai un pic înainte ca acesta să apuce să cadă pe pâine.

— Nu, tu ar trebui să te laşi de fumat, zicea ea, iar el râdea şi clătina din cap.

Era imposibilă. Avuseseră această discuţie de atâtea ori. Mereu era mai îngrijorată pentru el decât pentru sine. Chiar şi acum. Lipsa de sens a acestui fapt îl făcea să o iubească şi mai mult. Şi nu credea că asta era posibil.

— Dar ce se va întâmpla atunci? insistă ea.

— Serviciile sociale vor evalua ce anume ar fi mai în folosul fetelor. Şi nu am idee care vor fi recomandările lor.

— Dar dacă ar fi să ghiceşti?

— Atunci bănuiesc că Helen va rămâne în continuare la părinţii ei şi că Marie va fi plasată într-o familie adoptivă.

— Şi crezi că aceste decizii ar fi cele corecte? întrebă ea şi trase un fum.

Mulţi ani de antrenament o făcuseră pricepută la a vorbi cu ţigara în colţul gurii.

Leif se gândi. Voia să răspundă că da, însă ceva îl frământa. Şi asta de când le interogase pe fete. Însă nu putea spune exact ce anume.

— Da, cred că ar fi decizia corectă, spuse el şovăitor.

Kate se opri din frământat.

— Nu pari foarte sigur. Te îndoieşti de vinovăţia lor?

El clătină din cap.

— Nu, nu văd niciun motiv ca două adolescente să recunoască o crimă pe care n-au comis-o. E decizia corectă. Helen are un mediu stabil acasă, în timp ce Marie are un mediu care… care mai mult ca sigur că a stat la baza comportamentului ei şi a făcut-o să instige.

— Să instige, spuse Kate cu ochii înlăcrimaţi. Este un copil. Cum poate un copil… să instige?

Cum să îi explice lui Kate? Calmul afişat de Marie când a recunoscut că a omorât-o pe Stella şi a refăcut pas cu pas cele întâmplate? Kate vedea mereu ce era mai bun în toată lumea.

— Cred că e cel mai bine. Pentru amândouă.

Kate încuviinţă din cap.

— Ai cu siguranţă dreptate. Ai fost mereu un bun cunoscător al oamenilor. Asta te face un poliţist atât de bun.

— Tu mă faci un poliţist bun. Pentru că mă faci să devin un om bun, spuse el simplu.

Kate se opri în mijlocul unei mişcări. Mâinile cele viguroase începură deodată să tremure. O mână plină de făină atinse creştetul străveziu. Apoi izbucni în plâns. Leif o cuprinse cu braţele. Era uşoară ca un pui de pasăre. Îi aduse capul spre piept. Mai avea atât de puţin timp. Poate numai vreun an. Nimic altceva nu mai conta. Nici măcar cei doi copii care intraseră pe mâna Serviciilor sociale. El îşi făcuse treaba. Acum era nevoie să se concentreze pe ce era mai important.

[20]

— Am convocat această şedinţă deoarece trebuie să ajungem la rădăcina lucrurilor cu cele întâmplate.

Patrik se uită la ceilalţi, în timp ce Mellberg se lovea pe burtă, plin de sine.

— Da, înţeleg că aţi amuţit un pic şi că evenimentele s-au succedat mult prea repede. Dar aşa este cu munca responsabilă de poliţist, dacă îţi faci bine sarcinile de bază, mai devreme sau mai târziu soseşte momentul decisiv când totul depinde de a fi în locul potrivit, la timpul potrivit. Şi s-ar putea spune că subsemnatul are o vocaţie tocmai pentru asta…

Se opri şi privi în jur la colegii săi. Nimeni nu spunea nimic. Mellberg îşi încruntă sprâncenele.

— Da, prin urmare nu v-ar costa nimic să spuneţi câteva cuvinte de laudă. Nu că m-aş aştepta la o ovaţiune în picioare, dar invidia asta evidentă nu vă stă prea bine.

Patrik fierbea în sinea lui. Nu prea ştia de unde să înceapă. Era obişnuit cu orgoliul monumental al lui Mellberg, însă asta întrecea orice măsură.

— Bertil. În primul rând, a fost o greşeală flagrantă să nu-ţi informezi colegii când ai primit telefonul anonim. Ne găseai, era floare la ureche să ridici receptorul şi să-l anunţi pe unul dintre noi. În al doilea rând, nu înţeleg cum ai putut să te deplasezi până la tabără fără să iei pe nimeni care să-ţi acopere spatele, sau cel puţin un interpret. Dacă nu aş fi fost atât de enervat, aş fi rămas fără cuvinte. În al treilea rând: să fluturi un blestemat de certificat veterinar şi să intri cu forţa în casa unei femei care nu înţelege ce spui e atât… atât…

Patrik se pierdu cu firea. Îşi strânse pumnii şi îşi trase răsuflarea. Privi în jur. Nu se auzea nici musca de linişte ce era. Toţi ceilalţi aveau privirile îndreptate spre masă, nu îndrăzneau să se uite nici la Patrik, nici la Mellberg.

— Să fiu al naibii! explodă Mellberg, alb la faţă de furie. Vă ofer pe tavă un ucigaş de copii şi sunt înjunghiat pe la spate de propriii colegi! Să nu credeţi că nu pricep că este vorba de invidie. Doar ştiţi cu toţii că mie mi se va recunoaşte meritul a fi soluţionat acest caz. Şi vă voi spune că este cât se poate de justificat. Voi nu aţi făcut decât să urmaţi o pistă idioată hăituind familia fetei, deşi toţi din localitate au pus punctul pe i şi au arătat că după colţ avem o blestemată de tabără plină de criminali. Slavă Domnului că am fost eu destul de inspirat să vă conduc direct la criminal. Tocmai asta nu puteţi suporta. Că am

făcut eu ce voi n-aţi fost în stare. N-aveţi decât să fiţi cât de corecţi din punct de vedere politic doriţi, dar câteodată trebuie să le spunem lucrurilor pe nume. Aşa că vă puteţi duce toţi dracului!

Mellberg sări de la masă, cu cuibul de păr atârnând peste urechea stângă, şi trânti uşa în urma lui de duduiră ferestrele.

Pentru o clipă, nimeni nu spuse nimic. Apoi Patrik inspiră adânc.

— Mda, asta a mers bine, spuse el. Cum procedăm acum? Suntem băgaţi până-n gât într-o a dracului de încurcătură pe care trebuie să o descurcăm.

Martin îşi ridică mâna, iar Patrik îi făcu semn din cap.

— Avem măcar vreun motiv să-l reţinem pe Karim?

— Da, avem, deoarece am găsit o pereche de chiloţi de copil în locuinţa lui. Se pare că au motive din „Regatul de gheaţă", însă deocamdată nu s-a dovedit că într-adevăr au aparţinut Neei ori că el i-a ascuns acolo. Mergem înainte cu precauţie. Şi el, şi soţia au reacţionat extrem de puternic în momentul arestului. Cine ştie prin ce au trecut în ţara lor de baştină?

— Şi dacă totuşi ar fi el? zise Paula.

Patrik se gândi o clipă înainte de a răspunde.

— Ar putea fi, bineînţeles, dar pare neverosimil dacă ne gândim la pontul ciudat venit de la un anonim. Poate fi la fel de bine criminalul cel care a plasat chiloţii acolo pentru a arunca vina pe altcineva. Nu avem decât să ne păstrăm sângele rece şi să lucrăm responsabil. Totul trebuie făcut ca la carte.

— Înainte de a ne apuca, spuse Gösta, vreau să vă informez că am primit un telefon din Uddevalla cu privire la Tore Carlson. Din cele spuse de vecinii săi, nu a fost acasă în ultimele săptămâni. Nimeni nu ştie unde se află.

Se uitară unii la alţii în jurul mesei de conferinţă.

— Să nu ne impacientăm, zise Patrik. Cu siguranţă este numai o coincidenţă. Uddevalla va continua să-l investigheze pe Tore Carlson în timp ce noi vom lucra mai departe cu ce avem.

Îi făcu un semn din cap Annikăi.

— Poţi încerca să afli ceva despre telefonul anonim care a ajuns la secţie? Înregistrăm toate telefoanele pe care le primim, aşa că îl putem asculta, să vedem dacă mai aflăm ceva. Gösta, ia cu tine o fotografie a chiloţilor găsiţi în locuinţa lui Karim, să vedem dacă Eva şi Peter îi pot identifica. Martin şi Paula, vedeţi ce puteţi afla despre Karim şi trecutul lui, dacă are ceva antecedente criminale, ce spun ceilalţi din tabără despre el şi aşa mai departe.

Toţi cei care primiseră sarcini aprobară din cap. Patrik se strădui să se relaxeze şi să nu îşi mai ţină umerii încordaţi. Furia îl făcuse să se încordeze ca o vioară, iar inima îi bătea puternic. Stresul şi tensiunea puteau avea consecinţe fatale şi ultimul lucru pe care şi-l dorea era să

ajungă la spital. Pur şi simplu nu-şi puteau permite aşa ceva.

Inima începu să-i bată din nou regulat şi respiră uşurat.

— Voi încerca să vorbesc cu Karim. E în stare de şoc, însă cu un pic de noroc ne poate ajuta să aflăm ce s-a întâmplat.

Se uită în jur la chipurile descurajate şi încheie scurt:

— Faceţi-vă treaba cât puteţi de bine, să aducem din nou investigaţia pe făgaşul potrivit. Mellberg a creat probleme şi înainte, va crea şi în viitor, nu prea avem ce face în privinţa asta.

Fără a aştepta răspuns, îşi luă carnetul de însemnări şi se îndreptă spre pavilionul cu celule. Când trecu pe la intrare, cineva sună la uşă şi merse să deschidă. Afară se afla un Bill Andersson iritat, iar Patrik oftă în sinea lui. Exact cum se temea, lucrurile începuseră să o ia razna.

Erica îi dusese devreme la culcare pe copii. Acum se aşeză pe canapea cu un pahar de vin roşu şi un bol cu alune. Îi era foame şi ar fi trebuit să mănânce ceva mai hrănitor, însă i se părea plictisitor să gătească numai pentru sine. Patrik îi trimisese mesaj că sigur nu avea să se întoarcă înainte ca ea să se fi culcat.

Luase cu ea câteva dintre dosarele pe care le ţinea pe birou pentru a le răsfoi. Era nevoie de timp ca să asimileze tot materialul. Obişnuia să recitească permanent articole şi texte, să culeagă imagini pentru a încerca să le privească în mod diferit.

După ce se gândi o clipă, luă dosarul pe care scria „Leif”. Va deveni inevitabil unul dintre personajele principale ale cărţii sale, dar existau încă întrebări la care avea nevoie de răspuns. De ce se răzgândise? De ce convingerea lui că Helen şi Marie o omorâseră pe Stella se preschimbase apoi în îndoială? Şi din ce cauză s-a sinucis de fapt? Fusese doar depresia în urma morţii soţiei lui sau era vorba de altceva?

Luă copiile după procesul-verbal cu autopsia şi imaginile cu moartea lui Leif. Zăcea aplecat peste biroul său din camera de lucru, cu un pahar de whisky lângă el şi pistolul în mâna dreaptă. Faţa îi era îndreptată spre pistol şi o baltă mare de sânge cursese şi se coagulase sub cap. Se vedea o rană în tâmplă, iar ochii erau larg deschişi şi ieşiţi din orbite. Conform autopsiei, murise deja de o zi înainte ca unul dintre fiii lui să îl găsească.

Pistolul era al său, conform spuselor copiilor, lucru confirmat şi de registru. Leif ceruse permisiunea de port-armă de când ieşise la pensie şi începuse să vâneze în timpul liber.

Erica răsfoi printre hârtii pentru a vedea dacă exista un raport balistic, însă nu găsi niciunul. Se încruntă. Acest fapt o supăra, pentru că ştia că primise tot materialul referitor la acel caz. Fie nu se făcuse vreo analiză a glonţului şi a pistolului, fie se pierduse raportul. Se

întinse după carnetul de însemnări care îi era tot timpul la îndemână şi notă „raport balistic” urmat de semnul întrebării. Nu avea niciun motiv să creadă că ceva nu era în regulă cu investigarea morţii lui Leif, însă nu-i plăcea când lipseau informaţii. Poate era necesară o nouă verificare. Moartea lui Leif se petrecuse în urmă cu cincisprezece ani, aşa că ar fi avut nevoie de mult noroc ca să ajungă tocmai la acele persoane care lucraseră la verificarea de laborator şi la cea medico-legală.

În orice caz, asta putea aştepta până în ziua următoare. Era prea târziu pentru a începe acum. Se rezemă pe canapea şi îşi puse picioarele pe masă, peste dosare şi hârtii. Vinul avea un gust divin şi se gândi cu conştiinţa vinovată că ar fi bine să se abţină de la alcool o lună după sfârşitul verii. Ştia că nu era singura care găsea scuze să bea un pahar de vin în fiecare zi în perioada verii, dar asta nu o consola prea mult. Nu, se va abţine pentru o lună. În septembrie. Mulţumită că a luat o asemenea decizie sănătoasă, mai luă o înghiţitură şi simţi căldura răspândindu-se în întregul corp. Se întreba ce se întâmplase de Patrik rămânea atât de mult la secţie, însă ştia că nu avea rost să-l caute înainte de a veni acasă.

Se înclină în faţă şi se uită la imaginile cu Leif aplecat peste birou, cu sângele ca un halou roşu în jurul capului. Nu putu să nu se întrebe încă o dată de ce îşi luase viaţa. Sigur, înţelegea că puteai pierde cheful de viaţă când îţi murea un partener iubit. Însă îi avea totuşi pe copii şi trecuseră câţiva ani de la moartea soţiei. Şi de ce să te angajezi într-o investigaţie veche când nu voiai să mai trăieşti?

Bill lovi cu pumnul în volanul maşinii când plecară de la secţie. Karim stătea tăcut lângă el uitându-se pe geam. Cerul pâlpâia în nuanţe de violet şi roşu la apus, dar Karim nu putea vedea altceva decât întunericul pe care el singur îl crease. Ce se întâmplase în ziua aceea arăta că nu putea fugi de propria vină, că Dumnezeu văzuse ce făcuse şi îl pedepsise pentru asta.

Karim nu ştia câte vieţi avea pe conştiinţă. Cei ale căror nume le dăduse dispăruseră fără urmă şi nimeni nu ştia ce se întâmplase cu ei. Poate trăiau. Poate nu. Cert era numai că familiile şi copiii lor se înecau în plâns.

Karim îşi salvase propria piele cu preţul celorlalţi. Cum îşi închipuia că ar fi putut trăi cu asta? Se iluziona cu refugiul, cu gândul că avea să-şi construiască o altă viaţă, undeva departe. Însă viaţa de dinainte, din vechea ţară, şi vechile păcate – încă trăiau cu toatele în el.

— It’s a scandal, but don’t you worry, I will sort this out for you, okay? **[44]**

Vocea lui Bill răpăia în continuare, plină de emoţie, iar Karim era

recunoscător că cineva credea în el, că era de partea lui. Doar că el nu merita asta, nu se lăsa încurajat de cuvintele lui Bill. Tot ce auzea era un ordin în arabă, care se repeta permanent: „Dă-ne adevărul”.

Gândacii mişunau pe duşumea, invadând petele de sânge ale celor întemniţaţi înainte de el. Le dăduse torţionarilor tot ce voiau. Sacrificase oameni curajoşi de dragul propriei persoane.

Când cei de la poliţia suedeză îi ceruseră să-i urmeze la secţie, nu ripostase. Doar era vinovat. Vinovat în faţa lui Dumnezeu. Avea sânge pe mâini. Nu merita o nouă ţară. Nu o merita pe Amina, nici pe Hassan sau pe Samia. Nimic nu putea schimba asta. Şi nu înţelegea cum de se minţise şi crezuse altceva.

Când Bill îl lăsă în faţa locuinţei, o găsi pe Amina aşteptându-l. Avea aceeaşi teamă în ochii ei negri ca în acea dimineaţă în Damasc când poliţia îi dăduse drumul. Nu îndrăznise să-i întâlnească privirea, ci mersese pe lângă ea şi se aşezase în pat.

Se uita fix la perete, cu spatele la uşă. O oră mai târziu, o auzise dezbrăcându-se şi aşezându-se lângă el. Uşor, îşi pusese o mână pe spatele lui. Nu o dăduse la o parte, însă continuase să se prefacă adormit.

Karim ştia că nu o putea păcăli. Îi simţise corpul cutremurându-se de plâns şi o auzise îngăimând o rugăciune în arabă.

Rita apăru pe coridor, în timp ce Mellberg trânti nervos uşa în urma lui.

— Şşt, Leo a adormit şi Johanna e jos şi o culcă pe Lisa! Ce s-a întâmplat?

Mellberg simţi mireasma de chili con carne din bucătărie, iar pentru un moment furia se potoli şi foamea preluă comanda. Apoi îşi aminti de umilirea de mai înainte, iar supărarea i se aprinse din nou.

— Afurisiţii mei de colegi m-au înjunghiat pe la spate astăzi, zise el debarasându-se neglijent de pantofi în mijlocul covorului de pe hol.

După o privire a Ritei se aplecă, îi culese de pe jos şi îi puse pe raftul pentru papuci din stânga uşii.

— Intră şi spune-mi ce s-a întâmplat, zise Rita mergând spre bucătărie. Am ceva pe foc, vreau să nu se ardă.

El o urmă bombănind şi se aruncă pe unul dintre scaunele din bucătărie. Adulmeca mirosul, era într-adevăr îmbietor.

— Povesteşte acum, dar vorbeşte încet, ca să nu-l trezeşti pe Leo! îl ameninţă ea cu lingura de lemn cu care mestecase chili.

— Mai întâi am nevoie de un pic de mâncare în stomac, sunt foarte tulburat. Nu am fost tratat în halul ăsta în toată cariera mea. Sau, în fine, era în 1986, în Göteborg, când şeful meu de atunci…

Rita ridică o mână.

— Mâncarea e gata în zece minute, ieşi şi pupă-l pe Leo în timpul

ăsta, e aşa dulce când doarme acolo pe canapea. Apoi îmi povesteşti totul în timpul mesei.

Mellberg o ascultă şi intră în camera de zi. Nu era nevoie să îl roage de două ori să se hârjonească cu finul său. Fusese prezent la naşterea lui Leo şi încă de atunci aveau o relaţie specială. Imaginea băieţelului care dormea făcu să îi scadă un pic tensiunea. Leo era cel mai bun lucru care i se întâmplase. Desigur, alături de Rita. Dar pe de altă parte şi ea avusese noroc. Nu toată lumea se putea bucura de un aşa bărbat merituos alături. Uneori părea că nu înţelegea şi nu aprecia cu adevărat acest fapt. Însă avea să-şi dea seama cu anii. Era ca o prăjitură pe care o mâncai bucată cu bucată.

Leo se suci un pic în somn, iar Mellberg îl mută cu grijă pentru a-şi face loc pe canapea. Băiatul era bronzat după vacanţă, iar părul îi devenise o idee mai deschis. Îi îndepărtă o buclă care îi căzuse pe faţă. Copilul era într-adevăr incredibil de dulce. Lui Mellberg nici nu-i venea să creadă uneori că nu erau rude. Dar probabil că era ceva adevăr în vorba aia că ajungi la fel ca oamenii cu care te înconjori.

Rita îl chemă la masă, iar Mellberg se ridică precaut. Leo tresări, însă nu se trezi. Merse tiptil în bucătărie şi se aşeză pe acelaşi scaun ca mai înainte. Rita mai gustă o dată din mâncare şi luă două boluri din bufet.

— Johanna vine sus să mănânce de îndată ce adoarme Lisa, putem foarte bine să începem. Unde este Paula?

— Paula? făcu el sforăitor. Ei bine, asta este. Stai să vezi.

Povesti despre telefonul primit, despre decizia lui profesionistă şi bine gândită de a verifica el singur treaba, despre cum îi venise ideea să folosească certificatul veterinar al lui Ernst ca să intre în casă. Îi spuse cum găsise o pereche de chiloţi de copil mic ascunşi în spatele toaletei, cum se aşteptase la ovaţii şi aplauze pentru excelenta sa muncă de poliţist. Şi despre cât de şocant şi de cumplit fusese întâmpinat de colegii săi. Făcu o pauză pentru a-şi trage răsuflarea şi se uită la Rita pentru a primi atât compasiunea ei, cât şi bolul de chili pe care începuse să îl umple pentru el.

Însă Rita rămăsese tăcută. Nu prea îi plăcea privirea din ochii ei. Şi iat-o luând bolul, întorcându-l invers şi vărsând conţinutul la loc în ceaun.

Cinci minute mai târziu, Mellberg stătea pe stradă, în faţa casei. Ceva zbură de la balconul lor de la etajul de sus şi ateriză cu o bufnitură pe jos. O geantă. Judecând după intensitatea bufniturii, nu conţinea mai mult de o periuţă de dinţi şi o pereche de chiloţi de schimb. De la balcon se auzi o tiradă lungă şi sonoră de înjurături în spaniolă. Se părea că de data asta că nu mai trebuia să vorbească nimeni încet pentru a nu-l trezi pe Leo. Luă geanta oftând şi se porni. Acum toată lumea părea să fie împotriva lui.

Patrik apăsă pe clanţa de la uşă, mort de oboseală. Însă a păşi în hol era ca şi cum ar fi păşit într-o îmbrăţişare generoasă şi caldă. Înspre terasă se putea vedea cum cerul de seară arunca flăcări de un roşu aprins deasupra mării. Auzi trosnetele văpăilor din şemineu, în camera de zi. Unii le-ar fi spus că sunt nebuni să facă foc până şi în aceste seri calde de vară, însă ei erau de părere că ambianţa era mai importantă. Dacă era prea cald, deschideau pur şi simplu fereastra.

Lumina televizorului licărea în camera de zi. Merse direct acolo. Dacă era un moment când avea neapărat nevoie să se cuibărească lângă Erica, atunci era într-o seară ca aceasta.

Ea se lumină când îl văzu şi el se afundă în canapea alături de ea.

— Zi rea? întrebă ea, iar el nu spuse nimic, dădu doar uşor din cap.

Telefonul sunase neîncetat. Annika răspundea permanent presei, „cetăţenilor responsabili" şi unor ciudaţi de tot felul. Toţi voiau acelaşi lucru, să întrebe dacă era adevărat că arestaseră o persoană din tabăra de refugiaţi pentru omorul fetei. Ziarele de seară erau cele mai agasante şi de aceea stabilise o conferinţă de presă la ora opt în dimineaţa zilei următoare. Nu va avea multe ore de somn peste noapte, erau multe de pregătit şi trebuia să se gândească bine la ce avea să spună. Exista şi alternativa de a-l împinge pe Mellberg în faţa autobuzului. Dar nu avea ce face, trebuiau să fie solidari la secţie, aşa stăteau lucrurile. La bine şi la rău.

— Povesteşte, îl îndemnă Erica aplecându-şi capul blond pe umărul lui.

Îndreptă spre el paharul de vin roşu pe care îl ţinea în mână, dar el clătină din cap. Trebuia să-şi păstreze mintea clară pentru a doua zi.

Îi povesti tot, fără ocolişuri.

— Glumeşti! făcu Erica ridicându-se. Şi ce faceţi acum? Cum rezolvaţi asta?

— Nu m-am simţit niciodată atât de prost intrând într-o celulă. Karim îşi zgâriase braţele cu unghiile. Avea privirea pustie.

— Nu ai de ce să te simţi prost, spuse Erica lovindu-l uşor pe obraz. A intrat în acţiune telefonul fără fir?

— Da, din păcate. Acum vedem partea rea a oamenilor. Acuma toţi spun că „au ştiut de la început că un străin a făcut asta".

Patrik îşi masă fruntea. Brusc, totul devenea atât de complicat. Iubea această provincie, îi iubea şi pe oamenii ei, însă ştia şi cât de uşor prindea rădăcini teama. În Bohuslän, lumea se agăţa de gândirea tradiţională şi în ţinut exista un fond prielnic suspiciunilor şi prejudecăţilor faţă de alţi oameni. Câteodată, i se părea că nu se schimbaseră prea multe din zilele pastorului Henric Schartau. În acelaşi timp, oameni precum Bill erau dovada că existau şi forţe care contrabalansau această gândire.

— Ce spune familia fetei? întrebă Erica şi stinse televizorul, lăsând doar lumânările şi focul din şemineu să mai lumineze încăperea.

— Ei nu ştiu încă, sau cel puţin nu de la noi. Poate că au aflat din alte părţi până acum. Gösta va merge să vorbească cu ei mâine-dimineaţă. Va lua şi o poză cu chiloţii, să vadă dacă îi recunosc.

— Cum a mers cu percheziţia de la ei de acasă?

— Am apucat să acoperim numai locuinţa înainte ca Mellberg să ne cheme, pe noi şi pe Torbjörn, la tabăra de refugiaţi. Tehnicienii erau pe cale să se apuce de hambar, dar o vom face mai târziu. Deşi probabil că nu mai este nevoie.

— Ce vrei să spui? Crezi că totuşi Karim este vinovat?

— Nu ştiu, spuse Patrik. Există prea multe lucruri care par ţesute cu aţă albă. Cine a sunat? De unde ştia acea persoană că dovada se afla în casa lui Karim? Am ascultat telefonul şi, deşi cel care sunase folosise un fel de filtru de distorsionare, se auzea clar că nu avea niciun fel de accent. Ceea ce mă face imediat suspicios în legătură cu motivul lui de a-l denunţa pe Karim. Dar probabil că vorbeşte cinicul din mine.

— Nu, şi eu gândesc la fel, zise Erica.

Patrik aproape că vedea cum i se învârteau rotiţele în cap.

— Karim era unul dintre băieţii care au participat la operaţiunea de căutare?

Patrik aprobă din cap.

— Da, unul dintre cei trei care au găsit-o. Ar fi fost un mod convenabil de a-şi şterge urmele. Dacă găsim amprente de pantofi, fibre şi lucruri care să-i aparţină, ar putea susţine că au ajuns acolo când a găsit cadavrul.

— Nu pare a fi vorba de un infractor la prima crimă dacă s-a gândit atât de departe, spuse Erica.

— Nu, sunt de acord. Problema e că nu ştim nimic despre trecutul lui, pentru că a venit aici ca refugiat. Ştim numai ce ne-a spus el însuşi şi ceea ce există în hârtiile noastre despre perioada de după sosirea lui în Suedia. Adică nimic. Nu are cazier. Şi mi-a făcut o impresie bună în timpul discuţiei. Când a înţeles despre ce era vorba, ne-a spus că soţia lui îi putea confirma alibiul şi că nu avea idee cum ajunseseră în casa lor acei chiloţi. Pentru că soţia şi copiii lui fuseseră atât de tulburaţi, i-am dat drumul din arest, cu condiţia să se prezinte mâine la interogatoriu.

Erica mai luă o înghiţitură de vin. Învârti gânditoare paharul între mâini.

— Ce e asta? întrebă el întinzându-se după o reclamă colorată care se afla printre foile şi dosarele răspândite pe masă.

Era prea obosit pentru a fi în stare să mai vorbească despre caz şi voia să se gândească la altceva, înainte de a începe cu pregătirile

pentru ziua următoare.

— E reclama unui vernisaj de mâine. Viola, fiica lui Leif Hermansson, îşi expune tablourile jos, la Slajdarns. M-a sunat acum un moment şi mi-a spus că până la urmă are ceva pentru mine. M-a rugat să ne vedem acolo.

— Sună interesant, zise el şi puse jos hârtia cu reclama.

Pictura era un lucru frumos, însă nu tocmai arta lui preferată. Aceasta era fotografia, în special cea în alb şi negru. Favorita lui era un afiş mare şi înrămat cu o imagine alb-negru a lui „The Boss”[45] in full action la stadionul Wembley, făcută în timpul turneului „Born in the USA”. Era ceva pe care să-ţi odihneşti ochii. Era artă.

Erica îşi puse o mână pe piciorul lui Patrik şi se ridică.

— Merg să mă culc. Vii sau mai rămâi?

Culese tot de pe masă şi îndesă sub braţ.

— Mergi tu, draga mea. Eu mai trebuie să lucrez vreo două ore. Am stabilit o conferinţă de presă la ora opt.

— Minunat, zise Erica sec şi îi aruncă un sărut.

Patrik observă cu coada ochiului cum i se luminează telefonul. Îl pusese pe silenţios, însă când văzu pe display Gösta Flygare se întinse după el.

Gösta îi vorbea precipitat şi tulburat în ureche, iar Patrik simţi că i se clatină pământul sub picioare.

— Vin, spuse el şi închise telefonul.

Numai un minut mai târziu, se afla în Volvoul său. Când porni în trombă spre Tanumshede, văzu luminile de la casa lor în oglinda retrovizoare. Şi silueta Ericăi stând în prag şi privind după el.

Un bărbat sări chiar în faţa lui, iar el îl împuşcă direct în piept.

Khalil clipi. Ochii îi erau uscaţi şi iritaţi, nu numai din cauza jocului pe calculator din acea seară, dar şi din cauza vântului care îl bătuse în faţă în timpul lungii şedinţe de navigare. Deşi încă se temea, începuse să aştepte cu nerăbdare orele de exerciţiu. Era ceva diferit de orice făcuse el vreodată.

— Karim s-a întors acasă, am văzut, zise Adnan împuşcând în cap un soldat duşman. L-a adus Bill cu maşina.

Stinseseră toate lămpile, iar ecranul era singura sursă de lumină din încăpere.

— Ştii de ce l-a luat poliţia? întrebă Adnan.

Khalil se gândi la plânsetul copiilor şi la Amina, care le aruncase tuturor o privire mândră înainte de a închide uşa.

— Habar n-am, spuse el. Îl întrebăm pe Rolf când vine mâine.

Încă un soldat duşman căzu pe câmpul de bătaie şi Adnan făcu un gest victorios. Tocmai câştigase o mulţime de puncte.

— Aici poliţia nu e ca acasă, zise Khalil.

Îşi dădu imediat seama cât de nesigur era tonul său. De fapt, nu ştiau prea multe despre poliţia suedeză. Poate erau la fel de nedrepţi ca în Siria.

— Dar ce ar putea să aibă cu Karim? Nu cred…

Khalil îl întrerupse pe Adnan.

— Şşt, ascultă!

Opri sonorul şi ascultară amândoi încordaţi. De afară se auzeau ţipete.

— Dar ce se întâmplă acum?

Khalil puse deoparte consola de joc. Se auziră mai multe ţipete. Se uită la Adnan, care îşi azvârli consola. Se repeziră împreună afară din cameră. Ţipetele deveneau tot mai puternice.

— Arde! strigă cineva.

Şi atunci văzură focul care se înălţa spre cer la vreo cincizeci de metri mai încolo. Locuinţa lui Karim.

Vâlvătăile goneau spre ei.

Farin veni în fugă cu un extinctor, dar la scurt timp după aceea îl aruncă într-o parte, plin de frustrare.

— Nu funcţionează!

Khalil îl prinse de braţ pe Adnan.

— Trebuie să aducem apă!

Se întoarseră şi strigară către toţi cei aflaţi în calea lor să aducă apă. Ştiau unde se afla robinetul folosit de Rolf pentru a uda gazonul din jurul clădirii de birouri şi alergară într-acolo, însă nu găsiră găleţi în care să aducă apa.

— Aduceţi castroane, vase, găleţi, tot ce găsiţi! îi îndemnă Khalil şi se repezi în camera lui şi a lui Adnan pentru a lua două castroane.

— Trebuie să sunăm pompierii! strigă Adnan şi Khalil aprobă din cap în timp ce deschidea robinetul.

Chiar atunci auziră sirenele care se apropiau.

Khalil se întoarse şi coborî castronul. Lăsă apa să se verse. Focul se răspândise cu viteza vântului prin construcţiile uscate de lemn şi un rând întreg era în flăcări. Un copil ţipa tare şi ascuţit. Auzi gemetele lui Karim, îl văzu ieşind din casa cuprinsă de flăcări. Îl văzu scoţând un corp. Al Aminei.

Femeile plângeau cu mâinile întinse spre înaltul nopţii, unde flăcările şi cenuşa formaseră un cer propriu. Când maşinile de pompieri sosiră, Khalil se ghemui la pământ şi îşi ascunse chipul între palme. Încă o dată, totul era pierdut.

Bohuslän 1672

Se evitaseră unul pe altul toată săptămâna. Trăiseră amândoi ceva atât

de intens, atât de copleşitor, că după aceea nu făcură decât să-şi tragă hainele pe ei, să şteargă urma din iarbă şi să se grăbească acasă fiecare pe drumul său, peste câmpuri. Nu îndrăzniseră să se uite unul la altul, de teamă ca verdeaţa şi cerul lui Dumnezeu să nu se reflecte în ochii lor.

Elin se simţea ca şi cum ar fi stat lângă un abis care o atrăgea cu o putere irezistibilă. Ameţea privind în acel întuneric, însă simpla contemplare a lui Preben muncind la fermă, îmbrăcat în cămaşa lui albă, o făcea să-şi dorească să se arunce.

Apoi se întâmplă ca Britta să plece la Uddevalla. Avea să stea acolo trei zile. Curând după plecarea ei, Preben veni la Elin în bucătărie şi îi mângâie părul. O privi în ochi şi ea dădu uşor din cap. Ştia ce voia el şi toată fiinţa ei voia acelaşi lucru.

El se retrase încet din bucătărie şi merse mai departe spre pajişte. Ea aşteptă un timp, cât să nu trezească nicio bănuială, şi merse în aceeaşi direcţie, apoi străbătu ferma şi merse la vechiul staul unde se întâlniseră ultima oară. Ziua era la fel de frumoasă şi de însorită ca şi cu o săptămână în urmă. Simţi broboane de sudoare curgându-i pe piept din cauza căldurii soarelui, şi a efortului de a alerga pe pământ cu fuste grele, şi a gândului la ce avea să vină.

El o aştepta în iarbă. Cu ochi care străluceau de o iubire atât de mare, că aproape îi veni să se întoarcă înapoi, îi era teamă şi totodată ştia că asta îi era menit. El era în sângele ei, în măruntaiele ei, în inima ei şi în credinţa ei că Dumnezeu avea un plan. Nu ar fi putut să le ofere acea iubire dacă nu le-ar fi permis şi să îi dea curs. Dumnezeul ei nu putea fi atât de crud. Iar Preben era un om al bisericii, dacă cineva înţelegea cum să tâlcuiască vrerea lui Dumnezeu, atunci el era acela, şi ar fi oprit asta dacă ar fi ştiut că nu le era menit.

Cu mişcări stângace, îşi îndepărtă fusta. Preben se uita la ea cu capul în mâini şi nu-şi luă nicio clipă privirea. Rămase goală în faţa lui, tremurând, însă fără să-i fie ruşine sau să simtă vreo dorinţă de a se ascunde.

— Eşti aşa de frumoasă, Elin, zise el cu respiraţia tăiată.

Întinse mâna spre ea.

— Ajută-mă să-mi scot hainele, spuse el, iar ea i se aşeză uşor alături, începând să-i deschidă febril bluza în timp ce el îşi scotea pantalonii.

Până la urmă, rămaseră goi amândoi. Cu un gest tandru, el îşi lăsă degetul arătător să urmeze curbele trupului ei. Se opri la un semn din naştere pe care îl avea sub sânul drept şi râse.

— Arată ca harta Danemarcei.

— Atunci poate că Suedia mi-l va lua, zise ea zâmbind.

El îi mângâie faţa.

— Ce-o să ne facem?

Elin scutură din cap.

— Hai să nu ne gândim la asta acum. Dumnezeu are un plan cu noi. Sunt convinsă.

— Aşa crezi?

Privirea îi era tristă. Se aplecă în faţă, sărutându-l şi mângâindu-l în acelaşi timp. El suspină şi îşi deschise buzele spre ea, iar ea simţi cum îi răspunde atingerii.

— Nu cred. Ştiu, îngăimă ea în timp ce se lăsă în jos pentru a-l primi.

Cu privirea fixată într-a ei, Preben o prinse de talie şi o trase spre el. Când căzură unul în celălalt, cerul şi soarele explodară deasupra lor în căldură şi lumină. Trebuie să fie lucrarea lui Dumnezeu, îşi spuse Elin înainte de a aţipi cu obrazul pe pieptul lui.

[21]

— Cum e cu Amina? întrebă Martin când el şi Paula ajunseră în sala de aşteptare.

Patrik se întinse în scaunul incomod.

— E în stare critică, zise el şi se ridică pentru a mai lua o cafea.

A zecea de când ajunsese aici. Vărsase în el toată noaptea cafeaua îngrozitoare a spitalului, pentru a putea rămâne treaz.

— Şi Karim? întrebă Paula când se aşezară la loc.

— Leziuni mai uşoare din cauza fumului la plămâni şi arsuri pe mâini după ce i-a scos din casă pe copii şi pe Amina. Copiii sunt bine, din fericire. Au respirat în fum şi au fost trataţi cu oxigen. Mai rămân sub observaţie încă o zi.

Paula suspină.

— Cine va avea grijă de ei în timp ce mama şi tatăl lor sunt în spital?

— Aştept să vină Serviciile sociale, să vedem ce propun. Dar se pare că nu au nicio rudă, nimic.

— Putem să-i luăm noi, zise Paula. Mama şi-a luat liber în timpul verii ca să ne ajute cu bebeluşul şi ştiu că ar spune acelaşi lucru dacă ar fi aici.

— Da, deşi Mellberg…

Chipul Paulei se întunecă.

— Când i-a povestit mamei ce a făcut, cu mândrie şi apoi victimizându-se, bineînţeles, mama l-a dat afară.

— L-a ce?! zise Martin.

Patrik se uită încremenit la Paula.

— Rita l-a dat afară pe Bertil? Şi atunci unde stă?

— N-am idee, răspunse Paula. Dar cum am spus, copiii pot locui la noi. Dacă Serviciile sociale sunt de acord.

— Mi-e greu să cred că ar putea avea obiecţii, spuse Patrik.

Un doctor se apropie de ei pe coridor. Patrik se ridică. Era acelaşi de la care primise informaţii şi pe timpul nopţii.

— Bună, spuse el întinzându-i mâna Paulei şi apoi lui Martin. Mă numesc Anton Larsson şi sunt medicul responsabil.

— Ceva nou? întrebă Patrik şi bău strâmbându-se ce mai rămăsese din cafea.

— Nu, situaţia Aminei este tot critică şi o întreagă echipă luptă să o salveze. A inspirat mult fum şi are arsuri de gradul trei pe porţiuni mari din suprafaţa corpului. Este legată la aparatul pentru respirat şi i se face perfuzie pentru a reface marea pierdere de lichid cauzată de

arsuri. Ne-am ocupat de problemele ei toată noaptea.

— Şi Karim? întrebă Martin.

— Aşa cum l-am informat pe colegul, Karim are leziuni superficiale pe mâini şi plămâni uşor lezaţi de fum, însă altfel e relativ neafectat.

— De ce Amina a fost mai afectată decât Karim? întrebă Paula.

Nu aveau încă întreaga imagine a incendiului şi a desfăşurării lui, experţii investigau ce se întâmplase, dar se credea că era vorba de un incendiu premeditat.

— Cred că îi puteţi pune întrebarea asta chiar lui, e treaz şi am să văd dacă se simte în stare să vorbească cu voi.

— Am aprecia, zise Patrik şi se aşeză jos.

Aşteptă în tăcere alături de Martin şi de Paula. După numai câteva minute, medicul apăru pe coridor făcându-le semn cu mâna.

— Nu aş fi crezut, zise Martin.

— Nu, dacă aş fi fost în situaţia lui, nu mi-aş fi dorit să mai vorbesc cu vreun poliţist, spuse Paula ridicându-se.

Se îndreptară spre încăperea în care aştepta doctorul Larsson şi păşiră precauţi înăuntru. Karim stătea într-un pat de lângă fereastră, întors spre ei cu chipul brăzdat de oboseală şi de spaimă. Îşi odihnea pe pătură mâinile bandajate.

Tubul respirator de lângă pat vâjâia în surdină pompând oxigen.

— Mulţumim că eşti de acord să vorbeşti cu noi, zise Patrik cu glas scăzut şi trase un scaun aproape de el.

— Vreau să ştiu cine a făcut asta familiei mele, spuse Karim cu voce groasă, într-o engleză mai fluentă decât a lui Patrik.

Tuşi, iar ochii i se umplură de lacrimi, însă continua să îl privească fix pe Patrik.

Martin şi Paula stăteau în fundal, ca şi cum printr-un acord tacit îl lăsaseră pe Patrik să poarte conversaţia.

— Spun că nu ştiu dacă Amina va supravieţui, zise Karim şi începu să tuşească din nou.

Lacrimile îi curgeau pe obraji. Duse mâna la tubul care îl ajuta să respire.

— Nu, încă nu ştiu, spuse Patrik.

Nodul din gât îl obliga să îşi dreagă vocea de nenumărate ori. Ştia exact cum se simţea Karim. Îşi amintea de momentele de după accidentul care aproape că îi luase viaţa Ericăi. Nu avea să uite niciodată acea senzaţie de spaimă.

— Ce mă fac fără ea? Ce se vor face copiii fără ea? întrebă Karim fără a mai tuşi de data asta.

Tăcu, iar Patrik nu ştiu ce să răspundă. În loc de asta, întrebă la rândul lui:

— Poţi povesti ce îţi aminteşti de aseară? Ce s-a întâmplat?

— Eu… Nu ştiu prea bine, clătină Karim din cap. Totul s-a

întâmplat atât de repede. Am visat… Am crezut mai întâi că eram înapoi în Damasc. Că a explodat o bombă. A durat câteva secunde până mi-am dat seama ce era… Apoi am fugit la copii, credeam că Amina fugea după mine, am auzit-o strigând când m-am trezit. Însă după ce i-am scos pe copii afară am văzut că nu era cu mine, am luat un prosop care era afară şi m-am repezit din nou înăuntru…

Vocea i se împotmolea şi tuşea violent. Patrik luă un pahar cu apă aflat pe masa de lângă pat şi i-l întinse lui Karim, să poată bea prin pai.

— Mulţumesc, spuse el şi se lăsă iar pe perne. Am fugit înapoi în dormitorul nostru şi ea…

Suspină, dar reluă propoziţia:

— Ardea. Amina ardea. Părul. Hainele de noapte. Am ridicat-o, am fugit afară cu ea şi am rostogolit-o pe pământ. I-am… i-am auzit pe copii ţipând…

Îşi ridică privirea înlăcrimată spre Patrik.

— Ei spun că cei mici sunt bine, aşa este? Nu mă mint?

Patrik dădu din cap.

— Nu, nu mint. Copiii sunt bine. Îi ţin numai pentru… – căută febril cuvântul în engleză şi realiză că era ca şi în suedeză – pentru observaţie.

Karim păru uşurat pentru o clipă, apoi expresia de pe chip i se întunecă din nou.

— Unde vor locui? Ei spun că trebuie să mai stau aici câteva zile şi Amina…

Paula făcu un pas în faţă.

Trase un scaun lângă pat şi spuse calm:

— Nu ştiu cum ţi se va părea ideea asta, dar am sugerat să locuiască la mine copiii, până când te înzdrăveneşti destul ca să poţi ieşi. Eu… Mama mea e imigrantă. Ca şi tine. Din Chile. A venit în Suedia în 1973. Ea înţelege. Eu înţeleg. Locuiesc cu mama, cei doi copii ai mei şi… aici Paula ezită. Şi soţia mea. Îi luăm cu plăcere pe copiii tăi. Dacă ne dai voie.

Karim o studie atent un moment îndelungat. Paula rămase tăcută în acest timp. Apoi el încuviinţă din cap:

— Da. Nu prea am de ales.

— Mulţumesc, spuse şoptit Paula.

— Nu ai văzut pe nimeni aseară? întrebă Patrik. Sau nu ai auzit nimic? Înainte de incendiu?

— Nu, clătină din cap Karim. Eram obosiţi… După… tot. Aşa că am mers la culcare, iar eu am adormit imediat. Nu am văzut, nici nu am auzit nimic. Nu se ştie cine a făcut asta? De ce ar vrea cineva aşa ceva? Are legătură cu acuzaţiile împotriva mea?

Patrik evită să-i întâlnească privirea.

— Nu ştim, spuse el. Însă avem de gând să aflăm.

Sam se întinse după telefonul de pe noptieră. Mama nu venise să-l trezească, aşa cum o punea James să facă mereu, dar îl treziseră coşmarurile. Înainte se întâmpla cam o dată pe lună, poate de două ori, însă acum se trezea transpirat în fiecare noapte. Nu-şi putea aminti de o vreme în care să nu-i fi fost frică, în care neliniştea nu îl bântuia. Poate de aceea alerga mama lui tot timpul, îşi epuiza corpul ca să nu fie mai în stare să gândească. Îşi dorea să poată face şi el la fel.

Chipurile din vis îl chinuiau, aşa că se concentră pe ecranul mobilului. Jessie îi trimisese un mesaj. Numai gândindu-se la ea şi simţi un val de căldură răspândindu-i-se în pântec. Pentru prima oară în viaţa lui, cineva îl vedea aşa cum era şi nu îşi întorcea spatele în faţa întunericului descoperit.

Era inundat de ceva negru care creştea tot mai puternic, zi după zi. Avuseseră ei grijă de asta. Mai mult presimţea decât simţea carnetul de însemnări de sub saltea. Acolo nici mama, nici James nu l-ar fi găsit. Nu era destinat altor ochi decât ai lui însuşi, însă spre propria mirare începuse să cocheteze cu gândul de a-l arăta lui Jessie. Era la fel de rănită ca şi el. Ar fi înţeles.

Ea nu avea să afle niciodată de ce o luase cu el luni, în escapada cu barca. Se hotărâse să nu se mai gândească niciodată la asta. Însă în vise revenea, se topea în mulţimea celorlalţi demoni care îl chinuiau. Oricum, nu mai avea nicio importanţă. În carnetul lui de însemnări, viitorul era stabilit. Drumul era lat şi drept, ca Highway 66 [46].

Se hotărî să nu-i mai fie teamă de ce se ascundea după colţ. Ştia că putea să-i arate carnetul de însemnări. Ar înţelege.

Astăzi avea să ia totul cu el la Jessie. Tot ce a adunat de-a lungul anilor. Pusese deja mapele şi dosarele într-o geantă aproape de uşă. Îi scrise să se vadă într-o jumătate de oră şi ea îi răspunse „OK”. Se îmbrăcă rapid şi îşi puse rucsacul pe umăr. Înainte de a se îndrepta spre uşă şi spre geanta cea grea, se întoarse şi privi spre pat: putea reconstitui la perfecţiune imaginea carnetului de însemnări care se afla acolo.

Înghiţi de câteva ori, apoi merse spre pat şi ridică salteaua.

Jessie deschise uşa şi fu întâmpinată de zâmbetul lui Sam. Cel rezervat ei în exclusivitate.

— Bună, spuse ea.

— Bună.

Avea un rucsac în spate şi o geantă într-o mână.

— Nu a fost greu cu toate astea pe bicicletă?

Sam ridică din umeri.

— A mers bine, sunt mai puternic decât par.

Aşează rucsacul şi geanta lângă uşă şi îşi puse apoi braţele în jurul lui Jessie. Inspiră mireasma părului ei proaspăt spălat. Ea se bucură să ştie că lui îi plăcea parfumul ei.

— Am luat cu mine câte ceva, spuse Sam şi merse spre masa mare din bucătărie, unde scoase nişte lucruri din genţi. Ţi-am promis că îţi arăt mai mult. Despre mamele noastre şi despre caz.

Jessie se uită la mapele şi dosarele din faţa lor. Erau marcate cu „Mate", „Suedeză" şi alte subiecte legate de şcoală.

— James şi mama au crezut că e material de şcoală, zise Sam aşezându-se pe un scaun. Am tot adunat fără să observe nimic.

Jessie se aşează lângă el şi deschiseră împreună dosarul intitulat „Mate".

— Cum ai făcut rost de toate astea? întrebă ea. Din afara internetului, vreau să spun.

— Mai mult de la bibliotecă, din arhiva de ziare.

Jessie se uită la imagini cu Marie şi mama lui Sam, Helen. Erau fotografiile lor de şcoală.

— Imaginează-ţi că erau mai tinere decât suntem noi acum, spuse ea.

Sam îşi plimbă degetul arătător peste articol.

— Ce întuneric trebuie să fi îngropat în ele, zise el. La fel ca noi doi.

Jessie tresări. Răsfoi dosarul mai departe şi văzu o poză cu Stella care zâmbea.

— Dar ce le-a determinat să facă asta? Cum poţi fi atât de furios pe… pe un copil?

Jessie bătu cu degetul în fotografie, iar Sam se ridică. Faţa îi roşise puternic.

— Din cauza… întunericului, Jessie. La naiba, nu înţelegi? Cum poţi să nu ÎNŢELEGI?

Jessie se trase înapoi. Îl privi înmărmurită, fără a pricepe de unde apăruse brusc acea furie. Nu putu să-şi oprească lacrimile. Furia dispăru din privirea lui Sam. Se coborî în faţa ei.

— Iartă-mă, iartă-mă, spuse el şi îi îmbrăţişă picioarele cu capul îngropat adânc în poala ei. Nu am vrut să mă înfurii, dar sunt atât de al dracului de frustrat. În mine fierbe totul şi vreau numai… vreau să arunc toată lumea în aer.

Jessie dădu din cap aprobator. Înţelegea exact. Exista numai un singur om în toată lumea de care îi păsa şi acela era Sam. Singurul lucru pe care îl aflase de la ceilalţi era că voiau să o umilească, să o facă să se simtă mică şi lipsită de putere.

— Iartă-mă, repetă el ştergându-i lacrimile. N-aş putea să te rănesc vreodată. Eşti singura căreia nu vreau să-i fac rău.

Vendela simţea cald sub picioare lemnul pontonului, aproape fierbinte. Îngheţata se topea mai repede decât apuca să mănânce. Însă problema lui Basse era şi mai mare decât a ei, el se lingea frenetic pe braţ ca să îndepărteze toată îngheţata de ciocolată topită. Uneori era ca un copil.

Vendela nu se putu abţine să râdă. Se înghesui lângă Nils, care îşi puse un braţ în jurul ei. Când era aşa de aproape de el, parcă totul era bine din nou. O făcea să uite imaginile de pe internet pe care le văzuse azi-dimineaţă. Clădirile care ardeau. Că se mersese atât de departe. N-ar fi putut să aibă ceva de-a face cu ei. Sau?

Basse se sătură până la urmă de îngheţata lui topită şi aruncă resturile în apă. Un pescăruş se repezi imediat după ele.

Îşi întoarse privirile dinspre pasăre.

— Mama şi tata nu vin acasă în weekend, aşa cum intenţionau… Rămân până în weekendul următor.

— Ocazia ideală pentru o petrecere, spuse Nils zâmbindu-i lui Basse, care luă expresia aceea nesigură, atât de enervantă.

Vendela oftă, iar Nils surâse din nou, răutăcios.

— Hai, fugi de-aici! Ia-o ca un preludiu al petrecerii de la centrul comunitar de sâmbăta viitoare. Invităm nişte oameni faini, facem focul, pregătim nişte rachiu şi facem punci.

— Nu ştiu…

Însă Nils câştigase deja. Vendela ştia.

Se uită din nou la imaginea caselor arse. Voia să fugă de ea, de titlul „femeie grav rănită”. Şi deodată ştiu ce dorea să facă.

Nils preferase să nu răspândească poza cu Jessie goală până la începerea şcolii, când puteau beneficia de atenţia tuturor. Dar dacă ar putea să o folosească ceva mai devreme?

— Am o idee, zise ea.

Bengt îi ieşi în întâmpinare lui Gösta încă de când intră în curte cu maşina poliţiei. Gösta răsuflă adânc înainte de a coborî. Ştia de pe acum ce turnură avea să ia conversaţia.

— E adevărat că aţi arestat pe unul dintre refugiaţii ăia?

Umbla încoace şi-ncolo prin curte.

— Am auzit că era chiar printre cei care au participat la operaţiunea de căutare! N-au nicio conştiinţă indivizii ăia. Trebuia să mă ascultaţi de la început!

— Încă nu ştim nimic sigur, spuse Gösta şi se îndreptă spre casă.

Îl durea sufletul văzând hainele Neei, rămase la uscat într-un capăt al casei. Euforia răutăcioasă de pe faţa lui Bengt era iritantă, mai ales acum, după incendiu, însă totodată era solidar cu durerea lui. Înţelegea şi nevoia omului de răspunsuri şi soluţii simple. Problema

era că rareori răspunsurile simple erau şi cele corecte. Realitatea are o tendinţă de a fi mai complicată decât ne dorim.

— Pot să intru? îl întrebă pe Bengt când îi deschise uşa de la intrare.

Acesta îi spuse apoi soţiei sale să îi cheme jos pe Peter şi pe Eva, iar ea aprobă din cap.

Primul coborî Peter, urmat imediat de Eva. Păreau pe jumătate adormiţi. Peter se aşeză şi îi făcu semn lui Gösta să facă la fel.

Acea masă de bucătărie începuse să-i fie foarte familiară lui Gösta. Îşi dorea doar ca într-o zi să poată veni aici cu un răspuns final. Îşi dădu seama că şi de această dată îi va dezamăgi. Pe deasupra, capitalul de încredere era lezat pe la margini de percheziţia din ziua precedentă, şi nu mai ştia cum să se apropie de familie. Era la fel de tulburat ca şi Patrik din cauza incendiului şi a felului în care Mellberg se purtase cu Karim şi cu familia lui. Însă în acelaşi timp nu putea ascunde posibilitatea de a fi găsit o dovadă decisivă la Karim, care l-ar fi putut indica pe el ca făptaş. Totul era aşa de încurcat şi confuz.

— E adevărat? întrebă Peter. Despre omul din tabăra de refugiaţi?

— Nu ştim în momentul de faţă, zise el precaut şi văzu cu coada ochiului cum Bengt devenea din nou îngrijorător de roşu la faţă.

Se grăbi să continue.

— Am găsit ceva, dar din cauza unor… detalii tehnice, nu ştim încă prea bine ce presupun aceste lucruri.

— Am auzit că aţi găsit haine de-ale Neei la el, aşa e? întrebă Peter.

— Oamenii ne sună, spuse Bengt. Aflăm lucruri de la alţii, nu de la voi. Cred că este…

Îşi ridică din nou glasul, dar Peter îi făcu semn cu mâna să se oprească şi spuse calm:

— E adevărat că aţi găsit haine de-ale Neei la cineva din tabăra de refugiaţi?

— Am găsit un lucru, spuse Gösta şi scoase din geantă o mapă de plastic. Dar avem nevoie de ajutorul vostru pentru a-l identifica.

Eva scânci, iar Ulla o atinse uşor pe braţ. Eva nu păru să observe gestul, ci se uita fix la mapa pe care o scosese Gösta.

— Recunoaşteţi asta? întrebă el punând nişte fotografii pe masă.

Eva îşi trase răsuflarea.

— Sunt ai Neei. Sunt chiloţii Neei cu motive din „Regatul de gheaţă”.

Gösta se uită la fotografiile cu chiloţii albaştri de fetiţă, cu prinţesa blondă în faţă, şi întrebă din nou:

— Sunteţi sigur? Sunt chiloţii Linneei?

— Da! dădu Eva hotărât din cap.

— Şi i-aţi dat drumul! izbucni Bengt.

— Există anumite probleme cu modul în care a fost găsit acest obiect…

Bengt pufni.

— Anumite probleme! Aveţi un străin care vine aici, răpeşte şi omoară o fată mică, iar voi vorbiţi despre probleme!

— Înţeleg că sunteţi tulburaţi, dar noi trebuie…

— Noi trebuie nimic! V-am spus de la început că sigur e unul din ăia, dar nu aţi ascultat, aţi lăsat să treacă timpul şi să stăm aici fără să ştim ce i s-a întâmplat Neei, iar acum l-aţi eliberat pe făptaş! Şi pe deasupra aţi întors casa cu susu-n jos şi i-aţi tratat pe fiul meu şi pe soţia lui ca suspecţi, nu aveţi nicio ruşine!

— Tată, calmează-te acum, zise Peter.

— Cum să nu fie el? Dacă aţi găsit acolo chiloţii ei? Şi am auzit ceva de un incendiu? A încercat să ascundă dovezi? Dacă i-aţi dat drumul e clar că a încercat să-şi şteargă urmele. Sigur de aceea a mers şi în operaţiunea de căutare…

— Încă nu ştim ce anume a cauzat incendiul…

Gösta se gândi să îi povestească prin ce trecuse Karim, că soţia lui se afla la terapie intensivă şi că nu se ştia dacă avea să se mai trezească vreodată. Însă alese să nu spună nimic. Nu credea că acum ar fi fost receptivi la suferinţa altora şi, oricum, extrem de eficientul telefon fără fir din Fjällbacka va avea grijă să îi informeze curând.

— Sunteţi siguri că aceştia erau chiloţii pe care îi purta când a dispărut? întrebă Gösta privind-o pe Eva.

Ezită o clipă, apoi aprobă din cap.

— Avea cinci din ăştia, de culori diferite. Pe ceilalţi îi avem acasă.

— Bine, spuse Gösta.

Aşeză fotografiile la loc în mapă şi se ridică.

Bengt îşi încleştă pumnii.

— Aveţi grijă să-l înfundaţi cât mai repede pe negroteiul ăla, altfel mă ocup eu.

Gösta se uită la el.

— Am cel mai mare respect pentru suferinţa prin care treceţi. Dar nimeni, repet *nimeni*, nu trebuie să facă nimic ce ar agrava şi mai mult situaţia.

Bengt pufni numai, iar Peter dădu din cap spre Gösta.

— Latră mai rău decât muşcă, zise el.

— Sper asta, de dragul lui, spuse Gösta.

Când plecă de la fermă, îl văzu pe Peter stând în pragul uşii şi privind în urma lui. Îl preocupa şi îl frământa ceva, însă nu putea nici în ruptul capului să-şi aducă aminte ce anume. Era ceva ce-i scăpase, dar cu cât se străduia mai mult să-şi aducă aminte, cu atât i se sustrăgea mai mult. Aruncă din nou o privire în oglinda retrovizoare. Peter continua să stea acolo, cu ochii la el.

— Alo! E cineva aci?

Nu era vocea Ritei cea care îl trezi. Mellberg deschise ochii fără să înţeleagă unde se afla. Apoi o văzu pe Annika în pragul uşii.

— Ah, sunt numai eu, zise el şi se ridică.

Se frecă la ochi.

— Ce faci aici? îl întrebă Annika. Mi s-a făcut o frică de moarte când am auzit sunete dinăuntru. Ce faci atât de devreme?

Îşi încrucişă mâinile pe pieptul generos.

— Da, sau atât de târziu… spuse Mellberg încercând să zâmbească.

Ar fi preferat să nu-i spună Annikăi ce se întâmplase, dar vestea avea să se răspândească oricum în secţie, ca focul în pădure, aşa că mai bine lua taurul de coame.

— Rita m-a dat afară, spuse el arătând geanta de lângă pat.

Rita nu îi împachetase pijamaua preferată de flanel, aşa că dormise în hainele de ieri. Iar minuscula cameră de relaxare era destinată numai pentru un moment de odihnă, nu pentru înnoptat. Aerul era stătut şi cald ca într-o saună.

Se uită în jos la cât de transpirat şi şifonat arăta.

— Păi şi eu aş fi făcut la fel! spuse Annika făcând cale-ntoarsă spre bucătărie, dar la jumătatea drumului se întoarse şi îi strigă: Presupun că ai dormit bine şi n-ai auzit ce s-a întâmplat?

— Păi, nu cred c-aş putea spune că am dormit foarte bine, spuse Mellberg mergând şchiopătat după ea şi ţinându-se de spate. Patul ăla de cort e groaznic de incomod, nu există aer condiţionat şi pentru că am piele sensibilă mă ia cu mâncărimi dacă nu am lenjerie de pat de calitate bună, iar alea parcă sunt făcute din carton, aşa că…

Se întrerupse şi îşi înclină capul într-o parte.

— Îmi pui şi mie o cană, iubito, dacă tot pregăteşti cafeaua?

Îşi dădu seama cât de neinspirat îşi alesese cuvintele în secunda în care „iubito” îi părăsi buzele şi se pregăti sufleteşte pentru reacţia Annikăi. Dar aceasta nu veni.

Annika se aşeză la masa de la bucătărie.

— Cineva a aprins focul la tabăra de refugiaţi astă-noapte, spuse ea cu voce joasă. Karim şi familia lui sunt la spital.

Mellberg duse mâna la piept. De-abia putea să se uite la Annika.

Greoi, se aşeză la masă în faţa ei.

— Are… are legătură cu ce am făcut eu?

Îşi simţi limba umflată şi lipită de cerul gurii.

— Asta nu ştim. Însă da, există acest risc, Bertil. Oamenii au sunat întruna, aşa că mi-am transferat apelurile acasă şi n-am dormit un moment. Patrik se află la spital cu Martin şi cu Paula. Soţia lui Karim este în comă artificială. Are nişte arsuri atât de grave, încât nu ştiu dacă va supravieţui. Iar Karim s-a rănit la mâini când a încercat să o

salveze din locuinţă.

— Copiii? întrebă Mellberg răguşit şi simţi cum i se pune un nod în stomac.

— Se află la spital sub observaţie până mâine, dar par a fi bine. Nu au mai fost răniţi, însă cei cărora le-a ars casa au fost evacuaţi la centrul comunitar.

— Dumnezeule, spuse Mellberg aproape în şoaptă. Ştiţi ceva despre cine a făcut asta?

— Nu, deocamdată nicio urmă. Dar multă lume ne-a dat indicii, aşa că voi trece prin ele cât de repede posibil. Avem parte de tot spectrul, de la ţicniţi care cred că refugiaţii au făcut asta ca să trezească simpatie la unii care spun că în spate se află Sveriges Vänner. Incendiul pare să fi împărţit lumea în două tabere. Încă există mulţi care spun că asta merită refugiaţii. De partea cealaltă avem oameni ca Bill, care a reuşit să mobilizeze un sprijin masiv pentru ei şi i-a adunat la centrul comunitar pe cei care au nevoie de locuinţe. Iar lumea vine acolo cu tot felul de ajutoare. Ai zice că această situaţie scoate şi ce e mai bun, şi ce e mai rău în oameni.

— Aşadar, eu… clătină Mellberg din cap şi abia putu să continue. Nu am vrut… Nu m-am gândit…

— Nu, tocmai asta este, zise Annika oftând. Nu te gândeşti, Bertil.

Se ridică şi începu să pregătească filtrul de cafea.

— Vrei o cană, aşa ai spus?

— Da, mulţumesc, spuse el.

Înghiţi.

— Cât de mari sunt şansele?

— Să ce? întrebă Annika şi se aşeză în faţa lui în timp ce filtrul de cafea începu să pufăie.

— Ca soţia lui să scape…

— Nu foarte mari, din câte înţeleg, spuse Annika cu voce joasă.

Mellberg amuţi. De data asta făcuse o greşeală colosală. Spera numai că putea fi îndreptată.

Bohuslän 1672

Spre sfârşitul verii, Elin începu să se îngrijoreze. La început a crezut că erau indispoziţiile verii cele care o făceau să fugă şi să vomite în spatele hambarului. În acelaşi timp, ştia ea foarte bine. Era la fel ca atunci când o aşteptase pe Märta. În fiecare noapte se ruga lui Dumnezeu. Ce voia să spună cu asta? În faţa cărei încercări o punea? Să îi spună sau lui Preben? Cum ar reacţiona? Ştia prea bine că o iubea, însă adânc în sinea ei avea temeri legate de puterea sa. Preben era un om bun, dar era şi ambiţios, şi serviabil, de atâta lucru îşi dăduse seama. Toate întrebările ei despre unde

va duce asta fuseseră reduse la tăcere cu săruturi şi sex, nu înainte însă de a apuca să vadă o privire tristă în ochi.

Şi apoi era Britta. Devenea tot mai morocănoasă şi bănuitoare. Încercaseră cât de bine putuseră să ascundă ce simţeau unul pentru altul, însă existau momente când ea şi Preben se vedeau în prezenţa Brittei şi nu îşi puteau ascunde emoţiile. Îşi cunoştea prea bine sora. Ştia de ce era capabilă. Deşi nu era un subiect de povestit celorlalţi, Elin nu uitase că Märta aproape se înecase în iaz. Şi nici cine era fără îndoială responsabil pentru asta.

În timp ce zilele se scurtau şi toţi de la fermă sporeau eforturile ca să apuce să termine pregătirile pentru iarnă, Britta era tot mai retrasă. Rămânea mult mai mult în pat dimineaţa şi refuza să se scoale. Părea că o secătuiau puterile.

Preben o ruga pe bucătăreasă să îi pregătească mâncărurile preferate, însă refuza să mănânce. Elin lua în fiecare seară o porţie nemâncată de pe noptieră. Noaptea, Elin se mângâia pe burtă, întrebându-se cum ar reacţiona Preben dacă i-ar spune că aştepta copilul lui. Se gândea că va fi bucuros. El şi Britta nu păreau să poată avea copii, iar el nu o iubea pe Britta cum o iubea pe ea. Şi ce-ar fi fost ca Britta să aibă o boală fatală? Atunci ea şi Preben ar fi putut trăi împreună ca o familie. Când îi veneau asemenea gânduri, Elin obişnuia să se roage cu şi mai multă putere lui Dumnezeu.

Fără vreo explicaţie, Britta devenea tot mai slabă pe zi ce trecea. Până la urmă, Preben aranjă ca un doctor din Uddevalla să vină în vizită. Corpul lui Elin se încordă de nelinişte în faţa acestei vizite. Încerca febril să se convingă că era nelinişte pentru sora ei, însă tot ce gândea era că, dacă lucrurile stăteau prost cu Britta, atunci dintr-odată exista un viitor. Deşi aveau să fie întâmpinaţi cu neîncredere şi bârfe dacă ar fi împreună la aşa de scurt timp după ce Preben ar fi devenit văduv, vorbele s-ar fi potolit cu timpul, era sigură de asta.

Când trăsura care îl aducea pe doctor sosi, Elin se retrase să se roage. Se ruga mai fervent decât o făcuse vreodată. Şi spera ca Dumnezeu să nu o pedepsească pentru ceea ce îi cerea. Adânc în sufletul ei, credea că vrerea lui Dumnezeu era ca ea şi Preben să rămână împreună. Iubirea lor era prea mare pentru a fi întâmplătoare, deci boala Brittei făcea cu siguranţă parte din planul Lui. Cu cât se ruga mai mult, cu atât era mai convinsă. Britta nu avea să mai trăiască mult. Copilul încă nenăscut al lui Elin va avea un tată. Aveau să devină o familie. Prin grija Domnului.

Cu inima bătându-i puternic, Elin se întoarse înapoi în casă. Niciunul dintre ceilalţi servitori nu spusese nimic, prin urmare presupuse că nu auziseră nimic deocamdată. Bârfele circulau rapid la ferma parohiei şi ştia că se şoptea şi despre ea şi Preben. Nimic nu le scăpa slugilor unei ferme mici. Şi despre faptul că doctorul venea de la Uddevalla să vadă ce era cu stăpâna lor se vorbise zile în şir.

— Elsa, ai auzit ceva? o întrebă Elin pe servitoarea care pregătea masa de seară.

— Nu, niciun cuvânt, spuse Elsa continuând să mestece într-o oală mare de pe cuptor.

— Merg să văd ce este, zise Elin. Doar e sora mea.

Îi era teamă că ce îl rugase pe Dumnezeu putea fi ghicit de ceilalţi sau că alţii ar putea observa cât de puternic îi bătea inima. Dar bucătăreasa nu făcu decât să dea din cap, cu spatele la ea.

— Mergi. Dacă stăpâna nu mănâncă nici clătitele mele austriece, ştiu că ceva nu e bine. Cu voia lui Dumnezeu, nu e nimic serios.

— Aşa e, cu voia lui Dumnezeu, spuse Elin şoptit şi merse în camera unde se afla Britta.

Rămase şovăind în faţa uşii. Nu ştia dacă să îndrăznească să bată. Dar uşa se deschise şi un domn îndesat, cu mustaţă stufoasă, ieşi afară cu geanta sa medicală în mână.

Preben dădu mâna cu el.

— Doctore Brorsson, nu ştiu cum să vă mulţumesc, spuse el, iar Elin se miră că zâmbea.

Ce veste ar fi putut să-i dea doctorul care să-l facă să zâmbească cu ochi ce străluceau în întunericul coridorului? Elin simţi că i se pune un nod în stomac.

— Ea e Elin, sora Brittei, i-o prezentă Preben medicului.

Circumspectă, dădu mâna cu el. Încă îi era greu să înţeleagă expresia de pe chipul bărbatului. În spatele lor, Britta stătea aplecată pe perne de puf, cu părul brunet desfăcut. Arăta ca o pisică ce tocmai vizitase oala cu smântână. Elin rămase şi mai uimită.

Doctorul Brosson spuse cu aplomb:

— Atunci felicitările mele! Nu are decât câteva săptămâni, dar e cert că Britta e însărcinată. Graviditatea a epuizat-o însă, şi trebuie să aveţi grijă să bea suficiente lichide şi să consume atâta hrană cât are nevoie. Am recomandat să i se dea bulion în următoarele săptămâni, până când îi trece greaţa şi îi revine apetitul.

— Elin va putea da o mână de ajutor în privinţa asta, zise Preben strălucind de bucurie.

De ce arăta atât de fericit? Nu voia să fie cu Britta, voia să fie cu ea, el însuşi o spusese. Că a ales greşit sora. Fusese voia lui Dumnezeu ca sământa lui Preben să nu crească în Britta.

Iar acum stătea acolo hlizindu-se şi preamărindu-i calităţile de servitoare în faţa doctorului Brosson. Britta se uita la ea cu o bucurie răutăcioasă. Îşi mângâie uşor părul şi apoi se tângui:

— Preben, mă simt din nou aşa rău…

Întinse o mână, iar Elin îl privi pe Preben grăbindu-se spre ea.

— Pot face ceva? Ai auzit ce a zis doctorul. Odihnă şi bulion. Să o rog pe Elsa să pregătească nişte bulion?

Britta aprobă din cap.

— Nu pentru că aş avea vreun apetit, dar de dragul copilului nostru e mai bine să încerc. Roag-o pe Elin să vorbească cu Elsa şi să vină cu bulion. O va face cu plăcere. Vrea ca micul ei nepot sau nepoată să se nască sănătos.

— Desigur că Elin îl va aduce bucuroasă, spuse Preben. Dar trebuie să îl conduc pe doctorul Brorsson înainte să stau cu tine.

— Nu, nu, mă descurc singur, chicoti doctorul şi se îndreptă spre ieşire. Ai grijă de mămică, eu sunt mulţumit că mi-am făcut treaba.

— Bine, atunci, zise Preben aprobând din cap şi ţinând mâna Brittei în ambele sale mâini.

Se uită la Elin, care rămăsese încremenită în pragul uşii.

— Elin, aş aprecia să te ocupi cât mai repede de asta, Britta trebuie să urmeze recomandările medicului acum.

Elin aprobă din cap şi îşi coborî privirea.

Singurul lucru pe care îl putea face ca să nu izbucnească în plâns era să îşi ţină privirea fixată asupra pantofilor. Dacă ar fi nevoită să mai vadă un moment mina veselă a lui Preben şi cea triumfătoare a Brittei, s-ar prăbuşi pe loc. Făcu cale-ntoarsă şi merse ţintă în bucătărie.

Stăpâna rămăsese grea şi avea nevoie de bulion. Iar Dumnezeu râdea în atotputernicia Lui de Elin cea sărmană şi credulă.

[22]

Deoarece nu ştia foarte bine cum era cazul să se îmbrace la un vernisaj, Erica alesese varianta cea mai sigură, şi anume nişte pantaloni scurţi albi şi o bluză albă. Îi lăsase pe copii acasă la Kristina, altfel nu ar fi îndrăznit să se îmbrace în alb. Dacă învăţase ceva ca mamă a trei copii mici era că hainele albe funcţionau ca un magnet irezistibil pentru mânuţele murdare.

Verifică din nou ora pe invitaţia primită de la Viola, însă nu era nevoie pentru că deja un val de oameni se apropia de mica galerie aflată vizavi de hotelul Stora. Erica se uită în jur când ajunse în sală. Încăperea era luminoasă şi aerisită. Tablourile Violei arătau frumos pe pereţi, iar într-un colţ, pe o masă, se aflau pahare de şampanie şi vaze cu florile pe care le aduseseră prietenii şi cunoscuţii. Erica se simţi imediat prost. Poate ar fi fost bine să aducă şi ea ceva?

— Erica, ce surpriză, mă bucur că ai venit!

Viola veni spre ea cu un zâmbet larg.

Era extraordinar de elegantă, cu părul cărunt prins sus într-un coc şi o frumoasă rochie-caftan de culoare bleumarin. Erica admirase întotdeauna oamenii care ştiau să poarte o astfel de rochie fără să pară înzorzonaţi. În rarele dăţi când încercase să probeze aşa ceva, se simţise ca şi cum ar fi mers la mascaradă deghizată în Thomas Di Leva[47]. Însă Viola arăta minunat.

— Uite, ia un pahar de şampanie, sper că nu conduci astăzi, spuse artista şi o servi cu un pahar pe Erica.

Erica se gândi la ce mai avea de făcut în acea zi, ajunse la concluzia că nu va folosi maşina şi luă paharul.

— Uită-te în jur, o îndemnă Viola, şi dacă vrei să profiţi de ocazie şi să achiziţionezi ceva, spune-i te rog acelei fete deosebite de acolo şi ea va pune o bulină roşie în dreptul tabloului. Apropo, este nepoata mea.

Viola arătă spre o fată în ultimii ani ai adolescenţei, care stătea lângă uşă cu o bandă de buline roşii adezive în mână. Părea să îşi ia rolul cât de poate de în serios.

Erica contemplă în linişte tablourile. Apăruseră deja nişte buline roşii şi asta o bucura. Îi plăcea de Viola. Îi plăceau şi tablourile ei. Nu era cunoscătoare în domeniu şi îi venea greu să înţeleagă şi să rezoneze cu arta care nu reprezenta ceva. Dar aici erau nişte acuarele reuşite, cu motive pe deplin recognoscibile, mai ales oameni în viaţa de zi cu zi. Se opri în faţa unui tablou înfăţişând o femeie blondă care frământa aluatul, cu urme de făină pe faţă şi o ţigară în colţul gurii.

— Mama mea. Toate tablourile acestei expoziţii zugrăvesc oameni care au însemnat ceva pentru mine şi pe care am ales să-i arăt în viaţa lor cotidiană. Fără poze elaborate, i-am pictat aşa cum mi i-am amintit. Mama gătea mereu. Îi plăcea asta, mai ales să facă pâine. Aveam pâine proaspătă în fiecare zi, însă acum, privind înapoi, mă întreb câtă nicotină am înghiţit eu şi fraţii mei, dat fiind că mama fuma ca un turc în timp ce frământa aluatul. Dar lumea nu se gândea la asta pe vremea aceea.

— Era frumoasă, spuse Erica, şi credea cu adevărat ce spunea.

Femeia din tablou avea aceeaşi strălucire în ochi ca şi fiica ei şi bănuia că la aceeaşi vârstă arătaseră foarte asemănător.

— Da, era cea mai frumoasă femeie pe care am cunoscut-o. Şi cea mai amuzantă. Aş fi mulţumită dacă aş fi pe jumătate o mamă la fel de bună pentru copiii mei precum era ea.

— Sunt sigură de asta, spuse Erica fiindu-i greu să creadă altceva.

Cineva o lovi uşor pe umăr pe Viola, iar ea se scuză.

Erica rămase în faţa portretului mamei Violei. O bucura şi o întrista totodată. O bucura pentru că le dorea tuturor o mamă care să radieze atâta căldură. O întrista pentru că era atât de departe de ce avuseseră parte ea şi Anna în copilărie. Nu avuseseră niciodată o mamă care să facă pâine, să zâmbească, să-şi îmbrăţişeze copiii şi să le spună că îi iubeşte.

Erica se simţi imediat cu conştiinţa vinovată. Jurase să devină opusul mamei sale. Mereu prezentă, caldă, amuzantă şi iubitoare. Iar acum era din nou într-un drum legat de proiectul ei şi aranjase ca cineva să rămână cu copiii pentru a câta oară. Dar era foarte iubitoare cu ei şi pe deasupra le plăcea să rămână cu bunica sau acasă la Anna cu verişorii. Nu le lipsea nimic. Dacă nu ar lucra, nu ar mai fi Erica. Îi iubea şi pe copiii ei, îşi iubea şi munca.

Porni uşor de-a lungul rândului de tablouri, gustând din şampanie. În galerie era răcoare şi bine. Cu toate că venise multă lume, spaţiul nu era resimţit ca înghesuit.

Îşi auzea numele şoptit din când în când şi văzuse nişte femei dându-şi coate în apropierea ei. Era ceva cu care nu se putea obişnui încă, faptul că lumea o recunoştea şi o considera un fel de vedetă. Până acum reuşise să evite toate capcanele mari în care puteau cădea vedetele, nu mersese la premiere de filme, nu se luptase cu şerpi şi şobolani în emisiunea *Fångarna på fortet* **[48]**, nu vorbise în *Hellenius hörna* **[49]**, nu stătuse în drezină în programul *På spåret* **[50]**.

— Acolo îl ai pe tata, spuse o voce în spatele ei şi tresări. Viola stătea în stânga ei şi arăta spre un tablou mare din mijlocul unei laturi a galeriei. Şi acest tablou era reuşit, dar emitea o altfel de emoţie. Erica încercă să găsească un cuvânt corespunzător şi se opri la *melancolie*.

— Tata la masa de scris. Aşa mi-l amintesc eu, lucra tot timpul. Când eram mică, mi-era greu să înţeleg, dar ca adult nu numai că înţeleg, dar şi respect ceea ce făcea. Era pasionat de munca lui, o binecuvântare şi în acelaşi timp un blestem. Cu anii, l-a devorat…

Viola lăsă propoziţia suspendată în aer. Apoi se întoarse rapid spre Erica.

— Chiar, iartă-mă. Te-am rugat cu un motiv să vii. Am găsit vechea agendă a tatei. Nu ştiu dacă ar putea fi de folos, a scris numai în prescurtări, dar poate vei descoperi câte ceva. O am cu mine, dacă o vrei.

— Da, fireşte, mulţumesc, spuse Erica.

Nu putuse să pună deoparte frământările legate de motivul pentru care Leif îşi schimbase atât de drastic părerea cu privire la vina fetelor şi într-un fel trebuia să ajungă la rădăcina lucrurilor. Poate agenda îi va oferi o nouă pistă de urmat.

— Aici, spuse Viola, venind cu o agendă neagră şi uzată. Poţi să o păstrezi.

I-o întinse Ericăi.

— Eu îl am pe tata aici, zise ea arătând în dreptul inimii. Pot să-l recreez oricând în memorie. Stând la biroul lui.

Puse o mână pe umărul Ericăi şi o lăsă stând în faţa tabloului. Erica îl contemplă o clipă. Apoi merse spre fata cu bulinele roşii.

Khalil stătea pe un scaun într-un colţ al încăperii, privind-o pe femeia un pic gârbovită care îi întindea pături lui Adnan. Nu-i ieşea din minte imaginea lui Karim purtând-o afară pe Amina. Cum îi ardeau mâinile. Cum el ţipa şi Amina era atât de înfiorător de tăcută.

Bill, profesorul lui de suedeză, Sture, şi alţii pe care Khalil nu îi cunoştea apăruseră dimineaţa. Era clar că Bill şi Rolf îi aduseseră pe toţi. Bill îşi fluturase mâinile şi vorbise repede, în amestecul lui ciudat de engleză şi suedeză, arătând spre maşini, însă nimeni nu îndrăznise să se urce în ele înainte ca Khalil, Adnan şi ceilalţi din echipa de navigaţie să intre fiecare într-unul dintre vehicule.

Se uitaseră întrebători unii la alţii când ajunseseră la casa roşie din celălalt capăt al Tanumshede. Cum va fi asta? Dar în ultima jumătate de oră începuseră să sosească oamenii. Amuţiţi, văzuseră cum maşină după maşină intrase în curtea asfaltată din faţa centrului comunitar, cu pături, termosuri de cafea, haine pentru copii şi jucării. O parte nu făcuseră decât să lase ce aduseseră şi plecaseră, în timp ce aţii rămăseseră, iar acum se înţelegeau cu ei cât de bine puteau.

Unde fuseseră aceşti suedezi înainte? Zâmbeau, vorbeau, întrebau care erau numele copiilor, veneau cu mâncare şi haine. Khalil nu mai înţelegea nimic. Adnan se apropie de el, ridicând întrebător din sprâncene. Khalil dădu din umeri.

— Auziţi, băieţi? strigă Bill de ceva mai departe. Am vorbit la Hedemyrs şi au spus că trimit mâncare. Puteţi să luaţi maşina şi să o aduceţi? Aici sunt cheile de la maşina mea.

Bill aruncă cheile spre Adnan, care le prinse în aer.

Khalil aprobă din cap.

— Sigur, aducem, spuse el.

Când ajunseră în parcare, întinse mâna.

— Dă-mi cheile.

— Eu vreau să conduc, spuse Adnan prinzând şi mai puternic de inelul de la chei.

— S-o crezi tu, eu conduc.

Fără tragere de inimă, Adnan deschise uşa dinspre pasager. Khalil se aşeză în locul şoferului şi se uită gânditor când la cheie, când la panoul de comandă.

— Nu există un loc pentru cheie.

— Apeşi pe butonul de start, oftă Adnan.

Maşinile erau pasiunea lui cea mai mare după jocurile de calculator, însă cunoştinţele sale în domeniu proveneau preponderent din filmuleţe de pe Youtube.

Khalil apăsă şovăitor pe butonul pe care scria Stop/Start, iar maşina începu să huruie.

Adnan chicoti.

— Crezi că Bill ştie că nu avem niciunul permis?

Khalil se surprinse zâmbind, în pofida celor întâmplate.

— Crezi că ne-ar fi dat cheile de la maşina lui în cazul ăsta?

— Vorbim despre Bill, spuse Adnan. E clar că da. *Ştii* să conduci o maşină, nu? Altfel ies afară.

Khalil se lăsă pe spate.

— Calm, m-a învăţat tata!

Ieşi din parcare şi intră pe şosea. Nu erau decât câteva sute de metri până la Hedemyrs.

— Suedezii sunt ciudaţi, spuse Adnan clătinând din cap.

— Ce vrei să spui? întrebă Khalil virând în spatele supermarketului.

— Ne tratează ca pe nişte lepre, spun tot felul de prostii despre noi, îl aruncă pe Karim în închisoare şi încearcă să ne dea foc. Dar apoi vor să ne ajute. Nu pricep…

Khalil ridică din umeri.

— Nu cred că toţi vor să vină cu pături, spuse el şi apăsă butonul de oprire. Sigur există unii care ar fi preferat să ne vadă arşi pe toţi.

— Crezi că se vor întoarce? întrebă Adnan. Şi vor încerca din nou?

Khalil închise portiera maşinii în urma lui. Clătină din cap.

— Oamenii care se strecoară şi aruncă cu flăcări ascunşi în întuneric sunt laşi. Prea multă lume se uită acum.

— Crezi că s-ar fi întâmplat dacă nu ar fi venit poliţia să îl ia pe Karim? întrebă Adnan ţinându-i uşa lui Khalil.

— Cine ştie? Cred că lucrurile mocneau deja de ceva vreme. Poate că asta a fost doar ceea ce i-a determinat să treacă de la vorbe la fapte.

Khalil se uită în jur. Bill nu le spusese cu cine să vorbească şi până la urmă merseră spre un băiat care despacheta conserve pe un culoar.

— Trebuie să vorbiţi cu şeful, este în birou.

Băiatul le arătă direcţia.

Khalil şovăi. Dacă nu ştiau nimic despre mâncarea asta? Poate că Bill nu vorbise cu persoana potrivită. Dacă vor crede că veneau să cerşească?

Adnan îl prinse de braţ.

— Haide, dacă tot am venit până aici.

Zece minute mai târziu, umpleau portbagajul maşinii cu sendvişuri, băuturi, fructe, chiar şi dulciuri pentru copii. Khalil clătină din cap: suedezii erau într-adevăr surprinzători.

Se simţea de parcă picioarele i-ar fi zburat peste pietrişul drumului. Rutina era cea care o ţinuse în viaţă în toţi aceşti ani. Să se scoale în fiecare dimineaţă, să-şi lege şireturile la bascheţi, să îşi ia hainele de sport şi apoi să pornească la alergat.

De-a lungul anilor, Helen şi-a îmbunătăţit mereu timpii. În mod ciudat, maratonul nu făcea discriminări după numărul anilor, dacă cei tineri aveau un avantaj de energie şi putere, alergătorii mai în vârstă compensau prin experienţă. Era mereu amuzant să vezi cum alergători tineri şi îngâmfaţi se vedeau depăşiţi de o femeie care le putea fi mamă.

Senzaţia iminenţei unei crampe într-o parte o obligă pe Helen să respire mai calm. Nu avea să se dea bătută astăzi.

Îi dăduseră drumul bărbatului de la tabăra de refugiaţi, iar apoi cineva incendiase tot aşezământul.

Helen se îngrozise văzând fotografiile şi imediat o încolţi un gând: acum o să se uite din nou la Helen şi la Marie. Le vor bănui pe una din ele. Sau pe amândouă. Ea şi Marie avuseseră aşa multe vise, aşa multe planuri! Când vor fi împlinit optsprezece ani, vor fi lăsat totul în urmă. Vor fi cumpărat un bilet până în America, unde le aşteptau lucruri minunate. Iar Marie ajunsese acolo. Îşi împlinise visele, în timp ce ea rămăsese aici. Devotată. Obedientă. Tot ceea ce o transformase în victimă de la început. Marie nu ar fi acceptat niciodată soarta lui Helen. S-ar fi luptat.

Însă Helen nu era Marie. Toată viaţa fusese purtată de curent, făcuse ce spuseseră alţii.

Urmărise cariera lui Marie, citise despre viaţa ei, despre faima ei de persoană dificilă, rece şi chiar răutăcioasă. De mamă rea care îşi

trimitea copilul prin şcoli cu internat din toată lumea. Care era văzută permanent cu alţi bărbaţi, petrecea şi ajungea la conflicte. Dar Helen vedea altceva. Vedea fata căreia nu-i era frică de nimic, care voia mereu să o protejeze, care îi putea aduce soarele şi luna.

De aceea Helen nu putuse să îi spună nimic. Cum ar fi putut? Marie era lipsită de putere, numai un copil. Ce ar fi putut face?

I se păruse că o zărise pe Marie când fusese la cumpărături în ziua precedentă. Nu mai mult decât o mişcare în coada ochiului, însă prezenţa ei fusese puternică. Când îşi ridicase privirea, văzuse numai un bătrân cu baston, dar putea să jure că Marie fusese acolo şi o privise.

Drumul pietruit curgea în faţa ei, în timp ce adidaşii loveau ritmic pământul. Mai întâi cobora degetele, apoi curba talpa până la călcâi. Piciorul drept înainte însemna braţul drept în spate. Trase cu ochiul la ceasul care măsura pulsul. Se descurcase mai bine ca niciodată, poate pentru că tropăitul ritmic îndepărta orice altceva din minte.

Atâtea amintiri la care să nu te gândeşti. Şi Sam. Adorabilul, minunatul ei Sam. Care nu avusese niciodată nicio şansă. Era damnat din start, afectat de păcatele ei. Cum putuse să creadă că totul avea să se şteargă cu trecerea anilor, că se va cufunda în apa neagră a uitării? Nimic nu dispărea niciodată. Ea, mai mult decât oricine, ar trebui să ştie asta.

Cu privirea aţintită spre orizont, Helen continua să alerge. Avea treisprezece ani când se hotărâse să alerge. Iar acum nu îndrăznea să încetinească.

Jessie dădu la o parte şi ultima mapă cu articole despre Helen, Marie şi Stella. Se uită la Sam, la privirea lui care era atât de deschisă într-un moment şi atât de absconsă în următorul. La fundul mapei îşi adunase propriile gânduri cu privire la crimă. Citindu-le, avusese senzaţia că vedea un prinţ al propriilor gânduri. Şi totuşi nu. Dusese totul cu un pas mai departe.

Ce i-ar putea spune acum? Ce voia să audă?

Sam se întinse după rucsac.

— Voiam să-ţi mai arăt ceva.

Scoase din rucsac un carnet de însemnări uzat şi îl răsfoi. Dintr-odată păru foarte vulnerabil.

— Eu… începu Jessie.

Nu apucă să continue. O bătaie puternică în uşă îi făcu pe amândoi să tresară.

Jessie deschise uşa şi făcu uimită câţiva paşi înapoi. Acolo era Vendela. Nu se uită la Jessie, părea să se uite la pantofi şi călca nervos pe loc.

— Bună, spuse ea cu voce joasă, aproape timid.

— Bună, reuşi să îi răspundă Jessie.

— Eu… eu nu ştiu ce ţi-a spus Sam despre noi, dar eu mă gândeam că… poate…

O pufnitură în spatele lui Jessie o făcu să se întoarcă. Sam stătea rezemat de peretele coridorului. Privirea îi era înfiorător de întunecată.

— A, bună, Sam! zise Vendela.

Sam nu răspunse şi Vendela se întoarse spre Jessie.

— Nu ai avea chef să mergi cu mine până acasă? Stau la zece minute distanţă de mers cu bicicleta. Dacă ai bicicletă.

— Da, am bicicletă.

Jessie simţi cum obrajii îi ardeau. Vendela era una dintre cele mai populare fete, înţelegea asta fără să fi început încă şcoala. Ajungea să te uiţi la ea pentru a-ţi da seama. Nicio tipă populară nu venise aşa la ea acasă. Nici n-o întrebase dacă vrea să o însoţească până la casa ei.

— Nu-mi spune că te laşi păcălită, zise Sam.

Continuă să se uite urât la ele, iar asta o irita pe Jessie. Era un eveniment că Vendela venise aici şi era o şansă pentru ea şi Sam ca viaţa la şcoală să fie mai suportabilă. Ce credea că avea să facă? Să-i trântească uşa în nas?

Vendela ridică mâinile.

— Jur, chiar regret ce i-am făcut lui Sam. Şi Nils, şi Basse regretă, deşi n-ar îndrăzni să recunoască. Ştii cum sunt băieţii…

Jessie aprobă din cap. Se întoarse spre Sam.

— Ne putem vedea mai încolo, tu şi eu? întrebă ea cu glas scăzut.

Nu putea oare să lase deoparte mândria aia prostească şi să-i spună că era în regulă, că putea, fireşte, rămâne pentru o vreme cu Vendela? În schimb, nu făcu decât să-şi îngusteze ochii şi să se îndrepte spre masă. Strânse toate dosarele şi le puse în rucsac şi în geantă. I se păru că îşi şterge o lacrimă de pe obraji când aruncă carnetul acela uzat înapoi în rucsac.

Merse pe lângă Jessie fără un cuvânt şi se opri în prag, aproape de Vendela.

— Dacă aud că sunteţi răutăcioşi cu ea…

Tăcu, dar o privi fulgerător înainte de a merge la bicicleta lui. Apoi plecă în trombă.

— Scuză-l pe Sam… El…

Jessie căută cuvântul potrivit, dar Vendela clătină doar din cap.

— Înţeleg, am fost răi cu Sam de când eram mici, e clar că e supărat. Şi eu am fost. Dar am crescut şi înţelegem lucruri pe care nu le pricepeam pe atunci.

Jessie aprobă din cap.

— Înţeleg. Perfect.

Chiar înţelegea? Jessie nu ştia, însă Vendela bătu din palme.

— Bun! spuse ea. Sus pe bicicletă şi hai să mergem!

Jessie se îndreptă spre bicicletă. Intrase în preţul chiriei, arăta strălucitoare, elegantă şi scumpă, lucru care o bucură un pic când văzu privirea admirativă a Vendelei.

— Ce fain arată locul unde staţi! spuse ea când porniră în trombă spre Hamngatan.

— Mulţumesc! strigă Jessie simţind fluturi în stomac.

Vendela era atât de… perfectă. Jessie putea să omoare ca să poată trage pe ea nişte jeanşi scurţi şi decupaţi, ca ai Vendelei.

Trecură pe lângă piaţă, unde se mobilizase multă lume. O văzu pe Marie ivindu-se în spatele camerelor de filmat, stând şi discutând cu regizorul Jörgen. Marie îl pomenea câteodată.

Lui Jessie îi veni o idee.

— Mama e acolo, strigă ea. Vrei să o saluţi?

Vendela nu se uită la ea.

— Dacă e în regulă, aş prefera să mergem acasă să stau cu tine. Nu că nu aş vrea să fiu politicoasă sau ceva…

Jessie simţi cum îi saltă inima de bucurie. Era prima oară, excluzându-l pe Sam, fireşte, când cuiva nu-i păsa cine era mama ei. Dacă Sam ar fi fost acolo, şi-ar fi dat seama că Vendela era directă şi sinceră.

Când apăsa de zor pedalele pe panta numită Galärbacken în sus, se simţi cuprinsă de o emoţie pe care nu o putea identifica. Apoi înţelese. Asta trebuia să fie senzaţia de fericire.

Durerea de cap devenise insuportabilă când Sanna deschise uşa de la intrare. Chiar mai rea decât în mod obişnuit. Merse până la blatul de bucătărie şi îşi turnă un pahar mare de apă. De fapt, adora să ia masa printre florile din grădină, însă astăzi uitase să ia un pachet cu ea, aşa încât nu-i rămânea decât să vină acasă. Cornelia avea să se ocupe de toate în lipsa ei.

Sanna deschise frigiderul şi îi veni să plângă. În afară de un tub cu pastă de tomate şi un borcan cu muştar mai erau numai nişte legume triste, care în mod sigur trecuseră de termenul de expirare.

Ştia ce o bântuie, gândurile despre Helen şi Marie. Despre Stella şi micuţa Nea. Despre umbra din pădure. De care îi era atât de frică. În seara zilei precedente, o chinuiseră nălucile, imaginea bărbatului care venise şi întrebase despre umbra din pădure, şi despre cine era acela cu care se jucase Stella. Îl minţise? Nu îşi amintea. Nu dorea să-şi amintească. Apoi el dispăruse şi o visase numai pe fata cu ochii verzi.

Oricum, el nu se întorsese pentru a-i pune mai multe întrebări.

Sanna tresări când se apropiară nişte glasuri vesele de fete. Vendela era rareori pe acasă, umbla mai ales pe afară, cu băieţii aceia doi, şi era convinsă că nu avea prietene. Dar iat-o acolo, trecând cu

bicicleta peste gazon ca întotdeauna, alături de o fată blondă şi solidă.

Sanna se încruntă. Fata avea ceva familiar, însă nu putea spune exact ce. Sigur era una dintre fetele care treceau pe aici când Vendela era mai mică. Sanna nu reuşise, sau nu se simţise în stare să le urmărească pe toate prietenele Vendelei.

— Bună! spuse Vendela. Eşti acasă?!

— Nu, am rămas în grădină, spuse Sanna şi regretă imediat.

Ea ar fi trebuit să fie cea adultă dintre ele două, însă Vendela arătase atât de dezamăgită când o văzuse.

— Bună ziua, o salută fata mai voinică şi îi întinse o mână. Mă numesc Jessie.

— Sanna, mama Vendelei, se prezentă ea privind-o pe fată.

Da, o recunoştea. Ar fi putut fi cea a cărei mamă era profesoară la şcoală sau cea care locuia mai încolo la cotitură? Cu care se juca Vendela când erau mici?

— Care dintre prietenele Vendelei eşti tu? întrebă Sanna direct. V-aţi făcut atât de mari că nu vă mai recunosc.

— Dar mama…

— M-am mutat de curând, spuse Jessie. Mama lucrează aici, aşa că o vreme vom locui în zonă.

— Aha, ce drăguţ.

Sanna putea să jure că o recunoştea.

— Mergem sus în camera mea, spuse Vendela de la jumătatea treptelor.

— Mi-a părut bine, zise Jessie urmând-o pe Vendela.

Se auzi o uşă trântindu-se şi imediat muzica la volum maxim. Sanna oftă. Cam atât a fost liniştita ei pauză de masă.

Deschise congelatorul şi se uită prin rafturi. Arăta mai promiţător decât frigiderul, găsi o jumătate de pungă cu mâncare de vită în fundul unui raft. Luă o tigaie, aruncă acolo o bucată serioasă de unt şi conţinutul pungii.

La scurt timp după aceea, se aşeză la masa de la bucătărie cu o ceaşcă de cafea. Privi meditativă spre etaj, de unde acum se auzea bubuind o muzică dance. Unde o mai văzuse înainte pe fata aceea?

Se întinse spre o revistă mondenă aflată pe masă şi începu să o răsfoiască. *Veckans Nu*[51]. O mizerie pe care Vendela se încăpăţâna să o aducă acasă. Pagină după pagină de ştiri fără sens despre vedete fără sens. Întoarse foaia şi iat-o acolo zâmbind. Marie. Şi deodată Sanna realiză cine era fata.

Pete negre îi dansau în faţa ochilor. Jessie, bineînţeles. Fiica lui Marie. Fata care se afla la fereastra casei lui Marie. Avea ochii ei. Aceiaşi ochi verzi care îi apăruseră în vise de-a lungul anilor.

De sus se auzeau chicote de adolescente vesele pe fundalul muzicii. Sanna rămase încremenită. Fata lui Marie se afla era la ea acasă.

Trebuia să facă ceva? Să spună ceva? Nu fata purta vina pentru ce făcuse mama ei. Şi totuşi era prea aproape. Pereţii se apropiau şi îşi pierdea răsuflarea. Se sufoca.

Sanna înşfăcă cheile de la maşină şi o zbughi afară.

— Mda. Avem câte ceva de aflat, spuse Patrik încrucişându-şi mâinile, cu privirea aţintită spre pantofi.

Nimeni nu spuse nimic.

— Ce părere aveţi? Să participe şi Mellberg la şedinţă?

— Şi-a dat seama că a intrat singur în bucluc, spuse Annika cu voce joasă. Nu obişnuiesc să-i ţin partea lui Bertil, dar în acest caz chiar cred că regretă şi că doreşte să ajute.

— Da, dar să vrei şi să faci sunt două lucruri diferite, spuse sec Paula.

— El e şeful secţiei, zise Patrik ridicându-se. Orice am crede despre asta, aşa stau lucrurile.

Lipsi câteva minute, apoi se întoarse cu un Mellberg abătut şi supus. Ernst păşea în urma stăpânului său cu capul plecat, ca şi cum şi el ar fi căzut din graţii.

— Aşa deci, zise Patrik aşezându-se la loc. Ne-am adunat cu toţii.

Mellberg se aşeză la capătul mai scurt al mesei, iar Ernst pe picioarele lui.

— De acum încolo vreau să ne coordonăm bine acţiunile. Să ne asumăm sarcinile obiectiv, nu emoţional. Trebuie să ne concentrăm atenţia pe două lucruri, pe de o parte ancheta în desfăşurare a uciderii Linneei Berg, pe de altă parte întrebarea cine a pornit incendiul de la tabăra de refugiaţi.

— Cum să mergem mai departe? întrebă Martin.

Gösta dădu din cap.

— Da, cum vrei să împărţim munca?

— Există o serie de lucruri pe care trebuie să le facem. Annika, notezi?

Annika îşi ridică pixul.

— În primul rând, ar fi bine să-i interogăm pe ceilalţi de la tabăra de refugiaţi şi să începem cu cei care locuiau mai aproape de Karim şi de familia lui. Din câte am înţeles, cei cărora le-au fost distruse locuinţele au fost cazaţi la centrul comunitar şi se caută o soluţie mai stabilă. Paula şi Martin, vă ocupaţi voi?

Cei doi aprobară din cap, iar Patrik îşi fixă privirea asupra lui Gösta.

— Gösta, ce au spus Eva şi Peter despre chiloţii aceia? I-au identificat ca fiind ai Neei?

— Da, spuse Gösta. Au spus că avea o astfel de pereche şi că ar fi putut foarte bine să îi aibă pe ea în ziua în care a dispărut. Dar…

— Dar ce anume? spuse Patrik ciulindu-şi urechile.

Gösta era colegul lui cu cea mai îndelungată experienţă şi merita să asculţi dacă avea ceva de spus.

— Păi, nu ştiu… Nu am nimic concret, însă mă frământă ceva. Doar că nu pot spune exact ce anume…

— Continuă să te gândeşti şi vezi la ce ajungi, zise Patrik.

Şovăi o clipă.

— Primul lucru pe lista mea e să-l contactez din nou pe Torbjörn. Mi-e foarte greu să accept că nu am finalizat percheziţia la ferma familiei Berg. Am ridicat problema cu doamna procuror şi este de acord. Crede că ar trebui să o finalizăm, în ciuda „descoperirii" din locuinţa lui Karim.

— Sunt de acord, zise Gösta.

Patrik se uită mirat la el. Gösta chiar se îndoia de ceva. Ce putea fi?

— Bine, spuse el scurt. Îl sun pe Torbjörn şi mergem acolo cât de repede posibil. Cu un pic de noroc, chiar azi sau mâine, depinde de cât de mult au de lucru.

— Se ocupă de incendiu? întrebă Paula.

Patrik clătină din cap.

— Nu, asta fac experţii pirotehnişti. Însă până aflăm mai multe, plecăm de la premisa că un fel de cocteil Molotov a fost aruncat pe fereastra lui Karim.

— Cu înregistrarea telefonului anonim ce facem? întrebă Paula.

— E la Annika, spuse Patrik. Ascultaţi şi vedeţi dacă remarcaţi ceva. Vocea este distorsionată, dar azi o voi trimite pentru analiză. Sper să poată înlătura distorsul sau cel puţin să izoleze vreun zgomot de fond care ne-ar putea ajuta să-l identificăm pe cel care a sunat.

— Bine, spuse Paula.

— Iar în ce le priveşte pe Helen şi Marie? întrebă Martin, încă nu ştim dacă există vreo legătură cu uciderea Stellei.

— Nu, însă deja am vorbit cu ele, iar chiar acum nu avem nimic care să justifice un interogatoriu. Va trebui să aşteptăm elemente noi. Pentru că eu continui să cred că aici trebuie să fie o legătură.

— În ciuda celor găsite în casa lui Karim? întrebă Paula.

— Da, în ciuda celor „găsite" acolo, răspunse Patrik, care nu rezistă să-i arunce o privire cu subînţeles lui Mellberg.

Bertil rămăsese cu privirea fixată în masă. Nu scosese o vorbă în timpul şedinţei.

— Cred că e o pistă falsă, continuă Patrik. Deocamdată nu putem fi siguri de nimic. Totuşi, parcă se potrivesc prea bine telefonul anonim şi apoi descoperirea lui Mellberg. Cine ar fi putut şti că obiectul era acolo? Şi ar fi avut motiv să sune şi să ofere indiciul?

Gösta stătuse şi îşi frământase mâinile pe genunchi, adâncit în

gânduri. Chiar atunci când Patrik era pe punctul de a închide şedinţa, îşi ridică privirea.

— Cred că ştiu ce mă frământă. Şi cum să demonstrez.

Bohuslän 1672

Disperarea lui Elin creştea tot mai mult. Preben îşi dedica tot timpul liber Brittei şi o trata pe Elin cu indiferenţă. Era ca şi cum nu se întâmplase nimic, niciodată, cu ei doi. Nu era lipsit de amabilitate, dar părea că uitase tot ce se petrecuse între ei. Britta şi copilul se bucurau de întreaga lui atenţie, nici Märta nu-l mai interesa. Fata se învârtea încurcată în jur, cu Sigrid după ea. Lui Elin i se rupea inima să vadă disperarea şi nedumerirea fiicei ei în faţa bruştei lipse de interes a lui Preben, şi nu ştia cum să-i explice nebunia oamenilor mari.

Cum ar fi putut să-i explice fiicei ei ceva ce nici ea nu înţelegea?

Însă un lucru era sigur: nici nu se mai punea problema să-i spună lui Preben de copil. Cu atât mai puţin acum nu ar fi putut să-l păstreze. Trebuia să scape de el. Cu orice preţ. Dacă nu ar reuşi, Märta şi cu ea ar rămâne fără casă, ar muri de foame, sau ar cerşi, sau ar avea una din acele ursite îngrozitoare care le pândeau pe femeile care nu aveau unde să se ducă. Nu putea lăsa se întâmple aşa ceva ei şi Märtei. Ea nu avea niciun fel de ştiinţă cum ar putea să scoată copilul din corp, dar ştia pe cineva care cunoştea aceste lucruri. Ştia la cine mergeau femeile cărora li se întâmpla asta, cele fără un bărbat care să sprijine mama şi copilul. Ştia cine ar fi putut să o ajute. Helga Klippare.

Ocazia se ivi o săptămână mai târziu. Britta o rugase să facă nişte comisioane în Fjällbacka. Tot drumul în caretă simţi un ghimpe împungând-o adânc în inimă. Îşi închipuia că simte copilul mişcându-se în pântece, cu toate că ştia că era mult prea devreme. Lill-Jan, care mâna careta, abandonă curând încercările de a mai schimba o vorbă cu ea. Nu avea chef să vorbească cu nimeni, doar stătea, tăcută, în timp ce roţile se loveau ritmic de pământ. Când ajunseră la Fjällbacka, se coborî din caretă şi plecă fără un cuvânt. Lill-Jan avea şi el comisioane pentru stăpân, aşa încât nu aveau să plece înapoi până la lăsarea serii. Destul timp pentru ceea ce trebuia să facă.

Simţea priviri urmărind-o pe când mergea de-a lungul şirului de colibe. Helga locuia în cea din capăt, iar Elin şovăi înainte de a bate la uşă. Până la urmă, îşi lăsă degetele să răpăie pe lemnul uzat al uşii.

Elin primise rachiu contra durerii, dar de fapt nu avea nimic împotrivă să simtă durerea trupească. Cu cât o simţea mai puternic, cu atât era mai atenuată durerea inimii. Simţi cum corpul i se contractă. Ritmic. Metodic. Ca atunci când o născuse pe Märta. Însă de această dată fără bucuria şi

anticiparea care existaseră ştiind ce avea să rezulte în urma chinului. De această dată exista numai suferinţă la celălalt capăt al durerii surde şi al sângelui.

Helga nu avea nicio compasiune pentru ea. Nici nu o judeca. Tăcut şi metodic, făcea ceea ce trebuia făcut, iar singurul semn de grijă era că, la răstimpuri, ştergea sudoarea de pe fruntea lui Elin.

— Terminăm imediat, zise ea scurt după ce privi între picioarele lui Elin, care zăcea pe duşumea, pe o carpetă murdară.

Elin se uită pe mica ferestruică de lângă uşă. Se făcuse după-amiază târziu. În vreo două ore trebuia să se întoarcă la caretă şi să pornească cu Lill-Jan înapoi la ferma parohială. Drumul era accidentat şi plin de hopuri şi fiecare zguduitură avea să cauzeze durere. Însă trebuia să păstreze o mină neutră. Nimeni nu trebuia să afle ce se întâmplase.

— Împinge acum, spuse Helga scurt. La următoarea contracţie trebuie să împingi să iasă.

Elin închise ochii şi prinse colţurile carpetei. Aşteptă până crampele se înteţiră acolo jos, iar când ajunse în culmea durerii împinse cu toată forţa.

Ceva alunecă din ea. Ceva mic. Un ghemotoc. Niciun ţipăt nu era de aşteptat. Nimic ce să arate că trăia.

Helga lucra rapid. Elin auzi sunetul a ceva ce ajunse în găleata de alături.

— Ar fi fost totuna, zise Helga sec şi se ridică anevoie ştergându-şi de un prosop mâinile pline de sânge. Nu era cum ar fi trebuit. Nu ar fi fost bine.

Luă găleata şi o puse la uşă. Elin simţi un suspin crescându-i în piept, însă şi-l înăbuşi, îl ţinu în ea până deveni o mică sferă în zona inimii. Nici măcar asta nu putea să păstreze, imaginea unui mic fiu sau a unei fiice, care ar fi avut ochii albaştri ai lui Preben. Copilul nu era cum trebuia. Nu s-ar fi găsit nicio familie pentru ei altundeva decât în visurile ei naive.

În acel moment uşa fu împinsă brusc şi Ebba din Mörhult păşi în casa surorii sale. Se opri când o văzu pe Elin întinsă pe duşumea. Cu gura căscată, îşi dădu imediat seama de situaţie. Elin sângerând cu picioarele desfăcute, găleata de lângă uşă şi conţinutul ei, şi Helga care se ştergea pe mâini de sângele lui Elin.

— Deci, zise Ebba cu ceva fulgerător în privire. Ai avut treabă cu Helga. Din câte ştiu, nu te-ai recăsătorit. Te-ai culcat cu vreunul dintre argaţi? Sau ai început să curveşti la han?

— Taci din gură, i-o tăie Helga surorii sale, care numai îşi strânse buzele.

Elin nu se simţi în stare să răspundă. Se scursese din ea toată puterea şi nu mai era nevoie să-i pese de sentimentele Ebbei. Avea să pornească la drum cu Lill-Jan, să se întoarcă la ferma parohială şi să uite că toate astea se întâmplaseră.

— Ăsta este? făcu Ebba lovind găleata, apoi se uită curioasă înăuntru şi se strâmbă din nas. Arată ca o pocitanie a naturii.

— Taci din gură, că o să mă pomenesc lovindu-te, rosti Helga şuierător.

O luă pe sora ei de braţ şi o scoase pe uşă. Apoi se întoarse spre Elin.

— Să nu-ţi pese de Ebba, a fost mereu răutăcioasă, încă de când eram mici. Ridică-te uşor şi poţi să te speli.

Aşa făcu. Se ridică, sprijinindu-se pe braţe. O durea pântecele, iar pe carpetă, între coapsele ei, rămăsese o pojghiţă de sânge.

— Ai avut noroc, nu a fost nevoie să fii cusută. Şi nu ai pierdut prea mult sânge, dar trebuie să stai liniştită vreo două zile.

— Asta nu se va putea, zise Elin luând cârpa umedă pe care i-o întinse Helga.

Când se spălă, simţi usturimea. Helga puse un lighean cu apă lângă ea pentru a stoarce bucata de pânză.

— Eu… Helga şovăi. Am auzit că sora ta e aşa.

Elin nu răspunse la început. Apoi aprobă din cap.

— Da, e adevărat. La iarnă vom auzi ţipete de copil la casa parohială.

— Bănuiesc că va avea grijă de ea vreun doctor de la oraş, dar dacă e nevoie puteţi trimite şi după mine.

— O să transmit asta, zise Elin sec.

Nu se simţea în stare să se gândească la copilul Brittei. Nici la al ei, cel care zăcea în găleată.

Cu anevoie se ridică drept şi îşi trase fusta. Curând era timpul să meargă acasă.

— Nu trânti uşa!

James îşi aţinti privirea supra lui Sam, care se afla în hol.

— Atât de al dracului de mult n-o trântesc, zise Sam încălţându-se.

Furia bine cunoscută creştea în James. Aceeaşi dezamăgire, tot timpul. Oja neagră de pe unghii şi machiajul negru din jurul ochilor erau modul fiului său de a-l scuipa în faţă, era convins de asta. Lovi puternic cu pumnul în peretele tapetat cu flori. Sam tresări şi James simţi cum se eliberează de tensiunile în corp.

Fusese nevoit să găsească o supapă pentru a-şi elibera furia aceasta pe care o simţea împotriva lui încă de când Sam era mai tânăr. Când se aflau în pădure. În rarele dăţi când Helen era plecată. Accidentele se întâmplau atât de des. Însă Helen îi prinsese o dată. Sam stătea ghemuit pe duşumea, iar James ridica pumnul. Buza lui Sam era spartă şi sângera, şi James înţelesese cum arătau lucrurile, însă Helen reacţionase prea disproporţionat. Glasul îi tremura de furie când îi explica ce avea să se întâmple dacă îl mai atingea vreodată pe Sam. Iar James îl lăsase în pace de atunci. Asta era acum trei ani.

Sam urcă scările tropăind şi James se întrebă ce-l enervase atât de tare. Apoi ridică din umeri. Probleme de adolescent. De-abia aştepta să plece din nou de acolo, încă două săptămâni. Număra minutele. Nu-i înţelegea pe colegii cărora le era dor de casă, care voiau să se întoarcă la tristeţe, la familie, însă armata insista să plece în „permisie” în răstimpuri. Era sigur vorba de nişte prostii psihologice care lui nu-i spuneau nimic.

Intră în camera lui de acasă şi merse la seiful cu arme din spatele biroului. Bătu cifrul şi auzi clicul de deschiere al zăvorului. Aici erau armele pe care le deţinea legal, însă în dulapul de la etaj exista o ascunzătoare, unde pusese bine rând după rând de arme adunate în aproape treizeci de ani, totul de la pistoale mai simple la arme automate. Nu era greu să faci rost de arme, dacă ştiai unde să le cauţi.

În acest seif îşi ţinea şi Coltul M1911. Era o armă adevărată, nimic elegant sau uşor. Calibrul 45. O puse înapoi. Poate să o ia şi să exerseze trageri cu Sam în acea după-amiază. I se părea destul de ironic că singurul lucru la care Sam era bun, în afară de calculatoare, era ceva ce nu avea să folosească niciodată. Să ştii să tragi la ţintă nu era chiar aptitudinea ideală pentru un şoarece de birou. Pentru că un astfel de viitor vedea el pentru Sam: şoarece de birou în IT. Plictisitor, lipsit de bărbăţie, superfluu.

James apropie cu atenţie uşa seifului cu arme, care se închise

automat, cu un clic. Îşi ridică privirea spre etajul de sus. Camera lui Sam era chiar deasupra. Era linişte, însă asta nu putea însemna decât că stătea la computer, cu căştile pe cap şi cu muzica aia afurisită bubuindu-i în urechi. James oftă. Cu cât mergea mai repede în misiune, cu atât mai bine. În curând nu avea să mai suporte să stea aici.

Erica ceru să i se trimită acasă tabloul după încheierea vernisajului şi îşi luă la revedere de la Viola. Imediat cum păşi afară din galerie, îi bipăi mobilul. Citi rapid mesajul. Grozav. Activităţile dimineţii următoare erau stabilite şi confirmate, acum le rămânea numai să se gândească cum să o răpească pe Kristina.

Erica sună la numărul Annei, poate avea ea vreo idee bună. Tot ce-i putea veni ei în minte avea o formă sau alta de nuanţă sadistic-umoristică care nu credea că ar putea fi acceptată de soacra ei.

Ascultă sunetele de apel. Privi spre piaţă şi realiză că o filmare era în desfăşurare acolo. Îşi alungi gâtul şi i se păru că o zăreşte pe Marie Wall ceva mai departe, printre camerele de luat vederi, însă nu era uşor de observat, din cauza rândului gros de spectatori curioşi din jur.

— Alo? zise Anna şi Erica tresări.

— Oh, bună, eu sunt. Deci totul este pregătit pentru mâine, trebuie să ne prezentăm la hotel la ora unsprezece. Dar întrebarea este cum o aducem acolo pe Kristina fără să bănuiască nimic. Poate ai tu o idee bună? Sunt sigură că vei respinge planul meu de a aduce doi tineri îmbrăcaţi în terorişti, care pur şi simplu vor da buzna şi o vor lua pe sus…

Anna râse la celălalt capăt al telefonului. În fundal se auziră sunete de sirenă.

— Ce-i acolo, trece poliţia? întrebă Erica.

Se făcu tăcere la celălalt capăt.

— Alo? Ai dispărut?

Erica se uită la ecran, nimic nu-i spunea că fusese întreruptă convorbirea.

— Da, alo… nu, a trecut o ambulanţă pe aici.

— Ambulanţă? Sper că nu li s-a întâmplat ceva vecinilor tăi.

— Nu, deci, eu nu sunt acasă.

— Cum aşa, unde eşti?

— În Uddevalla.

— Ce faci acolo?

De ce nu-i spusese nimic despre asta atunci când erau cu Kristina să probeze rochia de mireasă?

— Numai un control medical.

— De ce? întrebă Erica încruntându-se. Doctorul tău nu e în Uddevalla.

— E vorba de un control de specialitate, care se poate face numai la spitalul din Uddevalla.

— Anna, îmi dau seama că este ceva ce nu îmi spui. Se întâmplă ceva cu copilul? Sau cu tine? Eşti bolnavă?

Simţi neliniştea prinzând-o strâns în abdomen. După accidentul de maşină, Erica nu mai lua nimic drept sigur.

— Nu, nu, Erica, jur. Totul e în regulă. Vor să ia nişte măsuri suplimentare de siguranţă, dat fiind că…

Anna nu termină propoziţia.

— Bine, promite-mi că spui dacă e ceva.

— Promit, zise Anna şi schimbă rapid subiectul. Şi pentru mâine, mă gândesc eu la ceva. Ora douăsprezece la hotelul Stora, aşa ai spus?

— Da, restul zilei este deja planificat. Tu rămâi cât te simţi în stare. Te pup.

Erica închise telefonul, dar încă simţea îngrijorare. Anna îi ascundea ceva. Putea să jure.

Traversă piaţa în direcţia locului unde se filma. Da, Marie Wall era cea pe care o zărise. Erau pe punctul de a încheia o scenă. Erica rămase impresionată de puterea ei de strălucire. Nu era nevoie să o vadă prin lentilele camerei ca să îşi dea seama că avea să lumineze ecranul. Era unul dintre acei oameni care arată ca şi cum ar umbla mereu în lumina propriului reflector.

Când încheiară filmarea scenei, Erica se întoarse, cu intenţia de a porni spre casă. Cineva îi strigă numele şi se întoarse din nou, pentru a localiza vocea. Marie îşi flutură mâna spre ea când văzu că Erica se uita în direcţia ei. Îi făcu un semn din cap în direcţia cafenelei Bryggan, iar Erica merse în întâmpinarea ei.

— Erica Falck, nu-i aşa? spuse Marie cu un glas la fel de voalat şi răguşit ca în filme.

— Da, aşa este, răspunse Erica, cuprinsă de o timiditate care nu-i stătea în fire.

Nu mai întâlnise niciodată o stea de cinema şi până şi ea se simţea ca trăsnită în faţa cuiva care era în termeni familiari cu George Clooney.

— Ei bine, ştii cine sunt eu, zise Marie cu un râset nonşalant şi scoase un pachet de ţigări din geantă. Doreşti una?

— Nu, mulţumesc, nu fumez.

Marie îşi aprinse ţigara.

— Am înţeles că vrei să vorbeşti cu mine. Am văzut scrisorile tale… Am un moment de pauză în timp ce fac fotografiile stock, prin urmare, dacă vrei, ne-am putea aşeza aici la un pahar, să vorbim.

Marie arătă cu ţigara spre mesele de la Café Bryggan.

— Sigur, spuse Erica pe un ton mult prea nerăbdător.

Se întreba ce însemna „fotografii stock”, însă nu îndrăzni să

întrebe. Se aşezară la o masă chiar la marginea pontonului, iar chelneriţa alergă imediat spre ele. Era atât de emoţionată că avea să o servească pe Marie, încât părea pe punctul de a face infarct.

— Două pahare cu şampanie, comandă Marie şi îi făcu semn să plece fetei care, zâmbind foarte larg, se grăbi să se întoarcă în restaurant. Nu te-am întrebat ce doreşti, însă numai oamenii plictisitori nu beau şampanie şi nu am impresia că ai fi unul dintre ei.

Marie suflă un fum spre Erica în timp ce o studia din cap până-n picioare.

— Ei, bine…

Erica nu găsi niciun răspuns potrivit. Dumnezeule, se purta de parcă avea doisprezece ani! Vedetele hollywoodiene erau oameni ca toţi ceilalţi. Erica încercă să folosească un truc învăţat de la tatăl ei când avea emoţii înainte de a ţine prezentări la şcoală – şi-o imagină pe Marie stând pe toaletă, cu pantalonii în vine. Din păcate, nu funcţiona atât de bine precum îşi dorea. Marie reuşea cumva să arate infinit de elegantă până şi în acel context.

Chelneriţa se apropie grăbită şi puse în faţa lor două pahare cu şampanie.

— Mai putem comanda încă două, dacă tot eşti aici, dragă, pe astea două o să le topim imediat, zise Marie şi îi făcu din nou semn să plece.

Luă paharul în mâna dreaptă şi îl înălţă spre Erica.

— Noroc, zise ea şi dădu pe gât jumătate de pahar.

— Noroc, răspunse Erica mulţumindu-se numai să soarbă un pic de şampanie.

Dacă va continua să bea şampanie aşa, în mijlocul zilei, se va îmbăta în curând.

— Ce vrei să ştii? întrebă Marie şi bău ce mai rămase în pahar.

Se uită în jur după chelneriţă, care veni imediat, alergând, cu alte două pahare.

Erica mai sorbi de două ori din primul ei pahar înainte de a se gândi cum să înceapă.

— Ei bine, mai întâi mă întreb cum de te-ai răzgândit şi vrei să vorbeşti cu mine. Te-am căutat ceva vreme.

— Înţeleg că te întrebi, din moment ce am vorbit deschis despre trecutul meu de-a lungul întregii mele cariere. Dar poate ai auzit că mă gândesc să scriu eu însămi o carte.

— Da, mi-au trecut pe la ureche zvonurile astea.

Erica bău ce mai rămăsese în pahar şi se întinse după celălalt. Era un pic prea minunat să stai la soare pe ponton alături de o vedetă internaţională de cinema ca să mai asculţi de vocea raţiunii.

— Încă nu m-am decis cum să fac. Dar acum, că Helen a vorbit deja cu tine…

Marie ridică din umeri.

— Da, a trecut ieri, zise Erica. Sau mai degrabă a alergat.

— Da, am înţeles că o cam obsedează alergatul. Nu am vorbit, însă am văzut-o alergând prin oraş. De-abia am recunoscut-o. Zveltă ca o căprioară. Nu am înţeles niciodată la ce bun tot acest alergat şi treaba asta cu mişcarea. Ar fi mult mai simplu să eviţi carbohidraţii ca pe ciumă, dacă vrei să-ţi menţii silueta.

Îşi aşeză un picior lung şi bine conturat peste celălalt. Erica se uită invidioasă la silueta ei slabă. Şi totuşi gândul la o viaţă fără carbohidraţi o băga în sperieţi.

— Aţi mai luat legătura în cursul anilor? întrebă Erica.

— Nu, spuse scurt Marie, apoi faţa i se destinse. Am avut nişte tentative eşuate de contact imediat după aceea. Însă părinţii lui Helen ne-au oprit din start. Aşa că ne-am dat bătute. Era mai uşor să uiţi şi să laşi totul în urmă.

— Cum aţi trecut prin tot ce s-a întâmplat? Poliţia? Ziarele? Părerile oamenilor? Eraţi doar nişte copii, trebuie să fi fost copleşitor.

— Nu prea înţelegeam gravitatea situaţiei. Amândouă credeam că furtuna va trece şi că totul va reintra în normal.

— Cum puteaţi crede asta? Când un mic copil a fost omorât?

Marie nu răspunse imediat. Sorbi din şampanie.

— Trebuie să-ţi aduci aminte că noi înşine eram copii, zise ea apoi. Simţeam că eram noi două contra lumii, că trăiam într-un balon unde nu mai putea intra nimeni. Tu cum vedeai lumea când erai mică? Vedeai nuanţele? Zonele gri? Sau era totul simplu şi alb-negru?

Erica clătină din cap.

— Ai dreptate.

Îşi aminti de ea însăşi pe când era adolescentă. Naivă, fără experienţă, plină de clişee şi adevăruri simple. Numai când înaintezi în vârstă îţi dai seama cât de complicată e viaţa.

— Am întrebat-o de ce aţi recunoscut fapta şi apoi v-aţi retras declaraţiile, însă n-aş putea spune că am primit un răspuns real.

— Nici de la mine nu ştiu dacă poţi primi, zise Marie. Există lucruri despre care nu vrem să vorbim. Lucruri despre care nu o să vorbim.

— De ce?

— Pentru că anumite lucruri ar trebui să rămână în trecut.

Marie îşi stinse ţigara şi aprinse o alta.

— Doar ai fost atât de deschisă cu tot ce se învârtea în jurul cazului. Ai vorbit despre familia ta şi despre familiile tale adoptive. Nu pari să fi dorit să ascunzi detalii.

— Nu e cazul să povesteşti totul niciodată, zise Marie. Poate voi povesti în carte, poate nu. Probabil că nu.

— Cel puţin recunoşti deschis că nu spui tot adevărul. Helen nu a

mers atât de departe.

— Helen şi cu mine suntem incredibil de diferite. Mereu am fost aşa. Ea îşi are propriii ei demoni, eu îi am pe ai mei.

— Ai ţinut legătura cu familia? Nu cu părinţii, ştiu că au murit amândoi, dar cu fraţii tăi?

— Fraţii mei? pufni Marie şi scutură scrumul direct pe ponton.

— Da, au vrut atunci. Au vrut să reia legătura cu mine când cariera mea a luat avânt şi am apărut prin reviste. Dar le-am tăiat repede elanul. Şi-au irosit amândoi vieţile, în mod diferit, aşa că nu, nu am simţit niciodată nevoia stringentă de a-i avea în viaţa mea. Erau o pacoste de când eram copil şi nu cred că au devenit mai simpatici ca adulţi.

— Însă ai o fiică?

Marie încuviinţă din cap.

— Da, Jessie, fiica mea, are cincisprezece ani. Adolescentă până-n vârful degetelor. Mă tem că seamănă mai mult cu tatăl ei decât cu mine.

— Tatăl ei nu a făcut parte din viaţa voastră, din câte-am înţeles din revistele de scandal.

— Nu, vai de mine, a fost doar o partidă scurtă, pe biroul lui, ca să primesc un rol.

Marie râse răguşit. Îi făcu cu ochiul Ericăi şi adăugă:

— Da, am obţinut rolul.

— Jessie îţi cunoaşte trecutul?

— Da, fireşte, tinerii de azi au acces la internet şi sigur că a căutat până-n pânzele albe tot ce s-a scris despre mine. Se pare că a fost chiar hărţuită de colegii ei de şcoală din pricina mea.

— Şi cum a făcut faţă?

Marie ridică din umeri.

— Habar n-am. Se pare că tinerii din ziua de azi sunt nevoiţi să suporte şi astfel de lucruri. Şi are şi ea partea ei de vină. Dacă ar avea un pic mai multă grijă de felul în care arată, sigur i-ar fi mai uşor la şcoală.

Erica se întrebă dacă Marie era într-adevăr atât de rece pe cât părea când vorbea despre fiica ei. Ea nu ştia de ce ar fi fost în stare dacă cineva le-ar fi făcut ceva rău lui Maja sau gemenilor.

— Şi care e teoria ta despre ce s-a întâmplat acum? Omorul Neei? Pare o coincidenţă prea mare că tu te întorci aici şi o fată mică să fie ucisă şi găsită în acelaşi loc ca fata despre care se presupune că voi aţi omorât-o.

— Nu sunt proastă, fireşte că îmi dau seama că nu arată bine.

Marie se întoarse şi îi făcu semn chelneriţei. Paharul i se golise din nou şi ridică întrebător o sprânceană spre Erica. Ea clătină din cap, mai avea şampanie în al doilea pahar.

— Singurul lucru pe care pot să îl spun este că nu suntem vinovate, spuse Marie privind spre întinderea apei.

Erica se înclină în faţă.

— Am găsit recent un articol în care scrie că ai văzut pe cineva în pădure în acea zi.

Marie zâmbi.

— Da, am spus şi poliţiei asta.

— Nu de la început, asta a fost după ce ţi-ai retras declaraţia, nu-i aşa? zise Erica şi fu atentă să vadă care era reacţia lui Marie.

— Touché, zise Marie arătând cu degetul spre ea. Ţi-ai făcut lecţia.

— Nu ai nicio teorie despre cine ar fi putut fi?

— Nu, zise Marie. În acest caz aş fi spus poliţiei.

— Şi acum ce zice poliţia? Ţi se pare că ei cred în implicarea ta şi a lui Helen?

— Nu pot răspunde în privinţa a ceea ce cred despre Helen. Însă eu le-am relatat că am alibi pentru timpul în care fata a dispărut, aşa încât nu ar putea să mă bănuiască pe mine. Iar Helen nu e implicată. Nu a fost atunci, cum nu am fost nici eu, şi nu e nici acum. Adevărul trist e că poliţia nu a luat urma celui pe care l-am văzu atunci în pădure şi probabil că aceeaşi persoană a lovit din nou acum.

Erica se gândi la vizita ei la vernisaj.

— A mai dat ulterior vreun semn poliţistul însărcinat cu ancheta morţii Stellei? Leif Hermansson?

— Da… zise Marie încruntându-se aproape insesizabil, ceea ce o făcu pe Erica să suspecteze că era vorba de botox. Acum că spui asta, îmi amintesc. Însă a fost cu mulţi ani în urmă. M-a căutat prin agentul meu. A lăsat mai multe mesaje că doreşte să ia legătura cu mine. Şi până la urmă m-am decis să îi răspund. Însă, când am sunat, am fost informată că s-a sinucis.

— Aha, zise Erica gândind febril.

Dacă Marie spunea adevărul şi nu vorbiseră înainte de moartea lui, atunci aflase totuşi ceva care arunca o lumină nouă asupra vechii anchete. Însă ce ar fi putut fi?

— Marie?

Un tip înalt pe care Erica îl bănui a fi regizorul, striga şi gesticula spre Marie să revină.

— E timpul să mă întorc la lucru, îmi cer scuze.

Marie se ridică. Dădu pe gât ce mai rămăsese din şampanie şi îi zâmbi Ericăi.

— Am putea vorbi mai mult cu altă ocazie. Fii drăguţă şi ia tu nota.

Merse cu paşi lungi spre echipa de filmări, cu toate privirile îndreptate asupra ei.

Erica îi făcu semn chelneriţei şi plăti ce era de plătit. Şampania pe

care o băuseră era departe de a fi ieftină, aşa încât Erica bău tot din paharul său. Erau nişte picături mult prea scumpe ca să se irosească.

Însemna mult că Marie acceptase să vorbească cu ea. Plănui să stabilească o întâlnire pentru săptămâna următoare, să ducă la bun sfârşit un interviu autentic. Era nevoie să vorbească mai mult şi cu Helen. Ele două aveau cheia cărţii ei despre cazul Stella. Fără mărturiile lor, cartea nu ar putea avea succes.

Însă mai era încă o persoană importantă pentru poveste: Sanna Lundgren. Ea trăise toată viaţa ei cu consecinţele acelei crime care îi zdrobise întreaga familie. Când Erica îşi scria cărţile, nu dorea să povestească numai despre caz, victimă şi făptaş. Cel puţin la fel de însemnată era pentru ea şi povestea celor apropiaţi. Familiile ale căror vieţi fuseseră destrămate, oamenii care suferiseră atât de mult, încât nu îşi mai reveniseră. Iar Sanna i-ar fi putut povesti şi despre Stella. Era numai un copil când sora ei mai mică fusese ucisă şi poate că amintirile ei deveniseră neclare, se înceţoşaseră de-a lungul timpului. Dar pe ea conta în privinţa mărturiilor despre Stella. Iar acesta era mereu nucleul în cărţile Ericăi. Să dea viaţă victimei şi să îl facă pe cititor să înţeleagă că era un om real, cu visuri, emoţii şi gânduri.

Trebuia să ia legătura cu Sanna cât de repede posibil.

Când Erica trecu de mulţimea de oameni care privea filmările, simţi o mână pe braţul său. O femeie cu o curea de care erau prinse o mulţime de instrumente de machiaj se aplecă spre Erica, în vreme ce ţinea un ochi atent asupra lui Marie.

— Am auzit că Marie a spus că are alibi pentru timpul în care a dispărut fata, îi şopti ea. Că a dormit cu Jörgen în camera lui de hotel…

— Aşa? zise Erica nerăbdătoare să audă continuarea.

— Nu e adevărat, şopti femeia despre care Erica presupunea că era machieuza filmului.

— Ce vă face să credeţi asta? şopti şi Erica la rândul ei.

— Faptul că eu am fost de fapt la Jörgen în acea noapte.

Erica se uită la femeie. Apoi o privi gânditoare pe Marie, care se afla din nou în mijlocul unei scene. Era într-adevăr o actriţă desăvârşită.

Era amorţit din cauza medicamentelor pe care i le administrau. Analgezice. Calmante. Până şi sunetul regulat al tubului de oxigen îi inducea somnul. Cu greu putea să rămână treaz. În clipele în care Karim îşi dădea seama unde se afla, începeau să-i curgă lacrimile. Le întreba pe asistente cum era Amina, le implora să fie dus la ea. Însă nu i se spunea decât că trebuia să stea acolo. Copiii veniseră în salonul lui, îşi amintea obrajii lor calzi când plângeau pe perna lui. Un doctor îi spusese că aveau să fie externaţi în ziua următoare, însă putea avea

oare încredere în cineva? În poliţie? În cei care locuiau la tabără? Nu mai ştia cine îi era prieten şi cine duşman.

Avusese speranţe atât de mari când ajunsese în ţara cea nouă. Dorea să lucreze, să contribuie, să-şi vadă copiii crescând şi devenind suedezi puternici, încrezători, pricepuţi. Din aceia care schimbau lucrurile în bine. Acum totul era pierdut. Amina stătea pe patul unui spital dintr-o ţară străină, înconjurată de o echipă de străini care luptau să-i salveze viaţa. Poate va muri aici, într-o ţară la mii de mile de acasă. O ţară în care el o adusese.

Se ţinuse atât de puternică în timpul lungii călătorii. Ea fusese cea care îi purtase, pe el şi pe copii, de-a lungul unei mări furtunoase, pe la vămi şi peste graniţe, pe fundalul uruitului trenului pe şine sau al sunetului adormitor al roţilor pe asfalt, în timp ce autobuzul gonea în noapte. El şi Amina le şoptiseră copiilor la ureche când nu puteau dormi, îi asiguraseră că totul avea să fie bine. Îi dezamăgise. O dezamăgise pe Amina.

Visurile neliniştitoare îl urmăreau. Visurile despre cei pe care-i trădase se îmbinau cu imagini ale părului aprins al Aminei, expresia ei devastată atunci când îl întreba de ce atrăsese această nenorocire asupra lor, de ce o adusese pe ea şi pe copii în această ţară uitată de Dumnezeu, unde nimeni nu voia să le întâlnească privirea, să îi întâmpine şi să le întindă o mână, însă cineva voia să îi vadă arzând.

Karim lăsă drogurile să îl adoarmă din nou. Ajunsese până la urmă la capătul drumului.

— Aici, zise Gösta arătând spre cotitură.

Se aflau la jumătatea drumului până la Hamburgsund. Drumul deveni îngust şi şerpuitor când ieşiră de pe drumul asfaltat.

— Locuieşte în mijlocul pădurii? La vârsta lui? zise Patrik virând brusc pentru a feri o pisică ce tocmai traversa chiar prin faţa maşinii.

— Când am sunat, a zis că locuieşte temporar la bunicul lui. Dar îl cunosc un pic pe Sixten. A început să fie şubred şi auzisem deja că nepotul lui s-a mutat la el să îl ajute. Numai că nu-mi dădusem seama că era vorba de Johannes Klingsby.

— Asta vezi destul de rar, zise Patrik mărind viteza pe drumul pietruit. Un nepot care îşi face timp să se ocupe de bătrâni.

— Este aici în faţă, zise Gösta ţinându-se încordat de mâner. Doamne, tot mersul ăsta cu tine la volan probabil că mi-a scurtat viaţa cu câţiva ani.

Patrik zâmbi pe când coti într-o curte mică şi bine întreţinută, cu diverse vehicule parcate în faţa casei.

— Cuiva îi plac lucrurile cu motor, zise el privind îndelung la şirul în care erau aliniate un automobil, o barcă, un jet-ski şi un excavator.

— Nu te mai zgâi şi vino, zise Gösta bătându-l pe umăr.

Patrik se desprinse de expoziţia de motoare, urcă treptele de piatră şi bătu la uşă. Johannes le deschise imediat.

— Intraţi, intraţi, am pus de cafea, zise el făcând un pas într-o parte pentru a-l lăsa să păşească în interior.

Patrik îşi aminti de data trecută când se întâlniseră şi era recunoscător că acum se puteau vedea în condiţii mai plăcute, deşi sarcina era la fel de serioasă.

— Bunicule, sunt aici! strigă Johannes, iar Patrik auzi pe cineva bombănind la etajul de sus. Aşteaptă, vin şi te ajut să cobori, ştii că am vorbit despre asta, nu ai voie să mergi singur pe scări!

— Prostii, se auzi o voce de la etaj, însă Johannes dispăru sus pe scări.

Curând coborî, ţinând de braţ un bătrân adus de spate, într-un pulover uzat.

— E un iad să îmbătrâneşti, zise el şi întinse mâna pentru a saluta.

Se uită atent la Gösta.

— Dar pe tine te cunosc.

— Da, mă cunoşti, zise Gösta zâmbind. Oricum văd că ai avut parte de ajutor.

— Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără Johannes. Am protestat la început, nu cred că cineva de vârsta lui ar trebui să stea cu un om bătrân, dar a insistat. E bun Johannes al meu, deşi nu a văzut mereu partea cea mai bună din oameni.

Îl lovi uşor pe obraz pe nepotul său, iar acesta ridică jenat din umeri.

— Eh, se înţelege, zise el şi îi conduse în bucătărie.

Se aşezară într-o bucătărie rustică, luminoasă şi plăcută, ca atâtea altele prin care Patrik trecuse de-a lungul anilor. Era bine întreţinută şi curată, dar rămăsese neschimbată. Duşumeaua era pavată cu linoleum, faianţa era cea originală, din anii cincizeci, iar teracota avea o tentă puternică de galben. Pe perete ticăia voios un ceasornic mare cu contururi aurite, iar masa era acoperită cu o muşama proaspăt ştearsă, cu motive mici şi roşii de zmeură.

— Nu vă îngrijoraţi, nu va fi cafea la ibric, zise Johannes şi zâmbi îndreptându-se spre blatul de bucătărie. Primul lucru pe care l-am făcut a fost să arunc ibricul şi să cumpăr o cafetieră cum se cade. Bănuiesc că eşti de acord cu mine că e mai bună cafeaua acum, nu-i aşa, bunicule?

Sixten se strâmbă mai întâi, dar apoi aprobă din cap.

— Da, presupun că trebuie să cedăm anumitor avantaje moderne.

— Aici, poftiţi, serviţi nişte chec, spuse Johannes şi turnă cafelele.

Apoi se aşeză şi se uită la ei cu o mină serioasă.

— Vă interesa să vedeţi ce am filmat? întrebă el.

— Da, confirmă Patrik. Gösta a observat că filmai în curte înainte

de a porni în operaţiunea de căutare şi suntem foarte interesaţi de acea înregistrare.

— Nu ştiam că nu era voie să filmez, mi se părea minunat, cu toţi oamenii aceia care apăreau să dea o mână de ajutor, şi voiam să arăt că pot fi şi oameni de treabă.

Johannes păru abătut.

— Dar m-am oprit din filmat când m-a atenţionat Gösta şi jur că nu am încărcat filmul pe Facebook sau altundeva.

Gösta ridică mâinile pentru a-l calma.

— Nu e nicio problemă, Johannes, mai degrabă ne-ar ajuta în anchetă. Am dori să vedem filmul. Îl ai în telefon?

— Da, şi l-am pus şi pe un stick pentru voi. Dacă vreţi telefonul, n-aveţi decât să-l luaţi, dar aş prefera să nu, am nevoie de el pentru lucru şi pentru… roşi, dar continuă: pentru ca logodnica mea să poată da de mine.

— A întâlnit o fată atât de bună, zise Sixten făcând cu ochiul spre Johannes. S-au cunoscut în Thailanda şi e frumoasă ca lumina zilei, brunetă şi cu ochi negri. Ţi-am spus că ai să întâlneşti pe cineva, mai devreme sau mai târziu, nu-i aşa?

— Da, aşa este, zise Johannes şi mai încurcat. Puteţi lua telefonul, cum am spus, dar tot filmul e pe stick şi mă gândesc că e destul?

— E destul, îl asigură Patrik.

— Dar am vrea să îl vedem chiar acum. Se poate? zise Gösta şi arătă spre telefonul aflat pe masă, lângă Johannes.

Acesta încuviinţă din cap, luă telefonul şi căută printre filme.

— Uitaţi, aici este.

Puse telefonul între Patrik şi Gösta, cu ecranul în direcţia potrivită. Se uitară concentraţi la înregistrare. Era o senzaţie sinistră acum, când ştiau care fusese rezultatul. Atunci când Johannes filma, nimeni nu-şi pierduse încă speranţa. Se vedea nerăbdarea din expresiile oamenilor, cum vorbeau, gesticulau, se organizau în grupuri şi porneau în pădure. Patrik se văzu pe sine însuşi şi notă cât de hotărât era. L-a văzut şi pe Gösta, stând şi vorbind cu Eva, cu braţul pe umerii ei.

— Bună cameră, zise Patrik şi Johannes aprobă din cap.

— Da, este ultimul model Samsung, funcţia video e destul de bună.

— Hmm…

Gösta îşi miji ochii în timp ce se uita atent la film. Camera cuprinse panoramic toată ferma, hambarul, apoi curtea, şi la sfârşit reveni la locuinţă.

— Acolo! zise Gösta, arătând imaginea.

Patrik apăsă repede butonul de pauză, însă fu nevoit să dea un pic înapoi, pentru că trecuseră de secvenţa asupra căreia Gösta voia să se oprească. Până la urmă, opri în punctul potrivit şi se aplecară amândoi asupra ecranului, pentru a vedea mai bine.

— Acolo! zise din nou Gösta punând degetul pe ecran.

Iar atunci văzu şi Patrik ce voia să spună. Asta punea totul într-o nouă lumină.

Cazul Stella

Viaţa era atât de pustie fără Kate. Leif se plimba de colo până colo prin casă, fără să ştie unde să meargă. Suferinţa era atât de mare, anii mulţi care trecuseră de când fusese coborâtă în pământ nu făcuseră nimic pentru a-l consola în pierderea lui. Singurătatea îl făcea să simtă totul mai acut. Sigur, copiii mai treceau pe la el – crescuseră nişte copii buni şi erau bine intenţionaţi. Viola venea aproape zilnic. Însă toţi îşi aveau propriile vieţi. Erau adulţi, se mutaseră, aveau familii, slujbe şi vieţi în care nu şi-ar mai fi avut locul un bătrân în doliu. Aşa că păstra o mină pozitivă pentru ei. Le spunea că totul mergea bine, că se plimba, că asculta radioul, că dezlega cuvinte încrucişate. Şi fireşte că făcea toate astea. Însă îi simţea lipsa lui Kate atât de puternic, că i se părea că o ia razna fără ea.

Şi îi lipsea munca. Era ca şi cum nu fusese niciodată acolo, ca şi cum nu avusese niciodată acea funcţie.

Acum, când avea atât de mult timp la dispoziţie, începuse să se gândească. La tot felul de lucruri, mari şi mici. La oameni. La crime. La vorbe spuse de-a lungul anilor. Şi la ceea ce nu fusese spus.

Însă înainte de toate se gândea la cazul Stella. Ceea ce, de fapt, era ciudat. Fusese atât de sigur. Totuşi, Kate îi observase şovăiala şi îşi punea mereu întrebări. Spre sfârşit, era clar că o rodea îndoiala. Ca şi pe el.

În nopţile în care somnul refuza să sosească, se gândea la fiecare cuvânt. La fiecare mărturie. Şi cu cât se gândea mai intens, cu atât simţea mai mult că ceva îi scăpa. Ceva se pierduse printre fisuri şi nerăbdarea lui de a soluţiona cazul, de a da familiei un final, oprise totul în acel punct. Însă nu putea să mai închidă ochii în faţa propriei lipse de judecată. Încă nu ştia cum sau unde sau când. Însă făcuse o greşeală teribilă. Şi undeva acolo, afară, ucigaşul Stellei încă umbla liber.

— Rita dragă?

Mellberg bătu la uşă pentru a cincea oară, însă nu avu parte decât de tirade lungi de înjurături în spaniolă. Sau cel puţin asta îşi închipuia el. Nu stăpânea foarte bine limba spaniolă. Însă după ton, nu se spuneau vorbe prea dulci de acolo, dinăuntru.

— Draga mea? Iubito? Rita mea minunată?

Îşi înmuie glasul cât de mult putu şi bătu din nou. Apoi oftă. Ce greu era să-ţi ceri iertare…

— Te rog, pot să intru? Trebuie să vorbim mai devreme sau mai târziu. Gândeşte-te la Leo, o să-i fie dor de bunicu'.

Mellberg auzi acum nişte bombăneli dinăuntru, însă nicio tiradă. Asta însemna că alesese o strategie bună.

— N-am putea vorbi un pic? Mi-e dor de tine. Mi-e dor de voi.

Îşi ţinu respiraţia. Acum era linişte deplină. Apoi auzi sunetul zăvorului care se descuie. Uşurat, ridică geanta pe care o avea la picioare şi păşi atent în casă când Rita deschise uşa. Nu s-ar fi mirat să se trezească lovit în cap de vreun obiect tare, temperamentul Ritei putea face ca unele lucruri să zboare prin aer. Dar ea se mulţumi să stea cu mâinile încrucişate şi să se uite urât la el.

— Iartă-mă, m-am purtat imatur şi prostesc, zise el şi avu satisfacţia de a o vedea pe Rita cu gura căscată.

Trebuie să fi fost prima oară când îl auzea cerându-şi iertare.

— Am auzit ce s-a întâmplat, zise Rita, pe un ton în continuare dur şi furios. Îţi dai seama că ceea ce ai făcut tu ar putea fi cauza incendiului?

— Da, ştiu, îmi pare infinit de rău pentru asta.

— Ai învăţat ceva din toate astea? întrebă ea şi îl studie intensiv.

El încuviinţă din cap.

— Foarte mult. Şi fac orice ca să îndrept lucrurile.

— Bun! Atunci poţi începe prin a împacheta ce am sortat în dormitor.

— Să împachetez? Am crezut că ai spus…

Îl cuprinse panica, fapt ce trebuie să i se fi văzut în ochi, pentru că Rita continuă.

— Am ales dintre hainele tale. Şi dintre ale mele. Pentru refugiaţii din centrul comunitar. Aşa că poţi împacheta ce se află pe pat şi să vii după mine, să le ducem. Din câte am auzit, Bill face o treabă fantastică pentru refugiaţii aceia cărora le-au fost distruse locuinţele.

— Ce ai ales? întrebă Mellberg îngrijorat, dar tăcu imediat.

Până şi el îşi dădea seama că nu era timpul să mai pună ceva sub semnul întrebării. Şi dacă unele din lucrurile lui favorite nimeriseră acolo, putea să le pună discret înapoi în dulap.

Ca şi cum Rita îi auzise gândurile, spuse:

— Dacă pui înapoi un singur lucru din ce am ales, n-ai decât să dormi altundeva şi în noaptea asta! Şi toate nopţile viitoare…

La naiba! Rita era mereu cu un pas înainte, se gândi el îndreptându-se spre dormitor. Mormanul de pe pat era îngrijorător de mare. Şi deasupra era puloverul lui preferat. Putea fi de acord că văzuse zile mai bune. Dar era nemaipomenit de frumos, iar o mică gaură pe ici, pe colo nu omorâse pe nimeni. Îl luă precaut şi se uită în jur. Poate nu va observa…

— Aici!

Rita stătea în spatele lui cu un sac de gunoi în mâna întinsă. Cu un oftat adânc, puse puloverul în sac, apoi restul hainelor. Mormanul ei era cât jumătate dintr-al lui, însă realiză că nici asta nu era bine să remarce chiar în acel moment. Se adunaseră doi saci, pe care îi legă şi îi aşeză pe coridor.

— Să mergem, aşadar, zise Rita ieşind din bucătărie cu două caserole pline cu mâncare.

Ieşi înainte şi, când el puse jos sacii pentru a închide uşa, zise scurt:

— Apropo, de mâine vom avea musafiri.

— Musafiri?

Se întrebă pe cine o fi invitat. Câteodată, ospitalitatea Ritei nu cunoştea limite.

— Da. Copiii lui Karim vor locui la noi până la externarea sa. Cel puţin atât putem face, după tot dezastrul pe care l-ai creat.

Mellberg îşi deschise gura să spună ceva. Însă apoi şi-o închise şi ridică sacii. Uneori era mai bine să-ţi alegi bătăliile.

— Bună, Bill, ce mobilizare! zise Paula şi se uită în jur, prin centrul comunitar.

Soseau mereu alţi oameni, iar vechea clădire mustea de activitate. Suedezi şi refugiaţi stăteau de vorbă unii cu alţi despre vrute şi nevrute, şi râsete vesele se ridicau spre acoperiş.

— Ei, aţi mai văzut aşa ceva? exclamă Bill. Ce generozitate! Ce angajament! Cine-ar fi crezut?

— Pare totuşi să iasă ceva bun din asta, zise Paula cu severitate.

Bill încuviinţă din cap.

— Ai dreptate. Da, sigur că toţi ne gândim la cei aflaţi în spital.

Îşi muşcă buza de jos.

Gun, soţia lui Bill, se apropie şi îşi prinse braţul de al lui.

— Aţi mai auzit ceva? întrebă ea.

Paula clătină din cap.

— Ultima veste a fost că îi vor ţine pe copiii Aminei şi ai lui Karim sub observaţie până mâine. Karim are nevoie să mai stea vreo două zile în spital, pentru că braţele lui sunt atât de rănite, iar Amina, ei bine, nu ştiu cum va merge…

Gun prinse şi mai strâns braţul lui Bill.

— Dacă e ceva ce putem face…

— Doamne, deja faceţi mai mult decât poate cere cineva, zise Martin uitându-se în jur.

— I-am propus lui Karim să-i lase pe copii acasă la noi, spuse Paula.

Gun aprobă din cap.

— Ce frumos din partea voastră, dar altfel i-am putea lua noi.

— Nu, nu, zise Paula. Leo se va bucura că va avea noi prieteni de joacă, iar mama ne ajută să avem grijă de ei când sunt la muncă.

Martin îşi dese vocea.

— Avem nevoie să schimbăm câteva vorbe cu cei care au locuit în vecinătatea lui Karim şi a Aminei. Să aflăm dacă cineva a văzut sau a auzit ceva. Ştii cine sunt?

Se uită în jur prin mulţimea de oameni.

— Bineînţeles, zise Bill. Încep să-mi dau seama cine e cine. Cei doi de acolo au locuit chiar alături, începe cu ei şi îţi vor spune cu cine ar trebui să vorbiţi apoi.

— Mulţumim, zise Paula.

Ea şi Martin îşi croiră drum prin mulţimea de oameni până la perechea arătată de Bill. Însă conversaţia fu o dezamăgire. Ca şi cele cu toţi ceilalţi vecini din tabără. Nimeni nu auzise şi nu văzuse nimic. Toţi se culcaseră şi dormeau, când deodată fuseseră treziţi de ţipete şi de fum, iar când se repeziseră afară domnea deja haosul.

Paula se cufundă pe un scaun într-un colţ, simţind cum îi creşte dezamăgirea.

Aveau să-l prindă vreodată pe cel care se făcea vinovat pentru această catastrofă? Martin se puse lângă ea şi începu să vorbească despre cum aveau să procedeze mai departe. Se opri brusc în mijlocul unei propoziţii. Paula îi urmări privirea şi un zâmbet larg îi lumină chipul.

— Este ea, oare?…

Îi dădu un ghiont, iar Martin confirmă din cap. Nu era nevoie să răspundă. Roşeaţa din obraji era destul de grăitoare şi Paula zâmbi şi mai mult.

— Drăguţă, într-adevăr.

— Ah, termină, zise el înroşindu-se şi mai puternic.

— Şi când ieşiţi să luaţi masa?

— Sâmbătă, răspunse Martin fără a-şi lua privirea de la femeia cu copilul.

— Cum o cheamă? întrebă Paula studiind-o pe femeie.

Părea simpatică. Ochi blânzi, dar privire de părinte de copil mic, stresat, pe care mai nou Paula o vedea de fiecare dată când se uita în oglindă.

— Mette, zise Martin scurt, iar acum era aşa de roşu la faţă, că era greu să-ţi dai seama de unde începea părul.

— Martin şi Mette, spuse Paula. Dar sună foarte bine.

— Termină, zise el şi se ridică când Mette privi în direcţia lor.

— Fă-i semn să vină aici, îl îndemnă Paula.

— Nu, nu, spuse nervos Martin, însă Mette era deja în drum spre ei, cu fiul său în braţe.

— Bună! zise ea voioasă.

— Bună! răspunse Paula şi îşi întinse mâna pentru a saluta.

— E îngrozitor ce s-a întâmplat, spuse Mette clătinând din cap. Cum poate fi cineva atât de rău intenţionat, încât să facă aşa ceva? Într-un loc în care trăiesc şi copii.

— Da, nu încetăm niciodată să ne mirăm de ceea ce sunt capabili oamenii, spuse Paula.

— Ştiţi cine a făcut asta?

Mette se uită la Martin, care se înroşi din nou, instant.

— Nu, încă nu, am vorbit un pic cu lumea, însă din păcate nimeni nu a văzut nimic.

— Atunci se mai adaugă la statistică o tabără de refugiaţi incendiată, zise Mette.

Nu răspunseră nici Paula, nici Martin. Le era teamă că avea dreptate. Nu aveau niciun fel de pistă concretă până acum. În toată Suedia erau incendiate tabere de refugiaţi şi de cele mai multe ori făptaşul nu era prins. Exista un mare risc ca povestea să se repete şi aici.

— Aveam de gând numai să lăsăm câteva dintre jucăriile mai vechi ale lui Jon, zise Mette şi îl pupă pe obraz pe fiul ei. Trebuie să plecăm acum, dar ne vedem mâine-seară, nu-i aşa?

— Da, da, cum să nu, confirmă Martin şi roşeaţa îl cuprinse şi pe gât.

Le făcu cu mâna lui Mette şi Jon când aceştia se aflau la uşă, iar Paula ridică şi ea mâna în semn de salut.

— E clar că ai aprobarea mea! exclamă ea zâmbind ştrengăreşte, iar Martin oftă.

Apoi fu rândul lui să zâmbească.

— Uite! Se pare că Bertil a primit iertarea păcatelor…

Paula se uită spre uşă şi îşi dădu ochii peste cap când o văzu pe mama ei şi pe Mellberg sosind cu două caserole şi cu doi saci enormi.

— Speram să îl văd toată săptămâna cu mutra de căţeluş supus. Mama e prea generoasă… Dar da… el nu vrea să facă rău… de fapt.

Martin zâmbi în colţul gurii.

— De fapt, mă întreb cine e prea generos.

Paula nu îi răspunse.

Sam ignoră primele cinci mesaje ale lui Jessie, dar nu putea continua aşa. De fapt, nu era chiar atât de furios. O înţelegea. Dacă nu i-ar fi cunoscut atât de bine pe Vendela şi pe ceilalţi, probabil că ar fi făcut acelaşi lucru. Era mai mult îngrijorat decât furios. Pentru că nu ştia ce mai urzeau de data asta. Pentru că se temea ca Jessie să nu fie rănită.

Sam rămase cu mobilul în mână câteva minute. Apoi scrise:

„Ne vedem în pădure, în spatele casei mele. Lângă un stejar mare. N-ai cum să-l ratezi".

După ce trimise mesajul, coborî la parter. James stătea la birou şi se uita în ecranul computerului. Îşi ridică privirea când Sam se apropie şi făcu aceeaşi cută între sprâncene care îi apărea de fiecare dată când dădea ochii cu el.

— Ce vrei? îl întrebă.

Sam ridică din umeri.

— Mă gândeam să ies afară să mai exersez un pic. Pot împrumuta Colt-ul?

— Sigur, zise James ridicându-se şi mergând la seiful cu arme. Poate încercăm nişte trageri în această după-amiază.

— Mă întâlnesc cu Jessie.

— Deci mergi la trageri cu fata ta?

James se întoarse spre seif, iar Sam nu putu decât să audă sunetul tastării cifrului şi apoi clicul când se deschise.

— Nu este ca ceilalţi, spuse Sam.

— Bine, zise James, după care se întoarse şi îi înmână pistolul. Ştii regulile. Adu-l înapoi în aceeaşi condiţie în care l-ai primit.

Sam nu făcu decât să confirme din cap. Îşi prinse arma de curea şi părăsi biroul. Privirea lui James îl ardea în ceafă.

În trecere, o văzu pe mama lui stând ca de obicei lângă blatul de bucătărie.

— Unde mergi? întrebă ea.

— Exerciţii de tragere, zise el fără să se uite la ea.

Se roteau ca în cercuri unul în jurul celuilalt. Fiindu-le amândurora teamă să vorbească. Speriaţi că ar spune vreun cuvânt în plus. Mama menţionase că Erica Falck dorea să vorbească cu el, dar încă nu se hotărâse cum să facă. Ce voia să povestească. Ce putea să spună.

Mirosea a iarbă proaspăt cosită pe terenul din spatele casei. Tunsese gazonul în seara precedentă. James îl obliga să facă asta de trei ori pe săptămână.

Se uită spre dreapta şi văzu hangarul de lângă casa Neei. Nu îi

plăceau în mod deosebit copiii mici, erau în general sălbatici şi mucoşi. Însă Nea fusese altfel, fusese ca o rază de soare care zâmbea. Îl trecu un fior şi îşi mută privirea. Nu voia să se gândească la asta.

Când ajunse în pădure, îşi lăsă în jos umerii. Aici era liniştea. Aici nimănui nu-i păsa cum arăta, cine era, cum vorbea. În pădure putea fi doar Sam.

Închise ochii şi îşi lăsă capul pe spate. Respiră pe nas. Simţea mireasma de frunziş şi ace de conifere, auzea păsările şi foşnetul animalelor mici pe pământ. Uneori îşi imagina că putea auzi bătaia unor aripi de fluture sau căţăratul vreunui cărăbuş pe o tulpină. Uşor, uşor, se învârti cu ochii închişi.

— Ce faci?

Sam tresări şi fu pe punctul de a-şi pierde echilibrul.

— Nimic, zise el.

Jessie îi zâmbi, iar el simţi un val de căldură cuprinzându-i pieptul.

— Pare minunat! spuse ea şi îşi închise ochii.

Îşi lăsă şi ea capul pe spate şi se învârti lent. Chicoti şi se împiedică, iar el sări rapid şi o prinse. Îşi îngropă nasul în părul ei, o prinse cu braţele şi îi simţi pielea moale sub mâini. Îşi dori ca şi ea să se vadă pe sine aşa cum o vedea el. Nu ar fi schimbat nimic la ea nici de ar fi putut. Erau la fel. Răniţi pe dinăuntru. Nu existau cuvinte care să-i poată vindeca.

Se uită la el cu acei ochi serioşi, minunaţi.

— Te-ai supărat? întrebă ea.

Sam îi îndepărtă o şuviţă de pe frunte.

— Nu, spuse el sincer. Vreau doar să nu fii dezamăgită. Sau rănită.

— Ştiu asta, spuse ea ascunzându-şi faţa în pieptul lui. Ştiu că tu ai trecut prin altele cu Vendela. Dar a fost super drăguţă când am fot acasă la ea. Nu cred că cineva poate juca teatru atât de bine.

Sam cârni din nas şi îşi dădu seama că ţinea pumnii strânşi. Ştia ce-i putea pielea Vendelei. Şi lui Nils sau lui Basse. Văzuse câtă plăcere le făcuse să îl chinuie.

— Mâine sunt invitată la petrecere la Basse, spuse ea. Şi tu eşti bine venit.

Ochii îi străluceau şi Sam dori să îi strige să nu meargă. Însă oamenii îi spuseseră toată viaţa ce să facă, nu credea că-i lipsea încă unul.

— Fii atentă, se mulţumi să spună mângâindu-i obrazul.

— Nu e niciun pericol, dar dacă eşti îngrijorat poţi veni şi tu.

El clătină din cap. Niciodată în viaţa lui n-o să pună piciorul în casa lui Basse.

— Nu vreau să-i văd, dar tu fireşte că poţi să mergi. Nu ţi-aş interzice niciodată ceva, ştii asta, nu?

Îi luă faţa între mâini şi o sărută cu tandreţe pe gură.

Ca de obicei, i se tăie răsuflarea.

— Vino! o luă el de mână şi o trase după el.

— Unde mergem? întrebă ea cu răsuflarea tăiată, urmându-l pe jumătate alergând.

— Te voi învăţa ceva.

Se opri şi arătă spre ţinta care era suspendată pe un copac în faţa lor.

— Vrei să tragi? întrebă Jessie, cu o strălucire în ochi pe care Sam nu o mai văzuse.

— Şi tu vei face asta, spuse el.

Jessie nu-şi luă privirea de la pistolul pe care el îl desprinsese de curea.

— Nu-mi vine să cred că părinţii tăi te lasă cu arme.

Sam pufni.

— Tata mă încurajează. Crede că este singurul lucru la care sunt bun.

— Eşti bun la asta?

— Foarte bun.

Şi era adevărat. Era ca şi cum corpul lui ştia precis ce să facă pentru a trimite glonţul exact unde voia el.

— Îţi arăt mai întâi, apoi te ajut. Bine?

Ea încuviinţă din cap şi îi zâmbi.

Adora să se vadă pe sine însuşi prin ochii ei. În aceste momente devenea o persoană mai bună. Devenea tot ce tatăl său nu credea că ar putea fi.

— Te aşezi aşa. Stabil. Eşti dreptace?

Ea confirmă din cap.

— Şi eu. Atunci ţinem pistolul aşa, în mâna dreaptă… îl armăm, ca să intre primul cartuş în cameră.

— OK.

— Acum este gata de tragere. Ţinem mâna fix. Trebuie să vedem aici punctul în care vrem să tragem. Secretul e să reuşeşti să ţii fix pistolul, aşa vei lovi tot ceea ce ţinteşti.

Şi Sam se aşeză în poziţia potrivită, închise ochii pe jumătate, ochi şi trase. Jessie scoase un ţipăt şi sări într-o parte. El râse.

— Ţi s-a făcut frică?

Ea încuviinţă din cap, însă zâmbea cu întreaga faţă. Îi făcu semn să se apropie şi să se aşeze lângă el.

— Acum este rândul tău.

Îi înmână pistolul, se duse în spatele ei şi o înconjură cu braţele.

— Ţine aşa.

Îi plasă degetele pe mâner şi îi îndreptă picioarele în poziţia potrivită.

— Acum stai drept şi ţine pistolul drept. Poţi ochi ţinta? O vezi în

mijlocul tăbliei?

— Da, o văd.

— Atunci eu mă retrag şi tu apeşi cu atenţie pe trăgaci. Nu trebuie să-l apeşi puternic şi brusc, ci ca şi cum l-ai mângâia.

Jessie se aşează într-o poziţie fixă şi stabilă, ţinând pistolul în mod corect. Respira calm şi regulat.

Umerii lui Sam se înălţară spre urechi, în aşteptarea sunetului.

Glonţul ajunse pe tăblie, iar Jessie sări în sus.

— Ai grijă, nu poţi sări cu un pistol încărcat în mână! strigă el, însă în acelaşi timp era uşurat că o vedea atât de bucuroasă.

Jessie puse deoparte pistolul şi se întoarse spre el zâmbind. Nu arătase niciodată mai frumoasă decât acum.

— Eşti o prădătoare, îi spuse.

Îşi puse braţele în jurul ei şi o trase spre el. O ţinu strâns, ca şi cum ar fi fost ultima fiinţă care îl mai ţinea pe pământ.

Şi chiar aşa era.

— Te iubesc, zise el cu respiraţia tăiată.

Ea rămase tăcută pentru o clipă. Îl privi cu ochi nesiguri. Ca şi cum s-ar fi întrebat dacă într-adevăr aceste cuvinte îi erau adresate ei. Apoi zâmbi cu acel zâmbet extraordinar, minunat.

— Şi eu te iubesc, Sam.

— Bună, Kristina! zise Erica un pic prea veselă.

Simţea foarte clar efectul acelor pahare de şampanie şi îşi reaminti că trebuia să îşi vină în fire. Din precauţie, mestecase gumă mentolată tot drumul până acasă şi, când făcuse testul de respiraţie în palmă, i se păruse că nu se simte niciun fel de miros de alcool.

— Aşa deci, văd că ai băut vreo două pahare? zise Kristina când apăru pe coridor.

Erica oftă în sinea ei. Soacra ei avea un nas ca de ogar. Era de mirare că Patrik n-o folosea la poliţie când aveau nevoie să ia urma cuiva.

— Ei, au servit un păhărel la vernisaj, zise ea.

— Un păhărel… pufni Kristina şi intră din nou în bucătărie.

De acolo venea un miros incredibil de ademenitor.

— Ca de obicei, aici am găsit numai mâncare din aceea îngrozitoare cu E-uri şi cine ştie ce alte otrăvuri, copiilor o să le crească coadă în curând, dacă veţi continua aşa. Un pic de mâncare gătită nu a…

Erica nu mai ascultă, ci merse direct la cuptor şi deschise uşa. Lasagna Kristinei. Patru forme, să poată fi puse în congelator.

— Mulţumesc, spuse ea şi o îmbrăţişă spontan.

Kristina o privi uimită.

— În mod sigur mai mult de un păhărel… bombăni ea.

Apoi îşi dădu jos şorţul de bucătărie, îl puse în agăţătoare şi ieşi pe hol continuând să vorbească:

— Copiii pot mânca atunci când e gata, s-au jucat frumos, în afară de un mic incident cu un camion, dar l-am rezolvat frumos, Maja şi cu mine. E atât de bună şi deosebită, micuţa asta, seamănă mult cu Patrik când era de vârsta ei, nu făcea niciodată gălăgie, putea sta ore întregi să se joace de unul singur pe duşumea… Dar acum trebuie să mă grăbesc spre casă, sunt multe lucruri de aranjat înainte de nuntă şi Gunnar nu e tocmai de ajutor, adică vrea să ajute, dar nu prea îi iese bine, de aceea prefer să mă ocup singură. Iar acum au sunat cei de la hotelul Stora şi au insistat să mă duc mâine acolo şi să aleg în ce porţelanuri să se servească masa. Eu în naivitatea mea am crezut că au numai un tip de porţelanuri, dar se pare că nu e nimic uşor cu nunta asta şi trebuie să fac totul singură. I-am rugat să-mi trimită fotografii cu serviciile, dar cică e absolut necesar să le văd. O să fac infarct înainte să se termine toate astea…

Kristina oftă. Stătea cu spatele, aplecându-se să-şi pună pantofii, aşa încât nu văzu zâmbetul larg al Ericăi. Anna deja îşi dusese misiunea la îndeplinire.

Îi făcu la revedere Kristinei şi merse la copii, în camera de zi. Domnea o ordine neobişnuită, lucrurile erau puse la locul lor şi simţi un amestec de recunoştinţă şi ruşine. Fireşte că era un pic jenant ca mama lui Patrik să simtă că era nevoie să deretice când era acasă la ei, dar în acelaşi timp erau lucruri care pentru Erica erau mai sus pe lista priorităţilor decât a avea o casă perfectă. Sigur că se bucura când găsea curat, însă în mod clar asta era pe locul al treilea după a apuca să lucreze şi după a apuca să fie mamă. Pe deasupra ar fi bine să fie şi soţie, şi poate chiar să fie câte un pic şi Erica. Iar ca să reuşească cu asta, era nevoită câteodată să prioritizeze câte un episod din Dr. Phil în detrimentul ordinei şi curăţeniei. Însă poate chiar asta fusese ceea ce o oprise să dea cu capul de proverbialul perete, faptul că lăsa uneori lucrurile să se desfăşoare fără intervenţia ei.

Ceasul de bucătărie sună şi merse să scoată tăvile cu lasagna. Stomacul îi chiorăia sonor. Îi strigă pe copii, îi instală la masa de bucătărie şi îi servi pe ei, ca şi pe sine, cu câte o porţie mare din preparatul cu miros ademenitor. Era minunat să conversezi cu cei mici, aveau o mulţime de gânduri şi, ca întotdeauna, o mie şi una de întrebări. Ajunseseră la vârsta la care „pentru că” nu mai era suficient drept răspuns.

După masă, copiii fură nerăbdători să fugă din nou la joacă, aşa că strânse prin bucătărie şi puse de o cafea. Cinci minute mai târziu, putu în sfârşit să se aşeze pe scaun cu agenda primită de la Viola. Începu să o răsfoiască. Era plină de mici îmbârligături şi note. Îi venea greu să citească stilul vechi şi ilizibil, ba mai mult, era corect ce-i spusese

Viola, că tatăl ei se folosea mult de abrevieri. Însă constată rapid că Leif părea să fi notat majoritatea lucrurilor petrecute de-a lungul zilei, absolut totul, de la întâlniri la starea vremii. Era o senzaţie bizară să stai cu viaţa unui om străin între mâinile tale. Zile de lucru şi sfârşituri de săptămână, zi după zi cu însemnări în cerneală albastră despre lucruri mari şi mici, în egală măsură. Până când, la sfârşit, nu mai scria nimic. Se uită la ultima dată în care notase ceva. Era ziua în care murise.

Gânditoare, trecu cu mâna peste pagină. Se întrebă ce-l determinase să ia decizia ca tocmai în acea zi viaţa lui să ia sfârşit. Nu existau indicii în note. Numai rânduri simple, de rutină zilnică. Soare, briză uşoară, plimbare la Sälvik, cumpărături. Singurul lucru care ieşea în evidenţă era însemnarea „11”. Ce ar fi putut însemna?

Erica se încruntă. Dădu cu câteva pagini înapoi pentru a vedea dacă apăreau aceleaşi cifre în altă parte, însă nu. Apăreau numai acolo. Găsi pe de altă parte o notă din săptămâna precedentă, care o făcu să se oprească. Scria „55” şi apoi „ora două”. Să fi fost „55” un cod pentru o persoană pe care avea să o întâlnească la ora aceea? Cine ar fi putut fi? Au fost văzuţi atunci?

Erica aşează carnetul deoparte. Afară, soarele îşi schimba culoarea din galben în portocaliu pe măsură ce cobora spre linia orizontului. Se făcea seară în curând şi numai zeii puteau şti când urma ca Patrik să sosească acasă. Avea senzaţia vagă că era ceva ce ar fi trebuit să-şi amintească să-i spună, însă îi scăpa cu desăvârşire ce anume. Ridică din umeri. Probabil nu era ceva important.

Patrik stătea lângă tabla albă din sala de conferinţe, cu o carioca în mână, privind în jur.

— Am avut nişte zile lungi şi intense, zise el. Însă dată fiind recenta evoluţie a evenimentelor, doresc să trecem prin tot împreună şi apoi să ne distribuim între noi sarcinile zilei de mâine.

Paula ridică mâna.

— Nu e timpul să primim întăriri? Uddevalla? Göteborg?

Patrik clătină din cap.

— Am verificat deja. Lipsă de personal. Reduceri de resurse. Din păcate, trebuie să ne descurcăm singuri.

— Bine, se resemnă Paula, dezamăgită.

Patrik o înţelese. Avea acasă copii şi mai mici decât el. Irosea prea mult din timpul care putea fi petrecut alături de familie.

— Aţi aflat ceva la centrul comunitar? vru el să ştie şi se întrebă de ce Paula se hlizea acum la Martin cu un zâmbet larg.

— Nu, nimic, spuse Martin evitând privirea Paulei. Nimeni nu a văzut nimic, toţi dormeau când au fost treziţi brusc de ţipete şi de vacarm.

Patrik dădu din cap.

— Bine, mulţumesc oricum. Gösta, ne poţi spune ce ai reuşit să afli astăzi?

— Sigur, zise Gösta, nu fără mândrie.

Pe bună dreptate, consideră Patrik. Azi îi reuşise o treabă de poliţist perspicace.

— Mi s-a părut mereu că era ceva putred cu acel indiciu anonim despre chiloţii găsiţi atât de uşor la Karim.

Gösta evita să privească spre Mellberg, care la rândul lui se uita fix la un nod din lemnul mesei.

— Şi eram conştient că văzusem ceva relevant… dar nu mai am douăzeci de ani.

Zâmbi pieziş.

Patrik văzu cum toţi aşteptau încordaţi. Înţeleseseră în mod sigur că se petrecea ceva atunci când revenise cu Gösta în secţie, însă voia să aştepte pentru a le comunica tuturor în acelaşi timp.

— Ideea e că, din spusele mamei sale, Nea purta o pereche de chiloţi de fetiţă cu motive din filmul acela Disney, *Regatul de gheaţă*. Erau cumpărate la un set de cinci, fiecare pereche având altă culoare. Cei găsiţi la Karim erau albaştri. Şi simţeam că îmi scăpa ceva în legătură cu asta. Până la urmă mi-a venit o idee, însă nu ştiam cum să o demonstrez şi nici nu eram foarte sigur…

— Dumnezeule, când ai de gând să treci la subiect? bombăni Mellberg, dar nu avu parte decât de priviri furioase din partea celorlalţi.

— Mi-am amintit că unul dintre băieţii din grupul care au găsit-o pe Nea filmase cu telefonul înainte de a porni în operaţiunea de căutare. Aşa că eu şi Patrik am mers la el acasă şi ne-a oferit o copie a filmului. Patrik? Poţi arăta?

Patrik aprobă din cap şi tastă pe laptopul aşezat pe masă astfel încât să poată fi urmărit de toţi.

— După ce să ne uităm? întrebă Martin aplecându-se în faţă.

— Priviţi mai întâi filmul şi vedeţi dacă descoperiţi singuri, dacă nu, ne mai uităm o dată şi vă arăt.

Toţi studiară ecranul cu maximă atenţie. Se vedea o imagine panoramică a fermei, cu filmări înainte şi înapoi ale casei, curţii, hambarului, oamenilor care se adunaseră…

— Acolo, zise Gösta. Pe suportul de rufe. Vedeţi?

Se aplecară un pic mai în faţă.

— Chiloţii albaştri! izbucni Paula. Sunt chiar acolo!

— Exact!

Gösta îşi prinse mâinile după ceafă.

— Nea nu i-ar fi putut avea pe ea când a dispărut, pentru că erau atârnaţi la uscat în timp ce noi o căutam.

— Aşadar, cu alte cuvinte, cineva i-a furat de pe suport şi i-a plantat la Karim. Iar apoi a dat un telefon anonim care a fost preluat de Mellberg.

— Da, confirmă Patrik cu o figură tristă. Cineva a încercat să dea vina pe Karim şi, dacă vreţi părerea mea avizată, nu neapărat el personal este ţinta, ci vinovatul a vrut numai să îndrepte bănuiala asupra cuiva din tabăra de refugiaţi.

Paula oftă.

— În oraş s-a vorbit mult cum că trebuie să fie cineva de acolo.

— Şi atunci cineva a crezut că ar fi fost o idee bună să ia treaba în propriile mâini, zise Patrik. Un posibil punct de plecare ar fi presupunerea că există vreun fel de motivaţie rasistă. Iar întrebarea este dacă e aceeaşi persoană, sau aceleaşi persoane care au declanşat incendiul.

— Au fost incendiate tabere de refugiaţi în toată Suedia, zise Gösta cu amărăciune. Oameni care cred că se află deasupra legii.

— Având în vedere cât de mulţi au votat cu Sveriges Vänner la ultimele alegeri, nu mă miră, zise Patrik clătinând din cap.

Se crease un climat dur în Suedia, şi în toată Europa, de altfel. Chiar şi pentru imigranţi de a doua generaţie, precum Paula. Însă Patrik nu ar fi crezut că ura avea să ajungă până acolo.

— Propun să separăm această investigaţie de omorul Neei, din această clipă. Nu mai cred că există vreo legătură şi nu vreau să ne pierdem cu firea încurcând borcanele, deja am risipit timp preţios.

— Nu a fost aşa simplu de ştiut, bombăni Mellberg, dar din nou tăcu imediat.

Îşi dădea seama că trebuia să stea în continuare pe tuşă.

— Paula, aş vrea să te ocupi de ancheta asupra incendiului, cu ajutorul lui Martin. Continuaţi să întrebaţi, nu numai unde şi cum ar fi putut apărea focul, ci şi când ar fi putut fi plasaţi chiloţii în casa lui Karim. Dacă cineva a văzut ceva ieşit din comun la tabăra de refugiaţi şi aşa mai departe.

— Greu de spus despre ce interval de timp să întreb, zise Paula.

Patrik se gândi o clipă.

— Ar trebui să fie cam pe când a fost dat telefonul anonim, adică joi în jurul prânzului, spuse el. Este numai o presupunere, însă începeţi de acolo şi verificaţi ce s-a întâmplat înainte. Gösta a vorbit cu familia Neei şi ei nu au idee când au dispărut chiloţii de pe suportul de uscat rufe, tot ce ştim sigur e că erau acolo în momentul căutării. Ar fi putut fi furaţi oricând după aceea din curte.

Paula dădu din cap spre Gösta.

— I-ai întrebat pe membrii familiei dacă au văzut pe acolo vreun necunoscut?

— Da, însă nu au văzut pe nimeni. Dar nu e greu să te strecori

acolo din pădure şi să iei discret ceva de pe uscător. E în spatele casei, pus oblic lângă un perete fără ferestre.

— Bine, spuse Paula şi notă. Vreau să verificăm cu sursele noastre din organizaţiile xenofobe din regiune. Poate n-ar trebui să mă ocup tocmai eu de asta, date-mi fiind originile. Martin, ai putea tu?

— Absolut, zise el.

Patrik spera ca Martin să nu se simtă trecut cu vederea pentru că Paula primise responsabilitatea şi nu el. Dar totodată credea că era destul de deştept să ştie că avea să vină şi timpul său.

— Bun, deci ţineţi sub control ancheta privind incendiul şi tentativa de a arunca vina pe Karim. Ar fi bine să ţineţi legătura şi cu spitalul şi să mă ţineţi la curent cu ce se întâmplă. Cum e cu copiii, Paula? Ai primit acordul să-i iei acasă?

— Da, şi pe frontul de acasă s-au limpezit lucrurile.

Mellberg, care până atunci stătuse neobişnuit de tăcut, se lumină.

— Da, va fi amuzant pentru Leo să aibă noi prieteni de joacă.

— Bun, spuse scurt Patrik.

Se strădui să nu se gândească prea mult la Karim şi la familia lui, nu mai putea face nimic acum decât să îl închidă pe cel care le făcuse asta.

— Mai departe, avem cazul Neei. După cum se ştie, nu-mi place deloc că am întrerupt percheziţia şi nu am finalizat-o. Tocmai am vorbit cu Torbjörn şi ei pot trimite echipa mâine după-amiază pentru a încheia verificarea. Am marcat zona cu bandă şi nu putem decât să sperăm că nu a fost compromisă în vreun fel. Vom lucra pornind de la condiţiile existente.

— Da, nu prea avem de ales… zise Gösta.

Patrik ştia că era neplăcut să invadeze încă o dată curtea familiei Berg.

— Cum merge comparaţia cu vechea anchetă? întrebă Patrik şi Annika îşi ridică privirea din caiet.

— Încă nu am reuşit să găsesc în arhivă procesele verbale ale vechilor interogatorii, dar am trecut încă o dată prin rapoartele medico-legale şi tehnice, precum şi prin tot materialul primit de la Erica. Nu sunt lucruri noi de care să ne legăm. Toţi aţi citit raportul medico-legal, aţi văzut materialele de la locul faptei şi aţi auzit-o pe Erica vorbind despre Marie şi despre Helen.

— Da, convorbirile cu Marie şi cu Helen nu au dus la nimic concludent. Susţin că nu se fac vinovate de moartea Stellei şi, în consecinţă, criminalul trebuie să fie altcineva. În teorie, acelaşi cu cel pe care-l căutăm acum. Marie are un albi. Helen nu are, însă nici nu avem nimic care să ne trimită la ea.

Martin se întinse după un alt biscuit Ballerina. Ciocolata se topise de căldură, aşa încât fu nevoit să o lingă de pe degete.

— Începem mâine cu percheziţia, o reluăm de unde am lăsat-o, zise Patrik.

Nu-i plăcea senzaţia că existau atâtea impasuri şi atât de puţine piste. Dacă nu găseau mai multe indicii, ancheta se putea uşor împotmoli.

— Şi cum este cu ciocolata care a fost găsită în burta ei, nu putem investiga mai departe? întrebă Paula.

Patrik clătină din cap.

— Probabil că era obişnuita ciocolată Kex. Se vinde în toate magazinele. Nu i-am putea da de urmă în vreunul anume. Însă pentru că nu se găsea niciun fel de ciocolată la familia Berg, Nea trebuie să fi obţinut-o în altă parte în acea dimineaţă. Sau să o fi primit de la altcineva.

— Şi despre faptul că Leif începuse să se îndoiască de vina fetelor spre sfârşitul vieţii ce crezi? întrebă Gösta.

— Ştiu că Erica urmează această pistă. Sper să afle ceva.

— Civili care fac muncă de poliţie, bombăni Mellberg şi îl mângâie pe Ernst după ureche.

— Şi o fac mai bine decât alţii, adăugă Martin.

Patrik îşi drese vocea.

— Acum trebuie să lucrăm împreună, în aceeaşi direcţie, zise el. Toată lumea.

Martin luă o mină vinovată. Apoi întrebă:

— Când primim analiza telefonului anonim, crezi că va lua mult timp? Şi la ce rezultat putem spera de fapt?

— Nu ştiu exact care ar putea fi posibilităţile, răspunse Patrik, însă aşteptarea mea este, desigur, ca ei să îndepărteze filtrul, astfel încât să auzim adevărata voce. Apoi poate că există ceva în fundal care să ne ajute să-l identificăm pe cel care a sunat.

— Ca în filme, unde se aude mereu fluieratul trenului sau vreun clopot care bate? zise Martin glumeţ.

— Da, cu un pic de noroc, banda ne va oferi ceva informaţii, răspunse Patrik.

Se uită în jur şi văzu că Gösta îşi înfrânează un căscat.

— Cred că e de ajuns pentru seara asta. Dacă nu ne odihnim, nu putem face nimic temeinic. Prin urmare, mergeţi acasă, staţi cu familia, mâncaţi, dormiţi şi reluăm mâine dimineaţă.

Toţi se ridicară recunoscători. Văzu presiunea enormă a ultimelor zile pe chipurile lor. Aveau nevoie să-i îmbrăţişeze pe cei dragi în această seară. Toţi. Şovăi şi se întoarse spre Gösta, însă Martin ajunse înaintea lui.

— Poţi veni la noi, să iei masa cu mine şi cu Tuva? îi e dor de tine.

Gösta încuviinţă din cap.

— Sigur, zise el ridicând din umeri, deşi se vedea clar cât de mult

îl bucura asta.

Patrik rămase în încăpere în timp ce colegii lui plecau unul câte unul. Erau ca o familie. Una disfuncţională, pretenţioasă şi certăreaţă. Dar, pe de altă parte, iubitoare şi atentă cu membrii ei.

Bohuslän 1672

Corpul i se restabilise mai devreme decât crezuse. O duruse şi o usturase vreo două zile, apoi fusese ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Totuşi lipsa rămânea acolo. Făcea ce era nevoie, se ocupa de treburile sale, însă fără nicio bucurie.

Märta era neliniştită şi se lipea de Elin în timpul nopţii, ca şi cum ar fi încercat să o încălzească cu corpul său. Venea cu mici daruri la mama ei, ca să o facă să zâmbească din nou. Mici buchete de flori culese de pe câmp, o piatră albă şi netedă găsită în pietrişul din curte, pietricele cu pirită într-un borcan. Iar Elin se străduia. Îi zâmbea Märtei şi îi mulţumea, o îmbrăţişa şi o lovea uşor pe obrăjorul moale. Însă simţea şi ea că zâmbetul nu îi cuprindea şi ochii. Iar braţele cu care o ţinea strâns pe Märta erau rigide şi reci.

Preben nu mai vorbea nici cu ea, nici cu Märta. Până la urmă, fata acceptase acest fapt şi nu mai încerca să îi atragă atenţia. Continua să meargă la lecţiile cu paracliserul, însă era ca şi cum timpul petrecut în bibliotecă alături de Preben nu existase niciodată. Vestea că Britta aştepta un copil schimbase totul, iar Preben îşi trata soţia ca o pe o păpuşă fragilă, de porţelan.

Acum, de când avea atenţia totală a consortului său, puterea Brittei creştea şi mai mult. Însă în acelaşi timp părea să crească şi resentimentul simţit faţă de Elin. Elin se simţea mereu urmărită de ochii de vulpe al surorii sale, cu toate că nu exista vreun motiv pentru asta. Făcea ce trebuia să facă, o ajuta cu toate treburile, iar apoi încerca să o evite cât de mult era posibil. Era o aducere-aminte permanentă şi un chin continuu să vadă burta Brittei crescând sub rochie, în timp ce a ei rămânea plată şi pustie.

Într-o dimineaţă, Britta plecă cu treburi la Fjällbacka. Adevărul era că se săturase să stea tot timpul în pat, iar acum, când doctorul îi spusese că se poate ţine pe picioare, îşi dorea să mai schimbe mediul.

Elin se uită îndelung după ea când plecă. Britta îşi petrecuse o oră îmbrăcându-se şi aranjându-se, ceea ce lui Elin i se părea total inutil pentru un drum la Fjällbacka. Însă Uddevalla ar fi fost o escapadă prea lungă pentru starea ei, aşa încât Britta se mulţumea şi doar cu faptul că putea să iasă din cămaşa de noapte şi să se arate în lume.

Ziua trecu repede. Avuseseră zi de spălat şi totul în casa parohială trebuia frecat şi lustruit, pus la uscat în soare şi apoi dus înapoi în interior. Era bine să fie foarte ocupată, astfel nu o mai năpădeau gândurile. Îi

plăcea că nu erau acasă nici Britta, nici Preben. Preben era cu slujba în Lur şi avea să se întoarcă după două zile, în timp ce Britta era aşteptată înapoi în aceeaşi seară.

Pentru prima oară de când scăpase de copil, Elin se pomeni fredonând o melodie.

Märta se uită surprinsă la ea şi micul ei chip se lumină cu o aşa bucurie, că o lovea în inimă. Lui Elin îi era ruşine că o lăsase pe fiica ei să sufere pentru propriile păcate. Lăsă în coş covorul pe care îl avea de frecat. O trase pe fată lângă ea şi o îmbrăţişă puternic, sărutând-o pe creştetul blond. Avea să fie bine. Se aveau una pe alta.

Restul fusese un vis. Un vis copilăresc şi imposibil. Încercase să se convingă că ea şi Preben îl aveau pe Dumnezeu de partea lor, însă trufia i se întorsese împotrivă. Fusese pedepsită aşa cum crezuse Domnul de cuviinţă. Şi cine era ea să pună sub semnul întrebării voinţa Lui? În loc de asta, ar fi trebuit să fie recunoscătoare pentru ce avea. Pe Märta. Hrana zilnică şi un loc în care să locuiască. Mulţi nu aveau nici măcar o parte din asta şi ar fi fost arogant din partea ei să dorească mai mult.

— Ce zici, facem o plimbare diseară, numai tu şi cu mine? spuse ea ghemuindu-se în faţa Märtei şi prinzând-o tandru de braţe.

Märta încuviinţă din cap, nerăbdătoare. Sigrid se învârtea pe la picioruşele ei şi sărea în sus, părând să simtă pe propria piele că stăpâna ei era din nou voioasă.

— M-am gândit că putem lua un coş cu noi şi te voi învăţa un pic din ce ştiu de la bunica. Care la rândul ei a învăţat de la mama ei. Ceva ce tu vei putea folosi la rândul tău ca să-i ajuţi pe alţii, aşa cum fac eu câteodată.

— O, mama! strigă Märta şi o prinse pe Elin de gât. Înseamnă că sunt fată mare acum?

Elin râse şi aprobă din cap.

— Da, înseamnă că eşti fată mare acum.

Märta o luă veselă la fugă, cu Sigrid pe urmele ei, iar Elin o privi zâmbind. Era cu doi ani mai devreme decât se gândise, însă Märta crescuse repede, iar momentul părea cât se poate de potrivit.

Se aplecă şi începu să frece din nou covorul. Muşchii braţelor o dureau din cauza muncii grele, însă inima îi era mai uşoară, cum nu fusese de multă vreme. Îşi şterse sudoarea de pe frunte cu dosul mâinii şi îşi ridică privirea la auzul unui cal nechezând şi al unei trăsuri intrând în curte.

Îşi miji ochii în bătaia soarelui. Venise Britta, o văzu coborând din trăsură cu privirea întunecată. Merse drept spre Elin cu fustele fluturându-i în jurul picioarelor şi nu se opri decât atunci când se află în faţa ei. Toţi din curte se opriseră din ce făceau. Expresia Brittei o făcu să se tragă înapoi. Nu înţelese ce se întâmplase înainte ca palma Brittei să o lovească pe obraz. Apoi Britta făcu cale-ntoarsă şi se năpusti în casă.

Elin îşi lăsă capul în jos. Nu era nevoie să se uite în jur ca să ştie că toţi

se uitau cu gura căscată. Înţelegea precis ce se întâmplase. Britta aflase ce treabă avusese ea în Fjällbacka şi avea atâta minte cât să pună lucrurile cap la cap.

Cu obrajii arzând de ruşine şi simţind încă lovitura primită, Elin se ghemui din nou şi continuă cu spălatul. Ce avea să se întâmple de acum încolo, nu ştia. Însă o cunoştea pe sora ei. Presimţea ceva rău.

— De ce crezi că mama ta mi-a dat permisiunea să vorbesc cu tine? întrebă Erica privindu-l pe adolescentul din faţa ei.

Se mirase că Sam o sunase, însă totodată era şi foarte bucuroasă. Probabil că Sam îi putea oferi noi perspective asupra lui Helen ca persoană şi i-ar putea spune câte ceva despre cum fusese să creşti în umbra unei crime.

El ridică din umeri.

— Nu ştiu. Dar a vorbit şi ea însăşi cu tine.

— Da, însă mi-a lăsat impresia că voia să te ţină în afara celor întâmplate.

Erica împinse spre el o farfurie cu chifle cu scorţişoară. El luă una şi ea îi observă unghiile cu oja neagră, cojită la margini. Era ceva mişcător în felul lui de a-şi ascunde partea copilărească care încă era acolo, pielea plină de coşuri şi uleioasă în jurul nasului, bărbiei şi frunţii, trupul deşirat, în devenire, neaflat încă în controlul fiinţei adulte. Era un copil care dorea cu disperare să fie adult, dorea să iasă în evidenţă şi în acelaşi timp să fie acceptat. Pe Erica o cuprinse deodată un val de afecţiune pentru băiatul din faţa ei, vedea singurătatea, nesiguranţa, şi bănuia în acelaşi timp frustrarea care mocnea în spatele privirii sfidătoare. Cu siguranţă nu i-a fost uşor să crească în umbra poveştii mamei sale. Să se nască într-un orăşel plin de zvonuri şi şuşoteli, care sigur se potoliseră cu anii, însă nu dispăruseră niciodată.

— Nu m-a putut ţine la distanţă de asta, zise Sam pe un ton amar, ca şi cum i-ar fi confirmat gândurile Ericăi.

Ca un adolescent tipic ce era, îi era greu să-i susţină privirea, însă ea îşi dădea seama că asculta cu atenţie ce îi spunea.

— Ce vrei să spui? întrebă Erica.

Funcţia de înregistrare a telefonului capta fiecare cuvânt şi fiecare nuanţă a tonului.

— Am auzit lumea vorbind despre asta încă de când eram copil. Nu îmi amintesc cum anume. Dar oamenii mi-au pus întrebări. Copiii lor s-au luat de mine. Nu ştiu câţi ani aveam când eu însumi am început să caut mai multe. Poate nouă? Am căutat pe internet articole despre caz, nu a fost greu. Iar după aceea am adunat tot ce am putut găsi. Am mape acasă. Pline cu texte decupate.

— Mama ta ştie despre ele?

Sam ridică din umeri.

— Nu, nu cred.

— A vorbit cu tine despre ce s-a întâmplat?

— Nu, nici măcar un cuvânt. Nu am vorbit niciodată despre asta acasă.

— Ai fi vrut să vorbeşti? întrebă Erica cu blândeţe şi se ridică să mai pună cafea.

Sam dorise şi el cafea la început, însă nu îşi atinsese ceaşca. Bănui că ar fi preferat suc, dar nu voise să pară prea copil.

Sam ridică din umeri. Se uită dus pe gânduri la farfuria cu chifle.

— Poftim! zise. Serveşte cât de multe doreşti. Încercăm să nu mâncăm prea multe dulciuri, aşa că e foarte bine dacă le mănânci tu, sunt mai puţin ispitită.

— Oh, arătaţi foarte bine. Nu trebuie să vă îngrijoraţi, spuse Sam generos şi cu inocenţa unui copil.

Se aşeză la loc pe scaun zâmbind. Sam era un băiat drăguţ. Şi-ar fi dorit să fi scăpat de acea povară pe care fusese nevoit să o ducă toată viaţa. Nu făcuse nimic rău. Nu alesese să se nască într-un hăţiş de vină, acuzaţii şi suferinţă. Păcatele părinţilor nu ar fi trebuit să fie povara lui. Cu toate astea vedea cum ele îi apăsau pe umeri.

— Ar fi fost mai uşor dacă aţi fi vorbit deschis despre asta? repetă Erica.

— Noi nu vorbim. Despre nimic. Noi… nu suntem acel gen de familie.

— Dar ţi-ai fi dorit asta? insistă ea.

Ridică privirea şi se uită la ea. Machiajul negru din jurul ochilor făcea dificilă încercarea de a te concentra pe privirea lui, însă undeva acolo mocnea o flacără care avea nevoie de oxigen.

— Da, zise el într-un sfârşit. Da, mi-aş fi dorit.

Apoi ridică din nou din umeri. Gestul era scutul lui. Apărarea lui. Indiferenţa era o mantie de invizibilitate, în spatele căreia se putea ascunde.

— O cunoşteai pe Linnea? întrebă ea schimbând subiectul.

Sam tresări. Muşcă o bucată mare de chiflă şi privi spre genunchi în timp ce mesteca.

— De ce mă întrebaţi asta? Ce are de-a face cu Stella?

— Nu, sunt numai curioasă. În cartea mea va fi vorba de ambele cazuri şi, pentru că eşti vecin cu familia Berg, m-am gândit că poate îmi spui câte ceva despre cum era. Cum ai perceput-o tu.

— O vedeam des, spuse el şi ochii i se împăienjeniră de lacrimi. Nu e ciudat, pentru că locuiam foarte aproape. Dar ea era un copil mic, aşa că nu aş putea spune că o cunoşteam. Cu toate astea, îmi plăcea de ea şi cred că şi ei îi plăcea de mine. Obişnuia să-mi facă cu mâna când treceam cu bicicleta pe lângă ferma lor.

— Nu mai ai nimic de povestit despre ea?

— Nu, ce-ar mai putea fi?

Erica ridică din umeri. Apoi se hotărî să pună întrebarea la care îşi dorea cu neasemuită ardoare un răspuns:

— Cine crezi că a omorât-o pe Stella? zise ea ţinându-şi respiraţia.

Ce credea Sam, de fapt, despre eventuala nevinovăţie a mamei sale? În ceea ce-o privea, nu putea ajunge la o părere. Cu cât citea mai mult, cu cât vorbea cu mai multă lume, cu cât verifica datele mai abitir, cu atât rămânea mai nedumerită. Chiar nu ştia. De aceea, ce credea Sam însemna ceva.

Îi luă mult timp până să răspundă. Degetele cu ojă neagră băteau darabana pe suprafaţa mesei. Apoi îşi ridică ochii şi licărul din pupilă deveni stabil când îşi aţinti privirea asupra ei.

Cu o voce abia audibilă şopti:

— Nu am idee. Dar mama mea nu a ucis pe nimeni.

Puţin mai târziu, când Sam plecă pe bicicletă, Erica rămase mult timp urmărindu-l. Ceva la el o mişcase profund. Mila pentru acest băiat îmbrăcat în negru, care nu avusese parte de copilăria pe care o meritase, îi rupea inima. Se întreba cum aveau să-l formeze toate acestea. Ce fel de bărbat ar deveni ca adult. Şi spera în sinea ei ca acea suferinţă pe care o radia să nu-l ducă pe căi greşite. Ca cineva să îl prindă şi să umple pustiul creat de trecut.

Spera ca cineva să-l iubească pe Sam.

— Cum crezi că va reacţiona? întrebă Anna. Dacă se înfurie?

Se aflau în sala de mese din hotelul Stora, aşteptând-o pe Kristina.

Erica îi făcu semn să tacă.

— Poate veni oricând.

— Da, dar Kristinei nu-i prea plac surprizele. Dacă se enervează?

— În acest caz, e cam prea târziu să ne îngrijorăm pentru asta, rosti Erica printre dinţi. Şi nu mă mai înghionti.

— Auziţi fetelor, dacă nu tăceţi un pic acum, ne va auzi.

Barbro, cea mai apropiată prietenă a Kristinei, se uită sever la ele, iar Erica şi Anna tăcură. Femeile venite la petrecerea de burlăciţe a Kristinei formau o gaşcă mică, dar vitează. Pe lângă ea şi Anna, mai erau invitate patru femei, cu care Kristina petrecea mai mult timp. Erica le întâlnise numai fugitiv aşa încât, în cel mai rău caz, putea fi o după-amiază foarte lungă. Şi o seară la fel.

— Acum vine!

Anna îşi agită mâinile frenetic şi toate tăcură. Auziră vocea Kristinei la recepţie. Recepţionera primise instrucţiuni clare să o conducă în sala de mese.

— Surpriză! strigară ele când sosi.

Kristina tresări şi îşi duse mâinile la piept.

— Doamne, dar ce-i aici?

— Este petrecerea ta de burlăciţe! spuse Erica cu un zâmbet larg,

dar în sinea ei tremura un pic.

Dacă Anna avea oare dreptate?

Kristina rămase tăcută o clipă. Apoi începu să râdă în hohote.

— Petrecere de burlăciţe! Pentru o babă bătrână! Da' ştiu că nu sunteţi normale! Bun, hai să mergem! Cu ce începem? Vindem sărutări în oraş?

Îi făcu cu ochiul Ericăi, care se simţi cuprinsă de un val de uşurare. Poate totuşi nu va fi o catastrofă totală.

— Nu, scapi de partea cu vânzarea de săruturi, zise Erica îmbrăţişându-şi soacra.

— Am planificat altceva. Mai întâi te schimbi şi pui pe tine ce găseşti în această pungă.

Kristina păru ca lovită de trăsnet când se uită spre plasa ridicată de Erica.

— Nu e nevoie să ieşi nicăieri îmbrăcată aşa, este numai pentru ochii noştri.

— Bine… zise Kristina încordată, dar luă plasa. Fug la toaletă şi mă îmbrac.

În timp ce Kristina era plecată, recepţionera sosi cu şase pahare şi o sticlă de şampanie într-o găleată cu gheaţă. Anna se uită invidioasă la sticlă, dar acceptă cu o grimasă un pahar de suc.

— Oho, zise ea şi luă câteva înghiţituri.

Erica îşi puse braţul peste umerii ei.

— Curând…

Turnă şampanie celorlalte doamne, apoi un pahar sieşi şi o aşteptă pe Kristina să-şi facă apariţia. Se auzi un murmur în sala de mese când se ivi în prag.

— Oare ce-a fost în capul vostru?

Kristina făcu un gest amplu cu mâinile, iar Erica nu-şi putu reţine un chicotit. Dar în acelaşi timp era nevoită să admită că soacra ei arăta fantastic în rochia roşie şi scurtă, cu franjuri şi paiete. Şi ce picioare! se gândi Erica invidioasă. De-ar fi avut pe jumătate picioare atât de elegante, ar fi fost foarte fericită.

— Ce v-aţi gândit să fac gătită aşa? întrebă Kristina şi se lăsă condusă în sala de mese.

Erica mai turnă un pahar şi îl puse în mâna Kristinei. Soacra ei, emoţionată, bău jumătate din el dintr-o suflare.

— Vei vedea imediat, zise Erica în timp ce luă telefonul şi trimise un mesaj.

„Vino acum."

În aşteptarea unui răspuns, nu-şi găsea locul de nerăbdare. Putea fi ori la bal, ori la spital.

Se auzi muzică de la etajul de sus, ritmuri latine fierbinţi care se apropiau cu încetul. Kristina dădu pe gât şi restul şampaniei. Erica se

grăbi să îi umple paharul.

Apăru o siluetă rotunjoară, în costum negru şi cu un trandafir între dinţi, care îşi deschise dramatic braţele.

— Dar, Gunnar… zise Kristina uluită.

Apoi începu şi ea să chicotească.

— Frumoasa mea, zise el luând trandafirul. Îmi permiţi? Se apropie de ea şi îi oferi trandafirul cu un gest teatral.

Chicotelile Kristinei se transformară într-un hohot de râs.

— Nu, încă nu ştiu ce-aţi pus la cale! spuse ea luând trandafirul.

— Veţi învăţa să dansaţi cha-cha, spuse Erica zâmbind. Arătă spre uşă.

— Şi am adus un pic de ajutor expert.

— Ce? Cine? zise Kristina agitându-se din nou.

Gunnar radia în schimb şi nu putea sta locului de nerăbdare.

— Am apelat la un expert. O persoană pe care obişnuieşti să o admiri vinerea în *Let's Dance*.

— Doar nu Tony Irving? întrebă Kristina îngrozită. Mi-e groază de Tony!

— Nu. Nu Tony, dar altă persoană la fel de severă.

Kristina se încruntă puternic. Paietele îi zornăiau când se mişca. Erica îşi aminti să facă poze. O mulţime de poze. Aveau să fie material excelent de şantaj mulţi ani de acum înainte.

Apoi Kristina văzu cine cobora şi exclamă:

— Cissi!

Acum Erica zâmbea cu întregul chip. Mina fericită a Kristinei îi spunea că fusese o idee genială. Că era un fan enorm al *Let's Dance* nu-i scăpase nimănui din apropierea ei, aşa încât, atunci când Erica văzuse afişul care anunţa că Cecilia „Cissi" Ehrling Danermark din *Let's Dance*[52] avea să ţină un curs la TanumStrand, se aruncase imediat pe telefon.

— OK, să începem! zise Cissi plină de entuziasm după ce salută pe toată lumea.

Kristina păru imediat tulburată.

— Să dansez în faţa tuturor? O să fiu de râsul curcilor.

— Nu, nu, toată lumea va dansa, o lămuri Cissi cu hotărâre.

Erica şi Anna se uitară îngrozite una la alta. Asta nu era deloc conform planurilor Ericăi. Ea se gândise ca Kristina şi Gunnar să aibă parte de o lecţie de dans în timp ce ceilalţi puteau stea liniştiţi să bea şampanie. Însă înţelese că nu avea rost să protesteze. Privind-o lung pe Anna, merse înainte şi se puse în faţa lui Cissi. Numai să încerce Anna să se eschiveze pe motiv că era gravidă!

Două ore mai târziu, era transpirată, obosită şi fericită. Cissie trecuse prin paşii de bază cu o energie contagioasă, care însă le epuizase total. Erica nu putea decât să-şi imagineze ce febră va avea în

ziua următoare. Dar cel mai amuzant fusese să o vadă fericită de felul în care mişcările de dans îi făceau franjurii rochiei să se ridice. Gunnar părea şi el să se fi distrat împărăteşte, deşi îl treceau valuri de sudoare în costumul lui negru.

— Mulţumesc, spuse Erica şi o îmbrăţişă spontan pe Cissi.

Era unul dintre cele mai amuzante lucruri pe care le făcuse vreodată. Însă acum era timpul să meargă mai departe, la următorul punct din program. Planificase minuţios ziua şi pe deasupra aveau acces la sala din hotelul Stora pentru doar două ore.

Umplu paharele tuturor.

— Acum este timpul ca mirele să ne lase, spuse ea. În restul după-amiezii şi serii, prezenţa domnilor va fi interzisă. Am închiriat o cameră sus ca să ne pregătim, avem o oră, apoi e vremea să luăm lecţii de gătit…

Kristina îl pupă pe Gunnar, care, inspirat de lecţia de dans, o înclină pe spate într-un arc elegant, ceea ce îi făcu pe toţi să îi aclame. Atmosfera era cum nu se putea mai reuşită.

— Bine lucrat, şopti Anna lovind-o uşor pe Erica pe braţ. Deşi eşti îngrozitor de rigidă, până şi bătrânelele se pricepeau mai bine să dea din şolduri decât tine…

— Ah, taci din gură, zise Erica lovind-o pe sora ei care continuă să se hlizească la ea.

Când urcară în suita închiriată, Marco Polo, Erica realiză că nu se gândise la lucru nicio secundă de când începuse petrecerea. Era bine. Era o pauză necesară. Însă picioarele o dureau îngrozitor.

— Cum o mai duceţi?

Se uitară uimiţi la el şi Bill îşi spuse pentru a mia oară că trebuie să vorbească fie suedeză simplă, fie engleză.

— Are you OK?

Aprobară din cap, însă feţele le erau crispate. Îi înţelegea. Probabil că se gândeau că nu se va termina niciodată. Mulţi oameni cu care vorbise la centrul comunitar spuseseră acelaşi lucru. Că ei credeau că era suficient să ajungă în Suedia ca totul să fie bine. Însă lumea se uita la ei suspicioasă, se loveau de o birocraţie încurcată şi mult prea mulţi oameni urau tot ce erau şi reprezentau ei.

— Adnan, te ocupi tu? îl îndemnă Bill arătând cu mâna spre cârmă.

Adnan se aşeză în spatele acesteia şi un licăr de mândrie îi sclipi în ochi. Bill spera în sinea lui să le ofere o altă imagine a ţării pe care o iubea. Suedezii nu erau răi. Erau fricoşi. Iar asta era ceea ce făcea lumea mai dură: frica. Nu răutatea.

— Khalil, schimbi tu direcţia pânzelor, ca să ajungem la mal?

Bill se prefăcu că trage de o sfoară imaginară.

Khalil aprobă din cap şi fixă scotele potrivit, conform manualului,

suficient ca vela să fie încordată şi să nu mai fâlfâie.

Barca luă viteză şi începu să se încline o idee, însă asta nu mai cauză aceeaşi panică asupra echipajului. Bill îşi dori să fie şi el la fel de calm. Se apropia ziua concursului şi încă mai avea multe să îi înveţe. Însă după cum stăteau acum lucrurile, se bucura că măcar voiau să continue. Ar fi înţeles dacă ar fi hotărât să arunce prosopul şi să lase baltă tot proiectul. Însă ei spuneau că vor să continue de dragul lui Karim şi, când sosiseră în acea dimineaţă la clubul nautic, le observase o nouă rezoluţie în priviri. Luau toată povestea mai în serios, iar asta se vedea după cum navigau, după cum barca înainta în apă.

Aşa cum oamenii care călăresc vorbesc despre cât de important este să comunici cu calul, pentru Bill era la fel cu bărcile. Nu erau nişte obiecte inerte, lipsite de suflet. Uneori i se părea că le înţelegea mai bine decât pe oameni.

— Vom naviga în volte, zise el şi ei înţeleseră.

Pentru prima oară, simţi că sunt o echipă. Cu ceva rău va veni şi ceva bun, aşa obişnuia să spună tatăl lui şi asta se aplica aici. Însă preţul fusese mare. Sunase la spital ca să se intereseze de Amina, dar cei de acolo dădeau informaţii exclusiv celor din familie. Pentru moment, nu avea decât să spere că lipsa veştilor însemna veşti bune.

Când barca se umflă şi se încordă în bătaia vântului, fu nevoit să-şi înăbuşe un chiot de bucurie. Era mişcarea cea mai elegantă de până acum. Ca şi cum o maşinărie bine unsă ar fi condus barca.

— Bine, băieţi, zise el cu emfază, ridicând degetul mare.

Faţa lui Khalil se lumină, iar ceilalţi îşi îndreptară spatele.

Îi aminteau atât de mult de fiii lui mai mari, pe care îi lua în barcă. Oare ieşise vreodată cu Nils? Nu-şi putea aminti. Nu-i dăduse aceeaşi atenţie precum lui Alexander şi lui Philip. Iar acum plătea preţul pentru asta.

Nils era ca un străin pentru el. Bill nu înţelegea cum părerile şi furia lui puteau lua naştere în casa sa şi a lui Gun, o casă în care guvernau deschiderea şi toleranţa. Unde-şi găsise Nils toate ideile? În seara precedentă era hotărât să vorbească cu el. Cu adevărat. Să deschidă răni vechi, să le cureţe, să pună cărţile pe masă, să-şi ceară iertare, să-l lase pe Nils să-şi verse furia şi dezamăgirea asupra lui. Însă uşa era închisă, iar Nils refuza să deschidă când bătea. Nu făcea decât să dea muzica mai tare, de bubuia în întreaga casă. Până la urmă, Gun îi pusese mâna pe umăr şi îl rugase să aştepte. Să-i dea lui Nils un pic de timp. Şi sigur avea dreptate. Totul avea să se rezolve. Nils era tânăr şi încă în formare.

— Urmaţi ruta spre casă, zise el arătând spre Fjällbacka.

Sam stătea aplecat deasupra castronului cu iaurt, cu toată atenţia

îndreptată asupra mobilului. Pe Helen o durea inima privindu-l. Se întreba unde fusese înainte de prânz.

— Acum îţi petreci mult timp cu Jessie, spuse ea.

— Da. Şi?

Sam împinse înapoi scaunul şi merse spre frigider, îşi turnă un pahar mare cu lapte şi îl bău. Deodată, păru atât de mic. Ca şi cum trecuseră numai câteva săptămâni de când umbla poticnit pe acolo în pantaloni scurţi, cu iubitul său urs de pluş, vechi şi uzat. Se întreba unde dispăruse. Precis îl aruncase James. Nu-i plăcea să adune lucruri care nu mai erau folosite. Să păstrezi ceva pentru că avea valoare sentimentală era un concept străin de lumea lui.

— Vreau să spun că poate nu e tocmai o idee bună, zise ea.

Sam clătină din cap.

— Credeam că nu vorbim despre asta. Nimic despre asta.

Lumea începu să se învârtească în jurul ei, ca întotdeauna când se gândea la acest lucru. Închidea ochii şi reuşea să o oprească. Exersase timp de mulţi ani. Treizeci de ani trăise în ochiul furtunii. Până la urmă, devenise un obicei.

— Nu ştiu dacă îmi place că staţi atât de mult împreună, spuse ea realizând cât de implorator îi era tonul. Nici tatălui tău nu cred că îi place.

Înainte acest argument ar fi fost de ajuns.

— James, pufni Sam. Doar o să plece curând?

— Da, cam într-o săptămână, spuse ea fără a-şi putea ascunde uşurarea.

Aveau să urmeze luni de libertate. Respiro. Partea absurdă era că şi James simţea la fel. Erau prizonieri într-o temniţă construită de ei înşişi. Iar Sam devenise deţinutul lor comun.

Sam puse paharul de o parte.

— Jessie e singura persoană care m-a înţeles vreodată. Asta e ceva ce n-ai putea pricepe niciodată, dar în orice caz, aşa este.

Puse din nou cartonul cu lapte în frigider, pe raftul pentru unt şi brânză.

Voia să-i spună lui Sam că pricepea. Înţelegea perfect. Însă zidul dintre ei devenea tot mai înalt, în pas cu secretele. Îl sufocau fără ca el să înţeleagă de ce. Ar fi vrut să-l elibereze, şi totuşi nu îndrăznea. Iar acum era prea târziu. Acum moştenirea ei, vina ei îl prinsese într-o colivie din care se ieşea la fel de greu precum dintr-a ei. Li se împletiseră destinele şi, oricât de mult şi-ar fi dorit, nu ar fi putut să le separe.

Însă tăcerea era insuportabilă. Faţada lui era atât de impenetrabilă, atât de dură. Trebuie să fi acumulat atât de mult în el, că putea exploda în orice moment.

Se decise să încerce.

— Te gândeşti vreodată la…

El o întrerupse. Avea privirea atât de rece, ca a lui James.

— Nu vorbim despre asta, am zis.

Helen tăcu.

Uşa de la intrare se deschise şi se auziră paşii grei ai lui James. Nici nu apucă să clipească şi Sam dispăru deja în camera lui. Împinse scaunul, puse paharul şi farfuria în maşina de spălat vase şi se grăbi spre frigider, să pună laptele la loc.

— Bun, atunci ne apucăm din nou, zise sec Torbjörn.

Patrik simţi cum i se strânge stomacul. Tot ce era legat de percheziţia asta fusese o mare zăpăceală şi nu era sigur cum avea să influenţeze asta rezultatul. Singurul lucru pe care îl puteau face acum era să-şi suflece mânecile şi să meargă mai departe.

— Deci nu am găsit nimic de interes în casă şi continuăm cu hambarul, zise el. Şi apoi şopronul şi terenul, dacă am înţeles bine ieri?

Patrik aprobă din cap.

— Da, bine, atunci.

Torbjörn se uita la el peste ramele ochelarilor. Începuse să-i poarte de câţiva ani. Un semn că amândoi îmbătrâniseră.

— Am auzit că Mellberg v-a dat de furcă cu cazul…

— Da, cine altcineva? oftă Patrik. Dar încercăm să ne descurcăm, dată fiind situaţia. E bine măcar că familia nu mai e prezentă acum.

Patrik se uită la ferma pustie şi se gândi recunoscător la Gösta. Într-o convorbire lungă cu Peter, îi explicase că era necesar să finalizeze percheziţia. Şi sugerase de asemenea că ar fi fost o bună ocazie pentru familie să mai iasă din perimetrul fermei. Se pare că ascultaseră, pentru că erau plecaţi atunci când el şi Gösta sosiseră cu echipa de tehnicieni.

— Pot veni şi eu? îl întrebă pe Torbjörn cu speranţa că va fi de acord.

Însemna mult ca în timpul percheziţiei să fie prezente cât mai puţine persoane, dar nu ştia ce ar fi putut face altceva. Gösta dispăruse sus în pădure, habar nu avea din ce motiv.

— Bine, zise Torbjörn, ridicând sever un deget spre el. Dar te ţii deoparte pe cât posibil şi te echipezi, bine?

— Absolut, răspunse Patrik şi numai gândul la cât de cald va fi cu echipamentul de plastic îl făcu să se simtă rău.

În vara aceea se înregistraseră recorduri de temperatură şi oricum transpira deja şi în hainele lui obişnuite.

Exact cum crezuse, se simţi ca la saună atunci când îşi puse hainele de protecţie. Totuşi era mai răcoare în hambar decât afară. Mereu îi plăcuseră aceste spaţii. Era ceva special cu felul în care pătrundea

soarele printre scândurile pereţilor. Era ceva sacral şi respira pace şi linişte. Parcă era greşit să invadeze această linişte cu plasticul care foşnea pe ei, cu instrumente, fluide şi murmurul tehnicienilor.

Patrik se aşeză într-un colţ şi privi hambarul.

Era enorm, iar cineva îl menţinuse în condiţie bună, nu părea pe punctul de a se prăbuşi, ca multe dintre vechile hambare din această zonă. Nici nu era transformat în spaţiu de depozitare. Nu dăduse de maşini vechi, tractoare sau gunoaie. În principiu era pustiu, curat şi frumos. În celălalt capăt, o scară era ridicată către un pod, iar Patrik simţi nevoia imperioasă de a se căţăra acolo.

Tresări. Ceva îi trecu pe la picioare şi se uită în jos. O pisică cenuşie mieuna fofilându-se la picioarele lui şi se aplecă să o mângâie sub bărbie. Începu să toarcă sonor şi să-şi mişte căpşorul de plăcere.

— Cum te numeşti, scumpo? gânguri el mângâindu-i blana. Ah, ce frumoasă eşti.

Pisica se pierduse cu firea de bucurie. Se puse pe spate şi se lăsă gâdilată pe burtă.

— Patrik?

— Da?

Se ridică. Pisica păru la început ofensată şi dezamăgită, apoi se ridică şi ea şi plecă.

— Poţi urca aici?

Torbjörn îi făcu semn de la nivelul de sus.

— Nu e nimic aici, zise Torbjörn după ce Patrik urcă. În afară de asta.

Îi arătă o hârtie de ciocolată Kex.

Patrik încruntă din sprâncene.

— Pedersen bănuia că Nea avea în stomac ciocolată Kex când a fost găsită, zise el simţind cum îi creşte uşor pulsul.

Putea fi o coincidenţă. Însă rareori credea el în coincidenţe.

— O iau să analizăm amprentele, zise Torbjörn. Pot vedea cu ochiul liber că avem material bun. Hârtia se prinsese între două scânduri aici sus, a fost noroc pur că am găsit-o. În rest, e o curăţenie clinică. Cam prea curat.

Torbjörn îşi întinse mâna spre pod.

— Puteţi coborî? zise unul dintre tehnicienii care lucrau dedesubt.

— Trebuie să camuflăm hangarul acum.

Torbjörn coborî cu hârtia de ciocolată Kex într-o pungă, urmat de Patrik.

— Cealaltă parte a verificării se face în întuneric total, explică el, vom acoperi toţi pereţii cu o pânză neagră. Asta durează ceva şi e mai bine să aştepţi afară.

Patrik se aşeză pe un scaun din curte şi îi privi pe tehnicieni intrând şi ieşind din hambar. Apoi se închise uşa şi se făcu linişte.

După un lung moment, Torbjörn îl strigă. Deschise uşa şovăind şi păşi într-un întuneric compact. Până la urmă, ochii i se obişnuiră şi văzu nişte umbre negre mai departe în hambar.

— Vino aici, zise Torbjörn, iar Patrik merse în direcţia vocii.

Când se apropie, văzu ce studiau Torbjörn şi ceilalţi tehnicieni cu foarte mult interes. O pată albastră strălucind pe duşumea.

Ştia ce însemna asta. Se dăduse cu Luminol, şi se vedeau pete de sânge care nu puteau fi văzute cu ochiul liber. Era o pată mare.

— Cred că am găsit locul iniţial al crimei, zise el.

— Acum, nu trebuie să tragem concluzii pripite, zise Torbjörn. Aminteşte-ţi că e un hambar vechi, sigur au fost ţinute aici şi animale şi poate fi o pată veche.

— Sau nu. Pata în combinaţie cu hârtia pe care ai găsit-o mă face să cred că am găsit locul în care a murit Nea.

— Da, cred că ai dreptate. Dar m-am mai înşelat înainte, aşa că e mai bine să nu te opreşti la o ipoteză înainte de a fi demonstrată cu probe.

— Putem lua o mostră ca să îl comparăm cu al Neei? Să vedem dacă se potriveşte.

Torbjörn aprobă din cap.

— Vezi crăpăturile din podea? Cred că sângele s-a scurs printre crăpături, deci, chiar dacă cineva şi-a făcut serios treaba cu curăţatul, vom găsi sânge dacă scoatem scândurile.

— Atunci să facem asta, zise Patrik.

Torbjörn îşi ridică mâna înmănuşată.

— Trebuie să documentăm totul minuţios. Dă-ne un moment şi te chem când suntem gata să ne ocupăm de podea.

— Bine, spuse Patrik şi se retrase în colţul lui din hambar.

Pisica cenuşie apăru şi se frecă din nou de picioarele lui, iar el se lăsă ademenit şi se ghemui să se joace iar cu ea.

Trecu aproape un sfert de oră până se aprinseră lămpile şi Torbjörn spuse că erau gata să rupă scândurile, dar parcă durase o veşnicie. Patrik se ridică aşa de brusc, că pisica se sperie şi o zbughi de acolo. Merse curios spre acea parte a parchetului care fusese documentată minuţios din toate unghiurile. Fuseseră adunate probe şi puse în pungi. Mai rămânea numai să vadă ce era acolo dedesubt.

Uşa hambarului se deschise şi Patrik se întoarse spre ea. Gösta se apropia de el cu telefonul mobil în mână.

— Tocmai am vorbit cu colegii din Uddevalla.

— Cei care trebuiau să-l verifice pe Tore Carlson?

Gösta clătină din cap.

— Nu, nu despre asta era vorba. Dar i-am întrebat un pic despre familia Berg când le-am telefonat ultima oară, iar ei au continuat să vorbească la secţie despre familia aceasta.

Patrik ridică din sprâncene.

— Şi?

— Păi se pare că Peter Berg are faima de a deveni violent la beţie.

— Cât de violent?

— Foarte violent. O serie de bătăi la cârciumă.

— Dar niciun fel de violenţă acasă?

Gösta clătină din cap.

— Nimic de acest fel. Şi nu a fost depusă nicio plângere pentru abuz, de aceea nu am găsit nimic.

— Da, bine de ştiut, Gösta. Mulţumesc. Avem de vorbit mai multe cu Peter.

Gösta făcu semn din cap spre tehnicieni.

— Ce se întâmplă aici? Aţi găsit ceva?

— Un ambalaj de ciocolată Kex, sus, în pod, dar în primul rând am găsit urme de sânge. A fost spălat, dar s-a văzut când tehnicienii au dat cu Luminol, iar acum vom scoate cumva scândurile, pentru că Torbjörn crede că s-a scurs sânge printre ele.

— La naiba, zise Gösta uitându-se la parchet. Deci crezi că…

— Da, spuse Patrik. Cred că Nea a murit aici.

Toţi rămaseră tăcuţi o clipă. Apoi fu desprinsă prima scândură.

Bohuslän 1672

Larma de afară o trezi pe Elin. Pentru prima oară după multă vreme, dormise buştean. Lunga plimbare din seara precedentă, chiar când soarele începuse să se lase peste câmpuri, îi făcuse bine. Şi aproape că-i alungase neliniştea în privinţa a ce ar fi putut pune la cale Britta. Pentru ea, aparenţele erau importante şi nu ar fi putut trăi cu ruşinea că lumea ştia ce se petrecuse între bărbatul şi sora ei. Chiar înainte de a adormi, Elin reuşise să se convingă că totul avea să treacă, Britta va fi mereu ocupată cu un micuţ în casă, iar timpul putea face ca importanţa lucrurilor să scadă, şi chiar să dispară.

Visa ceva foarte frumos despre Märta atunci când gălăgia o smulse din somn. Se ridică şi se frecă la ochi. Era prima dintre slujnicele din colibă care se trezea dimineaţa, aşa că îşi zvârli picioarele peste colţul patului pe care îl împărţea cu Märta.

— Vin, zise ea şi se grăbi spre uşă. Ce zgomot îngrozitor aşa de dimineaţă!

Deschise uşa grea de lemn. Afară se afla ofiţerul Jakobsson. Se uita la ea cu o privire amară.

— O caut pe Elin Jonsdotter.

— Eu sunt, spuse Elin.

Auzi cum în spatele ei toţi se sculaseră şi sigur ascultau încordaţi.

— Trebuie să mă urmaţi la temniţă, sunteţi acuzată de practicarea vrăjitoriei, spuse ofiţerul.

Elin se uită fix la el. Ce spusese? Vrăjitorie? Era nebun?

— Trebuie să fie o neînţelegere, spuse ea.

Märta se strecurase în faţă şi se prinsese de fusta ei. O împinse în spate.

— Nu este nicio neînţelegere. Avem ordin să vă ducem în arest şi apoi la judecată.

— Dar nu poate fi drept. Nu sunt vrăjitoare. Vorbiţi cu sora mea, este soţia preotului, poate da mărturie…

— Britta Willumsen este cea care v-a denunţat că practicaţi vrăjitoria, o întrerupse ofiţerul şi o prinse cu putere de braţ.

Se împotrivi când o trase după el pe uşă. Märta striga şi o ţinea strâns de fustă. Lui Elin i se tăie respiraţia când Märta căzu în spatele ei. Văzu cum ceilalţi se grăbeau să o ajute pe fiica ei, în timp ce ofiţerul o prinse şi mai ferm. Totul din jur se învârtea. Britta o denunţase ca vrăjitoare.

[26]

Mâna îi tremura uşor pe când stătea în faţa oglinzii, în camera Vendelei, atentă să nu i se adune grămadă rimelul.

În spatele ei, Vendela proba a patra rochie, însă o azvârli repede şi pe aceea.

— Nu mai am nimic de luat pe mine! spuse ea. M-am îngrăşat aşa mult!

Vendela se prinse de colăcelul inexistent din talie. Jessie se întoarse spre ea.

— Dar cum poţi crede aşa ceva? Arăţi excelent, eu sunt departe de a avea un asemenea corp.

Tonul era mai degrabă constatator decât plângăreţ. Acum, fiind iubită de Sam, kilogramele extra nu mai erau la fel de detestabile.

Îi chiorăia stomacul, nu reuşise să mănânce nimic toată ziua. Era ca şi cum totul se schimbase de când venise în Fjällbacka. Îi fusese atât de teamă că urma să fie mai rău aici şi iată că îl întâlnise pe Sam, şi se împrietenea cu Vendela, care era… da, Vendela era perfectă şi cool şi de gaşcă. Era ca o cheie umană spre o lume din care Jessie îşi dorea să facă parte. Toate cuvintele grele, toate aluziile răutăcioase şi loviturile sub centură, farsele şi umilirile dispăruseră. Va trage o linie la tot ceea ce fusese, va uita cine era *ea*. Acum era o nouă Jessie.

Vendela se hotărî la o rochie strâmtă şi roşie, din tricot, care abia de-i acoperea chiloţii.

— Ce zici? întrebă ea făcând o piruetă în faţa lui Jessie.

— Arăţi atât de bine, spuse sincer Jessie.

Arăta ca o păpuşă. Se văzu pe sine în spatele Vendelei şi proaspăt regăsita ei stimă de sine fu ca şi pierdută. Bluza îi venea ca un sac pe ea, iar părul îi atârna gras şi lins. Deşi îl spălase în acea dimineaţă.

Vendela trebuie să-i fi văzut expresia dezamăgită, îşi puse mâinile pe umerii ei, o îndemnă să se aşeze pe scaunul din faţa oglinzii.

— Ştii, cred că pot să-ţi aranjez formidabil părul. Pot să încerc?

Jessie aprobă din cap, iar Vendela scoase sticluţe şi borcănaşe, precum şi trei ondulatoare diferite şi o placă. După douăzeci de minute, Jessie avea o cu totul altă coafură. Se privi în oglindă şi de-abia se recunoscu. Era o nouă Jessie şi avea să meargă la petrecere. Viaţa nu putea fi mai bună de-atât.

Martin se aşeză lângă Paula, la masa din bucătărie.

— Când primim răspuns cu privire la înregistrare? întrebă el.

— Înregistrare? întrebă Paula, dar în clipa următoare îi pică fisa.

Doamne, îşi spuse ea, creierul nu mai funcţiona în căldura aceea. Abia de închisese ochii în acea noapte. Lisa fusese agitată şi parcă se trezise de o sută de ori. Nu avea rost să încerce să doarmă în intervalele dintre două treziri, aşa că până la urmă se sculase şi lucrase. Însă acum i se închideau ochii, atât era de obosită.

— Ar fi cazul să aflăm ceva în această săptămână, zise ea. Dar nu trebuie să avem aşteptări prea mari.

— Cum s-au acomodat copiii la voi? întrebă Martin întinzându-i o cană mare de cafea.

După socoteala ei, ar fi a opta în ziua aceea.

— Da, a mers bine, au venit azi-dimineaţă. Patrik i-a luat de la spital şi i-a adus la noi.

— A aflat mai multe despre Amina? Şi despre Karim?

— Nu s-a schimbat nimic în privinţa Aminei. Dar Karim va fi externat în curând.

— Şi el va locui la voi, sau cum faceţi?

— Nu, nu avem loc pentru mai mulţi, spuse Paula. Primăria promite să ofere nişte adăposturi de urgenţă pentru sinistraţi şi cred că va primi şi Karim aşa ceva atunci când va fi externat. Unii au început să se mute, nu pot locui toţi în centrul comunitar. Şi trebuie să recunosc că sunt surprinsă în mod plăcut: oamenii şi-au deschis casele, închiriază camere, case de vacanţă, am auzit chiar de un cuplu care s-a mutat la o mătuşă şi au lăsat o familie de refugiaţi să locuiască în apartamentul lor.

Martin dădu din cap.

— De la o extremă la alta. Omul e o creatură ciudată. Unii vor să distrugă, alţii sunt gata să meargă oricât de departe pentru a-i ajuta pe străini. Uită-te la Bill şi la Gun, s-au aflat la centrul comunitar de dimineaţă devreme până seara târziu.

— Da, asta te face să crezi că mai există speranţă pentru omenire.

Paula se ridică, luă laptele din frigider şi îşi turnă un pic. Nu mai putea să înghită cafea neagră.

— Acum plec acasă, zise Mellberg cu capul în deschizătura uşii. E prea mult pentru Rita să stea singură cu toţi ţâncii. Trec mai întâi pe la brutărie şi cumpăr nişte chifle cu scorţişoară.

I se lungi faţa.

— Credeţi că mănâncă chifle?

Paula îşi dădu ochii pe spate, aşezându-se din nou la masă.

— Da, mănâncă chifle, Bertil. Sunt din Siria. Nu sunt de pe altă planetă.

— Nu e nevoie să fii sarcastică, am pus şi eu numai o întrebare, zise Mellberg posac.

Ernst trăgea de lesă, nerăbdător să iasă afară.

Paula aprobă din cap şi îi surâse lui Mellberg.

— Cred că chiflele vor avea succes, spuse ea. Dar nu uita să cumperi nişte pâine vieneză pentru Leo.

Mellberg pufni.

— Să uit eu că iubitul lui bunu' preferă pâinea vieneză?!

Se întoarse şi îi dădu drumul lui Ernst.

— Mult am păcătuit de m-am ales cu el, zise Paula, văzând cum se îndepărta pe coridor.

Martin clătină din cap.

— Da, n-o să-l înţeleg niciodată.

Paula deveni din nou serioasă.

— Ai apucat să verifici cum stă treaba cu facţiunile rasiste?

— I-am sunat pe câţiva cu care am mai fost în legătură înainte, însă nimeni nu spune că ar şti ceva de incendiu.

— Nu mă miră, spuse Paula. Doar nu ne putem aştepta ca cineva să ridice mâna şi să spună „noi am făcut asta".

— Nu, dar nu avem de-a face cu cele mai isteţe persoane, aşa că mai devreme sau mai târziu tot va lua gura pe dinainte pe cineva. Şi poate altcineva va simţi nevoia imperioasă de a bârfi… da, nu e imposibil. Voi continua să scutur copacul ăla, să vedem ce cade.

Paula luă o înghiţitură din cafea. Oboseala o făcea să se simtă greoaie şi stângace.

— Crezi că percheziţia ne va da ceva?

Martin şovăi. Apoi clătină din cap.

— Nu, nu am găsit nimic în locuinţă şi nici nu cred că familia are ceva de-a face cu asta.

— În curând rămânem fără piste, zise Paula privindu-l pe Martin.

— Nu avem niciun martor, nicio dovadă fizică, nu am putut găsi vreo legătură cu cazul Stellei în ciuda asemănărilor… De fapt, încep să cred că nu există nicio legătură. Cazul e atât de cunoscut în regiune, toţi ştiu toate detaliile, toţi ştiu unde a fost găsită, nu e niciun secret. Oricine ar fi putut imita crima, însă nu putem decât să speculăm din ce cauză.

— Şi îndoiala lui Leif? Că fetele ar fi vinovate? Ce l-a făcut să se răzgândească deodată? Şi apoi să-şi ia viaţa?

— Hm, nu ştiu, spuse Paula pe un ton obosit şi se frecă la ochi. Mi se pare că doar batem pasul pe loc. Şi pe deasupra mai avem şi incendiul premeditat asupra taberei de refugiaţi. O să îi dăm de capăt vreodată?

— Desigur că îi vom da de capăt, spuse Martin ridicându-se. Reuşim noi.

Paula se mulţumi să aprobe din cap. Voia să creadă în ceea ce spunea el, însă oboseala o făcea să-şi piardă speranţa şi se întreba dacă ceilalţi se simţeau ca şi ea.

— Eu trebuie să plec acum, am ceva de făcut… zise Martin

sprijinindu-se când pe un picior, când pe altul.

Paula nu înţelese la început, însă apoi zâmbi larg.

— Da, chiar aşa, azi e marea seară. Cina cu tipa de la centrul comunitar…

Martin păru că vrea să intre în pământ.

— Ei, e doar o masă. Apoi mai vedem ce se întâmplă.

— Mda… zise Paula aluziv şi Martin îi arătă degetul.

Râse şi strigă după el pe când se îndreptă spre ieşire:

— Baftă! E ca mersul pe bicicletă!

Drept răspuns se alese cu o uşă trântită. Se uită la ceas. Încă o oră de lucru, hotărî ea, apoi gata pentru azi.

Basse locuia într-o casă mai veche, cu ferestre boltite, plină de crăpături şi unghere. Jessie spera să se poată bucura de ambianţa unei case atât de diferite de cele pe care le cunoscuse ea. Însă când o persoană cu totul străină deschise uşa şi presimţi masa de oameni din spate, i se făcu brusc teamă. Aproape toţi din jurul ei erau băuţi şi păreau atât de siguri de ei înşişi, într-un fel în care Jessie nu ar fi putut nicicum să fie. Nu era niciodată binevenită la astfel de petreceri. Vru să se eschiveze şi să fugă de acolo, însă Vendela o luă de mână şi o duse la o masă aflată la celălalt capăt al livingului, plină cu o mulţime de sticle de bere, tărie şi vin.

— Toate astea sunt ale părinţilor lui Basse? întrebă ea.

— Nu, asta ar fi imposibil, zise Vendela dându-şi pe spate părul lung şi blond. De regulă aducem fiecare ce găsim pentru petrecere, cât de mult putem.

— Aş fi putut aduce nişte şampanie… murmură Jessie şi pe dată se simţi prost.

Vendela râse.

— Dar nu tu, tu eşti nouă şi eşti… invitată de onoare. Ce pofteşti?

Jessie îşi trecu mâna printre sticlele din faţa sa.

— Am băut numai şampanie înainte, zise ea.

— Atunci e timpul pentru o băutură adevărată. Îţi pregătesc una.

Vendela se întinse după un pahar mare de plastic, turnă din mai multe sticle şi încheie cu un pic de Sprite.

— Asta e! zise ea şi îi întinse lui Jessie paharul plin. O să-ţi placă!

Vendela luă un alt pahar de plastic şi îl umplu până la margine cu vin alb dintr-o cutie.

— Noroc! zise ea lovind paharul lui Jessie cu al ei.

Jessie luă o înghiţitură şi încercă să nu se strâmbe.

Avea un gust puternic, însă nu mai băuse cocteiluri până atunci, aşa încât îşi închipui că acesta trebuia să fie gustul lor. Vendela părea că ştia ce face. Arătă cu capul către celălalt capăt al încăperii.

— Nils şi Basse sunt acolo.

Jessie luă o înghiţitură mare din băutură. Avea un gust mai bun decât prima. Atâta lume în jur! Şi nimeni care să se uite ameninţător sau dispreţuitor spre ea. Mai degrabă, cu curiozitate. Dar într-un fel acceptabil. Cel puţin aşa i se părea. Vendela o luă din nou de mână şi o purtă printre toţi cei care vorbeau, dansau şi râdeau.

Băieţii stăteau pe o canapea, fiecare cu o bere în mână. O salutară din cap pe Jessie, iar Vendela se aşeză pe genunchii lui Nils.

— Drace, ce târziu aţi venit, zise Nils strigând-o pe Vendela spre el. Sigur v-a luat o groază să vă gătiţi.

Vendela chicoti când Nils îi dădu părul la o parte şi o sărută pe ceafă. Jessie se aşeză într-un fotoliu mare şi alb, aproape de canapea, încercând să nu se uite prea mult la Nils şi la Vendela când se sărutau.

Se înclină spre Basse.

— Unde sunt părinţii tăi? întrebă ea.

În spatele ei, muzica bubuia din plin.

— Sunt pe mare, navighează, zise Basse ridicând din umeri. Mereu am făcut asta în timpul verii, dar în ultimele două veri am scăpat şi nu am mai mers cu ei.

Vendela se opri din sărutat şi îi zâmbi lui Jessie.

— Ei cred că şi-a luat de lucru pe timpul verii, spuse ea.

— Serios?

Era drept că avea o mamă care n-ar fi observat dacă ar fi lipsit trei săptămâni, dar asta era diferit, cine-ar fi îndrăznit să mintă în halul ăsta?

— Au pretenţia să lucrez dacă vreau să rămân acasă, zise Basse şi luă o înghiţitură de bere, stropindu-şi un pic puloverul, însă nu păru să bage de seamă. Le spun că am o slujbă la TanumStrand[53], nu cunosc pe nimeni acolo ca să verifice.

— Dar nu se întreabă unde dispare leafa?

— Au o pivniţă cu multe vinuri scumpe şi nu ţin evidenţa lor, aşa că atunci când sunt plecaţi mai vând din ele.

Jessie se uită mirată la el. Basse nu-i lăsase impresia că ar fi atât de deştept.

— De regulă mă ajută Nils, zise Basse.

Jessie dădu din cap. Asta clarifica lucrurile. Mai sorbi din băutura care aluneca uşor şi nu-şi putu opri stomacul care se agita de încântare. Aşa era oare? Să faci parte dintr-o gaşcă?

— Păcat că Sam nu a vrut să vină, spuse Nils lăsându-se pe spate pe canapea.

Jessie îi resimţea lipsa ca pe un junghi în inimă. Trebuia el să fie aşa îndărătnic. Era clar că ei pricepuseră că se purtaseră rău cu el.

— Nu a putut în seara asta. Dar venim amândoi la centrul comunitar sâmbăta viitoare.

— A, foarte tare! zise Nils şi îşi ridică sticla ca pentru un toast.

Jessie îşi scoase mobilul din geantă şi îi trimise rapid un mesaj lui Sam. *Totul e bine, sunt simpatici şi mă distrez bine.*

El îi răspunse imediat cu un emoji cu degetul în sus şi cu un smiley. Ea zâmbi şi îşi puse mobilul la loc în geantă. Nu pricepea cum de era atât de bine. Era prima oară în viaţa ei când se simţea… normală.

— Îţi place băutura? întrebă Nils arătând cu sticla de bere spre paharul ei.

— Da… a fost foarte bună! zise ea şi mai sorbi câteva înghiţituri.

Nils o dădu la o parte pe Vendela şi o lovi peste fund.

— Nu mai faci un cocteil pentru Jessie? îl termină imediat.

— Sigur, zise Vendela şi îşi trase un pic în jos rochia scurtă. Şi eu termin vinul, aşa că mă duc să pun pentru amândouă.

— Adu-mi şi mie o bere, zise Basse aşezând sticla goală pe masă.

— O să-ncerc să mă descurc cu toate.

Vendela se înghesui prin mulţime pentru a ajunge la barul din celălalt capăt. Jessie nu ştia ce să zică. Sudoarea începea să-i curgă şiroaie de-a lungul spatelui şi sigur avea cercuri mari la subraţ. Voia doar să fugă de acolo şi se uita fix în covor.

— Cum e să ai o mamă care e vedetă de cinema? întrebă Basse.

Jessie se strâmbă în sinea ei, însă fu recunoscătoare că cineva începu o conversaţie. Cu toate că nu era tocmai subiectul ei preferat.

— Ei, mama e mama. Nu mă gândesc la ea ca la o vedetă de cinema…

— Dar cred că ai întâlnit o mulţime de lume cool?

— Da, e clar, dar pentru mama nu sunt decât nişte colegi.

S-o spună pe-aia dreaptă? Că era departe de a fi o parte din viaţa lui Marie. Că mică fiind, rămăsese acasă cu un şir interminabil de dădace, în timp ce Marie filma sau mergea la tot felul de evenimente. Că atunci când a crescut mai mare, a fost înscrisă la şcoli cu internat prin toată lumea, pe unde filma Marie. Că mergea la şcoală în Anglia, în timp ce Marie filma în Africa de Sud o jumătate de an.

— Al doilea tur, spuse Vendela aşezând paharele şi sticla pe masă.

Se uită la Jessie.

— Gustă şi vezi dacă e la fel de bun. Am făcut alt cocteil.

Jessie luă o înghiţitură. O ardea la fel de mult în gât, dar avea un gust mai puternic de Fanta decât celălalt şi îi plăcu şi mai mult. Îşi ridică degetul mare.

— Abia de-am pus nişte alcool, aşa că nu trebuie să te îngrijorezi că te îmbeţi.

Jessie îi zâmbi recunoscătoare Vendelei şi mai luă o înghiţitură. Se întrebă ce gust o fi având un cocteil cu mult alcool, gândindu-se cât o ardea stomacul şi aşa. Dar fusese drăguţ din partea Vendelei. Senzaţia de fericire îi cuprinse pieptul. Ar putea deveni aceştia prietenii ei? Ar

fi fantastic. Şi Sam. Minunatul, incredibilul, frumosul, dulcele ei Sam.

Ridică paharul spre cei trei de pe canapea şi mai luă o înghiţitură. Era atât de plăcută senzaţia de ardere…

Marie îşi şterse cu atenţie machiajul. Machiajul de cinema era cel mai dăunător pentru piele, din cauza straturilor groase pe care le presupunea. Nu s-ar fi dus niciodată la culcare fără să-l fi îndepărtat temeinic înainte, astfel ca pielea să poată respira. Se aplecă în faţă şi îşi privi chipul în oglindă. Mici, foarte mici denivelări în colţul ochilor şi câteva riduri fine în jurul gurii. Câteodată se simţea ca şi cum ar fi fost un pasager într-un tren care gonea spre un abis. Cariera era tot ce avea. Bine măcar că acest film avea să se facă. Dacă va ajunge un succes de casă, însemna că-şi mai cumpărase nişte ani. Cel puţin în Suedia. Zilele ei la Hollywood se apropiau de sfârşit. Rolurile se împuţinau şi erau tot mai neînsemnate. De la o vreme, trebuia mereu să fie mama cuiva. Nu mai era ea magnetul feminin care atrăgea publicul. Avea concurenţă în grămada de starlete cu priviri tinere şi înfometate şi cu corpuri de invidiat pe care nu ezitau să şi le pună sub regizori şi producători.

Marie luă borcanul cu cremă de faţă scumpă şi începu să se ungă pe chip. Apoi borcănaşul mic pentru ochi. Se unse şi pe gât, multă lume nu se îngrijea decât de faţă, în timp ce gâtul se umplea de riduri, trădând vârsta. Se uită la ceas. Mai erau cinci minute până la miezul nopţii. Să rămână să o aştepte pe Jessie? Nu. Venea ea până la urmă sau dormea altundeva. Iar ea avea nevoie de somnul de frumuseţe pentru o nouă zi de filmare.

Marie îşi întâlni propria imagine în oglindă. Nemachiată. Suprafaţa fusese scutul ei de când era mică. Îi împiedica pe toţi să aibă acces la interiorul ei. Nimeni nu o mai văzuse, nu cu adevărat, de la Helen. Reuşise să nu se mai gândească la ea în cea mai mare parte a vremii ce trecuse. Nu se mai uitase în jur. Nu mai aruncase nicio privire peste umăr, să vadă ce lăsase în urmă. La ce ar fi folosit? Fuseseră obligate să se despartă. Iar apoi… apoi Helen nu mai dorise să o vadă.

Aşteptase cu atâta ardoare ziua în care amândouă aveau să fie majore. Ziua ei fusese înaintea celei a lui Helen şi planul era ca patru luni mai târziu, în octombrie, să vorbească din nou una cu alta. Să facă noi planuri. S-ar fi terminat cu dorul acela pe care îl simţeau una faţă de alta, în fiecare clipă.

Marie o sunase încă de dimineaţă. Se gândise ce avea să spună în caz că ar fi răspuns părinţii ei, însă nu fusese nevoie. Vocea lui Helen o făcuse atât de fericită. Marie ar fi vrut să distrugă anii care trecuseră, să îi şteargă şi să înceapă de la început. Alături de Helen.

Însă Helen îi vorbise ca o străină. Rece. Măsurat, îi explicase că nu mai voia să ţină legătura cu ea. Că în curând avea să se căsătorească

cu James şi că Marie aparţinea unui trecut de care nu mai voia să ştie nimic. Marie rămăsese cu receptorul în mână, amuţită. Dorul se împletea cu dezamăgirea. Nu întrebase nimic. Nu pusese nimic sub semnul întrebării. Nu făcuse decât să pună frumos receptorul în furcă şi să se hotărască să nu mai permită nimănui accesul la sufletul ei. Şi îşi onorase acea promisiune. Îşi mutase atenţia asupra unei singure persoane, ea însăşi. Şi tot ce îşi dorise, obţinuse.

Însă acum, în întunericul casei de pe malul mării, se uită în propriii ochi şi se întrebă dacă merita asta. Era pustie. Tot ce adunase erau numai sclipiri.

Partea cea mai preţioasă a vieţii ei fusese Helen. Pentru prima oară, Marie îşi permitea să se întrebe cum ar fi putut fi, şi observă cu mirare că femeia din oglindă plângea. Lacrimi vechi de treizeci de ani.

Cazul Stella

Convorbirea cu ea îi purtase gândurile în cu totul altă direcţie. Intuiţia îi spunea lui Leif că era pe pista cea bună. Asta însemna totodată că era obligat să recunoască faţă de el însuşi, şi apoi faţă de ceilalţi, că făcuse o greşeală. O greşeală care distrusese viaţa multor persoane. Şi nu ajungea să se apere spunând că el crezuse în ce făcea. Răspunsul găsit acum ar fi putut fi găsit şi atunci. Însă el se lăsase atras de ce era mai simplu, mai evident. Viaţa îl învăţase abia mai târziu că lucrurile erau deseori mult mai complicate decât păreau la prima vedere. Şi că viaţa se putea schimba într-o clipă. Moartea lui Kate îi dăduse un simţ al smereniei care-i lipsise atunci, când ar fi avut cu adevărat nevoie de aşa ceva.

Îi fusese greu să o privească în ochi. Pentru că atunci când o făcea vedea numai singurătate şi suferinţă. Şi nu ştia dacă nu cumva îi făcea un deserviciu scormonind în trecut. Însă în acelaşi timp avea datoria de a îndrepta lucrurile, în măsura în care mai era posibil. Era atât de mult ce nu mai putea fi refăcut. Atât de mult ce nu mai putea fi dat înapoi.

Leif opri în faţa casei, dar rămase în maşină. Casa era prea pustie. Prea plină de amintiri. Ştia că ar fi fost bine să o vândă, să-şi ia un apartament. Însă nu se simţea în stare. Îi era dor de Kate, îi fusese dor de atâţia ani, era un chin să trăiască fără ea. Devenise şi mai clar atunci când nu mai avusese o slujbă la care să meargă. Încercase să se convingă că îi avea pe copii şi pe nepoţi, pentru mulţi părea un motiv destul de bun să mergi înainte. Însă Kate îi era înscrisă în fiecare dintre celule, era motivul pentru care respira. Nu putea vedea vreo viaţă posibilă fără ea.

Reticent, coborî din maşină. În casă domnea liniştea. Se auzea numai ticăitul ceasului din bucătărie, cel adus din casa unde copilărise Kate. Încă o amintire a ei. Leif intră în biroul lui, de la o vreme numai acolo îşi mai găsea liniştea. Îşi pregătea canapeaua în fiecare seară şi dormea acolo. Aşa

fusese de când intrase la pensie.

Biroul era ca de obicei în perfectă ordine. Ordinea era ceva important pentru el şi aşa fusese şi în timpul când era activ, biroul din secţie era la fel de ordonat ca şi cel de acasă. Îl ajuta să-i pună ordine în gânduri. Să creeze structură şi ordine în date aparent fără legătură.

Scoase dosarele şi hârtiile legate de caz. Pentru a câta oară relua totul, nu mai ştia. Însă de această dată trecea prin ele dintr-o nouă perspectivă. Şi da, multe se potriveau. Mult prea multe. Leif puse uşor foile jos. Se înşelase. Se înşelase atât de crunt.

Vendela se legănă pe tocurile ei înalte stând în pragul uşii de la dormitorul părinţilor lui Basse. Vinul i se urcase la cap, era ameţită, dar senzaţia era plăcută şi parcă totul se petrecea undeva la distanţă. Arătă spre Jessie, întinsă pe pat.

— Cum naiba aţi adus-o aici?

Nils gâfâi.

— Ne-am cam luptat, Basse şi cu mine.

— Nu rezistă deloc la băutură tipa asta, zise Basse dând din cap spre Jessie.

Se bâlbâia deja, dar mai bău o gură din sticla de bere.

Vendela o privi pe Jessie. Era dusă cu totul, dormea atât de adânc, că putea fi la fel de bine moartă. Însă coşul pieptului se ridica uşor în răstimpuri. Ca de fiecare dată când o privea pe Jessie, se umplea de furie. Mama lui Jessie ucisese fără să păţească nimic pentru asta. Ajunsese star la Hollywood, în timp ce mama ei se apucase de băut în fiecare seară ca să-şi aline durerea. Iar Jessie locuise peste tot în lume, în timp ce Vendela ruginea aici în Fjällbacka.

Cineva ciocăni la uşă, Vendela deschise. De la parter se auzea duduind „My House" a lui Fio Rida[54] şi larma vocilor care urlau încercând să acopere muzica.

— Ce faceţi?

Trei dintre băieţii dintr-a noua din şcoala Strömstad stăteau afară cu priviri sticloase.

— Avem o petrecere privată, zise Nils arătând cu mâna. Intraţi, băieţi.

— Cine e asta? întrebă unul dintre ei.

Vendela credea că îl cheamă Mathias.

— O tipă dusă care s-a dat la mine şi la Basse, zise Nils dând din cap. A încercat să şi-o pună toată seara şi până la urmă am adus-o aici.

— A dracu' căţea, bolborosi Mathias, oprindu-se în mijlocul camerei cu ochii pe Jessie.

— Uite ce fel de poze postează, zise Nils luându-şi telefonul.

Căută poza în care Jessie îşi arăta pieptul, iar băieţii se adunară să se zgâiască.

— Mari de leşini, se hlizi unul din ei.

— S-a culcat cu toată lumea, zise Nils şi dădu pe gât ce mai avea în sticlă.

Flutură cu sticla goală.

— Cine mai vrea de băut? Nu e nicio petrecere aici dacă n-avem de

băut.

Toţi bombăniră şi Nils se uită la Vendela.

— Ne mai aduci tu?

Vendela aprobă din cap şi ieşi clătinându-se din cameră.

Reuşi să ajungă până în bucătărie, unde ascunsese Basse alcoolul.

Pe blatul mare se aflau mai multe sticle. Luă o cutie cu vin alb într-o mână şi o sticlă de votcă în cealaltă. Mai luă şi două pahare de plastic, pe care le prinse cu dinţii.

Vendela fu pe cale să se împiedice de câteva ori urcând scările.

Până la urmă, bătu la uşă cu cotul, iar Basse îi deschise.

Basse se cufundă în pat lângă Nils, aproape de Jessie, la fel de inconştientă.

Mathias şi ceilalţi stăteau pe duşumea. Jessie împărţi pahare şi începu să toarne un amestec de vin şi vodcă. Nimeni nu mai simţea de acum niciun gust.

— Ar trebui să o învăţăm pe căţeaua asta o lecţie, zise Mathias luând câteva înghiţituri bune din amestec.

Se clătină uşor.

Vendela îi întâlni privirea lui Nils peste capul lui. Să continue cu asta?

Se gândea la mama ei, la toate visele pe care le avuse şi cărora nu le dăduse curs. La viaţa ei distrusă în urmă cu treizeci de ani. Îşi făcură un semn din cap.

— Poate ar trebui să o marcăm cumva, zise Nils.

— Am eu un marker, zise Vendela şi îl scoase din geantă. E permanent.

Tipii din Strömstad râseră pe înfundate. Cel mai scurt dintre ei dădu din cap exaltat.

— O idee a dracului de tare. Să o marcăm pe căţea.

Vendela se apropie de pat şi arătă spre Jessie.

— Mai întâi să o dezbrăcăm.

Începu să descheie bluza lui Jessie, dar nasturii erau atât de mici şi degetele ei atât de stângace din cauza alcoolului, că nu reuşi să-i clintească. Până la urmă doar prinse şi trase.

Nils râse.

— That's my girl[55]!

— Scoate-i fusta, îi zise ea lui Mathias, iar acesta râse pe înfundate apropiindu-se şi trăgând de fusta lui Jessie.

Avea nişte chiloţi urâţi şi albi din bumbac, iar Vendela se strâmbă. De ce nu se mira?

— Ajută-mă să o răstorn într-o parte, să-i desfac sutienul, zis ea.

O mulţime de mâini se îngrămădiră să o ajute.

— Wow!

Basse se holbă la pieptul lui Jessie. Aceasta se mişcă doar un pic

când o aşezară înapoi pe spate. Murmură ceva nedesluşit.

— Aici! Supliment de băutură!

Nils îi întinse sticla de vodcă lui Mathias şi trecu pe la toată banda. Vendela se aşeză aproape de Jessie.

— Aici, dă-mi sticla.

Nils îi întinse sticla. Ea îi luă capul în mâini şi îl ridică un pic. Cu cealaltă mână îi turnă votcă pe gura deschisă.

— Trebuie să participe şi ea la petrecere, zise ea.

Jessie tuşi şi respiră cu zgomot, dar nu se trezi.

— Aşteaptă, trebuie să pozez asta! zise Nils. Pozează un pic cu ea.

Îşi luă telefonul, cu degete tremurânde, şi începu să fotografieze. Vendela se aplecă peste Jessie. În sfârşit, familia ei era cea care avea puterea. Ceilalţi patru băieţi îşi scoaseră telefoanele şi făcură la fel.

— Ce să scriem? întrebă Basse, care se holba neîncetat la pieptul lui Jessie.

— Facem cu rândul, zise Vendela şi scoase capacul markerului. Încep eu.

Scrise CURVĂ de-a curmezişul burţii. Băieţii erau într-o frenezie. Jessie se întoarse un pic, dar nu reacţionă. Vendela îi dădu markerul lui Nils, care se gândi un moment. Apoi îi trase în jos chiloţii. Trase o săgeată spre părul pubian şi scrise „Glory Hole”[56]. Mathias râse strident, iar Nils făcu un gest de victorie şi dădu mai departe markerul. Basse păru nesigur dar trase o gură de vodcă, se îndreptă spre capul ei îl ţinu nemişcat şi scrise TÂRFĂ pe frunte.

Curând Jessie era acoperită cu text. Toţi pozau frenetic cu mobilele.

Basse tot nu înceta să se holbeze la ea.

Nils râse răutăcios.

— Auziţi, cred că Basse ar vrea să-şi petreacă puţin timp singur cu Jessie.

Îi scoase pe toţi din cameră şi ridică degetul mare spre Basse. Vendela închise uşa în urma lor. Ultimul lucru pe care îl văzu a fost că Basse începuse să-şi deschidă pantalonii.

Patrik se uită la ceas. Nu-l mira că Erica nu venise încă acasă, ba chiar îl bucura, pentru că asta însemna că se distra. O cunoştea destul de bine pentru a şti că altfel ar fi găsit o scuză pentru a veni acasă mai devreme.

Merse în bucătărie şi strânse după cină. Copiii obosiseră după încă o zi de joacă la amici şi adormiseră neobişnuit de devreme, aşa încât în casă era linişte şi tăcere. Nici măcar nu deschisese televizorul. Toate gândurile de peste zi trebuiau procesate în calm şi linişte. Acum avea senzaţia că se învălmăşeau în capul lui fără vreun tipar sau vreo structură. În acea zi făcuseră o descoperire importantă. Un salt înainte.

Numai că nu ştia ce însemna. Faptul că Nea murise în curtea familiei însemna că acum erau obligaţi să ia foarte în serios posibilitatea ca cineva din familie să fi fost vinovat. De aceea fuseseră nevoiţi să le spună Evei şi lui Peter că nu se puteau întoarce la fermă, pentru că acum poliţia trebuia să examineze tot terenul şi şopronul din spate.

Patrik porni maşina de spălat vase şi scoase o sticlă de vin roşu din cămară. Îşi turnă un pahar şi ieşi pe terasă. Apoi se aşeză pe unul din scaunele de răchită şi privi marea. Întunericul nu era compact încă, cu toate că era miezul nopţii. Cerul era de un violet-închis, cu nuanţe de roz, şi se auzeau vag valurile izbindu-se de ţărm. Acesta era locul preferat al lui şi al Ericăi, cu toate că îşi dădea seama cât de puţină vreme petrecuseră aici în ultimii ani. Înainte să apară copiii, obişnuiau să stea seara pe terasă vorbind, râzând, împărtăşindu-şi vise şi speranţe, făcând planuri şi schiţând propriul proiect de cale ferată pentru viitorul comun. Acum, toate astea păreau a se fi petrecut cu multă vreme în urmă. După ce copiii mergeau la culcare, erau prea obosiţi să mai facă planuri sau măcar să viseze. În loc de asta, ajungeau cel mai adesea în faţa unui program lipsit de sens de la televizor, ba chiar se întâmpla, nu rareori, ca Erica să îl trezească în mijlocul vrunui sforăit şi să îl întrebe dacă nu ar fi fost mai bine să doarmă în pat. Nu ar schimba viaţa cu copiii pe nimic altceva, îşi dorea numai să aibă mai mult timp pentru… da, pentru iubirea lor. Era acolo, în viaţa zilnică, mereu prezentă. Însă de regulă se rezuma la o privire drăgăstoasă a unuia în timp ce celălalt încheia şireturile gemenilor sau când Erica îi făcea sendvişuri Majei, iar el încălzea terciul băieţilor. Era o maşinărie bine unsă, un tren care înainta sigur pe şinele proiectate odinioară în acele seri, pe terasă. Însă îşi dorea să existe uneori timp pentru a opri trenul şi a se bucura de minunata privelişte de afară.

Ştia că ar trebui să doarmă. Dar nu-i plăcea să meargă să se culce fără Erica. Era trist să se strecoare în partea lui de pat atunci când a ei era pustie. Şi de mulţi ani îşi creaseră o rutină când se culcau. Cu excepţia mult prea rarelor dăţi ale unui contact intim, obişnuiau să se pupe de noapte bună şi apoi să se ţină de mână sub pătură până adormeau. Aşa încât mai degrabă stătea treaz şi o aştepta, cu toate că ştia că va trebui să se trezească devreme a doua zi. Oricum nu ar face decât să se agite şi să se întoarcă pe o parte şi pe alta.

Se făcuse aproape ora unu când cineva trase de uşă. Auzi înjurături şi pe cineva care bâjbâia încercând să deschidă uşa cu cheia. Îşi ciuli urechile. Ar putea fi cazul ca scumpa lui soţie să fie un pic prea veselă? Nu o mai văzuse pe Erica beată din noaptea nunţii lor, dar se părea, din evidenta ei dificultate de a descuia uşa de la intrare, că se întâmplase din nou. Puse deoparte paharul de vin, trecu prin living, unde aproape că se împiedică de tabloul care-i fusese adus Ericăi de la

galerie, şi ajunse pe hol. Erica nu deschisese uşa încă şi cavalcada de înjurături auzite de cealaltă parte erau demne de un barcagiu. Răsuci zăvorul şi apăsă clanţa. Erica stătea cu cheile în mână, zgâindu-se mirată când la el, când la uşa deschisă. Apoi se lumină la faţă.

— Buuună! Iubire!

Se aruncă la gâtul lui, iar el fu nevoit să se sprijine ca să nu se răstoarne. Încercă râzând să o facă să tacă.

— Şşt, nu aşa tare, dorm copiii.

Erica dădu din cap serioasă şi îşi puse un deget pe buze încercând să îşi ţină echilibrul.

— O să taac… Dooorm copiii…

— Exact, dorm, dragii de ei, zise el oferindu-i soţiei sale un braţ de sprijin.

O conduse pe Erica în bucătărie şi o aşeză pe un scaun. Apoi turnă apă într-o carafă pe care o puse în faţa ei, alături de un pahar şi două pastile de ibuprofen.

— Bea toată asta acum. Şi ia două pastile. Altfel o să fii moartă mâine…

— Ce drăguţ eşti, zise Erica încercând să-şi fixeze privirea asupra lui.

După toate aparenţele fusese o petrecere foarte udă. Se întrebă dacă ar vrea să ştie în ce stare era mama lui. Probabil că nu.

— Deheci… Kristina… făcu Erica şi înghiţi primul pahar de apă.

Patrik îl umplu din nou.

— Deheci Kristina… Da, mama ta…

— Da, ştiu cine e Kristina.

Asta era chiar amuzant. Dacă ar fi îndrăznit, ar fi filmat, dar ştia că, dacă ar fi făcut-o, Erica l-ar fi omorât în bătaie.

— E aşaaa de frumoasă, zise ea dând din cap.

Mai dădu pe gât un pahar şi sughiţă. El umplu din nou carafa.

— Frumoaaase picioare, zise Erica dând din cap.

— Cine are picioare frumoase? întrebă el încercând să facă un pic de ordine în evidentul amestec din capul Ericăi.

— Mama ta… Deheci Kristina. Soacra mea.

— Aha, mama mea are picioare frumoase. OK. Bine de ştiut.

O făcu să mai bea un pahar. Ziua de mâine avea să fie o provocare pentru Erica. Era nevoit să lucreze şi bănuia că obişnuita dădacă, Kristina, nu prea avea să fie în formă pentru dădăcit…

— Dansează al draaacuuu de bine! Ar trebui să îi ceară ei să participe la *Let's Dance*. Nu mie. Eu nu ştiu să dansez…

Erica scutură din cap şi dădu pe gât ultimul pahar, cu pastile cu tot, după ce i le înmânase Patrik.

— Dar a fost amuzant, am dansat cha-cha. Îţi vine să crezi?… Cha-cha!

Sughiţă, se ridică şi şi îşi puse braţele în jurul lui.

— Te iubeesc. Vreau să dansez cha-cha cu tine…

— Iubito, chiar acum nu cred că eşti în formă pentru cha-cha.

— Dar vreau! Vino… Nu vreau să merg la culcare înainte să dansam cha-cha…

Patrik îşi cântări posibilităţile. Să o poarte pe Erica sus pe scări nu era o alternativă. Cel mai bine era să-i facă pe plac şi apoi să o convingă să îl urmeze sus.

— Bine, dragă, dansăm cha-cha. Dar mai bine mergem în living, altfel mi-e teamă că dărâmăm totul prin bucătărie.

O conduse până în camera de zi. Ea se aşeză în faţa lui, îi puse o mână pe umăr şi îi luă mâna stângă într-a sa. Se clătină de câteva ori, dar până la urmă reuşi să îşi ţină echilibrul. Aruncă o privire portretului lui Leif care stătea expus lângă ei, sprijinit de perete.

— Leif, uită-te şi tu. Poţi să fii publicul nostru de cha-cha…

Râse de propria glumă şi Patrik o scutură un pic.

— Haide. Era vorba de cha-cha. Apoi mergem la culcare, bine? Ai promis.

— Da, mergem să ne culcăm… Şi poate facem mai mult decât asta…

Îl privi adânc în ochi. Simţi cum ochii îi lăcrimau din cauza alcoolului din respiraţia ei şi se abţinu să strănute. Era prima şi singura dată de când se întâlniseră când nu îl atrăgea o asemenea propunere.

— Cha-cha, o îndemnă el.

— Da, chiar aşa, zise Erica îndreptându-se. Faci aşa cu picioarele. Unu, doi, cha-cha-cha… înţelegi?

Încercă să vadă ce-i făceau picioarele, însă nu părea că le mişcă după vreo schemă anume. Iar faptul că se clătină de vreo două ori nu-i fu nici el de prea mare ajutor.

— Deheci faci la dreapta… şi apoi la stânga…

Patrik încercă să urmeze paşii însă, de fapt, cel mai mult se gândea la câtă vreme după aceea avea s-o tachineze pentru asta.

— Unu, doi, cha-cha-cha, apoi la dreapta, deheci stânga…

Se împiedică şi Patrik o prinse. Privirea îi zăbovi asupra portretului lui Leif. Erica încercă să-şi fixeze privirea, dar era prea ameţită. Se încruntă.

— Dreapta… şi stânga… murmură ea.

Se uită cu privirea înceţoşată la Patrik.

— Acum ştiu ce nu se potriveşte…

Îşi sprijini capul pe umărul lui.

— Ce? Ce nu se potriveşte? Erica?

O scutură uşor, însă nu mai răspunse. Apoi auzi cum începu să sforăie. Dumnezeule! Cum avea să o ducă acum sus în dormitor? Şi ce

voia să spună? Nici nu ştia că exista ceva care nu se potrivea.

Bohuslän 1672

Temniţa se afla pe deal, chiar lângă han. Înainte nu-i dedicase mai mult decât un gând trecător. Sigur că avea o imagine despre cum ar fi arătat o temniţă, însă nu putuse să-şi imagineze întunericul şi umezeala. Mici creaturi se strecurau şi se târau în întuneric. Îi atingeau mâinile şi picioarele.

Temniţa era mică şi folosită mai ales pentru cei care se înveseleau prea tare într-o seară la han sau pentru a-i face pe unii să se potolească şi să-şi scoată furia din ei atunci când şi-o vărsau pe soţie şi pe copii. Era singură acolo. Elin se cuprinse cu braţele şi tremură în răcoarea frustă. În urechi îi suna strigătul Mărtei şi încă simţea cum se prinsese cea mică strâns de fustă.

Luaseră cu ei lucruri din coliba slujnicelor. Plantele şi infuziile ei. Cartea cu desene pe care i-o lăsase bunica. Instrucţiunile despre cum trebuiau amestecate, ilustrate clar de către cineva care nu ştia să scrie. Ce făcuseră cu aceste lucruri nu ştia. Ştia numai că se afla într-un impas serios.

Preben avea să se întoarcă în vreo două zile şi nu avea să permită acestei nebunii să continue. Numai să vină acasă din Lur şi va remedia totul. Îl cunoştea pe ofiţer, avea să vorbească cu el. Şi o să-i vorbească Brittei, o s-o pună la punct. Sigur voia numai să o înveţe o lecţie şi să o sperie. N-o s-o lase să moară.

În acelaşi timp, îşi amintea iazul. Privirea speriată a Mărtei atunci când era pe cale să alunece sub suprafaţa întunecată a apei. Şi îşi amintea de Panseluţa, care dispăruse şi nu se mai întorsese niciodată. Da, poate că Britta voia să o vadă moartă, însă Preben nu ar permite să se întâmple asta. Nu va mai fi bun cu Britta când va înţelege ce făcuse. Dacă mai rezista două zile, avea să se întoarcă acasă. La Märta. Unde aveau să plece după aceea nu ştia, însă nu mai aveau să stea sub acoperişul Brittei. Se auzi un foşnet şi ofiţerul apăru în prag. Se ridică rapid şi îşi îndreptă fusta.

— Chiar e necesar să stau aici? Închisă ca un infractor? Am o fiică şi nu am unde să fug. Nu aş putea rămâne acasă, sub acoperişul meu, până se lămuresc lucrurile? Promit să răspund la toate întrebările voastre şi ştiu că mulţi vor depune mărturie că nu sunt vrăjitoare.

— Nu mergi nicăieri, rosti şuierător ofiţerul şi îşi umflă afectat pieptul. Ştiu de ce sunt capabile cele ca tine şi ce mieroase puteţi fi voi, mirese ale Satanei. Eu sunt un om cu frica lui Dumnezeu şi nu mă ajung blestemele şi pactele diavoleşti, vreau să-ţi fie clar asta de la început.

— Nu înţeleg despre ce vorbeşti, zise Elin tot mai consternată.

Cum se putuse întâmpla asta? Cum ajunsese aici? Ce-i făcuse ofiţerului, ca să se uite la ea cu un astfel de dispreţ în privire? Sigur că păcătuise, fusese un om slab şi cu trupul, şi cu sufletul, însă pentru asta plătise preţul. Nu putea înţelegea de ce Dumnezeu pretindea o osândă şi mai mare. Disperată, căzu în genunchi, în mizerie, îşi uni mâinile şi începu să se roage.

Ofiţerul se uită cu dezgust la ea.

— Prefăcătoria asta nu mă păcăleşte, zise el. Ştiu foarte bine ce hram porţi şi în curând tot ţinutul o să ştie asta.

Atunci când se făcu din nou întuneric şi uşa celulei se închise, Elin se rugă din nou. Se rugă până picioarele îi amorţiră şi nu îşi mai simţea braţele. Însă nu o asculta nimeni.

[28]

Erica îşi deschise uşor ochii şi îi miji spre soare. Maja se afla în faţa ei.

— De ce dormi pe canapea, mama? întrebă ea.

Erica se uită în jur. Da, de ce dormea pe canapea? Nu-şi aducea aminte cum ajunsese acasă.

Canapeaua era zgrunţuroasă sub ea şi se sprijini pe mână ca să se ridice, dar imediat îşi simţi capul ca şi cum ar fi fost pe punctul de a exploda. Maja stătea lângă ea, aşteptând un răspuns.

— Pe mama o doare burta, aşa că a fost mai bine să stau aici ca să nu-l molipsesc şi pe tata, zise ea.

— Săraca de mama, spuse Maja.

— Da, săraca de mama, repetă Erica strâmbându-se. Dumnezeule, nu mai fusese beată din ziua de după nunta lor şi uitase cu totul ce experienţă apropiată de moartea clinică putea fi.

— Deci acum cadavrul e treaz, zise Patrik un pic prea voios când apăru în living, cu un geamăn pe fiecare braţ.

— Împuşcă-mă, zise Erica reuşind să se ridice.

Camera părea că se învârte, iar gura îi era uscată ca iasca.

— Trebuie să fi fost o petrecere de burlăciţe reuşită ieri, zise Patrik râzând.

Erica simţi că râdea de ea, nu cu ea.

— De fapt ne-am distrat foarte bine ieri, zise ea luându-se de cap. Dar au fost multe băuturi. Şi mama ta se simte azi precum merită…

— Sunt foarte mulţumit că am scăpat şi nu am văzut dezastrul, mi-a ajuns să te văd ieri pe tine când ai ajuns acasă.

Îi puse pe gemeni în faţa televizorului şi deschise canalul pentru copii.

Maja se aşeză lângă Noel şi Anton şi spuse foarte serioasă:

— Mama e bolnavă, aşa că trebuie să ne purtăm foarte frumos cu ea.

Gemenii dădură din cap şi apoi se întoarseră la programul pentru copii.

— Când am ajuns acasă? întrebă Erica încercând cu disperare să găsească informaţiile lipsă.

— Pe la unu. Şi atunci ai vrut să dansezi. Ai insistat să mă înveţi cha-cha.

— Nu se poate.

Erica îşi duse mâna la frunte. Ştia că va trebui să înghită asta mult timp de acum încolo.

Patrik redeveni serios. Se aşează lângă ea pe canapea.

— Ai spus ceva ciudat chiar înainte să cazi lată. Te-ai uitat la portretul lui Leif, ai îndrugat ceva despre dreapta şi stânga şi că înţelegeai acum ce nu se potrivea. Îţi aminteşti ceva despre asta?

Erica încercă să-şi amintească, însă memoria nu o ajută. Ultima amintire era a unui cocteil Long Island Ice Tea care-i fusese pus în faţă. Ar fi trebuit să aibă destulă minte ca să nu se aventureze la asemenea băuturi. Dar înţelepciunea de după consumarea faptei nu-i servea la nimic. Nici măcar nu-şi amintea cum ajunsese acasă. După o privire aruncată asupra tălpilor negre ca funinginea, constată că probabil se plimbase desculţă până acasă.

— Nu, deci nu îmi amintesc, zise ea strâmbându-se. Din păcate.

— Încearcă să-ţi aminteşti. Dreapta. Stânga. Asta ai zis chiar înainte. Părea că declanşase ceva…

Erica încercă, dar capul o durea atât de rău, că nu putu să se gândească.

— Nu, din păcate. Dar poate vine cu încetul, zise ea, apoi tresări şi se încruntă. Dar îmi amintesc ceva de alaltăieri! Iartă-mă, s-au petrecut atât de multe cu petrecerea, că am uitat cu totul!

— Ce? întrebă Patrik.

— Sigur e foarte important şi ar fi trebuit să-ţi spun chiar atunci, dar ai venit târziu şi apoi am fost luată de valul cu petrecerea. Am întâlnit-o pe Marie, din întâmplare, vinerea trecută. Am trecut pe lângă locul unde filmau, jos în port, când erau în pauză. Marie m-a strigat şi mi-a spus că auzise că aş vrea să vorbesc cu ea. Am stat un moment la cafeneaua Bryggan şi am vorbit despre ce s-a întâmplat cu Stella. Însă nu asta e cel mai important. Când eram pe punctul de a pleca de acolo, a venit spre mine machieuza şi mi-a spus că Marie nu are niciun alibi şi că ea este cea care a dormit la regizor în noaptea aceea, nu Marie.

— Ah, la naiba, zise Patrik şi Erica văzu cum gândurile încep să i se pună în mişcare.

Îşi masă fruntea.

— Încă un lucru… Marie spune că a zărit sau a auzit pe cineva în pădure chiar înainte să dispară Stella. Poliţia nu a crezut-o, dar nu e de mirare, pentru că a spus asta prima oară abia după ce a revenit asupra mărturisirilor iniţiale. Ea crede că acea persoană a lovit din nou.

Patrik clătină din cap. Suna foarte cusut cu aţă albă.

— Ştiu, sună a speculaţie. Voiam să-ţi povestesc, totuşi, zise Erica. Vouă cum vă merge?

Se străduia să vorbească, deşi limba îi părea lipită de cerul gurii.

— Aţi avut ieri percheziţia la fermă, nu?

— A mers bine.

Îi povesti despre ce găsiseră în hambar şi Erica făcu ochii mari.

Era greu de spus ce însemna, însă îşi dădea seama că era un mare pas înainte pentru anchetă faptul că acum ştiau precis unde fusese ucisă Nea.

— Când primiţi rezultatul investigaţiei tehnice?

— La jumătatea săptămânii, zise Patrik oftând. Aş fi preferat să am un răspuns ieri, e incredibil de frustrant să nu ştim cu ce să lucrăm mai departe. Însă îi voi lua pe mamă şi pe tată la interogatoriu azi, să vedem la ce ajungem.

— Crezi că unul dintre ei a făcut-o? întrebă Erica fără a fi sigură că voia să audă răspunsul.

Crimele comise de părinţi împotriva copiilor erau oribile. Ştia că se întâmpla mult prea des, dar nu putea înţelege cum. Se uita la copiii săi, care stăteau pe duşumea în faţa televizorului, şi simţea cu toată fiinţa că ar putea face orice ca să îi protejeze.

— Nu ştiu, spuse Patrik. Asta a fost problema tot timpul, există aşa de multe posibilităţi, dar nicio pistă clară. Iar acum tu spui că Marie nu are alibi. Asta deschide şi mai multe posibilităţi.

— O să apară şi pista, zise ea mângâindu-i braţul. Şi cine ştie, poate în câteva zile primeşti informaţii relevante.

— Da, e adevărat, spuse el ridicându-se.

Făcu un semn din cap spre copii.

— Poţi să te descurci în starea în care te afli?

Ericăi i-ar fi plăcut să spună că nu, dar se abţinu. Era singura responsabilă pentru mahmureala asta, nu avea decât să suporte consecinţele. Însă avea să fie o zi lungă, cu mult televizor pentru copii şi cu multe mituiri.

Patrik o sărută pe obraz şi porni spre slujbă. Cu capul bubuind, Erica se uită intens la tabloul cu Leif de pe perete. Ce-ar fi putut să spună? Oricât încercă, nu reuşi să îşi amintească. Ceaţa era încă densă.

Patrik apăsă pe butonul de înregistrare şi citi formalităţile cu privire la zi, dată şi cei prezenţi în camera de interogatoriu. Apoi rămase tăcut un moment, privindu-l pe Peter. Bărbatul din faţa lui părea că îmbătrânise cu zece ani în ultima săptămână. Patrik fu cuprins de un val de compasiune, însă îşi reaminti că trebuia să rămână obiectiv şi profesionist. E foarte uşor să te laşi păcălit de ceea ce preferi să crezi sau să nu crezi despre alţii. Făcuse această greşeală înainte şi învăţase că omul e infinit de complex, că nimic nu este de la sine înţeles.

— Cât de des foloseaţi hambarul de pe terenul vostru?

Ochii lui Peter se îngustară.

— Eu… deci… hambarul? Nu-l foloseam deloc. Nu avem niciun animal în afară de pisică şi nu-l folosim nici pentru depozitare. Nu ne

place să adunăm prea multe lucruri.

Îl privi atent pe Patrik.

— Când aţi fost ultima oară în hambar?

Peter se scărpină în cap.

— Păi, a fost când am căutat-o pe Nea? spuse el.

— Şi înainte de asta?

— Hm, nu ştiu. Să fi fost cu o săptămână înainte, am intrat să o caut. Era singura căreia îi plăcea acolo, i se părea un loc primitor. Obişnuia să stea acolo şi să se joace cu pisica, căreia din nu ştiu ce motiv îi spunea pisica neagră.

Peter râse, dar râsul i se opri repede în gât.

— De ce întrebaţi despre hambar? vru el să ştie, însă nu primi niciun răspuns din partea lui Patrik.

— Sunteţi sigur că ultima oară când aţi intrat în hambar a fost în săptămâna de dinaintea dispariţiei sale? Sau puteţi fi mai exact?

Peter clătină din cap.

— Nu, chiar nu am idee. O săptămână e o aproximare.

— Iar Eva? Ştiţi când a fost pentru ultima oară în hambar? Exceptând atunci când aţi intrat să o căutaţi pe Nea?

Urmă o nouă clătinare din cap.

— Nu, habar nu am, întrebaţi-o pe ea. Însă nici ea nu avea motiv să meargă acolo. Nu folosim hambarul.

— Aţi văzut pe altcineva în apropierea hambarului?

— Nu. Niciodată. De fapt, o dată mi s-a părut că văd ceva mişcându-se acolo, dar când am intrat şi m-am uitat în jur, a apărut pisica şi am presupus că fusese doar ea.

Îşi ridică privirea spre Patrik.

— Ce, credeţi că a fost cineva acolo? Nu înţeleg prea bine unde bat toate întrebările astea…

— Cât de des stătea Nea în hambar? Ştiţi ce făcea acolo?

— Nu, nu mai mult decât că îi plăcea să stea acolo şi să se joace. Reuşea mereu atât de bine să-şi găsească singură ocupaţie. Vocea i se frânse şi tuşi.

— Spunea adesea „mă duc în hambar să mă joc cu pisica neagră”, aşa că presupun că exact asta făcea. Se juca cu pisica. Este genul care se lasă mângâiată.

— Da, am observat asta, zise Patrik zâmbind. Şi cum a fost în dimineaţa în care a dispărut, nici atunci nu aţi văzut nimic în hambar sau în jurul lui? Cel mai mic detaliu poate fi de interes.

Peter se încruntă. Dădu din cap.

— Nu, fusese o dimineaţă obişnuită. Era calm şi linişte.

— Urcaţi vreodată în podul din hambar?

— Nu, nu cred că vreunul din noi a fost acolo de când am cumpărat locul. Şi i-am interzis Neei să se caţăre acolo. Nu există nici

parapet, nici fân jos care să atenueze căderea, dacă ar fi picat, aşa că ştia că nu avea voie.

— Obişnuia să asculte?

— Da, era… nu era… deloc un copil din aceia care fac invers decât le spui. Dacă spusesem că nu avea voie în pod singură, atunci nu se apropia.

— Cum era Nea cu alţi oameni? Cu străinii? Ar fi avut încredere în cineva pe care nu îl cunoştea?

— Din păcate, nu am învăţat-o destul pe Nea că există oameni care nu sunt buni. Îi iubea pe toţi şi credea că toţi sunt buni. Toţi oamenii pe care îi întâlnea erau prietenii ei cei mai buni. Da, dacă mă gândesc bine, spunea tot timpul că pisica neagră era prietenul ei cel mai bun, aşa că pot adăuga că şi oamenii, şi animalele erau prietenii ei cei mai buni.

Vocea i se rupse din nou. Patrik văzu că îşi strângea maxilarele ca să nu îşi piardă stăpânirea de sine.

Strânse din pumni, pentru că nu ştia cum să pună următoarea întrebare.

— Am auzit o serie de lucruri de la poliţia din Uddevalla.

Peter tresări.

— Ce anume?

— Despre excesele dumneavoastră de violenţă când… când beţi.

Peter clătină din cap.

— Asta a fost acum câţiva ani. Când am avut… probleme la lucru.

Se uită la Patrik, apoi clătină şi mai puternic din cap.

— Credeţi că eu?… Nu, nu i-aş fi făcut niciodată rău Neei. Sau Evei. Sunt familia mea, nu înţelegeţi? Nea a fost familia mea.

Îşi îngropă faţa în palme. Umerii îi tremurau.

— Ce e asta? De ce vorbiţi despre păcatele mele vechi? De ce întrebaţi atât de mult despre hambar? Ce aţi găsit acolo?

— Nu pot spune chiar acum, spuse Patrik. Şi s-ar putea să fie nevoie să vă mai punem întrebări. Precum ştiţi, Gösta vorbeşte cu Eva şi îi pune cam aceleaşi întrebări ca şi mine. Suntem recunoscători pentru colaborarea voastră şi vă garantez că facem tot ce putem.

— E sigur… că nu este… el?… se şterse Peter sub ochi. Ştiu că tatăl meu are păreri categorice şi ne-a antrenat şi pe noi în… Şi toţi au vorbit. Despre tabăra de refugiaţi… Până la urmă ajungi să asculţi…

— Este sigur că nu a fost bărbatul la care am fost trimişi. Cineva a furat chiloţii Neei de pe uscător după dispariţia ei şi a încercat să facă astfel încât să fie închis.

— Cum se simt?

Peter nu-l privi în ochi pe Patrik.

— Sincer vorbind, nu foarte bine. Nu ştiu dacă soţia lui va supravieţui, iar Karim, cum îl cheamă pe el, a suferit arsuri grave la

mâini.

— Şi copiii? întrebă Peter ridicând până la urmă privirea.

— Se simt bine, zise Patrik liniştitor. Locuiesc temporar la una dintre colegele mele, până când tatăl lor va fi externat.

— Îmi pare rău că noi…

Nu reuşi să termine propoziţia.

Patrik dădu din cap.

— Nu contează. Ce s-a întâmplat s-a întâmplat, iar noi încercăm în acelaşi timp să aflăm cine a pus focul la tabăra de refugiaţi şi cine a omorât-o pe fiica dumneavoastră.

— Trebuie să aflăm, spuse Peter, iar disperarea îi luci în ochi. Altfel nu supravieţuim. Eva nu supravieţuieşte. Necunoaşterea ne doboară.

— Facem tot ce putem, zise Patrik.

Însă cu bună ştiinţă nu folosi cuvinte care să sugereze promisiunea. La acel moment nu era nici măcar sigur că avea să reuşească. Declară interogatoriul încheiat şi închise reportofonul.

Primul lucru de care deveni conştientă era cât de rău se simţea. Apoi de pătura aspră de sub ea. Pleoapele îi păreau lipite şi era o luptă să-şi deschidă ochii. Nu recunoscu tavanul care i se învârtea deasupra, iar senzaţia de greaţă era tot mai puternică. Camera avea tapet cu dungi albastre, însă nu-şi amintea să le fi văzut înainte. Greaţa îi zguduia tot corpul şi îşi întoarse panicată capul într-o parte. Voma căzu pe duşumea, lângă pat. Avea un gust puternic şi oribil şi duhnea a alcool.

Jessie gemu. Când se întoarse, simţi că era lipicioasă, îşi puse degetele peste piept şi realiză că vomase pe ea. Panica crescu. Unde se afla? Ce se întâmplase?

Se ridică încet. Tremura şi greaţa aproape că preluă din nou controlul, dar reuşi să şi-o reprime. Se uită în jos, la corpul ei, şi nu putu că-şi creadă ochilor. Era total goală. Peste tot numai dungi negre. Îi luă numai câteva secunde să înţeleagă ce cuvinte îi erau scrise pe corp. Unul după unul, o loviră ca un ciocan.

Curvă. Târfă. Grasa. Scârba.

I se tăie respiraţia.

Unde se afla? Cine făcuse asta?

Îşi aminti o imagine. Fotoliul pe care stătea. Paharele cu alcool pe care le primise.

Petrecerea lui Basse.

Trase o pătură şi se uită în jur. Arăta ca dormitorul unor părinţi. Pe noptieră era o fotografie cu o familie zâmbitoare. Da, acolo era el. Basse. Rânjind într-o barcă cu pânze între un bărbat şi o femeie cu dinţi albi, perfecţi.

Greaţa reveni odată cu intuiţia că acesta fusese planul lor de la bun început. Totul fusese fals. Vendela, care bătuse la uşă şi voise să-şi petreacă timp cu ea. Se prefăcuseră că sunt amici cu ea. Nimic nu fusese adevărat.

Aceeaşi mizerie ca în Anglia.

Îşi trage genunchii spre sine. Nu mai simţi duhoarea. Nu mai simţea decât abisul crescându-i în piept.

Simţi usturime între picioare şi îşi duse o mână acolo. Dădu de ceva vâscos şi, deşi nu avea vreo experienţă, realiză ce era. Nemernicii.

Încordându-şi puterile, îşi aruncă picioarele peste colţul patului. Când se ridică, o cuprinse ameţeala şi de această dată nu-şi mai putu reprima senzaţia de greaţă.

După ce termină cu vomitatul, se şterse la gură cu dosul mâinii şi păşi pe mizeria de jos. Reuşi să ajungă în baia adiacentă camerei.

Clipi pentru a-şi îndepărta lacrimile apărute când îşi văzu imaginea în oglindă. Machiajul cursese, avea resturi de vomă pe gât şi pe piept. Iar pe frunte scria „târfă”. Obrajii îi erau mâzgăliţi cu cuvinte urâte.

Lacrimile îi curgeau neîngrădite atunci când se aplecă peste chiuvetă. Rămase aşa câteva minute. Până la urmă intră în duş şi deschise apa caldă. Cât de caldă era posibil. Când începu să scoată aburi, intră şi lăsă jetul de apă să o clătească. Era atât de caldă, că pielea îi căpătă o nuanţă intensă de roşu. Voma se spălase şi asta făcea cuvintele negre să apară încă şi mai clar.

Cuvintele ţipau la ea şi simţi cum pântecele îi zvâcnea roşu şi plin de durere.

Jessie luă o sticluţă cu săpun de pe raft şi se unse peste tot. Se spălă între picioare până ce nu mai rămase nicio urmă scârboasă. Nu avea să mai lase pe nimeni să o mai atingă acolo. Era mânjită, distrusă.

Se tot frecă pe corp, însă cuvintele refuzau să dispară. Era marcată şi îşi dorea să îi marcheze pe toţi care făcuseră asta.

Sub apa fierbinte Jessie luă o decizie. Aveau să plătească. Fiecare dintre ei. Aveau să plătească.

Să ai grijă de copii în stare de mahmureală era ceva ce ar fi trebuit să se afle pe lista pedepselor pentru infracţiuni majore. Erica nu avea idee cum urma să se descurce pe tot parcursul zilei. Şi ca de obicei, copiii simţeau slăbiciunea şi nu scăpau ocazia să-şi facă de cap. Era drept că Maja, ca întotdeauna, era calmă şi blândă, însă gemenii aleseseră să se comporte în acea zi ca şi cum nu mai trăiseră în camere mobilate. Strigau, se băteau, se căţărau şi fiecare admonestare rezulta într-un ţipăt prelung care te făcea să simţi că îţi exploda capul.

Când sună mobilul, se gândi mai întâi să nu răspundă, pentru că

nivelul zgomotului ar fi zădărnicit orice convorbire rezonabilă, însă apoi văzu că era Anna.

— Bună, cum te simţi astăzi?

Anna părea neruşinat de voioasă şi de veselă, iar Erica regretă pe dată că răspunsese. Contrastul cu propria ei situaţie era mult prea mare. Se consolă cu gândul că, dacă Anna nu ar fi fost gravidă, s-ar fi aflat într-o stare şi mai deplorabilă decât a ei.

— Ai ajuns bine ieri? Am plecat înaintea ta şi mi-a fost un pic teamă că nu aveai să găseşti drumul…

Anna râse pe înfundate şi Erica oftă. Încă una din familie care avea s-o tachineze cu asta până la sfârşitul zilelor.

— Se pare că am ajuns acasă, însă nu aş putea spune că îmi amintesc cum. Dar după cum îmi arătau picioarele, se pare că am mers desculţă.

— Ah, dar ce mai seară! Şi cine ar fi bănuit că doamnele ştiau să petreacă atât de bine? Ce poveşti! Pentru o clipă mi s-a părut că nu-mi cred urechilor.

— Da, niciodată nu o s-o mai văd cu aceiaşi ochi pe Kristina, trebuie să recunosc.

— Şi treaba cu dansul a fost amuzantă.

— Da, chiar, cică am intenţionat să-l învăţ şi pe Patrik să danseze cha-cha când am ajuns acasă…

— Serios? pufni Anna. Aş fi dat orice să fi văzut asta.

— Şi apoi am adormit pe umărul lui în mijlocul lecţiei de dans, aşa că mi-a făcut patul pe canapea. Şi acum mă simt aşa cum merit. Iar puştii mi-au mirosit slăbiciunea şi mă atacă în bandă.

— Săraca de tine. Pot să-i iau eu, să te odihneşti un pic. Oricum nu fac decât să merg prin casă.

— Nu, e în regulă, spuse Erica.

Oferta era fără îndoială atrăgătoare, însă criticul din interiorul ei era de părere că trebuia să se pedepsească singură pentru că ajunsese în această situaţie.

Erica se plimbase încoace şi-ncolo în timp ce vorbea, iar acum se afla din nou în faţa portretului lui Leif. Viola îl surprinsese într-adevăr foarte bine, judecând după fotografiile cu el pe care le văzuse. Ba chiar portretul transmitea mai mult decât o făcuseră fotografiile. Îi capta personalitatea şi îi dădea senzaţia că o privea. Cu spatele drept, mândru, stătea la birou unde totul era frumos şi în ordine. Un vraf de hârtii în faţa lui, un stilou în mână, un pahar de whisky alături. Erica privi îndelung portretul. Dintr-odată, ceaţa se risipi. Ştia exact ce descoperise înainte de a adormi pe umărul lui Patrik.

— Anna, pot să mă răzgândesc? Ai putea să vii o clipă? Trebuie să plec la Tanumshede.

Karim întoarse capul spre fereastră. Singurătatea aici, la spital, era copleşitoare, cu toate că primise nişte vizite. Trecuse Bill, împreună cu Khalil şi Adnan. Însă Karim nu ştiuse ce să spună. Chiar şi cu ei în încăpere se simţise singur şi părăsit. Cu Amina alături, era mereu acasă, oriunde s-ar fi aflat. Ea era toată lumea lui.

Mai întâi ezitase să-i lase pe copii să locuiască la unul dintre poliţişti. Doar ei porniseră totul. Dar ea avea ochi blânzi. Şi nici ea nu făcea parte din lumea asta.

Acum, de dimineaţă, vorbise cu copiii la telefon. Auzise că se simţeau bine. Oscilaseră între a întreba neliniştiţi ce făcea mama şi cât timp avea să mai stea la spital, şi a-i povesti că aveau un nou tovarăş de joacă, pe nume Leo şi ce jucării avea şi că era un bebeluş acolo foarte drăguţ şi că Rita gătea mâncare foarte bună, dar nu avea acelaşi gust ca a mamei…

Vocile lor îl făceau la fel de fericit pe cât de nefericit îl făcea îngrijorarea. Doctorii păreau tot mai trişti când îi întreba de Amina. I se dăduse voie o dată să o viziteze. Fusese atât de cald. Treizeci de grade, i se spusese. O soră îi explicase că persoanelor cu arsuri foarte grave le e frig din cauza pierderii de lichid şi de aceea fuseseră nevoiţi să ridice temperatura în cameră.

Mirosul îi înlăcrimase ochii. A porc fript mirosea draga lui de Amina. Stătea nemişcată în pat, iar el îi întinsese o mână, voise să o atingă, însă nu îndrăznise. Îi răseseră părul şi nu-şi putu înfrâna suspinele la vederea pielii arse. Chipul rănit lucea de vaselină şi părţi mari din corp erau pansate.

Amina era ţinută în comă artificială, cuplată la un aparat care o ajuta să respire. Pe toată durata vizitei lui, lumea se mişca prin încăpere. Erau toţi atenţi la Amina şi nimeni nu se uitase în direcţia lui Karim. Le era recunoscător pentru asta, recunoscător că făceau tot ce puteau să o ajute pe ea.

El nu putea decât să aştepte. Şi să se roage. Suedezii nu păreau să creadă în rugăciuni. El se ruga zi şi noapte pentru Amina, ca ea să rămână cu el şi cu copiii, şi ca Dumnezeu să o mai lase o vreme cu ei.

Pe fereastră se vedea soarele strălucind, însă nu era soarele lui. Nu era ţara lui. Şi îl lovi un gând. Asta însemna că îşi părăsise şi Dumnezeul atunci când fugise?

În clipa în care doctorul sosi în cameră cu paşi înceţi, Karim ştiu că aşa a fost. O singură privire către faţa acestuia şi a fost destul să-şi dea seama că de acum rămăsese singur.

— Avem o serie de elemente noi pe care să le luăm în considerare, spuse Patrik rămânând în picioare, pentru a avea atenţia tuturor.

Annika pregătise o gustare de dimineaţă, iar pe masă se aflau franzelă de Skogaholm, unt, brânză, felii de roşie şi cafea.

Era exact de ce avea nevoie Paula, pentru că de dimineaţă nu apucase decât să ia în viteză un sendviş cu pâine crocantă, şi acela la insistenţa Johannei. În timp ce îşi ungea pâinea, se uită la Martin. Părea obosit, ca şi cum n-ar fi dormit toată noaptea, dar nu la modul „m-am foit şi n-am dormit toată noaptea", ci mai degrabă la modul „am făcut tumbe în pat toată noaptea". Îi zâmbi cu înţeles, iar el se înroşi imediat. Se bucura pentru el şi în acelaşi timp spera ca noua lui pasiune să nu ducă la disperare sau la inimă frântă. Avusese destul parte de asta.

Îşi îndreptă atenţia asupra lui Patrik.

— După cum ştiţi, ieri am descoperit mai multe lucruri importante, în timpul percheziţiei la ferma familiei Berg. În hambar, tehnicienii au găsit un ambalaj de ciocolată Kex, prins într-o crăpătură. Nu ştim cum şi când a ajuns acolo, însă Nea avea în stomac resturi de ciocolată Kex, prin urmare credem că există o legătură. Mai ales dacă ne gândim la ce s-a găsit după aceea.

Tăcu, însă nimeni nu spuse nimic. Vestea descoperirii lor îi lovise pe colegii lui ca o bombă, le dăduse speranţe şi un nou elan într-o anchetă care începuse să stagneze.

— Când aflăm dacă este sângele Neei? întrebă Martin.

— Torbjörn crede că pe la mijlocul săptămânii, spuse Patrik şi luă o înghiţitură de suc înainte de a continua. Şi acum o să vă spun ceva cu totul nou. Torbjörn tocmai a sunat şi a spus că au mai făcut o descoperire. După ce tehnicienii au terminat cu hambarul, eu am plecat de la fermă. Ei urmau să verifice perimetrul din jurul casei, iar Torbjörn zicea că asta le va lua restul după-amiezii şi seara. Niciunul dintre noi nu credea că se va mai găsi ceva, dar ne-am înşelat.

Patrik făcu o pauză de efect.

— În iarba înaltă din afara hambarului, unul dintre tehnicieni a găsit un ceas. Un ceas de copil, cu ilustraţii din „Regatul de gheaţă"… Asta nu ştiam când l-am interogat pe Peter azi-dimineaţă, însă i-am sunat imediat şi Eva a confirmat că Nea avea un astfel de ceas şi că îl purta aproape în fiecare zi. Deşi nu l-au identificat, încă putem presupune că este al Neei.

Paula îşi trase răsuflarea. La fel ca toţi colegii ei, înţelegea prea bine ce implica acest lucru.

— Cureaua era ruptă, sticla zdrobită şi ceasul s-a oprit la ora opt. Ca întotdeauna, trebuie să ne ferim de a trage concluzii hazardate, însă e foarte probabil să fi descoperit atât locul primar al crimei, cât şi timpul aproximativ când a murit.

Mellberg se scărpină în cuibul de păr.

— Deci a murit la ora opt dimineaţa şi apoi a fost transportată în locul în care a fost găsită?

— Este cel mai plauzibil scenariu, da, zise Patrik confirmând din

cap.

Martin ridică mâna.

— Schimbă asta ceva în privinţa alibiului lui Marie şi al lui Helen?

— Nu, de fapt nu, răspunse Patrik. Helen nu a avut niciodată un alibi viabil, fie că vorbim de noapte sau de dimineaţă. Spune că a luat o pastilă de somn şi că a dormit buştean toată noaptea, până la ora zece, când a ieşit la alergat. Însă nimeni nu poate confirma asta, pentru că soţul era plecat din oraş, iar fiul a văzut-o de-abia la prânz. Marie a susţinut tot timpul că a avut alibi şi pentru noapte, şi pentru dimineaţă, dar Erica mi-a povestit mai devreme ceva cel puţin neaşteptat. A întâlnit-o vineri pe Marie şi au stat un pic de vorbă la cafeneaua Bryggan. După ce Marie s-a întors la filmări, machieuza filmului a venit la Erica şi a afirmat că alibiul lui Marie nu ţine, pentru că ea era cea care îşi petrecuse noaptea şi dimineaţa cu regizorul. Nu Marie.

— Ah, la dracu, zise Martin.

— Poate fi adevărat? întrebă Paula. Nu e în joc vreo gelozie care o face să inventeze povestea?

— Nu rămâne decât să o întrebăm pe Marie pur şi simplu. Şi desigur că trebuie să vorbim cu regizorul din nou şi cu femeia aceasta. Dacă aşa stau lucrurile, atunci fără îndoială că Marie va trebui să dea explicaţii. Ca de exemplu de ce simţea nevoia să mintă în legătură cu un alibi.

— Deşi acel Jörgen a spus doar că Marie era acolo cu el, spuse Martin. De ce-ar fi afirmat asta dacă nu era ea?

Paula se uită la el şi oftă. Era un poliţist priceput, dar uneori era dezarmant de inocent şi de naiv.

— Marie e vedeta unui film cu un buget de milioane. Un film despre care se speră că va avea un uriaş succes comercial. Cred că Jörgen ar fi pregătit să spună orice ca să nu pună filmul în pericol.

— Ah, la naiba, nu m-am gândit aşa.

— Eşti cam prea drăguţ să te gândeşti aşa, zise Paula, ceea ce-l făcu să pară profund ofensat.

Însă nimeni nu spuse nimic şi nici Martin nu protestă. Ştia în sinea lui că Paula avea dreptate.

— Putem începe prin a auzi ce are de spus Marie, zise Patrik. Mă gândeam să îl iau pe Gösta şi să mergem acolo chiar acum, după şedinţă. Însă de vreme ce Marie se afla în cabina de machiaj din Tanumshede la ora nouă deja, mi-e greu să văd cum ar fi omorât-o pe Nea la ora opt.

— Bine, spuse Paula. Să ne întoarcem la ambalajul de ciocolată. Când primim analiza. Putem găsi amprente şi salivă.

Patrik aprobă din cap.

— Da, asta sperăm. Însă, ca de obicei, nimic nu e clar până nu

avem rezultatele în mână. Acum acesta este un demers care are prioritate, dar nu ştim ce se poate întâmpla.

— Bine, şi asta înseamnă că putem primi rezultatele analizei la mijlocul săptămânii? întrebă Martin.

— Da, asta mi-a spus Torbjörn.

— Aţi mai găsit ceva? Urme de încălţăminte? Amprente de degete? Altceva?

Paula înghiţi ce mai rămăsese din sendviş şi începu să-şi pregătească încă unul. Nici ea nu dormise prea multe ore în acea noapte, iar lipsa somnului o înfometase.

— Nu, se pare că hambarul a fost bine curăţat. Torbjörn a găsit ambalajul de ciocolată numai pentru că alunecase într-o crăpătură. O scăpare a celui care a făcut curăţenie.

Martin ridică din nou mâna. Ochii înroşiţi se potriveau cu culoarea părului.

— Când e gata Pedersen cu raportul final?

— De fiecare dată când întreb, primesc răspunsul „în vreo două zile", zise Patrik cu o voce în care se simţea frustrarea. Au o groază de lucru şi lucrează cât de repede pot, ştiu asta. Dar tot e al naibii de frustrant.

Se aplecă spre masă cu mâinile încrucişate.

— Ce spun părinţii? Ştii că eu mereu zic că trebuie căutat mai întâi printre cei apropiaţi din familie, spuse Mellberg în timp ce îşi construia un sendviş uriaş, din şase felii.

Paula surâse în sinea ei. Era sigură că, după obicei, avea să vină acasă la Rita în acea seară, susţinând sus şi tare că abia de îmbucase ceva în timpul zilei şi că era mort de foame. Şi avea să adauge că nu pricepea cum de punea atâta pe el mâncând doar cât o vrabie.

— Ei nu ştiu ce am găsit, zise Gösta, însă înţeleg, fireşte, că e ceva. Amândoi spun că nu au folosit hambarul şi că numai Nea obişnuia să meargă acolo. Nu am văzut pe nimeni străin înăuntrul sau în preajma hambarului, nici când a dispărut, nici de când au locuit acolo.

Gösta se uită întrebător la Patrik, care adăugă:

— Da, la un moment dat Peter a crezut că vede pe cineva mişcându-se în hambar, dar a fost acolo să verifice şi a găsit numai pisica. Aşa că sigur nu a fost nimic, am vrut doar să adaug.

— Şi ce credem? zise Paula. Să se fi ascuns cineva în hambar şi să o fi atacat pe Nea? Avem ceva să sugereze un atac sexual? Urme de spermă?

Detesta să fie nevoie să menţioneze asta, atacurile sexuale la adresa copiilor erau coşmarul ei cel mai mare, dar nu puteau ignora această posibilitate.

— O să se vadă în raportul de autopsie, zise Patrik.

— Dar da, cineva ar fi putut-o aştepta pe Nea în hambar. Ar fi

ademenit-o cu ciocolată şi… da, ce s-o mai fi întâmplat, Dumnezeu ştie.

— Am urcat în pădure prin spatele casei şi m-am uitat în jur, zise Gösta. Am vrut să văd dacă era posibil ca cineva să vină de acolo şi să fure chiloţii de pe suport fără să fie văzut din casă. Aşa cred că a făcut respectivul, ar fi fost prea expus să treacă prin curte. Şi am constatat că e posibil să te strecori nevăzut prin spatele tufişurilor până la acea parte a casei unde se află suportul de uscat rufe. Există şi destule locuri unde poţi sta ascuns şi privi panorama casei. Cineva poate că a observat-o pe Nea şi i-a urmărit obiceiurile, a văzut că se juca adesea în hambar. Şi acea persoană ar fi putut vedea şi că tatăl ei pleca, rămânând numai mama, ceea ce, mai ales dacă e vorba de un bărbat, ar fi fost percepută ca o ameninţare mult mai mică.

— Nu e neobişnuit ca delincvenţii sexuali să îşi observe victima un timp înainte de crima propriu-zisă, zise încet Paula.

Îmbucătura pe care o luă crescu brusc în gură şi puse sendvişul pe masă încercând să o înghită.

— Şi partea de pădure din spatele casei a fost verificată minuţios ieri, spuse Patrik. Însă nu am găsit nimic semnificativ. Se adunase nişte gunoi, dar nimic interesant.

Se uită la Paula.

— Cum e cu incendiul? Şi încercarea de a arunca vina pe Karim? Aţi ajuns undeva?

Ea îşi dorea să aibă ceva de spus, dar se loveau de puncte moarte oriunde se întorceau. Nimeni nu ştia nimic. Nimeni nu voia să îşi asume. Posibil să mai murmure câte unul „au primit ce-au meritat”, dar mai mult de asta nu se întindea nimeni.

Inspiră adânc.

— Nu, nu avem nimic deocamdată, dar nu ne dăm bătuţi. Mai devreme sau mai târziu, îl va lua pe cineva gura pe dinainte.

— Aveţi senzaţia că e ceva organizat? întrebă Mellberg. Sau poate fi vreun adolescent nebun?

Fusese neobişnuit de tăcut în timpul şedinţei, probabil pentru că încă îi era ruşine de rolul jucat în evenimentele petrecute.

Paula se gândi o clipă înainte de a răspunde.

— De fapt, nu ştiu, spuse ea. Ştiu numai că mobilul a fost ura. Dacă a fost o hotărâre de moment sau dacă fusese planificat, n-aş putea spune. Deocamdată.

Mellberg dădu din cap. Îl lovi uşor cu palma pe Ernst, aflat la picioarele lui, şi nu mai puse alte întrebări. Paula se simţi recunoscătoare pentru brusca lui seriozitate. Şi credea că ştie cum se explica. Mellberg îşi petrecuse toată dimineaţa jucându-se cu Samia, Hassan şi Leo. Îi vânase prin apartament, prefăcându-se că e un monstru, îi gâdilase şi-i făcuse să râdă. Probabil într-un fel în care nu o

făcuseră demult. De aceea, undeva în interiorul său îl iubea pe omul cu care mama ei alesese să trăiască. Nu ar fi recunoscut asta niciodată, însă devenise un fel de bunic pentru copiii ei şi felul în care se purta atunci când nu era în căutarea vreunui prestigiu oarecare o făcea să-i ierte toată pompa aceea idioată. Probabil că o va enerva până în ultimele lui clipe, însă era sigură că el ar muri de dragul copiilor ei.

Cineva trase de uşa de la intrare, iar Annika merse să deschidă. Reveni cu o Erică răsuflând din greu şi care îi salută pe toţi scurt, din cap, înainte de a se întoarce spre Patrik.

— Ştiu ce am descoperit ieri. Leif Hermansson nu s-a sinucis. A fost ucis.

În încăpere se lăsă o linişte deplină.

Bohuslän 1672

Trecuseră două zile. Elin aştepta încordată de fiecare dată când auzea pe cineva apropiindu-se de uşă. Nu primise defel de mâncare de când sosise, numai un pic de apă, iar oala de noapte nu fusese golită. Numai dacă se învârtea un pic, şi o lovea duhoarea. Singurul lucru care o făcea să reziste era că momentul în care Preben avea să vină acasă şi să afle ce se întâmplase se apropia cu fiecare oră care trecea.

Până la urmă, auzi un zăngănit şi uşa fu deschisă. Iată-l. Voia să i se arunce de gât, însă îi fu ruşine de cât de murdară era.

Se vedea clar că îl deranja mirosul.

— Preben! încercă ea să strige, dar îi ieşi mai mult un croncănit.

Nu spusese nimic de două zile, iar vocea îi era spartă şi răguşită. Foamea o rodea, dar ştia că avea să plece curând. Îi era dor să simtă mâinile moi ale Märtei în jurul ei şi micul corp apăsându-se de al ei. Dacă ar fi fost împreună nici măcar nu i-ar fi păsat dacă erau obligate să meargă pe drumuri şi să cerşească. Cu Märta lângă ea, putea şi să moară de foame sau să îngheţe.

— Preben, spuse ea din nou şi de această dată vocea îi fu mai clară.

El se uită în jos şi îşi răsuci pălăria în mână. Simţi cum îngrijorarea o apuca strâns de pântec. De ce nu spunea nimic? De ce nu se certa cu ofiţerul şi nu o lua de acolo? De ce nu o ducea la Märta?

— Preben, eşti aici ca să mă iei? zise ea. Britta a fost rea cu mine pentru ceea ce am făcut, a aflat asta când a fost în sat. A spus că sunt vrăjitoare doar ca să se răzbune. Dar sigur s-a liniştit acum, iar eu mi-am primit pedeapsa. A fost îngrozitor aici. M-am rugat zi şi noapte la Dumnezeu pentru iertarea păcatelor noastre şi promit să îi cer şi Brittei iertare. Dacă Britta vrea, pot să-i sărut picioarele şi să-i implor iertarea, apoi eu şi Märta putem pleca, să nu ne mai vadă. Te rog, Preben, îngrijeşte-te acum de asta cu ofiţerul, ca să putem pleca acasă!

Preben continua să-şi răsucească pălăria. În spatele lui se iviră ofiţerul şi paracliserul, iar ea înţelese că se aflaseră acolo şi ascultaseră tot timpul.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, Elin, zise el distant. Eu şi soţia mea am fost destul de buni să-ţi deschidem casa ţie şi fiicei tale pentru că aţi fost parte din familie. Dar iată cum ne răsplăteşti. A fost un şoc să vin acasă şi să aflu că Britta a descoperit că sora ei e vrăjitoare. Şi cu siguranţă i-ai cauzat greutăţi când a încercat să aibă un copil… Da, e o ruşine ce ne-ai făcut. Iar faptul că acum vii cu minciuni despre soţul surorii tale, ei bine, asta dovedeşte cât de rea şi depravată eşti, şi arată cu claritate că eşti în ghearele diavolului.

Elin nu putu decât să se uite la el, încremenită. Apoi alunecă în genunchi şi-şi ascunse chipul în mâini. Dezamăgirea era atât de mare şi de zdrobitoare, că nici nu putu să se înfurie. Cum l-ar putea contrazice? Preben era omul bisericii, statutul şi cuvintele lui cântăreau greu. Dacă se alia cu cei care o acuzau că era vrăjitoare, atunci nu mai avea să iasă de acolo, nu în viaţă.

Preben făcu cale întoarsă, urmat de paracliser. Ofiţerul păşi în încăpere şi se uită cu dispreţ la Elin, care se tânguia ghemuită.

— Vei avea şansa să te dezvinovăţeşti. Mâine va fi proba cu apa. Însă nu aş avea prea mari speranţe. Sunt sigur că vei pluti.

Apoi închise uşa şi se făcu din nou întuneric.

[29]

Sam înainta încet pe potecă. Când se trezise de dimineaţă şi se întinsese după telefonul mobil, pe dată îl cuprinsese sentimentul de sfârşit de lume văzând mesajul de la Jessie. Inima îi exploda. Nu dorise să vină acasă la el, aşa că şi-au dat întâlnire în luminişul din spatele casei. Luase cu el o cutie cu lucrurile de care ar fi avut nevoie Jessie. Acetona mamei, care ştergea lacul de unghii, şerveţele de hârtie şi prosoape. Luase şi paracetamol, o sticlă mare cu apă, o pungă cu sendvişuri şi haine împrumutate din dulapul mamei.

Carnetul de însemnări rămăsese în rucsac. Încă nu reuşise să i-l arate.

Jessie stătea în luminiş, aşteptându-l. Şovăi când o văzu, nu se uita în direcţia lui, nu părea să se uite nicăieri. Purta nişte pantaloni de jogging mult prea lungi şi o bluză de trening cu gluga trasă.

— Jessie, spuse el blând şi merse spre ea.

Ea nu se mişcă. Nici nu-şi ridică privirea. Ruşinea din ochii ei era atât de mare, că el o simţi ca pe o lovitură în pântec.

Sam îşi puse braţele în jurul ei şi o strânse puternic la piept. Ea nu-i răspunse. Nu suspină. Rămase nemişcată.

— Sunt nişte lepre, spuse el cu voce stinsă.

Vru să-i sărute obrazul, însă ea se feri. Îi ura pentru tot ce distruseseră în ea.

Luă flaconul cu acetonă şi câteva şerveţele de hârtie.

— Vrei să mănânci ceva înainte?

— Nu, şterge asta. Vreau să scap de tot.

Îi dădu gluga uşor în jos şi îi îndepărtă părul de pe faţă. I-l aranjă după ureche şi o mângâie pe creştet.

— Stai liniştită, să nu îţi între acetonă în ochi.

Începu atent să frece textul. Îşi păstră calmul de dragul lui Jessie, însă în interiorul lui izbucnise furtuna. Credea că-i urăşte pentru ce-i făcuseră în toţi aceşti ani. Dar asta nu era nimic în comparaţie cu ce simţea acum, după ce-i făcuseră lui Jessie. Lui Jessie cea frumoasă, caldă, vulnerabilă.

Carioca se lua, însă pielea rămânea uscată şi înroşită. După ce îndepărtă tot de pe faţă, continuă pe gât.

Jessie îşi trase fermoarul ca să-l ajute.

— Poţi să ţi-o scoţi? Adică nu e nevoie, dar…

Nu mai ştia ce era potrivit să spună sau să facă.

Ea îşi scoase bluza şi tricoul. Nu avea sutien şi văzu textul de pe piept, burtă şi spate. Îi acoperea tot corpul.

Privi chipul lui Jessie. Ochii îi ardeau.

Sam continua să frece frenetic. Culoarea neagră dispăru cu încetul. Ea rămase tot timpul nemişcată, ferindu-se uneori, când el apăsa prea tare. După ce termină cu bustul, se uită întrebător la ea. Jessie nu spuse nimic, doar îşi scoase pantalonii de jogging. Nu avea chiloţi pe dedesubt şi stătea complet goală în faţa lui. Sam se aşeză în genunchi. Nu-i putea întâlni privirea, plină de ură şi pustie în acelaşi timp. Cuvintele îi dansau în faţă pe când freca. Patru-cinci stiluri diferite de scris. Avea atâtea întrebări pe care nu îndrăznea să le pună. Şi nici nu era sigur că ea ar putea răspunde.

— Au făcut mai multe, spuse ea şoptit. Nu îmi amintesc, dar ştiu asta.

Încetă o clipă să şteargă cu şerveţelele de hârtie. Voia să-şi pună capul în poala ei şi să plângă. Dar ştia că acum era nevoie să fie puternic pentru amândoi.

— Dormeau ca porcii când am plecat, zise ea încet. Cum pot dormi? Cum pot face aşa ceva şi apoi dormi?

— Nu sunt ca noi, Jessie. Am ştiut mereu asta. Suntem mai buni decât ei.

Ştia ce era nevoie să facă acum. Împotriva celor care făcuseră asta şi a celor care le permiseseră.

— Sper că nu ai condus până aici! zise Patrik privind-o sever pe Erica.

Ea îşi dădu ochii peste cap.

— Nu sunt proastă. Am luat autobuzul!

— De ce să nu conducă? întrebă Martin uitându-se la Erica.

— Pentru că draga mea soţie a venit acasă… hm, cam cherchelită e puţin spus.

— Cherchelită? Pitoresc termen, n-am ce zice.

Se întoarse spre Martin.

— Mama lui Patrik a avut ieri petrecere de burlăciţe şi… poate a fost prea mult.

Mellberg râse pe înfundate, dar după o privire ameninţătoare şi congestionată aruncată de Erica nu mai spuse nimic.

— Acum că s-au spus toate lucrurile interesante, ne-am putea concentra pe ceva un pic mai important?

Patrik aprobă din cap. Stătuse mult timp în acea noapte gândindu-se la ce ar fi vrut să spună Erica. Rareori bătea câmpii, însă când descoperea ceva, în general era vorba de ceva important.

— Prin urmare susţii că Leif Hermansson a fost omorât, spuse el. Pe ce te bazezi?

Erica părea un pic cam palidă şi îi arătă un scaun liber.

— Aşază-te înainte să leşini. Un sendviş şi o cafea îţi vor face bine.

Se cufundă recunoscătoare într-un scaun de lângă fereastră. Paula îi întinse un sendviş cu brânză, iar Annika se ridică şi îi turnă nişte cafea.

— Fiica lui Leif, Viola, este pictoriţă, spuse Erica. După cum ştiţi, am căutat-o pentru a o întreba dacă Leif a lăsat vreun material despre cazul Stella. Speram la notiţe sau ceva asemănător. Când am vizitat-o, nu şi-a amintit de nimic de acest fel, însă de data asta a găsit ceva. Agenda lui Leif. Ştiţi, agendă din acelea mici, în care notezi lucruri. Nu am apucat să mă uit prea mult în ea, nota starea vremii şi tot felul de lucruri care se întâmplau într-o zi. În fine, am primit agenda de la Viola când am mers la vernisajul ei de vineri şi atunci m-a fascinat atât de mult un tablou, încât l-am cumpărat. Era un portret al lui Leif, tatăl ei.

Făcu o pauză, luă o înghiţitură de cafea şi muşcă din sendviş. Înghiţi cu efort şi continuă.

— Era ceva cu acel tablou care mă frământa, dar nu puteam să spun ce anume. În ultima vreme am trecut prin tot materialul vechi despre cazul Stella şi pe deasupra am studiat toată documentaţia şi fotografiile legate de sinuciderea lui Leif. Am avut sentimentul difuz că ceva nu se potrivea.

Mai sorbi un pic de cafea. La tâmple i se vedeau mici broboane de sudoare şi era palidă ca o ciupercă. Lui Patrik îi era milă de ea, însă o admira că reuşise să se deplaseze până acolo. Călătoria cu autobuzul probabil că nu fusese prea plăcută în starea ei.

— Însă ieri se pare că îmi dădusem seama ce era.

— Şi din păcate azi-dimineaţă nu-şi mai amintea, nu se putu abţine Patrik să intervină.

— Mulţumesc de informaţie, zise distant Erica. Până la urmă, mi-am dat seama. Dreapta şi stânga.

— Dreapta şi stânga? întrebă Paula nedumerită. Cum adică, dreapta şi stânga?

— Ei bine, uitaţi-vă aici!

Erica săpă în geantă şi aşeză pe masă fotografiile făcute după sinuciderea lui Leif, arătând spre una dintre tâmple. Aici e rana cauzată de pistol. În tâmpla dreaptă. Şi pistolul îl are tot în mâna dreaptă.

— Aşa? zise Patrik aplecându-se pentru a vedea fotografiile.

După toţi anii petrecuţi în poliţie, încă i se părea năucitor să vadă un om mort.

— Ei bine, să vedeţi acum! îşi luă Erica telefonul şi începu să caute prin imagini. Am făcut poze portretului, era prea mare să îl iau cu mine. Vedeţi?

Arătă spre portretul lui Leif şi toţi se aplecară să îl studieze pe micul ecran. Paula fu prima care îşi dădu seama.

— Ţine stiloul în mâna stângă. Era stângaci.

— Exact! zise Erica foarte tare.

Ernst îşi ridică speriat capul. După ce se asigură că totul era bine, îşi puse din nou capul pe picioarele lui Mellberg.

— Nu înţeleg cum şi poliţiei, şi familiei le-a scăpat acest lucru. Pentru orice eventualitate, am sunat-o pe Viola, iar ea mi-a confirmat. Leif era stângaci! Nu şi-ar fi folosit mâna dreaptă. Nici să scrie, nici să împuşte.

Îl privi triumfătoare pe Patrik.

El simţi la început un val de adrenalină, apoi se gândi ceva mai departe şi oftă.

— Nu, nu-mi spune…

— Ba da, zise Erica. Ar fi cazul să iei legătura cu cine e nevoie, ca să primeşti aprobarea. Trebuie să-l exhumaţi pe Leif…

Bill şi Gun stăteau la masa din bucătărie când se deschise uşa de la intrare. Nu-şi spuseseră prea multe cuvinte unul altuia în timpul acestui mic dejun întârziat. Bill îşi ridicase mobilul de mai multe ori şi citise mesajul care venise în mijlocul nopţii. *Dorm la Basse*.

Ieşi în hol şi se uită la fiul lui, care-şi scotea adidaşii. Bill strâmbă din nas.

— Duhneşti ca o fabrică de alcool, zise el, cu toate că se hotărâse să-şi păstreze calmul. Şi nu se poate să trimiţi aşa mesaje noaptea. Ştii că am dori să ne informezi din timp.

Nils ridică din umeri, iar Bill se întoarse spre Gun, care stătea sprijinită de tocul de uşă.

— Am dormit de multe ori acolo, zise Nils. Şi da, am luat câteva beri ieri, dar am cincisprezece ani, nu mai sunt demult sugar!

Bill bâjbâia după cuvinte, dar nu putu decât să se uite la Gun. Ea făcu un semn spre etajul de sus.

— Mergi sus şi fă un duş. Şi în timp ce eşti acolo caută o atitudine nouă. Apoi coboară aici să vorbim.

Nils deschise gura, dar Gun îi arătă scurt spre etaj. Clătină din cap şi merse spre scări. După un minut, auziră duşul pornit.

Bill se uită îndelung spre trepte. Apoi întră în camera de zi. Se aşeză la fereastra cu vederea spre marea îmbietoare.

— Ce să facem cu el? întrebă. Alexander şi Philip n-au fost niciodată aşa.

— Ei, au avut şi ei momentele lor, zise Gun. Dar tu aveai mereu o treabă urgentă cu bărcile când apărea vreun incident.

Clătină din cap.

— Dar ai dreptate, chiar aşa nu au fost niciodată. Şi da, am fost prea bătrâni când l-am avut.

Expresia din ochii ei îl făcea să simtă şi mai acut povara conştiinţei

vinovate. Ştia că Gun se străduise cât putuse, el era cel care purta vina pentru ceea ce mersese prost. Absenţa lui, indiferenţa lui. Nu era de mirare că Nils îl ura.

Se cufundă în canapeaua enormă, cu motive florale.

— Ce să facem atunci? întrebă el.

Se uită din nou afară. Ar fi fost o zi bună pentru navigat, dar îi pierise cheful, iar Khalil şi Adnan aveau să caute o nouă locuinţă astăzi.

— E atât de furios, spuse Bill, continuând să privească spre mare. Nu înţeleg de unde vine toată furia asta.

Gun se aşeză lângă el şi îl strânse de mână.

Un gând cu care se luptase toată noaptea căpăta acum contur. De fapt, nu voia să-l formuleze, însă împărtăşise totul cu Gun timp de patruzeci de ani şi puterea obişnuinţei era prea mare.

— Crezi că ar putea fi amestecat? şopti el. În declanşarea incendiului?

Tăcerea lui Gun îi spuse că nu fusese singurul pe care îl bântuiseră gândurile negre în acea noapte.

Sanna ridica ghiveci după ghiveci, cu mişcări zvâcnite. Se străduia să răsufle adânc, să se adune. Trandafirii erau flori sensibile, oricât de pline de ţepi şi de tari ar fi fost arbuştii, şi risca să îi distrugă. Însă era atât de furioasă, că nu mai ştia ce să facă.

Cum de putuse să o creadă pe Vendela că mergea să doarmă la tatăl său după petrecere? Niklas şi familia lui locuiau mai aproape de Basse şi ar fi fost mai uşor pentru ea să meargă să înnopteze acolo. Era atât de logic, că nici nu se deranjase să verifice cu Niklas.

Dar azi-dimineaţă Vendela nu răspunsese la mobil, iar când sunase la Niklas aflase că Vendela nu dormise acolo. Nu-i spusese o vorbă că ar fi urmat să vină la ei. „Ar trebui să mă îngrijorez?", întrebase el. „Nu, ar trebui să te duci dracului", îi răspunsese Sanna şi îi închisese telefonul.

Sanna îi trimisese Vendelei mai bine de zece mesaje şi, dacă nu avea să apară în curând, avea să mai primească încă atâtea.

Părea că totul se învârtea în jurul ei când puse jos o tufă de trandafiri. Un spin se prinse de mănuşă, aceasta căzu şi rămase cu o zgârietură lungă pe mână.

Înjură atât de puternic, că mai mulţi clienţi se uitară spre ea. Le zâmbi şi se strădui să respire adânc. Îşi ieşise din fire. Se întâmplaseră atât de multe. Moartea micuţei Nea. Întoarcerea lui Marie. Fiica ei, Jessie, fusese în casa ei. Ştia că nimic din ce se petrecuse acum treizeci de ani nu fusese vina ei. Partea ei logică şi raţională ştia asta. În acelaşi timp, fusese sinistru să o vadă pe fată ştiind cine era mama ei.

Somnul refuzase să o viziteze în acea noapte. Stătuse trează, cu

ochii în tavan, bântuită de imagini care nu-i mai apăruseră de câteva decenii. Cu Stella care povestea despre Uncheşul Verde, amicul pe care îl avea în pădure. În timpul anchetei, Sanna le vorbise mamei şi tatei despre acesta şi îl menţionase unui poliţist. Nimeni nu voise să o asculte. Îşi dădea seama acum că suna ca din poveşti. Şi chiar aşa era. Ceva inventat de Stella. Şi de ce să mai răscolim în trecut? Îşi primiseră răspunsurile, toţi ştiau cine o omorâse pe sora ei mai mică, nu s-ar alege cu nimic bun dacă ar mai săpa din nou în asta.

— De ce am fost obligată să vin aici? Nu ne puteam vedea acasă?

Sanna tresări. Vendela stătea cu mâinile încrucişate aproape de ea. Avea nişte ochelari mari de soare. Era ceva murdar pe rochie. Şi deşi părea că tocmai făcuse duş, Sanna simţi duhoarea.

— Nu-mi spune că eşti mahmură.

— Ce? Nu am băut. Am stat până târziu şi sunt numai obosită!

Vendela refuza să o privească, iar Sanna îşi încleştă pumnii. Fata ei stătea acolo şi o minţea drept în faţă.

— Mă minţi acum şi m-ai minţit când ai spus că dormi la tatăl tău.

— Nu am făcut deloc asta!

Sanna simţi privirea clienţilor asupra lor. Mişcările nesigure ale Corneliei la casă. Dar nu se putea abţine.

— Ai spus că vei dormi la tatăl tău, dar el n-a auzit nimic despre asta!

— Am propria mea cheie, aşa că de ce i-aş spune? Se făcuse foarte târziu şi ceilalţi se îngrijorau pentru mine. Nu voiau să umblu pe afară atât de târziu şi deci m-au lăsat să dorm pe canapea.

Vocea îi tremura.

Vendela se întoarse şi o zbughi de acolo. În jurul Sannei, clienţii se foiau şi şuşoteau. Inspiră adânc şi începu din nou să ridice ghivece de trandafiri. Ştia că fusese învinsă.

— Ce a spus? întrebă Gösta încercând să ţină pasul cu Patrik în drum spre studioul de film.

— Cred că i-am terminat cu toate cererile mele de exhumare din ultimii ani, spuse Patrik cu un zâmbet pieziş. Doar a oftat şi a aprobat când i-am expus toate hârtiile legate de cererea noastră. A fost de acord că e ceva ce trebuie analizat mai temeinic.

— Şi când se va petrece exhumarea?

— Autorizaţia e ca şi emisă, putem deschide mormântul oricând va fi practic posibil. În cursul zilei de marţi, cred.

— Tare, zise Gösta impresionat.

Lucrurile obişnuiau să meargă mult mai încet, dar simţise nerăbdarea lui Patrik, voinţa lui de a merge mai departe, de a se apropia de scop şi bănuia că colegul lui pusese jos o carte şi mai valoroasă. În acele momente era de neoprit, Gösta ştia asta din

experienţe anterioare. Aşa că de fapt nu îl mira că Patrik reuşise să facă rotiţele justiţiei şi administraţiei să se învârtă atât de repede.

— Şi cum facem acum cu Marie? Cum o abordăm? întrebări amabile? Atac?

— Nu ştiu, răspunse Patrik. Mi-a lăsat impresia că nu e uşor de manipulat. Ne lăsăm la voia intuiţiei.

Gösta sună la un interfon ataşat la poarta studioului şi, după ce dădură lămuriri cum că erau de la poliţie, li se dădu drumul în incintă. Merseră mai departe spre studioul propriu-zis şi intrară pe uşa deschisă. Lui Gösta i se părea că semăna mai mult cu un hangar, dar era plin de oameni, proiectoare de lumini şi decoruri. O femeie cu un caiet în mână le făcu semn să nu vorbească şi Gösta bănui că nimeriseră în mijlocul filmării unei scene. Se uită curios la dreapta, unde părea să se desfăşoare filmarea, însă se întâmpla în spatele unui paravan, aşa că nu vedea nimic, auzea numai cuvinte disparate. Se apropiară şi auziră mai bine replicile, însă tot nu vedeau nimic. Suna ca o scenă între două femei, un fel de revoltă, cu voci ridicate şi tonuri emoţionale. Până la urmă, auziră vocea unui bărbat care spuse „tăiaţi!”. Atunci îndrăzniră, cu precauţie, să meargă după colţ. Gösta rămase cu gura căscată. În faţa pereţilor de placaj fusese reconstruită în detaliu o cameră adevărată. O încăpere care presupunea o călătorie în timp până în anii şaptezeci. Fiecare detaliu îi redeştepta memoria unui timp apus.

În cameră se aflau două femei care vorbeau cu regizorul. Gösta o recunoscu pe Marie în cea mai în vârstă, acum machiată ca să pară slăbită şi bolnavă. Această scenă trebuie să se fi petrecut spre sfârşitul vieţii lui Ingrid, când avea cancer. Se întrebă care ar fi fost rolul femeii mai tinere şi bănui că era una dintre fetele ei.

Marie îi văzu şi se întrerupse în mijlocul unei propoziţii. Patrik îi făcu semn să vină spre el. Ea le spuse câteva cuvinte femeii şi regizorului înainte de a se apropia de ei cu paşi repezi.

— Scuzaţi-mi înfăţişarea, zise ea scoţându-şi şalul care îi acoperise părul.

Chipul îi era machiat într-o nuanţă mai cenuşie, cu pliuri şi riduri. Iar asta reuşea cumva să o facă încă şi mai frumoasă.

— Cu ce pot să vă ajut astăzi? întrebă ea apatic, arătând spre un grup de fotolii un pic mai departe.

Se aşezară. Patrik o privi pe Marie.

— Am primit informaţii noi despre alibiul dumneavoastră.

— Alibiul meu? repetă ea şi singura reacţie pe care o văzu Gösta fu că îşi îngustă un pic ochii.

— Da, am aflat că nu corespunde. Şi suntem interesaţi în primul rând de locul în care v-aţi aflat la ora opt în dimineaţa zilei de luni.

— Aha, zise Marie şi amână răspunsul aprinzându-şi o ţigară. După

ce trase două fumuri continuă. Şi cine spune că alibiul meu nu corespunde?

— Nu vă putem spune. Dar întrebarea rămâne. Susţineţi în continuare că aţi înnoptat la Jörgen Holmlund în noaptea de duminică spre luni şi că aţi părăsit camera de hotel împreună la ora opt?

Marie rămase tăcută. Mai trase două fumuri de ţigară. Apoi oftă.

— Nu, recunosc, ridică ea mâinile în sus şi râse. Am luat cu mine o prospătură de la petrecere şi… credeam că o să vă sară în ochi, aşa că am ales să spun o minciună nevinovată.

— O minciună nevinovată? zise Gösta. Vă daţi seama că e vorba de ancheta unei crime?

— Da, bineînţeles. Însă ştiu şi că sunt nevinovată şi că regizorul meu Jörgen ar lua-o razna dacă aş fi trasă în ceva care ar putea întârzia filmul. De fapt, de aceea l-am şi rugat să-mi fie alibi când am auzit de moartea fetiţei. Am bănuit că o să vă repeziţi. Să-mi răscoliţi viaţa privată.

Le zâmbi.

Gösta simţi cum îi creştea iritarea. Să tratezi situaţia aşa superficial nu era numai arogant, era şi insensibil, şi inuman. Acum trebuie să-şi consume încă o dată timp preţios verificându-i alibiul. Timp pe care l-ar fi putut folosi pentru altceva.

— Şi acest tânăr cu care v-aţi petrecut noaptea are vreun nume? întrebă Patrik.

Marie clătină din cap.

— Asta e cam penibil şi deranjant. Habar nu am cum îl chema. Îi spuneam „dragule” şi asta era destul pentru mine. Şi, ca să spun drept, mă interesa mai mult corpul lui decât numele.

Îşi scutură ţigara într-o scrumieră plină de pe masă.

— Bine, zise Patrik străduindu-se să pară calm. Nu ştiţi cum se numeşte, dar poate ştiţi cum arată? Sau poate aveţi alte informaţii care să ne ajute să-l identificăm? Aţi auzit poate cum îl chema pe unul dintre prietenii săi?

— Din păcate, nu am nicio astfel de informaţie. Era acolo la hotel cu un grup de băieţi de vârsta lui, dar el era singurul care arăta bine, aşa că nu aveam vreun interes să vorbesc cu ceilalţi. Drept să spun, nici cu el. I-am propus să mă urmeze acasă, ceea ce a făcut cu plăcere şi asta a fost tot. Când a trebuit să mă întorc la filmări în ziua de după, l-am trimis de acolo şi mai mult nu am de povestit.

— Dar semnalmentele lui? insistă Patrik.

— Ah, cerule, arăta ca majoritatea băieţilor în jur de douăzeci de ani care îşi petrec verile pe aici. Genul blond, cu ochi albaştri, cu părul pieptănat pe spate, haine scumpe de marcă şi o atitudine uşor snoabă. Banii tăticului, cu siguranţă.

Flutură cu ţigara în aer.

— Deci credeţi că a fost un băiat din zonă? zise Gösta tuşind uşor din cauza fumului.

— Nu, vorbea mai degrabă cu un accent de Göteborg, aşa că ar putea fi un vilegiaturist din Göteborg. Însă e numai o bănuială.

Se lăsă pe spate şi trase ultimul fum din ţigară.

Gösta oftă. Un băiat fără nume, în jur de douăzeci de ani, care probabil era vilegiaturist din Göteborg. Nu prea restrângea sfera căutării. Asta li se potrivea câtorva mii de tineri care treceau vara prin Fjällbacka.

— L-a văzut şi fiica dumneavoastră?

— Nu, ea dormea, zise Marie. Ştiţi cum e cu adolescenţii. Dorm şi câte jumătate de zi.

Patrik ridică din sprâncene.

— Soţia mea mi-a povestit că aţi vorbit despre acea persoană din pădure despre care afirmaţi că aţi auzit-o exact când a dispărut Stella.

Marie îi zâmbi.

— Soţia dumneavoastră este o femeie foarte inteligentă. Şi vă spun ce i-am spus şi ei: poliţia a neglijat să urmeze această pistă şi din cauza acestei neglijenţe criminalul a lovit din nou.

Patrik se ridică.

— Dacă vă aduceţi aminte de ceva care să ne ajute să vă identificăm martorul, vă rugăm să ne sunaţi direct, spuse el. Altfel avem numai afirmaţia că aţi petrecut noaptea de duminică spre luni cu acest tânăr, iar asta nu va fi suficient ca alibi.

Gösta se ridică şi se uită uimit la Marie. Ea le zâmbi fără a părea deloc deranjată de gravitatea situaţiei în care se afla.

— Bineînţeles, spuse ea. Totul ca să ajutăm poliţia.

Fu strigată din spatele decorurilor şi se ridică.

— Timpul pentru următoarea filmare. Suntem gata aici?

— Deocamdată, spuse Patrik.

După ce părăsiră studioul răcoros şi ajunseră în arşiţa verii, zăboviră o clipă în faţa porţii.

— Crezi în versiunea ei? întrebă Gösta.

Patrik reflectă un moment îndelungat.

— Chiar nu ştiu. Spontan, aş spune că nu. Dacă stau să mă gândesc, e perfect plauzibil ca ea să ducă acasă un tânăr oarecare şi apoi să nu-şi aducă aminte cum îl chema. Dar să mintă despre asta doar pentru ca noi să nu îi scotocim în viaţa privată, asta parcă e greu de crezut.

— Da, şi eu mă îndoiesc, zise Gösta. Aşa că întrebarea e ce ascunde în acest caz. Şi de ce.

Marie dispăruse dintr-odată. Crezuseră că ar fi putut dirija lucrurile, că încă ar fi fost posibil să influenţeze, să decidă. Însă, cu începutul, îşi dăduseră seama că totul le scăpa de sub control. Iar apoi Marie fusese trimisă de acolo.

Uneori, Helen era invidioasă pe Marie. Poate îi era mai bine unde era. Poate avusese parte de un cămin mai bun, cu oameni blânzi. Cărora să îi placă de ea. Măcar asta era ceea ce sperase. În acelaşi timp, gândul o umplea de invidie.

Cât despre ea, ajunsese într-o închisoare mai îngrozitoare decât cea cu grilaj la fereastră. Viaţa ei nu mai era a ei. Ziua, părinţii îi urmăreau fiecare pas pe care îl făcea. Noaptea, visele o ţineau prinsă în aceeaşi strâmtoare, aceleaşi imagini reveneau mereu. Nu era liberă nicio clipă.

Avea numai treisprezece ani, iar viaţa i se sfârşise deja, fără ca măcar să fi început. Totul era minciună. Uneori tânjea după adevăr. Însă ştia că nu va îndrăzni niciodată să-i permită să apară pe buzele ei. Adevărul era prea mare, prea copleşitor. Ar fi distrus totul.

Dar Marie îi lipsea. În fiecare minut, în fiecare secundă. Îi lipsea cum i-ar fi lipsit un picior sau o mână. Ca o parte din sine însăşi. Erau ele contra lumii. Acum rămăsese pe deplin singură.

[30]

Fusese extrem de eliberator să-şi dea seama ce anume din tablou o frământase. De acum aveau să se ocupe Patrik şi colegii lui. Însă, cu toate că Erica realiza că era necesar să examineze din nou cadavrul, se îndoia că aveau să găsească ceva după atâţia ani. Cadavrele se descompuneau repede.

Viola rămăsese în stare de şoc atunci când o sunase Erica şi îi povestise ce credeau ei şi cum trebuiau să procedeze mai departe. Dar îi ceruse să vorbească mai întâi cu fraţii ei. După zece minute sunase înapoi, spunând că susţineau decizia poliţiei privind deshumarea. Şi ei voiau răspunsuri.

— Nu arăţi deloc prea voioasă, zise Paula şi îi mai turnă nişte cafea în ceaşcă.

Cele două rămăseseră în bucătăria secţiei, cu agenda lui Leif. Încercaseră să descifreze împreună notele lui încâlcite. Cea mai interesantă era misterioasa notă „11” din ziua în care murise. Leif avea un scris tipic pentru generaţia mai bătrână, dezarmant de întortocheat şi plin de codiţe, precum şi o preferinţă pentru prescurtări ciudate, aşa încât notele din agenda lui arătau mai mult ca un fel de cifru.

— Ar putea fi temperatura? se pronunţă Paula mijindu-şi ochii spre agenda deschisă, de parcă i-ar fi fost mai uşor aşa să desluşească scrisul.

— Hm, nu cred, zise Erica, mai apare „55” cu o săptămână mai înainte, aşa că nu poate fi despre vreme.

Erica oftă.

— Matematica şi cifrele au fost mereu călcâiul lui Ahile pentru mine, iar astăzi poate că mintea mea nu este tocmai în formă. Uitasem că te poţi simţi aşa rău.

— Sper că totuşi v-aţi distrat.

— Surprinzător de mult! Am încercat s-o sun pe Kristina de mai multe ori, dar probabil că încă este cu capul sub pernă…

— Ar fi cazul să fii şi tu.

— Da, ar fi cazul, îngăimă Erica continuând să privească fix notiţele greu de desluşit din agendă.

Gösta intră în bucătărie.

— Bună, fetelor, însă sunteţi aici? Nu ar fi bine să mergi acasă şi dormi un pic, Erica? Nu pari a fi în apele tale.

— M-aş simţi mult mai bine dacă nu mi s-ar spune asta tot timpul.

— Cum a mers? întrebă Paula. Ce a spus Marie?

— Susţine că a dus acasă un tânăr al cărui nume nu îl ştie şi că a

inventat povestea cu regizorul pentru că voia să aibă repede un alibi valid pentru noi.

— O credeţi? întrebă Paula.

— Hm, şi eu şi Patrik suntem sceptici, zise el şi îşi turnă o cană de cafea.

Se duse în spatele Ericăi şi studie agenda deschisă.

— Aţi ajuns undeva cu asta? întrebă el.

— Nu, acum pare ca un cifru de neînţeles. Ai idee ce ar putea însemna „11” şi „55”?

Erica îi arătă lui Gösta însemnările criptice.

— Cum adică „11” şi „55”? răspunse el. Aici scrie „JJ” şi „SS”.

Paula şi Erica se uitară la el. Gösta râse de minele lor uimite.

— Da, pot înţelege că e cam greu de văzut, însă e acelaşi gen de scriere de mână cum avea şi mama. Sunt litere, nu cifre. Aş spune că sunt iniţiale.

— Ai dreptate, zise Erica. Sunt litere!

— SS şi JJ… şopti rar Paula.

— James Jensen, poate? întrebă Gösta.

— Da, e posibil, răspunse Paula. Nu sunt iniţiale foarte comune. Întrebarea este de ce ar scrie Leif în agenda sa iniţialele soţului lui Helen. Ar fi trebuit să se întâlnească? S-au întâlnit?

— Nu aveţi decât să-l întrebaţi pe James, pur şi simplu, spuse Erica. Şi SS? Cine ar putea fi? Ar putea fi oricine din cercul de cunoştinţe al lui Leif, dar Viola spunea că singurul lucru care însemna ceva pentru Leif în ultima vreme era cazul Stella, cred prin urmare că iniţialele ar putea fi legate de caz.

— Da, e probabil, zise Gösta.

— Îi dau un semn Violei şi verific cu ea, să ne asigurăm. Poate ştie ce înseamnă aceste iniţiale, ca să nu ne batem capul degeaba.

— Şi aşteptând soluţia acestei enigme, să sperăm şi că verificarea cadavrului lui Leif ne va da ceva, zise Gösta.

— Mda, e mereu dificil cu cazurile vechi, spuse Paula. Oamenii au uitat, dovezile s-au distrus, iar exhumarea este cel puţin un pariu. Nu avem idee dacă ne va da vreo dovadă că Leif a fost omorât.

Erica aprobă din cap.

— Leif trebuie să se fi găsit în faţa aceluiaşi tip de provocare când a început să verifice din nou cazul Stella. Trecuseră mulţi ani. Iar întrebarea rămâne, dacă a primit vreo informaţie nouă sau dacă a descoperit ceva în vechea documentaţie a cazului. Îmi doresc atât de mult să fi avut acces la interogările de atunci ale lui Helen şi Marie.

Îşi trase mâna prin părul unsuros.

— Dacă JJ chiar se referă la James Jensen, atunci poate că soţul lui Helen ne va spune dacă urmau să se vadă în aceeaşi zi în care a murit Leif, zise Gösta. Sau dacă asta s-a şi întâmplat…

— Ce spui? Să mergem până la Fjällbacka să vorbim cu James Jensen? Atunci te ducem şi pe tine acasă, Erica. Dacă nu cumva preferi să iei autobuzul înapoi, desigur…

— Nu, mulţumesc, zise ea simţind cum i se făcea rău numai la gândul ăsta.

— Mai întâi sunăm să verificăm dacă este acasă, dar fără să-i spunem despre ce e vorba. Apoi putem pleca. Bine?

Gösta se uită întrebător la ele, iar amândouă încuviinţară din cap.

— Ştii, avem pungi de vomă în spate, în maşină, dacă e nevoie.

— Ah, taci din gură, protestă Erica.

Paula zâmbi în colţul gurii şi merse să dea telefon.

Basse se trezi din cauza soarelui care îi intra în ochi. Deschise precaut un ochi. A fost de ajuns ca să simtă cum capul îi stătea să explodeze. Gura îi era cleioasă şi uscată în acelaşi timp. Reuşi să deschidă şi celălalt ochi şi se sforţă să se ridice. Se afla pe canapeaua din camera de zi şi trebuie să fi stat într-o poziţie proastă, pentru că avea dureri la ceafă.

Îşi masă gâtul în spate şi privi în jur. Soarele era sus pe cer. Se uită la ceas: douăsprezece şi jumătate. Până când stătuseră aseară, oare?

Basse se ridică, dar se aşeză imediat la loc. Peste tot erau oameni care dormeau. Două lămpi zăceau sparte pe duşumea. Parchetul era zgâriat. Canapeaua pe care stătuse era plină de mâncare şi sticle de bere băute pe jumătate. Tapiţeria era total distrusă. Fotoliul alb era acoperit de pete de vin roşu, iar colecţia de whisky a tatălui său dispăruse de pe raft.

Dumnezeule! Părinţii lui aveau să vină într-o săptămână, iar el nu va putea să repare casa la timp. O să-l omoare în bătaie. Nu fusese vorba niciodată să vină atât de multă lume. Pe jumătate dintre cei care dormeau acolo nici nu-i recunoştea. Fusese o minune că nu apăruse poliţia. Totul era din vina Vendelei şi a lui Nils. Fusese ideea lor. A unuia dintre ei. Nu-şi prea amintea. Trebuia să-i găsească, puteau să-l ajute să rezolve asta.

Ciorapii i se udară când făcu un pas pe covor. Era umed, cleios şi mirosea puternic a bere. Mirosul era sufocant şi simţi cum îi veni să vomite, dar reuşi să se abţină. Un băiat dormea cu şliţul deschis şi Basse se întrebă dacă să-l acopere cu ceva, însă avea probleme mai mari decât aceea că un nătărău îşi arăta podoaba.

Se târî pe scări spre etaj. Îl trecu o sudoare rece numai de la acest efort. Nu voia să se întoarcă, nu mai voia să vadă prăpădul de acolo.

În dormitorul lui dormeau trei persoane, însă niciuna nu era Vendela sau Nils. Duhnea toată camera. Cineva îi vomitase pe clape şi tot ce se afla în sertare era împrăştiat pe jos.

În dormitorul mamei şi al tatei, prăpădul era mai atenuat, însă şi

aici mirosea a vomă. Era o baltă mare de partea cealaltă a patului, o adevărată porcărie. Cearşaful şi pilota erau acoperite de pete negre. Basse se opri înmărmurit. Pe retină îi apărură imagini din memorie, ca poze decolorate de polaroid. Fuseseră aici, sigur aşa era. Îl văzu pe Nils zâmbindu-i Vendelei, care avea un pahar plin ochi. Şi auzi voci de băieţi. Care mai fuseseră aici? Cu cât se străduia mai mult să îşi aducă aminte, cu atât mai departe dispăreau imaginile.

Păşi pe ceva tare şi înjură. Pe jos era un marker, fără capac, care lăsase urme pe parchetul băiţuit cu alb de care mama lui era atât de mândră. Marker. Jessie. Planul Vendelei. Ce se gândiseră să facă? Ce făcuseră? Văzu sâni în faţa lui. Sâni mari, albi, plini. Stătuse deasupra cuiva cu ochii pe acei sâni. Îi atinsese. Dădu din cap ca să-şi limpezească totul şi capul parcă stătea să-i crape.

Îi vibră buzunarul din dreapta al pantalonilor şi cu degete tremurânde scoase mobilul. Un mesaj de la Nils. Şi poze. O mulţime de poze. Şi cu fiecare i se mai limpezea puţin memoria. Cu mâna la gură, o zbughi spre toaleta părinţilor.

Patrik stătea în biroul său din secţie, scriind un raport despre bizara întâlnire cu Marie. Însă gândurile îi hoinăreau tot timpul la ce auzise despre însemnările din agenda lui Leif. Gösta îl pusese la curent cu teoriile lui şi ale Ericăi, iar acum se gândea şi el la misterioasele iniţiale. Îi dăduse imediat permisiunea lui Gösta să o ia pe Paula şi să meargă să vorbească cu James. Era un risc, însă astfel de riscuri meritau câteodată şi puteau da avânt anchetei. Fu trezit din reflecţiile sale de soneria mobilului. Se întinse după telefon.

— Sunt Pedersen, zise o voce vioaie. Eşti ocupat?

— Cu nimic ce n-aş putea pune deoparte pentru un moment. Dar eşti la lucru duminică?

— Nu am parte de prea mult timp liber în vara asta. În luna iulie am bătut recordul la numărul de cadavre şi nici în august nu pare mai bine. Recordul vechi se menţinuse treizeci de ani.

— Ah, la naiba, zise Patrik.

Dar curiozitatea îl măcina. De regulă, când suna, Pedersen avea ceva relevant de spus. Iar dovada fizică era exact ce le lipsea lor. Tot ce aveau până acum se baza pe indicii şi speculaţii, zvonuri şi presupuneri.

— Şi pe deasupra, am auzit că ai avut grijă să mai primim unul. O sinucidere mai veche?

— Da, Leif Hermansson. Era responsabil pentru ancheta cazului Stella. Îl exhumăm mâine şi să vedem ce găsiţi.

— O să dureze, spuse Pedersen. Cât despre fetiţă, voi termina cu raportul final în această săptămână, probabil miercuri. Sper. Dar voiam să sun în legătură cu un lucru, poate ajută în vreun fel.

— Aşa?

— Am găsit două amprente pe corp. Pe pleoape. Cadavrul fusese spălat, în altă parte nu am mai găsit. Dar cel care a spălat-o a uitat de pleoape. Bănuiesc că sunt de când făptaşul i-a închis ochii.

— Da… zise Patrik şi făcu o pauză de gândire. Ai putea să-mi trimiţi amprentele? Deocamdată nu avem cu ce să le comparăm, însă am găsit amprente în locul primar al crimei şi aş vrea ca Torbjörn Ruud să se uite la toate.

— Le trimit imediat, spuse Pedersen.

— Mulţumesc. Şi mulţumesc că ţi-ai luat un moment să suni, deşi sunteţi aşa încărcaţi. Sper să se mai calmeze lucrurile.

— Şi eu sper, oftă Pedersen. Suntem în genunchi aici. Toată lumea.

După ce închise, Patrik se uită nerăbdător la ecran.

Era unul din misterele vieţii, cu cât aşteptai ceva mai mult, cu atât mai mult timp părea să treacă până să-l obţii. Dar până la urmă mesajul lui Pedersen sosi, pe e-mailul securizat.

Patrik deschise documentele ataşate. Două amprente frumoase.

Luă telefonul şi îl sună pe Torbjörn.

— Hedström aici. Ascultă, mă rog de tine în genunchi. Aş avea nevoie de ajutorul tău cu un lucru foarte important. Pedersen tocmai mi-a trimis două amprente găsite pe corpul Neei şi aş vrea să le comparăm cu cele găsite pe ambalajul de ciocolată în hambar.

Torbjörn mormăi.

— Nu poate aştepta până terminăm? Vreau să termin mai întâi cu investigaţia noastră. Şi vom confrunta amprentele cu baza de date. Nu ajunge?

— Înţeleg, dar intuiţia îmi spune că aceste amprente se vor potrivi.

Îşi dădu seama că tonul îi era prea rugător, aşa că tăcu şi îl lăsă pe Torbjörn să se gândească.

După un lung moment, Torbjörn spuse morocănos:

— Bine, trimite-mi-le şi am grijă să fie comparate cât de repede posibil. Bine?

— Mulţumesc! spuse Patrik. Eşti o comoară.

Torbjörn bombăni şi închise. Patrik răsuflă uşurat.

Poate că vor avea ceva concret de data asta.

— Alo? strigă Erica intrând în casă.

Anna vorbea la telefon în bucătărie. Când Erica o văzu, închise imediat.

— Bună!

Erica o privi suspicioasă.

— Cu cine vorbeai?

— Cu nimeni. Adică… cu Dan, zise Anna roşind.

Pe Erica o trecu un fior rece. De un lucru era sigură şi anume că

Anna nu vorbise cu Dan. Din simplul motiv că ea însăşi tocmai încheiase o convorbire cu el. Ar putea să o confrunte pe Anna şi să o întrebe ce îi ascundea. Dar în acelaşi timp dorea să-i arate că avea încredere în ea. Sora ei mai mică luptase atât de mult să-şi repare greşeala şi toţi lăsaseră trecutul în urmă. Să o întrebe acum pe Anna sau să afirme că minţise însemna să distrugă toată încrederea pe care o clădiseră. Fusese atât de vulnerabilă, atât de mult timp. Şi acum, când în sfârşit părea că se regăsise, Erica nu şi-ar fi dorit să tulbure acel echilibru. Aşa încât trase aer în piept şi lăsă lucrurile aşa. Până una-alta.

— Cum te simţi, biata de tine? întrebă Anna.

Erica se prăbuşi pe un scaun din bucătărie.

— Cum merit. Şi nu-mi e mai bine dacă toţi se încăpăţânează să-mi atragă atenţia asupra felului îngrozitor în care arăt.

— Înţeleg, dar fără îndoială că altădată ai arătat şi mai bine, spuse Anna cu un zâmbet în colţul gurii, în timp ce Erica se aşeza vizavi de ea.

Îi împinse dinainte o farfurie cu chifle cu scorţişoară. Erica se uită un moment la ele ca şi cum încerca să-şi depăşească o luptă interioară. Însă decise că, dacă ar fi fost o zi în care să merite un exces de carbohidraţi, atunci aceea era. Pe deasupra, corpul ei striga după pizza, aşa că puteau să facă un drum la Bååthaket în acea seară. Copiii ar fi foarte bucuroşi. Iar Patrik doar s-ar preface că protestează, dar de fapt ar sări în sus fericit.

Luă o chiflă şi muşcă jumătate din ea.

— Ce au spus? Despre teoria ta că nu a fost sinucidere?

— Au fost de acord. Patrik a reuşit să grăbească procesul. Speră că se va întâmpla poimâine.

Anna tuşi.

— Poimâine? Aşa de repede? Poate merge aşa de repede? Credeam că morile administraţiei sunt încete…

— A făcut-o pe procuroare să pregătească de urgenţă o cerere la tribunal şi, cu puţin noroc, se pot ocupa chiar marţi. Oricum Patrik pregăteşte cele necesare pornind de la presupunerea că primesc permisiunea. Cu alte cuvinte, încă nu e gata, însă procuroarea crede că nu vor fi probleme.

— Nu, sunt obişnuiţi cu Patrik, care tot vrea să dezgroape oameni, zise Anna. Sigur au o aprobare permanentă pentru el, ca măsură de prevedere.

Erica nu-şi putu abţine un zâmbet.

— Oricum, va fi interesant să vedem ce va aduce o nouă verificare. Iar familia e de acord cu asta, din fericire.

— Da, e clar că şi ei vor să ştie ce s-a întâmplat de fapt.

Anna se întinse după încă o chiflă. Resturile primei tronau pe burta

ei enormă.

Erica se uită în jur. Abia acum realiză ce liniște era în casă.

— Unde sunt copiii? Au adormit pe undeva?

— Nu, sunt la vecini și se joacă, spuse Anna. Iar Dan și copiii noștri sunt afară în larg, așa că țin eu casa pentru o vreme. Mergi și te culcă. După cum s-a mai spus, nu arăți prea bine.

— Mulțumesc, zise Erica și scoase limba la ea.

Dar acceptă cu recunoștință invitația. Corpul ei îi striga că nu mai era în anii tinereții. Totuși, mai dură o clipă înainte să vină somnul. Nu putu să nu se întrebe oare cu cine vorbise Anna. Și de ce închisese așa rapid când apăruse ea.

Bohuslän 1672

Dimineața era răcoroasă și cețoasă. Lui Elin i se permisese să se spele cu o cârpă și cu apă adusă în celulă într-o găleată. Primise și un veșmânt alb pe care să-l îmbrace. Auzise despre proba de vrăjitoare, însă nu știa cum se desfășoară. Aveau s-o arunce aici la chei și să o lase să se lupte în apă cum putea? Doreau să o moare înecând-o? Ar fi ajuns cadavrul ei la suprafață spre primăvară?

Gărzile o conduseră brutal la marginea cheiului. Acolo era plin de lume și se întreba dacă aleseseră să facă asta în Fjällbacka ca să o umilească cât mai rău posibil. Când se uită în jur, descoperi multe fețe cunoscute printre cei prezenți. Toți erau în plină exaltare. Ebba din Mörhult era acolo, la numai câțiva metri. Ochii îi străluceau de nerăbdare.

Elin își întoarse chipul dinspre Ebba, nu voia să o lase să vadă cât de teamă îi era. Privi apa peste marginea cheiului. Era atât de întunecată. Avea să se înece dacă o aruncau, era sigură. Avea să moară aici. La cheiul din Fjällbacka. În văzul vechilor prieteni, vechilor vecini, vechilor dușmani.

— Legați-o, ordonă ofițerul gărzilor pe când ea se uită îngrozită la el.

Legată nu avea nicio șansă în apă, s-ar fi dus la fund și ar fi murit acolo printre crabi și alge. Strigă și încercă să se elibereze. Dar ei erau mai puternici și o puseră la pământ. O legară cu sfoară de picioare și îi prinseră mâinile la spate.

Un pic mai departe zări o fustă cunoscută, iar Elin reuși să-și ridice privirea. În mijlocul adunării stătea Britta. Și Preben. Ținea pălăria la fel de agitat ca atunci când o vizitase în temniță, dar Britta zâmbea privind-o în veșmântul ei alb. Preben își feri privirea.

— Acum să vedem dacă plutește! spuse ofițerul întorcându-se spre adunare.

Se vedea că savura toată atenția și atmosfera exaltată și voia să profite cât mai mult.

— Dacă plutește fără îndoială e vrăjitoare, dacă se scufundă nu e. Și

atunci trebuie să ne grăbim să o scoatem.

Râdea pe înfundate, provocând şi râsul publicului. Elin se ruga la Dumnezeu stând pe ponton, legată cu o sfoară care o rodea la mâini şi la picioare. Era singurul ei mod de a depăşi panica, însă respira scurt, superficial, ca şi când ar fi alergat. Urechile îi ţiuiau.

Când o ridicară, simţi tăişul sforii şi strigă. Un strigăt care se opri brusc când ajunse în apă şi gura i se umplu de apă sărată. Apa rece era un şoc pentru corp. Se aştepta să dispară sub suprafaţă, să se scufunde în apa întunecată, însă nu se întâmplă nimic. Stătea cu faţa în jos, dar putea să-şi ridice capul şi să respire. În loc să se scufunde, înghiţea apă. Deasupra, pe chei, spectatorii îşi ţineau răsuflarea. Apoi se porniră toţi pe strigat.

— Vrăjitoare! strigă cineva şi apoi urmară şi alţii. Vrăjitoare!

Elin fu ridicată la fel de brutal precum fusese coborâtă, însă nu mai striga. Durerea nu mai era o parte din ea.

— Aţi văzut! strigă ofiţerul. A plutit ca o lebădă, vrăjitoarea!

Publicul urla, iar Elin îşi ridică anevoie capul. Ultima imagine pe care o văzu înainte să leşine fu cea a Brittei şi a lui Preben întorcându-şi spatele şi plecând de acolo. Simţi cum Ebba din Mörhult o scuipă şi îşi pierdu cunoştinţa.

[31]

James nu răspunsese atunci când sunaseră, însă Gösta şi Paula se hotărâră să-şi asume riscul şi să îi facă o vizită acasă.

— Oh, mătuşica cea drăguţă vinde casa? zise Paula când trecură pe lângă casa roşie de la marginea drumului pietruit.

— Mătuşica cea drăguţă? repetă Gösta privind spre casa cu pancarta „De vânzare".

— Da, eu şi Martin am fost la ea când am avut de vorbit cu vecinii. Are peste nouăzeci de ani, iar când am venit noi se uita la MMA.

Gösta râse.

— De ce nu? Poate şi eu devin fan MMA când oi fi mai bătrân.

— Da, nu poate fi uşor să faci timpul să treacă când locuieşti aşa izolat şi nu prea poţi să te deplasezi. Stă mai ales la fereastră, aşa spunea, observând tot ce se petrece afară.

— Şi tatăl meu făcea aşa, spuse Gösta. Mă întreb de ce. Poate fi un mod de a încerca să ai control când începi să simţi că viaţa e precară?

— Poate, spuse Paula. Însă cred că e un fenomen suedez. Numai voi îi lăsaţi pe bătrânii voştri să stea singuri. În Chile nu s-ar pune problema, acolo ai grijă de bătrânii tăi până mor.

— Aşa că, dacă te înţeleg bine, tu şi Johanna veţi locui cu mama ta şi cu Mellberg pentru restul vieţii? râse Gösta pe înfundate.

Paula se uită îngrozită la el.

— Când pui problema aşa… modelul suedez pare de fapt nemaipomenit de atrăgător.

— Bănuiam eu, spuse Gösta.

Ajunseră la casa lui Helen şi a lui James. Paula parcă lângă maşina familiei. Helen deschise imediat ce bătură la uşă. Mina ei nu trădă nimic din ceea ce simţi când îi văzu.

— Bună ziua, Helen, spuse Gösta. Am vrea să vorbim cu James. Este acasă?

Lui Gösta i se păru că avea un tremur în privire, însă tremurul dispăru la fel de repede, aşa că probabil doar îşi imagina.

— Face exerciţii de tragere în pădurea din spatele casei.

— Putem merge acolo fără să ne riscăm viaţa? întrebă Paula.

— Da, strigaţi numai şi preveniţi-l că veniţi, ca să nu fie niciun pericol.

Gösta auzi multe împuşcături disparate şi merse cu Paula în direcţia sunetelor.

— Să îndrăznesc să încep să număr câte legi încalcă trăgând aici? zise Paula.

Gösta clătină din cap.

— Nu, mai bine închidem ochii de data asta. Dar cu o altă ocazie putem să avem o discuţie cu el despre cât de nepotrivit este.

Împuşcăturile se succedau şi mai sonor pe măsură ce se apropiau.

Gösta ridică glasul şi strigă.

— James! Suntem Gösta şi Paula de la secţia de poliţie Tanumshede. Nu mai trageţi!

Împuşcăturile se opriră. Din precauţie, Gösta mai strigă o dată:

— James! Confirmaţi că aţi auzit că venim!

— Vă aud! strigă el.

Îşi grăbiră paşii şi îl văzură ceva mai în faţă. Stătea cu braţele încrucişate şi îşi pusese arma pe un buştean. Gösta nu putu să nu reflecteze la autoritatea terifiantă pe care o degaja acest om. Iar faptul că prefera să se îmbrace ca într-un film american de război nu îl făcea să pară mai puţin înfiorător.

— Ştiu, ştiu, nu e permis să exersez aici, spuse James ridicându-şi mâinile dezarmat.

— Da, despre asta putem avea o discuţie altă dată, spuse Gösta dând din cap. Însă nu despre asta vrem să vorbim astăzi.

— Lăsaţi-mă numai să pun deoparte pistolul, spuse James şi luă pistolul de pe buştean.

— Este un Colt? întrebă Paula.

James aprobă mândru din cap.

— Da, un Colt M1911. Pistol standard pentru forţele armate ale SUA între 1911 şi 1985. A fost folosit în ambele războaie mondiale şi chiar şi în războaiele din Coreea şi Vietnam. Este prima mea armă, am primit-o de la tatăl meu când aveam şapte ani şi cu ea am învăţat să trag.

Gösta se abţinu să comenteze cât de deplasat era să faci cadou un pistol unui copil de şapte ani. Nu credea că James ar înţelege.

— L-aţi învăţat şi pe fiul dumneavoastră să tragă? se mulţumi el să întrebe în timp ce James puse pistolul într-o geantă, precaut, aproape delicat.

— Da, este un trăgător foarte priceput, spuse James. În rest nu prea e bun de nimic, dar ştie să tragă. Exersează zilnic, chiar. Ar putea deveni un trăgător foarte bun în armată, dar n-ar putea face niciodată faţă testelor de forţă.

Râse batjocoritor.

Gösta se uită atent la Paula. Privirea ei dezvăluia ce părere avea despre felul în care James vorbea despre fiul său.

— Aşadar, despre ce e vorba? întrebă James, punând pe pământ geanta cu pistolul.

E vorba de Leif Hermansson.

— Poliţistul care a înscenat ca soţia mea să fie acuzată de omor?

întrebă James încruntându-se. De ce vreţi să vorbim despre el?

— Ce vreţi să spuneţi cu „înscenat”? întrebă Paula.

James îşi îndreptă umerii şi-şi încrucişă din nou braţele peste piept, ceea ce le făcu să pară gigantice.

— Ei bine, nu vreau să spun că ar fi făcut ceva ilegal, dar a pus mult zel să demonstreze că soţia mea a fost vinovată de o crimă pe care n-a comis-o. Şi nu cred că a luat serios în considerare vreo altă posibilitate.

— Se pare că el însuşi începuse să se îndoiască spre sfârşitul vieţii, spuse Paula. Şi avem motiv să credem că a luat cumva legătura cu dumneavoastră în aceeaşi zi în care a murit. Vă amintiţi?

James scutură din cap, consternat.

— A fost foarte demult, însă nu-mi amintesc să ne fi întâlnit în acea zi. Aveam de-a face foarte rar unul cu altul. De ce să ne fi întâlnit?

— Ne gândeam că poate a fost un prim pas, spuse Gösta, pentru ca astfel să intre în legătură cu Helen? Bănuiesc că ea nu putea avea o atitudine prea binevoitoare în raport cu el.

— Nu, aici aveţi dreptate, spuse James. Dacă a vrut să vorbească cu ea, atunci sigur ar fi fost cel mai uşor să o facă prin mine. Dar nu a încercat niciodată asta. Şi nici eu nu ştiu cum m-aş fi raportat la o astfel de invitaţie. Trecuseră atâţia ani şi încercaserăm să lăsăm totul în urmă.

— Trebuie să fie greu acum, spuse Paula observându-l.

Răspunse calm privirii ei.

— Da, este o tragedie. Dar fireşte că mai puţin decât pentru familia fetei. Ar fi exagerat din partea noastră să ne plângem, deşi e tentant, cu tot acest interes al ziarelor de scandal. Ziariştii au venit inclusiv acasă. Dar au înţeles că nu trebuie să se mai întoarcă vreodată…

James zâmbi maliţios, iar Gösta simţi că nu ar trebui să insiste pe chestiunea cu pricina. Pe deasupra i se părea că ziariştii n-aveau decât să dea vina pe ei înşişi. Deveneau tot mai ofensivi cu fiecare an şi depăşeau tot mai des limitele bunei cuviinţe.

— Bine, atunci asta am avut de discutat pentru moment, spuse Gösta şi se uită întrebător la Paula, care aprobă din cap.

— Dacă îmi amintesc ceva, sun, spuse James amabil.

Arătă spre uşa care se zărea printre copaci.

— Merg cu voi.

O luă înainte, iar Gösta schimbă o privire cu Paula. Era clar că nici ea nu crezuse o iotă din ce spusese James.

Când trecură pe lângă casă, Gösta se uită spre o fereastră de la etaj. Un adolescent îl privea cu o mină inexpresivă. Ceva din felul în care avea părul vopsit negru şi tot machiajul ăla din jurul ochilor îl făceau să arate ca o fantomă. Pe Gösta îl trecu un fior. Apoi băiatul dispăru.

Când Marie sosi, Jessie stătea pe ponton. Se unsese pe corp şi pe faţă cu crema pe care o găsise în baie. Scumpă, în mod sigur. Nu făcuse să dispară roşeaţa puternică, dar măcar mai potolise iritaţia. Jessie dorea să existe o cremă şi pentru suflet. Sau ce naiba o fi fost ceea ce se distrusese în interiorul ei.

Îşi spălase zona vaginală din nou, de mai multe ori. Totuşi, continua să se simtă murdară. Scârboasă. Aruncase hainele mamei lui Basse. Acum stătea într-un tricou vechi şi pantaloni de flanel, privind soarele la apus. Marie se aşeză lângă ea.

— Ce ai făcut cu faţa?

— M-am ars, zise ea scurt.

Marie dădu din cap.

— Da, un pic de soare poate fi bun pentru coşuri.

Apoi intră din nou în casă. Niciun cuvânt despre faptul că Jessie nu venise acasă ieri. Oare Marie observase? Probabil că nu.

Sam fusese minunat. Se oferise să o conducă acasă. Să rămână. Însă avea nevoie să fie singură o vreme. Avea nevoie să stea şi să simtă ura care creştea în ea. O întreţinea. Într-un fel era eliberator ca în sfârşit să-şi dea drumul şi să urască fără reţineri. În toţi anii ăştia luptase împotriva ei, nevrând să creadă ce era mai rău despre oameni. Ce naivă fusese!

Cursese cu mesaje pe tot parcursul zilei. Nici măcar nu înţelegea cum făcuseră rost de numărul ei. Dar pesemne că se răspândise la fel de rapid ca imaginile. Le deschisese numai pe primele. Apăsase pe „delete” când continuară să apară. Toate erau pe aceeaşi temă. Curvă. Căţea. Lepră. Scârbă. Grasă.

Şi Sam primise mesajele. Şi imaginile. Începuseră să năvălească pe când îi îndepărta ultimele urme de marker. Pusese telefonul deoparte, îi luase chipul în mâini şi o sărutase. Mai întâi se sustrăsese. Se simţea scârboasă, murdară, ştia că răsuflarea îi duhnea a vomă, deşi se spălase pe dinţi în dormitorul părinţilor lui Basse. Dar lui nu îi păsa. O sărutase îndelung şi simţise cum sfera incandescentă de ură se prinsese între ei. O împărtăşeau.

Întrebarea era ce urmau să facă acum.

Când soarele căpătă o nuanţă de roşu, îşi ridică privirea spre el. Auzi cum în casă Marie deschise o sticlă de şampanie. Totul era exact ca înainte. Şi totuşi, se schimbase totul.

Patrik era la a treia cană de cafea de când vorbise cu Torbjörn Ruud. Medicul legist nu dăduse încă niciun semn.

Oftă şi privi spre culoar, de unde Martin venea agale cu o cană în mână.

— Arăţi cam obosit, spuse el.

Martin se opri.

Patrik remarcase asta deja în timpul şedinţei de dimineaţă, însă nu dorise să-l întrebe în faţa celorlalţi. Ştia că lui Martin îi fusese greu să doarmă de la moartea Piei.

— Ah, nu e nimic, zise Martin intrând în biroul lui Patrik.

Patrik tresări. Martin se înroşise. Din cap până-n picioare.

— E ceva ce nu mi-ai povestit? întrebă el lăsându-se pe spate în scaunul de la birou.

— Este… E numai… se bâlbâi Martin cu privirea fixată pe pantofi.

Părea să nu se poată hotărî pe care dintre picioare să stea.

Patrik îl observă amuzat.

— Aşază-te şi hai, spune odată. Cum o cheamă?

Martin se aşeză şi zâmbi încurcat.

— O cheamă Mette.

— Şi?… insistă Patrik.

— E divorţată. Are un fiu de un an. E din Norvegia şi lucrează la contabilitate, într-un birou din Grebbestad. Dar de abia am avut ieri prima întâlnire şi nu ştiu prea bine ce o să urmeze…

— Judecând după cât de sfârşit eşti, întâlnirea a decurs bine, în orice caz, râse Patrik.

— Hm, da…

— Şi cum v-aţi întâlnit?

— La locul de joacă, spuse Martin.

Văzându-l cum se frământă ca o râmă în faţa lui, Patrik se hotărî să-l scutească de mai multe întrebări.

— Ce bine că îţi dai din nou întâlniri, zise el. Că cel puţin te-ai deschis în faţa posibilităţii de a întâlni pe cineva. Ce va fi va fi. Şi e în regulă aşa. Nimeni nu o poate înlocui pe Pia. Va fi altcineva.

— Ştiu, spuse Martin şi se uită din nou la pantofi. Cred, de fapt, că sunt pregătit.

— Bun, atunci.

Telefonul începuse să sune pe birou. Patrik ridică un deget ca să-i arate lui Martin că dorea să rămână.

— Ei bine, ai avut dreptate, Hedström, bombăni Torbjörn.

— Ce spui? întrebă Patrik. Aparţin aceleiaşi persoane?

— Fără doar şi poate. Însă am verificat în baza de date şi din păcate nu s-a potrivit cu nimic. Le-am comparat şi cu amprentele părinţilor şi nu s-au potrivit.

Patrik oftă. Nu putea merge atât de uşor. Însă acum îi putea exclude pe părinţi.

— În orice caz, avem o pistă de urmat. Mulţumesc.

Închise telefonul şi se uită la Martin.

— Amprentele de pe Linnea se potrivesc cu cele găsite pe ambalajul de ciocolată.

Martin ridică din sprâncene.

— Atunci să vedem dacă găsim ceva în baza de date.

Patrik clătină din cap.

— Torbjörn a verificat deja şi nu s-a potrivit nimic.

Nu crezuse nicio clipă că ar fi vorba de un criminal care să-şi aleagă victima accidental, asta părea ceva mai minuţios pregătit, mai personal. Iar paralela cu cazul Stella nu putea fi întâmplătoare. Deci nu se mira deloc că nu se găsise posesorul amprentelor în registrul poliţiei.

— Există o serie de oameni cu amprentele cărora putem să le confruntăm… şovăi Martin. Nu-mi place să spun asta, dar de exemplu părinţii fetei. Şi…

— Şi Helen, şi Marie, completă Patrik. Da, m-am gândit la asta, crede-mă, însă trebuie să le bănuim într-o măsură mai mare ca să le putem cere amprentele. Pe ale lui Pater şi ale Evei le-am luat când i-am interogat în legătură cu hambarul, iar Torbjörn deja le-a comparat. Nu se potrivesc.

— Dar amprentele lui Helen şi Marie nu există în registru? întrebă Martin. Gândindu-ne la ancheta precedentă.

Patrik clătină din cap.

— Nu, au fost copii când a fost comisă crima, nu au primit nicio pedeapsă, iar amprentele lor nu mai există în registru. Însă aş fi vrut să fac o astfel de comparaţie. Mai ales acum, când alibiul lui Marie s-a evaporat. Şi numai faptul că ne-a minţit mă face să mă întreb…

— Da, sunt de acord, e ceva ce nu se potriveşte, zise Martin. Apropo, ai auzit ceva de la Gösta şi de la Paula?

— Da, a sunat Paula. James declară hotărât că nu a intrat deloc în legătură cu Leif. Se pare că şi Gösta şi Paula se îndoiesc că aşa ar fi.

— Dar fără să avem nimic mai concret decât pure speculaţii nu putem să punem presiune pe el.

— Exact, zise Patrik.

— Atunci să sperăm că Leif va avea ceva secrete de dezvăluit. Când primeşti autorizaţia?

— Mâine înainte de prânz, zise el. Dar procuroarea nu crede că vor fi probleme. Totul e pregătit ca să îl dezgropăm marţi.

Oftă şi se ridică.

— Nu cred că mai e ceva de făcut azi, iar noaptea e un sfetnic bun. Dacă ne stoarcem bine creierii, poate găsim un mod de a face uz mai eficient de aceste informaţii.

Îşi adună documentele într-o mapă de plastic pe care o puse în servietă. Apoi se ridică.

— Şi când vă mai vedeţi?

— În seara asta. Fostul ei îl are pe băiat timp de două zile, aşa că profităm…

— Desigur, dar ai grijă să ai parte de ceva somn la noapte, zise Patrik şi îşi puse braţul pe umerii lui Martin când ieşiră.

Martin bombăni ceva nedesluşit drept răspuns.

Aproape că ajunseseră la uşa de la ieşire, când Annika îi strigă. Se întoarseră şi o văzură pe Annika ţinând în sus receptorul şi arătând spre ei.

— Sună de la spital. Te-au căutat, dar nu le-ai răspuns.

Patrik se uită la telefon. Aşa era, avea trei apeluri pierdute de la acelaşi număr.

— Ce voiau? întrebă el, dar Annika îi făcu semn să preia convorbirea de la ea.

Patrik merse la recepţie şi luă receptorul. Ascultă, răspunse cu câteva propoziţii scurte şi închise. Apoi se întoarse spre Annika şi Martin care aşteptau încordaţi.

— Amina s-a stins acum vreo două ore, spuse el simţind cum îi venea greu să-şi controleze vocea. Asta înseamnă că nu mai e vorba de incendiu premeditat, ci de crimă.

Făcu cale-ntoarsă şi merse spre biroul lui Mellberg. Era nevoie să se consulte cu Karim cum să procedeze cu copiii. Mama lor era moartă. Şi cineva trebuia să le spună.

Deasupra lor se auzea sunetul surd al unui program de televiziune. Khalil se uită la Adnan, care îşi ştergea lacrimile. Îi rugaseră să-i lase să locuiască împreună şi nu fusese o problemă, municipalitatea dorea să stea cât mai mulţi împreună, astfel ca puţinele locuinţe provizorii pe care reuşiseră să le pregătească să ajungă pentru toţi.

Prin urmare, acum locuiau aici. Într-o cameră mică, în demisolul întunecat al unei vile din anii cincizeci. Mirosea a mucegai şi era un aer stătut. Însă bătrâna care deţinea casa era drăguţă. Îi invitase la masă şi fusese plăcut, deşi nu ştiau multe cuvinte, iar mâncarea, pe care o numea carne cu sos de mărar, avea un gust ciudat.

După masă, telefonul începuse să sune. Iar ei sunaseră mai departe la alţii. Voiau să-şi găsească alinare unii la alţii. Amina cea frumoasă, veselă, temperamentală, era moartă.

Adnan îşi şterse din nou lacrimile.

— Am putea merge să-l salutăm pe Karim? Poate ne duce Bill din nou?

Khalil urmări privirea pustie a lui Adnan, care se uita la mocheta pătată. Frecă cu vârful piciorului câteva dintre pete. Păreau foarte vechi şi uscate. Pesemne că nimeni nu mai locuise aici de multă vreme.

— Nu-l putem vizita aşa târziu. Poate mâine.

Adnan îşi uni mâinile. Oftă.

— Atunci mergem mâine.

— Crezi că le-au spus copiilor?

Vocea lui Khalil se repercuta între pereţii reci de piatră.

— O să-l lase pe Karim să facă asta.

— Dacă va fi în stare.

Adnan se frecă din nou pe faţă.

— Cum s-a putut ajunge aici?

Khalil nu ştiu dacă întrebarea îi era adresată lui sau lui Dumnezeu.

Suedia. Ţara bogată şi liberă.

— Mulţi au fost drăguţi, zise el. Există şi oameni ca Bill. Ca Bill şi Gun. Şi Rolf. Şi Sture. Să nu uităm.

Nu se putu uita la Adnan pe când spunea toate astea. Acesta îşi freca şi mai puternic vârful piciorului de una dintre petele de pe mochetă.

— Ne urăsc atât de tare, zise Adnan. Nu înţeleg. Vin noaptea şi vor să ne ardă, fără ca noi să le fi făcut ceva. Şi da, ştiu ce spui tot timpul. „Le e teamă." Dar dacă arunci cu făclia într-o casă şi speri ca familia de acolo să ardă numai pentru că vin din altă ţară, atunci nu ţi-e teamă. E altceva…

— Îţi pare rău? întrebă Khalil.

Adnan rămase tăcut un moment îndelungat, iar Khalil ştia că se gândea la verişorul pe care-l văzuse împuşcat şi omorât, la unchiul care-şi pierduse un picior într-o explozie. Le striga numele în timpul nopţii.

Răspunsul ar fi trebuit să fie simplu, însă nu mai era. Nu după Amina.

Adnan înghiţi.

— Nu, nu îmi pare rău. Nu am avut de ales. Dar mi-am dat seama de un lucru.

— Ce anume? întrebă Khalil pe când stăteau în întuneric.

— Că eu nu voi avea niciodată o casă.

Deasupra lor, muzica vioaie de la televizor se auzi şi mai tare.

Bohuslän 1672

Elin merse ca o somnambulă când fu condusă în sala judecăţii. Încă nu putea să înţeleagă cum de plutise la proba cu apa. Băncile erau pline şi înţelese că nu fusese loc pentru toată lumea care dorise să intre.

Ofiţerul spusese că avea să fie adusă în faţa judecăţii, însă ce însemna asta? Era ceva ce ar fi putut s-o salveze? Era cineva *care ar fi putut s-o salveze?*

Fusese aşezată chiar în faţă. Privirile spectatorilor o făcură să se agite. Unele curioase, altele temătoare, altele pline de ură. Era acolo şi Britta, însă Elin nu îndrăznea să privească în direcţia ei.

Judecătorul lovi cu ciocanul de lemn, potolind larma. Elin îi privi tensionată pe bărbaţii serioşi de acolo, din faţă. Îl recunoscu numai pe Lars Hierne. Ceilalţi erau necunoscuţi şi de aceea şi mai înfiorători.

— Suntem aici ca să stabilim în ce fel e vrăjitoare Elin Jonsdotter. Am văzut-o plutind şi avem o serie de mărturii cu privire la faptele ei, dar Elin Jonsdotter are dreptul şi la martori care să intervină în favoarea ei. Ai astfel de martori?

Elin se uită în jur printre cei din bănci. Le văzu pe slujnicele de la fermă, îi văzu pe vecinii din Fjällbacka, pe Britta şi pe Preben. Văzu femei şi bărbaţi pe care-i ajutase când sufereau de dureri de dinţi, de cap sau de inimă, sau de alte dureri. Ochii îi rătăciră rugători asupra fiecăruia, unul după altul, dar toţi îşi întoarseră privirea. Nimeni nu se ridică. Nimeni nu spuse o vorbă.

Nimeni nu avea să vină în apărarea ei.

Până la urmă, se întoarse spre Britta. Stătea cu un zâmbet pe buze, iar mâinile i se odihneau pe burta încă nu foarte mare. Preben se afla alături. Se uita în jos spre bancă, iar bucla aurie îi căzuse pe ochi. Cât adorase bucla aceea. O mângâia când se iubeau. Îl iubise. Acum nu mai ştia ce simţea. O parte din ea îşi amintea cât îl iubise. O altă parte îl ura. O alta simţea dezgust pentru slăbiciunea lui. Mergea dus de vânt şi se dădea bătut la cea mai mică rezistenţă. Ar fi trebuit să vadă asta. Dar fusese prea orbită de ochii lui blânzi şi de grija pentru fiica ei. Îşi permisese să viseze şi astfel să umple lipsurile pe care ar fi trebuit să le observe. Iar acum ea era cea care avea un preţ de plătit.

— Dacă nimeni nu a venit să depună mărturie pentru Elin Jonsdotter, îi vom chema pe cei care pot depune mărturie despre faptele sale. Prima dată o chemăm pe Ebba din Mörhult.

Elin pufni. Nu era o surpriză prea mare. Ştia că Ebba pândise numai şansa să se răzbune. Ca un păianjen gras care aşteaptă o muscă. Nu o învrednici cu nicio privire când aceasta se aşeză în boxa martorilor. După ce Ebba depuse jurământul, începură întrebările. Se fuduli pe scaun şi începu să povestească cu gesturi ample.

— Primul lucru pe care l-am băgat de seamă era că ştia să facă lucruri pe care o fiinţă omenească nu ar fi trebuit să le ştie. Reuşise să le facă pe tinerele din sat să fugă la ea pentru tot felul de probleme, când le dureau picioarele sau burţile. Toate fetele îi cereau ajutorul când voiau să-i ademenească pe bărbaţii tineri. Dar eu am înţeles imediat că asta nu era treabă curată, nu stă în natura omului să poată stăpâni astfel de lucruri, e lucrarea diavolului, am înţeles imediat. Dar voia cineva să o asculte pe Ebba? Nu, voiau numai să fugă la ea ca să primească ajutor împotriva crampelor. Şi erau creme, şi licori, şi lungi descântece, ceva cu care nu ar umbla o femeie cu frica lui Dumnezeu.

Se uită în jur. Multă lume din bănci dădea din cap aprobator. Chiar şi dintre cei care primiseră bucuroşi ajutorul lui Elin.

— Cum a fost cu heringul? întrebă Hierne înclinându-se spre Ebba.

Ea dădu din cap nerăbdătoare.

— Da, când heringul nu a mai apărut, am ştiut că Elin era cea care făcuse asta.

— Cum aşa? întrebă Hierne.

— Am văzut într-o seară cum a pus ceva în apă. Şi se ştie că, dacă pui cupru în apă, heringul se ţine departe.

— Dar ce motiv să fi avut, când ea şi soţul ei decedat au trăit şi ei din pescuit?

— Ei bine, asta arată numai cât de rea este, că putea să-şi lase propria familie să moară de foame numai pentru că era certată cu noi ceilalţi. Se certase cu câteva dintre soţiile bărbaţilor din echipa lui Per cu o zi înainte de ziua în care heringul nu a mai venit. Apoi a devenit imposibil să mai pescuieşti hering.

— Şi cum a fost cu garda de coastă? Ce s-a întâmplat în acea zi când a plecat călare de la coliba lor, după ce-i informase că barca lui Per avea să fie luată de stat pentru că a adus ilegal un butoi de sare din Norvegia?

— Ei bine, am auzit cum l-a blestemat când a plecat călare de la casa lor. A rostit blesteme pe care numai diavolul i le-ar fi putut pune în gură. Nimeni cu Dumnezeu în suflet nu ar putea spune cuvintele cu care a aruncat după el, iar apoi, pe drumul spre casă…

Făcu o pauză. Adunarea îşi ţinu respiraţia.

— Gardianul de coastă va povesti singur ce i s-a întâmplat, zise Hierne. Dar o lăsăm pe Ebba să spună şi ea.

— Pe drumul spre casă, calul l-a aruncat din şa. Şi a căzut jos în şanţ. Am înţeles imediat că Elin a făcut asta.

— Mulţumesc, Ebba. După cum am spus, îl vom auzi şi pe Henrik Meyer de la garda de coastă pe acest subiect.

Îşi drese vocea.

— Am ajuns acum la acuzaţia cea mai serioasă împotriva lui Elin Jonsdotter. Că a cauzat, cu vrăjitoriile sale, scufundarea bărcii bărbatului său.

Elin rămase cu răsuflarea tăiată privind-o fix pe Ebba din Mörhult. Ştia că nu avea voie să vorbească fără a fi invitată, însă nu se putu abţine.

— Ebba, ţi-ai pierdut capul? Aş fi făcut eu ca barca lui Per să scufunde? Cu toţi oamenii în ea? E curată nebunie!

— Taci, Elin Jonsdotter, răcni Hierne.

Ebba din Mörhult duse mâna la piept şi flutură în dreptul feţei cu o batistă.

Elin pufni în faţa gestului teatral.

— Nu o băga în seamă pe acuzată, zise Hierne şi o linişti punându-i o mână pe braţ. Continuă.

— Păi, era foarte furioasă pe bărbatul ei, pe Per. Era mânioasă din cauza butoiului de sare şi pentru că avea să iasă în larg în acea dimineaţă.

Am auzit-o spunând că, dacă va ieşi în larg, să facă mai bine şi să moară.

— Spune ce s-a întâmplat apoi, zise Hierne.

Toţi se înclinară în faţă, încordaţi. Nu se ştia când aveau să mai aibă parte de un spectacol atât de bun.

— Au ieşit în furtună şi am văzut un porumbel zburând după ei. Era Elin, într-un fel am recunoscut-o, deşi nu avea înfăţişare umană. Când a zburat în urma bărcii, am ştiut că soţul meu nu avea să se mai întoarcă. Şi aşa a fost.

Suspină sonor şi îşi şterse nasul.

— A fost un soţ atât de bun, un tată minunat pentru cei cinci copii şi acum se află pe fundul apei, mâncat de peşti numai pentru că… pentru că vrăjitoarea aia a fost rea cu bărbatul ei!

Arătă spre Elin, care nu mai putu decât să scuture din cap.

Era totul atât de ireal. Ca un coşmar. S-ar trezi în orice moment. Dar dădu din nou cu ochii de Britta, de zâmbetul ei mulţumit şi de capul plecat al lui Preben.

Şi atunci ştiu că era cruda realitate.

— Povesteşte despre avorton, zise Hierne.

Senzaţia de rău o copleşi pe Elin. Nu mai era nimic sfânt?

— Trebuie să fi rămas grea după ce s-a împerecheat cu diavolul, zise Ebba din Mörhult şi un murmur străbătu sala. Apoi a venit la sora mea ca să scape de monstru. L-am văzut. Când am intrat în colibă, zăcea într-o găleată, pe coridor. Nu arăta a ceva ce să semene cu un copil, era ca o imagine a diavolului, sucit şi atât de urât, că mi s-a întors stomacul pe dos.

Câteva femei strigară. Povestea împerecherii cu diavolul şi a naşterii copilului său era cireaşa de pe tort.

— Sora Ebbei a scos acest avorton şi va depune şi ea mărturie, zise Hierne dând din cap.

Era vorba de lucruri serioase acolo şi avea grijă ca întreaga lui ţinută să radieze asta.

Elin clătină din cap. Mâinile îi tremurau pe genunchi, iar povara lucrurilor care fuseseră puse pe seama ei îi aplecau capul spre plăcile late de lemn ale podelei. Cu toate astea, nu ştia încă ce altceva o mai aştepta.

[32]

Trecuseră două zile de aşteptare frustrantă. Cu toate că ancheta stagna, Gösta nu ducea lipsă de sarcini de lucru. Ponturile continuau să curgă, mai ales că ziarele aveau titluri mari, nu numai cu privire la caz, ci şi rubrici cu contur negru, despre moartea Aminei. Se născuse o dezbatere aprinsă referitoare la politica pentru refugiaţi, cu două părţi, ambele încercând să folosească incendiul şi moartea Aminei drept argument pentru poziţia lor. De o parte erau cei care susţineau că incendiul era rezultatul propagandei pline de ură şi a xenofobiei răspândite de Sveriges Vänner. De cealaltă parte erau cei care susţineau că incendiul era o consecinţă a frustrării suedezilor în faţa unei politici de azil care nu putea fi susţinută. Ba chiar existau unii care susţineau că refugiaţii înşişi provocaseră incendiul.

Lui Gösta îi era greaţă de toată dezbaterea. Părerea lui era că, firește, politica de azil şi imigraţia trebuiau analizate şi dezbătute şi că în mod sigur lucrurile se puteau îmbunătăţi. Nu puteau fi deschise graniţele cu totul, pentru ca lumea să intre fără număr, trebuia să existe o infrastructură care să funcţioneze bine şi să-i integreze pe refugiaţi în societatea suedeză. Până acolo era de acord. Dar era împotriva retoricii Sveriges Vänner şi a votanţilor lor, care dădea toată vina pe imigranţi. Ei erau ticăloşii. Pentru că veniseră aici.

Bineînţeles că apăruseră şi uscături, iar el, ca poliţist, nu putea închide ochii. Însă majoritatea copleşitoare a celor care veneau aici nu voiau altceva decât să-şi salveze viaţa, a lor şi a familiilor lor. Voiau să-şi construiască un trai mai bun într-o ţară nouă. De ce şi-ar fi părăsit ţara şi pe cei dragi şi apropiaţi, pentru totdeauna poate, dacă nu din disperare? Gösta nu putea să nu se întrebe cum ar fi reacţionat toţi suedezii care se plângeau că refugiaţii veneau şi atentau la resursele autohtone, dacă ar fi fost război armat în propria ţară şi dacă copiii lor s-ar fi aflat în pericol permanent. Nu ar fi făcut şi ei totul pentru a-i salva? Gösta oftă şi puse ziarul deoparte. Annika punea mereu ziarele zilei pe masa din bucătărie, dar cel mai adesea nu apuca decât să le răsfoiască. Însă firește că erau obligaţi să urmărească ce se publica despre caz. Multe anchete de crimă au fost distruse de speculaţii şi de afirmaţii false.

Paula intră în bucătărie arătând mai obosită decât de obicei.

Gösta o privi cu compasiune.

— Dificil cu copiii?

Ea încuviinţă, luă o cafea şi se puse în faţa lui.

— Da, nu fac decât să plângă încontinuu. Şi se trezesc noaptea cu

coşmaruri. Mama a fost la spital cu ei când Karim le-a dat vestea şi nu ştiu cum a făcut faţă. Dar a fost extraordinară şi vrem să-i ajutăm pe Karim şi pe copii să poată închiria un apartament din blocul nostru atunci când va fi externat. Proprietarul are un apartament rămas gol de ceva vreme, aflat chiar lângă al nostru, prin urmare cred că ar fi o bună alternativă pentru ei. Singura problemă este că municipalităţii i se pare prea mare chiria, aşa că vom vedea cum rămâne.

Paula clătină din cap.

— Am auzit că a mers bine ieri, zise ea apoi. Cu exhumarea.

— Da, s-a petrecut în mod respectabil, date fiind circumstanţele. Acum nu avem decât să aşteptăm concluziile. Însă glonţul de la prima autopsie încă lipseşte. Nici măcar nu a fost înregistrat. A fost căutat prin tot ce s-a păstrat, nu prea mult, de altfel, însă nici urmă de glonţ. Dovezile trebuie păstrate timp de şaptezeci de ani, ar fi fost bine dacă ar fi urmat regulile.

— Dar nu avem de unde să ştim de ce nu îl pot găsi, zise Paula diplomatic. Şi nimeni nu a bănuit că era vorba de crimă, au considerat că era clar vorba de sinucidere.

— Nu contează, dovezile nu trebuie să dispară, zise Gösta supărat.

În acelaşi timp, ştia că era nedrept. Făceau o treabă fantastică la Centrul naţional de criminalistică. De altfel, şi la Laboratorul de medicină legală. În pofida bugetului foarte mic şi a volumului uriaş de muncă. Însă glonţul lipsă era încă un moment de frustrare în această anchetă ce părea că ajungea mereu în puncte moarte. Era absolut convins că presupusul omor al lui Leif Hermansson avea legătură cu cazul Stella. Spera numai ca ei să găsească cât mai repede ceva ce putea să demonstreze această ipoteză.

— Presupun că n-aţi avut prea mult succes să-l găsiţi pe presupusul armăsar tânăr al lui Marie, nu-i aşa?

Gösta se întinse după un biscuit Ballerina şi desprinse uşor cele două bucăţi, pentru a putea linge ciocolata.

— Nu, am vorbit cu mai multă lume care se afla acolo, la hotelul Stora, dar nimeni nu a văzut nimic. Iar regizorul confirmă că machieuza, nu Marie, şi-a petrecut noaptea cu el la hotel. Susţine că Marie l-a implorat să mintă pentru că ştia că avea să fie suspectă dacă nu ar fi avut alibi. Îi povestise şi lui despre tânărul misterios, însă el nu îi văzuse împreună în acea seară…

— Nu, şi chiar mă îndoiesc că există, spuse Gösta.

— Să presupunem că minte, de ce ar face asta, oare? Şi ce ar avea de-a face cu omorul copilei? Care ar fi motivul?

Fură întrerupţi de mobilul Paulei.

— Ce surpriză, Dagmar, spuse ea ridicând mâna întrebător spre Gösta.

Ascultă cu interes, iar Gösta văzu cum i se luminează chipul.

— Nu, cerule, nu face nimic că aţi uitat! E important că v-aţi amintit. Sosim imediat.

Închise convorbirea şi privi spre Gösta.

— Acum ştiu cum putem verifica ce maşini am trecut pe la ferma Berg în dimineaţa în care a dispărut Nea. Vino!

Se ridică. Apoi se opri şi un zâmbet larg i se aşternu pe chip.

— De fapt, îl iau mai bine pe Martin. Îţi povestesc după aceea…

Patrik stătea la biroul său, încercând să planifice activităţile zilei. Dar ce cale să urmeze acum când dădeau mereu de fundături? Îşi punea toată speranţa în exhumare. Pedersen promisese să dea un semn în această dimineaţă şi, după cum stabiliseră, telefonul sună fix la ora opt.

— Bună, spuse Patrik. Ai fost rapid.

— Da, şi am două lucruri de spus, răspunse Pedersen.

Patrik se aşeză mai drept pe scaun. Suna promiţător.

— Întâi de toate, acum am raportul final asupra Linneei Berg. Îl vei avea într-o oră. Însă nu am nimic mai mult decât ce ai primit deja în rapoartele mele preliminare, pe care ţi le-am dat în mod neregulamentar. Care trebuie să rămână între noi, by the way[57]…

— Ca întotdeauna. Ştii asta, îl asigură Patrik.

Pedersen îşi drese vocea.

— Ei bine, mai e un lucru legat de cadavrul pe care l-am primit ieri de la voi. Leif Hermansson.

— Da?… înţeleg că abia aţi început cu el, aşa că despre ce e vorba?

Pedersen oftă.

— Hm, ştii, glonţul dispărut… Cel care nu a fost înregistrat nicăieri, care a dispărut în fum?

— Da… zise Patrik simţind încordarea crescând.

Dacă Pedersen nu spunea odată, avea să explodeze.

— Ei bine, l-am găsit.

— Minunat! spuse Patrik. În sfârşit un pic de noroc. Unde anume? în fundul vrunui sertar cu dovezi?

— Păi nu… în sicriu…

Patrik rămase cu gura căscată. Auzise bine? încercă să găsească ceva logică în ceea ce spusese Pedersen, însă nu reuşi.

— În sicriu? Cum ar fi putut ajunge glonţul în sicriu?

Râse, dar Pedersen nu reacţionă. În loc de asta, spuse obosit:

— Înţeleg că poate suna ca o glumă, însă cred că este vorba de factorul uman, ca de obicei. Un medic legist care tocmai atunci trecea printr-un divorţ şi o luptă pentru custodie, şi care vizita prea des sticla de whisky. Până la urmă, lucrurile s-au calmat, dar munca predecesorului meu în acea perioadă, în care viaţa lui privată a fost atât de agitată, s-a dovedit a avea… unele lacune…

— Prin urmare, vrei să spui că…

— Vreau să spun că medicul legist care a făcut autopsia nu a scos glonţul. A rămas în cap şi, după ce totul s-a descompus, glonţul a căzut.

— Glumeşti, spuse Patrik.

— Crede-mă, îmi doresc să fie aşa, oftă Pedersen. Şi din păcate nu mai e nimeni pe care să dăm vina, a murit de infarct anul trecut. Legat de al treilea lui divorţ.

— Dar acum glonţul e la voi?

— Nu, nu este. L-am trimis imediat lui Torbjörn, în Uddevalla. Mă gândeam că ai nevoie de o primă analiză cât de repede posibil. Sună-l şi vezi dacă îţi poate da vreun raport în această după-amiază. Şi chiar vreau să-mi cer scuze pentru greşeala predecesorului meu, odihnească-se în pace. Asemenea lucruri nu trebuie să se întâmple.

— Nu, dar cel mai important e că avem glonţul, spuse Patrik. Acum îl putem compara cu pistolul lui Leif şi stabili dacă a fost vorba sau nu de sinucidere.

Basse se cufundă în canapeaua de pe care nu reuşise să îndepărteze petele. Făcuse curăţenie timp de două zile, dar tot arăta ca dracu'. Angoasa parcă îl sugruma. Când sunaseră părinţii, îi asigurase că totul era bine, dar îi tremurau genunchii când închisese telefonul. Aveau să îi interzică să mai iasă afară timp de un an. Cel puţin. De fapt, probabil că nu aveau să-i dea voie să mai iasă vreodată.

Şi totul era din vina lui Nils şi a Vendelei. Ar fi trebuit să ştie şi să nu-i asculte. Încă din clasele primare făcuse cum spuneau ei. De aceea îi permiseseră să umble cu ei. Altfel, ar fi putut la fel de bine să fie cel chinuit acum, în locul lui Sam.

Nu îl ajutaseră cu curăţenia. Nils nu făcuse decât să râdă când îl implorase, iar Vendela nici nu îi răspunsese. Şi nu era numai distrugere. Cutia cu bijuterii a mamei dispăruse. Şi cutia cu trabucuri a tatălui. Luaseră până şi îngerul mare de piatră pe care mama îl pusese pe gazon ca jgheab pentru păsări.

Basse se aplecă înainte, îşi sprijini mâinile pe coapse. Nodul din stomac crescuse tot mai mare în fiecare zi. Tata şi mama aveau să se întoarcă în curând. Se gândise să fugă de acasă. Dar unde să meargă? Nu s-ar fi descurcat singur.

Îşi aminti corpul lui Jessie în faţa lui şi scânci. De fiecare când închidea ochii, o vedea în faţa lui. Îl trezeau coşmarurile în care apărea ea. Îi veneau în minte tot mai multe detalii. Vedea tuşul negru pe pielea ei, îi simţea corpul sub al lui. Îşi auzea propriile răsuflări puternice de când se apăsase în ea, din nou, şi din nou, şi urletul de când îi explodase corpul.

Îşi amintea senzaţia de savurare a interzisului, neajutorarea ei

totală. Puterea de a face ce dorea cu ea. Chiar şi acum senzaţiile erau atât de contradictorii, că i se făcea rău. Nils şi Vendela erau mulţumiţi, planul lor de a o înjosi pe Jessie o dată pentru totdeauna funcţionase.

Nimeni nu părea să o fi văzut pe Jessie sau să fi auzit de ea. Era tăcere totală. Până şi din partea lui Sam. Nimeni altcineva nu considera că era ciudat. Numai el stătea într-o casă devastată, cu o senzaţie de colaps crescându-i în piept. Ceva îi spunea că lucrurile nu aveau să se sfârşească aici. Era prea linişte. Precum calmul dinaintea furtunii.

Erica dădu cu spatele pentru a ieşi din locul de parcare, gândindu-se ce noroc avusese în ultima vreme.

Lucrase din greu la carte, în timp ce copiii se jucau singuri, iar acum avea impresia că multe bucăţi de puzzle aveau să-şi găsească locul.

Erica abia de îndrăznise să spere că Sanna ar fi vrut să îi vorbească. Sunase la noroc după ce Kristina plecase cu copiii la parcul de distracţii din Strömstad. După o clipă de îndoială, Sanna spusese da şi o rugase să vină la grădina ei de flori, iar acum se afla pe drum spre una dintre acele persoane care o cunoscuseră cel mai bine pe Stella.

Şi ceva îi spunea Ericăi că în curând avea să afle cine se ascundea în spatele iniţialelor „SS”.

Se uită în jur în timp ce parca maşina pe un plan mare cu prundiş şi se îndreptă spre palierul cu trandafiri care părea să funcţioneze ca un fel de intrare în grădină.

Acesta se afla la numai zece minute de Fjällbacka, însă Erica nu avusese niciodată treabă acolo. Interesul ei pentru grădinărit era ca şi inexistent şi, după câteva încercări îndrăzneţe de a menţine în viaţă o orhidee primită de la Kristina, abandonase gândul de a-şi dezvolta aceste aptitudini. Grădina lor devenise mai curând un loc de joacă şi oricum nu credea că ar fi existat flori sau arbuşti care să supravieţuiască zburdălniciei sălbatice a gemenilor.

Sanna venea agale spre ea, scoţându-şi o pereche de mănuşi de grădină pline de pământ. De-a lungul anilor, mai dăduseră una de alta prin oraş şi se salutaseră aşa cum se face într-o comunitate mică în care toată lumea se cunoaşte, dar era prima oară când se întâlneau între patru ochi.

— Bună, spuse Sanna întinzându-i mâna. Să ne aşezăm acolo în pavilion. Cornelia se ocupă de magazin.

Porni spre un grup de mobilier de grădină alb şi cioplit cu arabescuri, înconjurat de arbuşti şi de trandafiri, aflat ceva mai departe. Exista o etichetă de preţ pe mobilier şi Erica rămase uluită când se uită la bilet. Preţuri pentru turiştii bogaţi.

— Ei bine, era vremea să ne întâlnim, zise Sanna privind-o pe interlocutoarea sa ca şi cum ar încercat să o citească.

Erica se îndreptă din umeri în faţa privirii ei intensive. Era obişnuită să fie întâmpinată cu scepticism. Rudele apropiate vedeau mult prea adesea oameni avizi de senzaţii tari care se adunau ca hienele în jurul tragediei lor, iar Sanna avea toate motivele să creadă că şi Erica era unul dintre ei.

— Ştiţi că scriu o carte despre cazul Stella, zise Erica, iar Sanna încuviinţă din cap.

Ericăi îi plăcu spontan de ea. Avea ceva autentic, ceva stabil şi terestru. Părul blond îi era prins la spate într-un coc, nu era machiată şi bănuia că aparţinea acelei categorii de oameni care până şi la ocazii festive se machiau extrem de discret. Purta haine de lucru, cizme înalte, blugi şi o cămaşă largă de blugi. Nu avea nimic frivol, nimic superficial.

— Ce părere aveţi de asta? întrebă Erica luând taurul de coarne.

Era adesea întrebarea-cheie în interviuri. Ce părere aveau interlocutorii ei despre simplul fapt că se scria o carte.

— Nu am nimic împotrivă, spuse Sanna. Nici nu e ceva ce-mi doresc. Sunt… neutră. Pentru mine nu are nicio importanţă. Stella nu e cartea. Şi am trăit atâta vreme cu ce s-a întâmplat atunci, aşa că, dacă scrieţi sau nu despre asta, oricum nu schimbă nimic.

— Eu voi încerca să îi fac dreptate, spuse Erica. Şi aş vrea să mă ajutaţi. Vreau să o fac cât mai vie posibil în faţa cititorilor. Şi sunteţi cea care o poate descrie cel mai bine pe Stella.

Erica îşi scoase telefonul mobil din geantă şi i-l arătă Sannei.

— E în regulă dacă înregistrez?

— Da, absolut, spuse Sanna.

Se încruntă.

— Ce vreţi să ştiţi?

— Povestiţi cu propriile cuvinte, spuse Erica. Despre Stella, despre membrii familiei. Dacă vă simţiţi în stare, despre cum aţi trăit ceea ce s-a întâmplat.

— Au trecut treizeci de ani, zise Sanna cu voce tare. Viaţa a mers mai departe. Am încercat să nu mă gândesc prea des la asta. Trecutul înghite atât de uşor prezentul… însă am să încerc.

Preţ de două ore vorbi Sanna. Şi cu cât vorbea mai mult, cu atât Stella îi apărea mai mult în faţă precum o persoană reală. Nu numai victima despre care citise în documentele investigaţiei şi în articole. Ci o fetiţă reală şi vie de patru ani, căreia îi plăcea să se uite la emisiunea *Cinci furnici sunt mai multe decât patru elefanţi*, care era o mare somnoroasă dimineaţa şi care nu voia defel să meargă seara la culcare. Căreia îi plăcea orezul cu lapte şi cu zahăr, scorţişoară şi „un puiuţ de unt”, care voia să aibă două codiţe, nu una, dacă trebuia să-şi strângă

părul. Care adora să se strecoare noaptea în patul surorii ei şi care dăduse câte un nume fiecăruia dintre pistruii ei. Preferatul său era Hubert, cel din vârful nasului.

— Uneori era o adevărată pacoste, dar în acelaşi timp cea mai amuzantă persoană cu care îţi puteai petrece timpul. Adesea mă călca pe nervi pentru că era o pârâcioasă mică, îndeletnicirea ei preferată era să urmărească lumea, să asculte pe furiş şi apoi să fugă şi să povestească totul tuturor. Uneori îmi venea să o strâng de gât.

Sanna se opri brusc, părea să-şi regrete alegerea cuvintelor. Respiră adânc.

— Primeam tot timpul sarcina de a o căuta în pădure, continuă ea. Însă nu îndrăzneam niciodată să merg prea departe. Mi se părea sinistru. Dar Stellei nu-i era niciodată frică. Iubea pădurea. O tulea acolo de fiecare dată când se ivea ocazia, în fiecare moment în care nu era supravegheată. De aceea a fost atât de greu să accept că se întâmplase ceva îngrozitor. Plecase acolo de atâtea ori, însă mereu se întorsese. Şi nu datorită mie, eu nu o căutam niciodată cu adevărat, mergeam numai atât de departe încât mama şi tata să creadă că o căutam. În loc de asta, mă aşezam lângă un stejar mare în spatele casei, la doar vreo cincizeci de metri în pădure, şi aşteptam. Iar mai devreme sau mai târziu, ea apărea. Mereu găsea drumul spre casă. În afară de acea ultimă dată.

Sanna începu brusc să râdă.

— Stella nu avea aşa de mulţi prieteni, însă avea unul imaginar. În mod ciudat, mi-a tot apărut în vise în ultima vreme. L-am visat de mai multe ori.

— L-aţi visat? întrebă Erica.

— Da, Stella îl numea Uncheşul Verde, aşa că bănuiesc să fi fost ceva arbore acoperit de muşchi din pădure sau vreun arbust care devenise însufleţit în imaginaţia ei. Era fără pereche în privinţa asta. Putea crea lumi întregi în mintea ei. Câteodată mă întreb dacă nu cumva existau la fel de multe persoane inventate în lumea ei câte reale…

— Fata mea cea mare e la fel, zise Erica zâmbind. Cel mai des este vorba de amica ei Molly, care trebuie să primească prăjituri şi dulciuri de fiecare dată când primeşte şi Maja.

— Ah, un plan genial să primească porţie dublă! zâmbi Sanna, iar trăsăturile ei se mai destinseră. În ce mă priveşte, am acasă un monstru de adolescentă. Mă întreb câteodată dacă ei mai devin oameni vreodată.

— Câţi copii aveţi? întrebă Erica.

— O fiică, oftă Sanna. Dar câteodată face cât douăzeci…

— Da, mi-e groază de acei ani. E greu să-mi imaginez acum că vor sta în prag strigând „hoaşca naibii”, dar trebuie să ne pregătim şi

pentru acea zi.

— Ah, credeţi-mă, primesc apelative şi mai rele de atât chiar acum, chicoti Sanna. Mai ales pentru că încerc să-i distrug viaţa obligând-o să lucreze aici. Am avut un mic incident la sfârşitul săptămânii, care a necesitat o sancţiune, iar în ochii ei, a fi constrâns la o zi de muncă cinstită se pare că e abuz şi exploatare.

— Dintr-odată mă simt profund recunoscătoare că cea mai mare problemă a mea este o prietenă imaginară foarte doritoare de dulciuri.

— Mda, zise Sanna devenind brusc serioasă. Ce credeţi? Poate fi o întâmplare? Că fetiţa care locuia la fosta noastră fermă a fost ucisă?

Erica nu prea ştia ce să răspundă. Raţiunea îi spunea ceva. Intuiţia altceva. Dacă îşi direcţiona bine răspunsul acum, putea afla cât de corectă era bănuiala ei în privinţa persoanei din spatele iniţialelor „SS”.

— Cred că au legătură, spuse ea într-un sfârşit. Numai că nu ştiu cum. Nu cred că poate fi atât de simplu cât să le arătăm cu degetul pe Helen şi pe Marie. Nici nu vreau să răscolesc răni adânci, ştiu că aţi simţit că aţi avut un răspuns atunci când Helen şi Marie au fost găsite vinovate. Însă există o serie de semne de întrebare. Şi Leif Hermansson, poliţistul responsabil pentru anchetă, i-a spus fiicei sale cu puţin timp înainte de a muri că începuse să aibă îndoieli. Dar nu ştim de ce.

Sanna privi spre picioare. Ceva fusese pus în mişcare în mintea ei. Apoi îşi ridică privirea spre Erica.

— Ştiţi, nu m-am gândit demult la asta, însă ceea ce spuneţi îmi aminteşte de un lucru. Leif a luat legătura cu mine. Ne-am întâlnit la o gustare, nu cu mult timp înainte de moartea lui.

Erica dădu din cap. Bucăţile de puzzle se potriveau. La secţie se gândise la Sanna ca Sanna Lundgren. Însă pentru Leif trebuie să fi fost Sanna Strand.

— Despre ce voia să vorbească? întrebă Erica.

Sanna păru încurcată.

— Asta era atât de ciudat. A pus întrebări despre Uncheşul Verde. Pomenisem de amicul imaginar când a fost omorâtă. Atunci, după atâţia ani, un poliţist voia să discute despre el.

Erica se uită uluită la ea. De ce o întrebase Leif despre prietenul imaginar al Stellei?

— Alo, e cineva acasă? strigă Paula deschizând uşor uşa.

Ciocăniseră de mai multe ori şi nimeni nu păruse să-i audă. Remarcase cu mulţumire privirea lui Martin asupra pancartei „De vânzare”, când se apropiaseră cu maşina.

— Da, e cineva acolo? Intraţi! se auzi o voce răguşită din casă.

Îşi şterseră cu grijă pantofii pe carpeta din hol înainte de a păşi

înăuntru.

Dagmar se afla la locul ei obişnuit de la fereastra din bucătărie. Avea în faţa ei un joc de cuvinte încrucişate, îşi miji ochii spre ei.

— Bucuroşi de oaspeţi! zise ea. Îmi pare bine că aţi venit.

— Vindeţi casa? întrebă Paula. Am văzut pancarta afară.

— Da, cred că e mai bine. Câteodată, o băbuţă încăpăţânată ca mine are nevoie de ceva timp ca să priceapă. Dar fiica mea are dreptate. E prea izolată şi nu mai am douăzeci de ani. Însă mă pot considera fericită că am o fiică care vrea să locuiesc la ea. Cei mai mulţi de-abia aşteaptă să-şi alunge bătrânii părinţi în vreun azil.

— Ştiu, chiar îi spuneam de curând unui coleg că suedezii nu prea sunt buni la a avea grijă de bătrânii lor. Aveţi doritori până acum?

— Încă nu s-a pronunţat nimeni, spuse Dagmar făcându-le semn să se aşeze. Majoritatea nu vor să locuiască atât de departe. Prea la ţară, prea vechi. Nu, trebuie să fie nou şi în mijlocul târgului, fără suprafeţe imperfecte şi pardoseli înclinate. Dar mi se pare că e păcat. Ador această casă şi e multă iubire în pereţii ei, aşa să ştiţi.

— Mie mi se pare minunată, zise Martin.

Paula se muşcă de buză ca să nu comenteze. Anumite lucruri au nevoie de timp.

— Ei bine, destul cu reflecţiile filosofice ale unei femei bătrâne! Presupun că nu vreţi să vorbim despre casă, ci despre caietul meu de însemnări. Nu pot să pricep cum de nu mi-am adus aminte de asta ultima oară când aţi fost aici.

— Se mai întâmplă, zise Martin, aţi fost la fel ca toţi ceilalţi, şocată de vestea morţii Neei. În astfel de condiţii, e greu să gândeşti raţional.

Paula aprobă din cap.

— Cel mai important e că v-aţi adus aminte acum şi că ne-aţi sunat. Povestiţi-ne, ce e cu acest caiet de însemnări?

— Ei bine, îmi amintesc că voiaţi să ştiţi dacă văzusem ceva ieşit din tipare în dimineaţa dispariţiei Neei. Încă nu pot să-mi aduc aminte, dar azi-dimineaţă mi-am dat seama că voi trebuie să vedeţi mai bine tiparele decât o pot face eu. Şi atunci m-am gândit că poate vreţi să vă uitaţi pe însemnările pe care le fac din pur amuzament. Mă ajută să mă concentrez la cuvintele încrucişate. Dacă fac numai un singur lucru, îmi e îngrozitor de greu să-mi păstrez atenţia, trebuie să am şi ceva să mă distragă. Aşa că notez ce se întâmplă dincolo de fereastră în acest caiet.

Îi întinse caietul şi Paula răsfoi repede la pagina zilei în care dispăruse Nea. Nu erau multe notiţe. Nimic care să-i sară-n ochi; trecuseră trei maşini şi doi biciclişti. Bicicliştii erau descrişi ca „doi turişti graşi în excursie”, aşa că îi excluse. Rămâneau maşinile. Dagmar notase numai culoarea şi marca, totuşi era mai mult decât nimic.

— Pot să iau caietul? întrebă ea şi Dagmar aprobă din cap.

— Ia-l. Sper să-ţi folosească.

— Auziţi, de când e casa? întrebă Martin.

— 1902. A fost construită de tatăl meu. Eu m-am născut pe banca din bucătărie, acolo, la perete.

Dagmar arătă înspre unul dintre pereţi.

— S-a făcut vreo evaluare? întrebă Martin, iar Dagmar îl privi cu ochi iscoditori.

— Vai, dar ce curios eşti!

— Ah, doar mă întreb, zise Martin.

Evită să se uite la Paula.

— A fost evaluată, şi ceea ce necesită reparaţii urgente este acoperişul. Apoi ar mai fi umiditatea din pivniţă, dar cel care a făcut evaluarea a spus că asta se poate rezolva ulterior. El are toate documentele. Şi dacă ar fi cineva interesat, e liber să se uite în jur.

— Hm, făcu Martin coborând privirea.

Dagmar îl privi atentă. Soarele îi lumina faţa dezvăluindu-i fiecare cută prietenoasă.

— E un loc frumos pentru un nou început, spuse ea. Şi are nevoie să fie umplut din nou cu viaţă. Şi cu iubire.

Martin se întoarse brusc. Însă Paula apucă să vadă că ochii i se umpluseră de lacrimi.

— Avem un apel în legătură cu convorbirea telefonică. Cea anonimă, pe care ai preluat-o tu. E vorba despre modificarea vocii. Să-l transfer la Paula? Ea şi Martin se ocupă de această investigaţie.

Annika îşi strecurase capul în uşa biroului lui Mellberg, trezindu-l dintr-un somn profund.

— Ce? Cum? A, convorbirea telefonică, zise el ridicându-se. Nu, fă-mi legătura.

Într-o fracţiune de secundă, Mellberg se trezi de-a binelea. De-abia aştepta să-i pună cătuşele netrebnicului care pornise toate astea. Dacă acesta nu şi-ar fi pus în cap să arunce vina asupra lui Karim, incendiul nu ar mai fi avut loc, era sigur de asta.

— Mellberg, răspunse el autoritar când sună telefonul.

Spre mirarea lui, auzi vocea unei femei. Deoarece era vorba de o chestiune tehnică, presupusese că ar trebui să aibă de-a face cu un bărbat.

— Da, bună ziua, sun în legătură cu fişierul audio pentru care aveaţi nevoie de ajutor.

Vocea îi era vioaie, de copilă, iar Mellberg se întrebă dacă trecuse de perioada adolescenţei.

— Aşa, presupun că nu s-a putut face nimic?

Oftă. Chiar sufereau de o lipsă acută de personal dacă lăsau junioare dintr-astea să-şi asume nişte sarcini atât de dificile şi importante. Sigur va fi nevoit să-i tragă un semnal de alarmă şefului ei şi să-l roage ca cineva mai competent să se ocupe de asta. De preferat, un bărbat.

— Nu, de fapt chiar am reuşit să-i dau de capăt. A fost cam complicat, dar am putut să ajustez… în fine, nu vă mai plictisesc cu detalii tehnice. Însă cred că am ajuns foarte aproape de vocea originală. Cât de aproape se poate cu tehnologia pe care o avem acum la dispoziţie.

— Aha… aşa deci…

Mellberg nu prea ştia ce să spună. În capul lui deja purtase o conversaţie cu şeful ei.

— Ei bine, să auzim, spuse el apoi. Cine este cel care se ascunde în spatele anonimatului?

— Dacă vreţi, vă pun la telefon convorbirea, iar apoi vă trimit fişierul pe e-mail?

— Da, e foarte bine aşa.

— Bun, atunci pun înregistrarea.

O voce se auzi în receptor, rostind aceleaşi cuvinte pe care Mellberg le auzise înainte. Dar acum vocea anonimă nu mai era întunecată şi groasă, ci limpede şi clară. Mellberg se încruntă încercând să audă dacă avea vreo marcă specială. Nu putea spune c-o recunoştea, îşi făcuse prea multe speranţe.

— Trimite-o la această adresă, zise el când scurta înregistrare se încheie.

Îşi spuse monoton adresa de e-mail şi, la numai un minut după ce închisese, auzi semnalul de notificare.

Mai ascultă de câteva ori înregistrarea. Începu să i se contureze un gând. Pentru o clipă, se gândi dacă nu ar fi bine să se consulte cu Patrik, însă el şi Gösta ieşiseră să ia prânzul în oraş şi ar fi fost păcat să-i deranjeze. Iar ideea era genială, aşa că de ce ar fi avut Patrik vreo obiecţie? Pe deasupra, Patrik îi chemase în sala de conferinţe la ora două, aşa că avea să-l poată informa la fel de bine şi atunci. Deja vedea în faţa ochilor aprecierea pe care avea s-o primească pentru iniţiativă. Astfel de lucruri erau cele care deosebeau un poliţist bun de unul excelent. Să gândească neconvenţional. Să găsească noi unghiuri de atac. Să încerce noi căi şi să folosească tehnologia modernă. Cu un zâmbet plin de satisfacţie, Mellberg sună la un număr pe care îl salvase în mobil. Acum, lucrurile aveau să se precipite.

— Devii tot mai bună, zise Sam îndreptându-i uşor postura lui Jessie. Dar încă prinzi prea rapid şi cu forţă trăgaciul, ar trebui să-l mângâi.

Jessie încuviinţă din cap. Se concentra pe tăblia din copac. De data asta mângâie trăgaciul, iar glonţul ajunse fix în mijloc.

— Ce crudă eşti, zise el.

Şi fusese sincer. O avea în ea. O predispoziţie naturală pentru a întâlni ţinta. Dar nu era suficient să tragă asupra unei ţine statice.

— E cazul să exersezi şi pe ţinte în mişcare, o îndemnă el, iar ea aprobă din cap.

— Da, înţeleg. Dar cum să facem? Tu cum ai făcut?

— Animale, spuse el ridicând din umeri. Tata m-a pus să împuşc veveriţe, pescăruşi, păsări. În mare, cam tot ce apărea.

— Bine. Atunci aşa facem.

Privirea oţelită a lui Jessie îl făcu să-şi dorească să o înlănţuie cu braţele şi să o tragă spre el. Îi dispăruse toată blândeţea. Ştia că nu mânca bine. Numai în cele câteva zile care trecuseră din weekend chipul ei pierduse ceva din rotunjime. Asta nu avea nicio importanţă. Iubea toate variantele ei. Îi iubise naivitatea, dar noua ei viziune asupra lumii se potrivea mai bine cu a lui.

El avea acelaşi nucleu dur şi asta avea să devină forţa lor. Deja trecuse graniţa. Retragerea nu mai era posibilă, nu mai exista cale de întoarcere. Totul avea un punct de rupere. Şi oamenii îl aveau. El trecuse deja prin primul, iar acum urmase Jessie, aflată în aceeaşi zonă de graniţă ca şi el.

Era atât de bine să nu mai fie singur acolo.

Ştia că trebuia să-i povestească totul. Să-şi aştearnă cele mai întunecate taine la picioarele ei. Era singurul lucru de care încă îi era teamă. Nu credea că avea să-l judece. Însă nu ştia sigur. O parte din el nu voia decât să uite, dar altă parte ştia că era nevoie să-şi amintească, pentru că asta îl ajuta să meargă înainte. Era imposibil să stea pe loc. Imposibil să se oprească. Nu mai putea continua să fie victimă.

Îşi trase rucsacul şi scoase caietul de însemnări. Era în sfârşit timpul să-i povestească secretele lui cele mai profunde. Era pregătită.

— E ceva ce vreau să-ţi arăt, zise el. Ceva ce trebuie să fac.

Bohuslän 1672

Se desfăşură un lung şir de martori. Gardianul de coastă povesti cum Elin aruncase cu vrăjitorii în urma lui şi cum calul îi fusese suflat în şanţ. Vecinii din Fjällbacka şi alţi oameni din Tanumshede depuseră mărturie despre cum folosise puterea diavolească ca să însănătoşească şi să vindece. Apoi veni rândul Brittei. Alunecă prin sală frumoasă şi palidă şi se aşeză în faţă. Părea tristă, dar Elin ştia că îşi savura opera. După toţi aceşti ani, o adusese pe Elin acolo unde vrusese dintotdeauna.

Britta coborî privirea şi genele negre i se aşezau ca un evantai pe obraji.

Rotunjimea pântecului se zărea un pic sub rochie, dar încă nu se vedea nimic pe faţă, chipul ei era la fel de slab şi frumos cizelat.

— Britta, ne-ai putea spune câte ceva despre dumneata? zise Hierne zâmbindu-i.

Elin sesiză că era la fel de fascinat de ea precum fusese în acea seară la casa parohială.

Nu era nimeni care să o susţină, înţelegea asta acum. Nu mai era scăpare pentru ea. Nici nu mai conta ce mai avea Britta de spus. Dar înţelegea şi că Britta nu şi-ar fi putut refuza un astfel de moment.

— Sunt sora lui Elin. Sora vitregă, adăugă ea. Avem acelaşi tată, dar nu aceeaşi mamă.

— Iar Elin a locuit la voi după moartea soţului ei? Dumneata şi soţul, preotul Preben Willumsen, le-aţi deschis generos casa voastră lui Elin şi fiicei sale, Märta?

Britta surâse umil.

— Da, am căzut de acord să o ajutăm pe Elin şi pe draga de Märta după ce Per s-a înecat. Doar suntem o familie şi aşa se cuvine.

Lui Hierne îi străluceau ochii când se uita la ea.

— Altminteri o ofertă foarte generoasă şi iubitoare. Şi nu ştiaţi…

— Nu, nu ştiam…

Britta scutură puternic din cap şi scoase un suspin.

— Când ai început să observi? întrebă el.

— A luat o vreme, este sora mea şi nu am vrut să cred…

Britta suspină din nou.

Apoi îşi îndreptă umerii şi îşi ridică bărbia.

— Începuse să îmi dea infuzii. Ca să rămân grea. Şi îi eram recunoscătoare pentru ajutor, ştiam că le sprijinise şi pe alte femei din sat. În fiecare dimineaţă beam poţiunea aia îngrozitoare. Elin mormăia ceva în băutură înainte să mi-o dea. Dar lunile treceau şi nu se întâmpla nimic. Am întrebat-o pe Elin de mai multe ori dacă era într-adevăr de folos şi insista că totul se va aranja şi că aş face bine să continui să beau băutura.

— Dar până la urmă ai început să bănuieşti că avea efectul contrar?

Hierne se înclină spre Britta, care încuviinţă.

— Da, mai întâi am început să simt că nu Dumnezeu era în spatele a ceea ce făcea Elin, ci forţele întunecate. Am… am avut un animal care dispăruse de la fermă. O pisică. Panseluţa. Am găsit-o spânzurată de coadă în spatele casei, în dreptul dormitorului meu. Şi atunci am ştiut. Aşa că am început să vărs fiertura pe furiş, să nu mă vadă Elin. Şi de îndată ce n-am mai băut-o, am rămas grea.

Se mângâie pe pântec.

— Atunci am înţeles că Elin nu dorea deloc să mă ajute să am copii. Dimpotrivă. Nu voia ca eu să rămân gravidă.

— De ce crezi asta?

— Elin a fost mereu invidioasă pe mine. Mama ei a murit când era

mică, iar mama mea era preferata lui tata. Şi da, eu eram comoara tatălui meu. Nu era ceva ce stătea în puterea mea să schimb, dar Elin mi-a purtat ranchiună. Voia mereu să aibă ce aveam eu şi bineînţeles că lucrurile s-au înrăutăţit când eu m-am măritat cu un om al bisericii, iar ea a trebuit să se mulţumească cu un pescar sărac. Aşa că Elin nu considera că merit un copil. Cred că umbla şi după bărbatul meu.

Cuprinse sala cu privirea.

— Gândiţi-vă ce triumf ar fi fost pentru diavol. Dacă mireasa lui ar fi putut să pună jos un om al bisericii. Noroc că Preben a avut un caracter puternic şi că manevrele şi jocurile ei de seducţie nu s-au prins la el.

Se uită zâmbind la Preben, iar el îi întâlni scurt privirea înainte să se uite în jos. Elin îl observă intens. Cum putea să stea acolo aşa? Să asculte minciunile? După cum înţelesese, el nu avea să depună mărturie. Preoţii erau scutiţi de astfel de experienţe. Şi noroc cu asta, nu ştia cum ar fi suportat să îl vadă acolo, pe scaunul martorilor, minţind el însuşi, în loc să o lase pe Britta să mintă în locul lui.

— Spune-ne despre semnul diavolului, zise Hierne.

Publicul asculta cu respiraţia tăiată. Auziseră despre asta, că diavolul lăsa o urmă pe corpul femeilor lui. O însemnare. Avea şi Elin Jonsdotter aşa ceva? Dacă da, unde? Aşteptau încordaţi să afle răspunsul de la Britta.

Ea încuviinţă din cap.

— Da, îl are sub unul dintre sâni. De culoarea focului. Arată ca harta Danemarcei.

Elin îşi trase răsuflarea. Abia de se vedea când erau mici. Şi nu avea de unde să ştie că arăta ca Danemarca. Exista o singură persoană care ar fi putut face acea comparaţie.

Preben.

Îi oferise Brittei această dovadă împotriva lui Elin. Încercă să-l provoace pe Preben să-i întâlnească privirea, dar laşul stătea doar privind în jos, spre pardoseală. Voia să se ridice şi să povestească totul, dar ştia că ar fi fost în van. Nimeni n-ar fi crezut ce-ar fi spus. În ochii lor, era o vrăjitoare.

Acum nu-i rămânea decât să nu înrăutăţească lucrurile pentru Märta. Fata nu-i mai avea decât de Britta şi pe Preben. Nu mai era nici o altă rudă, nici o altă familie. Spera numai ca aceştia să o lase pe Märta să crească la ei. Aşa că tăcu. De dragul Märtei.

În timp ce Britta continua să povestească despre semnul diavolului de pe corpul ei şi alte mii de minciuni care, una după alta, îi pecetluiau soarta, Elin spera doar ca procesul să se termine odată. Îşi va întâlni moartea, era acum sigură. Dar încă mai spera la o viaţă bună pentru fiica ei. Märta era totul. Nimic altceva nu mai avea importanţă.

[33]

— Lucrurile încep să se mişte, zise Patrik.

Simţea deja cunoscuţii flori din stomac care apăreau atunci când iţele unei investigaţii începeau să se lege. Ţinea de natura palpitantă a acestei profesii. Într-un moment totul putea părea lipsit de speranţă, în următorul, dimpotrivă, apărea faimosul efect ketchup[58] şi, una după alta, bucăţile de puzzle îşi găseau locul.

— A sunat Pedersen. N-o să vă vină să credeţi, dar glonţul dispărut a fost găsit în sicriu. Asta din cauza unei neglijenţe la prima autopsie.

— Prin urmare, de aceea nu putea să-l găsească nimeni? întrebă Gösta.

— Ce-a fost a fost, zise Patrik, bine că a fost găsit şi acum. Am primit deja un prim raport de la Torbjörn. E un glonţ de calibrul 45, blindat. Nu cred că e nevoie să vă explic ce înseamnă asta, cu siguranţă vă pricepeţi mai bine decât mine şi, oricum, cel mai important lucru aici este că ar putea fi legat de un Colt.

— Asta înseamnă că putem confirma că sinuciderea lui Leif a fost de fapt un omor? întrebă Martin.

Patrik reflectă o clipă. Într-o anchetă era de importanţă crucială să nu se tragă concluzii pripite, oricât de verosimile ar părea. Dar până la urmă spuse:

— Leif era stângaci, însă rana era în tâmpla dreaptă şi ţinea pistolul în mâna dreaptă, nu în cea stângă. Arma respectivă îi aparţinea, un Walther PPK, de calibrul 32. Glonţul de calibru 45 care s-a regăsit în sicriu nu putea fi tras de acea armă. De aceea îndrăznesc să spun că în mod sigur e vorba de un omor. Şi avem şi un suspect. Leif a notat „JJ” în agenda sa şi cunoaştem un James Jensen în posesia unui Colt M1911 care se potriveşte foarte bine cu glonţul de calibru 45 care a fost găsit cu cadavrul. Sau cu ce a mai rămas din el.

— Exact, când l-am întâlnit ne-a arătat cu mare mândrie arma lui favorită, spuse Paula pe un ton aspru.

— Dar cum am putea să îl legăm de glonţ? Şi de omorul lui Leif? întrebă Gösta. Toate astea sunt numai presupuneri. Sigur sunt mii de oameni care posedă acest tip de armă în Suedia, legal sau ilegal. La fel şi cu numele, noi doar bănuim că „JJ” înseamnă James Jensen, nu e nimic dovedit.

— Avem nevoie să legăm glonţul de armă, zise Patrik după o clipă. Mă îndoiesc că vom obţine un mandat de percheziţie bazându-ne numai pe ceea ce avem, prin urmare aceasta este întrebarea-cheie acum, cum să facem să legăm glonţul de armă?

Paula ridică mâna, iar Patrik dădu din cap spre ea.

— Face trageri pe un teren public. Când l-am căutat cu Gösta în pădure, era acolo, trăgând cu Colţul. Probabil există o mulţime de gloanţe în acel loc provenite de la acea armă, pe care le-am putea lua fără niciun fel de autorizaţie.

— Genial, spuse Patrik. Atunci aşa facem. Tu şi Gösta mergeţi şi adunaţi gloanţe, să facem o analiză balistică după aceea.

Patrik se uită la telefon. Avea zece apeluri pierdute. Acum ce mai era? Recunoscu câteva din numerele de telefon şi încercă să-şi dea seama ce provocase năvala asta din partea presei de scandal. Până la urmă, se scuză pentru un minut, să-şi asculte mesajele. Când închise, se uită urât la Mellberg.

— Se pare că am lansat un apel public pentru identificarea unei voci? Fişierul de sunet e accesibil pe site-ul ziarului *Expressen*. Ştie cineva ceva de asta?

Mellberg îşi îndreptă postura.

— Da, am primit fişierul când voi eraţi afară. Închipuiţi-vă, o femeie a fost cea care a rezolvat problema tehnică.

Se uită entuziast în jur, dar nu primi reacţia pe care o spera.

— Ei bine, eu nu am recunoscut vocea, continuă el, aşa că am considerat că avem nevoie de un pic mai mult ajutor, iar publicul poate fi o foarte bună resursă. Am luat iniţiativa de a suna o cunoştinţă de la Expressen şi au fost dispuşi să ne ajute. Aşa că nu avem decât să aşteptăm pontul cel bun!

Se rezemă mulţumit de speteaza scaunului.

Patrik numără încet şi lent până la zece şi alese după aceea să urmeze legea rezistenţei minimale. Trase adânc aer în piept.

— Bertil… începu el, însă nu ştiu cum să continue.

Erau atâtea lucruri pe care dorea să le spună, dar nu trebuia. Pur şi simplu, nu ar fi fost productiv.

Încercă din nou.

— Bertil. Atunci te ocupi tu de trierea răspunsurilor.

Mellberg încuviinţă şi îşi ridică degetul mare.

— Vă comunic când pun gheara pe el, zise el bucuros, iar Patrik râse forţat.

Se uită întrebător la Mellberg, care îi răspunse cu o privire la fel de întrebătoare.

— Da?

— Nu crezi că ar fi o idee bună să ascultăm şi noi mesajul?

— Ah, da, la naiba! zise Bertil şi se întinse după telefon. Am trimis fişierul pe mobil. V-am zis că l-a rezolvat o fătucă?

— Da, ai menţionat asta, zise Patrik. Putem auzi acum?

— Da, da, îngrozitor ce nerăbdători sunteţi, zise Mellberg butonând pe telefon.

Se scărpină în cap.

— Cum făceai să accesezi acel fişier? Ale dracului telefoane moderne…

— Nu-mi spune că ai nevoie de ajutorul unei fătuci, spuse Paula pe un ton suav.

Mellberg se uită de parcă n-ar fi auzit şi continuă să butoneze.

— Uitaţi! zise el triumfător.

Toţi ascultară încordaţi convorbirea.

— Ei? întrebă Mellberg. E vreunul care recunoaşte vocea? Sau aude ceva interesant?

— Nu… spuse Martin după o clipă. Dar pare o persoană mai tânără. Şi după dialect aş spune că e cineva din regiune.

— Vedeţi? Nici voi n-aveţi idee. Ce noroc că am trimis deja asta publicului! zise Mellberg satisfăcut şi puse telefonul deoparte.

Patrik îl ignoră.

— Bun, atunci mergem mai departe. Erica a sunat de curând şi crede că a descoperit cine este după iniţialele „SS” din agenda. Azi-dimineaţă i-a luat un interviu Sannei Lundgren. Sanna Lundgren, pe care înainte o chema Sanna Strand… probabil ea este notată cu „SS”, pentru că a povestit că Leif stabilise o întâlnire cu ea cam cu o săptămână înainte de a muri.

— Ce voia? întrebă Gösta curios.

— Ei bine, Leif voia să afle mai multe despre un prieten imaginar pe care îl avusese Stella când era mică…

Martin tuşi luând o înghiţitură de cafea. Îl privi neîncrezător pe Patrik.

— Prieten imaginar? De ce asta?

— Da, spuneţi şi voi, zise Patrik deschizându-şi braţele. Voia să ştie mai multe despre prietenul imaginar pe care Stella îl numea Uncheşul Verde.

— Glumeşti! zise Mellberg şi începu să râdă. Uncheşul Verde? Prieten imaginar? Sună cu totul nebunesc.

Patrik îl ignoră din nou.

— Din ce spune Sanna, Stella se juca adesea în pădure şi vorbea la acea vreme despre un prieten imaginar pe care îl avea acolo, continuă el. Îl numea Uncheşul Verde, iar Sanna îl menţionase poliţiei imediat după ce au găsit cadavrul Stellei, însă nimeni nu a luat asta în serios. După câţiva ani, suna Leif şi punea întrebări despre el. Sanna nu îşi aduce bine aminte în ce zi se văzuseră, însă părea să se potrivească cu ziua în care notase „SS” în agendă. La o săptămână după aceea afla că Leif îşi curmase viaţa. Nu se mai gândise la asta înainte ca Erica să nu înceapă să întrebe despre Stella.

— Să vânăm o nenorocită de poveste de copii? pufni Mellberg cu un zâmbet în colţul gurii.

Dar nimeni altcineva nu mai zâmbi. Patrik aruncă o privire telefonului. Încă douăsprezece apeluri ratate. Ca şi cum nu ar avea destule probleme.

— Eu cred că trebuie să fie ceva acolo, spuse Patrik. Să rămânem deschişi acestei piste, e posibil ca Leif să fi descoperit ceva important.

— Ce facem cu James? întrebă Gösta amintindu-le că nu încheiaseră acel subiect.

— Nimic în momentul de faţă, spuse calm Patrik. Mai întâi, Paula şi Martin vor aduna gloanţe.

Le înţelegea nerăbdarea. Şi el ar fi dorit să-l ridice pe James imediat, însă fără probe nu ar fi putut niciodată să-l deranjeze.

— Avem un alt lucru important de discutat, spuse Paula. Am primit un telefon de la doamna aceea bătrână care locuieşte în vecinătatea familiei Berg. La prima noastră vizită, ne spusese că nu-şi putea aminti ceva ieşit din comun din acea dimineaţă în care Nea dispăruse. Dar acum şi-a dat seama că ne-ar putea ajuta caietul în care notează tot ce se întâmplă în faţa ferestrei sale din bucătărie. Martin şi cu mine am fost să îl luăm şi la prima vedere părea că avusese totuşi dreptate, nu era nimic ieşit din comun.

Paula şovăi.

— Dar ceva nu pare la locul lui, numai că nu-mi dau seama încă ce anume.

— Lucrează în continuare la asta, o îndemnă Patrik. Ştii cum este, mai devreme sau mai târziu îţi dai seama.

— Da, spuse Paula fără a fi convinsă. Sper ca aşa să fie.

— Şi motivul? întrebă Martin timid, apoi, când avu parte de atenţia tuturor, îşi dezvoltă ideea: Ei bine, dacă e să plecăm de la premisa că James l-a împuşcat pe Leif, atunci de ce?

Se făcu linişte pentru un moment mai îndelungat. Patrik se gândi. Îşi petrecuse mult timp reflectând la acest aspect fără să ajungă undeva. Până la urmă zise:

— Haideţi mai întâi să-l legăm pe James de glonţ. Apoi vedem noi.

— Putem porni chiar acum, zise Gösta privind spre Paula.

Ea căscă şi apoi încuviinţă.

— Aveţi grijă să adunaţi în mod regulamentar materialul, zise Patrik. Pungi de plastic, etichete clare, documentaţie, nu vreau ca cineva să ne pună sub semnul întrebării procedura în timpul procesului.

— Promit, zise Gösta.

— Pot merge şi eu, interveni Martin. Oricum nu ajung nicăieri cu contactele mele în facţiunile rasiste. Nimeni nu ştie nimic de incendiu. Aşa spun.

— Mergi atunci, spuse scurt Patrik. Aceasta e cea mai bună pistă pe care o avem în momentul de faţă. Şi chiar cred că e ceva cu întrebările

lui Leif, despre prietenul imaginar la Stellei. Gösta, nu-ţi aminteşti ceva legat de asta? Din vechea anchetă?

Gösta îşi încruntă vizibil sprâncenele. Mai întâi, păru că era pe cale să dea din cap că nu, apoi se lumină la faţă şi îşi ridică privirea.

— Marie. Am vorbit aici despre faptul că Marie susţinuse că cineva le urmase în pădure. Atunci, în ziua morţii Stellei. Ştiu că acum trag concluzii exagerate, dar nu ar putea exista o conexiune? Nu ar putea fi prietenul imaginar al Stellei o persoană reală?

— Ar fi putut fi James? întrebă Paula.

Privirile tuturor se întoarseră spre ea. Paula ridică din umeri.

— Gândiţi-vă aşa. James e militar. Când Sanna spune „Uncheşul Verde", mă gândesc imediat la haine verzi. Haine de militar. Ar fi putut fi James cel pe care obişnuia să-l întâlnească Stella? Şi ar fi putut fi James cel despre care Marie spune că l-a auzit în pădure?

— Sunt numai bănuieli… zise încet Patrik.

Părea cam nebunesc. Însă nu era de neconceput.

Se uită din nou la telefon, care acum avea douăzeci de apeluri pierdute.

— În timp ce ceilalţi adună probe, tu şi eu vom avea mică discuţie, Bertil, oftă el.

Anna devenea tot mai agitată. Erau prea multe necunoscute acum, prea multe lucruri care puteau merge prost. Şi băgase de seamă că Erica era bănuitoare. Văzuse că sora ei o observase cu o privire iscoditoare, însă nu spusese încă nimic.

Afară, în bucătărie, Dan pregătea un prânz întârziat. Preluase el o mare parte din treburile casei acum, că ea crescuse atât de mult. Ştia că o făcea cu plăcere. Fuseseră atât de aproape de a pierde totul, dar acum recuceriseră din nou viaţa de zi cu zi, familia şi unul pe altul. Cicatricile din inimă rămăseseră, la amândoi, dar învăţaseră să trăiască cu ele. Iar pe cele vizibile le acceptase. Părul îi crescuse din nou şi cicatricile se estompau tot mai mult. Aveau să fie mereu vizibile, totuşi acum putea să le ascundă cu machiaj, dacă dorea. Însă nu alegea să facă asta mereu. Cicatricile erau o parte a ei.

Dan o întrebase o dată ce făcuse pentru a depăşi mâhnirea. Viaţa evoluase atât de diferit pentru ea şi pentru Erica. Câteodată, părea că ea atrăgea tot felul de năpaste, în timp ce Erica trăia în armonie. Însă Anna ştia că nu era atât de simplu. Ar fi fost uşor să cadă în acea capcană, să-i pară rău pentru ea însăşi şi să o invidieze pe Erica. Dar asta ar fi însemnat că s-ar fi dezis de orice responsabilitate pentru direcţiile în care o luase viaţa sa. Ea îl alesese pe Lucas, tatăl copiilor. Nimeni alta. Ea ignorase avertizările Ericăi. Nimeni alta. Trecuseră amândouă prin accidentul care îi lezase corpul. Fusese doar ghinion că ea îşi pierduse copilul pe care îl purta în pântece. Iar acel fapt care

aproape distrusese iubirea dintre ea şi Dan, ei bine, se întâmplase numai din vina ei, şi îşi petrecuse multe ore analizând acea vină. Nu, nu simţise niciodată amărăciune sau invidie. Erica avusese grijă de ea şi veghease asupra ei de când fusese mică, şi de multe ori fusese o povară grea pentru ea. Anna avusese parte de copilărie cu preţul plătit de sora ei şi avea să-i fie mereu recunoscătoare pentru asta.

Însă de această dată încălcase o promisiune făcută Ericăi. Promisiunea de a nu mai avea secrete faţă de ea. Auzi zăngănitul farfuriilor pe care Dan le aranja pe masă, pentru prânz, în timp ce fredona o melodie auzită la radio. Îi invidia dezinvoltura şi atitudinea lui detaşată faţă de orice. Ea se tot îngrijora. Şi se întreba dacă într-adevăr era decizia corectă. Se temea să nu rănească şi simţea că deja se afla pe un teren alunecos, fiind nevoită să mintă. Dar era prea târziu acum. Se ridică anevoie de pe canapea. Când sosi în bucătărie şi îi văzu zâmbetul lui Dan, un val de căldură i se răspândi în corp şi îngrijorarea se potoli pentru o clipă. În ciuda a tot ce-i fusese dat să înfrunte, se considera printre cei norocoşi. Iar când copiii apărură din diferite colţuri ale casei şi de afară, de la joacă, simţi că avea o viaţă de milioane.

Crezi că James a fost cel care a omorât-o pe Stella? întrebă Paula privind profilul lui Gösta. Şi că l-a omorât pe Leif pentru că acesta era pe cale să-l demaşte?

O rugase să îl lase pe el să conducă şi făcuse asta fără tragere de inimă, ştiind că vor merge cu viteza melcului până în Fjällbacka.

— Nu ştiu ce să cred, spuse Gösta. Din câte îmi amintesc, nu a fost în discuţiile din prima anchetă. Poate pentru că Leif s-a concentrat aşa repede pe cele două fete şi pentru că ele au recunoscut imediat fapta. Nu a existat niciodată vreun motiv de a lua în considerare altceva. Şi ce a spus Marie, că văzuse pe cineva în pădure, asta a venit abia după ce îşi retrăsese declaraţia iniţială, aşa că toţi am crezut că era vorba de încercarea unui copil de a ne trimite pe o pistă falsă.

— Ştiai cine era? Atunci? întrebă Paula, realizând că îşi apăsa piciorul drept pe o pedală de acceleraţie imaginară.

Dumnezeule, cât de încet şi de prudent conducea! Ar fi preferat până şi şofatul nebunesc al lui Patrik în loc de asta.

— Da, e clar, cei mai mulţi locuitori din Fjällbacka se cunosc între ei. Iar James a fost mereu o figură mai aparte. Marele lui scop în viaţă era să devină soldat şi, dacă-mi amintesc bine, şi-a făcut serviciul militar într-o unitate din aceea dură, ca scafandru deminor sau soldat paraşutist, nu mai ştiu exact, iar apoi şi-a continuat cariera militară.

— Mi se pare foarte ciudat să te însori cu fiica prietenului tău cel mai bun, spuse Martin din spate. Şi cu acea diferenţă de vârstă.

— Da, toţi au rămas surprinşi, zise Gösta.

Încetini, semnaliză şi apoi, în sfârşit, viră la stânga pe drumul pietruit.

— Nimeni nu îl văzuse pe James cu vreo prietenă înainte de asta, aşa că a fost o surpriză. Iar Helen avea numai optsprezece ani. Dar ştii cum e. Mai întâi lumea se oripilează, apoi găsesc altceva despre care să vorbească, iar până la urmă şi cele mai neobişnuite lucruri sunt acceptate drept normale. Faptul că l-au avut pe Sam a făcut ca bârfele să se mai potolească. Şi sunt căsătoriţi de mulţi ani, aşa că, după toate aparenţele, trebuie să fi funcţionat.

Opri maşina.

Stabiliseră să nu îl informeze că aveau să vină, iar Gösta parcase destul de departe de casă, ca să poată merge direct în pădure, la locul de trageri, fără a fi văzuţi din casa lui James şi a lui Helen.

— Ce facem dacă îl găsim acolo? întrebă Martin.

— Ei, atunci îi vom explica ce avem de făcut. Şi sper să nu apară complicaţii. Avem dreptul să luăm ce dorim de acolo.

— Da, doar că nu sunt atât de nerăbdător să stau nas în nas cu un bătăuş înarmat şi un potenţial criminal în timp ce suntem în căutare de dovezi ca să-l înfundăm, bombăni Martin.

— Ah, haide, ai fi putut foarte bine rămâne la secţie, spuse Paula şi porni înainte spre pădure.

Se opriră odată ajunşi în luminiş. Paula nu văzu, slavă Domnului, niciun James acolo, însă începu să realizeze ce treabă aveau, de fapt, de făcut. Atâţia ani de trageri generaseră o mulţime de gloanţe şi de tuburi de cartuşe, iar pe pământ se găseau toate tipurile posibile. Paula era departe de a fi vreun expert în arme, dar putea pricepe că aici fusese folosit un adevărat arsenal.

Gösta se uită în jur şi se întoarse spre Martin şi Paula.

— Asta nu ar trebui să ne dea motive să bănuim că există arme deţinute ilegal acasă la James? Putem să-l legăm de acest loc, ştiind că exersează trageri aici. Şi când văd toate aceste cartuşe şi tuburi, mă gândesc că ar putea deţine arme care nu sunt înregistrate corect.

— Are autorizaţie pentru un Colt, un Smith & Wesson şi o puşcă de vânătoare, spuse Martin. Am verificat.

— Îl sun pe Patrik şi îl întreb dacă asta ajunge ca să obţinem un mandat de percheziţie. Fotografiaţi voi totul înainte să începem să mişcăm ceva?

— Sigur, spuse Paula, iar ea şi Martin îşi luară fiecare aparatul. Nu erau cele mai noi de pe piaţă, dar îşi făceau treaba.

Gösta se retrase să sune şi reveni în scurt timp.

— Verifică la procuratură. Dar Patrik crede că, dacă avem asta şi glonţul din sicriu, ar trebui să fie suficient pentru un mandat de percheziţie.

— Ce credeţi că vom descoperi? întrebă Martin. Pistoale-

mitralieră? Arme automate?

Se aşeză ghemuit şi se uită la mormanele de cartuşe de pe jos.

— Da, s-ar putea să ai dreptate, spuse Paula continuând să fotografieze.

— Doar că nu e deloc amuzant să te gândeşti la un James cu un MP5, zise Gösta.

— Ar fi fost dificil să însceneze o sinucidere dacă ar fi folosit un pistol-mitralieră, zise Paula. Dar probabil că s-a mai întâmplat.

— Kurt Cobain s-a sinucis cu o puşcă Remington, zise Martin.

Paula se uită uimită la el. Nu-şi imagina că posedă astfel de cunoştinţe.

Telefonul lui Gösta sună şi el răspunse.

— Bună, Patrik.

Ridică o mână spre Paula şi Martin, ca să îi facă să se oprească din colectare. Închise telefonul şi spuse:

— Cei de la procuratură vor să chemăm tehnicieni care să cerceteze acest loc. Iniţiativa proprie nu e binevenită.

— Bine, zise Paula dezamăgită. Asta înseamnă că vor elibera mandatul de percheziţie?

— Da, zise Gösta. Patrik e pe drum. Vrea să fie prezent când intrăm.

— Şi Mellberg? întrebă Paula îngrijorată.

Gösta clătină din cap.

— Nu, se pare că s-a creat haos după ce fişierul de sunet a apărut pe site-ul *Expressen*. Interviurile îi ocupă tot timpul. Iar Annika e inundată de ponturi. Toţi cred că recunosc vocea. Lista numelor nu face decât să crească.

— Chiar şi aşa, poate că bătrânul măcar o dată să fi făcut ceva bun, bombăni Paula. Ar putea da roade. Nu am fi avut nicio şansă să identificăm vocea singuri.

— Ce a spus Patrik despre James? întrebă Martin în timp ce se îndreptau agale spre maşină.

— Îl luăm la interogatoriu după ce percheziţionăm casa. Dar în acest timp, cineva dintre noi poate aştepta afară cu el.

— Pot să fac eu asta, spuse Martin. Sunt curios.

Nils o tot muşca de ureche. În alte dăţi, asta o făcea să tresară de plăcere, dar acum Vendela simţea numai dezgust. Nu voia să îl aibă aici, în patul ei.

— Deci, când Jessie… începu el.

— Ce crezi că o să spună părinţii lui Basse când se întorc acasă? întrebă ea trăgându-se mai departe de el.

Nu voia să mai vorbească despre Jessie. Fusese ideea ei şi totul mersese exact cum plănuise. Totuşi, acum părea atât de ciudat. Dorise

să o pedepsească pe Marie, să o pedepsească pe fiica ei. De ce nu era fericită?

— Vor fi mai puţini bani de buzunar pentru Basse de acum înainte, zise el zâmbind.

O atinse peste abdomen, iar ei i se făcu greaţă.

— Crezi că va da vina pe noi? zise ea.

— Niciodată. Sigur nu vrea să discute prea mult legat de ce s-a întâmplat în seara aia.

Închiseseră uşa la dormitor. Îl lăsaseră pe Basse cu Jessie întinsă acolo. Atunci, când ea era foarte beată, simţea că aşa era drept, dar acum… i se părea că erau în drum spre dezastru.

— Crezi că ea va spune ceva cuiva? Mamei ei?

Doar asta dorise. Să le pedepsească pe amândouă.

— Crezi că ea vrea ca asta să se răspândească şi mai mult? zise Nils. Eşti nebună?

— Presupun că ea şi Sam nu-şi vor face apariţia sâmbătă.

Măcar asta reuşise. O făcuse pe Jessie să nu vrea să se mai arate din nou.

Nils o muşcă din nou de ureche şi o prinse de piept, dar Vendela îl împinse de lângă ea. Dintr-un motiv sau altul, nu voia să fie cu el în acea seară.

— Trebuie să-i fi povestit lui Sam. Nu e straniu că nu s-a enervat?

Nils oftă şi începu să-şi dea jos pantalonii.

— La dracu' cu tontul ăla de Sam! La dracu' şi cu fata aia scârboasă! Nu mai vorbi şi suge-mă…

Cu un geamăt, îi împinse capul în jos.

Helen îşi ridică privirea atunci când maşinile intrară pe alee. Poliţia. Oare ce vor? De ce-au mai venit acum? Merse la uşa de la intrare şi o deschise înainte ca ei apuce să bată.

Patrik Hedström era acolo alături de Paula, Martin şi un poliţist mai bătrân, pe care nu-l mai întâlnise.

— Bună, Helen, zise Patrik. Avem mandat de percheziţie. James este acasă? Şi fiul vostru?

Genunchii i se înmuiaseră şi fu nevoită să se sprijine de perete. Aprobă din cap în timp ce un val de amintiri vechi de treizeci de ani o inundă. Vocea de poliţist cu acelaşi ton ca al lui Patrik. Gravitatea. Privirea pătrunzătoare care o obliga să scoată adevărul la iveală. Aerul din camera de interogatorii, îmbâcsit şi sufocant. Pe umăr, mâna grea a tatălui său.

Şi Stella. Micuţa Stella. Şuviţele blond-roşcate săltând în faţa lor când ea sărea mai mult decât mergea, fericită să pornească în aventură cu două fete mari. Mereu curioasă. Mereu acolo.

Helen tresări şi realiză că Patrik vorbea cu ea. Se strădui să-şi

adune puterile.

— James e în birou şi Sam în camera lui.

Vocea îi sună surprinzător de normal, deşi inima îi bătea atât de puternic.

Se dădu într-o parte şi îi lăsă să intre pe hol. Ei începură să vorbească cu James în birou, iar ea îl strigă pe Sam.

— Sam! Poţi coborî?

Sam bombăni morocănos, dar după un minut coborî alene pe scări.

— Poliţia e aici, zise ea întâlnindu-i privirea.

Ochii săi albaştri înconjuraţi de rimel negru nu exprimau nimic. Privirea îi era pustie. Ea tresări, vru să-şi întindă mâna spre el, să-l mângâie pe obraz şi să-i spună că totul avea să fie bine. Că ea era acolo. Ca întotdeauna. Dar rămase pe loc, cu mâinile atârnând pe lângă ea.

— Am dori să ieşiţi afară, spuse Paula deschizându-le uşa principală. Nu puteţi intra înapoi până nu terminăm.

— De… despre ce e vorba? întrebă Helen.

— Asta nu putem spune chiar acum.

Helen simţi cum bătăile inimii parcă îi reveneau la normal.

— Hotărâţi singuri ce vreţi să faceţi. Dacă doriţi să mergeţi la alt membru al familiei sau la un prieten în acest timp. Poate dura mult.

— Mda, eu mă gândesc să rămân aici, spuse James.

Helen nu îndrăzni să se uite la el. Inima îi bătea din nou atât de tare, de parcă-i ieşea din piept. Îl lovi uşor pe Sam, care rămăsese încremenit în mijlocul holului.

— Hai să ieşim afară.

În ciuda căldurii, aerul păru eliberator când deschise uşa, iar ea inspiră adânc de câteva ori. Îl luă de braţ pe Sam, însă el se retrase.

În curte, în lumina soarelui, îl privi pe fiul său, îl privi cu adevărat, cum nu o făcuse de multă vreme. Chipul lui era atât de palid în contrast cu părul negru şi cu tuşul din jurul ochilor. Anii trecuseră prea repede. Unde fugise micuţul dolofan cu râsul cristalin? Ştia asta, fireşte. Îl lăsase pe James să şteargă orice urmă a acelui băiat şi a bărbatului care ar fi putut deveni. Îl făcuse să simtă că nu era destul de bun. Adevărul era că stăteau acolo pentru că nu aveau la cine merge. Nici prieteni, nici familie. Numai mama ei, dar ea nu vrusese niciodată să audă de greutăţi.

Helen şi Sam. Trăiseră fiecare în propriul balon.

Din interiorul casei se auzea vocea agitată a lui James. Ştia că ar trebui să se îngrijoreze. Că unul din secretele care stătuse la baza vieţii lor avea să fie revelat. Îşi ridică mâna să îl mângâie pe Sam pe obraz. El se întoarse, iar ea îşi coborî mâna lent. Pentru o clipă, o zări pe Stella în pădure, întorcându-se spre ea. Părul blond-roşcat ardea pe pielea albă. Apoi dispăru.

Helen îşi luă telefonul. Exista numai un loc unde se putea gândi să plece.

— Jessie, eu plec acum!

Marie rămase câteva secunde la baza scărilor, însă nu primi niciun răspuns. Jessie se afla într-o fază în care îşi petrecea rarele momente când era acasă în camera ei. Când se trezise Marie, Jessie era deja plecată de acasă. Nu prea ştia pe unde umbla, dar începuse în sfârşit să arate mai suplă. Sam acela părea bun pentru ea.

Marie se îndreptă spre uşă. Filmările mergeau tot mai bine. Aproape că uitase cum era să faci un film de calitate, nu numai ceva de consumat ca un sendviş în faţa televizorului şi care să fie uitat odată cu genericul de final. Ştia că propriul aport fusese bun, chiar excepţional. Vedea asta în ochii membrilor echipei, după fiecare scenă încheiată. O parte se datora faptului că simţea o afinitate cu personajul. Ingrid fusese o femeie complexă, puternică şi binevoitoare, putând fi în acelaşi timp necruţător de hotărâtă. Marie se regăsea în această calitate. Ce le deosebea era că Ingrid avusese parte şi de iubire. Iubise. Fusese iubită. Când murise, fusese plânsă nu numai de străini care o văzuseră pe ecran, ci şi de apropiaţi care arătaseră cât însemnase ea pentru ei.

Marie nu avea pe nimeni care să-i fie apropiat. Nu în acest fel. Numai Helen se apropiase. Poate lucrurile ar fi stat altfel dacă nu ar fi închis telefonul în ziua aceea. Poate aşa s-ar fi găsit oameni în viaţa ei care ar fi plâns-o dacă ar fi dispărut, aşa cum fusese cazul lui Ingrid.

Însă era inutil să se plângă de trecut. Anumite lucruri nu puteau fi schimbate. Marie închise uşor uşa casei pentru a porni la a doua parte a filmărilor din acea zi. Jessie se va descurca. Şi ea se descurcase pe când era de vârsta ei.

Cazul Stella

Stând în bătaia vântului, pe treptele primăriei, Helen tremura un pic. Era nevoită să recunoască: îi era frică. În acelaşi fel în care cuiva îi e frică de a fi făcut ceva greşit, în ceafă o rodea eticheta modestei rochii de la H&M, dar o nu o îndepărtă. Era un lucru asupra căruia putea să-şi concentreze atenţia.

De fapt, nu ştia prea bine când fusese luată această decizie. Sau când o acceptase. Dintr-odată, devenise o realitate. În timpul serii îşi auzise părinţii certându-se din această cauză, fără să înţeleagă cuvintele, numai vocile lor ridicate, însă ştia care era subiectul certurilor lor. Căsătoria ei cu James.

Tatăl lui Helen, KG, o asigurase că era spre binele ei. Că el mereu ştia

ce era mai bine pentru ea. Ea nu făcuse decât să încuviinţeze din cap. Aşa stăteau lucrurile. KG avea grijă de ea. O proteja. Cu toate că ea nu merita. Ştia că ar fi trebuit să fie recunoscătoare, că avusese noroc, că de fapt nu merita atâta grijă.

Poate lumea avea să devină mai mare dacă făcea cum spuneau ei. Îşi petrecuse într-o colivie strâmtă anii de după toată acea oroare. Nici asta nu putea fi pus sub semnul întrebării. Era cum era. După şcoală mergea direct acasă, casa era lumea ei şi singurii oameni din ea erau tata, mama şi James.

James se afla adesea în străinătate. Se lupta în alte ţări. Sau împuşca negri, cum zicea tata.

Când James era în Suedia, stătea la fel de mult la ei ca în propria casă. Atmosfera era aşa de stranie când venea în vizită. James şi tata aveau propria lume, în care nimeni nu mai intra. „Suntem ca fraţii", obişnuia să spună KG, înainte să se întâmple totul. Înainte de a fi obligaţi să se mute.

Marie sunase cu o săptămână în urmă. Helen îi recunoscuse vocea imediat, deşi îmbătrânise, se maturizase. Fusese ca şi cum ar fi fost aruncată înapoi în timp. Fata de treisprezece ani a cărei viaţă se învârtea în jurul lui Marie.

Dar ce-ar fi putut spune? Nu mai era nimic de făcut. Avea să se căsătorească cu James, nu mai exista alternativă după tot ce se întâmplase. După ceea ce James făcuse pentru ea.

Desigur că James avea aceeaşi vârstă ca tata, dar arăta bine acolo lângă ea, în uniformă, iar mama se bucurase că avea ocazia să se îmbrace festiv, cu toate că şi în seara dinaintea nunţii Helen îi auzise certându-se.

Dar mereu era tata cel care hotăra.

Stabiliseră să nu fie o cununie religioasă. Numai una civilă, urmată de o masă la restaurant. Apoi ea şi James aveau să doarmă acasă la părinţii ei înainte de a merge la casa lui, sau mai nou a lor, în Fjällbacka. Casa din care familia ei fugise pe vremuri. Nimeni nu o întrebase pe Helen, dar cum ar fi putut să se împotrivească? Sfoara din jurul gâtului său era acolo zi şi noapte, amintindu-i de miile de motive pentru care era nevoită să închidă ochii şi să meargă mai departe. Dar o parte din ea îşi dorea să fugă. Îşi dorea libertatea.

Trase cu coada ochiului la James când păşiră spre judecătorul care urma să-i cunune. Oare era el pregătit să-i dea asta? Măcar o mică fărâmă de libertate? Avea optsprezece ani acum, era adultă. Nu mai era un copil.

Îi căuta mâna. Nu aşa se făcea? Nu se ţineau de mână cei care se căsătoreau? Dar el se făcu că nu observă şi îşi ţinea în continuare mâinile strânse. Eticheta din ceafă o jenă când auzi cuvintele judecătorului. Îi întreba lucruri la care de fapt nu ştia cum ar fi trebuit să răspundă. Dar spusese da în punctele cheie. Când totul era ca şi făcut, îi întâlni privirea mamei. Aceasta se întoarse, cu un pumn strâns la gură. Însă ea nu făcuse nimic pentru a opri ce s-a întâmplat.

Dineul fusese la fel de scurt precum ceremonia. KG şi James beau whisky, iar Harriet îşi sorbea vinul. Şi Helen primise un pahar, primul ei pahar de vin. Trecuse în numai o clipă din stadiul de copil în cel de adult. Ştia că mama le făcuse patul în camera de oaspeţi, în patul care se trăgea, făcându-se dublu. Pusese o pilotă albastră şi un cearceaf albastru. În timpul întregului dineu, Helen văzuse în faţă doar cearceaful albastru şi patul pe care avea să-l împartă cu James. Mâncarea sigur era bună, însă nu mâncase nimic, doar mişcase totul într-o parte şi-n alta pe farfurie.

Ajunşi acasă, părinţii le uraseră noapte bună. KG devenise dintr-odată stânjenit. Duhnea de tot acel whisky absorbit în cursul serii. Şi James duhnea puternic, a fum şi alcool, şi se clătinase când păşiseră în camera de oaspeţi. Helen se schimbase pe când James era la toaletă şi se uşura sonor. Încremenită ca un stâlp, aştepta în timp ce James stinse lumina. Atingerea care avea să schimbe totul pentru totdeauna. Însă nimic nu se întâmplase. Şi după câteva secunde auzise sforăielile beţive ale lui James. Când adormise şi ea într-un sfârşit, o visase pe fata cu păr blond-roşcat.

— Doar v-am spus că nu aveţi cum să găsiţi nimic neînregistrat, zise James lăsându-se pe speteaza scaunului din îngusta cameră de interogatoriu.

Patrik se văzu nevoit să-şi stăpânească imboldul de a-i distruge expresia aceea îngâmfată, ştia că trebuia să rămână imparţial.

— Am permis pentru un Colt 1911, un Smith & Wesson şi o puşcă modelul Sauer 100 Classic, turui James susţinând imperturbabil privirea lui Patrik.

— Cum se face că acolo unde faceţi exerciţii de tir există gloanţe şi cartuşe de la alte arme? întrebă Patrik.

James ridică din umeri.

— De unde să ştiu eu? Nu e niciun secret că fac exerciţii de tir în zona aia, sunt convins că mulţi au fost acolo şi au folosit ţintele puse de mine.

— Fără ca dumneata să fi observat asta? întrebă Patrik cu un scepticism vizibil.

James nu făcu decât să zâmbească.

— Sunt plecat pentru intervale lungi, mi-e imposibil să urmăresc ce se întâmplă acolo atunci. Fireşte că nu îndrăzneşte nimeni să împrumute terenul de tir cât timp sunt eu acasă, dar cei mai mulţi din oraş ştiu când plec şi pentru câtă vreme lipsesc. Sunt sigur că e vorba despre nişte tineri neastâmpăraţi care se strecoară acolo şi trag la ţintă.

— Tineri? Cu pistoale-mitralieră?

James oftă.

— Da, tinerii din ziua de azi. În ce hal a ajuns lumea!

— Încerci să mă iei peste picior? izbucni Patrik furios pe sine însuşi pentru că îl lăsase pe James să îi între sub piele.

În general, încerca să nu aibă prejudecăţi, dar îi era greu cu acest soi de bărbaţi macho, cu aer superior, pe deplin convinşi că legea lui Darwin despre supravieţuirea celui mai puternic era cel mai înalt posibil ideal de viaţă.

— Fireşte că nu, zise James zâmbind şi mai larg.

Patrik nu înţelegea. Căutaseră prin întreaga casă. Şi găsiseră numai cele trei arme înregistrate pe numele lui James. În acelaşi timp, ştia că acesta minţea, avea el pe undeva mai multe arme. Nu prea departe, probabil. În mod sigur voia să le aibă la îndemână, însă nu reuşiseră să găsească ascunzătoarea. În afara locuinţei, mai cotrobăiseră printr-un şopron de grădină. Altfel, nu erau prea multe locuri pe terenul lor pe

unde să mai caute. Dar, teoretic, James le-ar fi putut ascunde undeva în apropiere. Problema era că nu puteau căuta prin toată pădurea.

— Prin urmare, Leif Hermansson v-a contactat pe trei iulie, în aceeaşi zi în care a murit?

— După cum am spus şi mai înainte, nu am avut niciun fel de legătură cu Leif Hermansson. Singurul lucru pe care îl ştiu despre el este că a fost responsabil de ancheta în urma căreia soţia mea a fost acuzată.

— Acuzată şi găsită vinovată, zise Patrik pentru a vedea ce reacţie are dacă loveşte în acel punct.

— Da, deşi numai pe baza unei declaraţii pe care apoi şi-a retras-o, răspunse James.

Nu apăruse nicio emoţie, privirea îi era la fel de imperturbabilă ca înainte.

— Dar de ce să-ţi asumi o crimă dacă eşti nevinovat? continuă Patrik.

James oftă.

— Era numai un copil aflat într-o stare de confuzie şi împinsă la ceva împotriva voinţei sale. Dar ce are de-a face cu asta? Despre ce este vorba? De ce acest interes pentru armele mele? Ştiţi cu ce mă ocup, armele sunt parte din viaţa mea, nu este tocmai ceva ieşit din comun că deţin arme.

— Deţineţi un Colt M1911, zise Patrik fără să-i răspundă la întrebare.

— Da, e adevărat, spuse James aprobând din cap. Bijuteria colecţiei mele. O armă legendară. Şi am modelul original, nu una dintre copiile care au urmat.

— Şi care se încarcă cu gloanţe blindate ACP de calibru 45?

— Măcar ştiţi de înseamnă asta? întrebă James, iar Patrik se strădui să numere până la zece.

— Cunoaşterea armelor e parte din formarea oricărui poliţist, zise Patrik distant, fără să mărturisească că fusese obligat să-i pună lui Torbjörn o serie de întrebări în această privinţă.

— Mda, poate în oraşele mari or fi la curent, dar pe aici, în provincie, cunoştinţele primite pe băncile şcolii ruginesc repede, zise James.

Patrik îl ignoră.

— Nu mi-aţi răspuns la întrebare. Este adevărat că folosiţi gloanţe blindate ACP de calibru 45?

— Da, e adevărat. Este ca ABC-ul din clasa întâi.

— De când aveţi această armă?

— O, demult. A fost prima mea armă. Am primit-o de la tata când am împlinit şapte ani.

— Prin urmare, sunteţi un trăgător priceput? întrebă Patrik.

James îşi îndreptă postura.

— Unul dintre cei mai buni.

— Cât de bine v-aţi securizat armele? Ar fi putut cineva împrumuta una dintre ele fără să ştiţi de asta? De pildă, cât aţi fost plecat?

— Le ţin mereu sub cheie. De ce acest interes pentru Colţul meu? Şi pentru Leif? Din câte îmi amintesc, şi-a luat viaţa acum o groază de ani. Ceva cu soţia care a murit de cancer…

— A, poate că nu aţi auzit? zise Patrik.

Simţi un fior de satisfacţie când, pentru o clipă, zări o umbră de nesiguranţă în ochii lui James.

— Ce să aud? întrebă James pe un ton atât de impasibil, că Patrik se îndoi că văzuse bine.

— L-am deshumat.

Deliberat, îşi lăsă propoziţia în suspensie. James rămase tăcut. Apoi îşi îndreptă spatele.

— L-aţi deshumat? întrebă el, ca şi cum n-ar fi înţeles ce voia să spună Patrik.

Patrik realiză că încerca să câştige timp.

— Da, am primit informaţii noi, zise el. Datorită lor l-am deshumat. Şi s-a dovedit că nu a fost sinucidere. Ar fi fost imposibil să se fi omorât cu arma pe care o avea în mână când a fost găsit.

James rămase tăcut. Aroganţa nu dispăruse, însă Patrik simţea că siguranţa lui de sine fusese ştirbită. Lui Patrik i se păru că dibuie o fisură, o vulnerabilitate, aşa că se hotărî să o folosească.

— Apoi am primit şi informaţia că v-aţi aflat în pădure în ziua în care fetiţa Stella a fost omorâtă.

Şovăi puţin, dar apoi trecu la o exagerare atât de mare, că ar fi putut fi clasată drept minciună:

— Există un martor.

James nu arătă nicio reacţie. Însă o mică venă îi zvâcnea în tâmplă, iar el părea să-şi cântărească următoarea mişcare.

Până la urmă se ridică.

— Presupun că nu aveţi suficient cât să mă arestaţi, zise el. Prin urmare, consider această conversaţie încheiată.

Patrik zâmbi. În sfârşit, James nu mai afişa acel surâs dispreţuitor. Şi îşi arătase punctul slab.

Acum, tot ce mai aveau de făcut era să găsească dovezile.

— Intraţi, spuse Erica nerăbdătoare.

Rămăsese cel puţin surprinsă când Helen sunase şi o întrebase dacă poate trece pe la ea.

— L-aţi adus şi pe Sam? întrebă ea.

Helen clătină din cap.

— Nu, l-am lăsat la o amică, spuse ea coborându-şi privirea.

Erica păşi într-o parte lăsând-o să intre.

— Mă bucur că sunteţi aici, în orice caz, spuse şi se muşcă de limbă ca să nu continue cu întrebările.

Patrik tocmai sunase şi-i spusese că ei îl bănuiau pe James a fi acel Uncheş Verde. Alerga prin pădure în uniformă de camuflaj, iar Stella dădea de el în hoinărelile ei. Ar fi putut fi el cel pe care Marie îl auzise în pădure.

— Aveţi nişte cafea? întrebă Helen, iar Erica aprobă din cap.

În camera de zi, Noel şi Anton se dezlănţuiseră din nou şi nu părea să le pese în vreun fel de avertizările Majei. Erica oftă, merse la ei şi, pe tonul cel mai autoritar posibil, îi îndemnă să se potolească. Însă nu avu rezultate, iar atunci recurse la soluţia ultimă a părintelui disperat, ca să aibă un pic de pace şi linişte: aduse îngheţată pe băţ din cutia cumpărată de la maşina cu îngheţată şi le oferi câte una fiecăruia. Mulţumiţi, se aşezară toţi cu îngheţata, în timp ce ea merse în bucătărie cu neplăcuta senzaţie de a nu fi procedat ca un părinte bun.

— Îmi amintesc asta, zise Helen zâmbind.

Luă cana cu cafea şi se aşeză la masa din bucătărie. Rămaseră tăcute o clipă. Erica se ridică, luă o prăjitură cu ciocolată şi o puse pe masă.

Helen clătină din cap.

— Nu pentru mine, mulţumesc, nu tolerez ciocolata, îmi ies eczeme, zise ea şi luă o înghiţitură de cafea.

Erica luă o bucată mare şi îşi promise ca luni să termine cu dulciurile. Săptămâna aceasta nu mai era nicio şansă, aşa că nu era o idee să înceapă chiar acum.

— Mă gândesc atât de mult la Stella, spuse Helen.

Erica ridică din sprâncene, uimită. Niciun cuvânt în privinţa motivului pentru care ajunsese brusc acolo. Nicio vorbă despre ce se întâmplase. Pentru că se petrecuse ceva, simţea puternic asta. Helen radia un fel de energie nervoasă care nu putea să nu te afecteze. Însă Erica nu îndrăzni să întrebe. Nu voia ca lui Helen să i se facă frică şi să nu mai vorbească. Avea nevoie de povestea ei. Aşa că tăcu şi mai luă o bucată de ciocolată, aşteptând ca Helen să continue.

— Nu am avut fraţi sau surori, începu Helen într-un sfârşit. Nu ştiu de ce. Nici nu mi-ar fi trecut prin cap să îndrăznesc să-i întreb pe ai mei. Nu vorbeam despre astfel de lucruri. Aşa că îmi plăcea să stau cu Stella. Locuiam aproape una lângă alta şi se bucura când treceam pe la ea. Era minunat să te joci cu ea. Era o copilă amuzantă, îmi amintesc foarte bine asta. Avea atâta energie! Nu înceta să sară. Şi buclele acelea blond-roşcate. Şi pistruii. Îşi detestase culoarea părului până când îi spusesem că mie mi se părea cea mai frumoasă dintre toate. Atunci îşi schimbase părerea. Avea tot timpul o mulţime de întrebări. Despre tot. De ce era cald, de ce bătea vântul, de ce unele flori erau

albe şi altele albastre, de ce iarba era verde şi cerul albastru şi nu invers, o mie şi una de întrebări. Şi nu se dădea bătută înainte de a primi un răspuns acceptabil. Nu mergea să spui „de-aia” sau să inventezi un răspuns aiurea, pentru că atunci întreba iar şi iar, până primea un răspuns care i se părea bun şi potrivit.

Helen vorbea atât de repede, că i se tăie respiraţia şi făcu o pauză ca să şi-o recapete.

— Îmi plăcea familia ei. Nu era ca a mea. Ei se îmbrăţişau şi râdeau. Mă îmbrăţişau şi pe mine când mergeam acolo, iar mama Stellei glumea cu mine şi mă mângâia pe păr. Tatăl Stellei obişnuia să îmi spună să nu mai cresc, că altfel o să ajung cu capul în nori. Câteodată era şi Sanna acolo şi ne jucam. Dar ea era mai serioasă, mai mult ca o mămică pentru Stella, şi se ţinea mult de fusta mamei, voia să o ajute cu spălatul, cu pregătirea mesei, voia să fie adultă, în timp ce lumea Stellei era plină de joacă, de dimineaţa până seara. Şi eram atât de mândră când mi se dădea voie să am grijă de ea. Cred că şi părinţii ei îşi dăduseră seama de asta, pentru că simţeam uneori că nu aveau cu adevărat nevoie de o bonă, dar mă chemau doar pentru că îmi făcea mie plăcere.

Helen se întrerupse.

— Pot fi directă? Mai aveţi cafea?

Erica încuviinţă şi se ridică să îi umple cana lui Helen. Era ca şi cum se mutase o falie şi acum curgea totul din Helen.

— Când m-am împrietenit cu Marie, a luat o vreme până când au reacţionat părinţii mei, spuse Helen după ce primi înapoi cana. Erau atât de ocupaţi cu viaţa lor, cu petrecerile, cu asociaţiile, cu cocteilurile, că nu aveau prea mult timp să se gândească cu cine umblam eu. Când au înţeles că devenisem prietene au stat o vreme în alertă apoi au devenit tot mai critici. Marie nu era binevenită la noi acasă şi nu puteam sta acasă la ea, casa ei era… ei bine, era departe de a fi un loc plăcut. Dar cu toate astea am încercat să ne vedem, pe cât posibil. Până la urmă, părinţii mei au observat şi ne-au interzis să ne mai întâlnim. Aveam treisprezece ani şi nu ne puteam opune prea mult. Lui Marie nu-i păsa de ce credeau părinţii şi lor puţin le păsa pe unde umbla Marie şi cu cine. Însă eu nu îndrăzneam să mă opun alor mei. Eu nu sunt puternică. Aşa ca Marie. Eram obişnuită să nu le ies din voie părinţilor. Nu ştiam cum să fac altcumva. Aşa că am încercat să nu mă mai întâlnesc cu Marie. Chiar am încercat.

— Dar vi s-a dat voie să aveţi grijă de Stella în ziua aceea? întrebă Erica.

— Da, tatăl Stellei s-a întâlnit întâmplător cu tatăl meu şi l-a întrebat. Nu avea idee că ne interzisese să ne mai vedem. O singură dată a fost şi el luat prin surprindere, şi a spus da.

Îşi drese vocea.

— Ne-am distrat foarte bine în acea zi. Stella adora ieşirile în Fjällbacka. Mersese tot drumul până acasă în pas săltat. De aceea am luat-o prin pădure. Stella iubea pădurea şi, cum nu vrusese să stea în cărucior, ne-am gândit că mai bine o luăm pe acolo.

Vocea îi tremura. O privi pe Erica.

— Stella era bucuroasă când am lăsat-o în curte. Îmi amintesc. Era atât de veselă. Mâncaserăm îngheţată şi ne ţinuse de mână şi sărise tot drumul şi nu înţelegeam cum de nu obosise. Îi răspunseserăm la toate întrebările şi ne îmbrăţişase ca o maimuţică din acelea care se prind de tine. Îmi amintesc cum părul ei m-a gâdilat la nas şi i s-a părut extrem de nostim când am strănutat.

— Şi omul din pădure? nu se putu abţine Erica. Prietenul imaginar al Stellei, căruia îi spunea Uncheşul Verde? Ar fi putut fi o persoană reală, nu una imaginară? A fost James? Ar fi putut fi soţul dumitale bărbatul din pădure? Ar fi putut fi James cel despre care vorbea Marie?

Erica văzu panica crescând în ochii lui Helen. Realiză că făcuse o mare greşeală. Helen respira sacadat şi avea privirea unui animal vânat, chiar înainte ca focul să lovească. Când se repezi afară din casă, Erica rămase la masa din bucătărie regretându-şi eroarea. Helen fusese atât de aproape de a dezvălui ceva ce ar fi putut fi chiar cheia poveştii din trecut. Însă nerăbdarea ei distrusese totul. Obosită, luă cănile şi le puse în chiuvetă. Auzi afară maşina lui Helen pornind şi plecând în trombă.

— De la o vreme se foloseşte tehnica 3D pentru analiza gloanţelor, zise Gösta când Paula intră în bucătărie.

— De unde ştii? întrebă ea aşezându-se.

Puse deoparte caietul de însemnări al lui Dagmar.

Câteodată se întreba dacă nu cumva îşi petrecea mai mult timp în mica bucătărie galbenă decât în propriile încăperi, dar să confrunţi idei cu colegii era un mod eficient de a găsi noi perspective şi abordări. Pe deasupra, bucătăria era un loc mult mai plăcut în care să stai şi să lucrezi decât birourile lor înguste şi sufocante. Şi aici era mai aproape cafeaua.

— Am citit în Tehnică criminalistică, zise el. Îmi place revista aia, de fiecare dată când o citesc învăţ ceva nou.

— Bine, zise ea, însă nu există garanţii că merge să potriveşti o armă cu un glonţ. Sau două gloanţe de la aceeaşi armă?

— Conform articolului, nu există două modele de ghint[59] identice. Şi poate fi problematic dacă arma a fost folosită la diferite intervale de timp. Armele se învechesc şi starea lor depinde de cât sunt de bine întreţinute…

— Deci vrei să spui că s-ar putea face o asociere, totuşi?

— Da, aşa cred, zise Gösta. Şi această tehnică 3D e cu siguranţă foarte bună.

— Torbjörn a spus că arată ca şi cum cineva ar fi şlefuit ţeava Coltului.

Paula se întoarse un pic, ferindu-se de soarele care bătea în fereastră.

— Cineva, pufni Gösta. Cu siguranţă James a făcut asta imediat după ce l-am întrebat dacă a avut vreo legătură cu Leif. A scăpat de data asta.

— Îi va veni greu să găsească scuze dacă glonţul din Leif corespunde cu gloanţele găsite în spatele terenului său.

Paula sorbi din cafea şi se strâmbă. Probabil Gösta pregătise cafeaua, o făcea mult prea slabă.

— Da, deşi mi-e teamă că o să plece din ţară. Se află oricum în afară în cea mai mare parte din an. Şi va dura până primim analiza de la laborator. Iar înainte de asta ar fi dificil să-l arestăm.

— Familia lui e aici.

— Ţi-a lăsat impresia că ar fi foarte ataşat de familie?…

— Nu, asta e adevărat, dacă stau să mă gândesc, oftă Paula.

Nici nu-i trecuse prin minte acea posibilitate. Că James ar putea fugi din ţară.

— Putem să-l legăm totuşi de cazul Stella?

— Nu ştiu, păru Gösta descurajat. Au trecut treizeci de ani.

— În orice caz, se pare că Leif avea dreptate. Că fetele erau nevinovate. Prin ce iad trebuie să fi trecut…

Clătină din cap. De afară se auzea telefonul sunând neîncetat. Annika încă mai era inundată de apeluri referitoare la vocea anonimă.

— Mda… şovăi Gösta. Deşi eu încă mă întreb de ce a minţit Marie în legătură cu alibiul ei. Şi mai ştim că James nici nu se afla în Fjällbacka când a murit Nea, aşa că ar fi fost imposibil să fie el făptaşul.

— Nu, alibiul lui în această privinţă e foarte solid, zise Paula. Plecase în seara precedentă, cei de la hotelul Scandic Rubinen au confirmat că a locuit acolo şi îşi amintesc că l-au văzut la micul dejun. Apoi a participat la întruniri până după-amiază târziu, ca abia după aceea să se întoarcă acasă. Pentru că ceasul Neei se oprise la opt, putem crede că aceasta a fost ora morţii ei. Iar James era în Göteborg atunci. E foarte posibil ca Nea să fi murit mai devreme, iar ceasul să fi fost lovit când a fost mutată. Însă asta nu schimbă nimic, pentru că James a fost în Göteborg de duminică seara până luni după-amiază.

— Nu, ştiu asta, zise Gösta frustrat, scărpinându-se în cap.

Paula trase din nou spre ea caietul cu însemnări.

— Nu reuşesc să-mi dau seama ce e ciudat cu însemnările lui Dagmar, zise ea. M-am gândit să-l rog pe Patrik să se uite la ele, poate

o privire nouă va descoperi ceva.

— Aşa să faci, zise el şi se auzi cum îi trosnesc încheieturile atunci când se ridică. Eu o să încep să trag spre casă. Nu mai sta nici tu mult, mai e şi mâine o zi.

— Hmm… făcu Paula.

Răsfoi ce răsfoi în caietul cu însemnări şi aproape că nu băgă de seamă când ieşi Gösta. Ce-i scăpa oare?

James intră în dormitor. Poliţiştii erau nişte amatori, incapabili de o percheziţie serioasă. Legile mult prea blânde ale Suediei erau cele care îi făceau să păşească în vârful picioarelor şi să ridice lucrurile cu precauţie, ca să nu deranjeze pe nimeni. Dacă James şi oamenii lui primeau ordin să caute ceva, apăi ei ridicau fiecare scândură de la locul ei şi nu se lăsau până ce nu găseau ceea ce trebuia găsit.

Avea să îi lipsească Colţul, dar de celelalte două arme nu-i păsa prea mult. Şi cea mai mare parte a armelor se afla aici, în seiful ascuns după un rând de cămăşi şi o placă de dulap care se putea desprinde. Nici măcar nu bătuseră în perete, să verifice.

Trecu prin tot arsenalul şi se întrebă ce să ia cu el. Nu mai putea rămâne mult timp aici. Pământul îi fugea de sub picioare. Avea să lase în urmă toate astea. Nu exista nicio picătură de sentimentalism în acel gând. Toţi îşi îndepliniseră rolurile. Îşi jucaseră partida până la capăt.

Oricum, anii începuseră să-l ajungă din urmă, cariera lui militară era inevitabil pe punctul de a intra în declin. Putea fi o pensionare timpurie. Avea din ce să trăiască. De-a lungul anilor, avusese ocazia să strângă bani lichizi sau lucruri ce puteau fi transformate în bani lichizi, pe care îi pusese, prevăzător, într-un cont în străinătate.

Tresări când auzi vocea lui Helen în uşă.

— De ce te furişezi aşa? izbucni el iritat. De cât timp sunteţi acasă?

Închise seiful cu arme şi puse la loc placa dulapului. Va fi nevoit să lase o mare parte din arme acolo atunci când avea să plece. Asta îl mâhnea, dar n-avea ce face. Nici nu urma să aibă nevoie de ele.

— De o jumătate de oră. Eu, în orice caz. Sam a venit acum un sfert de oră. A venit pe jos. E în camera lui.

Helen îşi prinse corpul slab cu braţele şi privi spre el.

— O să o tuleşti, nu-i aşa? Te gândeşti să ne laşi. Nu numai pentru o misiune. Ne părăseşti de tot.

Spuse asta fără suferinţă, fără niciun fel de emoţie. Era numai o constatare.

James nu răspunse imediat. Nu voia să-i cunoască planurile, nu voia să-i dea acea putere. Doar el avea puterea în familia lor, nu ea. Această ierarhie fusese demult stabilită.

— Am pregătit hârtiile să las casa pe numele tău. Vă veţi descurca o vreme cu ce există în cont.

Ea dădu din cap.

— De ce ai făcut asta? întrebă ea.

Nu era nevoie să întrebe ce voia să spună. Închise uşa dulapului şi se întoarse spre ea.

— Ştii asta, spuse el scurt. De dragul tatălui tău. I-am promis.

— Nimic nu a fost vreodată de dragul meu, nu-i aşa?

James nu răspunse.

— Şi Sam?

— Sam, pufni el. Sam a fost un rău necesar, după părerea mea. Nu am intenţionat niciodată să las vreo altă impresie. Sam e al tău. Dacă mi-ar fi păsat de el, nu te-aş fi lăsat să-l educi în halul ăsta. Un băiat care s-a ţinut de fustele mamei de când a fost mic. Nu e în stare de nimic.

Se auzi un hârşâit de partea cealaltă a peretelui şi se uitară amândoi într-acolo. Apoi James îi întoarse spatele lui Helen.

— Rămân până duminică, zise el. Apoi vă descurcaţi singuri.

Pentru o clipă, ea nu se mişcă. Apoi el îi auzi paşii îndepărtându-se încet.

— Sunt terminat, zise Patrik şi se cufundă în canapea alături de Erica.

Ea îi întinse un pahar cu vin, pe care el îl luă recunoscător. Martin era de gardă, aşa că îşi putea permite un pic de alcool cu conştiinţa împăcată.

— Cum a mers cu James? întrebă ea.

— Nu va putea fi arestat fără dovezi concrete. Şi asta ne va lua timp. Am trimis gloanţele pentru comparaţie, dar cei de la laborator sunt aglomeraţi.

— Păcat că nu s-au potrivit amprentele. Ai avut intuiţie bună când te-ai gândit că amprentele de pe Nea s-ar fi putut potrivi cu cele de pe ambalajul de ciocolată.

Erica se înclină mai mult înspre Patrik şi îl sărută.

Buzele ei moi şi familiare îi îndepărtară toată tensiunea din corp.

Patrik îşi lăsă capul pe spateaza canapelei şi oftă adânc.

— Incredibil ce bine e să-ţi petreci un moment acasă. Dar trebuie să lucrez un pic. Să încerc să pun toate astea în ordine.

— Gândeşte cu voce tare, spuse Erica dându-şi părul pe spate. Adesea lucrurile devin mai clare dacă le spui cu voce tare. De altfel, am şi eu câte ceva de spus despre ziua de azi…

— Serios, ce anume? întrebă Patrik curios.

Dar Erica clătină din cap şi luă o gură de vin.

— Nu, tu mai întâi. Hai. Te ascult.

— Problema e că anumite lucruri par clare ca lumina zilei, altele sunt în ceaţă, iar unora pur şi simplu nu le pot da de capăt.

— Explică, îl îndemnă Erica.

El aprobă din cap.

— Nu mă îndoiesc de faptul că James l-a împuşcat pe Leif. Cu Colţul lui. Şi că după aceea i-a pus arma în mâna dreaptă pentru că pur şi simplu a presupus că era dreptaci.

Făcu o pauză, apoi continuă.

— Asta s-a petrecut probabil după ce Leif l-a contact în legătură cu ceva privind cazul Stella. Şi-au dat întâlnire, iar Leif a murit.

— Două întrebări, zise Erica ridicând două degete. Mai întâi, ce motiv ar fi avut să-l împuşte pe Leif? A vrut să o protejeze pe soţia lui? Sau să se protejeze pe el însuşi?

— Bănuiala mea e că a vrut să se protejeze pe el însuşi. Suntem ferm convinşi că James era cel de care tot dădea Stella prin pădure. A fost mereu un fel de lup singuratic.

— I-aţi întrebat pe părinţii Neei dacă ea a menţionat ceva asemănător? Că s-ar fi întâlnit cu cineva prin pădure?

— Nu, răspunse Patrik. Dar potrivit părinţilor ei, nici nu se juca în pădure, ci mai mult în hambar. Acolo obişnuia să se joace cu pisica neagră, cum îi spunea ea. Un pisoi cenuşiu cu care m-am împrietenit şi eu când am percheziţionat hambarul.

— Bine, zise Erica mai mult gânditoare decât atentă. Dacă presupunem că ai dreptate şi James a fost cel care a omorât-o pe Stella, şi apoi l-a omorât şi pe Leif pentru a acoperi totul… atunci apar alte întrebări. De ce au recunoscut fetele? Şi nu e ciudat că James s-a căsătorit apoi cu Helen?

— Da, ştiu, spuse Patrik meditativ. Am senzaţia că sunt multe lucruri în povestea asta pe care nu le cunoaştem. Şi mă tem că n-o să le dăm de capăt niciodată. Gösta e convins că James va fugi din ţară înainte să avem ocazia să-i punem cătuşele.

— Nu aţi putea împiedica asta în vreun fel? Să îi daţi o interdicţie să părăsească ţara? Ca în filmele americane… „You are not allowed to leave this town”**[60]**…

Patrik râse.

— I wish**[61]**. Nu, nu am nicio posibilitate de a-l împiedica înainte să am dovezi concrete. Şi asta, cum am spus, ia timp. Sperasem să găsim arme deţinute ilegal când i-am percheziţionat casa, ar fi fost destul ca să îl reţinem şi să mai câştigăm ceva timp.

Tăcu o clipă.

— Care era celălalt lucru? Spuneai că ai două întrebări.

— Da, mă întrebam cum de s-a gândit el că o crimă atât de prost realizată ar fi trecut nedescoperită. Vreau să spun, omorul lui Leif. Dacă autopsia s-ar fi făcut corect, s-ar fi observat chiar atunci că glonţul nu se potrivea cu arma lui Leif. Că erau de calibre diferite.

— Mi-am pus aceeaşi întrebare, spuse Patrik învârtind gânditor

vinul în pahar. Dar după ce l-am întâlnit pe James, pot răspunde la această întrebare cu un singur cuvânt: aroganţă.

Erica aprobă din cap.

— Şi uciderea Neei? Cum se leagă de a Stellei? Dacă pornim de la premisa că James a omorât-o pe Stella şi apoi pe Leif pentru a se acoperi? Cum intră Nea în acest scenariu?

— Asta este problema capitală, zise Patrik. James are un alibi solid pentru acea crimă. Şi crede-mă, chiar am verificat. Era în Göteborg, nu există nici urmă de îndoială.

— Deci cine ar putea fi? Ale cui sunt amprentele de pe ambalajul de ciocolată şi de pe corp?

Patrik îşi desfăcu mâinile întrebător.

— Dacă ştiam, nu aş fi stat aici. Aş fi mers să îl ridic pe ucigaş. Aş vrea să le compar cu amprentele lui Marie şi ale lui Helen. Dar pentru că nu am destule dovezi ca să le arestez, nu le pot cere să le iau amprentele.

Erica se ridică. Îi mângâie obrazul lui Patrik când trecu pe lângă el.

Nu te pot ajuta cu amândouă. Dar te pot ajuta cu una dintre ele.

— Cum? se miră el.

Erica dispăru în bucătărie. Se întoarse cu o cană de cafea pe care o ţinea atent într-o pungă de plastic.

— Vrei amprentele lui Helen?

— Ce vrei să spui? întrebă el.

— A venit aici astăzi. Da, ştiu, şi eu am rămas la fel de uimită. Dar m-a sunat şi acum pricep că asta a fost în timp ce voi îi percheziţionaţi casa.

— Ce voia? întrebă Patrik uitându-se fix la cana pe care Erica o aşezase pe masă.

— Voia să vorbească despre Stella, zise Erica aşezându-se din nou lângă el.

— Cuvintele îi veneau în cascadă. Şi aveam senzaţia că era pe cale să spună ceva decisiv, dar am fost suficient de fraieră cât să o întrerup şi să o întreb dacă James fusese amestecat… iar atunci a cam fugit de aici.

— Dar i-ai confiscat cana de cafea, zise Patrik ridicând din sprâncene insinuant.

— Da, da, nu am fost în stare să spăl vasele, zise Erica. Dar ai vrut amprentele lui Helen. Aici sunt. Cu ale lui Marie te descurci singur, din păcate. Dacă aş fi ştiut mai devreme, aş fi confiscat paharul de şampanie din care a băut la Café Bryggan…

— Dă-mi, Doamne, mintea de pe urmă, râse Patrik şi îi mai fură un sărut.

Apoi deveni brusc serios.

— Auzi, Paula m-a rugat un lucru. Pe scurt, o bătrânică simpatică

locuieşte în casa aflată chiar acolo unde coteşti ca să urci spre casa familiei Berg şi a lui Helen şi James. Ştii, casa aceea frumoasă, mică şi roşie.

— Da, o ştiu, aceea care e de vânzare? zise Erica dovedind încă o dată că era la curent cu tot ce se petrecea în Fjällbacka.

— Da, exact. Această bătrânică are obiceiul de a sta la fereastră dimineaţa şi a dezlega cuvinte încrucişate, iar atunci notează tot ce se întâmplă afară. În acest caiet de însemnări.

Scoase caietul bleumarin al lui Dagmar şi îl puse pe masa din camera de zi.

— Paulei i s-a părut că ceva nu se potriveşte, atunci când l-a citit, dar nu poate nici în ruptul capului să-şi dea seama ce anume. Poate e ceva cu maşinile? A notat numai culoare şi model, niciun număr de înmatriculare, aşa încât nu putem găsi maşinile respective. Dar nici măcar nu ştiu dacă e asta. Paula l-a tot răsfoit, şi eu la fel, şi niciunul nu putem să ne dăm seama ce ar putea fi ieşit din tipar.

— Dă-mi-l, îi ceru Erica şi deschise caietul plin de notiţe îmbârligate.

Îi luă ceva timp. Patrik încercă să nu tragă cu ochiul când citea, aşa că sorbea din vinul lui şi schimba canalele la televizor. Până la urmă, Erica puse caietul pe masă, deschis la pagina zilei când murise Nea.

— V-aţi concentrat pe ce nu era cazul. Aţi căutat ce iese în evidenţă, nu ce lipseşte.

— Ce vrei să spui? spuse Patrik încruntându-se.

Erica arătă însemnările din dimineaţa zilei de luni.

— Aici. Lipseşte ceva. Ceva ce a apărut în celelalte dimineţi.

— Ce? întrebă Patrik fixând paginile cu privirea.

Dădu paginile în urmă cu două săptămâni, citi micile însemnări şi înţelese apoi ce voia să spună Erica.

— În toate dimineţile a notat că Helen alerga pe acolo. Dar în acea luni, a alergat de-abia la ora prânzului.

— Ciudat, nu? E ca şi cum subconştientul Paulei a observat asta, dar ea nu a putut să indice exact. Ce iritant! Să îţi stea ceva pe limbă şi să nu poţi să spui.

— Helen… zise el absent, apoi se uită la cana de pe masă.

— Trebuie să trimit asta la prima oră. Dar poate lua o vreme înainte să ştiu dacă amprentele se potrivesc cu cele de pe ambalajul de ciocolată şi de pe Nea.

Erica se uită la ei şi îşi ridică paharul.

— Dar Helen nu ştie asta…

Realiză că soţia lui avea dreptate.

Ceea ce se întâmpla foarte, foarte des.

Martorii veneau şi plecau. Elin reuşise să cadă într-un fel de toropeală şi încetase să mai ia în seamă toate poveştile fanteziste despre nelegiuirile ei diavoleşti. Voia numai să se termine odată. Dar după micul dejun în cea de-a treia zi, se auzi un freamăt prin public, iar Elin se trezi din toropeala sa. Ce iscase acel freamăt?

Apoi o văzu. Cu codiţele ei împletite şi blonde, cu privirea ei senină. Viaţa ei. Iubirea ei. A ei Märta. Intrase cu Britta de mână în sala de judecată şi se uita nedumerită în jur. Inima începu să-i bată puternic. Ce făcea fiica ei acolo? Voiau să o umilească şi mai mult, lăsând-o pe Märta să asculte tot ce îndrugau despre ea? Apoi văzu cum Britta o conduce pe Märta spre scaunul martorilor şi o lasă acolo. Elin nu înţelese la început. De ce ar sta fiica ei acolo şi nu printre ceilalţi? Apoi intui ce se petrecea, îşi dorea să strige.

— Nu, nu, nu-i faceţi asta Märtei, spuse ea disperată.

Märta se uită buimăcită la ea, iar Elin îi întinse braţele. Märta încercă să se ridice şi să fugă înspre ea, însă Hierne o prinse blând, dar ferm, forţând-o să rămână pe scaun. Elin îşi dori să-l sfâşie în bucăţi pentru că pusese mâna pe fiica ei, dar ştia că era nevoită să se abţină. Nu voia ca Märta să o vadă târâtă de gărzi.

Prin urmare, se stăpâni şi îi surâse fiicei, dar simţi cum o podideau lacrimile. Părea atât de micuţă. Atât de vulnerabilă.

— Acolo e mama ta, Märta, nu-i aşa? Elin Jonsdotter?

— Da, pe mama o cheamă Elin şi stă acolo, zise Märta cu vocea limpede.

— Ai povestit nişte lucruri mătuşii şi unchiului tău, despre ce făceai cu mama ta, zise Hierne privind şirurile de bănci. Ne-ai putea spune ceva despre asta?

— Da, mama şi cu mine obişnuiam să mergem la Colina albastră! zise Märta cu exaltare în glas.

În jurul lui Elin se auziră strigăte de uimire, iar ea închise ochii.

Märta continuă:

— Zburam acolo cu vaca noastră, Rosa, continuă ea încântată. La Colina albastră. Şi acolo era mare joc şi sărbătoare. Şi totul se făcea pe dos, stăteai cu spatele la masă şi mâncai peste umăr şi din farfurii puse cu faţa în jos şi în ordine inversă, mai întâi desertul. Da, erau mese hazlii cum nu am mai văzut.

— Joc şi sărbătoare, auziţi acolo, interveni Hierne cu un râset nervos. Märta, poţi să ne povesteşti mai mult despre aceste petreceri? Cine era acolo? Ce făceaţi?

Lui Elin îi fu dat să audă cu uimire şi groază crescândă cum fiica ei oferea descrieri detaliate despre călătorii la Colina albastră, iar Hierne reuşise inclusiv să o facă să spună şoptit că o văzuse pe mama ei împerechindu-se cu diavolul.

Elin nu înţelegea cum de o făcuseră pe Märta să inventeze toate aceste lucruri. Se uita la Britta, care zâmbea larg, îmbrăcată într-o altă rochie nouă. Îi făcea cu mâna şi cu ochiul Märtei, care o saluta la rândul ei, cu ochi strălucitori. Britta trebuie să fi făcut totul ca să o câştige pe Märta de când Elin fusese întemniţată.

Märta nu putea înţelege ce făcea. Îi zâmbea lui Elin din scaunul ei şi povestea veselă. Pentru Märta erau doar poveşti. Încurajată de Hierne, continua să povestească despre vrăjitoare întâlnite la Colina albastră şi despre copiii cu care ea se jucase.

Diavolul fusese în mod special interesat de Märta, care stătuse pe genunchii lui şi o privise pe mama ei dansând fără nimic pe ea.

— Iar lângă petrecere era o cameră care se numea Colina albă şi acolo erau îngeri care se jucau cu noi, copiii şi erau aşa de frumoşi şi minunaţi. Nici nu-ţi puteai crede ochilor.

Märta îşi uni palmele, încântată.

Elin vedea guri căscate şi ochi holbaţi oriîncotro se uita. Simţea cum se prăbuşea. Cum s-ar mai fi putut împotrivi? Propria ei fiică fusese martora călătoriilor la Colina albastră şi a împerecherii ei cu diavolul. Frumoasa, naiva, inocenta ei Märta. Îi privea profilul pe când îşi spunea poveştile în faţa publicului entuziast şi simţea că i se rupe inima de dor.

Într-un sfârşit, nu mai avură întrebări pentru Märta, iar Britta putu să vină să o ia. Când o luă pe Britta de mână pentru a se îndrepta spre ieşire, se întoarse spre ea zâmbind larg şi îi făcu cu mâna.

— Mama, sper să vii acasă repede! zise ea. Mi-e dor de tine!

Elin nu mai găsi puterea de a rezista. Se înclină în faţă cu chipul prins în mâini şi plânse cu lacrimile condamnaţilor.

— Cum vă simţiţi în noua locuinţă? întrebă Bill, fericit că de acum se putea face înţeles în suedeză dacă vorbea rar şi clar.

— E bine, zise Khalil.

Bill se întreba dacă spunea adevărul. Şi Adnan şi Khalil păreau obosiţi, iar nerăbdarea de adolescent rebel a lui Adnan părea să fi dispărut.

În ziua următoare, Karim avea să fie externat. Avea să se întoarcă acasă la copii, dar nu şi la Amina.

— Întoarceţi în vânt, turn up in the wind, zise el dând din cap spre babord.

Adnan făcu aşa cum spuse el. Deveniseră navigatori mult mai competenţi. Însă bucuria dispăruse. Era ca şi cum nu mai aveau vânt în pânze, o expresie cât se poate de potrivită situaţiei, de altfel.

Nu vorbise pe îndelete cu Nils şi ştia că asta era din cauză că el însuşi se sustrăgea. Nu ştia ce să-i spună băiatului. Se aflau atât de departe unul de altul. Nici măcar Gun nu se mai simţea în stare să îl ia la zor. Venea seara târziu de pe unde umbla, mergea drept în camera lui şi pornea bubuitul muzicii. Nici măcar un salut. Numai un bombănit nedesluşit.

Bill fixă atent velele. Ar fi trebuit să le mai dea instrucţiuni, să folosească acest moment pentru a-i pregăti cât de bine posibil pentru turul Dannholmenului. Dar aveau feţele palide şi i se păru că şi el afişa aceeaşi figură tristă. Trăsătura lui de bază fusese mereu entuziasmul. Acum îl părăsise şi nu mai ştia cine era fără el.

Când le ceru să navigheze în volte, îi urmară întocmai instrucţiunile. În linişte, fără proteste. Ca un echipaj de fantome. Pentru prima oară de când demarase acest proiect, începu să se îndoiască. Cum ar fi putut naviga fără bucurie de viaţă? Era nevoie de mai mult decât de vânt ca să conduci o barcă.

Era dimineaţă devreme când bătură la uşa casei lui Helen şi James. Patrik o sunase pe Paula de îndată ce se trezise şi o rugase să îl urmeze. Nu avea idee cum avea să funcţioneze planul lui şi al Ericăi, dar dacă o citise bine pe Helen, şansele erau mari. Uşa se deschise şi Helen se uită întrebătoare la ei. Era complet îmbrăcată şi părea să se fi trezit demult.

— Am vrea să vă punem nişte întrebări, ne puteţi urma?

Patrik îşi ţinu răsuflarea. Spera ca James să nu fie acasă. Asta ar fi însemnat probleme. Nu exista nicio decizie judecătorească pentru

interogatoriu. Nimic ce ar fi putut-o obliga să îi urmeze. Depindeau de buna credinţă a lui Helen.

— Sigur, spuse ea privind înapoi în casă.

Părea să fi vrut să facă ceva, apoi se răzgândi, luă o jachetă atârnată în cuier şi îi urmă. Nu puse nicio întrebare referitoare la ce voiau de la ea, nu arăta niciun fel de furie, nu punea nimic sub semnul întrebării. Patrik încercă să facă conversaţie în drum spre secţie, dar ea răspunse numai monosilabic.

Când ajunseră în secţia de poliţie, Patrik luă două căni de cafea din bucătărie şi intră într-una din camerele de interogatoriu. Helen era încă tăcută, iar el se întreba ce se petrecea în capul ei. Cât despre Patrik, căsca şi se străduia să-şi menţină capul limpede. Toată noaptea legase şi dezlegase totul, toate iţele cazului – sau mai degrabă ale cazurilor – şi trecuse prin cele discutate cu Erica. Încă nu vedea bine legăturile, însă era pe deplin convins că Helen era cheia.

— Pot să înregistrez? întrebă el arătând spre reportofonul de pe masă.

Helen aprobă din cap.

— Ieri am vorbit cu soţul dumneavoastră, James, începu el şi, neprimind nicio reacţie, continuă: avem dovezi care îl leagă de omorul lui Leif Hermansson. Presupun că recunoaşteţi acest nume?

Helen aprobă din nou din cap.

— Da, era responsabil de ancheta în cazul morţii Stellei.

— Exact, încuviinţă Patrik. Credem că soţul dumneavoastră l-a omorât pe Leif.

Aşteptă din nou o reacţie. Nu veni niciuna. Notă însă că nu părea surprinsă de această afirmaţie.

— Ştiţi ceva despre asta?

Se uită atent la Helen. Ea clătină din cap.

— Nu, nimic.

— Avem motive să credem şi că soţul dumneavoastră deţine arme pentru care nu are permis. Ştiţi ceva despre asta?

Clătină din cap, dar nu răspunse.

— Îmi pare rău, am nevoie de un răspuns audibil, pentru a fi înregistrat de reportofon.

Helen şovăi, dar spuse:

— Nu, nu cunosc nimic de felul ăsta.

— Ştiţi ce motiv ar fi avut soţul dumneavoastră să îl omoare pe poliţistul care a condus ancheta în urma căreia dumneavoastră şi Marie aţi fost găsite vinovate?

— Nu, zise ea şi vocea i se frânse, apoi tuşi puţin şi repetă: Nu, nu ştiu dacă l-a omorât pe Leif şi de aceea nu văd vreun motiv.

Şi pentru prima dată îl privi în ochi.

— Dar dacă vă confirm că avem dovezi, ce spuneţi atunci?

— Spun că puteţi să-mi arătaţi dovezile, zise Helen părând a-şi recăpăta calmul.

Patrik aşteptă un minut apoi spuse:

— Atunci am putea vorbi despre omorul Linneei Berg.

Helen îl privi drept în ochi.

— Soţul meu a fost plecat atunci.

— Ştim acest lucru, spuse calm Patrik. Dar dumneavoastră eraţi acasă. Ce aţi făcut în dimineaţa aceea?

— Asta am spus deja. Ce fac mereu. În fiecare dimineaţă. Alerg.

Un licăr apăru în ochii ei.

— Şi totuşi, în acea dimineaţă nu aţi alergat, Helen. Aţi omorât o fetiţă. De ce, nu ştim, dar am vrea să ne spuneţi.

Helen rămase tăcută. Îşi lipi ochii de suprafaţa mesei. Rămase cu mâinile pe genunchi, nemişcată.

Patrik simţi empatie pentru o clipă, apoi îşi aminti ce făcuse şi spuse cu glas metalic:

— Helen, percheziţia de ieri nu e nimic pe lângă ce urmează să facem pentru a găsi urmele faptului că ai omorât un copil nevinovat. Ne vom uita peste tot, vom scotoci fiecare colţ al vieţii dumitale, al vieţii voastre.

— Nu aveţi nicio dovadă, spuse Helen cu voce răguşită.

Dar văzu că mâinile îi tremurau pe genunchi. Văzu că şovăia.

— Helen, spuse el blând. Avem amprentele dumneavoastră pe un ambalaj de ciocolată găsit în hambar. Avem amprentele dumneavoastră pe corpul fetei. S-a terminat. Dacă nu recunoaşteţi, vă întoarcem toată lumea cu susul în jos până găsim fiecare secret pe care îl ascundeţi, dumneavoastră şi familia dumneavoastră. Asta vreţi?

Îşi înclină capul într-o parte privind-o.

Helen se uita în jos, la mâini. Apoi îşi ridică uşor capul.

— Eu am omorât-o, spuse ea. Şi tot eu am omorât-o pe Stella.

Erica se uită la tot ce expusese pe perete. Toate imaginile, articolele, extrasele din rapoartele tehnice şi medico-legale, ce transcrisese ea din convorbirile cu Harriet, Viola, Helen, Marie, Sam şi Sanna. Se uită la fotografia Stellei alături de cea a Neei. În sfârşit, se ajunsese la un final. Familiile lor primiseră în sfârşit un răspuns, deşi, în ceea ce o privea pe Sanna, răspunsul venise prea târziu, însă acum putea măcar să afle ce i se întâmplase surorii ei mai mici. Când Patrik sunase şi o informase că Helen recunoscuse ambele crime, primul ei gând se îndreptase spre Sanna. Cea care rămăsese singură.

Erica se întrebă cum primiseră informaţia părinţii Neei. Dacă era mai rău că cea care le omorâseră copilul era o vecină, o figură cunoscută, cineva cu care vorbeau. Sau dacă ar fi fost mai rău dacă ucigaşul era un străin. Probabil nu conta. Oricum, fata lor dispăruse.

Se întrebă dacă vor mai dori să locuiască acolo. Erica se gândi că ea nu ar fi putut face faţă. Să trăieşti chiar în acel loc cu amintirea unei fetiţe pline de viaţă şi surâzătoare care nu avea să mai alerge nicicând pe acolo. Să îţi aduci aminte mereu.

Porni computerul şi deschise fişierul Word. Luni de cercetare în care îi cunoscuse pe cei implicaţi, aflase datele şi umpluse lacunele, o aduseseră în punctul de a se simţi pregătită să scrie cartea. Ştia exact cu ce voia să o înceapă. Cu două fetiţe mici. Două fetiţe care nu avuseseră parte de mai mult de câţiva ani în lume. Voia să le facă un portret atât de viu, încât imaginea lor să rămână în mintea cititorului mult timp după ce va fi citit cartea. Inspirând adânc, îşi puse degetele pe tastatură.

Stella şi Linnea semănau în multe privinţe. Trăiau o viaţă plină de fantezie şi aventură, într-o lume restrânsă la o fermă, lângă o pădure. Stella adora pădurea. Evada acolo cât de des era posibil şi se juca cu uncheşul ei verde, real sau imaginar, nu vom şti poate niciodată. Nu toate întrebările şi-au primit răspunsul şi nu putem decât bănui şi presupune. Locul favorit al Linneei era hambarul. În liniştea şi penumbra lui se juca cât de des putea. Prietenul ei cel mai bun nu era unul imaginar, ci pisica familiei. Pentru Stella şi pentru Linnea nu existau limite. Imaginaţia le putea purta oriunde. Erau încrezătoare. Erau fericite. Până într-o zi, când au dat de cineva care a vrut să le facă rău. Aceasta este povestea Stellei şi a Linneei. Este povestea a două fete mici care au aflat prea devreme că lumea nu e mereu bună.

Erica îşi luă mâinile de pe tastatură. Sigur avea să şlefuiască fraze şi cuvinte de multe ori în lunile ce aveau să urmeze. Dar ştia că aşa voia să înceapă şi aşa avea să îşi construiască povestea. Cărţile ei nu erau niciodată în alb şi negru. Uneori era criticată pentru că ar fi prea înţelegătoare cu cei care comiteau crime, cu cei brutali şi înfiorători. Dar credinţa ei era că niciun om nu se născuse rău, toţi erau modelaţi de destinul lor. Unii ca victime. Alţii ca infractori. Nu ştia încă ce avea Helen de spus despre ceea ce se întâmplase, care era motivul pentru care luase viaţa acestor două fetiţe. Era în multe feluri de neconceput că femeia slabă care stătuse abia ieri în bucătăria ei omorâse doi copii. În acelaşi timp, se potriveau multe lucruri. Înţelegea acum că energia nervoasă pe care Helen o radia ieri era sentimentul de vină. Şi realiza şi de ce Helen fusese cuprinsă de panică atunci când Erica începuse să întrebe de James şi de omorul Stellei. Îi era teamă, bineînţeles, să nu fie el acuzat de ce făcuse ea.

Atâţia oameni puteau fi afectaţi de moartea cuiva. Efectele se propagau ca inelele pe apă, dar cei din epicentrul inelului erau cei mai loviţi. Iar durerea se transmitea generaţiilor următoare. Se întreba ce

avea să se întâmple cu fiul lui Helen. Sam părea atât de vulnerabil când îl întâlnise. Deşi încerca să se arate dur, cu părul negru ca tăciunele, cu hainele negre, cu lacul negru de unghii şi cu conturul de tuş în jurul ochilor. Dar sub toate astea îi remarcase sensibilitatea şi simţise că ajunsese la el. Ca şi cum el îşi dorea cu ardoare pe cineva în care să aibă încredere. Acum avea să rămână singur cu tatăl său. Încă o viaţă de copil distrusă. Şi aceeaşi întrebare care o chinuia pe Erica: de ce?

Gösta mersese la familia Berg să le spună veştile. Nu voia să le transmită prin telefon, părea prea rece, prea impersonal. Părinţii Neei aveau nevoie să audă asta de la el, faţă-n faţă.

— Helen? spuse Eva sceptică şi îl prinse pe Peter de mână. De ce?

— Nu ştim încă, spuse Gösta.

Părinţii lui Peter rămaseră tăcuţi. Bronzul lor pălise şi îmbătrâniseră de când Gösta îi văzuse prima dată.

— Nu pricep… clătină Peter din cap. Helen? Abia de ne cunoşteam, mai schimbam câte o vorbă din când în când. Asta era tot.

Se uită la Gösta ca şi cum ar fi putut afla răspunsurile de la el, însă nici el nu le avea. Şi el îşi punea exact aceleaşi întrebări.

— A recunoscut că tot ea a fost şi cea care a omorât-o pe Stella. O interogăm acum şi îi vom percheziţiona casa pentru alte dovezi. Dar avem deja destule şi confesiunea ei e doar ultima piesă lipsă.

— Cum a murit? Ce i-a făcut?

Cuvintele Evei abia se auzeau şi lăsa întrebările mai mult suspendate decât îndreptate spre cineva.

— Nu ştim prea multe deocamdată, vă vom ţine la curent.

— Dar James? spuse Peter nedumerit. Am auzit că l-aţi luat pe James la interogatoriu. Aşa că am crezut…

— A fost pentru altceva, zise Gösta.

Nu le putea spune mai multe. Nu puteau face legătura între James şi moartea lui Leif până când nu aveau analiza balistică şi dovezi concrete. Însă ştia că toată Fjällbacka, chiar toată regiunea, mustea de zvonuri.

Nici percheziţia, nici drumul lui James la secţie nu trecuseră neobservate.

— Săracul băiat, spuse Eva încet. Băiatul lui Helen şi James. Părea mereu aşa de rătăcit… Şi acum asta…

— Nu te îngrijora din cauza lui. El trăieşte. Nea nu.

Se făcu tăcere în bucătărie. Se auzea numai ticăitul ceasului.

Gösta îşi drese vocea.

— Voiam să auziţi asta direct de la mine. Se va vorbi mult în oraş. Dar nu băgaţi în seamă speculaţiile, vă ţin eu la curent.

Nimeni nu răspunse. Îşi luă avânt pentru subiectul următor.

— Vreau să mai spun că au terminat şi cu… autopsia. O primiţi înapoi şi puteţi începe pregătirile pentru…

Nu termină propoziţia.

Peter se uită la el.

— Pentru înmormântare, zise el.

Gösta aprobă din cap.

— Da. Pentru înmormântarea Neei.

Apoi nu mai rămânea mare lucru de spus.

Când plecă de acolo, se uită în oglinda retrovizoare. Pentru un moment, i se păru că vede două fete mici făcându-i cu mâna. Clipi din ochi şi ele dispărură.

— Hienele naibii! zise James nervos.

Aruncă telefonul şi merse încoace şi-ncolo în bucătărie. Sam îl privi apatic. O parte din el se bucura să-l vadă dezechilibrat. El, care era mereu în control, care credea că lumea îi stă la picioare.

— Ăştia chiar cred că o stau şi o să dau dracului interviuri? zise el. Vrem să comentaţi… La dracu'!

Sam se aplecă spre frigider.

— Sper că ştie şi ea să îşi ţină gura, zise James oprindu-se brusc.

Apoi păru să-şi dea seama că Sam asculta. Clătină din cap.

— Tot ce-am făcut pentru voi. Tot ce-am sacrificat de dragul vostru. Şi niciun fel de recunoştinţă.

James continua să meargă încoace şi-ncolo.

— Treizeci de ani de ordine şi disciplină. Ca apoi să izbucnească acest haos blestemat.

Sam auzi cuvintele, le înregistră, dar totul trecea pe lângă el. Nu l-ar mai putea afecta nimic. Totul va fi îndreptat. Nu vor mai exista secrete, el le va curăţa pe toate. Până la acea clipă, avea să trăiască precum în interiorul unei capsule. Împreună cu Jessie. Nimic din afară nu i-ar fi putut afecta. Nici percheziţia de deunăzi, cea despre care crezuse că îl privea pe el, că aflaseră de planurile lui. Nici faptul că mama se afla la secţie. Nimic.

Începuseră pregătirile. Jessie înţelesese când citise caietul de însemnări. Înţelesese ce voia să facă şi de ce era nevoit să facă asta.

Se uită la James, care tremura de frustrare lângă fereastra din bucătărie.

— Ştiu că mă dispreţuieşti, zise Sam calm.

James se întoarse şi se holbă la el.

— Ce tot vorbeşti? întrebă el.

— Eşti un om mic, zise el încet şi văzu cum James îşi încordă pumnii.

Vena groasă din partea dreaptă a gâtului începu să palpite, iar Sam fu mulţumit de reacţia pe care o provocase. Îl privi pe James drept în

ochi. Pentru prima oară în viaţa lui, nu îşi ferea privirea.

Toată viaţa, Sam fusese temător, neliniştit, luptase să rămână indiferent şi totuşi se lăsase rănit. Furia fusese duşmanul lui cel mai înverşunat, dar acum se împăcase cu ea. Îşi luase furia de mână şi aceasta îi dăduse putere. De abia când nu mai aveai nimic de pierdut aveai şi putere. Era ceva ce James nu înţelesese niciodată.

Sam văzu că James şovăia. Îi apăru o sclipire scurtă în ochi. Îşi întoarse privirea un moment de la Sam. Apoi, ura. James făcu un pas rapid spre el, îşi ridică mâna. Atunci bătu cineva la uşă. James tresări. După ce îl privi lung pe Sam, merse şi deschise. O voce de bărbat la uşă.

— Bună ziua, James. Avem mandat să percheziţionăm din nou casa.

Sam îşi sprijini capul pe frigider. Apoi ieşi în spate, pe uşile dinspre terasă. Jessie îl aştepta.

Tot oraşul vibra. Veştile se răspândiseră ca focul de pădure, în acel fel în care lucrurile se răspândesc în comunităţile mici fără a fi clar cum se întâmplă. Dintr-odată, toată lumea ştia.

Sanna se afla la Centrumkiosk când auzise. Nu apucase să pregătească prânzul, prin urmare îşi potolea foamea cu un hotdog. În timp ce stătea la coadă, începuse discuţia. Despre Stella. Despre Helen. Despre Linnea. La început nu înţelesese despre ce era vorba şi îl întrebase pe băiatul din spate, ştiind că locuieşte în Fjällbacka. Acesta o informase că Helen era în arest pentru omorul Linneei. Recunoscuse că o ucisese pe Nea, dar şi pe Stella.

Sanna rămase tăcută. Îşi dădu seama că toţi care ştiau cine era se zgâiau la ea, îi aşteptau reacţia. Însă nu avea ce să le ofere. Spusele lor confirmau ceea ce ştia deja, că oricum fusese una dintre ele. Era aşa ciudat. Le văzuse mereu pe Marie şi pe Helen ca pe o pereche. Dar acum avea în sfârşit un chip. Ştia cine era făptaşul. Îndoiala care o măcina de treizeci de ani se spulberase. Acum ştia adevărul. Era o senzaţie de nedescris.

Părăsi coada. Dintr-odată, nu îi mai era foame. Se îndreptă spre apă, pe pontonul de lângă biroul de informaţii turistice, şi se aşeză pe marginea dinspre capăt, cu picioarele unul peste altul. O briză uşoară îi adia prin păr. Închise ochii şi se bucură de răcoare. Auzea forfota oamenilor, ţipetele pescăruşilor, zdrăngănitul de farfurii de la cafeneaua Bryggan şi câte-o maşină care trecea pe acolo. O vedea pe Stella. O vedea fugind spre marginea pădurii cu o privire sfidătoare în timp ce ea alerga după ea. O vedea făcându-i cu mâna şi zâmbindu-i de i se vedea micul dinte pieziş din faţă. Îi vedea pe tata şi pe mama atunci, înainte ca totul să se întâmple, înainte ca durerea şi întrebările să îi facă să uite de ea.

O vedea pe Helen. Helen cea de treisprezece ani, pe care o admira pe ascuns. Şi pe Helen cea adultă, cu privirea şovăitoare şi cu atitudinea supusă. Ştia că în curând va pune întrebări legate de motiv, însă nu deocamdată, nu înainte ca briza plăcută de pe faţa ei să treacă, nu înainte ca uşurarea pe care o simţea ştiind asta să dispară.

Treizeci de ani. Treizeci de ani lungi. Sanna îşi întoarse faţa în bătaia vântului. Acum, în sfârşit, veneau şi lacrimile.

Bohuslän 1672

La trei zile după încheierea judecăţii, Lars Hierne de la comisia împotriva vrăjitoriei veni în temniţă. Elin aştepta în întuneric. Disperată. Singură. Îi dăduseră puţin de mâncare, nu mult. Un terci rânced aruncat într-un vas cu un pic de apă. Era slabă, îngheţată şi resemnată că şobolanii mişunau noaptea pe la picioarele ei. Totul îi fusese luat, puteau să-i lase pe şobolani să-i ia şi carnea de pe ea.

Îşi miji ochii spre lumină când ofiţerul deschise uşa. Hierne se afla acolo. Era îmbrăcat la fel de elegant ca întotdeauna, îşi ţinea o batistă albă la nas, să se protejeze de miros. Ea deja nu îl mai simţea.

— Elin Jonsdotter, eşti acuzată că eşti vrăjitoare, iar acum ai ocazia să îţi recunoşti vina.

— Nu sunt vrăjitoare, spuse ea încet şi se ridică.

Încerca în van să-şi îndepărteze mizeria de pe haine.

Era peste tot.

Hierne se uită cu dezgust la ea.

— Deja a fost dovedit la testul cu apa. Am auzit că ai plutit ca o lebădă. Să nu mai spunem de mărturiile din sala de judecată. Recunoaşterea e numai pentru tine. Ca să-ţi ispăşeşti fapta şi să fii primită în comunitatea creştină.

Elin se sprijini de peretele rece de piatră.

Gândul era ameţitor. Să ajungi la cer era scopul vieţii pe pământ, să-ţi asiguri un loc de partea Domnului şi să trăieşti veşnic, fără toate chinurile legate de viaţa pământească ale unui om sărac.

Dar clătină din cap. Să minţi era un păcat. Doar nu era vrăjitoare.

— Nu am nimic de recunoscut, spuse ea dând din cap.

— Foarte bine, atunci mai vorbim, zise el făcând un semn cu mâna gărzilor.

O traseră până la capătul coridorului şi o împinseră într-o încăpere. Elin îşi trase suflarea când intrară. Un bărbat uriaş cu barbă roşie şi neîngrijită se uita la ea. În încăpere se aflau aparate şi instrumente ciudate. Se uită întrebător la Hierne.

El zâmbi.

— Acesta este maestrul Anders. Am lucrat cu el mai mulţi ani, ca să

scoatem la iveală lucrarea diavolului. A făcut vrăjitoare din toată ţara să recunoască. Şi dumneata vei avea această ocazie. Aşa că, Elin, te întreb din nou. Vrei să profiţi de ocazie şi să îţi recunoşti infamia?

— Nu sunt vrăjitoare, spuse ea uitându-se la lucrurile din cameră.

Hierne pufni.

— Atunci îl voi lăsa pe maestrul Anders să îşi facă treaba, zise el şi părăsi camera.

Omul cel mare cu barba încâlcită o privi fără un cuvânt. Privirea nu îi era duşmănoasă, ci mai degrabă indiferentă. Într-un fel, era şi mai îngrozitor decât ura cu care se obişnuise.

— Vă rog, spuse ea, dar el nu reacţionă.

Se întinse după un lanţ din tavan, iar Elin privi cu ochii mari.

Strigă şi se dădu înapoi până simţi la spate zidul de piatră rece şi umed.

— Nu, nu, nu.

Fără să spună nimic, o prinse de încheieturile mâinilor. Se împotrivi, împingându-şi picioarele de podeaua de piatră, dar era în van. Fără nicio dificultate, o legă de mâini şi de picioare. Ridică nişte foarfeci în faţa lui Elin, care strigă ieşindu-şi din fire. Se zvârcolea încoace şi-ncolo pe podea, dar el o prinse de părul lung şi începu să i-l taie. Buclă după buclă din părul ei frumos cădea pe jos, în timp ce ea suspina neputincioasă.

Maestrul Anders se ridică şi luă o sticlă de pe masă. Când scoase dopul, simţi mirosul de alcool. Da, avea nevoie să-şi adune puterile pentru sarcinile acestea. Spera să-i dea şi ei un strop pentru alinare şi amorţire, dar nu credea că se va întâmpla. În loc să ducă sticla la gură, o vărsă peste capul ei. Ea clipi puternic când îi intră în ochi.

Nu putea să mai vadă nimic şi se putea baza numai pe auz. Se auzi un scrâşnet şi un sunet ca de cremene. Curând, simţi mirosul de ars. Groaza creştea în ea şi se zvârcoli şi mai puternic.

Apoi veni durerea îngrozitoare. Maestrul Anders duse flacăra la capul ei şi îi aprinse creştetul acoperit de alcool. Ardea ce mai rămăsese din păr, şi genele.

Durerea era atât de cumplită, că parcă îşi părăsise corpul şi se vedea pe ea însăşi, de afară. Când focul se stinse, simţi mirosul de păr ars, îi veni rău şi vomită.

Se murdări când vomă. Maestrul Anders mârâi, dar nu spuse nimic.

Fu trasă de picioare. Maestrul Anders îi legă ceva în jurul mâinilor şi o ridică în aer. Durerea lăsată de arsură o făcea să-i vină greu să respire, dar acum striga copleşită de durerea provocată de lanţul de la încheieturi, care îi oprea sângele să circule.

Elin era aproape terminată şi nu înţelegea cu ce o ungea la subsuori. Dar apoi recunoscu mirosul de pucioasă şi sunetul pietrei de cremene. Zvâcnea febril, atârnată de lanţ.

Strigă din răsputeri când îi aprinse pucioasa de la subraţ. Când focul se opri, amuţi şi îşi lăsă capul în coşul pieptului. Reuşea numai să geamă,

durerea era atât de mare.

Nu mai ştia de când atârna acolo. Dacă fuseseră minute sau ore. Dar oricum, maestrul Anders stătea tihnit la masă şi mânca. Când termină, se şterse la gură. Nu o mai dureau ochii atât de mult şi începuse să vadă nişte forme umbrite. Uşa se deschise, dar văzu numai o figură întunecată. Însă glasul i-l cunoştea.

— Eşti pregătită să-ţi recunoşti crima? o întrebă Hierne clar şi răspicat.

Elin ducea o luptă în interiorul ei. Voia să se sfârşească durerea, asta voia, cu price preţ, dar cum ar fi recunoscut ceva ce nu făcuse? Nu era păcat să minţi? Cum s-ar fi îndurat Dumnezeu de ea dacă minţea?

Elin îşi scutură capul devastat încercând să formuleze cuvintele cu buzele care parcă nu mai voiau să o asculte.

— Nu… sunt… vrăjitoare.

Se făcu tăcere pentru o clipă. Apoi el spuse distant:

— Foarte bine. Atunci maestrul Anders îşi va continua treaba.

Uşa se închise şi rămase din nou singură cu maestrul Anders.

— Cum a mers?

Mellberg îşi scoase capul când Patrik trecu pe acolo. Acesta se uită mirat la el. Uşa biroului său era foarte rar deschisă. Dar era ceva cu cazul acesta, sau cu cazurile acestea, mai degrabă, care îi angaja pe toţi.

Patrik se opri şi se sprijini de tocul uşii.

— Am dat lovitura. Am găsit resturi ale hainelor Neei în şemineul din camera de zi. Helen reuşise să ardă cele mai multe dintre ele, dar noroc că unele conţineau şi plastic care nu a ars. Apoi am găsit instrumente de curăţat cu urme de sânge şi câteva ciocolate Kex în dulapul din bucătărie. Asta găseşti oricum în multe bucătării, poate că nu intră la dovezi. Dar resturile de plastic şi sângele de pe obiectele de curăţat ajung să-i sprijine declaraţia.

— A spus de ce? întrebă Mellberg.

— Nu, însă o să vorbesc mai mult cu ea acum. Voiam să aştept până avem rezultatul percheziţiei. Şi am vrut să stea să se îngrijoreze vreo două ore, cred că aşa e mai dispusă să vorbească.

— Bine, dar a reuşit să tacă timp de treizeci de ani, zise Mellberg sceptic.

— E adevărat. Dar a ales să recunoască acum, nu? Cred că vrea să povestească.

Patrik se uită în jur.

— Unde e Ernst?

Mellberg bombăni.

— Ah, Rita e aşa de sensibilă, e ridicol…

Rămase tăcut.

Patrik aşteptă o clipă, apoi îl somă cu un gest din mână.

— Deci Ernst e…

Mellberg se scărpină în cap, încurcat.

— Ah, ştii, sunt aşa de încântaţi de el, copiii ăia. Şi ştiu că nu le-a fost uşor în ultima vreme. Aşa că m-am gândit că dacă ar rămâne acasă…

Patrik îşi înăbuşi un râset. Bertil Mellberg. Adânc în lăuntrul lui, era un sensibil.

— Bun atunci, foarte bine gândit, zise el, dar primi numai un pufnet drept răspuns.

— Merg şi vorbesc cu Helen acum. Nu sufli nimic presei despre ceea ce tocmai ţi-am spus?

— Să suflu? spuse Mellberg ofensat, cu mâna la inimă. Sunt ca Fort

Knox în privinţa informaţiei!

— Hmm… făcu Patrik şi nu se putu abţine să zâmbească atunci când se întoarse.

Îi făcu semn Paulei să vină şi ea când trecu pe lângă biroul ei, şi intrară împreună în camera de interogatoriu. Annika o adusese pe Helen şi avusese grijă să pună pe masă nişte cafea şi nişte sendvişuri. Nimeni nu o considera pe Helen agresivă sau predispusă să fugă, aşa încât era tratată mai mult ca un oaspete decât ca un infractor. Patrik fusese mereu de părere că puteai prinde mai multe muşte cu mierea decât cu pliciul.

— Bună ziua, Helen, cum vă simţiţi? Doriţi să fie prezent un avocat? întrebă el şi porni reportofonul.

Paula se aşeză lângă el.

— Nu, nu e nevoie, spuse Helen.

Arăta palidă, însă resemnată. Nu părea nici nervoasă, nici tulburată.

Părul brunet cu nişte fire cărunte era prins la spate într-o coadă simplă şi îşi ţinea mâinile unite pe masa din faţa ei.

Patrik se uită calm la ea.

— Există lucruri acasă la dumneavoastră care vă sprijină declaraţia. Am găsit resturi ale hainelor Neei pe care aţi încercat să le ardeţi, am găsit sânge pe un mop şi pe o cârpă de şters, precum şi pe un lighean.

Helen se crispă. Îl studie pe Patrik un moment îndelungat, apoi păru că se detensionează.

— Da, este adevărat, spuse ea. Am ars hainele fetei în şemineu şi am curăţat hambarul. Presupun că ar fi trebuit să ard şi acele lucruri.

— Ce nu înţelegem este de ce. De ce le-aţi omorât pe Stella şi pe Nea.

Paula avea o voce blândă.

Helen dădu din cap. Nu era nici urmă de furie în încăpere, niciun fel de agresiune. Dimpotrivă, ambianţa era aproape adormitoare. Poate era căldura, poate era senzaţia să Helen se resemnase. Îşi feri privirea. Apoi începu să vorbească.

— Marie şi cu mine eram fericite că ni se oferise o ocazie să fim împreună. Vremea era frumoasă, cum fusese toată vara. Deşi, când eşti mic, toate verile sunt însorite. Cel puţin aşa pare după aceea. Ne hotărâserăm să mergem cu Stella în piaţă şi să cumpărăm îngheţată. O făcea foarte bucuroasă, deşi era tot timpul veselă din fire. Cu toate că eram mult mai mari, ne plăcea să ne jucăm uneori cu ea. Şi adora să ne pândească. Cel mai amuzant i se părea să ne sară în faţă şi să ne sperie. Şi o lăsam să facă asta. Ne plăcea de ea. Şi mie, şi lui Marie. Ne plăcea foarte mult de Stella…

Helen se opri şi îşi trase de o pieliţă ruptă de la o unghie. Patrik o

aşteptă.

— Am luat căruciorul, aproape că am obligat-o să stea în el până ajungeam la Fjällbacka. Şi i-am cumpărat cea mai mare îngheţată. Sporovăia neîncetat. Şi îmi amintesc că îngheţata curgea şi am tot alergat să luăm şerveţele să o ştergem. Stella era… Stella era intensă. Era ca şi cum mereu dădea pe dinafară.

Se trase din nou de pieliţa ruptă. Începuse să sângereze, dar Helen continua să tragă de ea.

— A vorbit tot drumul spre casă. A sărit în faţa noastră şi căzuserăm amândouă de acord că părul ei arăta aşa de frumos în lumina soarelui. Era strălucitor. Şuviţele acelea mi-au apărut de atâtea ori în vise…

Sângele din rană începuse să-i curgă pe deget. Patrik luă un şerveţel şi i-l întinse.

— Când am ajuns la fermă, am văzut maşina tatălui Stellei, spuse Helen învelindu-şi degetul în şerveţel. I-am spus să plece acasă, pentru că tatăl ei era acolo. Noi… voiam să scăpăm de ea ca să rămânem un moment singure. Am văzut-o mergând spre casă şi am presupus că a intrat. Marie şi cu mine am fugit la lac şi am făcut baie. Şi am vorbit. Ne lipsise asta. Să putem vorbi una cu alta.

— Despre ce aţi vorbit? întrebă Paula. Vă amintiţi?

Helen se încruntă.

— Nu îmi amintesc exact, dar bănuiesc că vorbisem despre părinţii noştri. Cum fac adolescenţii. Că nu pricep nimic. Că sunt nedrepţi. Ne plângeam mult de milă la acea vreme, eu şi Marie. Ne simţeam victime şi eroine într-o mare dramă.

— Şi ce s-a întâmplat apoi? întrebă Patrik. Ce a mers rău?

Helen nu răspunse iniţial. Începu să tragă de şerveţelul cu care îşi bandajase degetul, îl rupea în bucăţi mici. Îşi trase răsuflarea, oftă adânc, şi continuă să povestească cu voce joasă. De-abia de auzeau ce zicea, aşa că Patrik mută reportofonul mai aproape de ea, iar el şi Paula se aplecară în faţă ca să audă mai bine.

— Ne-am şters şi ne-am îmbrăcat. Marie s-a îndreptat spre casa ei şi eu urma să mă întorc acasă la mine. Îmi amintesc că îmi făceam griji cum să explic că aveam părul ud. Mă gândeam că aş putea spune că ne-am jucat la instalaţia de irigare cu Stella. Dar apoi a apărut Stella. Se furişase după noi în loc să meargă acasă. Şi era supărată că merseserăm să facem baie fără ea. Foarte furioasă. Bătea cu piciorul în pământ şi striga. Întrebase dacă puteam merge să facem baie pe drumul spre casă şi noi spuseserăm că nu. Şi ea a spus…

Helen îşi drese glasul. Părea a şovăi dacă să povestească mai departe. Patrik se aplecă mai aproape de ea, ca pentru a o îndemna să continue.

— A spus că ne va părî că am fost să facem baie. Stella nu era

prostuţă şi avea nişte urechi ca nişte antene. Auzise că părinţii noştri nu ne dădeau voie să rămânem singure şi voia să se răzbune, în felul ei copilăresc. Iar eu… Nu pot să explic cum sau de ce s-a întâmplat. Dar îmi fusese atât de dor de Marie şi ştiam că, dacă Stella ne pâra că plecaserăm pe furiş singure, nu vom mai avea ocazia să ne mai întâlnim.

Tăcu şi îşi muşcă buza de jos. Apoi îşi ridică privirea şi se uită drept în ochii lor.

— Vă amintiţi cum era la treisprezece ani, când o prietenă sau un prieten putea fi toată lumea ta şi credeai că mereu va fi aşa? Îţi imaginai că lumea s-ar putea prăbuşi fără acea persoană. Exact aşa simţeam eu faţă de Marie. Iar Stella stătea acolo şi tot striga, striga, şi ştiam că ar putea distruge totul, iar când s-a întors să fugă acasă m-am… m-am înfuriat, îmi era frică şi m-a cuprins panica şi nu voiam decât să-şi ţină gura! Aşa că m-am aplecat, am luat o piatră şi am aruncat-o după ea. Cred că voiam numai să o fac să tacă, ca apoi să o pot convinge să nu spună nimic, sau să o mituiesc cumva, sau orice, să nu ne pârască. Dar piatra a lovit-o în spatele capului cu un bufnet surd, iar ea a amuţit pur şi simplu în mijlocul strigătului şi s-a prăbuşit la pământ. Şi mie mi s-a făcut frică şi am fugit, am fugit tot drumul până acasă, m-am repezit în camera mea şi m-am închis acolo. Iar apoi a venit poliţia…

Şerveţelul era făcut bucăţi bucăţele, împrăştiate pe toată masa. Helen respira cu greu şi Patrik o lăsă să se adune preţ de un minut înainte să-i pună următoarea întrebare.

— De ce aţi recunoscut amândouă? Şi de ce v-aţi retras aceste declaraţii? De ce a recunoscut Marie, dacă nu a fost amestecată?

Helen clătină din cap.

— Eram copii. Ne lipsea judecata. Ne gândeam numai cum să fim împreună. Marie îşi detesta familia, nu voia decât să scape de ei. Deci nu ştiu, nu am mai avut ocazia să vorbim despre asta. Dar mi se pare că ea credea că, în caz că amândouă recunoşteam, aveam să ajungem în acelaşi loc. Credeam că vom merge la închisoare chiar dacă eram copii. Iar Marie prefera să rămână cu mine decât acasă la ai săi.

Îşi mută privirea de la Paula la Patrik.

— Acum poate că înţelegeţi cât de rău îi era acolo. Însă când am aflat că nu aveam să fim trimise nicăieri împreună, am încercat să retragem cele spuse. Dar era prea târziu. Îmi dădeam seama că eu nu ar fi trebuit să-mi retrag declaraţia, că ar fi trebuit să spun ce făcusem. Dar mi-era atât de frică. Toţii adulţii din jurul meu erau aşa de furioşi. Toţi strigau. Toţi ameninţau. Toţi erau disperaţi şi tulburaţi, erau prea multe emoţii şi nu m-am simţit în stare. Aşa încât am minţit şi am spus că nu eu am făcut asta, că nu am omorât-o pe Stella. Dar nu a contat… Aş fi putut la fel de bine să recunosc. În acea şedinţă probatorie de la

tribunal, s-a ajuns la concluzia că eram vinovate. Mereu am avut parte de priviri suspicioase. Cei mai mulţi oricum credeau că eu am omorât-o pe Stella. Ştiu că ar fi trebuit să spun cum a fost, să o eliberez pe Marie de bănuieli, dar de fapt nu am fost condamnate şi am crezut că avea să îi fie mai bine cu o familie adoptivă decât în propria-i casă. Apoi au trecut anii, iar faptul că avea aceeaşi umbră asupra sa ca şi mine a părut să fie mai degrabă în avantajul ei. Prin urmare, am lăsat lucrurile aşa cum erau.

Patrik dădu uşor din cap. Stătuse încordat.

— Bine, acum înţeleg mai bine, spuse el. Dar trebuie să vorbim şi despre Nea. Vreţi să facem o pauză mai întâi?

Helen clătină din cap.

— Nu, dar aş mai vrea o cană de cafea.

— Aduc, spuse Paula şi se ridică.

Patrik şi Helen rămaseră tăcuţi până se întoarse Paula. Luase cafetiera şi un pachet de lapte şi umplu toate cele trei căni.

— Nea, spuse Patrik. Ce s-a întâmplat?

Nu era nimic acuzator în tonul său. Nimic agresiv. Ar fi putut la fel de bine vorbi despre vreme. Voia să o facă pe Helen să se simtă protejată. Şi, în mod ciudat, nu simţea niciun fel de furie faţă de ea. Ştia că aşa ar fi trebuit. Omorâse doi copii. Cu toate astea, simţea chiar o anume compasiune pentru femeia care stătea de partea cealaltă a mesei.

— Ea… Helen îşi ridică privirea în sus ca şi cum ar fi încercat să vizualizeze ceva. Ea… obişnuia să vină pe la noi. Eram în grădină şi dintr-odată a apărut acolo. Făcea asta uneori, pleca pe furiş de acasă şi venea la noi. Îi spuneam să meargă acasă, ca să nu se neliniştească părinţii ei, dar voia să îmi arate ceva… şi era atât de nerăbdătoare, de veselă. Aşa că… am urmat-o.

— Ce voia să vă arate? întrebă Paula.

Ridică cutia cu lapte, dar Helen clătină din cap.

— Voia să o urmez în hambar. M-a întrebat dacă voiam să mă joc cu ea şi am spus că nu, aveam lucruri de făcut. Arăta atât de dezamăgită. Aşa că i-am zis că poate să-mi arate ceva, apoi trebuia să mă întorc acasă.

— Nu vă întrebaţi unde erau părinţii ei? Era dimineaţă devreme.

Helen ridică din umeri.

— Nea ieşea adesea la joacă dimineaţa devreme. Am crezut că au lăsat-o pur simplu să alerge după micul dejun.

— Şi ce s-a întâmplat?

Patrik o zorea precaut să continue.

— Voia să mergem la hambar. Acolo era pisică mică, o pisică gri care se tot băga în picioarele noastre. Mi-a spus că vrea să-mi arate podul. Am întrebat-o dacă avea voie să meargă acolo şi a spus că da.

S-a urcat ea mai întâi pe scară şi eu am urmat-o. Şi apoi…

Luă o gură de cafea şi puse cu atenţie cana pe masă, ca şi cum ar fi fost făcută dintr-un porţelan extrem de fragil.

— Apoi m-am întors cu spatele… Numai o secundă… Şi trebuie să fi căzut… Am auzit numai un strigăt scurt, apoi o bufnitură. Când m-am uitat, era întinsă acolo. Avea ochii deschişi şi din cap îi curgea sânge. Şi ştiam că era moartă. Cum ştiam că Stella era moartă când am auzit piatra lovindu-i capul. M-am panicat…

— De ce aţi mutat-o? întrebă Patrik.

— Nu… Nu ştiu… clătină Helen din cap, cu mâinile tremurându-i uşor. În mintea mea, am văzut-o pe Stella. Acolo la lac. Am vrut să o duc pe fată la ea. Şi să şterg toate urmele care ar putea duce la mine. Am un fiu acum. Sam are nevoie de mine. Nu puteam… nu pot…

Clipi pentru a-şi îndepărta lacrimile, iar mâinile îi tremurau şi mai mult. Patrik luptă să-şi înfrâneze un val de compasiune pentru ea. Nu pricepea. Nu voia să simtă milă pentru ea, dar nu se putea împotrivi.

— Deci v-aţi şters urmele?

Helen aprobă din cap.

— Am dus-o la lac. Am dezbrăcat-o, am spălat-o şi am pus-o sub copac. Era atât de cald, nu-mi era teamă că îi va fi frig…

Tăcu. Realiză şi ea cât de absurd era gândul. Prinse strâns cana de cafea.

— Am stat multă vreme lângă lac, apoi m-am dus acasă şi am adus ce aveam nevoie ca să curăţ hambarul. Am văzut maşina Evei plecând, deci puteam să lucrez nestingherită.

Patrik dădu din cap.

— Nea avea ciocolată în stomac când a fost găsită. Ciocolată Kex. Dar acasă nu aveau…

Helen îşi drese glasul.

— Nu, a primit de la mine. M-a văzut mâncând ciocolată Kex şi a vrut şi ea. I-am dat o bucată.

— Am găsit ambalajul în hambar.

— Da, acolo i-am dat-o.

— Unde, jos în hambar sau în pod?

— Nu ştiu. Nu îmi amintesc. Ştiu numai că i-am dat o bucată de ciocolată.

— Bine, spuse Patrik şi trase cu ochiul spre Paula. Cred că ne oprim aici un moment şi continuăm mai târziu.

— Bine, spuse Helen.

— Ai nevoie de ceva? întrebă Paula când se ridicară.

— Nu, nu am nevoie de nimic.

Patrik avu senzaţia că în acea propoziţie era vorba de mai mult decât de nevoile ei de moment. Schimbă o privire cu Paula. Văzu că are aceeaşi senzaţie ca şi el. Aveau răspunsuri. Dar şi întrebări.

Karim privea pe fereastra maşinii. Simţea tot mai acut cum i se strânge stomacul. Îi fusese atât de dor de copii şi în acelaşi timp îi era teamă să îi întâlnească. Nu putea să facă faţă şi suferinţei lor, propria suferinţă era mult prea mare.

Bill fusese destul de drăguţ să îi ia de la spital şi îi era recunoscător pentru asta. Dar nu se simţea în stare să şi vorbească cu el. Bill încercase să schimbe câteva vorbe pe drum, dar se dăduse bătut şi-l lăsase pe Karim să stea şi să se uite pe fereastră. Când îi deschise portiera să iasă, Bill se uită la mâinile lui bandajate şi îl întrebă dacă avea nevoie de ajutor. Karim spuse că i-ar ajunge ca Bill să-i atârne geanta de umăr. Nu făcea faţă prea multor priviri compătimitoare, nu chiar atunci.

Femeia care deschise nu arăta a suedeză. Trebuie să fi fost mama Paulei, poliţista care se oferise să-l ajute. Cea care fugise din Chile în 1973. Se întrebă ce părere avea ea despre Suedia? Avusese parte de aceleaşi priviri, fusese întâmpinată cu aceeaşi suspiciune şi ură? Dar erau alte vremuri când venise ea.

— Tata!

Hassan şi Samia se apropiau alergând. Îi săriră de gât şi aproape că-l răsturnară.

— They missed you[62], spuse femeia surâzând cu întregul chip.

Încă nu apucaseră să se salute, avea nevoie să simtă mai întâi mirosul copiilor. Mirosul Aminei. Îi vedea trăsăturile pe chipul fiicei, în ochii fiului. Erau tot ce-i mai rămăseseră de la ea şi în acelaşi timp o amintire chinuitoare a ceea ce pierduse.

Până la urmă, îi lăsă pe copii şi se ridică. Ei fugiră înapoi în camera de zi şi se aşezară lângă un băieţel cu suzetă în gură şi o păturică pe picioare. Programul pentru copii de la televizor le captă imediat toată atenţia.

Karim aşeză geanta şi se uită în jur. Era un apartament luminos şi plăcut, dar el se simţea rătăcit şi străin. Ce să facă acum? El şi copiii erau singuri, fără casă. Nu aveau nici lucrurile de minimă necesitate. Erau dependenţi de obiectele donate de nişte oameni care doreau să scape de ele. Dacă vor fi aruncaţi în stradă? Îi văzuse pe cerşetori, cei care stăteau în faţa magazinelor, cu un text scris prost pe un carton şi o privire pustie, absentă, în spatele mâinii întinse.

Era responsabilitatea lui să aibă grijă de copii şi făcuse tot ce-i stătuse în putinţă pentru a le oferi siguranţă şi un viitor mai bun. Dar acum stătea aici. În holul unui om străin, fără să mai aibă ceva. Nu se mai simţea în stare să continue.

Se lăsă în jos, pe duşumea, simţind cum îi podideau lacrimile. Ştia că avea să-i sperie pe copii, că nu ar trebui să le transmită teamă, că ar fi fost bine să se arate puternic, însă nu mai găsea acea forţă.

Simţi greutatea unor mâini calde pe umerii săi. Femeia îl cuprinse cu braţele, iar căldura ei se răspândi şi făcu să i se desprindă din piept bucăţi împietrite încă de când părăsiseră Damascul. Îl luase în braţe şi îl alina, iar el se lăsa alinat.

Dorul de casă îi săgeta pieptul şi remuşcarea distrugea orice speranţă mai avea pentru o viaţă mai bună. Era naufragiat.

— Bună?

Martin se opri brusc când văzu cine stătea la recepţie. Observă amuzat că Annika rămăsese şi ea o dată fără replică. O privea pe Marie Wall cu gura căscată.

— Cu ce vă putem ajuta? întrebă Martin.

Marie păru să şovăie. Nu mai avea atitudinea aceea sfidătoare, ba chiar părea nesigură. Îi stătea bine, nu putu să nu remarce. O făcea mai tânără.

— Cineva de la filmări a spus că aţi arestat-o pe Helen. Pentru uciderea acelei fete. Trebuie… trebuie să vorbesc cu cine se ocupă de asta, nu poate fi adevărat.

Scutură din cap, iar părul blond, aranjat cu o coafură de anii cincizeci, i se aşeză plin de strălucire în jurul feţei. Martin văzu cu coada ochiului că Annika se holba în continuare. Starurile de cinema nu apăreau atât de des la secţia de poliţie din Tanumshede. Dacă se gândea mai bine, era chiar pentru prima oară.

— Ar fi bine să vorbiţi cu Patrik, spuse el făcându-i semn să îl urmeze.

Se opri lângă biroul lui Patrik şi bătu uşor în uşa deschisă.

— Patrik. E cineva care vrea să îţi vorbească.

— Nu poate aştepta? întrebă Patrik fără a-şi ridica ochii din hârtii. Trebuie să scriu procesul-verbal al interogării lui Helen şi apoi trebuie…

Martin îl întrerupse.

— Cred că vrei să ai această discuţie.

Patrik îşi ridică privirea. Singurul lucru care îi arătă uimirea la vederea lui Marie a fost că ochii i se măriră un pic. Se ridică şi aprobă scurt din cap.

— Bineînţeles. Martin, ne însoţeşti?

Martin încuviinţă.

Se aşezară în aceeaşi cameră în care vorbiseră cu Helen ceva mai devreme. Bucăţile de şerveţel rupt erau tot acolo, iar Patrik le mătură rapid cu mâna şi le puse în coş.

— Poftiţi, luaţi loc, zise el arătând spre scaunul aflat mai aproape de fereastră.

Marie privi şovăind în jur.

— A trecut mult timp de când am fost în această cameră, spuse ea.

Martin realiză că asta trebuia să se fi petrecut atunci când fusese interogată, cu treizeci de ani în urmă, în circumstanţe diferite şi totuşi înfiorător de asemănătoare.

— Doriţi cafea? întrebă Patrik, dar ea clătină din cap.

— Nu… Eu… E adevărat că aţi arestat-o pe Helen pentru uciderea Neei? Şi că a mărturisit că a ucis-o pe Stella?

Patrik şovăi, trase cu ochiul spre Martin, apoi aprobă scurt din cap.

— Da, e adevărat. Dar nu am comunicat oficial. Deşi telefonul fără fir din acest oraş e foarte eficace.

— Tocmai am auzit, spuse Marie.

Ridică un pachet de ţigări, iar Patrik aprobă din cap. De fapt, fumatul în secţie era interzis dar un moment mai potrivit pentru a se face o excepţie nu s-ar fi putut găsi.

Marie aprinse cu grijă ţigara şi trase un fum înainte de a începe să vorbească.

— Nu am crezut niciodată că Helen a omorât-o pe Stella, şi nici acum nu cred. Orice ar spune ea. Dar înainte de toate ştiu că ea nu ar fi putut să o omoare pe cealaltă fată.

— De unde ştiţi asta? întrebă Patrik înclinându-se în faţă.

Arătă spre reportofonul de pe masă, iar Marie aprobă din cap. Aparatul bâzâi când îl deschise, iar el turui repede data şi ora. Cu toate că nu era un interogatoriu planificat, era mai bine să aibă înregistrat prea mult decât prea puţin. Memoria umană era inconstantă şi uneori de-a dreptul înşelătoare.

— A fost cu mine când a murit fata. Da, voiaţi să ştiţi unde eram la ora opt în dimineaţa zilei de luni, zise ea privindu-i şovăitor.

Martin strănută din cauza fumului, avusese mereu o sensibilitate la căile respiratorii.

— Şi unde aţi fost, atunci? întrebă Patrik.

Era încordat la maximum.

— La Helen. Aşa că aveţi dreptate, am minţit în legătură cu alibiul, n-am luat pe nimeni acasă. Eram la Helen de la ora opt. Nu ştia că aveam să vin pentru că eram convinsă că m-ar fi refuzat dacă aş fi sunat mai întâi.

— Cum aţi ajuns acolo? întrebă Patrik.

Martin se uită cu coda ochiului sub masă, la pantofii cu tocuri extrem de înalte. Nu, n-ar fi fost prea credibil să fi mers pe jos.

— În chiria casei e inclusă şi o maşină pe care o pot folosi. Un Renault alb, parcat în spaţiul acela mare de lângă casă.

— Nu există nicio maşină înregistrată pe numele proprietarilor, am verificat asta.

— Există una pe numele mamei proprietarului. O împrumută când se află în Suedia. Şi acum, când închiriez casa, beneficiez şi eu de ea.

— Există un Renault alb în însemnările lui Dagmar din acea

dimineaţă, îi confirmă Martin lui Patrik.

— La început nu a vrut să mă lase să intru, dar pot fi… destul de convingătoare şi, până la urmă, a cedat. Ne auziserăm la telefon în seara precedentă şi menţionase că bărbatul ei era plecat. Altfel nu aş fi mers. Cumva am crezut că a spus asta pentru că, într-un fel subconştient, îşi dorea să trec pe la ea.

— Şi fiul ei? Sam?

Marie ridică din umeri şi mai trase un fum.

— Nu ştiu, fie dormea, fie nu era acasă. Oricum, nu l-am văzut. Dar l-am întâlnit când era cu fiica mea. Printr-un fel de întorsătură a sorţii, ei doi au devenit amici. Poate chiar mai mult decât atât… doar sunt ciudaţi amândoi.

— Ce voiaţi de la Helen? întrebă Patrik.

Începuse şi el să tuşească discret.

Expresia de vulnerabilitate de pe chipul lui Marie reveni. Îşi stinse ţigara.

— Voiam să aflu de ce m-a părăsit, spuse ea încet. Voiam să aflu de ce a încetat să mă iubească.

În cameră se făcu tăcere, se mai auzea doar o muscă bâzâind la fereastră. Chipul lui Patrik era palid. Martin încerca să asimileze ceea ce tocmai auzise. Trase cu ochiul la Patrik, care o observa pe Marie în tăcere, nemaiştiind cum să continue.

— Eraţi un cuplu… spuse el încet.

Fraze frânte, aluzii vagi, o expresie a feţei, o privire, atât de multe lucruri care în sfârşit căpătau un sens.

— Povestiţi-ne, zise el.

Marie trase adânc aer în piept şi expiră un moment prelungit.

— La început nu înţelegeam ce se petrecea cu noi. Ştiţi şi voi, când creşti aici, şi pe vremea aia… da, nu era ca astăzi, nu era ceva cunoscut. Era modelul cu mama, tata şi copiii, nimic altceva. Eu nici măcar nu auzisem că o femeie putea iubi o altă femeie şi că un bărbat putea iubi un bărbat. Aşa că ne-a luat multă vreme până să înţelegem că eram îndrăgostite una de alta. Nu ne mai îndrăgostiserăm de nimeni înainte, tocmai lăsaserăm în urmă copilăria, eram adolescente şi vorbeam despre băieţi ca şi celelalte fete, aşa cum se vorbea. Pas cu pas, am început să împingem limitele. Am descoperit emoţia atingerii. A mângâierii. Ne-am jucat, şi am explorat, şi a fost ceva mai puternic decât am trăit vreodată. Aveam o lume alcătuită numai din noi două şi era destul, nu mai era nevoie de altceva. Dar apoi… Apoi cred că părinţii lui Helen au simţit, nu cred că au înţeles, dar au simţit că se petrecea ceva sub nasul lor, ceva care era inacceptabil pentru ei. Nu aveau dovezi, nu era nimic concret, dar cred că bănuiau ce se petrecea. Prin urmare, s-au hotărât să ne despartă. Lumea se sfârşea. Am plâns săptămâni la rând. Eram disperate. Nu ne gândeam decât la

cum să fim împreună. Să nu ne putem atinge, asta… ne sfâşia. Ştiu că sună ridicol, eram aşa de tinere, eram fete, nu femei. Dar se spune că prima dragoste e cea mai puternică. Iar a noastră ardea necontenit. Helen nu mai mânca, iar eu mă certam cu toată lumea. Situaţia de acasă se înrăutăţise şi mai mult, iar ai mei făceau totul ca să-mi bage minţile-n cap. Literal.

Marie mai aprinse o ţigară.

Patrik se ridică să deschidă fereastra iar musca ieşi afară.

— Prin urmare, înţelegeţi cât de specială era pentru noi ziua în care am putut să avem grijă de Stella împreună. Evident că reuşeam să ne mai întâlnim şi pe furiş, dar nu mai mult decât o dată sau de două ori, şi atunci doar pentru un moment. Părinţii lui Helen îi vegheau ca nişte ulii până şi cel mai mic pas.

— Helen a spus că aţi luat-o pe Stella în piaţă, aţi cumpărat îngheţată, v-aţi întors prin pădure şi apoi aţi lăsat-o în curte, când aţi văzut acolo maşina tatălui ei. Aşa este? Şi apoi v-aţi dus să faceţi baie?

Marie încuviinţă din cap.

— Da, aşa este. Ne-am grăbit să o lăsăm pe Stella pentru că voiam un moment numai pentru noi. Am făcut baie, ne-am sărutat şi… în fine, cred că înţelegeţi. Atunci mi s-a părut că mai aud pe cineva în pădure şi am avut senzaţia că eram observate.

— Ce s-a întâmplat apoi?

Apoi ne-am îmbrăcat. Eu am mers acasă la mine, iar Helen acasă la ea. Deci ea zice că a omorât-o pe Stella apoi, după ce am plecat… clătină Marie din cap. Mi-e greu să cred asta, Doamne, aveam treisprezece ani! Trebuie să fi fost persoana pe care am auzit-o în pădure. Şi bănuiesc cine era. James era un tip sinistru încă de pe-atunci şi umbla tot timpul prin pădure, câteodată găseam animale moarte şi ghiceam că era James care se juca de-a trasul la ţintă. Fusese mereu obsedat de arme, de război, de a ucide. Toţi ştiau asta. Că nu era tocmai normal. Toţi în afară de tatăl lui Helen, ei doi erau de nedespărţit. Dacă James nu era în pădure, atunci era acasă la familia lui Helen. Iar faptul că s-a însurat cu Helen… ei bine, asta a fost la limita incestului.

Marie se strâmbă din nas.

— De ce aţi recunoscut, atunci? întrebă Patrik. De ce aţi recunoscut o crimă pe care nu aţi comis-o?

Oare răspunsul lui Marie va fi diferit de cel al lui Helen?

— Eram naivă. Şi nu am înţeles gravitatea situaţiei, că totul era de-adevăratelea. Îmi amintesc că lucrurile mi se păreau palpitante, cumva. Planul meu era ca Helen şi cu mine să rămânem împreună. Aveam această imagine romantică că urma să fim condamnate şi trimise undeva împreună. Atunci aş fi scăpat de familia mea şi aş fi fost numai cu Helen. Iar când aveam să fim eliberate am fi explorat

lumea împreună… vă daţi seama, închipuirile copilăreşti ale unei fete de treisprezece ani. Nu-mi putusem niciodată imagina consecinţele prostiei mele. Am recunoscut şi am sperat ca Helen să-mi înţeleagă planul şi să intre în joc, ceea ce a şi făcut. Apoi, când mi-am dat seama că nu aveam să ajungem în aceeaşi casă de corecţie, aşa cum îmi imaginasem, ei bine, era prea târziu. Nimeni nu ne credea. Ei soluţionaseră cazul, totul era împachetat şi pus la loc. Ca o mică cutie de cadou cu panglică roşie. Nimeni nu era interesat să mai pună ceva sub semnul întrebării sau să continue investigaţia.

Făcu o pauză, înghiţi în sec de câteva ori.

— Ne-au despărţit. Eu am ajuns la diferite familii adoptive, în timp ce Helen s-a mutat la Marstrand cu familia ei, după un scurt timp petrecut în casa de corecţie. Dar eu număram secundele până când amândouă aveam să împlinim optsprezece ani…

— Ce s-a întâmplat când aţi împlinit optsprezece ani? întrebă Martin.

Nu-şi putea desprinde privirea de pe buzele lui Marie. Povestea care se depăna în faţa lor era incredibilă şi totuşi atât de simplă şi de la sine înţeleasă. Umplea multe lacune, clarifica ceea ce bănuiau, dar nu putuseră spune exact.

— Am luat legătura cu Helen. Iar ea m-a expediat. A spus că urma să se căsătorească cu James şi că nu mai voia să aibă de-a face cu mine. Că totul fusese o greşeală… La început, nu am crezut-o. Iar când am înţeles că vorbea serios, m-am prăbuşit. Încă o iubeam, sentimentele mele erau la fel de puternice. Nu s-a dovedit a fi deloc un moft adolescentin şi trecător. Ba chiar vremurile şi circumstanţele mă făcuseră să o iubesc şi mai mult. Dar ea nu voia să ştie de mine. Nu puteam să pricep, dar ce aş fi putut face? Cel mai greu de înghiţit era că avea să se căsătorească taman cu James. Nu, ceva nu se potrivea, însă n-am putut decât să las lucrurile în voia lor. Până acum. Nu poate fi o coincidenţă că am primit acest rol, că am fost nevoită să mă întorc acasă. Am venit să primesc răspunsuri. Nu am uitat-o niciodată. Helen a fost iubirea vieţii mele. Şi am crezut că şi eu am fost la fel pentru ea.

— Şi de aceea aţi mers la ea în acea dimineaţă? întrebă Patrik.

Marie încuviinţă din cap.

— Da, mă hotărâsem să îi cer răspunsurile de care aveam nevoie. Dar cum am spus deja, nu a vrut să îmi dea drumul înăuntru.

— Şi apoi ce s-a întâmplat? întrebă Patrik.

— Am mers pe terasa din spate şi am vorbit. La început, m-a tratat ca pe o străină. Rece şi de sus. Dar am văzut că acea Helen pe care o cunoşteam era acolo, oricât ar fi încercat să o dea la o parte. Aşa că am sărutat-o.

— Cum a reacţionat?

Marie îşi duse degetele la buze. Le atinse uşor.

— Mai întâi nu a reacţionat deloc. Apoi mi-a răspuns cu alt sărut. Era ca şi cum nu trecuseră acei treizeci de ani. Era Helen a mea, se ţinea strâns de mine şi ştiam că avusesem dreptate tot timpul, că nu încetase să mă iubească. I-am spus şi ei asta. Nu a negat, dar nici nu mi-a dat vreun răspuns rezonabil cu privire la motivul pentru care m-a abandonat. Nu putea sau nu voia să explice. Am întrebat-o despre James, i-am spus că refuzam să cred că la optsprezece ani a vrut să se căsătorească cu el, i-am spus că ar fi fost imposibil să-l iubească pe el. Că ceva nu se potrivea. Dar ea susţinea cu încăpăţânare că se îndrăgostise de el. Că îl alesese pe el, nu pe mine, şi că nu aveam decât să accept asta. Dar ştiam că minte, aşa încât până la urmă m-am enervat şi am plecat de acolo. Am lăsat-o pe terasă. Şi m-am uitat la ceas când am plecat, întârziasem deja la filmări. Era opt şi douăzeci. Deci dacă fata a murit pe la ora opt, nu ar fi putut să o omoare ea. Era cu mine atunci.

— Atunci de ce credeţi că spune că ea a omorât-o? întrebă Patrik.

Marie mai trase un fum în timp ce reflectă asupra întrebării.

— Cred că Helen are multe secrete, zise ea apoi. Dar singura care are cheia lor este ea.

Se ridică brusc.

— Trebuie să mă întorc la studio. Munca mea e singurul lucru care contează pentru mine.

— Aveţi o fiică, interveni Martin fără a se putea abţine. Marie se uită la el. Expresia vulnerabilă de mai înainte dispăruse.

— Un accident de muncă, explică ea scurt şi plecă, lăsându-i într-o încăpere plină de fum de ţigară şi de mireasma grea a parfumului.

— Acum stai într-un loc, Bertil! îi ceru Paula răspicat.

Să îi pui o cravată lui Mellberg părea ceva imposibil.

Rita se dăduse bătută cu o clipă mai înainte, bombănind şi înjurând, iar acum se grăbeau să ajungă la timp pentru nunta Kristinei şi a lui Gunnar.

— Să dea naiba în toată treaba asta la patru ace, cine a inventat idioţeniile astea că trebuie să umbli cu un şnur în jurul gâtului ca să fii îmbrăcat frumos! zise Mellberg şi trase de cravată pentru ca nodul pe care tocmai îl făcuse Paula să se strice din nou.

— Ah, la dracu, zise ea, dar regretă imediat când îl văzu pe Leo luminându-se la faţă şi repetând: „Dacu! Dacu! Dacu!"

Bertil chicoti şi se întoarse spre Leo, care stătea pe pat privindu-i.

— E bine, trebuie să-ţi aduni o listă întreagă de înjurături, pentru că o să ai nevoie de ele toată viaţa. Poţi să spui „la naiba"? Şi „draci"?

— Aibă! Aci! strigă Leo, iar Paula se uită urât la Mellberg.

— Eşti ca un sugar în vârstă. Să înveţi un copil de trei ani să înjure! îl mustră ea, după care se întoarse spre Leo şi spuse răspicat: Nu ai voie să spui ce ţi-a zis bunu Bertil! Ai înţeles?

Leo văzu degetul mustrător şi dădu din cap întristat.

Mellberg se întoarse spre el, îi făcu cu ochiul şi şopti: Satana!

— Satana! repetă Leo chicotind.

Paula oftă. Aoleu. Era o misiune imposibilă. Şi nu doar nodul de la cravată.

— Cum facem în cazul în care Karim şi copiii nu obţin apartamentul? întrebă ea făcând o ultimă încercare cu cravata. Văd pe faţa lui că i se pare dificil să locuiască cu noi şi oricum asta ar fi imposibil pe termen lung, au nevoie de ceva al lor. Ar fi fost perfect dacă ar fi putut obţine apartamentul de lângă noi, dar nu reuşesc să dau de proprietar, să ne spună cum e treaba cu primăria şi chiria. Iar primăria nu a putut găsi o altă locuinţă.

— Ah, se rezolvă cumva, zise Mellberg.

— Se rezolvă? Da, e uşor pentru tine să spui asta, nu pare să-ţi pese. Nu te-am văzut mişcând un deget pentru a încerca să-l ajuţi pe Karim, deşi într-o anumită măsură eşti şi tu de vină că s-au întâmplat toate astea!

Se muşcă de buză, fusese inutil de dură. Dar frustrarea că nimeni nu părea să vrea să-l ajute pe Karim o făcea să-şi dorească să lovească şi să calce pe coadă pe cineva. Tare.

— Ai temperamentul mamei tale, zise Mellberg vesel, aparent

netulburat de izbucnirea ei. Uneori prinde bine, dar ar trebui să vă exersaţi mai mult răbdarea şi stăpânirea de sine, voi două. Luaţi aminte la mine: lucrurile se rezolvă întotdeauna. Cum se spune în *Regele Leu:* Hakuna matata.

— Hakuna matata! strigă Leo fericit sărind în pat.

Regele Leu era filmul lui preferat. De la o vreme, îl vedea şi de cinci ori pe zi.

Paula dădu drumul furioasă cravatei lui Mellberg. Ştia că n-ar trebui să-l lase să o afecteze, dar nonşalanţa lui o scotea din fire.

— Bertil, m-am obişnuit să trăiesc cu ideea că eşti un mascul egoist şi şovin! Dar să nu dai doi bani pe felul în care se simt Karim şi cei doi copii care tocmai şi-au pierdut mama, asta e…

Era atât de furioasă, că nu-şi mai găsea cuvintele.

— Du-te dracu', asta-i tot ce pot să zic!

Când deschise uşa dormitorului şi se năpusti plină de nervi afară, auzi ecoul vesel „la dacu" din partea lui Leo. Va trebui să aibă o discuţie serioasă cu el mai încolo. Acum, însă, trebuia să ia legătura cu proprietarul acela blestemat, de-ar fi fost să bată la uşa lui până mâine dimineaţă. Prinse cu o mână partea largă a rochiei şi înjură când coborî treptele cu tocurile înalte. Îmbrăcatul festiv era departe de a fi o plăcere pentru ea. Se simţea pur şi simplu ridicolă îmbrăcată aşa. Mai era şi nepractic, se gândi, călcând din nou strâmb în faţa apartamentului proprietarului. Bătu cu pumnul în uşă şi se pregăti să mai bată o dată, mai puternic, dar uşa se deschise.

— Ce s-a întâmplat? întrebă proprietarul. Arde undeva?

— Nu, nu, zise Paula ignorându-i privirea mirată când o văzu în rochie şi pantofi cu toc.

Îşi îndreptă postura, însă îşi dădu seama că era greu să emani autoritate în rochie cu flori şi escarpeni.

— E vorba despre apartament. Pentru familia de refugiaţi care locuieşte la noi. Ştiu că e o diferenţă de vreo două mii de coroane pe lună între preţul pieţei şi suma cu care primăria e dispusă să contribuie, dar s-ar putea rezolva în vreun fel? Apartamentul e gol şi ei chiar au nevoie de o casă. Iar pentru că este chiar lângă noi, nu se vor simţi singuri. Putem să garantăm pentru ei, semnez eu ce e de semnat, orice! Un pic de empatie pentru o familie cu copii care are nevoie de ajutor, la naiba!

Stătea cu mâinile la şold uitându-se urât la el, care o privea uimit.

— Dar asta s-a rezolvat deja, zise el. Bertil a fost la mine ieri şi a zis că plăteşte el diferenţa de chirie cât timp e nevoie. Pot să se mute de luni.

Paula se uită uluită la el, iar proprietarul dădu din cap nedumerit.

— Nu a zis nimic? Nu am avut voie să-i spun lui Karim în caz că-l întâlneam, pentru că Bertil voia să afle de la dumneavoastră.

— Ticălos bătrân, bombăni Paula.

— Poftiţi? zise proprietarul.

— Nu, nimic, zise ea şi făcu semn cu mâna pentru a încheia conversaţia.

Urcă încet scările până la apartamentul lui Mellberg şi al Ritei.

Ştia că stătea acolo, sus, şi murea de râs pe seama ei. Dar nu avea decât. Nu-l pricepea pe tipul ăsta. Putea fi cel mai enervant, sucit, îndărătnic şi meschin bătrânel. Dar era şi persoana pe care Leo o adora. De-ar fi fost doar asta, şi Paula i-ar fi iertat toate idioţeniile. Însă acum nu avea să uite vreodată nici că le asigurase o casă lui Karim şi copiilor.

— Vino să-ţi leg cravata aia blestemată! strigă ea intrând în apartament.

Din dormitor îl auzi pe Leo strigând voios „betemată”.

— Arăt grasă în asta? se nelinişti Erica întorcându-se către Patrik.

— Arăţi foarte bine, zise el strecurându-se în spatele ei şi cuprinzând-o cu braţele. Hmm, şi miroşi bine.

O adulmecă la ceafă.

— Ai grijă cu coafura, râse ea. I-a luat o oră şi jumătate lui Miriam să o facă, aşa că să nu-ţi vină vreo idee…

— Nu ştiu ce vrei să spui, spuse el pigulind-o de gât.

— Încetează!

Se desprinse de el şi se contemplă în oglindă.

— Rochia nu atât de rea, nu? Mi-era teamă că o să mă îmbrace în roz-somon cu o fundă mare pe fund, dar mama ta m-a surprins. Şi rochia ei e minunată.

— Mie tot mi se pare că toată treaba asta cu nunta e cam stranie, bombăni Patrik.

— Eşti absurd, oftă Erica. Părinţii au voie să aibă o viaţă. Şi oricum, eu am de gând să mă culc cu tine şi când vei avea şaptezeci de ani…

Îi zâmbi în oglindă.

— De-abia aştept să văd cum arată Anna, a fost o provocare pentru ele să-i coasă rochia de domnişoară de onoare. Un cort, practic.

— Da, începe să se facă mare, zise Patrik şi se aşeză pe pat să îşi lege şireturile.

Erica îşi prinse o pereche de pietre albe şi strălucitoare de urechi şi se întoarse spre el.

— Până la urmă, cum ţi se pare treaba cu Helen şi Marie? Ai pus cap la cap tot ce au povestit?

— Nu ştiu. Patrik se frecă la ochi. Gândurile nu mi-au dat pace toată noaptea şi nu ştiu ce să mai cred. Helen neagă că ar fi avut o relaţie amoroasă cu Marie. Spune că e numai o invenţie a ei şi că nu a

fost la ea acasă în acea dimineaţă. Însemnările lui Dagmar confirmă că a trecut un Renault alb, ceea ce înseamnă că Marie spune adevărul. Dar avem numai cuvintele ei. Şi chiar dacă era într-adevăr acolo la ora opt dimineaţa, nu ştim dacă ceasul Neei arată într-adevăr momentul când a murit. Poate mergea greşit sau nu s-a oprit atunci când a căzut din pod. Aşa că multe lucruri sunt destul de incerte şi o să mă simt mult mai bine după ce primim rezultatele analizelor, care ne-ar putea oferi dovezi concrete. Însă avem suficient cât să o reţinem pe Helen, în afară de mărturisirea ei, de care nu avem motive să ne îndoim: urmele din hambar, ciocolata pe care i-a dat-o Neei, hainele pe care a încercat să le ardă, amprentele…

Erica văzu că ceva îl frământa.

— Dar? întrebă ea.

— Nu-mi place să rămână semne de întrebare, şi există lucruri care nu se potrivesc. De exemplu, Helen spune că a lovit-o pe Stella în cap cu o piatră, a văzut că era moartă şi apoi a fugit acasă. Dar, conform vechii autopsii, Stella a fost lovită de mai multe ori în cap. Şi a fost găsită în apă. Atunci cum a ajuns acolo?

— Au trecut treizeci de ani, memoria îţi poate juca feste cu timpul, spuse Erica aruncând o ultimă privire spre oglindă.

Făcu o piruetă în faţa lui Patrik.

— Iată! Arăt suficient de bine?

— Eşti incredibil de frumoasă, spuse el sincer.

Se ridică şi îşi puse sacoul. Apoi îi imită pirueta.

— Şi eu?

— Foarte frumos, dragul meu, zise ea şi înclină spre el să-l sărute.

Apoi se îndreptă din umeri. O preocupa ceva din cele spuse de Patrik. Dar ce?

Patrik o îmbrăţişă şi gândul dispăru. Mirosea atât de bine azi. Îl sărută uşor.

— Ce crezi despre micii sălbatici? Au rămas întregi, curaţi şi îmbrăcaţi, sau trebuie să o luăm de la capăt?

— Ţine-mi pumnii, zise ea şi coborî prima treptele.

Câteodată se întâmplă şi miracole. Noel şi Anton stăteau ca doi îngeraşi pe canapea şi erau incredibil de dulci cu vestă, cămaşă albă şi papion. De fapt, trebuiau să-i mulţumească Majei pentru asta. Stătea în faţa lor şi-i păzea ca un uliu. Un paznic foarte hotărât, care arăta ca o prinţesă. Avusese voie să-şi aleagă singură rochia şi nu era de mirare că alesese una roz cu volane de tul. Iar punctul forte era o floare roz prinsă în părul pe care Erica reuşise să-l bucleze fără să-l ardă. Asta da realizare!

— Bun! zise ea zâmbind familiei ferchezuite. Să mergem la nunta bunicii!

Când ajunseră la biserică, mulţi dintre invitaţi sosiseră deja.

Kristina şi Gunnar aleseră să se căsătorească în Fjällbacka, deşi locuiau în Tanumshede, iar Erica înţelegea de ce. Biserica de aici era nemaipomenit de frumoasă, ridicându-şi turnul de granit deasupra micului oraş şi a mării sclipitoare.

Băieţii se repeziră în faţă şi Erica îi lăsă în grija lui Patrik. Apoi o luă pe Maja de mână şi merse să o caute pe Kristina. Se uită şi după Anna, care avea să meargă şi ea în suita miresei, însă nu îi văzu nicăieri pe ea şi pe Dan. Era tipic pentru ea să întârzie.

— Unde e Emma? întrebă Maja.

Fiica Annei, Emma, era verişoara ei preferată şi amândouă aveau să poarte rochii identice. Era un eveniment foarte mare în lumea Majei.

— Vin în curând, zise Erica liniştitor, reţinându-şi un oftat.

Merseră în micuţa cameră unde preotul şi cortegiul miresei aşteptau ca invitaţii să ia loc în bănci.

— Wow, făcu ea când o văzu pe soacra ei. Ce frumoasă eşti!

— Mulţumesc, şi tu la fel, zise Kristina îmbrăţişând-o călduros, apoi se uită spre ceas îngrijorată: Unde este Anna?

— Întârzie ca de obicei, zise Erica dar sigur ajunge imediat.

Scoase mobilul să vadă dacă Anna lăsase vreun mesaj şi chiar scria numele ei pe ecran.

Citi mesajul şi apoi spuse zâmbind crispat:

— Nu o să-ţi vină să crezi aşa ceva, dar au mers până la Munkedal să o ia pe Bettina. Şi au avut probleme cu maşina pe drumul de întoarcere. Stau pe marginea drumului aşteptând o maşină de tractare, iar Anna încearcă de o jumătate de oră să găsească un taxi.

— Şi tocmai acum dă un semn! spuse Kristina cu voce ascuţită.

Erica gândea la fel, dar se strădui să rămână calmă. Era ziua soacrei ei şi nimic nu trebuia să i-o strice.

— Vor veni sigur. Dacă nu, vom începe fără ei.

— Da, aşa vom face, zise Kristina. Lumea aşteaptă şi nu putem întârzia nici la masa de la hotelul Stora. Dar nu înţeleg cum reuşeşte mereu…

Oftă, dar Erica văzu că îi trecuse deja iritarea. Câteodată era pur şi simplu nevoie să accepţi situaţia. Şi nimeni nu se mira prea mult. Anna reuşea mereu să facă probleme.

Clopotele începură să bată, iar Erica îi dădu buchetul de mireasă Kristinei.

— E timpul, zise Gunnar şi o pupă pe obraz pe viitoarea lui soţie.

Era aşa de elegant în costumul de culoare închisă, iar faţa blândă i se luminase când îşi văzuse mireasa. Asta era bine, se gândi Erica. Era potrivit cu momentul şi de bun augur. Simţi o lacrimă lunecându-i în coada ochiului şi îşi spuse în minte să-şi revină. Era o idioată sentimentală când era vorba de nunţi, dar i-ar fi plăcut ca machiajul

acela reuşit să reziste măcar până la altar.

— Bine, atunci, puteţi intra, spuse custodele bisericii şi îi îndemnă înainte cu un gest al mâinii.

Erica aruncă o privire rapidă spre poarta bisericii. Nici urmă de Anna. Dar nu mai puteau aştepta.

Sunetul de orgă al marşului nupţial începu să duduie, iar Kristina şi Gunnar se porniră pe culoarul din mijloc. Erica o ţinea pe Maja de mână şi zâmbi când văzu cât de în serios îşi lua rolul. Se strecură în faţă, salutându-i cu mâna, ca o regină, pe toţi invitaţii.

La altar, ele două se aşezară în partea stângă, în timp ce Kristina şi Gunnar se apropiau de preot. Patrik se afla în banca din faţă cu Noel şi Anton şi mima: „Unde e Anna?”. Erica îşi dădu ochii peste cap. Cât de penibil! Şi Emma se bucurase atât de mult că era domnişoară de onoare.

Ceremonia continua solemn, iar perechea de însurăţei răspunse cu „da”, aşa cum era de aşteptat. Erica îşi şterse o lacrimă şi se miră cât de bine reuşise să se înfrâneze. Îi zâmbi Kristinei, aşteptând să se audă muzica de ieşire. Dar în loc de asta marşul nupţial începu din nou. Erica se uita uimită spre tribună. Se îmbătase organistul? însă apoi îi văzu. Şi dintr-odată înţelese. Toată îngrijorarea dispăru şi lacrimile începură să îi curgă şiroaie pe obraji. Se uită la Kristina, care zâmbea şi îi făcea cu ochiul. Ea şi Gunnar se retraseră într-o parte şi acum erau faţă în faţă cu ea şi cu Maja.

Un murmur străbătu mulţimea şi, cu priviri uimite şi cu zâmbete, invitaţii urmăriră cea de-a doua pereche de însurăţei apropiindu-se de altar. Anna îi aruncă Ericăi o privire când trecu pe lângă ea, iar aceasta plângea acum atât de puternic, că abia mai putea să respire. Simţi recunoscătoare cum cineva îi pune un şerveţel în mână şi, când îşi ridică privirea, îl văzu pe Patrik, care se strecurase în faţă.

Anna era foarte frumoasă. Alesese o rochie albă cu broderii pe talie, care mai degrabă îi scotea în evidenţă burta, în loc să o ascundă. Părul blond era desfăcut, iar vălul prins într-o diademă simplă. Erica recunoscu vălul. Era acelaşi pe care îl purtase ea însăşi când se măritase cu Patrik, cel care fusese purtat şi de mama lor înainte. Dan era elegant, în costum bleumarin, cu cămaşă albă şi cravată de aceeaşi nuanţă cu costumul. Arăta ca un viking, cu umerii lui largi şi părul blond, dar cu toate astea costumul îl îmbrăca neaşteptat de bine.

După ce se rostiră toate promisiunile şi fură declaraţi soţ şi soţie, Anna îşi întoarse privirea spre Erica. Şi pentru prima oară văzu ceva ce nu mai văzuse în ochii neastâmpăratei sale surori. O stare de calm. Şi înţelegea ce anume încerca Anna să îi spună, fără cuvinte: că putea să lase frâiele. Că nu era nevoie să se mai îngrijoreze. Că Anna îşi găsise în sfârşit pacea.

Soarele continua să încălzească pontonul, unde Marie stătea pe jumătate alungită în scaunul ei Adirondack. Ca de obicei, soarele după-amiezii era de o frumuseţe ce-ţi tăia respiraţia. Jessie plecase cu o oră în urmă, iar casa era pustie. Mergea din nou la Sam şi în ziua următoare aveau ceva petrecere. Jessie la petreceri, incredibil, lucrurile evoluau bine pentru ea.

Marie băuse mai mult decât îi stătea în obicei, dar nu conta. Următoarea scenă era de abia în ziua următoare, după prânz. Absorbi lacomă ultimele picături din pahar şi se întinse după sticla de pe măsuţă. Goală. Încercă să se ridice, însă căzu la loc imediat.

Până la urmă, reuşi să se urnească. Cu sticla în mână, se împletici până în bucătărie. Deschise frigiderul şi luă o şampanie rece. A treia sticlă pentru seara aceea. Dar avea nevoie de asta, avea nevoie să-şi potolească suferinţa.

Nu prea ştia ce-şi închipuise. Că Helen avea să povestească despre ele, avea să confirme relaţia lor imediat cum Marie dezvăluia totul. Însă Helen o respinsese încă o dată. O expediase, o umilise.

Marie se mira cum de putea să doară la fel de mult, acum, după treizeci de ani. Îşi dedicase toată viaţa uitării, avusese un succes la care Helen putea numai să viseze. Trăise cu adevărat, fără oprelişti, fără îngrădiri, fără ochelari de cal. Helen, dimpotrivă, se umilise acceptând această viaţă cenuşie cu bărbatul ei anost şi fiul ei ciudat. Rămăsese în Fjällbacka, unde oamenii te vorbeau pe la spate dacă luai un pahar de vin într-o zi de marţi sau dacă-ţi vopseai părul în altă nuanţă decât un trist blond-cenuşiu.

Cum de putea să o respingă Helen?

Marie se prăbuşi în scaun stropindu-se cu şampanie pe mână, şi se linse repede. Apoi îşi turnă în pahar şi adăugă suc de piersici. Beţia îi făcea corpul letargic, dar într-un mod plăcut. Se gândi la ce îi spusese acelui fermecător poliţist roşcat. Că Jessie fusese un accident de muncă. Într-un fel, era sinceră. Nu se gândise niciodată să aibă copii. Se protejase destul de bine tocmai ca să nu se aleagă cu un copil. Şi totuşi, rămăsese gravidă. Ba mai rău, cu un producător mic şi gras. Şi căsătorit, fireşte. Ca toată lumea.

Detestase să fie gravidă şi crezuse în mod serios că avea să moară în timpul naşterii. Iar copilul fusese cleios, roşu, stăpânit de o foame imperioasă şi de nepotolit. Nenumărate dădace şi apoi şcoli cu internat, de îndată ce apăruse această posibilitate. Nici măcar nu fusese nevoie să aibă de-a face cu copilul.

Se întreba ce avea să se aleagă de Jessie. Până când împlinea optsprezece ani, Marie primea plăţi lunare de la producătorul cel gras. Conform acordului. După aceea, Jessie nu va mai avea niciun rol în viaţa lui Marie, încercă să-şi imagineze o viaţă fără Jessie. Singurătatea şi libertatea i se păreau binevenite. Oricum oamenii nu

au însemnat decât dezamăgiri pentru ea. Iubirea nu a însemnat decât dezamăgire. Era numai o chestiune de timp înainte ca presa să afle despre ea şi despre Helen. Nu înţelegea cum de se răspândeau atât de repede veştile aici, era ca şi cum toţi ar fi fost conectaţi la un fel de conştiinţă colectivă. Ştiri, informaţii, bârfe, date reale, minciuni, toate se propagau cu viteza vântului.

Nu era neapărat ceva de rău augur. Era un trend în ziua de azi.

Da, în cercurile artiştilor şi actorilor devenise o modă să te culci cu persoane de acelaşi sex. I-ar da brandului ei un uşor avantaj. Senzaţia că era în pas cu timpurile. Finanţatorii filmului ar jubila. O vedetă controversată era ca un jackpot pentru ei. Mai întâi fuseseră articolele despre crimă. Fascinaţia a ce e interzis, întunecat, periculos. Apoi povestea de amor. Ruptura. Două fete tinere despărţite cu forţa de lumea neînţelegătoare a adulţilor. Aşa de banal. Aşa de dramatic. Aşa de efectiv.

Marie ţinu paharul aproape gol în faţa ochilor. Bulele dansau şi seduceau. Erau singurele care fuseseră de partea ei în toţi anii. Însoţitoarele ei fidele. Se întinse din nou după sticlă. Nu avea de gând să se oprească din băut înainte ca întunericul şi alcoolul să nu îi fi înecat toate gândurile. Despre Helen. Despre Jessie. Despre ce a avut. Despre ce nu a avut, niciodată.

— Alo?

Mellberg se trase deoparte şi îşi astupă o ureche cu degetele. Era un vacarm îngrozitor.

— Da? zise el încercând să audă ce spunea persoana de la celălalt capăt.

Ieşi pe coridor şi până la urmă găsi un semnal suficient de bun cât să audă ce spunea persoana lui de contact de la *Expressen*.

— Aţi primit un pont? Da, şi noi suntem asaltaţi de telefoane. Toţi recunosc vocea. Toţi de la poştaş la vecin… ce? Cineva care a nimerit? Când? Ce? Vorbeşte mai tare!

Ascultă atent. Apoi intră din nou în restaurant. Îl găsi pe Patrik pe o canapea vorbind cu o doamnă căreia părea să-i fi trecut data de expirare şi pe deasupra părea a se fi înveselit serios cu vinul servit acolo.

— Hedström. Poţi veni un moment?

Patrik îi aruncă o privire recunoscătoare şi se scuză.

— Cine e zgripţuroaica? îi suflă Mellberg.

— Nu prea ştiu. O rudă prin alianţă a cumnatei bunicii mele sau ceva pe acolo. Sunt o groază de oameni aici despre care nu ştiam că ar fi rude cu mine.

— Asta e oribil cu nunţile. Nici nu visez să mă însor, zise Mellberg. Rita mă poate implora, dar asta nu se va întâmpla. Unele suflete sunt

prea libere pentru a fi înlănţuite.

— Aveai ceva important de spus, i-o reteză Patrik.

Ajunseră la bar şi se aşezară la masă.

— Au sunat de la *Expressen*. A dat un semn un bărbat cu ceva… foarte interesant de spus. În seara de dinainte de a primi pontul anonim cu privire la Karim, un bărbat luase în maşină trei tineri din Fjällbacka. Doi băieţi şi o fată. I-a lăsat în dreptul taberei de refugiaţi. Şi i s-a părut auzindu-i şoptind despre ceva ce urmau să facă. Nu îi luase prea în serios. Atunci. Însă acum, după ce s-a scris în ziare, a început să intre la idei.

— Bine, sună interesant, zise Patrik încuviinţând din cap.

— Aşteaptă, îl opri Mellberg. Ceva şi mai interesant. L-a recunoscut pe unul dintre băieţi. Era băiatul lui Bill.

— Bill? Bill navigatorul?

— Da, tipul care a sunat avea băiatul la şcoala de navigaţie a lui Bill. Şi l-a recunoscut pe fiul lui.

— Ce ştim despre el? zise Patrik şi mai comandă bere, ridicând două degete spre barman. E credibil?

— Nu e ceva de care să ne ocupăm în seara asta? zise Mellberg arătând spre beri.

— Nu, nu e ceva ce să facem în seara asta, confirmă Patrik. Dar luni o să am o vorbă cu tinerii ăia. Vrei să vii şi tu?

Mellberg se uită în jur. Apoi făcu mirat un semn spre sine.

— Eu?

— Da, tu, zise el şi luă câteva guri de bere.

— Nu mă întrebi niciodată. De obicei, îl întrebi pe Martin. Sau pe Gösta. Sau pe Paula…

— Da, dar acum te întreb pe tine. Tu ai cules informaţia. Poate că eu nu aş fi făcut la fel. Dar a funcţionat. Aşa că aş vrea să vii cu mine.

— Da, la naiba, e clar că vin, se aprinse Mellberg. Poţi avea nevoie de cineva cu un pic de experienţă.

— Absolut, zise Patrik râzând.

Apoi deveni serios.

— Auzi, Paula mi-a povestit despre treaba cu Karim şi apartamentul. Vreau doar să spun că mi se pare al naibii de elegant.

Îşi ridică paharul.

— Ei, zise Mellberg toastând şi el. Rita a insistat. Ştii cum se spune: „Happy wife, happy life”**[63]**.

— Hear, hear!**[64]**

Patrik îşi ridică din nou paharul. În seara asta îşi va permite să se destindă şi să se distreze un pic. Trecuse prea mult timp de când nu mai făcuse aşa ceva.

Maestrul Anders luă sticla cu alcool. Îi scoase dopul, iar Elin începu să se roage. Bănuia că Dumnezeu o părăsise, însă nu înceta să se roage.

Lichidul îi fu turnat pe spate şi se înfioră simţindu-i răceala. Dar acum ştia ce avea să se întâmple. Încetase să mai lupte şi să se mai agite, asta nu făcea decât să înrăutăţească rănile de la încheieturi. Inspiră adânc când auzi sunetul pietrei de cremene lovite şi simţi mirosul de ars, apoi strigă când focul i se împrăştie pe spate.

Când focul se stinse, într-un sfârşit, gemu numai simţind mai uşurată cum inconştienţa începe să-i amorţească simţurile. Atârna de tavan ca o bucată de carne. Tot ce era uman se pierdea, nu se mai putea gândi decât la durere şi să încerce să respire, să respire.

Când se deschise uşa, crezu că era Lars Hierne care s-a întors să audă dacă era gata să recunoască. În curând, nu va mai putea rezista. Dar vocea îi aparţinea altcuiva. Era o voce pe care o cunoştea prea bine.

— Ah, Dumnezeule! zise Preben şi o mică speranţă apăru în sinea lui Elin.

Nu ar trebui totuşi să se îndure când o vedea aşa? Goală şi pângărită, expusă celor mai atroce suplicii.

— Preben! reuşi să spună şi încercă să se întoarcă în direcţia lui, dar lanţul o aruncă în partea opusă. Ajută-mă…

Vocea îi era spartă, dar ştiu că auzise. Respira scurt şi sacadat, însă nu spunea nimic. După o tăcere mult prea lungă, zise:

— Mă aflu aici în calitate de pastor al tău, ca să te rog să-ţi recunoşti crima de care te faci vinovată. Dacă îţi mărturiseşti vrăjitoriile, Elin, poţi să-ţi expiezi crima. Promit să mă ocup eu de înmormântarea ta. Numai dacă mărturiseşti.

Când realiză sensul celor spuse şi auzi nervozitatea din vocea lui fu, ca şi cum îşi pierdu minţile. Cu un croncănit răguşit, dădu drumul nebuniei atârnând acolo în lanţ, arsă şi rânită. Râse şi râse până când uşa fu încuiată într-un sfârşit. Şi se hotărî. Nu avea de gând să recunoască ceva de care nu se făcea vinovată.

O zi mai târziu, Elin Jonsdotter recunoştea că era vrăjitoare şi că făcea lucrarea diavolului. Priceperea maestrului Anders fusese mai presus. După ce îi atârnase greutăţi de picioare, o aruncase pe un pat de cuie, o pilise între degete cu o pilă de oţel, îi zdrobise degetele mari într-o menghină şi îi bătuse aşchii şi în unghiile de la mâini şi de la picioare, Elin nu mai răzbise. Sentinţa fusese confirmată şi de tribunalul din Uddevalla, şi de cel din Göta. Era vrăjitoare şi avea să fie condamnată la moarte. Mai întâi avea să fie decapitată, apoi corpul avea să îi fie ars pe rug.

— Trebuie să mănânci bine, zise Sam.

Deschise frigiderul şi se uită. Jessie stătea la masa din bucătărie. Ridică din umeri.

— Pregătesc câteva sendvişuri.

Scoase nişte unt, brânză şi şuncă, luă pâine din coş şi începu să ungă feliile. Puse două pe o farfurie pe care o aşeză în faţa lui Jessie. Apoi îi turnă un pahar de lapte cu ciocolată O'boy..

— O'boy e pentru copii, zise ea.

— O'boy e bun.

Se uită la ea cum stă aplecată pe masă şi îşi mănâncă sendvişul. Era atât de frumoasă, că durea. Era pregătit să o urmeze până la capătul lumii şi înapoi. Spera numai că şi ea simţea la fel.

— Nu te-ai răzgândit?

Jessie clătină din cap.

— Nu putem da înapoi acum.

— Trebuie să verificăm din nou că avem tot. Totul trebuie să fie perfect. Trebuie să fie… elegant. Frumos.

Jessie încuviinţă şi luă ultimele îmbucături din cel de-al doilea sendviş.

Sam se aşeză pe scaunul de lângă al ei şi o trase spre el. Îşi lăsă degetul să-i urmeze linia gâtului, spre gura ei. Nu mai era niciun semn că odată corpul îi fusese acoperit cu tuş negru, dar ceea ce era ascuns dedesubt era tot acolo. Nu exista decât un singur mod de a şterge asta. Voia să o ajute. Avea să o ajute. Şi în acelaşi timp avea să şteargă negreala care se lipise de el.

— Cum stăm cu timpul?

Se uită la ceas.

— Ar fi bine să plecăm în jumătate de oră. Dar e pregătit aproape tot. Şi armele sunt puse la punct.

— Şi cum te-ai simţit? întrebă ea trăgându-şi gluga pe cap. Te-a făcut să te simţi bine?

Sam se opri şi rememoră. Într-adevăr. Văzu în faţa lui privirea uluită a lui James.

Apoi zâmbi maliţios.

— M-am simţit al naibii de bine.

Muzica se auzea bubuind de la etajul de sus şi Sanna sui cu paşi nervoşi scările. Deschise uşa, iar Vendela şi Nils se desprinseră unul de altul în pat.

— Ce faci? strigă Vendela. Nu e voie să ai viaţă privată aici?

— Dă muzica mai încet! Şi de acum înainte staţi cu uşa deschisă!

— Eşti nebună.

— Daţi muzica mai încet şi ţineţi uşa deschisă, altfel nu vă mai duc cu maşina la Tanumshede.

Vendela deschise gura pentru a spune ceva, dar o închise la loc. Pentru un moment, Sannei i se păru uşurată.

— Va veni şi Basse?

Vendela clătină din cap.

— Nu mai umblăm cu el, zise Nils.

— Aha, şi de ce?

Nils păru brusc serios.

— Evoluezi. Te dezvolţi ca persoană. Mergi mai departe. Ţine de drumul spre maturizare, nu-i aşa?

Îşi ţinu capul într-o parte. Apoi trase cu ochiul spre Vendela şi îi zâmbi. Vendela şovăi înainte să-i întoarcă zâmbetul.

Sanna se întoarse pe hol. Era ceva la Nils care-i displăcuse mereu. Basse era neajutorat, dar măcar putea fi amabil. Nils, însă, avea o duritate care nu înţelegea de unde provenea. Bill şi Gun erau oameni drăguţi. Plini de solicitudine. Nils era altceva.

Nu îi plăcea că Vendela umbla cu el. Şi astăzi avu sentimentul că nici Vendela nu voia să fie cu Nils.

— Muzica mai încet. Uşa deschisă. Mergem la centrul comunitar în jur de zece.

— Ştii să conduci? întrebă Jessie când Sam îndreptă cheile spre maşină pentru a o debloca.

El deschise portbagajul şi aşeză pachetul.

— M-a învăţat mama. Am condus pe aici, pe la fermă.

— Nu e altceva să conduci pe drum? întrebă ea.

— Ce propunere ai? Să luăm autobuzul?

Jessie clătină din cap. Avea dreptate, bineînţeles. Şi, oricum, ce mai conta?

— Am luat totul?

— Da, cred că da, zise Sam.

— Ai lăsat stickul de memorie în computer?

— Da, e imposibil să le scape.

— Bidoanele?

— Sunt aici, închise Sam portbagajul şi îi zâmbi: Nu te îngrijora. Ne-am gândit la tot.

— Bine, zise ea şi deschise portiera din dreapta.

Sam se aşeză la volan şi porni maşina. Părea calm şi sigur pe el în faţa volanului, iar ea se linişti. Scană frecvenţele de radio până găsi un canal cu muzică veselă. Dădu numai de o melodie veche a lui Britney

Spears, dar era fredonabilă şi antrenantă. Şi azi nici nu mai conta. Lăsă geamul în jos cât era posibil şi îşi scoase capul afară, închise ochii şi simţi cum vântul îi bătea prin plete şi îi mângâia obrajii. Era liberă. După toţi anii ăştia, era în sfârşit liberă. Liberă de a fi cine voia să fie.

Totul era aranjat, planificat şi în ordine. Sam făcuse schiţe minuţioase în caietul de însemnări, luase în calcul toate posibilităţile. Avusese la dispoziţie multe ore singur în camera lui pentru a se gândi la această seară. Ce nu ştia, găsise pe Google. De fapt, nu era atât de greu. Nu era nevoie de cine ştie ce inteligenţă ca să pui la cale cel mai mare dezastru posibil.

Distrugerea era ceea ce avea să cureţe, să restabilească echilibrul. Pentru că toţi fuseseră părtaşi. Fiecare în felul său. Cei care tăcuseră ani la rând, care fuseseră martori fără să spună nimic. Care râseseră. Care arătaseră cu degetul. Care contribuiseră cu bătăi încurajatoare pe umăr şi strigăte de susţinere. Inclusiv cei care protestaseră tăcut, care bombăneau fără a-i putea înţelege cineva, mai mult pentru ei, doar ca să se simtă ei înşişi oameni mai buni.

Chiar şi ei meritau până la urmă să sufere un fel de consecinţă.

Sosiră devreme. În clădire, lumea pregătea discoteca serii. Nimeni nu se uita la ei. Nu le fu greu să descarce din maşină şi pe furiş să ducă acolo tot ce aveau nevoie. Bidoanele cu benzină erau grele, dar luară fiecare câte unul şi le ascunseră în tufişuri, după crengi. Lumina slabă a serii avea să-i ajute să ascundă totul.

Sam verifică ieşirile. Se gândise mult înainte să găsească răspunsul cel mai simplu. Lacăte mari. Ar fi mers, desigur, să spargi o fereastră. Dar nu credea că cineva ar fi putut fi atât de întreprinzător sau atât de curajos. Erau toţi atât de laşi…

Aşteptară în maşină, cufundaţi în banchete. Nu vorbeau, se ţineau numai de mână. El iubea căldura mâinii ei într-a lui. Avea să-i lipsească. Dar era singurul lucru care avea să-i lipsească. Durea prea mult. Viaţa durea prea mult.

Până la urmă, lumea începu să sosească. Sam şi Jessie se uitau pe geam, îi observau pe cei care veneau. Nu aveau să înceapă înainte ca cei mai importanţi să fie acolo.

Până la urmă, îi văzură venind. Vendela şi Nils mai întâi. Basse un moment după ei. Trioul părea să se fi dizolvat. Sam se aplecă spre Jessie şi o sărută. Buzele îi erau cam uscate şi încordate, dar se înmuiară la atingerea lui.

Sărutul nu dură mult. Erau gata să înceapă. Totul fusese spus, totul fusese pregătit.

Nimeni nu se uită la ei când coborâră din maşină. Merseră în arc larg pentru a ajunge neobservaţi în partea din spate. Aduseră cu ei bidoanele de benzină şi geanta. Nimeni nu observase nimic cât merseseră prin iarbă, era întuneric în clădire, ferestrele erau acoperite

cu pânză închisă la culoare sau plastic. Muzica bubuia deja la volum maxim atunci când deschiseră uşile din spate, iar pe ringul de dans se vedeau pâlpâind luminile de discotecă.

După ce aduseră înăuntru bidoanele şi geanta, ieşiră din nou. Fixară un lanţ în jurul clanţei şi prinseră lacătul. Nu mai aveau nimic la ei în afara banilor pentru intrare şi încă un lanţ şi un lacăt. Hotărâţi, merseră în jurul clădirii şi se aşezară la coada de la intrare. Nimeni nu-i observa. Toţi erau zgomotoşi şi uşor ameţiţi după ce petrecuseră deja prin alte părţi.

Trecură de casă fără ca nimeni să le adreseze vreun cuvânt. Locul era plin de lume acum, o mulţime dansantă, turbulentă, cu multe capete. Sam îi reaminti şoptit lui Jessie despre plan. Ea aprobă din cap. Merseră de-a lungul pereţilor. Un tip şi o tipă se giugiuleau aproape de ieşirea din spate. Sam îi recunoscu, erau într-o clasă paralelă. Erau prea preocupaţi unul de altul, cu mâinile tatonând pe sub haine, pentru a-i remarca pe Sam şi pe Jessie. Ei deschiseră geanta şi îşi îndesară repede armele sub haine. Se îmbrăcaseră special pentru asta cu haine largi. Lăsară bidoanele unde se aflau. Încă nu aveau nevoie de ele. Acum mai aveau nevoie doar să închidă uşile de la intrare înainte de a începe amuzamentul.

Când se întoarseră la intrare, Sam îi văzu cu coada ochiului pe Vendela şi pe Nils dansând într-un grup. Fără Basse. Se uită după el şi îl văzu într-un colţ, în cealaltă parte a sălii. Sprijinit de perete, cu braţele încrucişate, se uita fix la Nils şi la Vendela.

La uşile de la intrare încă erau o coadă de zece metri, cu petrecăreţi dornici să intre. Cel care vindea biletele era chiar în afara uşilor, iar Sam se apropie de el.

— Trebuie să verificăm dacă aceste uşi pot fi închise. Măsuri de siguranţă. Durează numai două minute.

— Bine, zise băiatul. Sigur.

Sam trase uşile şi puse repede lanţul şi lacătul. Îşi lăsă umerii să cadă şi se forţă să respire adânc. Maximă concentrare. Nimeni nu ieşea acum. Nimeni nu intra. Aveau controlul sălii. Se întoarse spre Jessie şi îi făcu semn din cap. Se bătea în uşile de la intrare, dar ignoră asta. Muzica era tare, nimeni altcineva nu mai auzea.

Cutia cu comanda electrică se afla într-un mic coridor în stânga intrării şi merse rapid într-acolo. O ultimă privire asupra lui Jessie, care stătea cu mâinile pregătite, pe sub haine. Apoi aprinse lumina şi scoase cablul la care era legată instalaţia de sonorizare. Acum nu mai era cale de întoarcere.

Când lumina inundă sala, iar muzica se opri, fu mai întâi un moment de tăcere consternată. Apoi cineva începu să strige ceva, o fată ţipă. Curând, se auziră mai multe voci agitate. Acolo, în lumină, feţele lor erau palide şi jalnice. Sam simţea cum îi creştea stima de

sine şi îşi lăsa emoţiile acumulate ani la rând să se reverse din el ca un val agreabil. Păşi în faţă, se puse cu spatele la uşa de la intrare şi se întoarse spre ringul de dans, ca să poată fi văzut de toată lumea.

Jessie veni lângă el.

Cu mişcări lente, Sam scoase armele. Stabiliseră să aibă fiecare câte două pistoale. O puşcă ar fi fost incomodă şi greu de ascuns.

Slobozi o împuşcătură în aer cu unul dintre pistoale şi imediat tumultul se opri. Toţi se uitară la ei cu ochii mari. În sfârşit, se răsturnase situaţia. Ştiuse mereu că era mai bun decât ei. Vieţi mărunte cu gânduri meschine şi banale. Curând, ei aveau să fie uitaţi. Pe el şi pe Jessie nu-i va uita nimeni.

Sam merse spre ringul de dans. Nils şi Vendela se uitau prosteşte la el. Îl încânta groaza din privirea lui Nils. Vedea pe faţa lui că ştia. Cu o mână sigură, Sam ridică pistolul. Lent, pentru a savura fiecare secundă, apăsă pe trăgaci. Îl nimeri perfect, chiar în mijlocul frunţii, iar Nils căzu pe spate, cu ochii deschişi. Se scurse un mic şiroi de sânge din gaura perfect rotundă.

Hoinăriră şi hoinăriră. În fiecare seară ieşeau şi se plimbau. Simţeau că îi sufocă aerul stătut de la demisol, era de parcă pereţii se apropiau când venea timpul să se culce. Zgomotul de la televizor se oprea de abia pe la două-trei noaptea, bătrâna nu părea să aibă somn.

Singurul lucru care îi ajuta era să iasă şi să meargă. Ore la rând. Să obosească şi să inhaleze atâta oxigen, cât să le ajungă pentru toată noaptea petrecută la demisol.

Nu vorbeau în timpul plimbărilor. Exista riscul să aducă vorba despre cele petrecute, să-şi hrănească acele coşmaruri cu case în ruine şi copiii sfârtecaţi în explozii. Exista şi riscul să înceapă să vorbească despre viitor şi să realizeze că pentru ei era lipsit de speranţă.

Li se părea că oamenii din casele pe lângă care treceau trăiau în altă lume.

De cealaltă parte a ferestrelor era acea parte a Suediei pe care voiau să o cunoască, şi asta încercau în fiecare seară. Ieşeau în lume, se uitau la balcoanele care erau aşa ciudat de decorative. Fără haine la uscat, fără felinare, poate câte un şir de luminiţe. O dată, Adnan văzuse pe cineva instalând un palmier yucca pe balcon. I se păruse atât de neobişnuit, că simţise nevoia să îi atragă atenţia lui Khalil.

După oraş, obişnuiau să coboare până la şcoală. Îi fascina să vadă o şcoală suedeză. Părea atât de nouă, de frumoasă.

— Par să aibă petrecere în casa roşie, spuse Adnan arătând spre centrul comunitar.

Bill încercase să le explice termenul de „centru comunitar”, dar nu găsiră corespondent în arabă, aşa încât toţi refugiaţii botezaseră clădirea „casa roşie”, în ziua când fuseseră găzduiţi acolo.

— Să mergem să vedem? întrebă el.

Khalil clătină din cap.

— Par a fi tineri. Probabil s-a băut alcool. Şi atunci mereu va fi cineva gata să se ia la harţă cu nişte străini ca noi.

— Ei, nu neapărat, spuse Adnan trăgându-l de braţ pe Khalil. Şi poate vom întâlni nişte fete.

Khalil oftă.

— Cum am spus: va fi scandal dacă vom merge.

— Of, hai odată.

Khalil şovăi. Ştia că exagera cu precauţia, dar nu era el responsabil pentru asta.

Adnan începu să meargă spre clădire, iar Khalil îl smuci de braţ.

— Ascultă!

Adnan se opri şi ascultă. Se întoarse spre Khalil cu ochii căscaţi.

— Împuşcături, zise el.

Khalil confirmă din cap. Era un sunet pe care îl cunoşteau amândoi prea bine. Şi venea de la centrul comunitar. Se uitară unul la altul. Apoi se grăbiră spre sunet.

— Ce petrecere fantastică a fost, zise Erica strecurându-se mai aproape de Patrik pe canapea. Am fost de-a dreptul uimită când Anna şi Dan au intrat în biserică ieri. Bănuiam că îmi ascunde ceva, dar nu aş fi ghicit niciodată că era vorba de o nuntă dublă.

Încă era şocată de surpriză, dar petrecerea de nuntă se dovedise a fi fost cea mai amuzantă dintre toate la care participase, inclusiv a sa. Toţi fuseseră atât de captaţi de lovitura de teatru a Annei şi a lui Dan, că atmosfera de petrecere se instalase deja din biserică. După o masă minunată cu o groază de toasturi, ringul de dans vuise până dimineaţa.

Acum stăteau pe terasă, contemplând apusul şi savurând amintirile.

— Dumnezeule, să fi văzut cum arătai când au intrat Dan şi Anna. Credeam că te transformi într-o pată udă. Nu credeam că cineva ar putea plânge atât de mult. Ai fost foarte dulce. Îţi curgea machiajul şi semănai cu un raton. Sau o pisicuţă. O pisicuţă neagră cu botic dulce…

— Foarte amuzant, zise Erica dar era obligată să-i dea dreptate.

Fusese nevoită să-şi repare machiajul la toaletă de cum intraseră în hotel. Curseseră tot tuşul şi mascara, şi arăta ca…

Erica împietri. Patrik se uită mirat la ea.

— Ce este? Arăţi de parcă ai fi văzut o fantomă.

Erica se ridică rapid. Ajunsese să se gândească la încă un lucru care o frământase. Ceva ce spusese Patrik despre Helen.

— Ai spus ceva ieri când am vorbit despre Helen. Ceva despre

„ciocolata pe care i-a dat-o Neei”. Despre ce era vorba?

— Păi Nea avea ciocolată în stomac, era ultimul lucru pe care îl mâncase. Da, biscuit şi ciocolată, mai exact, iar bănuiala lui Pedersen era că mâncase ciocolată Kex. Când am întrebat-o pe Helen despre asta, a spus că Nea o văzuse pe ea mâncând ciocolată şi a rugat-o să o lase să guste, aşa că a împărţit-o cu ea. Am găsit un ambalaj în pod, prin urmare se potriveşte…

— Helen nu ar fi putut mânca ciocolata. E alergică. Ea a pomenit asta mai întâi? Sau tu?

Patrik se gândi o clipă şi clătină din cap.

— De fapt, nu mai ştiu… Poate că eu am zis primul.

— Şi cum îşi numea Nea pisica? Prietenul din hambar?

— Pisica neagră, râse Patrik. Copiii sunt aşa amuzanţi.

— Patrik, zise Erica şi se uită la el cu un aer grav. Ştiu cum se potrivesc lucrurile. Ştiu cine a făcut asta.

— A făcut ce?

Erica fu pe punctul de a explica, când lui Patrik îi sună telefonul.

O străbătu un fior de îngrijorare când îi văzu privirea.

Patrik ascultă încruntat, închise şi se întoarse spre ea.

— Trebuie să plec, zise el. A sunat Martin, sunt împuşcături în centrul comunitar din Tanumshede.

— Ce ştim, de fapt? se întoarse Martin spre Paula şi Mellberg, care stăteau în spate.

Fusese de serviciu şi îi luase şi pe ei după ce îl sunase pe Patrik.

— Ştim cine e cel care trage?

— Nu, zise ea. Dar sunt în contact cu Annika, telefoanele au început să curgă la secţie, sper să aflăm mai multe imediat.

— Poate avea legătură cu refugiaţii? întrebă Mellberg. Din nou?

— Nu cred, zise Martin clătinând din cap. Pare un fel de petrecere de şcoală, înainte de începerea şcolii săptămâna viitoare. Deci sunt elevi de gimnaziu.

— La naiba, sunt adolescenţi, pufni Mellberg. Cât mai avem?

— Te rog, Bertil, ai condus pe drumul ăsta la fel de des ca şi mine, spuse Martin iritat.

— Avem nevoie de întăriri? întrebă Paula. Să sun la Uddevalla?

Martin se gândi o clipă. Dar ştia instinctiv ce să răspundă. Îşi dădea seama că era grav. Foarte grav.

— Da, sună la Uddevalla, zise el fără să se mai consulte cu Mellberg.

Apăsă pe acceleraţie.

— Ajungem imediat, îi vedeţi pe Patrik şi pe Gösta?

— Nu, dar sunt pe drum, spuse Paula.

Când Martin întoarse pentru a parca lângă centrul comunitar, văzu

doi tineri alergând dinspre clădire. Găsi rapid un loc şi reuşi să-i oprească.

— Ce se întâmplă?

— Someone is shooting in there! zise unul din băieţi pe care Martin îl recunoscu din tabăra de refugiaţi. E crazy! People are panicking [65] …

Cuvintele ţâşneau din el într-un amestec de engleză şi suedeză. Martin ridică o mână pentru a-l face să vorbească mai rar.

— Ştiţi cine e?

— Nu, nu am văzut, we just heard shots and people screaming. [66]

— Bine, mulţumesc, fugiţi de aici, zise Martin făcându-le semn să plece.

— Trebuie să aflăm ce se petrece, mă apropii, zise el ţinându-şi arma lângă picior.

— Venim şi noi, zise Paula şi Mellberg.

Martin aprobă din cap.

Mai mulţi tineri veneau alergând spre ei şi Martin înţelese că se aflaseră afară. Nu vedea pe nimeni ieşind din clădire.

— Ne separăm, zise el. Mergeţi atenţi cât mai aproape de ferestre. Trebuie să avem idee ce se petrece înăuntru.

Amândoi aprobară din cap şi se strecurară tăcuţi spre clădire. Cu nervii întinşi la maximum, Martin se uită pe o fereastră din lateral.

Sângele îi îngheţă în vine. Acum ştia cu ce aveau de-a face. Dar asta nu însemna că ştia cum să facă faţă situaţiei. Patrik şi Gösta erau pe drum, dar avea să dureze ceva până la sosirea întăririlor din Uddevalla. Iar intuiţia îi spunea că nu aveau atât de mult timp.

Se auziră ţipete tot mai multe şi mai ascuţite. Sam trase în aer.

— Ţineţi-vă gura!

Toţi tăcură, dar câteva suspine înăbuşite tot se auziră. Sam îi făcu semn lui Jessie şi ea merse pe lângă el spre ieşirea din spate. Luă anevoie bidoanele cu benzină şi le aşeză lângă picioarele lui Sam.

— Tu, zise el făcând semn spre un băiat în cămaşă albă şi pantaloni maro. Iei bidonul ăsta şi îl verşi pe acolo!

Făcu semn cu mâna de-a lungul peretelui din stânga.

— Şi tu, zise arătând spre un băiat cu ten închis şi bluză roz. Tu te ocupi de partea asta. Ai grijă să înmoi bine draperiile.

Arătă spre bucăţile de material care atârnau peste ferestre.

Ambii băieţi rămaseră iniţial ca paralizaţi, dar când Sam ridică pistolul, prinseră viteză. Luară câte un bidon de benzină fiecare. Rămaseră de o parte şi de alta a sălii, şovăind.

— Grăbiţi-vă, strigă Sam.

Se întoarse spre Jessie.

— Ai grijă să facă totul cum trebuie! Dacă nu, împuşcă-i!

Sam privea la mulţimea tremurândă, suspinătoare, jalnică. Mai

mulţi începuseră să caute o cale de ieşire, calculându-şi şansele de fugă.

— Uşile sunt încuiate, nu puteţi ieşi, zise el răsuflând din greu. N-ar fi o idee bună să încercaţi ceva.

— De ce? suspină Felicia, din clasa lui. De ce faceţi asta? Una dintre cele populare. Sâni mari, păr blond şi bogat. Proastă ca noaptea.

— Da, de ce, voi ce credeţi? zise el.

Se uită spre Vendela, care rămăsese unde căzuse Nils. Tremura în fusta ei scurtă şi în bluza ei minimală.

— Ai vreo teorie, Vendela? De ce facem noi asta?

Îşi plimbă privirea prin sală şi se opri asupra lui Basse.

— Tu ce crezi?

Basse plângea tăcut, cu lacrimi mari.

— Nu sta acolo singur, zise Sam. Vino la Vendela şi la Nils. Doar sunteţi prieteni atât de buni. Gaşca de fier.

Basse începu să se mişte lent spre Vendela, care privea fix înainte. Se aşeză lângă ea, fără a se uita la corpul lui Nils.

Sam îşi înclină capul într-o parte.

— Pe care dintre voi să vă împuşc mai întâi? Puteţi decide voi, nu e tare? Sau vreţi să hotărăsc eu? Nu e o decizie tocmai uşoară. S-o iau pe căţeaua care e şefa supremă sau pe acest nătărău mizerabil care face tot ce i se spune?

Nu răspunseră. Obrajii Vendelei erau acoperiţi cu liniile negre de la rimelul care curgea.

Controlul. Acum era al lui.

Sam ridică pistolul. Trase. Vendela căzu pe duşumea fără să scoată un sunet. Între pereţi răsunară ţipete ascuţite, iar el strigă din nou:

— Tăceţi!

Plânsetele nu puteau fi oprite, iar un băiat mic, dintr-a şaptea, vomită pe duşumea. Vendela ajunsese chiar în dreapta lui Nils. Sam nu ochise la fel de bine ca atunci când îl împuşcase pe acesta, glonţul străbătuse ochiul drept al Vendelei. Dar rezultatul era acelaşi. Era moartă.

Erica stătea pe locul de lângă Patrik, care conducea mai rapid decât niciodată. Ştia că era împotriva oricăror reguli, oricărei raţiuni, dar îl obligase să o ia cu el. „Viaţa tinerilor e în pericol”, îi spusese ea. „Aveţi nevoie de mulţi adulţi care să ofere sprijin şi consolare.” Şi avusese dreptate. Bineînţeles. Îi strânse mâna Ericăi în timp ce privea frumosul peisaj de vară. În mod normal, îl trăgea la somn să conducă pe drumuri pustii şi întunecate, însă acum se simţea mai treaz ca niciodată. În sfârşit, văzu calea lăturalnică ce ducea sus la centrul comunitar. Viră zgomotos şi parcă lângă maşinile lui Martin şi Gösta.

O îndemnă pe Erica să rămână în maşină şi ieşi pentru a primi un prim raport asupra situaţiei.

— E fiul lui Helen! Şi fiica lui Marie! zise Martin privindu-l surescitat.

Mellberg şi Paula încuviinţară.

— Situaţia e acută, ce facem? Sam şi?…

Martin încercă să-şi aducă aminte numele şi Patrik îl completă.

— Jessie, o cheamă Jessie.

— Da, Sam şi Jessie sunt înarmaţi şi îi ţin ostatici pe tinerii dinăuntru. Am văzut unul pe duşumea care nu se mişca. Stăteau în faţa lui, aşa că nu ne-am dat seama cât de grav era. Am verificat cu ambulanţa, sunt pe drum, dar va mai dura ceva.

— Şi întăririle din Uddevalla? întrebă Patrik.

— Ajung în vreo jumătate de oră, zise Paula. Nu cred că putem aştepta atât de mult.

Se auzi încă un foc din centrul comunitar şi toţi tresăriră.

— Ce facem? întrebă Gösta. Nu putem sta şi aştepta întăriri în timp ce ei continuă să tragă.

Patrik rămase pe gânduri preţ de câteva secunde. Apoi luă o decizie rapidă.

Deschise portiera şi o rugă pe Erica să iasă. Explică ce se întâmplase şi ce era în joc.

— Nu-i aşa că ai numărul de telefon al lui Sam? întrebă el.

Ea aprobă din cap.

— Da, l-am primit când i-am luat interviul.

— Mi-l poţi da? Singura noastră şansă ar fi să ajungem la el, să vorbim cu el, să-i facem să înţeleagă, pe el şi pe Jessie, ce nebunie fac ei acum.

Erica îi dădu numărul. Îl tastă, cu degete tremurânde. Continua să sune, dar nimeni nu răspundea.

— La naiba! zise el simţind cum panica îi creştea. Helen ar fi trebuit să fie aici. Poate Sam i-ar fi răspuns. Dar ia prea mult timp să mergem să o aducem. Trebuie să intrăm în legătură cu Sam acum, altfel va împuşca mai mulţi tineri!

Erica se apropie de el.

— Să încerc eu? zise ea cu glas scăzut. Poate răspunde dacă vede că sun eu. Am reuşit să intru în contact cu el când ne-am întâlnit. Am avut impresia că am ajuns la el, iar el s-a deschis în faţa mea.

Patrik o privi cu un aer grav.

— Merită o încercare.

Erica deschise telefonul şi el se uită încordat la ea în timp ce suna.

— Deschide difuzorul, o îndemnă el încet.

— De ce suni?

Vocea lui Sam răsună fantomatic în parcare.

Erica inspiră adânc.

— Speram să vrei să vorbeşti cu mine. Când ne-am întâlnit, am avut senzaţia că ţi se pare că nimeni nu te ascultă. Dar eu te ascult…

Se făcu linişte. În fundal se auziră suspine şi murmur şi cineva care ţipa.

— Sam?

— Ce vrei? întrebă el cu un glas ca din mormânt.

Un glas de om bătrân.

Patrik făcu semn să-i dea telefonul şi după ce ezită câteva secunde Erica i-l înmână.

— Sam? Aici Patrik Hedström. De la poliţie.

Tăcere.

— Vrem numai să vorbim un pic. E cineva pe acolo care are nevoie de ajutor? Ambulanţa e pe drum…

— E prea târziu pentru ambulanţă.

— Ce vrei să spui? întrebă Patrik.

— E prea târziu…

Glasul lui Sam se stinse. În fundal o auziră pe Jessie răstindu-se la cineva să tacă.

Patrik şovăi. Se uită la Erica, ea aprobă din cap. Era un risc. Ori ajungeau la Sam, ori agravau situaţia. Dar singura şansă era să comunice cu Sam. Nu puteau intra în clădire înainte de a sosi întăririle, aşa că nu le rămânea decât să îşi pună speranţele în susţinerea unei conversaţii.

— Ştim, Sam, zise Patrik. Ştim ce s-a întâmplat. Ştim că mama ta a încercat să-şi asume vina pentru cele petrecute. N-ai putea să le dai drumul tinerilor de acolo, nu au făcut nimic, putem vorbi despre asta?

— Nu au făcut nimic? Ce dracului ştiţi voi despre ce au făcut şi ce n-au făcut? Vocea lui Sam urcă în falset. Habar nu aveţi. Sunt odioşi. Mereu au fost odioşi şi nu merită să mai trăiască.

Pufni şi Patrik văzu o breşă, o deschidere. Atâta vreme cât Sam simţea ceva, putea ajunge la el. Cei mai periculoşi erau oamenii care se închideau de tot.

— Şi Nea? întrebă el. Ce s-a întâmplat cu ea? Şi ea merita să moară?

— Nu, a fost un accident, zise Sam cu glas scăzut. Nu am vrut. Eram… am văzut… am văzut-o pe mama sărutând-o pe Marie. Credeau că sunt singure, dar le-am văzut clar din ascunzişul meu din hambar. Voiam numai să fiu lăsat în linişte, iar Nea nu-mi dădea pace. Tutuia şi îmi cerea să ne jucăm şi până la urmă mi-am pierdut cumpătul şi am îmbrâncit-o. A ajuns periculos de aproape de margine, mi-am întins mâna să o trag de acolo, dar cred că i s-a făcut frică de mine, brânciul a fost mai puternic decât am vrut, a făcut un pas înapoi… şi a căzut…

Se făcu tăcere. Patrik se uită spre Erica.

— Şi mama ta te-a ajutat să te ocupi de asta? zise el, deşi ştia deja răspunsul.

Tăcere. Numai vaietul din fundal al unor voci care nu puteau fi identificate.

Suspine şi strigăte de ajutor.

— Îmi pare rău, zise Sam cu o voce joasă. Spune-i mamei că îmi pare foarte rău pentru tot.

Apoi închise.

Patrik încercă agitat să sune din nou, dar nimeni nu răspunse. Din nou o împuşcătură şi toţi tresăriră. Patrik se uită exasperat la ceas.

— Nu putem aştepta. Trebuie să ne apropiem. Erica, tu stai aici cu Mellberg. Sub nicio împrejurare nu părăseşti maşina, bine?

Erica aprobă din cap.

— Paula, Martin şi Gösta, veniţi cu mine. Mellberg, îi preiei pe colegi când sosesc şi îi informezi ce se întâmplă. Bine?

Toţi aprobară din cap. Patrik privi cu amărăciune spre centrul comunitar şi verifică dacă arma era la locul ei. Nu avea idee cum să împiedice catastrofa. Însă trebuia să încerce.

Când Sam închise, tremura uşor. Ştiau. Ştiau ce făcuse. Pentru un moment, rememoră totul. Micul trup de copil care îşi pierduse echilibrul la margine. Voia numai să plece de acolo, să îl lase singur. Expresia ei când căzuse peste margine fusese mai mult mirată decât temătoare. Se repezise să o prindă, însă fusese prea târziu, deja era pe jos, cu o baltă de sânge în jurul capului. Răsuflase horcăit de câteva ori. Copul se strânsese şi ochii îi rămaseră goi.

Dacă asta nu s-ar fi întâmplat, sigur nu s-ar fi aflat aici. Ce scrisese în caietul de însemnări fusese numai un joc, o fantezie, un mod de a crea senzaţia că putea oricând să preia controlul dacă ar fi dorit. Însă după ceea ce ei îi făcuseră lui Jessie şi după ceea ce el îi făcuse Linneei, nu mai era nimic de pierdut.

— Poliţia e afară, îi spuse lui Jessie. E timpul să terminăm aici.

Jessie aprobă din cap.

Merse spre Basse, se puse în faţa lui. Cu picioarele depărtate. Calmă. Luă pistolul şi plasă ţeava pe fruntea lui Basse. Ochii acestuia se umplură de lacrimi şi încercă un „iartă-mă”. Nu se auziră decât nişte suspine. Braţul lui Jessie tresări când trase. Capul lui Basse alunecă şi căzu pe spate şi el. Sam şi Jessie se uitară pentru o clipă la trio, în timp ce în jurul lor se porniră din nou strigătele. Acum era de ajuns ca Sam să ridice arma ca să se facă tăcere.

Jessie îşi băgă mâna în buzunar şi scoase două brichete. Le aruncă băieţilor care vărsaseră benzina.

— Aprindeţi, zise scurt Sam.

Nu se mişcară. Doar se uitară la brichete.

Calm, Sam îi trase un glonţ în piept băiatului cel mare cu cămaşă albă. Acesta se uită uimit spre coşul pieptului, unde se forma un şuvoi roşu de sânge. Apoi se prăbuşi în genunchi şi căzu pe burtă. Bricheta rămăsese în mâna lui dreaptă. Sam îi făcu semn unui băiat mic, care se aplecă înspre ea tremurând.

— Aprinde, zise el şi ridică din nou pistolul.

Băieţii duseră brichetele spre draperiile îmbibate cu benzină. Apoi flăcările cuprinseră pânzele şi se ridicară spre tavan. Nu mai avea sens să încerce să potolească strigătele. Masa de oameni se mişcă panicată spre uşi.

Sam şi Jessie se plasară unul în spatele celuilalt, precum exersaseră. Ridicară pistoalele. El simţi căldura spatelui lui Jessie, zdruncinăturile ritmice din trupurile lor pe când trăgeau. Nimeni nu scăpa, nimeni nu merita să scape, erau toţi sau niciunul, ştiuse asta de la început. Era valabil şi pentru el. Şi pentru Jessie. Pentru o clipă, regretă că o trăsese după el. Apoi o văzu în faţa ochilor pe Nea căzând.

Poliţia îi îndemnase să meargă acasă. Khalil era mai mult decât dornic să facă asta dar Adnan îl trase de pulovăr.

— Nu putem pleca, trebuie să ajutăm!

— Cum? întrebă Khalil. Poliţia e a aici. Cum am putea ajuta?

— Nu ştiu, dar sunt tineri acolo. De vârsta mea.

— Nu avem voie să mergem acolo, zise Khalil arătând spre clădire.

Poliţiştii se strecuraseră în faţă, după colţ, de unde se putea vedea înăuntru.

— Fă cum vrei, zise Adnan şi se întoarse.

Khalil înţelese că mergea în partea din spate.

— La naiba, înjură el şi îl urmă.

Un fel de pânză acoperea geamurile pe interior, dar nu era pusă etanş şi putură vedea printr-o breşă. Curând, îi identificară pe făptaşi. Un băiat şi o fată. Păreau foarte tineri. Un băiat şi o fată zăceau pe duşumea. Fata se îndreptă spre un băiat. Khalil simţi cum Adnan îl prindea strâns de braţ. Fără niciun fel de emoţie, fata îl împuşcă pe băiat. Capul îi căzu pe spate şi se prăbuşi lângă celelalte două corpuri.

— De ce nu face nimic poliţia? şopti Adnan înghiţindu-şi plânsul. De ce nu fac nimic?

Lovi lanţul cu lacăt.

— Sunt prea puţini, aşteaptă întăriri, zise Khalil cu respiraţia tăiată.

— Cei doi au izolat sala, dacă intră poliţia, există riscul să fie împuşcaţi şi alţii.

— Da, dar să stai numai şi să te uiţi…

Prinsoarea lui Adnan devenea tot mai dureroasă.

Mai fu împuşcat un băiat, unul dintre cei care vărsase benzina, iar băiatul cu pistolul îi făcu semn unui băiat mic cu ochelari.

— Ce fac acum?

— Cred că ştiu, zise Khalil.

Se întoarse şi vomită. Se murdărise pe pantofi. Se şterse la gură cu palma. În sală se dezlănţuiseră flăcările. Acum se auzeau strigăte de la copiii de acolo, angoasa şi panica creştea cu fiecare secundă. Se repeziră spre uşile de la ieşire. Se auzi o cavalcadă de focuri de armă. Adnan şi Khalil vedeau cu groază cum copiii cădeau la pământ.

Khalil se uită în jur. Observă ceva mai încolo o piatră desprinsă din pavaj, o aduse şi o ridică deasupra capului. Lovi în repetate rânduri zăvorul uşii, iar până la urmă lanţul cedă şi putură să deschidă uşile.

Focul se îndreptă spre ei. Ca şi strigătele de panică şi angoasa. Fumul era dens, negru şi ataca ochii, dar văzură totuşi lume care se năpustea afară.

— Aici, aici! strigau ei în timp ce îi ajutau să iasă pe uşă unul după altul.

Ochii le erau împăienjeniţi de fum, îi usturau şi lăcrimau, totuşi reuşeau să-i ghideze pe copiii îngroziţi spre libertate. Khalil îl auzi pe Adnan strigând chiar lângă el, îl văzu ajutând o fată înspăimântată.

Apoi focul îl cuprinse pe Adnan. Khalil se întoarse când începu să strige de durere.

Bohuslän 1672

Se adunase multă lume pe dealul eşafodului. Călăul aştepta lângă butuc când Elin fu luată din şaretă. Mulţimea de acolo rămase cu răsuflarea tăiată la vederea ei. Avea un veşmânt nou, alb, însă capul îi era pleşuv şi ars, mâinile îi atârnau inerte şi sucite pe lângă corp şi îi venea greu să meargă când fu lăsată în faţă de două gărzi.

În faţa butucului, căzu în genunchi. Încordată, îşi plimbă privirea peste toţi cei care se uitau la ea cu ochii căscaţi. Singurul lucru la care se putuse gândi de când recunoscuse, iar sentinţa fusese pronunţată, era dacă Märta avea să fie acolo. Avea să fie obligată să-şi vadă mama murind?

Spre uşurarea ei, Märta nu se vedea nicăieri. Britta stătea acolo cu Preben. Ebba din Mörhult ceva mai departe. Şi mulţi oameni care trăiseră cot la cot cu ea şi cu Per, sau alături de ea la casa parohială.

Lars Hierne nu era acolo. Trecuse mai departe la alte treburi, alte vrăjitoare, ale creaturi ale necuratului ce trebuiau stârpite. Pentru el, Elin Jonsdotter era doar un nume în registre. Încă o vrăjitoare pe care comisia împotriva vrăjitoriei o prinsese şi o executase.

Britta era cu burta mare acum. Stătea acolo mulţumită, cu mâinile pe

pântec. Faţa îi strălucea de neprihănire. Preben era lângă ea cuprinzând-o cu braţul, cu privirea fixată în pământ şi cu pălăria în cealaltă mână. Erau atât de aproape. Numai la câţiva metri de ea. Ebba din Mörhult pălăvrăgea cu femeile de lângă ea. Elin o auzi spunând din nou bucăţi alese din mărturia ei. Se întreba de câte ori îşi povestise Ebba minciunile. Mereu fusese o bârfitoare slobodă la gură şi o mincinoasă.

Ura fierbea în ea. Avusese multe ore în celula ei întunecată să treacă în repetate rânduri prin tot. Fiecare cuvânt. Fiecare minciună. Râsul Märtei când spunea cu inocenţă lucrurile pe care o făcuseră ei să le spună. Privirea mulţumită a Brittei când o luase pe Märta de mână şi o condusese afară din sala judecăţii. Cum va putea ea să trăiască cu asta când se va face mare şi va înţelege ce făcuse? Furia se acumula în ea. Devenea furtună. La fel ca furtuna care i-l luase pe Per, care le transformase pe ea şi pe Märta în victime lipsite de apărare şi la mila altora.

Îi ura. Îi ura cu o intensitate care o făcea să se zguduie în veşmântul ei alb. Se ridică pe picioarele slabe. Gărzile făcură un pas înainte dar călăul ridică o mână pentru a-i opri. Cu ochi care ardeau de furie, se clătină în sarafanul ei alb şi îşi încordă privirea spre Britta, Preben şi Ebba. Toţi tăceau şi se uitau neliniştiţi la ea. Doar era vrăjitoare. Cine ştie ce putea să facă acum, la un pas de moarte?

Vorbi calm, cu o voce puternică şi stabilă, cu privirea fixată asupra celor care o condamnaseră la moarte, cei trei care stăteau acolo aşa de plini de virtute.

— Poate i-aţi făcut pe toţi să creadă că aţi făcut ceva în numele Domnului. Dar eu ştiu mai bine. Britta, ai fost mereu un om fals şi rău, ai fost aşa de când ai ieşit din pântecelele mamei tale prefăcute. Preben, eşti un desfrânat şi un mincinos, un bărbat moale şi laş. Ştii că te-ai culcat cu mine, nu o dată, ci de mai multe ori, în spatele nevestei tale şi în spatele Domnului. Şi Ebba din Mörhult: tu, babă rea, pizmuitoare şi bârfitoare, care nu ai putut niciodată suporta că vecina ta a avut cu o bucată de pâine mai mult decât tine. Să ardeţi toţi în iad! Da, şi odraslele voastre să aibă parte de infamie, moarte şi foc! Neam după neam. Puteţi să-mi distrugeţi trupul acum cu fier şi foc, dar cuvintele mele vor trăi cu voi multă vreme după ce trupul meu se va fi răcit. Asta vă promit eu, Elin Jonsdotter, în această zi, în faţa lui Dumnezeu atotputernicul. Şi astea fiind spuse, acum sunt gata să îl întâlnesc.

Se întoarse spre călău şi dădu din cap. Apoi căzu în genunchi, îşi puse capul pe butuc şi îşi fixă privirea în pământ. Cu coada ochiului, văzu cum aprindeau rugul pe care trupul ei decapitat avea să ardă. Când toporul căzu, Elin îşi făcea ultima rugăciune, către acel Dumnezeu pe care tocmai îl invocase. Simţea cu tot sufletul că o ascultase. Aveau să fie pedepsiţi.

Când capul fu despărţit de trup, se rostogoli pe pantă, iar când se opri, ochii clipiră spre cer. Urmă un moment de tăcere şi răsuflări şocate. Apoi strigătele de jubilare urcară spre înalt. Vrăjitoarea era moartă.

[39]

Patrik se pregătise toată dimineaţa pentru convorbirea cu Helen. Jucase multe roluri în această poveste. Ca mamă a unui adolescent mort, ar fi trebuit lăsată în pace cu durerea ei. Dar în calitate de mamă a unui ucigaş, trebuia să-i ajute în continuare în investigaţie. Patrik îşi dădea seama că avea de ales atitudinea cea mai potrivită. Ca tată, ar fi vrut să o lase în pace. Dar ca poliţist, avea nevoie de răspunsurile meritate de rudele victimelor. Şi erau multe. Tot oraşul voia să înţeleagă ce se întâmplase. Ba chiar toată ţara. Titlurile de prin ziare şi anunţurile erau negre ca noaptea şi îşi strigau comunicatele despre cele petrecute în Tanumshede.

Când apăruseră primele rapoarte despre un omor în masă în Tanumshede, *Sveriges Vänner* se grăbise să afirme pe reţelele de socializare că fusese un act terorist comis de unul sau mai mulţi cetăţeni străini. Formula „ce v-am zis noi” se răspândise ca gândul în acele reţele care le fuseseră la îndemână. Însă curând a devenit clar că doi tineri suedezi erau cei care cauzaseră acest dezastru inimaginabil, iar ştirea fusese transmisă în întreaga lume. Pe de altă parte, nu se auzise nici pâs din partea *Sveriges Vänner* atunci când se comunicase în presă despre eroii care reuşiseră să salveze vieţile mai multor tineri. În schimb, se răspândi un val de respect şi recunoştinţă din partea întregii societăţi. Iar compasiunea pentru Tanumshede se propaga din poate părţile. Suedia era o ţară şocată. Tanumshede era un oraş în doliu.

Dar acum, tot ce vedea Patrik era o femeie în doliu. Bărbatul şi fiul ei erau morţi. Cum să se adreseze unei persoane atât de lovite? Nu avea idee.

Când merseseră la casa lui Helen şi a lui James, îl găsiseră pe James împuşcat lângă un seif de arme ascuns în spatele unui perete fals într-un dulap. Teoria lor era că Sam îl obligase pe tatăl lui să deschidă seiful cu arme şi apoi îl împuşcase în cap. Îi spuseseră lui Helen ce făcuse Sam, cum îl găsiseră mort pe James. Plânsese isteric, de dragul fiului, era clar. Pe soţ nici nu îl pomenise.

Helen fusese lăsată în pace o jumătate de oră, însă nu mai puteau aştepta.

— Îmi pare rău pentru pierderea suferită, zise Patrik. Şi îmi cer iertare că trebuie să facem asta.

Helen aprobă din cap. Ochii îi erau goi şi chipul palid. O văzuse un medic, dar refuzase orice formă de medicamente.

— Înţeleg, spuse ea.

Mâinile îi tremurau uşor, dar nu plângea. Medicul spusese că probabil încă era în stare de şoc, însă fusese de părere că se putea vorbi cu ea. Îi sugeraseră prezenţa unui avocat, dar ea refuzase.

— Cum am spus mai devreme, am omorât-o pe Stella, zise ea privindu-l drept în ochi.

Patrik inspiră adânc. Apoi scoase câteva hârtii pe care le adusese cu el şi le împrăştie pe masă, pentru a putea citi textul.

— Nu, nu aţi făcut asta, spuse el.

Helen făcu ochii mari şi se uită nedumerită la el, apoi pe foile din faţa sa.

— Acestea sunt copii ale unui document pe care l-am găsit în seiful lui James. A lăsat documente despre diverse lucruri, în caz că avea să fie omorât într-una din misiunile lui afară.

Patrik continuă:

— Există documente referitoare la lucruri practice: casa, contul bancar şi indicaţii pentru înmormântare. Dar ce vreau să vă arăt e aici. Este o… hm, cum să o numesc? O mărturisire.

— Mărturisire? repetă Helen.

Se uită pe documentul cu scrisul lui James, dar îl puse rapid de o parte.

— Spuneţi-mi ce e acolo, zise ea.

— Nu aţi omorât-o pe Stella, zise Patrik cu un aer grav. Credeaţi că aţi făcut-o, dar era încă în viaţă când aţi fugit. James… James avea o relaţie cu tatăl dumneavoastră şi şi-a dat seama că ar fi fost o catastrofă pentru el şi familie dacă Stella supravieţuia şi povestea ce aţi făcut. Aşa că a ucis-o. V-a lăsat şi pe dumneavoastră, şi pe KG să credeţi că aţi fost cea care aţi omorât-o şi că el i-a ascuns corpul ca să vă ajute. În acest fel, el a părut salvatorul, iar KG i-a rămas dator. Din acest motiv a acceptat să vă căsătoriţi cu James, începuseră să apară întrebări în armată cu privire la James, zvonurile se răspândeau. Avea nevoie de o familie ca paravan. Aşa încât l-a convins pe KG că cel mai bine pentru ambele părţi era să se căsătorească cu dumneavoastră. Aţi fost folosită ca faţadă. Aţi fost salvarea unui om cu o viaţă dublă care l-ar fi putut costa cariera.

Helen se uita fix la el. Mâinile îi tremurau şi mai rău, respira superficial, dar încă nu zicea nimic. Cu mişcări lente, adună copiile după declaraţia lui James şi le strânse într-o minge tare de hârtie.

— M-a lăsat să cred… vocea i se frânse şi strânse şi mai puternic mingea de hârtie între mâini. M-a lăsat să cred că…

Îi era greu să-şi recapete suflul iar lacrimile începură să-i curgă. Furia îi pâlpâia în ochi.

— Sam… vocea îi juca feste. Faptul că m-a lăsat să cred că am fost o ucigaşă a făcut ca Sam…

Nu putu sfârşi fraza, vocea i se frânse de atâta mânie inhibată şi

pereţii erau parcă pe cale să explodeze în mica încăpere a secţiei.

— Sam ar fi putut să scape de toate astea! Furia lui… vina lui… Nu e greşeala lui. Înţelegeţi, nu? El nu are nicio vină în toate astea. Nu este un băiat rău. Nu e răutăcios, nu a vrut niciodată răul nimănui înainte. Cred numai că a purtat atât de mult din vina mea, că nu a mai putut suporta…

Începu să urle. Lacrimile îi curgeau şuvoi. Când se potoli, se şterse cu mâneca puloverului şi se uită la Patrik cu o privire sălbatică.

— Toate astea. Totul a fost o minciună. Sam nu ar fi… Dacă James nu ar fi minţit în toţi aceşti ani, Sam nu ar…

Îşi strângea pumnii şi îi deschidea iar. Până la urmă, luă mingea de hârtie şi o aruncă cu putere în perete. Lovi cu pumnii strânşi în masă.

— Toţi tinerii de ieri! Toţi tinerii aceia morţi! Nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat dacă nu… Şi Nea… A fost un accident, nu i-a vrut răul! Niciodată nu ar fi…

Tăcu şi se uită deznădăjduită la perete. Apoi continuă cu o voce mai calmă şi infinit de îndurerată.

— Trebuie să fi suferit atât de mult ca să poată face aşa ceva, trebuie să se fi prăbuşit sub tot ce am încărcat pe umerii lui, însă nimeni nu va înţelege. Nimeni nu îl va vedea pe băiatul meu minunat. Vor vedea un monstru, îl vor descrie ca pe o fiinţă îngrozitoare, un ciudat care le-a luat viaţa copiilor lor. Cum să-i fac să îl vadă pe băiatul meu bun? Pe băiatul meu cald şi iubitor care a fost distrus de minciunile noastre? Cum să îi fac să mă urască pe mine, să îl urască pe James, dar nu pe Sam? Nu a fost vina lui! A fost victima fricii noastre, a vinovăţiei noastre, a preocupărilor noastre egoiste. Am lăsat propria durere să devoreze tot ce am avut noi şi tot ce a avut el. Cum să îi fac să înţeleagă că nimic nu a fost din vina lui?

Helen căzu în faţă şi se prinse de masă. Patrik şovăi. Rolul de poliţist nu-i permitea să se lase mânat de compasiune. Fuseseră distruse atâtea vieţi. Însă părintele din el vedea suferinţa şi vina paralizantă a altui părinte, şi nu îşi putu reprima acea parte a lui. Se ridică, merse de partea cealaltă a mesei, trase un scaun lângă Helen şi o îmbrăţişă. Încercă să o liniştească, în timp ce lacrimile ei îi umezeau cămaşa. Nu existau infractori în această poveste. Nu existau câştigători. Numai victime şi tragedii. Şi suferinţa unei mame.

Ajunsese acasă de abia în zorii zilei. Pompierii. Spitalul. Ambulanţele. Jurnaliştii. Totul era învăluit în ceaţă. Marie îşi aminti că o interogase un poliţist, dar nu mai ştia ce-i răspunsese, numai că nu presimţise nimic, că nu înţelesese nimic.

Nu putuse să o vadă pe Jessie. Nu ştia unde se afla corpul ei. Cât mai rămăsese din el. Cât de mult distrusese focul. Şi gloanţele poliţiştilor.

Marie îşi întâlni propria privire în oglindă. Mâinile i se mişcau din reflex. O panglică de pânză care-i prindea părul. Trei jeturi de loţiune demachiantă pe discul de bumbac. Mişcări circulare când îşi întinse loţiunea. Sticluţa cu apă tonifiantă. Un alt disc demachiant. Senzaţia rece şi proaspătă pe piele când şterse loţiunea vâscoasă de curăţat. Încă un disc demachiant pentru a curăţa ochii. Mişcările precaute pentru a şterge rimelul fără a leza genele. În sfârşit, faţa îi era goală. Curată. Gata de a fi întremată, înnoită. Se întinse după borcănaşul lat şi argintiu. Cremă de noapte La Prairie. Cumplit de scumpă, dar se putea spera că era la fel de binefăcătoare pentru piele precum indica preţul. Luă mica spatulă şi o introduse în recipient. Puse crema pe degete şi începu să o maseze cu grijă. Mai întâi obrajii. Zona din jurul gurii şi nasului. Apoi fruntea. Apoi borcănaşul mic argintiu. Crema de ochi. Mişcări mai blânde pentru a nu leza pielea subţire din jurul ochilor. O picătură mică impregnată cu grijă în piele.

Aşa. Gata. Un somnifer, apoi avea să doarmă, în timp ce celulele pielii ei se regenerau, iar amintirile i se ştergeau din memorie.

Nu trebuia să înceapă să se gândească la altceva. Dacă s-ar fi gândit la altceva decât la borcănaşe argintii şi la pielea care trebuia menţinută tânără şi elastică, aşa încât alţi finanţatori de film să mizeze pe ea, atunci stăvilarele aveau să cedeze. Aparenţa fusese mereu salvarea ei, lumina reflectoarelor şi strălucirea o împiedicase să-şi amintească mizeria şi durerea. Faptul că-şi permitea să aibă o singură dimensiune era pentru ea un refugiu din amintirile a ceea ce pierduse şi a ceea ce nu primise niciodată.

Fiica ei existase într-o realitate paralelă, plutise într-o lume în care nu-şi permisese decât nişte vizite scurte. Existaseră momente în care să simtă că o iubea pe Jessie? Fiica ei ar fi răspuns că nu era sigură de asta. Fusese mereu conştientă că Jessie tânjea după un singur moment de afecţiune din partea ei. Şi existaseră clipe în care voise să îi ofere asta. Acea primă întâlnire, când îi fusese pusă la piept. Jessie era caldă şi cleioasă, dar privirea ei era atât de căutătoare când o întâlnise pe a ei. Şi primii paşi. Bucuria din ochii lui Jessie când reuşise să stăpânească ceva ce omul stăpânise de milioane de ani. Mândria pe care Marie o simţise aproape că o dăduse peste cap şi fusese nevoită să-şi întoarcă spatele ca să meargă mai departe şi să nu i se lase pradă. Prima zi de şcoală. Mica fată blondă cu părul prins în coadă care pornise cu ghiozdanul în spate plină de aşteptări în faţa a tot ce avea să înveţe despre lume, despre viaţă. La un pas mai încolo, pe trotuar, alături de bona Juanita, se întorsese şi-i făcuse cu mâna lui Marie care rămăsese în picioare lângă frumoasa casă pe care o putuseră închiria în The Hills[67]. Fusese atât de aproape atunci. La un pas de a fugi după fiica ei, a o strânge în braţe şi a-şi îngropa nasul în părul ei blond care mirosea mereu a lavandă, datorită şamponului de lux pentru

copii. Însă se abţinuse. Preţul ar fi fost prea mare.

Toţi din viaţa ei se întrecuseră în a o învăţa că ar fi costat prea mult să îi pese. Mai ales Helen. O iubise pe Helen. Şi Helen o iubise pe ea. Cu toate acestea, o trădase. Alesese altceva. Îi aruncase în faţă toată iubirea, toată speranţa. Nu trebuia să se întâmple din nou. Nimeni nu mai avea voie să o rănească iar.

Şi Jessie alesese să o părăsească. Alesese să meargă direct în foc. Chiar şi Jessie o dezamăgise până la urmă. O lăsase singură. Marie simţea mirosul de fum în nări. Mai luă un disc demachiant. Îl îmbibă bine în apă de faţă şi îşi curăţă nările. Ustura şi gâdila şi o făcea să strănute, ochii îi lăcrimară, dar până la urmă reuşi să îndepărteze mirosul. Se uită în sus şi încercă să-şi oprească lacrimile, luă o cutie cu şerveţele Kleenex şi îşi şterse frenetic ochii, dar tot nu reuşi.

Filmările se opriseră pentru o zi, două. Nimeni nu avea nevoie de ea acum. Era absolut singură. Aşa cum ştiuse mereu că avea să fie. Dar nu avea să lase asta să o dărâme. Trebuia să fie puternică. *The show must go on* **[68]** .

— Ieri a fost o zi neagră în istoria acestor locuri, zise Patrik.

Câţiva din jurul mesei încuviinţară din cap. Cei mai mulţi nu făceau decât să se uite în jos, la masă, în sala de conferinţe care părea acum atât de sufocantă.

— Ce spune ultimul comunicat de la spital? întrebă Gösta.

Faţa îi era cenuşie şi nebărbierită. Niciunul dintre ei nu apucase să doarmă.

Misiunea sfâşietoare de a informa familiile morţilor şi răniţilor le luase foarte mult timp şi mereu erau deranjaţi de ziarişti înfigăreţi care doreau să afle cât mai multe despre ce se întâmplase.

Despre asta se vorbise atât de mult. De asta se temuse lumea. Că împuşcăturile din şcolile din SUA aveau să apară şi aici, că cineva, mai devreme sau mai târziu, avea să-şi împuşte colegii. Sam şi Jessie nu făcuseră asta într-o şcoală, dar tiparul era acelaşi şi ţintele fuseseră colegii de clasă.

— O fată a murit acum o oră. Am ajuns la nouă morţi şi cincisprezece răniţi.

— Doamne Dumnezeule, zise Gösta clătinând din cap.

Patrik nu putu să asimileze aceste informaţii. Mintea i le refuza. Era imposibil de înţeles că atâţia tineri îşi pierduseră viaţa sau fuseseră răniţi şi poate cu daune permanente.

— Zece morţi, dacă îl punem la socoteală şi pe James, zise Martin.

Patrik aprobă din cap.

— Ce spune Helen? întrebă Gösta. Şi Marie? Au bănuit ceva? Sam şi Jessie s-au purtat ciudat sau au insinuat ceva?

— Spun că nu au bănuit nimic. Însă am găsit un caiet de însemnări

acasă la Sam cu planificarea detaliată a modului în care vor fi procedat, schiţe ale clădirii centrului comunitar şi altele. Pare să fi planificat asta mult timp, apoi presupunem că a implicat-o cumva şi pe Jessie.

— A avut tendinţe violente înainte? întrebă Paula.

— Nu, conform lui Marie. Spune că fiica ei era o singuratică, că poate a fost hărţuită în şcolile prin care a trecut, dar că nu putea şti sigur. Părea să nu-i fi dat fiicei ei prea multă atenţie.

— Trebuie că moartea Neei să fi fost declanşatorul pentru Sam, zise Martin. Să ai cincisprezece ani şi să porţi această vină. Şi apoi să ai un tată dominator şi o mamă slabă. Şi una peste alta să mai porţi şi stigmatul de a fi trăit în umbra vinei lui Helen. Nu putea fi uşor…

— Să nu-ţi mai pară aşa de rău pentru el, ce dracului, zise Mellberg. Câţi nu au crescut în condiţii şi mai grele fără să-şi împuşte colegii de şcoală?

— Nu asta am vrut să spun, pară Martin cu glas scăzut.

— Ce spune Helen? repetă Gösta.

— E disperată. Distrusă. Fiul şi soţul ei sunt morţi amândoi. Va fi condamnată pentru profanare şi pentru protejarea infractorului din cauza a ceea ce a făcut după moartea Neei. Ştie asta.

Paula ridică un ziar.

— Adnan e ridicat în slăvi ca erou pentru faptele lui, zise ea schimbând subiectul. Refugiatul care şi-a dat viaţa pentru salvarea unor tineri suedezi.

— Fraier nebun, zise Mellberg, dar fără să-şi poată acoperi nota de admiraţie din voce.

Patrik încuviinţă. Ce făcuseră Adnan şi Khalil fusese îngrozitor de riscant şi teribil de curajos. Salvaseră treizeci de tineri. Treizeci de tineri pe care altfel îi aştepta o moarte sigură.

Cât despre el, se luptase toată noaptea cu imaginile care se încăpăţânau să-i rămână pe retină. Când incendiul şi focurile de armă îi obligaseră să ia o decizie rapidă şi să rişte, Patrik şi Paula intraseră primii pe uşa spartă de pompieri. Nu avuseseră timp de gândire. Îi văzuseră pe Sam şi pe Jessie în sala care ardea, spate în spate, împuşcându-i pe tinerii care fugeau pe uşile din spate, pe care Adnan şi Khalil reuşiseră să le deschidă. Schimbase o privire rapidă cu Paula şi ea aprobase din cap. Îşi ridicaseră armele şi trăseseră. Sam şi Jessie căzuseră simultan la pământ.

Restul era ca o ceaţă. Ambulanţele se mişcaseră înainte şi înapoi toată noaptea, toate spitalele districtului veniseră în ajutor şi persoane private au contribuit la transportul răniţilor.

Tot mai mulţi oameni se adunaseră în jurul centrului comunitar. Aprindeau lumânări şi vărsau lacrimi, se îmbrăţişau şi îşi puneau mii de întrebări care probabil nu aveau să-şi găsească niciodată răspunsul.

Tanumshede îşi asigurase numele alături de alte localităţi de care erau legate mari tragedii, în acele cărţi de istorie care evocau imagini ale morţii şi răului. Însă oamenii nu se gândeau la asta acum. Acum lumea îşi plângea fiii şi fiicele, fraţii şi surorile, prietenii, vecinii şi cunoscuţii. Nu mai credea nimeni că un oraş mic era scutit de tot răul de care citeai prin ziare. De acum aveau să-şi încuie uşile şi să meargă la culcare cu o anume nelinişte, cu angoasa a ce s-ar mai putea întâmpla.

— Sunteţi în regulă? întrebă Annika, privindu-i pe Patrik şi pe Paula.

Se uită la Paula şi amândoi ridicară din umeri. Ce ar putea răspunde?

— Nu am avut alternativă, spuse Paula pe un ton grav. Am făcut ce a trebuit să facem.

Patrik nu spuse nimic, aprobă doar din cap. Ştia că Paula avea dreptate. Nu era nicio îndoială. Singura modalitate de a salva vieţile tinerilor fusese să-i împuşte pe Sam şi pe Jessie. Ştia că fusese decizia corectă şi că nimeni nu i-ar fi putut acuza pentru ce făcuseră. Dar sentimentul de a trebui să împuşti un copil… el şi Paula erau nevoiţi să trăiască cu asta pentru restul vieţii. Pentru că, indiferent ce ar fi făcut Sam şi Jessie, ei nu erau decât doi adolescenţi rătăciţi care se mânaseră unul pe altul într-o acţiune atât de îngrozitoare, că era de neconceput. Poate că nu avea să înţeleagă niciodată imboldurile care-i purtaseră acolo. Poate că nu avea să înţeleagă niciodată cum ei şi-ar fi putut justifica acţiunea în faţa lor înşişi.

Patrik îşi drese vocea.

— Când tehnicienii au investigat camera lui Sam, azi-dimineaţă, au găsit un stick de memorie cu poze intime ale lui James împreună cu un bărbat care acum a fost identificat drept KG Persson. Tatăl lui Helen, cu alte cuvinte.

— Ar fi putut fi un factor declanşator? întrebă Martin. Să o vadă pe mama ei sărutând altă femeie şi să găsească aceste fotografii cu tatăl lui?

Paula dădu din cap.

— Nu ştiu, zise Patrik. Nu cred că o să aflăm vreodată. Şi mai avem o problemă în legătură cu care trebuie să stabilim ceva.

Arătă spre Mellberg.

— Bertil a venit la mine în timpul dineului de nuntă şi a spus că a primit o informaţie conform căreia trei tineri au fost conduşi într-o maşină şi lăsaţi în dreptul centrului de refugiaţi cam în acelaşi interval de timp când chiloţii Neei fuseseră plasaţi acasă la Karim. Martorul spune că era vorba de fiul lui Bill şi de doi prieteni ai lui, o fată şi un băiat. Cei trei au fost împuşcaţi ieri. Nu văd de ce am continua investigaţia în sensul ăsta, aveţi vreo obiecţie?

Se uită în jur. Toţi clătinară din cap.

— În ceea ce priveşte incendiul de la tabăra de refugiaţi, continuăm investigaţia. Însă cred că ne va fi greu să aflăm cine a făcut asta, ard tabere de refugiaţi în toată Suedia fără a fi prinşi făptaşii. Dar să ne ţinem ochii şi urechile deschise.

Toţi aprobară din cap. Se făcu tăcere. Patrik realiză că era cazul să ţină un debriefing ca să refacă firul evenimentelor, dar oboseala îşi spunea cuvântul, iar căldura din camera nu făcea decât să înrăutăţească toropeala. Erau trişti, şocaţi, obosiţi şi tulburaţi. La recepţie, telefonul suna neîncetat. Nu numai în toată Suedia, ci în toată lumea privirile se îndreptau asupra oraşului lor şi a tragediei care îi lovise. Iar Patrik îşi dădea seama că toţi care se aflau în mica încăpere din secţia de poliţie din Tanumshede simţeau că ceva se schimbase pentru totdeauna. Nimic nu avea să mai fie ca înainte.

Îi era teamă că aveau să creadă că era nerecunoscător, că nu apreciase ce făcuseră pentru el. Însă nu era aşa. Karim nu ar fi crezut niciodată că vreun suedez şi-ar fi deschis casa în acel fel pentru el şi pentru copiii lui, că aveau să-l ajute să primească o locuinţă proprie, că i-ar fi îmbrăţişat copiii şi i-ar fi vorbit ca unui egal. Era bucuros că avusese parte de acea latură a Suediei. *Şi* de acea latură.

Însă nu putea rămâne acolo. Ei nu puteau rămâne acolo. Suedia îi luase prea mult. Amina aparţinea acum stelelor şi razelor calde ale soarelui, iar lui îi lipsea în fiecare minut, în fiecare secundă. Aşează atent fotografiile cu ea în geantă, înfăşurate bine în haine moi. Cea mai mare parte a genţii era plină cu hainele copiilor. Nu ar fi fost în stare să poarte mai mult decât o geantă, aşa încât luase numai strictul necesar pentru el însuşi. El nu avea nevoie de nimic. Ei aveau nevoie de tot. Ei meritau tot.

Era imposibil să ia cu el jucăriile primite de la Rita, Bertil şi Leo. Ştia că aveau să se întristeze, însă nu avea loc. Încă o dată erau nevoiţi să lase lucruri iubite în urma lor. Era preţul pe care îl plăteau pentru libertate.

Îi privi pe copii. Samia dormea cu un iepuraş în braţe, unul alb-cenuşiu primit de la Leo şi fără de care refuza să doarmă. Pe acela putea să-l ia, dar era singurul. Iar Hassan avea în mână o pungă cu biluţe colorate. Se vedeau sclipind prin plasa neagră, putea să se uite la ele ore întregi. Şi acestea veneau cu ei. Dar pentru mai multe nu mai era loc.

Auzise despre Adnan şi Khalil. Toţi sunaseră unii la alţii povestind fie cu groază, fie cu mândrie. Erau lăudaţi drept eroi de către suedezi. Ce ironie! Karim retrăia momentele când Adnan îi povestea dezamăgit despre privirile de care avea parte, despre cum suedezii se uitau la el ca şi cum ar fi fost de pe altă planetă. El era cel din tabăra de refugiaţi

care îşi dorea cel mai mult să se adapteze. Dorea să fie acceptat. Iar acum era celebrat ca un erou. Însă la ce bun? Oricum nu mai trăia să vadă asta.

Karim se uită în jur în apartament. Era luminos şi frumos. Spaţios. Ar fi putut fi o casă bună pentru el şi pentru copii, ştia asta. Dacă durerea după Amina nu i-ar fi sfâşiat inima. Dacă i-ar mai fi rămas speranţa că ţara aceea i-ar fi putut oferi un viitor. Dar Suedia îi dăduse numai suferinţă şi respingere. Simţea ura şi suspiciunea şi ştia că nu s-ar simţi în siguranţă acolo. Aveau să caute mai departe. El şi copiii. Un loc în care să se poată odihni. Unde să se simtă în siguranţă şi să aibă încredere în viitor. Un loc în care să vadă zâmbetul Aminei în faţa lui fără să se simtă doborât de durere.

Luă anevoie un pix cu mâna lui rănită. Bandajul îi fusese scos la spital, dar încă îl durea, iar cicatricile şi calozităţile aveau să rămână pentru mult timp de acum înainte, poate pentru totdeauna. Luă o foaie şi apropie pixul fără a şti exact ce să scrie. Nu era nerecunoscător. Nu era asta. Îi era teamă. Şi se simţea pustiu.

Până la urmă, scrise numai un cuvânt pe bilet. Unul dintre primele cuvinte pe care le învăţase în suedeză. „Mulţumesc.” Apoi merse să-i trezească pe copii. Îi aştepta o călătorie lungă.

[40]

Trecuse aproape o săptămână de la tragedia de la centrul comunitar şi, treptat, doliul trecuse într-o nouă fază, iar viaţa de zi cu zi începea să îşi reintre în drepturi. Ca întotdeauna. Cel puţin pentru cei aflaţi la periferia, şi nu în epicentrul tragediei. Pentru cei care pierduseră pe cineva, mai era o bucată lungă de drum până la ceva ce măcar să semene cu viaţa de zi cu zi.

Martin se frământase toată dimineaţa ce ar fi putut însemna acel telefon ciudat din ziua precedentă de la un avocat. Avea privirea ţintuită în tavan când Mette se întoarse somnoroasă spre el şi îl întrebă cu jumătate de voce:

— La ce oră trebuie să mergi acolo?

— La nouă, zise el uitându-se la ceas.

Curând, constată el.

— Despre ce crezi că este vorba? Mă dă cineva în judecată? Am rămas dator cuiva? Ce?

Îşi întinse mâinile frustrat, iar Mette râse de el.

Îi iubea râsul. De fapt, iubea tot ce avea de-a face cu ea. Încă nu îndrăznise să-i spună. Nu cu aceste cuvinte. Avansau precauţi, pas cu pas.

— Poate eşti multimilionar? Poate ai vreo rudă necunoscută şi putred de bogată în SUA care a murit şi te-a făcut singurul moştenitor?

— Ha! Ştiam eu asta! zise el. Că m-ai luat numai pentru bani!

— Ah, dar ce credeai? Că pentru bicepşii tăi mari, sau ce?

— Auzi acolo, zise el repezindu-se să o gâdile.

Ea ştia că muşchii braţelor lui, nu foarte bine antrenaţi, erau un subiect sensibil.

— Ar trebui să începi să te îmbraci ca să ajungi, îi zise.

El aprobă din cap şi o lăsă, cu părere de rău.

O jumătate de oră mai târziu, se afla în maşină spre Fjällbacka. Avocatul refuzase să îi spună lui Martin despre ce era vorba, repetase numai ca el să fie prezent în biroul lui la ora nouă. Fix.

Parcă în faţa vilei care găzduia şi micul birou de avocatură, şi bătu la uşă. Un bărbat cu păr grizonant, pe la vreo şaizeci de ani, deschise uşa şi îi scutură mâna cu entuziasm.

— Staţi jos, zise el arătând spre un scaun în faţa biroului său foarte ordonat.

Martin se aşeză, circumspect. Avusese mereu o rezervă faţă de oamenii care aveau prea multă ordine în jurul lor şi în acest birou părea că fiecare lucru îşi avea locul lui.

— Ei bine, sunt curios despre ce este vorba, zise Martin.

Simţea că palmele începeau să-i transpire şi bănuia că faţa şi gâtul i se umpluseră de petele acelea de roşeaţă pe care le detesta atât de mult.

— Nu vă îngrijoraţi, nu e nimic neplăcut, spuse avocatul şi Martin ridică din sprâncene.

Asta nu îl făcea mai puţin curios. Poate Mette avea dreptate cu milionarul ei american.

— Sunt executorul testamentar al lui Dagmar Hagelin, spuse avocatul şi Martin tresări.

Îl aţinti cu privirea.

— A murit Dagmar? zise el tulburat. Când? Am vorbit cu ea chiar acum o săptămână.

Simţi că i se strânge inima. Îi plăcea de bătrânică. Îi plăcea foarte mult.

— A murit acum vreo două zile, dar astfel de lucruri iau timp, spuse avocatul.

Martin bombăni ceva. Cu atât mai puţin înţelegea ce căuta acolo.

— Dagmar a avut o dorinţă foarte clară, care vă priveşte.

— Pe mine? Nu ne cunoşteam. Am întâlnit-o numai de două ori în legătură cu o anchetă de poliţie.

— Serios? făcu avocatul, mirat.

Apoi se adună.

— Înseamnă că i-aţi făcut o impresie foarte bună în aceste două ocazii. Dagmar a făcut un adaos la testamentul ei, pentru că a vrut ca dumneavoastră să moşteniţi casa în care a locuit.

— Casa? Ce vreţi să spuneţi?

Martin tăcu, confuz. Cineva îşi bătea joc de el. Dar avocatul din faţa lui părea extrem de serios.

— Da, conform testamentului lui Dagmar, ea doreşte să moşteniţi casa. A scris o notă, cum că ar fi câte ceva de reparat, dar că e de părere că vă va plăcea să trăiţi acolo.

Martin nu putu asimila ce îi spunea avocatul. Îl lovi un gând.

— Dar are o fiică. Nu o să se supere? Nu vrea ea casa?

Avocatul arătă spre nişte hârtii aflate pe birou, în faţa lui.

— Am un document aici în care fiica lui Dagmar se dezice de orice pretenţie asupra casei. Când am vorbit cu ea la telefon, a spus că e prea bătrână să aibă grijă de o dărăpănătură veche şi că nu avea nevoie de bani. A spus: „Am destul ca să mă descurc. Dacă mama a hotărât asta, atunci ştiu că aşa e cel mai bine”.

— Dar… începu Martin, simţind panicat cum i se înlăcrimează ochii.

Încetul cu încetul, înţelese. Dagmar îi oferise frumoasa ei casă roşie. Casa la care nu încetase să se gândească. Zi şi noapte se gândise

dacă şi-ar fi putut permite să o cumpere pentru el şi pentru Tuva. Văzuse totul în faţa ochilor, leagănul pe care avea să-l instaleze în curte, unde ar avea o mică grădină în care Tuva ar putea planta mici legume, iernile cu şemineu în camera de zi şi cărarea prin zăpadă până la trepte. Îşi închipuise o mie şi una de lucruri, dar oricum ar fi socotit, tot nu i-ar fi ajuns finanţele.

— De ce? întrebă el şi nu-şi mai putu stăpâni lacrimile, pentru că acum îl năpădiră gândurile la Pia, cum dorise ea ca Tuva să crească într-o casă mică şi roşie la ţară, cu leagăn în grădină şi propria grădiniţă de legume.

Nu plângea numai pentru că Pia nu va avea parte de toate astea, plângea pentru că ştia că s-ar fi bucurat de noua lor viaţă, chiar dacă nu mai era cu ei.

Avocatul îi întinse un şerveţel de hârtie şi spuse calm:

— Dagmar a zis că dumneavoastră şi casa aveţi nevoie unul de celălalt. Şi ştiţi, cred că avea dreptate.

Bill şi Gun avuseseră grijă de el când se întorsese din spital. În mijlocul propriei suferinţe, Khalil primise o cameră de oaspeţi luminoasă la parterul casei.

Lucrurile lui din camera de la demisol erau deja acolo. Şi cele ale lui Adnan. Bill promisese să-l ajute să trimită o scrisoare părinţilor lui Adnan. Khalil voia ca ei să ştie că fiul lor murise ca un erou. Că nu exista om în noua lui ţară care să nu-i cunoască numele, care să nu-i fi văzut fotografia. Devenise un simbol, un pod către suedezi. Prim-ministrul îl pomenise într-un discurs televizat, spusese că Adnan arătase cum compasiunea pentru ceilalţi nu ţinea cont de graniţele unei naţiuni sau de culoarea pielii, cum el nu se gândise la naţionalitatea tinerilor suedezi, la cultura lor şi la culoarea lor când îşi dăduse viaţa ca să îi salveze pe atât de mulţi dintre ei. Vorbise mult, mai spusese şi alte lucruri. Dar asta era ce voia el să adauge în scrisoarea către părinţii lui Adnan.

Prim-ministrul vorbise şi despre Khalil. Însă atunci încetase să mai asculte. Nu se simţea ca un erou. Nu voia să fie asta. Voia să fie doar unul dintre ei. Noaptea, îl frământau coşmarurile cu feţele copiilor. Groaza din priviri, frica de moarte şi panica. Crezuse că nu avea să mai fie nevoie să treacă prin asta. Dar groaza din ochii unui copil arăta la fel ca acasă. Nu exista nicio diferenţă.

Seara, Bill şi Gun se aşezau în faţa televizorului. Câteodată se ţineau de mână, altădată stăteau doar unul lângă altul, în timp ce imaginea televizorului le lumina chipurile. Încă nu îl îngropaseră pe fiul lor, Nils. Poliţia nu putuse să le spună când vor fi gata cu investigaţia. Fiii lor mai în vârstă veniseră să îi salute, apoi plecaseră la ale lor, la familiile lor. Nu le puteau alina durerea, şi o aveau şi ei

pe a lor.

Khalil crezuse că nu aveau să navigheze. Nu fără Adnan. Sau Karim. Îi lipsea şi se întreba unde se aflau acum, el şi copiii. Dispăruseră pur şi simplu.

În a treia dimineaţă petrecută la ei, Bill îl anunţase că vorbise cu ceilalţi şi că aveau să se adune la barca cu pânze la ora zece. Atât. Nu a întrebat. Anunţase numai că aveau să navigheze. Fără Adnan. Şi fără Karim.

Acum erau aici, aşteptând semnalul de start. Alte clase concuraseră deja şi era multă lume la Dannholmen. Organizatorii avuseseră mult noroc cu vremea, soarele strălucea pe cerul de un albastru viu. Mulţi erau acolo să urmărească proiectul lui Bill. Presă ţi curioşi. Localnici şi turişti. Părea că întreaga Fjällbacka şi cei din împrejurimile ei veniseră pe mica insulă rece. Khalil citise pe internet despre o vedetă de cinema suedeză care locuise acolo. Cea a cărei statuie se afla în mica piaţetă din Fjällbacka. El nu o ştia, dar se uitase cu o seară înainte, alături de Bill şi Gun, la filmul *Casablanca* **[69]**. Era frumoasă. Cam tristă, dar frumoasă. În acea manieră rece, suedeză.

Văzuse insula, dar nu păşise niciodată pe ea. Se antrenaseră intens în puţinele zilele care le mai rămăseseră, şi navigaseră în jurul insulei. Iniţial, concursul fusese numai pentru bărci mici, pentru copiii şi tinerii de la şcoala de navigaţie din Fjällbacka. Însă de când se reluase concursul, în urmă cu câţiva ani, participa şi clasa lor de bărci. „C55” zicea Bill că se numea.

Îl privi pe Bill stând la cârmă. Se mişcau încoace şi-ncolo alături de celelalte bărci din clasa lor, cu ochii pe ceas, ca să se afle în poziţia cea mai avantajoasă la semnalul de start. Nimeni nu vorbea despre Adnan. Dar ştiau că acum nu mai era doar un concurs, o paradă, un fel de a trece timpul aşteptând să afle dacă vor primi un cămin în Suedia.

Mai rămăseseră trei minute până la începerea competiţiei, iar Khalil se uită din nou spre insulă. Larma surdă, de oameni care luau masa, copii care alergau pe acolo şi se jucau, grupuri de fotografi şi jurnalişti care stăteau şi vorbeau colegial unii cu ceilalţi, se oprise brusc. Toţi se adunaseră pe partea în care se dădea startul. Adulţi. Copii. Jurnalişti. Locuitori din Fjällbacka. Turişti.

Văzu câţiva din tabăra de refugiaţi. Rolf era acolo. Gun stătea alături de fiii mai mari ai ei şi ai lui Bill. Chipuri cunoscute şi necunoscute. Câţiva dintre poliţiştii de la secţie. Toţi stăteau tăcuţi şi priveau spre barca lor. Nu se auzea nimic mai mult decât valurile lovind barca şi pânzele fluturând în vânt. Bill ţinea atât de strâns cârma, încât i se albiseră degetele. Iar maxilarul îi era încleştat.

Un copil mic începu să salute cu mâna. Apoi încă unul. Şi încă unul. Toţi de pe Dannholmen îşi fluturară mâinile când trecură pe lângă ei. Khalil simţi cum îi mergea drept la inimă. Nu era un limbaj

pentru care trebuia să facă un efort ca să-l înţeleagă. Era acelaşi peste tot în lume. Un gest universal de iubire. Le răspunse la fel, ca să-şi dea seama că vedeau, că înţelegeau. Ibrahim şi Farid îşi fluturară şi ei mâinile, doar Bill continua să conducă, stând cu spatele drept, la pupă. Singurul lucru care îl trăda că îi observase erau ochii care îi străluceau. Apoi se dădu semnalul de start. Cu precizie perfectă ţâşniră din linia de plecare. De-a lungul insulei, publicul continua să îşi agite mâinile, iar unii îi aclamau şi îi încurajau. Larma se ridica spre cerul senin. Pânzele se încordau şi se umflau în vânt, iar barca înainta înclinându-se şi tăind valurile. Pentru un moment, i se păru că vede chipurile lor în mulţime. Amina. Karim. Adnan. Dar când se uită din nou, dispăruseră.

— Mă bucur că ţi-a plăcut mâncarea, zise Erica şi-i mai puse surorii ei o porţie de cartofi gratinaţi.

Anna putea mânca precum un bărbat de doi metri acum, când era gravidă.

— Nu eşti singură, zise Patrik şi se întinse după tigaia cu friptură. Încep în sfârşit să-mi recapăt apetitul.

— Cum te simţi, de fapt? întrebă Dan. Toţi am fost influenţaţi de tragedia de la centrul comunitar, dar pentru tine trebuie să fi fost… îngrozitor.

Erica ridică o sticlă de Ramlösa spre el şi aprobă din cap. Ştia că nu îndrăznea să bea vin, putea fi nevoie oricând să o conducă pe Anna la spital. Patrik puse jos tacâmurile. Erica îşi dădu seama că nu ştia cum să răspundă la acea întrebare. Fuseseră atâtea pierderi acolo, atâţia suferinzi, atâtea victime.

— Primim consiliere, zise el învârtind vinul în pahar. La început, mi s-a părut ciudat să vorbesc cu un psiholog… la început, dar apoi… poate că nu trebuie respinsă atât de uşor ideea asta.

— Am auzit că filmul ar putea primi un trofeu Guldbagge[70], zise Anna schimbând subiectul. Şi Marie la fel.

— Da, dacă ne gândim la toată atenţia de care s-a bucurat în presă, nu m-ar mira, zise Erica. Dar Marie pare să se fi schimbat de la moartea lui Jessie. Nu a mai dat niciun interviu.

— Eu am auzit că va scoate o carte despre toate astea, zise Dan întinzându-se după bolul de salată.

Erica dădu din cap.

— Spune că vrea să-şi povestească propria versiune. Dar ea şi Helen au promis să vorbească mai mult cu mine. Şi Sanna.

— Cum se simte Sanna? întrebă Patrik.

— Am vorbit cu ea ieri, zise ea gândindu-se la biata femeie care acum îşi pierduse şi fiica. Ce să mai spun? Face faţă în măsura în care e posibil…

— Şi cum rămâne cu Helen? se interesă Dan.

— Probabil că va fi condamnată la închisoare pentru profanare şi sprijinirea infractorului, zise Patrik. Nu ştiu ce să cred, dar consider că, într-un fel sau altul, e şi ea o victimă, precum mulţi alţii în acest caz tragic. Însă legea e lege.

— Cum se simt părinţii Neei? întrebă Anna punând jos tacâmurile.

— Vor vinde ferma, răspunse scurt Patrik.

Erica îl privi cu compasiune. Ştia cât de mult pusese la inimă acest caz, câte nopţi de insomnie petrecuse frământat de gânduri şi imagini care nu aveau să-l părăsească niciodată. Chiar pentru asta îl iubea. Era dedicat, era curajos, era puternic şi loial. Era un partener mai bun decât visase vreodată să aibă şi un tată fantastic pentru copiii lor. Viaţa lor nu era mereu roz, romantică sau uşoară. Era stresantă, animată şi plină de mici conflicte cotidiene, mai ales acum, când copiii lor ajunseseră la vârsta opoziţiei. Nu aveau parte de destul somn, nici de destul sex, nici de destul timp pentru ei înşişi sau pentru a vorbi despre lucrurile importante. Însă asta era viaţa lor. Copiii lor se simţeau bine, se bucurau de atenţie, erau fericiţi. Îşi întinse mâna şi o prinse pe a lui Patrik. Simţi cum şi el i-o strânse la rândul lui. Erau o echipă. Un tot.

Anna scoase un gemăt. Mâncase patru porţii de friptură de porc cu cartofi şi nu era deloc ciudat că burta îi făcea figuri. Dar faţa ei se contorsiona tot mai mult. Dan înlemni uitându-se la ea. Anna îşi lăsă uşor privirea în jos. Ridică din nou capul, respirând sacadat.

— Sângerez, zise ea. Ajutaţi-mă, sângerez.

Erica simţi că i se dublă pulsul. Se năpusti pe telefon.

BOHUSLÄNINGEN[71]

Blestemul vrăjitoarei

O coincidenţă? Sau un blestem de vrăjitoare vechi de trei sute de ani, care a făcut din nou victime?

Lisa Hjalmarsson, de cincisprezece ani, a făcut descoperiri care în mod garantat îi vor da cititorului fiori reci prin vine.

Lisa Hjalmarsson din clasa a 9-a B a şcolii gimnaziale din Hamburgsund a scris un referat despre Elin Jonsdotter din Fjällbacka, o femeie care a fost condamnată şi executată ca vrăjitoare în 1672. Lângă eşafod, Jonsdotter a aruncat un blestem violent asupra denunţătorilor ei: sora ei, Britta Willumsen, bărbatul ei, Preben, precum şi o femeie cu numele Ebba din Mörhult.

O poveste pe cât de palpitantă, pe atât de sângeroasă, care acum îşi găseşte o continuare terifiantă datorită cercetărilor Lisei Hjalmarsson.

S-a dovedit că urmaşii celor menţionaţi ca denunţători au fost implicaţi în toate tragediile umane imaginabile: omor, sinucidere şi accidente.

Tragedii care au culminat cu evenimentele teribile din această vară.

Se pare că extrem de mediatizata tragedie de la Tanumshede ar fi direct legată de blestemul lui Elin Jonsdotter de acum peste trei sute de ani. Lisa Hjalmarsson a reuşit să demonstreze că tinerii care au aprins clădirea centrului comunitar şi au împuşcat atât de mulţi tineri au fost descendenţi direcţi ai lui Preben şi Britta Willumsen, precum şi ai Ebbei din Mörhult.

O coincidenţă?

Sau blestemul lui Elin Jonsdotter are puteri până în ziua de azi?

Mulţumiri

A fost dificil şi provocator să scriu despre secolul al XVII-lea, dar şi foarte plăcut. Am înaintat printr-o mare de cărţi, am citit pe internet şi am consultat experţi. Cu toate astea, nu am făcut decât să zgândăresc suprafaţa acelui timp fascinant. Toate greşelile, conştiente şi inconştiente, sunt ale mele proprii. Acelaşi lucru este valabil şi pentru povestea contemporană. Mi-am luat anumite libertăţi de a adapta şi istoria, şi realitatea poveştii mele. Este privilegiul scriitorului şi al povestitorului.

Ca întotdeauna când scriu o carte, sunt mai mulţi oameni cărora să le mulţumesc. O carte nu e scrisă într-un vacuum, ci este o muncă de echipă, chiar dacă eu sunt cea care bate în tastatură.

Cu neliniştea permanentă de a nu omite cumva pe cineva important pentru carte, vreau să le mulţumesc anumitor persoane-cheie din viaţa mea profesională, ca şi din cea privată.

Editoarea mea, Karin Linge Nordh, şi redactorul meu, John Häggblom, au lucrat enorm cu manuscrisul *Vrăjitoarei*, un efort cu atât mai mare cu cât cartea a căpătat o aşa amploare. Cu minuţiozitate, precauţie şi iubire, au scos buruienile din straturi şi au găsit ce trebuia curăţat. Sunt cu adevărat conştientă de contribuţia lor fantastică şi extrem de recunoscătoare. Vreau de asemenea să îi mulţumesc Sarei Lindegren de la *Forum* şi lui Thérèse Cederblad şi Göran Wiberg de la Editura Bonnier. Am primit ajutor cu verificarea documentară de la Niklas Ytterberg, Miriam Säfström, Ralf Tibblin, Anders Torewi, Michael Tärnfalk, Kassem Hamadè, Lars Forsberg şi Christian Glaumann. Ajutorul vostru a fost de nepreţuit!

Apoi vă mulţumesc vouă, celor care mă ajutaţi să-mi ţin viaţa sub control. Mama mea, Gunnel Läckberg, Anette şi Christer Skold,

Christina Melin, Sandra Wirström, Andreea Toba şi Moa Braun. Şi copiii mei mari şi fantastici, Wille, Meja şi Charlie, care nu s-au dat înapoi de la a mai spăla nişte vase sau a avea grijă de Polly un moment, când aveam nevoie să lucrez. Minunaţi, minunaţi copii!

Joakim şi toată banda de la Nordin Agency. Sunteţi extraordinari şi văd fapte mari pentru noi în viitor.

Mulţumesc prietenei şi surorii mele (chiar dacă nu de sânge), Christina Saliba, precum şi lui Sean Canning, care a devenit nu numai o resursă fantastică în echipa mea, ci şi un prieten bun. Şi întregii voastre trupe superbe şi talentate.

As vrea să menţionez în mod special încă două persoane. Mai întâi, Johannes Klingsby, care a inspirat un personaj important şi deosebit în carte. La o licitaţie de caritate, în sprijinul Musikhjälpen, oferta lui câştigătoare i-a dat ocazia de a fi inclus în carte, odată cu contribuţia sa atât de generoasă. Cu acea ocazie, contra lui licitase Fredrik Danermark, logodnicul prietenei mele Cecilia Ehrling, pe care am cunoscut-o cu ocazia participării la *Let's Dance*. A fost dezamăgit că a pierdut, pentru că avusese de gând să îi ofere asta Ceciliei, drept dar înainte de apropiata lor nuntă. De aceea m-am decis să îi ofer eu Ceciliei un rol secundar în cartea aceasta, ca dar de nuntă din partea mea şi a lui Simon. Mulţumesc, Johannes şi Cecilia, că aţi adus un plus de autenticitate în povestea mea.

Apoi, mulţumesc tuturor prietenilor. Vreau, ca de obicei, să nu-i numesc pe unii anume, pentru că sunteţi atât de mulţi şi atât de minunaţi, că m-aş simţi prost să uit pe vreunul dintre voi. Totuşi, ca întotdeauna, o menţiune specială merge la Denise Rudberg. Poate că ne vedem rar, dar ai fost mereu la numai un telefon distanţă, pe timpul întregii mele cariere scriitoriceşti, gata să-mi dai sfaturile cele mai bune şi mai deştepte. Şi apropo de sfaturi deştepte, nu pot să nu o numesc şi pe Mia Törnblom. Mulţumesc pentru că mereu mă încurajaţi!

Şi în sfârşit, Simon, iubirea mea. De unde să încep? De când am scris cartea precedentă, o avem pe fata noastră adorabilă, Polly. Mica noastră rază de lumină şi iubita familiei. Am scris acest roman în timpul primului ei an de viaţă. Dacă nu ai fi fost soţul minunat care eşti, nu ar fi fost posibil. Eşti stânca mea. Te iubesc. Mulţumesc pentru tot ce faci pentru mine şi pentru copii. Mulţumesc că ne iubeşti.

Camilla Gamla Enskede,
duminică 5 martie 2017

—— *Sfârşit* ——

[1] Joc hibrid între hochei pe gheaţă şi fotbal, popular în Ţările Scandinave şi Rusia. (n.r.)

[2] *Lume de treabă*, documentar suedez din 2015 despre echipa somaleză de bandy din oraşul Borlänge, gândită ca un mod de integrare în societate a refugiaţilor somalezi. (n.t.)

[3] Harald a găsit fată moartă în pădure, acum treizeci de ani.

[4] Fată moartă? Aici?

[5] Da, de patru ani, cât are şi fata asta.

[6] Da, chiar aici. Însă atunci era apă acolo.

[7] Acolo. A fost un… nu un lac… un… cuvântul suedez este „tjärn”.

[8] Un lac mic, ca o baltă.

[9] Da, da, o baltă. Era o baltă lângă acel copac şi fata era acolo, moartă.

[10] Este ceva sub copac. Pot vedea o mână. O mână mică.

[11] Noi stăm aici. OK, Karim?

[12] Riksdaler – talerul regatului, monedă suedeză emisă prima oară la începutul sec. XVII. (n. red.)

[13] Eşti bine?

[14] Sunt bine, mă gândesc la părinţii fetei.

[15] Săracii oameni.

[16] Ne gândeam dacă l-am putea întreba pe poliţist dacă ne putem întoarce. Par să fi terminat cu noi.

[17] Ne putem întoarce.

[18] Drăguţ!

[19] Încă o dată!

[20] În regulă!

[21] Mixed Marţial Arts, sport de combat corp la corp cunoscut sub acest nume din 1993. Înainte se numea lupte libere. (n. red.)

[22] Priză pe la spate, figură cunoscută în artele marţiale, de sugrumare a adversarului. (n. red.)

[23] Ultimate Fighting Championship, cel mai mare campionat de arte marţiale din lume. (n. red.)

[24] Scuze, nu vorbim suedeză.

[25] Lăsaţi-le în pace pe fete şi întoarceţi-vă de unde aţi veniţi

[26] Nu avem nevoie de oameni ca voi aici. Numai necazuri!

[27] Trebuie să găsim traseul cel mai rapid pentru barcă. Folosiţi vântul.

[28] Ca un zigzag. Întorci barca ţi apoi întorci din nou, înainte şi înapoi.

[29] Literal *micul om*, întâlnit şi ca nume propriu.

[30] Companie suedeză de echipamente pentru drumeţie, înfiinţată în 1960 de Åke Nordin, creatorul rucsacului cu cadru metalic. (n.r.)

[31] Nu vă faceţi griji!

[32] Trebuie să se încline, aşa înaintează-mai bine pe apă.

[33] Întoarceţi! Întoarceţi!

[34] Nu-i nimic faţă de furtuna prin care am trecut traversând Golful Biscaya!

[35] Ce doriţi?

[36] Trebuie să văd… în casa voastră…

[37] Am informaţii… că soţul dumneavoastră ascunde ceva în casă.

[38] Am autorizaţie să intru în casa dumneavoastră. Ştiţi ce e asta? O autorizaţie?

[39] Nu, nu poţi să mergi în casă. Stai afară.

[40] Ce se întâmplă? De ce vorbiţi cu familia mea?

[41] Sunteţi arestat.

[42] Ce s-a întâmplat?

[43] Scuzaţi-l pe fiul meu. Nu vă faceţi griji. Mă ocup de asta.

[44] E scandalos, dar nu-ţi face griji, mă ocup eu de asta pentru tine, bine?

[45] Şeful – poreclă dată, în semn de respect, cântăreţului şi compozitorului american Bruce Springsteen (n. 1949), celebru pentru melodii ca „Bom in the USA" sau „Streets of Philadelphia". (n.r.)

[46] Autostrada 66 este un drum celebru care taie Statele Unite ale Americii de la est la vest. (n.r.)

[47] Cântăreţ, actor şi consilier personal suedez, născut în 1963, cu o aparenţă exterioară asemănătoare lui Iisus Hristos. (n.r.)

[48] Prizonierii din fortăreaţă – varianta suedeză a emisiunii Fort Boyard. (n.r.)

[49] Colţul lui Hellenius – emisiune TV satirică, de tip talk-show, prezentată de David Hellenius. (n.r.)

[50] Pe pistă – emisiune-concurs la televiziunea suedeză. (n.r.)

[51] Săptămâna acum – revistă suedeză de bârfe mondene. (n.r.)

[52] Dansatoare profesionistă suedeză (n. 1984) devenită celebră după participarea la un concurs TV de tipul „Dansează printre stele". (n.r.)

[53] Complex turistic cu hotel, spa şi activităţi sportive, situat pe coasta de vest a Suediei, lângă arhipelagul Fjällbacka. (n.r.)

[54] Rapper american născut în 1979, devenit celebru cu melodia „My House" (Casa mea). (n.r.)

[55] Asta e fata mea! (n.r.)

[56] Gaura glorioasă, joc de cuvinte cu conotaţii obscene în lb. engleză. (n.r.)

[57] Apropo (în lb. engleză în original). (n.r.)

[58] Atunci când ştii, pur şi simplu, că va urma ceva, dar nu ştii nici când se va întâmpla acest lucru, nici ce amploare va avea. La fel cum aştepţi să iasă ketchupul dintr-un tub pe care îl scuturi cu putere. (n.r)

[59] Şanţ spiralat de pe suprafaţa interioară a ţevii unor arme de foc, care imprimă proiectilului mişcarea de rotaţie necesară menţinerii traiectoriei, lăsând urme pe suprafaţa acestuia. (n.r.)

[60] Nu aveţi voie să părăsiţi oraşul (în lb. engleză în original). (n.r.)

[61] Aş vrea eu (în lb. engleză în original). (n.r.)

[62] Le-a fost dor de tine (în lb. engleză în original). (n.r.)

[63] Nevastă fericită, viaţă fericită (în lb. engleză în original). (n.r.)

[64] Aud, aud – un fel de a aproba spusele interlocutorului (lb. eng.). (n.r.)

[65] E cineva care trage acolo înăuntru! E o nebunie! Oamenii sunt panicaţi… (în lb. engleză în original). (n.t.)

[66] Doar am auzit focuri de armă şi oameni ţipând (lb. engleză în original). (n.t.)

[67] Cartier select din vecinătatea studiourilor de filmare de la Hollywood. (n.r.)

[68] Spectacolul trebuie să continue (în lb. engleză în original). (n.r.)

[69] Film de referinţă în istoria cinematografiei, din 1942, cu suedeza Ingrid Bergman în rolul principal feminin. (n.r.)

[70] Premiile industriei suedeze de film, care se decernează anual, începând din 1964. Numele înseamnă Scarabeul de Aur, iar trofeul este inspirat de forma unui gândac. (n.r.)

[71] Ziar cotidian regional din Bohuslän, fondat la Uddevalla în 1878. (n.r.)